

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Işıl Parlakyıldız

Ali'm

müptela

Çirkin

Gözlerimi açıp güneşin aydınlattığı yatakta doğrulduğumda içkinin kötü yüzüne merhaba diyordum. Midem sanki iki kat büyümüş, başımda davul zurna, halay takımı görev başındaydı. Çivi çiviyi söker deyimini kanıtlar gibi komidinin üzerinde duran viski dolu bardağı kafama diktiğimde gel de uyanma! Cin olmuştum cin! Ayağa kalktığımda çıplak olduğumu anlamamla yatağın solunda yatan sarışın afeti hatırlamam bir oldu. Yuh be Ali! Ne ara getirdin hatunu da yatağa attın! Tamam, kendime lanet okuyor, eh biraz da vicdan yapıyordum ama her kadın bedeninde can bulan erkekliğimi hissettiğimde vardım ben! Belki de hırsımı çıkarıyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama sanki bir eksiklik vardı. Tek bildiğim bir nev'i ruh hastasıydım. Bunu kendime itiraf edeli çok olmuştu. Kadınların ilgisine sığınmak, kokularında rahatlayıp bedenlerinde var olmaktı benimkisi! Anlık da olsa sevilmeyi seviyordum hepsi bu! Kadın güzel şeydi be! Allah'ın yarattığı en zarif varlık... Narin, bir o kadar sevilesi, öpülesi, sevişilesi... *Hop hop Ali kendine gel*, diye azarlamak aklımı bende alışkanlık hâlini almıştı.

Tamam, kabul kadın güzel varlıktı da bir günden fazlası bünyeme dokunuyor, alerji yapıyordu orası ayrı! Bedenimi esnetip odanın içinde şortumu bulmak için kısık gözlerle etrafı taradım bir süre... Nereye gitmişti bu lanet şort! Yatağın içine de baktım ama nerdeee! Aramaktan vazgeçip pantolonumu ayağıma geçirdim, gömleğimi giydim. Silahımı yatağın kenarından alıp belime yerleştirdim. Yatakta yatan hatuna baktım, saçları yüzünü örtmüş ölü gibi yatıyordu. Ne ara buraya gelmiştik? Hadi geldik bir şekilde, kim bilir neler söyledim? Ne zırvaladım? Acaba eskort kızlardan mıydı? Yoksa

cazibeme mi dayanamadı? Hatırlamaya çalıştıkça kafam iyice ağrımaya başladı. Son soruyla birlikte, düşünmeyi bıraktım. Acaba parası var mıydı? Duygu'nun dediği kadar varım valla! Aklım bir karış havada!

Sanırım ruhumun en kuytularında kalan vicdanım, yine aşağıdan yukarı sesleniyordu. Konsolun üzerinde duran siyah rugan çantaya doğru ilerledim. Tuhaf... Eğlenceye çıkan kızlar avuç içi çantalar taşırken bu hatun maşallah bavulla geziyordu. Cebimden biraz para çıkarıp kıza bırakmak için çantasını araladığımda dondum. Silahıma mı sarılsam? Gırtlağına mı çöksem bir-iki saniye bocaladım. Sonra çantayı biraz daha karıştırdım. Cüzdanı el çabukluğuyla araladığımda ikinci şok dalgası aklımı sardı. Bu ne lan? Komiser Serpil Kaş! İşte Ali, bittiğinin resmidir! Sedat ağzıma sıçmazsa Bekir kaldığı yerden olayı devralıp beni Ümraniye çöplüğüne gömecekti. Bu seksi şempanzeyi uyandırmadan sıvışmak en kolayıydı da bu işin içinden bir şey çıkarsa ben kimseye açıklamasını yapamazdım. Bir de *Ali polis hatunun yatağından sıvıştı*, diye duyulursa vay hâlime! Maskara ne demek, İstanbul'un palyaçosu olurdum. Düşünmek bile kanı beynime sıçratmaya yetmişti. Sedat'ın sesi kulaklarımda daha duymadan çınlamaya başladı. "Ulan Ali! Ulan Ali!" diye başlayıp saydırmaya, sonra çare üretmeye başlayacaktı. Yatağın soluna geçip yüzü saçlarla örtülü hatunun çarşafa sarılı bedeninde gezen gözlerime hâkim olmaya çalıştım. Malın iyisinden anlıyordum. Erkeklik egom birkaç saniye tavan yaptı. Güzel hatunmuş... *Bir kere daha verir miydi acaba*, diye düşünürken kendimden tiksindim. Benim içimde gerçekten pislik bir herif yatıyordu. En kötüsü ise ben o pislikten gayet memnundum. Megalomanyağa bağlayan aklımı bir kenara bırakıp seslice sinirimi belli etmek bana iyi gelmişti.

"Ne diye uyandırayım şimdi ben bu hatunu?"

Bir-iki saniye yine düşünmeye uğraştım. "Serpil!" diye seslendim gür bir tonla. Tık yok! Zevkten ölmüş olmasın? Yok

artık! İkinci kere omzunu dürterek "Serpil," dedim. Anam bunu bekliyormuş, "Höst ayı! Postumu deldin!" diye kükrediğinde yemin olsun bir adım geri gidecektim. Yok canım ben bu kadınla yatmış olamazdım. Büyük ihtimal kadın benimle yatmıştı! Belki de beni tuzağa düşürmüş, belki de gazozuma ilaç atmıştı. Yok canım! İyice manyadın Ali!

"Ayı mı?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, ayı... Hem de en irisinden!" dedi ve doğrulup komodinin üzerindeki sigarasına uzandı. Sigarasını dişlerinin arasına aldı, yakıp sonra derin bir nefes aldı. Dumanını; ince, şekilli dudaklarından dışarı üfledi. Yok, beni normali bulmazdı. Ya tamam itiraf ediyorum, ben de normal birini bulamıyordum. Arıyor muydum ki? Bu iç hesaplaşmam kesin bir gün beni öldürecekti.

"Kızım sen nasıl bir hatunsun?" diyerek kurtuldum içimdeki sesten.

"Hatun sana derler, bebe!"

Hayda!

"Pes!" dedim, çünkü bu kadındaki dil değil, sekiz işlemcili bilgisayar çipiydi.

"Niye bana yıldızlı olduğunu söylemedin? Lan bunun altından bir şey çıkarsa ayağına beton döker seni Haliç'e sallarım haberin olsun!"

Ben kurduğum cümleyle kendimle gurur duyarken hatun, "Ali uza!" dediğinde erkeklik gururum yerlerde beş taş oynamak üzereydi. Kendimi kullanılmış hissetmeliydim ama sıntıyordum. Sinirlerim boşalmıştı sanırım.

"Sevdim lan kız seni..."

"Bir sen eksiktin sevecek, sevdin tam olduk... Seni Allah'ın bebesi!"

"Bebe deyip durmasana kızım! Altımda inlerken bebe dediğini hiç duymadım."

Bu kadınların gerçekten bir sorunu vardı ama çözmek be-

nim işim değildi. Kazara çözerim, sonra al başına belayı, yok aman kalsın!

"Kim kimin altından inledi Ali Aral? Ayrıca sana altı yaş fark atarım. Saygıda kusur etme!" dediğinde ben birden kendimi yeni yetme bir ergen gibi hissettim.

"Oha yaşımı nereden biliyorsun?"

"Senin yedi ceddini biliyorum Ali Aral," dedi ve sigarasını küllükte söndürüp o güzel, çıplak bedenine aldırmadan yataktan kalktı. Sanki evinde giyinircesine, aheste aheste giyinmeye başladığında küçük Ali yine sahalara dönmek için pantolonumu zorluyordu. Aklım Serpil polisinin yedi ceddimi bilmesine takılmış, pantolonumun içindeki küçük Ali'yi azarlayıp durdu ve tabii ki galip geldi.

"Ne o takipte misin?"

"Hayır," dediğinde sıkılmaya başlamıştım. Her şey bir yere kadar, tamam polisti, ağzı iyi laf yapıyor, yaşına rağmen gideri vardı da bendeki sabır bitme sinyalleri veriyordu. Gömleğini ilikleyen afeti çenesinden tutup duvara yapıştırmam saniyeler aldı.

"Bana bak oyun oyama! Ne istiyorsun söyle?" dediğimde nefes alamıyordu. Konuşması için parmaklarımı biraz gevşettim ama küçük Ali'yi ona dayamayı ihmal etmedim. Bu oldukça hoşuma gitmişti. Önce gurur yaptığına eminim ama

"Söyle!" diye kükrediğimde hatunun o atıp tutan erkek ayaklarına yattığı hâlinden eser kalmamıştı.

"Sadece hoşuma gittin, hepsi bu..." dedi canının acısıyla.

"Tesadüf diyorsun yani?"

"Pek sayılmaz..."

"Lafı dolandırma lan!"

"Dosyandan biliyorum seni..."

"Lan sen manyak mısın? Dosyaları inceleyip beğendiklerini tuzağına mı düşürüyorsun?"

"Ali bırak!" dediğinde çırpınıyordu. Boğazını bıraktım ve konuşmasını bekledim. "Geçen kayıp birini araştırırken gör-

düm dosyanı, ilgimi çekti. Bu akşam da seni görünce tanıdım. Altında başka bir şey yok. Ben zaten asayişte değilim, çocuk bürosundayım," dediğinde ondan kopmuştum. O sırada telefonum çalmaya başladı. Serpil boğazını ovuştururken ben ceketimin cebinden telefonu çıkarmıştım. Ses, benim Çirkin'den geliyordu, "Ali'm nerdesin ya! Ağaç oldum burada!" Kızmayı hiç beceremeyen biri varsa bu Duygu'dan başkası değildi. Yüzümün yumuşadığını, içimdeki bütün merhamet damarlarının kabardığını, onun sesini duyar duymaz hissedebiliyordum. Aile ne zor şeymiş arkadaş.

"Nerdesin Çirkin?"

"İşyerindeyim, hani beni sen alacaktın?" dediğinde aklım başımageldi.

"A-ha saat kaç be kızım daha?"

"Ali'm saat iki..."

"Duygu sen altıda çıkmıyor musun? Neyse! Şirkete gir, yarım saate oradayım." dedim ve hızla ayakkabılarımı giymeye başladım. Sesi kulaklarıma dolarken sırıtıyordum. "Of Ali'm, tamam..." dedi ve kapattı.

Tamam, Bekir ve Sedat uğruna ölebilirdim ama Duygu benim için bir başkaydı. O benim kardeşim, küçük anam olmuştu. Hayatımıza girdiği o lanet günden bu yana, kendi yaralarını sararken bizi küçük kanatlarına almış; kendince koruyor, besliyor, büyütüyor, iyiliğimiz için elinden ne geliyorsa yapıyordu. O bizim kanatlı, minik öksüzümüzdü. Tıpkı bizim gibi...

Belki de eksik olan her şeydi Duygu. Benim için kardeş, Sedat için âşk, Bekir için aileydi.

Otel odasından çıkmadan önce, duvara dayalı sırtıyla beni seyreden kadına, "Serpil, bir ihtiyacın olursa numaramı bulacağına eminim," dedim.

"Bir daha karşılaşmayacağımıza eminim Ali Aral," dedi kırgınca. Kırgın olmakta haklı olabilirdi ama ben de haklıy-

dım. Lan bütün arızalı kişilikler beni mi bulur? Bir akıllıya rastlasam dişimi kıracağım.

Arabaya atladığım gibi Duygu'nun çalıştığı binanın önünde durdum. Tam telefona uzanmıştım ama aramama gerek kalmadı. Bizim Çirkin sinirli sinirli bana doğru yürüdü. Afra tafra yapmayı becerse neyse diyeceğim... Ya sabır! Kaldırmış o minik burnunu havaya kapris yapacak güya... Araba kapısı açılmadan konuşmaya başladı bizim Çirkin. Tabii sesi arabaya dolmadan ne söylediğini tahmin etmem zor olmadı.

"Ali'm aşk olsun! Ağaç oldum valla!"

"Sus kız Çirkin! Ben sana içeride bekle demedim mi?" dedikten sonra onu saçından çekip alnından öptüm. Bu kız gerçekten hepimize iyi geliyordu. O bizim eksik yanlarımızı dolduruyordu da Sedat'a acıyordum. Nasıl bir sabır var adamda arkadaş! Âşıktı Duygu'ya... Aslında âşık demek biraz inceltilmiş tiner gibi kalıyordu. Sedat, Duygu'nun bağımlısıydı. Tabii bizim küçük Çirkin'in haberi yoktu, anlamaya niyeti de yoktu. Bu kadar mı saftirik olur insan!

"Ali'm söyle, hangi güzelin koynundan çıktın geldin?" dediğinde şaşkındım. Ben biraz önce aklımdan Duygu için *saftirik*, diye düşünmemiş miydim?

"Pes Duygu! Sen bir yerlerime kamera falan mı yerleştirdin?"

"Ali'm bayan parfümü kokuyorsun! Kameraya falan gerek yok." dedi bilmiş bilmiş...

"Beykoz'a geçelim de ben bir duş alayım."

"Cenabet öküz!" dedi kıkırdayarak.

"Kız bak, Abi'ye söyleme, yoksa bacaklarını ağzına sokarım."

"Bir şartla..."

"A-ha şantaj mı yapacaksın bana?"

"Valla Sedat eğer şirket kapısının önünde beni kırk beş dakika, üç saniye beklettiğini öğrenirse başına gelecekleri sen düşün..."

"Kız Çirkin, tam dayaklıksın!"

"Ali'm," dedi kuzu gibi bir sesle belli bir şey isteyecek.

"Söyle Çirkin..."

"Ali'm yeni bir iş teklifi aldım."

"Ne!" diye bir kükredim ki ben bile sesimden irkildim.

"Ya ne bağırıyorsun! İyice öküze bağladın ha!"

"Kızım Sedat seni parçalara ayırırken beni ve Bekir'i de yanında meze yapar! Sen iyice uçtun! Buraya bile zor izin verdi!"

"Büyük bir şirket Ali'm ama ya..."

"Beni karıştırma bu işe...."

"Sen bana izin almam konusunda yardım edeceksin," dediğinde hiç inanasım gelmedi. Sedat gözünden bile sakındığı yaralı kuzusunu ölür de tanımadığı bir yerde çalıştırmazdı. Bazen Duygu'ya avaz avaz, "Seni küçük aptal! Gözlerini aç!" diye bağırmak istiyordum ama ne ben ne Bekir ona kıyamıyorduk. Aslında korkuyorduk. Bizi öyle benimsemiş ve öyle bir yere koymuştu ki... Hiçbirimiz onun için ne ifade ettiğimizi tam anlayamıyorduk. Sahiplenmesi bile bir başkaydı. Canı gibi, aldığı nefes gibi, ihtiyacı varmış gibiydik. Böylesine bir sığınmaya taş olsa aşkını söyleyemezdi. Sedat nasıl söylesin? Duygu'nun aşkını kalbine gömüp onu pisliğimizden uzak tutmak ona aşkını söylemekten kolay gelmişti ve biz ona hak vermiştik.

Hoş ben olsam "Seviyorum lan!" diye avaz avaz bağırırdım da aşk bana bir o kadar uzaktı. Ben hiç âşık olmamıştım ve olmaya niyetim yoktu. Aşk ne menem bir şeydi ki koskoca Sedat aşkla yanıp küle dönüyordu ve ben bunun canlı şahidiydim. Öylesine bir bakışı vardı ki bizim Çirkin'e.... Sedat, eziyetin en büyüğünü çekerken, onun yanında olabilmek için geceleri gözünü bile kırpmadığını biliyorum. Öyle bir aşktı ki, kollarında uyuturken saçının teline bile dokunmuyordu. Öyle bir aşktı ki, bizim Çirkin mutlu olsun diye yapamayacağı yoktu. Yok arkadaş, istemem ben böyle aşk meşk! Zaten bünyeme tersti, biliyorum. En fazla, kafeslediğim kızın elini tutup onu yatağa

atana ve sonrasında yataktan çıkana kadardı bendeki aşk...

"Ali'm, ya bana destek çıkarsın ya da ben sana yapacağımı bilirim," dediğinde aklımdaki aşkla ilgili ne varsa uçup gitti.

"Ne yapacaksın bakalım?" dedim alayla.

"Mesela şu üç gün yok olduğun ve seni deli gibi aradığımız günlerde Sedat'a nerede olduğunu söyleyebilirim."

"Oha! Onu nereden biliyorsun sen?"

"Bilirim ben..."

"Sonra Sedat'ın *yurtdışına gönder*, dediği kızların bir hafta Kilyos'taki evde kaldığını da söyleyebilirim. Hem Levent de kim vurduya gider o zaman..." dediğinde gülmemek için zor durdum. Yüzümde sinirli bir hava yaratıp,

"A-ha Levent, bittin sen lan! Seni parça parça edip köpeklere yedirmezsem bana da Ali demesinler! Tamam lan Çirkin! Kıstırdın beni, yardım ederim." dediğimde ona pes etmiş gibi göründüm. Mutlu olsun bizim Çirkin! İstiyorsa gider gelirdi garibim. Tabii Sedat delirecekti orası ayrı.... Bizim Çirkin, "Oldu bu iş!" diye ellerini bir çocuk gibi çırpmaya başladı. Hey Allah'ım el deliye, ben akıllıya muhtaç.

Eve girdiğimizde direk duşa girmek için yukarı çıkarken eve yardıma gelen teyzemiz evden çıkıyordu.

"Duygu, kızım yemekler hazır! Ütüler tamam ama odalara giremedim," dediğini duydum.

"Olsun Fitnat Teyze, ellerine sağlık yarın görüşürüz," dedi Duygu. Gerisi teferruat... Duştan çıkıp aşağı indiğimde Duygu her zamanki gibi masayı hazırlıyordu. Daha bir özenli, daha bir heyecanlıydı. O yanımıza geldiğinden bu yana biz daha düzenli ve en önemlisi bir aile gibi olmuştuk. Gör de inanma... Gecelerin efkarlı adamı Bekir'in bile yüzü güler olmuştu. Sedat âşıktı, mecnundu ama biliyordum mutluydu. Çocukluğundan beri saplantı hâline getirdiği Duygu, her şeye rağmen kanatları altındaydı. Ben? Konuşamadığım her şeyi gözlerimden anlayan biri vardı artık. Daha ne olsun? Ailemdi işte!

Koltuğa yayılırken elimdeki havluyu boynuma doladım

ve kumandaya uzandım. Duygu hevesle, "Ali'm, Sedatlar ne zaman gelecek?" dediğinde telefon kulağıma yerleşmişti. İlk çalışta açıldı. Daha bir şey demeden, "Yoldayız..." dedi Sedat. "Tamam abi," dedim ve Duygu'ya dönüp, "Geliyorlar..." dediğimde bizim Çirkin ellerini göğe kaldırdı ve gözlerini kapatıp "Allah'ım n'olur izin versin!" diye dua etti ve hızla mutfağa yürüdü. Elinde rakı şişesi ve bir sürahi suyla geri döndüğünde, "Ali'm bak destek çıkacaksın, söz verdin!" diye yine bana sardı. Çok istediği belliydi ve ben de en az Sedat kadar istemiyordum ama bir yerde Duygu'nun da istekleri önemliydi. En azından ona *evet* diyerek karşı taraftan bir pürüz çıkmasını sağlayabilirdim. İşim gücüm alavere dalavere, ne yapayım hayatın raconu bu!

"Tamam ama şu işten bahset bakalım biraz..."

"İnşaattan turizme geniş kolları olan bir holding ve yönetici asistan arıyorlar. Deneyimsiz olmama rağmen kabul ettiler."

"Sekreter ol diye mi onca sene okudun? "

"Ya bir yerden başlamak lazım!"

"Lan gel bizle çalış!"

"Ali'm, sen ve Bekir neyse de Sedat'la çalışılır mı?" diye sordu. Valla Çirkin çalışırdı çalışmasına ama Sedat çalışır mıydı? Orası muamma...

Soruyu es geçip, "Ben seni iyi bir yere, iyi bir pozisyonda sokarım. Olmaz öyle sekreterlik falan! Sedat oyar valla! Şimdi çalıştığın yerin nesi varmış?" dedim.

"Ali'm lütfen ama ya! Burası bakkal dükkânı gibi bütün gün oturup telefona bakıyorum. Ben torpil istemiyorum, bu işi istiyorum. Hem patronum sizin yüzünüzden benden korkuyor." dediğinde gözlerini gözlerime dikmiş masumca bana bakıyordu.

"Tamam lan Çirkin!" dedim. Hiç kıyamıyordum ben bu öksüze... Gelip boynuma sarıldığında gerçekten mutlu olduğunu bilmek benim için sanki zemzem suyu içmiş gibi temizlenmekti. Umarım Sedat benim kadar yumuşak davranmazdı.

Az çakal değildim yani! Ben izin verdim, o vermedi ayağı bence iyi bir fikirdi. *Zavallı Bekir*, diye aklımdan geçti. Yine sessiz kalacak ve papazı bulacaktı. Bir saate kalmadan Sedat ve Bekir eve gelmişlerdi. Duş alıp sofraya oturmaları yine saat yediyi buldu. Gözümün içine bakıyordu. Tabii benim suratta sırıtan bir ifade... Sedat anladı zaten bir şeyler olduğunu.

"Neler karıştırıyorsunuz siz ikiniz?" diye sordu çakal. Ya Allah diyerek konuya gireyim dedim, "Abi bizim Çirkin yeni iş bulmuş..."

Bekir'in elindeki bardak, ağzını bile bulamadı. Sedat'ı kessen kanı akmaz. Duygu'nun gözler nereye bakacağını şaşırdı. Bekir'in gözler bir Sedat'a bir Duygu'ya bakıyor. "Yaaa!" dedi Sedat en tehditkar sesiyle. Çirkin önce bana sonra Bekir'e baktı. Sedat'a bakamadı bile... Hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı bile beceremiyordu. Sakin tutmaya çalıştığı sesindeki heyecan öyle belliydi ki Sedat hayır dediğinde çok üzülecekti.

"Evet, çok büyük bir firma, maaşı da çok iyi..." dedi masum bir kedi gibi... Onun bu hâline *ben izin veriyorum*, demek geldi içimden de zor sustum. Sedat'ın sessizliği hayra alamet değildi. Bunu hepimiz biliyorduk. Yazık ama ya... Yüzünün rengi gitti bizim Çirkin'in. Sedat, "Kaç lira veriyorlarmış?" dediğinde sanırım bıçakla tabağı kesmeye çalışıyordu.

"İlk başlangıç iki bin lira ama performansa göre artabilirmiş..." dedi bizim saf... "İyi, ben sana beş bin lira vereceğim evde oturacaksın. Kabahat bende... Çalışmana izin verdim." dedi Sedat ve nokta konuldu. *Şimdi Duygu masadan ağlayarak kaçar*, diye beklerken, yanıldığımı anladım. Ondaki çene, kitap yazar; unutmuşum.

"Ya Sedat ya! Sorun para değil... Ben çalışmak istiyorum. Burada daha ne kadar telefona bakıp aptal işlerle ilgilenebilirim? Bütün gün kimseyi görmüyorum. Patron benden korkuyor; sanki o eleman, ben patron... Ben gerçek bir iş istiyorum. Hem Ali'me de mantıklı geldi..." dediğinde Sedat ilk defa tabağından kafasını kaldırıp bana baktı. Tabii öldürmek için...

Bakışları kurşun olmuş, gözlerimden girmeye başlamıştı. Kesin bana yapacağı işkenceleri düşünüyordu.

"Kızım ne mantığı? Ben öyle bir şey demedim." dedim alayla. Duygu'nun bana bir bakışı var, evlere şenlik! *Bana destek vermezsen seni ispiyonlarım*, bakışı... Sırıtmamak için dişlerimi sıktım. Ben bunlarla çok eğleniyordum da bu Bekir niye ölü taklidi yapıyordu?"Bekir'e soralım..." dedim hınzırca ve onun gözlerinden savrulan küfürlere aldırmadan "Bekir Duygu iş değiştirsin mi?" diye sorup kaşlarım havada, iyice eğlenceye dönen olayın keyfini sürmeye başladım. Gülmemek için karnım ağrıdı tabii. Sedat'ın o esmer yüzü, kireç beyazı oldu yeminle... Yazık adama lan! Aşk, aslanı bildiğin terbiye ediyormuş. Aşk koskoca dağları yıkıyor, yağmurların altında cayır cayır yakıyormuş. Aşk melettiriyormuş arkadaş!

"Bence hiç çalışmasın otursun evinde..." dedi Bekir, Sedat'a bakarak. A-ha ihale Bekir'de patladı! Duygu hışımla ve bir o kadar kırgın bir ses tonuyla,

"Bekir aşk olsun! Ne yapacağım evde oturup? Koca mı bekleyeceğim ya!"

"Babam senin daha yaşın ne, başın ne? Ne kocası?"

"Ay gören de beni on beş yaşında sanacak..."

"On sekiz, taş çatlasın yirmi..." dedim sırıtarak. Dalga geçer gibi söylemiştim ama doğruydu. Bizim kara kuru Çirkin gerçekten yaşından ufak duruyordu. O arada gözüm Sedat'a kaydı. Yüzünden belliydi izin vereceği... İçi kan ağlayarak, kızılcık şerbetini içecek; ne olursa olsun Duygu'ya kıyamayacak ve istediğini yapacaktı.

"Sedat ne diyorsun?" dedi Duygu tedirgin bir şekilde. Sedat betonarme bakışlarını tabağından kaldırmadan, "Bir araştıralım..." dediğinde Bekir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Duygu oturduğu yerden, Sedat'ın kucağına uçtu, ben göremedim.

"Teşekkür ederim... Vallahi her dakika ararım, haberdar ederim..."

"Daha evet demedim," dedi Sedat.

"Olsun, ben inanıyorum evet diyeceksin," dediğinde Sedat gözlerini kapatmış derin derin soluyordu. Sırıtıp olayın keyfini çıkarmaya çalıştım.

Sonraki günler Bekir ve benim için Duygu'nun peşinde koşmakla geçmeye başladı. Sedat işe başlayacağı yerin yedi sülalesinin araştırmasını yaptı. Firma sahibi Metin Bey yaşını başını almış tonton bir adamdı. Aklı başında, işinde gücündeydi.

Ben *bombayı Sedat patlatır*, diye düşünürken, Bekir patlattı. Sedat, Duygu'ya *işe girebilirsin* dediği gün, Bekir kimseye haber vermeden Metin Bey'i evinde ziyaret etmiş. Bize bir şey söylemedi tabii; hoş, Metin Bey kalp spazmı geçirip Bekir tarafından hastaneye kaldırılmasaydı haberimiz bile olmayacaktı. Bu da yetmezmiş gibi Duygu'nun işe başladığı ilk gün Sedat ve ben adamı ziyaret edince adam neredeyse holdingi bize devredecekti, o kadar yani...Duygu mutluydu mutlu olmasına ama Sedat için aynı şeyi söylemek pek mümkün değildi. Sedat elinde büyüttüğü aşkının güzelleşip serpildiğini gördükçe cehennem ateşinde yanıyordu. Allah'tan ben dış işlerle uğraşıyordum da bu devreyi hazmedene kadar onun sinirinden biraz olsun uzaklaşabiliyordum. Zavallı Bekir diyeceğim ama o deve zaten Sedat'ın her hâlini çekmeye dünden razıydı. Bu karışıklıkta yurtdışı işi çıkınca balıklama atladım tabii... Uzun bir seyahat olmasa da İstanbul'dan uzak kalmak bana iyi gelecekti.

Ali iş gezisinden döner

On gün sonra

Sedat'la geçirdiğim yıllar boyunca işleri yürütmek için ne gerekiyorsa onu yapmıştım. Uzun yıllardır yanındaydım ve o beni diplomasız iş adamına döndürmek için çok uğraşmıştı. Başardı mı? Sanmıyorum ama çok şey öğrendim. İlk zamanlar ona karşı çıkıp sinirlendiğim hatta uzaklaştığım bile olmuştu. O zamanlar ne istediğini bilmeyen, hayatın getirdiklerine isyan etmekle meşgul olan, hırsını alamayan gençliğimle çok hata yapmıştım.

Gençliğin verdiği toylukla Diyarbakır ve Irak'ta geçirdiğim üç sene sonunda oraya ait olduğumu hissetmem gayet doğaldı. On yedi yaşında Sedat yurtdışına gideceğimi söylediğinde karşısına geçip "Bana dik durup kimsenin karşısında ezilip bükülmemeyi sen öğrettin. Şimdi bana *onu yap, bunu yap*, diyemezsin." diye isyan ettiğimde sadece sırıtmıştı. Sinirliydim çünkü ait olduğumu sandığım bu topraklardan uzaklaşmak istemiyordum.

"Ali, Diyarbakır ve Irak senin için bitmiştir koçum. Paris'e gideceksin, oradaki işleri devralmak için önce Fransızca öğreneceksin. Sana iki sene veriyorum," dediğinde onu öldürebilirdim. Önce ikna etmeye çalışmıştım.

"Abi ben ne yapayım elin gavur toprağında?"

"Orayı toparla gel... Sıkılırsan ara ara gelir bir-iki gün kalır dönersin," demişti normal bir ses tonuyla. Ben karşısında sinirden kudururken o hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yiyordu.

"Ben burada mutluyum."

"Ali hazırlan," diye noktayı koydu da benim asi, kıt kafam onu anlamamakta ısrarcıydı.

"Gitmiyorum! Burada dostlarım var."

"Senin o dostlarını yarım saatte bitirim Ali..."

"Kendini çok büyük görüyorsun," dediğimde sandalyesinde geriye doğru yaslanıp, "Şehmuz!" diye gürledi. İki saniye geçti geçmedi, pala bıyıklı, ondan yaşça büyük, iri yarı Şehmuz kapıdan girdi. Hiç konuşmaz, kimseyle muhatap olmazdı. Tabii bu konuşmaz, görmez halleri Sedat için geçerli değildi. Onun ağzından çıkan her şey onun için bir emirdi. Sorgusuz, sualsiz yerine getirir; önünü arkasını düşünmezdi.

"Buyur abi!" dedi pala bıyık Şehmuz.

"Git etrafa haber sal... Bundan böyle Diyarbakır'da kimse benim iznim olmadan Ali'ye selam dahi vermeyecek."

"Olur abi!" dedi koca adam ve çıktı. Şok, öfke ve Sedat'ı öldürme hislerimi hâlâ dün gibi hatırlarım.

"Abi!" dedim isyanla.

"Bir haftan var. Ya Paris'e gider orada işleri devralırsın ya da kendi yoluna gidersin. Şimdi git ve Diyarbakır'da dostun kalmış mı bir bak..."

Kendime ve dostum dediğim insanlara o kadar güveniyordum ki kedi gibi kuyruğumu kıstırıp Sedat'ın yanına döneceğim aklımın ucundan dahi geçmemişti. Şimdi o günleri hatırladığımda gülüyorum.

Kendime bir güvenle çıktım yanından. Dostlarım beni satmazlardı. Onlarla yediğim içtiğim ayrı gitmemişti. Aynı yola baş koymuş, Diyarbakır'da bir saltanat kurmuştuk. Sedat'ın gölgesinde neyin saltanatıysa... On yedi yaşında yarım akıllı Ali'ydim işte... Daha *Bismillah* demeden, her sabah gidip çorba içtiğim Sedat'ın babası yerine koyduğu Hüsnü Baba'nın yerine oturdum. Diyarbakır'a geldiğim günlerde bana kalacak yer ayarlayan ve beni sahiplenen Hüsnü Baba olmuştu. Tabii Sedat gönderdi dediğimde...

"Baba, bir tabak karışık ver bana oradan," dedim. Tezgâhın önünde koca tencerenin içinde kaynayan kelle paça çorbasını

karıştıran yılların kurdu Hüsnü Baba, "Çorba yok." dedi direk.

"Baba o önünde kaynayan ne?"

"Sana yok Ali..." dediğinde darbeyi yedim. İlk celallendim. Sinirle oturduğum masayı bir tekmede yere yıkıp oradan çıktım. Gittiğim her yerde aynı cevabı alıp sinir krizi geçirmem sanırım doğaldı. Berber tıraş etmez, bakkal sigara satmaz, kahvede kimse selam almaz. Üç senedir kendimi bulduğum ve yuva belledğim sokaklar, insanlar bana sırtını dönmüştü; bunun suçlusu da Sedat'tı. Üç günün sonunda onu öldürme planları yapmaya başlamıştım. Geceleri takıldığım meyhanede Hüsnü Baba'ya rastladım. Kendi başına her akşam yaptığı gibi demleniyordu.

"Destur var mı baba?" dedim yanına oturmak için.

"Yok oğul," dedi.

"Baba bu kadar mı korkuyorsun bu Sedat'tan?" dediğimde güldü, "Sedat benim oğlum... İnsan oğlundan korkmaz."

"Bana da oğlum dedin baba!"

"Sen de oğlumsun ve senin de doğru yolu bulacağına eminim."

"Evet, onu öldürüp yerine geçeceğim."

"Öldürürsün ama yerine geçemezsin." derken yüzündeki bakış gerçekten bana acıdığını hissettirmişti. Bu öfkemi kontrol etmemi engelliyordu. İsyanla, "Bana yaptığını görmüyor musun baba!"

"Ben görüyorum oğul, sen görmüyor musun?"

"Tut ki ben göremiyorum," dedim alayla.

"Sedat sendeki cevheri anlamış Ali! Seni himaye etmiş, saklamış, senin buradan daha iyi yerlerde olabileceğini düşünmüş oğul! O görmüş ama sen kendini Diyarbakır'a layık görmüşsün. Söyle Ali bana, Sedat sana ne yapıyor? Bir cevabın yoksa ben sana cevap veririm oğul! Sedat sana bir gelecek vaat ediyor."

"Baba ben gavur memleketinde ne yaparım?"

"Gözünü aç Ali! Sedat sadece Diyarbakır'da mı? Madem Sedat'ın yerine geçme hedefindesin, büyük oyna... Oyna ama bindiğin dalı kesme... Sedat'ın yerine geçemezsin oğul. Ona ancak omuz verir, yanında yer alırsın. Tabii o seni isterse..." omuzlarım düşmüştü ve sanırım ayılıyordum. "Benim onun yerinde gözüm yok. Hayatımı cehenneme çevirdi. Burada kim olduğumu bulmuştum. Sayılıyor, seviliyordum."

"Ali, herkes seni burada Sedat'ın hatırına kabullendi. Yoksa *ben geldim*, diyerek burada barınabileceğini mi düşündün?" dediğinde bardağıma rakı dolduruyordu. Tabii hemen dükkân sahibi Rıza Efendi yanımızda bitti. "Hüsnü Baba!" dedi.

"Benden Rıza, karışma..." dediğinde benim zaten bütün pilim bitmişti. O gece Hüsnü Baba'yla toy Ali'nin doğruları bulma yolculuğu başlamıştı.

Ertesi gün kuyruğumu kıstıra kıstıra Sedat'ın yanına gittim. Kapıda pala Şehmuz duruyor, ama bir güvensiz bakıyordu.

"Korkma sana bir şey yapmayacağım," dedim. Adam üflese geberip gideceğim, bir de caka satmam yok mu? Beni ensemden tuttuğu gibi içeri soktu.

"Abi kapıda bunu buldum." dedi ama yüzünde bir mimik yok. Sedat elinde bir sürü evrak, oturduğu yerden kalkıp, "Yarın öğlen İstanbul'a uçuyorsun. Akşamına uçağın Paris'e inmiş olur. Seni orada Nazlı karşılayacak, sen alışana kadar yanında kalacak. Git toplan şimdi, herkesle vedalaş..."

"Abi kızgınsın..."

"Büyü de gel çocuk!" dedi yüzü yumuşayarak. Rahatladım. Büyümüş ve onun kıymetini anlamıştım. O, benim anne ve babamdan sonra ilk ailemdi. Sonra Bekir ve Duygu girdi hayatıma. Vazgeçilmezlerim olmaları bir o kadar kolay oldu.

Hayatım nereye, hangi yola doğru gidiyordu o zaman farkında değildim. Zamanla Sedat'ın beni nasıl bir kalıba sokmaya çalıştığını anlamıştım. Tamam, adam dövmeyi, sokak-

ları, kırılan kemik seslerini seviyordum ama her şey vurma kırmayla halledilemiyordu. Diyarbakır'ı dünya sanırken, yanıldığımı Paris'e gittiğimde anladım. Dünya'da keşfedilmeyi bekleyen o kadar güzellik vardı ki... Buna kadınlar da eklenince her yer Diyarbakır, her yer Paris oldu benim için...

Fransa'da iki sene kalmaya karar verince mecbur, öğrenci gibi kursa gittim. Kursa gittiğimi öğrenen bizim çocukların diline düşüp alay konusu olduğumda, birinin çenesine yumruğu geçirene kadar ağızlarına sakız oldum orası ayrı... Güzel yıllardı. Yurtdışındaki işleri devralmam, Sedat ve Bekir'in de işine geldi. Sedat Duygu'yu bırakıp bırak ülke dışını, tuvalete bile gidemiyordu. Bekir zaten hesap kitap işine girmez, konuşmayı sevmez... Dış hatlar bana kaldı anlayacağınız. O gün, bugündür benim için seksen günde devri alem hiç bitmedi.

Yine bir iş gezisini daha bitirmiş, İtalya'daki görünürde iş adamı, görünmezinde yer altı dünyasının Don'larıyla iyi bir anlaşma yapmış ve evime dönmüştüm. Eski günleri düşünmeyi bırakıp duş aldım ve banyodan çıktım. Saat sekizi bulmuş, şimdiye Duygu'nun yemeği hazırlamış car car tepemde olması gerekiyordu ama hâlâ eve gelen giden kimse yoktu. İşkillendim doğal olarak... Kimseyi huzursuz etmemek için Levent'i aradım.

"Levent ne haber?"

"İyilik abi, haberler sende..."

"Ne olacak oğlum! Döndük yine... Başka bir şey yok be koçum..."

"Ali alem adamsın lan!"

"Sedat ve Bekir nerede?"

"En son galerideydiler. Ben Duygu'yu bekliyorum, mesaiye kalmış."

"Sen de iyice özel koruma oldun lan Levent," dedim alayla.

"He ya! Bu kızın evde oturması lazım abi! Buradaki herifler kedi gibi peşindeler valla... Bize bir damat adayı getirmesi yakındır."

"Ne!" diye bir kükreyişim var ki Levent'in sesi soluğu kesildi.

"Abi!" dedi ama ben çoktan gömleği üzerime geçirmiş, telefonu kapatmış, Duygu'nun işyerine yola çıkmıştım. Böyle bir ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Tamam, bir kızı bin kişi ister, bir kişi alırdı da bu Duygu için geçerli değildi. Eninde sonunda o Sedat'ın olmalıydı. Kazara birine evet deyip gönlünü kaptırırsa bu Sedat'ın sonu olurdu. O sinirle Bekir'i aradım. Hadi ben burada yoktum da o ne halt ediyordu?

İkinci çalışta açıldı telefon.

"Geldin mi Ali?"

Harbi ruhsuzdu bu Bekir. Onun da kuyruk, yani aşk acısı vardı ya ondandı bu ruhsuzluğu diyorum. Bu aşk ne hastalıklı bir şey.... Allah kimsenin başına vermesin.

"Yok abi... Seni Paris'ten arıyorum."

"Geyik yapma lan! Canım burnumda zaten..."

"Abi konuşmamız lazım..."

"Ne yaptın yine?"

"Abi sen de mi?"

"Lan ne zaman konuşmamız lazım desen ya birini gömüyoruz ya da bir karıyı kurtarıyoruz."

"Tamam abi! Sorun Duygu..." dediğimde sesi soluğu kesildi. Benim için Duygu neyse, Bekir için oydu. *Duygu* dediler mi bizim için akan sular dururdu.

"Geliyorum, neredesin?"

"Duygu'nun işyerine doğru gidiyorum, orada buluşalım."

Sorgusuz sualsiz, "Tamam..." dedi.

"Abi, Sedat'ın haberi olmasın... İlk biz bir konuşalım..."

"Tamam Ali'm, tamam..." dedi ve bezgince kapattı. *Ali'm,*

dedi ya kederlendi, anladım. Duygu yüzünden hepsinin ağzına dolanır ara ara herkes *Ali'm*, diye söyler dururdu. İşyerine varmam yarım saati buldu. Levent beni gördü ama anlamsız bir panik tabii... "Anlat!" dedim.

"Ali n'oluyor lan? Niye bu olayı bu kadar büyüttün?"

"Lan anlat sen bırak büyüğü küçüğü..." Sedat'ın aşkını bilse donuna edecek, haberi yok.

"Abi bir şey yok, birkaç herif bizim kıza yazıyor o kadar..." dedi. Kafası karışmış, belli...

"Yat erketeye göster herifleri bana, tek tek istiyorum hepsini..." dediğimde ciddi olduğumu anlamıştı. Biz arabanın içinde iş çıkışını gözlerken, Bekir gelip arkaya bindi. O daha sormadan olayı özet geçtim. Bekir, "Ya sabır! Levent git koçum sen, biz buradayız." dedi. Belli rahat konuşamıyordu. Levent ne anladı, ne anlamadı; şaşkın ördek gibi kuyruğunu kıstırıp çıktı arabadan... Bekir'in geldiği arabayla uzaklaştı.

"Ne yapıyoruz?" dedim. Kararı verecek Bekir'di.

"Herifleri korkutmaktan başka bir çaremiz yok."

"Sedat yaptığımızı öğrenirse ağzımıza sıçar. Hangi birini korkutacağız? Elbet gözümüzden biri kaçacak... Hadi onu bırak, birisi bizim Çirkin'in gözüne girmeyi başaracak... O zaman ne bok yiyeceğiz?"

"Ali bir nefes al be koçum, daraldım da!"

"Bence artık abiyle konuşma zamanımız geldi. Çeksin Çirkin'i konuşsun..."

"Ne konuşması manyak herif?! Sen de Sedat'a hak vermedin mi? Konuştuk daha önce bunları..."

"Abi bunun başka çaresi yok, çekecek bizim Çirkin'i konuşacak. Ben taktım, abiyle konuşacağım bu gece..."

"Sen canına susadın galiba?"

"Yok Bekir! Ben bu stresle yaşayamam. Sedat'ı düşünmek bile istemiyorum. Ha birini buldu, ha birisini sevecek diye korkuyla yaşanır mı? Yazık abiye..."

"Ali, Sedat kendine bile itiraf edemezken bunu yüzlemenin âlemi yok."

"Yok abi, adam gözümüzün önünde eridi bitti. Konuşalım bizden çıksın..."

"Beni karıştırma..."

"Bekir, sen de ne ödlek çıktın?"

"Ali abuk sabuk konuşma! Bu iş değil! Bu senin ya da benim çözebileceğim bir dava hiç değil!"

"He abi he! Siz böyle baykuşlar gibi oturun kızları bekleyin.... Başka lavuklar gelsin, sizin kuzuları ham yapsın, sonra görürüm ben sizi..."

"Lan ben seni şimdi bir ham yaparım, feleğini şaşırsın! İn lan arabadan geliyor Duygu!" dedi ama beti benzi attı, yüzünde kan kalmadı. Tamam, belden aşağı vurmuştum farkındaydım ama birinin bu iki aptal aşığı silkeleme zamanı gelmişti. Tabii onların da beni silkeleyecekleri su götürmez bir gerçekti. Onlar mutlu olsun da varsın beni silkelesinler, razıydım her şeye... Sırıtarak indim arabadan. Bekir camını açtı ama arabadan inmedi.

Duygu merak içinde sırıtarak bize doğru geliyordu. İlgimi Levent'in bana gösterdiği, Duygu'yu ham yapacak adamlardan biri çekti. Uydu gibi bizim Çirkin'i yörüngesine almış izliyordu. Burnunum ucuyla işaret ederek Bekir'e "Korkutacaksak işe şu kahverengi paltolu lavuktan başlamak gerekecek," dedim. Hazır avucum kaşınıyor, parmaklarım karıncalanıyorken birkaç kırık kemik sesi duymak bana iyi gelecekti. Bekir adama baktı ama sesini çıkarmadı. İyi bir şeyler düşünmediği belliydi. O adamı süzgeçten geçirirken bizim Çirkin yanımıza geldi, "Selam Ali'm..." dedi sarılarak.

"Kız Çirkin, sen böyle giyinmeyi biliyor muydun? Güzel olmuşsun ama Çirkin, yine bizim Çirkin..." Biraz havasını alalım ki kendine güveni gelip güzelliğinin farkına varamasın! Hep Sedat'ın kalsın.... Tamam, bencilce ama olay bu! İtiraf ediyorum, hep bizim öksüzümüz kalsın...

Kızdı tabii haklı aslında ama ne yaparsın, el-mecbur! Öküz görünmeyi, öküz gibi davranmayı yaşam biçimi hâline getirmiştim. Kabalık, serserilik benim kabuğum hâlini almıştı.

"Aşk olsun Ali'm..."

"Bin kız arabaya seni Çirkin seni!" diye sırıttım. Duygu arkaya binerken önde oturan Bekir'i görünce şaşırdı.

"Hayırdır? İkiniz birden?" dedi merakla.

"Akşam felekten bir gece çalacağız..." dedim direk çünkü Çirkin üçümüzün birden evde olmamasına alışkın değildi.

"Yaşasın!" dedi garip...

"Erkek erkeğe, planda sen yoksun..." dedim arabayı çalıştırdığımda. Uzanıp Bekir'i öptü. Bu kız tam bir sevgi manyağıydı.

"Ya niye ya! Hem sen daha yeni geldin... Ne gecesi bu? Oturun evinizde, ben size sofra kurarım..."

"Abi konuşsana şu Çirkin'le!" diye ölü taklidi yapan Bekir'den medet umdum çünkü yine o masum sesiyle beni kandırabilirdi. Uğraş Bekir Efendi, yok öyle her şeyi bana yıkmak...

"Ne diyimki ben size artık..." dedi Bekir. Biliyorum, onu akşamın sıkıntısı sarmıştı.

"Duygu'da gelecek desene Bekir!" dedi Çirkin.

"Gel! Gel! Gör ebenin örekesini!" dedi Bekir sıkıntıyla. Ben otuz iki dişimle sırıtır vaziyette dikiz aynasından suratını asıp oturan Duygu'ya bakıyordum.

Duygu bizim içimizde kaybettiğimiz merhametti. Hayat bizi bir yapbozun parçalarını birleştirircesine toplayıp aynı kader birliği içine sokmaya karar verdiğinde tanıdım onu. Kaderi onu da benim gibi küçük yaşında vurmuştu. Sedat benim olduğu gibi onun da kurtarıcısı oldu. Ben o günleri hiç unutmuyorum. Ne Duygu'yu bulduğumuz günü ne de kendi yaşadıklarımı...

Kabul, Duygu'nun kâbuslarının yanında benim kâbuslarımın lafı bile olmazdı. Belki de onun güçlü yapısıy-

dı bizi birbirimize bağlayan... Bazen hangimizin daha güçlü olduğunu düşünüp duruyorum. Duygu mu? Ben mi? Soruyla cevap aslında aynı anda kafamda beliriyordu ya, kendime itiraf etmem bir-iki saniye sürüyordu. Cevap tabii ki Duygu! Ben onun yaşadıklarını yaşayıp hayata asla yeniden başlayamazdım. Onda kendimi gördüğüm zamanlarda bile onun kadar cesur olamayacağımı biliyorum.

Evet, itiraf ediyorum ben de onun kadar yaralı, onun kadar savunmasız, onun kadar çaresizdim ama aynı şey değildi. Her şey yıllar önce babamın ölmesiyle başladı.

KAKTÜS TEAM

Mazi mi? İçimde yara...

Babam... Şimdi yüzü aklımın ucunda silik bir anıdan, iki siyah gözden ibaret olsa da içimde bir yerlerde onun gülen yüzünün sıcaklığını, nefes aldığım her an hissedeceğim. Bana gururla, sevgiyle bakıp koca elleriyle okşadığı başımı, dayadığım göğsün baba kokusunu hiç unutmayacağım. Balıkçıydı babam... Beyoğlu'da, Balık Pazarı'nda iki küçük tezgâhı vardı geçimimizi sağlayan. İlkokul ikiye gittiğim o kış geldi babamın ölüm haberi... Bir itiş kakışta düşüp kafasını çarpmış, oracıkta ölmüştü. Annemle yalnız kalmıştık ve günler bizim için artık geçim çilesiyle doluydu. Okul çıkışlarında keyifle yürüdüğüm Asmalı Mescit yokuşu artık benim için anneme ulaştığım bir engeldi sadece... Gidip balık küfelerini taşımak, satılan balıkları ayıklayıp verilen siparişleri götürmek, kendimi aile reisi gibi hissetmeme neden olurdu. Annem sevgiyle *aslan oğlum,* dediğinde gurur, göğüs kafesime dolar, şişip şişip inerdi. Kendimi adam zannederdim. İki sene, annemle kurduğumuz küçük dünyamızda ekmek parası peşinde koşmakla geçti.

Ta ki o güne kadar...

Annemi bir tokatta yere yıkan adamı gördüğümde dünyam kararmıştı. Hangi ara balık pullarını ayıkladığım bıçağı alıp annemin üzerine çullanan adamın bacağına sapladım, hatırlamıyorum. Adamın can acısıyla attığı çığlıkların içimin yağlarını erittiğini, dünmüş gibi hatırlıyorum. Nefes alamıyordum ama adamın bağırtılarını kesmek için içimde inanılmaz bir istek vardı. Bıçağı bacağına değil boğazına saplamalıydım ki sussun!

"Ali oğlum!" diyen annemin haykırışlarına karışan yaşlı gözleri çaresizlikle çırpınırken ben çoktan polis arabasına bin-

dirilmiş götürülüyordum. Her şey bir anda olmuştu. Sonrası daha katlanılmazdı, başıma ne geleceğini bilmeden kendimi ıslahhanede buldum. Kocaman gövdesiyle ellerini arkasında birleştiren müdür, "Uslu duracaksın... Terbiyeyi öğrenecek, buradan adam olup çıkacaksın," cümlelerini kurup kıyafeti gece bekçisine benzeyen bir gardiyanın önüne katarak beni koğuşa gönderdi.

İlk günler ıslahhaneyi okul zannetmiştim. Evet, aslında bir okuldu. Hayat sevincini sömüren, acımasızlığı öğreten, güçlünün zayıfı ezmek için verdiği savaşı anlatan bir okul... Daha da acısı; bu okulda yalakalık yapmayı, hırsızlığı, bin bir puştluğu, işinizi götürmek adına susmayı, haksızlığı görmezden gelip çıkarınız için *eyvallah* demeyi, arkanızı korumayı öğrendiğiniz bir eğitim yeriydi. Küçüktüm, korkaktım, sudan çıkmış balık gibiydim. Dünyanın bu yüzünden bihaber, annesinin kollarını özleyen, on yaşında bir eziktim. Yalakalık yapmayı o zamanlarda bile bünyem kabul etmedi. Koğuşun güçlü takımı tarafından bayılana kadar dayak yediğim günün birinde beni kurtaran umuduma tutunana kadar sürdü hayatın acımasızlığını öğreten dersler... İnat edip elini öpmediğim koğuşun ağası çocuğun, *verin bunu damatlardan birine, o ne yapacağını bilir,* dediği gün geldi Sedat. Geldiği gün cılız bedenimle titreyerek başıma gelecekleri bekliyordum. Sedat'ın namı ondan önce gelmiş, koğuşun ağası bütün çocukları örgütlemişti. İlk gün dersi verilip sindirilecek, tam tabirle el öptürülecekti. Tabii herkesle birlikte ben de onun lakabının neden *Sado* olduğunu o gün öğrendim.

Koğuşa girdiği an gözüme bakıp hiçbir şey söylemeden gardiyanın gösterdiği ranzanın altına oturdu. Zayıf uzun boylu çocuğu gördüğümde içimden, *bu mu Sado,* sorusunu sorup kendi derdime düştüm. Koğuş ağası çocuk da sanırım benimle aynı hataya düşmüştü. Sado kimseye bakmadan cebinden çıkardığı tırnak çakısıyla küçük bir tahtayı dürtmeye başladı-

ğında, koğuş ağası çocuğun göz etmesiyle biri Sado'ya yanaştı. "Hoş geldin Diyarlı Sedat," dedi. Sedat'tan çıt yok. Tabii çocuk sinirlendi.

"Sana söylüyorum lan!" dedi. Sedat'tan yine tık yok. Sedat boylarında çocuk eğilip ona uzanmaya sadece yeltendi. Daha çocuk ona uzanamadan Sedat elindeki tırnak çakısıyla ne yaptıysa çocuğun kulağından kanlar fışkırmaya başladı. Çocuk kulağını tutup çığlık çığlığa kıvranırken, Sedat yerine oturdu ve "Hoş bulduk," dedi. Kimse kıpırdamıyor, nefes almıyordu bile... Herkes yerine mıhlanmış gibiydi. Koğuş ağası diğer çocuklara göz işareti yaptı. En irilerinden dört-beş çocuk *tamam*, anlamında kafalarını salladılar. O sırada koğuş kapısından bizi seyreden gardiyanların gülüşmelerini duyabiliyordum. Belli ki Sedat'ın sorun çıkarmaması için koğuş ağasına, onu dize getirmesi için izin verilmişti. Çocuklar biraz tedirgin şekilde onun ranzasının önünde durdular.

Daha kahraman görünen biri öne çıkıp, "Kalk lan ayağa!" diye bağırdı. Sado yine hiç oralı olmadı. Çocuk aptalca koğuş ağasının gözüne baktı. Koğuş ağası ona cesaret, biraz da tehdit dolu bir bakışla baktı. Çocuk, "Kime diyorum lan!" dedi ve Sado'ya uzanma cesareti gösterdi. Sado tek hamlede tuttuğu bileğini ikiye katladı. Sanırım o zamanlardan kemik kırılma sesine karşı büyük bir sempatim var; en güzel müzikten bile iyi gelir bana kırılan kemik sesi... O ara diğerleri de saldırıya geçti. O günü ömrüm boyunca unutmam. Çocuklardan birisi bile bırak Sado'ya vurmayı, dokunamadı bile... Hepsi yere yapışmış şekilde inliyor, bir yandan Sado'nun onlara dokunmaması için yalvarıyorlardı. Sado son olarak koğuş ağası olan çocuğun yanına gitti ve "Yarın seni burada görürsem bütün kemiklerini kırarım," dedi ve cevap vermesini beklemeden arkasını döndü. Tabii arkasını döndüğünde sustalı bıçağın açılan sesi duyuldu. Koğuş ağası çocuğun yüzünde sırıtış belirdiğinde sesim çıksa, "Dikkat et!" diye bağırabilirdim ama o kadar dayaktan sonra sesimi bırak kı-

lım kıpırdamaz hâldeydi. Çocuğun elini geriye doğru kaldırıp sallamasıyla ıskalaması bir oldu çünkü Sado yana kayıp bileğini kavradı. Ters dönüp kalçasına saplanan bıçağın üzerinde elinin izi bile yoktu. Çocuk kendi kendini bıçaklamıştı. Gardiyanlar artık işin çığırından çıktığına karar verip içeri girdiklerinde yerde yatan kimin tarafından dövüldüğü belli olmayan, bedenleri kırık dolu altı kişiyle karşılaştı. Koğuş ağasının baldırında saplı bıçakla yerde yatan koğuş ağasına eğilen gardiyan, "Kim yaptı? Söyle!" demesi üzerine koğuştaki bir çocuk, "Kendi kendine sapladı." diye bağırdı. Diğerleri öne çıkıp aynı şekilde ifade kullanmasıyla gardiyan, çocukları toparlayıp çıkmak zorunda kaldı.

O gün koğuşta kimse nasıl hareket edeceğini bilemedi. Sado'nun korkusuna kimse tuvalete bile gidemedi. Tabii ben hariç! Alışmışım dayak yemeye, *altına işemeye gerek yok,* diyerek ranzadan kalkıp usul usul tuvalete gittim. Ben helaya gidip işimi bitirip kapıyı açtığımda karşıma benim iki katım bir çocuk dikildi. *A-ha bittim,* dediğimde kolumdan tutmuş, beni helaya sokuyordu ve bizim koğuşta olanlardan haberi olmadığı belliydi. "Lan Ali! Sen kime diklendin? Artık benimsin, fermanın kesildi." dediğinde sanırım korkudan titriyordum. İri yarı çocuğa karşı çıkmaya çalışmam bir işe yaramayacaktı ama denemeliydim. Cılız kollarım onun şişko bedenine çarparken, sadece sinek ısırığı hissini veriyordu. O sırada gürültüyle helanın kapısı açıldı. Sedat göründü. İri çocuk, "Çık lan dışarı!" diye böğürdü. Sedat bir hışımla içeri daldığında biz üç çocuk kuburun etrafındaydık. Ben sadece iri yarı çocuğun acı çığlıklarını duydum çünkü gözlerimi kapatmıştım. Sedat, "Çık Ali..." dediğinde abartmıyorum hâlen gözlerim kapalıydı. Adımı biliyordu. Onca olaya rağmen aklımdaki tek şey adımı biliyor olmasıydı. İt gibi titrerken ranzaya gelip oturdum. On dakika geçti geçmedi, Sedat hiçbir şey yokmuş gibi ranzasına gelip uzandı. Onu koruyan birilerinin olduğu kesindi, çünkü koğuşta ya da helada olanlar hakkında ne bir soruşturma açıldı ne de Sedat'ı gelip birisi sorguya götürdü. İri

yarı çocuğu o günden sonra kimse görmedi. Sedat ceza bile almadı. Koğuş, Sedat'ın gelmesiyle yaşanır hâle geldi. Ona dışarıdan bakan, aslında gayet normal bir delikanlı görürdü. Hiç kimse içine kapanık görüntüsünün altında nasıl bir canavar olduğunu anlayamazdı. Kimseye karışmıyor, kimseyle konuşmuyordu ama yüksek sese tahammülü yoktu. Kavga edenlere göz ucuyla bakması yetiyordu. Beni kurtardığı için teşekkür bile edememiştim. İçimden gidip ağız eğmek doğru gelmiyordu ama borçlu kalmak da istemiyordum.

Bir gece uyku tutmadı. Ranzadan inip Sedat'ın ayakucunda betona oturmuş öylece duruyordum. Onun yakınında olmak kendimi güvende hissettiriyordu.

"Çocuk ne yapıyorsun orada?" dedi o sert sesiyle. Sesim çıkmadı, şaşırmıştım çünkü ilk defa benimle konuşuyordu. "Lan konuşsana, kime diyorum!" diye bir kükreyişi var ki donuma edecektim. Nerede o ağız eğmek istemeyen Ali, titriyordum resmen. Ayağa fırlayıp, "Buyur abi," dedim eller pipimde birleşmiş, esas duruşa geçmiş süklüm püklüm olmuştum.

"Buyur ne lan!" diye kükredi ve uzandığı yerden doğrulup oturdu.

"Emrin olur abi," dedim bu sefer.

"Ali, sıçtığım boku yer misin?" dediğinde yüzüm buruşmuş ağzımdan *hayır*a benzer bir inilti zorla çıkmıştı.

"O zaman kimsenin karşısında bükülme, dik dur lan!" dediğinde ne demek istediğini anlamıştım.

"Tamam abi," dedim. Güldü ve ben o günden sonra onun gölgesinden hiç ayrılmadım. İlk günler yine benimle hiç konuşmadı, ben de ona yanaşmadım. Sonra aramızda sessiz bir anlaşma oldu. O benim abim, ben onun küçük kardeşiydim. Bana bir gün olsun şunu yap Ali, demedi. Her şeyi gözlemem ve yanında olabilmem için fırsat tanıdı. Sedat'ı alt etmek, namını devralmak isteyen o kadar hevesli aptal vardı ki neredeyse o adamları pataklarken beni eğitmeye başlamıştı.

Ondan iri çocukları yerle bir ederken, ben Sedat'tan eğitim alıyordum. Küçük, güçsüz olmak demek, dayak yemek anlamına gelmiyordu; artık biliyordum. Geçen günlerle birlikte ben fark etmeden, kişiliğimi düzenlerken, kendime olan güvenimin yerine gelmesini sağladı.

Üç ay sonunda Sedat başka bir yere sürüldü. Tabii namı bende kaldı. Küçük Ali ondan çok şey öğrendi. Küçük bedenimle koca koca çocukları nasıl yere yıkacağımı, kimsenin karşısında bükülmeden durmayı, en önemlisi kendime olan saygımı nasıl koruyacağımı öğrendim. O suç eklendi, bu adam dövmek eklendi derken dört sene sonra ıslahevinden çıkmayı başardım. Sedat'tan ayrı kaldığım sürede ondan ara ara telefon geliyordu. Ben çok şey konuşurdum da ondaki cümleler belliydi. Bir süre sonra konuşmalar rutine bağlanmıştı.

"İyi misin Ali?"

"İyiyim abi..."

"Bir ihtiyacın var mı?"

"Sağlığın abi.."

"Dik dur Ali..."

"Olur abi..."

"Ararım yine!"

"Tamam abi..."

Ve her ay aynı gün bir zarfın içinde gelen harcayamayacağım kadar çok para... Buna rağmen bana bir kere olsun çıkınca yanıma gel, demedi. Ben de sormadım.

Islahevindeki son altı ayımda annemden haber alamamıştım. Çaresizdim. Dört sene sabırla gelip giden anam son altı aydır yanıma uğramaz, haber vermez olmuştu. Ona, *ne yapıyorsun, neyle geçiniyorsun, tezgah ne alemde,* demeye yüzüm yoktu. Annem sadece gözlerime bakamıyordu ve ben onun hâlinden kötü olduğunu anlıyordum. Sedat'tan gelen paranın çoğunu ona verince gözyaşlarından başka bir cevabı olmuyordu anamın.

Dört sene sonunda çıktığımda direk eve koştum. Ev iki sene

önce boşaltılmış. Komşulardan, kimseden bir açıklama alamadım. Yine koşarak Beyoğlu'na tezgâhın olduğu yere gittim. Görenlerin çoğu beni tanımadı. Yan dükkândaki fırını işleten Necip Amca'ya kim olduğumu söylediğimde adamın eli ayağına karıştı.

"Amca anam nerede?" Ses yok.

"Necip Amca konuşsana!"

"Oğul bilmiyorum, iki senedir anan buraya gelmez oldu."

"Tezgâh?" dediğim anda Necip Amca'nın arkama baktığını hissettim. Arkamı döndüğümde onu gördüm. Yumruklarım avucuma battığında bu sefer hapis yolları bana görünmüştü. Necip Amca'nın öldürücü bakışları boyumu aşıp adama baktı ve "Ona sor Ali! Garip ananın nerede olduğunu bu şerefsize sor!" dedi ve dükkâna girdi. Bedenim titremeye başladığında üç-dört adım topallayarak bana doğru gelen, beni anamdan ayıran adamın yaklaşmasını ayrı Sedat gibi bekledim. Islahevinde yanımdan ayırmadığım parmak boyundaki bıçak, kolumun içinden avucuma düştüğünde ant içtim, bu herif bugün geberecekti.

"Söyle anam nerede?"

"Siktir git lan! Bir de kalkmış anasını bana soruyor, piç kurusu!" diye efelendi. Derin bir nefes alıp, "Anam nerede?" diye haykırdım. Kahkahası beni kusturacak ve bedenimi öfkeyle dolduracak kadar fazlaydı. Ne ara üzerine atladım ve onu babamın alın teriyle kurduğu küçük balık tezgâhının üzerine yatırdım sormaya gerek yok. Söylemeliydi anamın nerede olduğunu söylemeliydi. "Anam nerede?" diye haykırdım üzerine çullandığım adamın. "Anan artık balık satmıyor, balık masalarına meze! Beni sakat bırakmanızı yanına bırakacağını mı sandın?" dediğinde elimdeki bıçağı görmediğine eminim. O an ben yok oldum. Elimdeki bıçak altımda duran adamın etine battıkça Ali yok oldu. Sapladıkça bittim. Sapladıkça başka bir adam peyda oldu dibi çıkmış dünyada. Ta ki onun sesini duyana kadar... "Ali yeter!" Gözüm dönmüş, kuduz bir köpek

gibi kim karşıma çıkarsa öldürecek hâldeyken, onu gördüğümde tekrar bir güneş doğdu. Sedat...

Elimin altında yatan kanlar içinde delik deşik olmuş adam artık kıpırdamıyordu. Etrafta Sedat ve dört-beş takım elbiseli adamdan başka kimse yoktu.

"Ali gidelim," dedi her zamanki hiçbir şey olmamış gibi çıkan sesiyle. Ben neler olduğunu, ne yaptığımı yeni yeni idrak etmeye başlamıştım. Olayın gerçekliği aklımı ele geçirirken sanırım bedenimde organlarım yer değiştiriyordu.

"Abi!" dedim inleyerek. İçimden anam geçti. Kollarına sığınmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama anam yoktu... Nerede olduğunu bilen adamı biraz önce kıtır kıtır kesmiştim. Sedat yanındaki adamlara bakarak, "Temizleyin burayı, kaldırın bu bok çuvalını... Ailesine gereken yardım yapılsın olmadı, kaldırın ortadan..." dedi. Duyduklarımı o an algılayabilecek ne aklım ne gücüm kalmıştı.

"Yürü Ali," dedi Sedat bir kere daha... O ara Necip Amca'nın tanıdık sesi duyuldu. "Oğul bir temizlensin çocuk," dedi ama gözü Sedat'ta... Necip Amca'nın yüzü kireç gibi...

Sedat "Sağ ol baba!" dedi aynı ölümcül ses tonuyla. Necip Amca beni içeri soktuğunda zangır zangır titreyen bedenimde kıpırdayabilen hâlen birkaç uzvum vardı. Beni tuvalete yönlendirdiğinde, lavabonun üzerinde duvara asılı duran aynaya baktığımda şok oldum. Yüzüm gözüm, üstüm başım, kollarım dirseklerime kadar kan içindeydi. Kusmamak için kendimi zor tuttum ama ne hacet! Kusabildiğim kadar kustum. Ellerimin kanını yıkadıkça midem kalktı. Necip Amca ben tuvaletten çıkmadan, elinde demir bir kovayla geldi. "Soyun oğul..." dedi. Elinde ispirto şişesi... Aptalca baktım sadece.

"Giy şunları," diye bana bir tişört ve pantolon uzattı. Ben soyunurken o üzerimden çıkardığım kıyafetleri demir kovaya doldurdu. Ispirtoyu üzerine sepeledi ve kovayı alıp çıktı. Ben tuvaletten çıktığımda pide yaptığı taş fırında demir kovanın içinde kıyafetlerim yanıyordu. "Git oğul, o delikanlıyı hiçbirak-

ma... O senin kurtuluşun..." dedi Necip Amca.

"Anam!"

"Anneni unut Ali! Annenin intikamını az önce sen o şerefsizi babanın tezgâhında geberttiğinde aldın." dediğinde soracak bir şey kalmamıştı. Dışarı çıktığımda Sedat beni bekliyordu.

"Gidelim," dedi ve hızlı hızlı İstiklal Caddesi'nden Taksim'e doğru yürümeye başladık.

Sedat, "Bir süre İstanbul'dan gideceksin," dedi.

"Nereye abi?"

"İlk Diyarbakır'a oradan Irak..." dedi.

"Abi, anamı bulmam lazım..."

"Ali, Balık Pazarı'nın göbeğinde herifi doğradın... Bu olay kapanana kadar ortalarda görünmemen gerek... Yakalanırsan müebbet yersin..."

"Anam abi!"

"Ben bulurum anneni..."

"Söz mü?"

"Söz Ali, söz..." dediğinde ona güvenebileceğimi biliyordum. Anamı bulduğunu seneler sonra anladım. Nasıl mı anladım? Sedat'ın bir söz verdiğinde tutacağını bilecek kadar onu tanıdığımda anladım. Anamı bulmuştu. Sadece benim ona sormamı bekliyordu. Sormadım, soramadım, cesaret edemedim! Çok istedim ama duyacaklarımdan korktum. Yaşıyorsa anamı utandırmaktan çekindim. Sedat'ın ona gereken yardımı yaptığından adım gibi emindim. Velhasıl ipin ucu kaçmıştı. O benim on yaşında kaybettiğim anam, toprağın altına giren babamın karısı olarak hep kalbimde ve rüyalarımda yaşamaya devam etti. Bazen beni uzaktan izlediğini bile düşünür dururum. Efkar basar, soracak olurum Sedat'a ama soramam. Cesaret edemem... Geçmişin güzel anılarını yok etmekten korkar dururum.

Korumaya çalıştığım o küçük iki balık tezgâhı hâlen boş durur.

Beni Ali Aral yapan iki küçük tezgâh... İstanbul Fati-

hi Sado'nun sol kolu Ali Aral... Sıkıntıyla o iğrenç günlerden uzaklaşmak için derin bir nefes aldım.

Hayat komikti! Oysa ne çok ümitliydi ilkokul öğretmenim... Matematikçi Ali diye okşardı başımı. Oysa şimdi elime kanı bulaşan adamların kaç kişi olduğunu toplayamayacak kadar uzağım matematikten... İnsanın eline kan bir kere bulaştığında, artık alnındaki leke hâlini alıyor. Temizlesen çıkmaz, yıkasan gitmez, silsen arlanmaz...

"Daldın yine... Hangi güzeli düşünüyorsun uyuz Ali'm?" diyen Duygu'nun sesiyle çıktım geçmişten. Sırıttıp, "Asma suratını Çirkin başka akşamda seninle çıkarız" dedim.

"İstemez, hadi beni eve bırakın," dedi Duygu ve yüzünü kaldırıp çocuk gibi surat asmaya devam etti. Herkes kendi kafasındaki düşüncelere dalmıştı sanırım. Evin önüne geldiğimizde Duygu "Kendinize dikkat edin... Beni merakta bırakmayın," dediğinde Bekir ve ben gülüyorduk. Duygu'nun kaprisi bu kadardı işte... Arabadan, bahçede turlayan korumaları kolaçan ettim.

"Tamam Çirkin, hadi bakalım sende rahat et bu gece..."

"Aşk olsun Ali'm, daha yeni gelmiştin sen, ne rahatı?" dedi ve içeri girerken Levent'e sataşmayı ihmal etmedi. "N'aber bebe?" dediğinde Levent, "Abi şuna bir şey de ya!" diye hayıflandı. Levent'i severdim, dürüst çocuktu. İçimizde kimse kimsenin hikâyesini merak etmez, nasıl Sedat'ın yanında yer aldığını anlatmazdı. Zaten çoğumuzu Sedat bir yerlerden kurtarmıştı. Levent farklıydı. En çok da onun hikâyesini merak ediyordum. Merak ediyordum çünkü Levent iki üniversite bitirmiş, memur babasının yanında yaşayan, hâlen annesinin sözünden çıkmayan biriydi ve, "Ne işin var senin bizimle? Hayvan herif!" diye bağırasım geliyordu.

"Levent biz kaçtık koçum," dedim ve arabaya bindim. Levent, "Tamam abi... Gözün arkada kalmasın," dedi.

"Lan Levent, bu hayvana ne abi diyorsun?" diye bağırdı Bekir alayla.

"Abi ağız alışkanlığı..."

"Lan alışkanlık diye bir gün bana verecen de dur bakalım... Hey yavrum hey..." dedim ve gaza bastım. Abiyi arayıp Necati'nin yerine gelmesini söylediğimde Sedat "Duygu yalnız mı evde?" dedi, âşık işte!

"Abi, Levent ve çocuklar var yanında, merak etme sen..."

Sedat, "Ali yine ne bok yedin?" diye sorduğunda Bekir'e bakarak yüzümü buruşturdum. "Of abi be! Illa bir bok yemem mi lazım? Çoktandır rakı balık yapmıyorduk."

"Hangi dağda kurt öldü?" diyen Sedat'a, "Akşam bir ayı ölecek abi," diyen Bekir'di ve o kastettiği ayı ben oluyordum. Sedat'a Duygu olayını açtığımda beni öldüreceğini düşünüyordu. Hoş ben de tırsmaya başlamıştım ama *pilavdan dönenin kaşığı kırılsın*, dedim ve gerisini düşünmedim.

"İyi ben gelirim birazdan oraya," dedi Sedat ve telefonu kapattığımda Bekir, "Ali bak ben sana peşin peşin söylüyorum, hata ediyorsun."

"Yok abi, ikisi de bizim canımız... Bu böyle olmaz. Senelerdir sen de Sedat'ın hâlini görüyorsun. Hoş kime diyorum, senin de ondan kalır tarafın yok ya neyse! Şunu bir çözelim de sonra seninkine dalarım."

Bekir "Ulan Ali! Ulan Ali! Sana şimdi bir dalarım..." dediğinde biz Necati'nin yerine varmıştık.

Seviyorsun ulen! İtiraf et!

Arabanın anahtarını Necati'nin adamlardan birine verirken Necati göründü kapıda. "Ağalar hoş geldiniz, sizi buraya hangi rüzgar attı?" diye sorunca Bekir sıkıntıyla, "Seni özledik..." dediğinde ikisi sarılmıştı. "Var bunda bir şey, hadi hayırlısı..." dedi Necati.

"Hayırlı bir iş için geldik Necati Abi! Seni Sedat'a isteyeceğiz," dedim alayla.

"Ulan Ali dikkat et de ben seni kendime almayayım."

"Yok abi ben sana çıtır kalırım, Bekir'i al sen, o tam kıvamında..."

Necati sırıtırken, bize hazırlattığı masaya oturmuştuk. Tabii Bekir yine küfür ediyordu. Kahkahalar Sedat gelene kadar sürdü. İkinci kadehi bitirmiştim ki geldi âşık Diyarlı... Ceketini çıkarıp Necati'yle sarıldı ve masaya oturdu. Edilen yarım saatlik sohbetin ardından, Necati içeride işi olduğunu söyleyip kalktığında Sedat o gider gitmez, "Konuşun," diyerek kaşlarını havaya kaldırdı. Bekir her zamanki sessizliğine büründü.

"Abi hele bir soluk al," dediğimde Sedat'ın telefonu çalıyordu. Sedat'ın yüzünden anlaşıldığı gibi arayan Duygu'ydu.

"Söyle Duygu..." dedi sert sesiyle. Bu onun kendini Duygu'dan uzak tutma şekliydi. Tabii çoğu zaman bu hâlini koruyamıyordu, orası ayrı... Dinledi ve "Bakarız... Sen bekleme bizi... Senin develerin canı rakı çekmiş, geç gelirim." dedi ve Duygu ne dediyse yüzü yumuşadı. O yumuşadı ya ben bundan yüz aldım. Hay almaz olaydım.

Sedat sırıtmakla, sırıtmamak arasında, "Tamam uyandırırım." dedi ve kapattı. Lafa girmenin tam sırasıydı. "Abi bu Çirkin sensiz yapamıyor valla..." dediğimde Sedat kederle

rakısını dolduruyordu. İçim burkuldu hâline.

"Benim de onsuz yapamadığım ortada..." dedi ya, Bekir'le göz göze geldik.

"İşte ben de tam bunu söyleyecektim. Artık zamanı geldi be abi!"

"Neyin zamanı?"

"Abi en iyisini her zaman sen bilirsin de..."

"Ali laf cambazlığını bırak!" Derin bir nefes alıp ya Allah diyerek, "Abi sen bu Çirkin'i seviyorsun!" dedim gözlerinin içine içine bakıp... Sanki bir yerine kazık soktum. "Sen sevmiyor musun?" dedi, anladı ama anlamamazlığa geldi. Yok söylemek lazım yüzüne, bu böyle olmayacaktı.

"Abi benimki kardeşi sevgisi..."

"Yaa!" dedi manyak.

"Seninki gibi değil"

"Benim ki ne sevgisiymiş Ali?" dediğinde Sado konuşuyordu, Sedat değil. Bekir oturduğu yerde dikleşirken ben gerilmiştim. Yok ben dayak istiyordum. Keşke içime kalın bir şeyler giyseydim. Kaçarı yok! *Ya Allah Bismillah*, dedim ve "Sen Duygu'ya âşıksın..." dediğimde ben rakı şişesini kafama geçirir sanmıştım.

Geçirmedi. Sakince, "Ali sen ne dedin?" dedi ama sesindeki soğukluk Türkiye'yi dondururdu. Bekir lafa girecek oldu, "Sedat!" dedi demesine ama Sado, "Sen sus Bekir!" diye kükredi. "Abi günah valla! Bizim öksüz seni her şekilde kabullenmiş, senden iyisini mi bulacak?"

"Ali ne sen böyle bir konuşma yaptın ne de ben duydum!"

"Abi niye celalleniyorsun? Yalan mı? Kabul et artık! Biz de ferahlayalım..." dediğimde yanık kokusunu alıyordum. Sedat'ın devreler yanmaya başlamıştı.

"Ali kapat çeneni!"

"İyi o zaman bana doğru olmadığını söyle! Duygu'yu sevmiyorum de!"

Bekir, "Ali yeter!" dedi.

"Yetmez! Duygu artık büyüdü. İşe de girdi. Birini alıp *bunu seviyorum,* diye karşımıza getirecek; o zaman ne yapacağız?" dediğimde Sedat çoktan ayağa kalkmış masanın üzerinden yakama yapışmıştı. "Sana sus dedim!" diye kükrediğinde Necati, sadece Sedat'ın bağırtısına odaklanmış şekilde, elinde koca bir silah, "Yettim Sedat!" diye kapıdan fırladı.

Tabii arkasında bizim çocuklar, elleri belinde, her şeye hazırız moduna girmişlerdi. Çocuklar ikimizi o hâlde görünce hiçbir şey görmemiş gibi geldikleri kapıdan gerisin geriye döndüler. Necati baktı durum ciddi; etrafta oturan, donup kalmış müşterilere, "Hanımlar, beyler bu gece buraya kadarmış. Hepinizi başka bir akşam tekrar bekleriz." dediğinde herkes gitme heveslisiydi. Beş dakika sürdü sürmedi, batan gemiyi terk eden fareler gibi müşteriler restoranı boşalttı. Sedat'ın bana bir bakışı var, başkası olsa çoktan korkudan altına etmişti de o öldürücü bakışlarının içindeki çaresizlik bana güç verdi. "Sen ona âşıksın..." dedim yakama yapışmış hâline aldırmadan.

"Değilim."

"Âşıksın..." dediğimde ilk yumruk geldi. Tabii havalanıp yere yapışmam bir oldu. Yumruğuyla tır çarpmışa dönmem gayet normaldi. Ona kalsa olay burada bitmişti de ben tam kıvamındaydım. Yumrukla ferahlamış olabilir miydim? Yerden kalkıp gözümde uçuşan siyah benekleri hiçe saydım. Bekir hâlen masadan kalkmamış bana *ben sana demiştim,* der gibi bakıyordu. Sedat'ın delirmiş yüzüne gayet ciddi bir ifadeyle bakıp, "Bu bile aşkını gösterir..." dediğimde gerisini anlatmaya gerek yok. Âşıksın dedikçe yumruk yedim. Ne ben pes ettim ne o! Ne o *seviyorum* dedi ne ben sevdiğini söylemekten vazgeçtim. Tamam, olan bana oldu ama biliyorum seviyordu. Gözlerimi arabanın arka koltuğunda açtım. Göz kapaklarım yediğim yumruklardan kapanmış, görüşüm neredeyse yok

olmuştu. Konuşmak için dudaklarımı kıpırdatmaya çalışmak gerçekten işkenceydi. "Levent lan sen misin?" dedim demesine ama gel de bana sor, nasıl söyledim. Çenem sanırım kırılmıştı çünkü kıtır kıtır sesler geliyordu. "Uyandın mı hayvan!"

"Yok Levent, şu an seninle Angelina Jolie konuşuyor."

"Harbi lan Ali! Şişmiş dudaklarınla gerçekten benzedin o seksi hatuna... Sık dişini, seni hastaneye götürüyorum"

"Babana Fatih'a lan Levent..."

"Yumruk yemekten beynin sulandı senin herhalde, benim babam yaşıyor ya lan!"

"O zaman anana rahmet..."

"Lan o da yaşıyor!" diye isyan etti Levent.

"O zaman sana rahmet..." dediğimde ikimiz de kahkaha atıyorduk. Yani ben atmaya çalışıyordum.

"Gerçekten manyaksın sen..."

"Abi nerede?"

"Bekir'le çıktılar sen bayılınca..."

"İyi, yalnız kalmasın bugün," dedim çünkü benim yüzümde oluşan morlukların onun ruhuna işlediğini biliyordum. İnşallah yediğim dayak bir işe yarardı da Duygu'yla konuşur, aşkını anlatır huzura ererdi.

"Ne dedin lan abiye de kızdırdın onu?"

"Levent beni seviyor, evlenip evinin kadını olmak istiyormuş izin ver," dedim.

"Hayvan herif, seninle konuşmaya çalışanda kabahat," diye gaza yüklenen Levent hastaneye kadar bir daha benimle konuşmadı.

Doktor Serdar, yıllardır bizlerden birinin kurşun yemiş, bir yeri kırılmış hallerine alışmıştı. Saat kaç olursa olsun adam işi gücü, çoluğu çocuğu bırakıp hastaneye koşuyordu. Ben daha hastane kapısından girdiğimde hazırlanmış neyle karşılaşacağını bilmediği için bekler duruma geçmişti bile... Beni görünce "Ali..." dedi şok bir hâlde.

"N'aber doktor?"

"Ali bu ne hal?"

"Valla bu olağanüstü hal..." dedim alayla ve acilin önünde bekleyen sedyeye kendimi zor attım.

İki saatin sonunda Serdar görüşümü açabilmek için göz kapaklarımda oluşan ödemi şırıngayla çekmeye uğraşıyordu. Hemşire kolumdaki seruma iğneyle bir şeyler ekliyordu. Lan o kadar dayak yedim, böyle canım yanmadı. Hastaneleri hiç mi hiç sevmiyorum, yalan değil! Dişimi sıkmış Serdar'ın işini bitirmesini beklerken, Levent başımda sanki asistanı gibi doktoru seyrediyordu.

"Bir-iki gün burada kalman gerekiyor." dedi Serdar.

"Gerek yok..."

"Ali beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin. Kalacaksın," dedi kesin bir ses tonuyla.

"İyi..." dedim memnuniyetsizce. Zaten yarım saat içinde seruma ne koydularsa kafam bir dünya olmuştu. Ne yediğim dayağı ne çektiğim acıyı hatırlıyordum. Hastanede kaldığım iki gün boyunca Sedat hastaneye hiç gelmedi. Beklemiyordum zaten. İki gün Duygu'nun telefonlarına cevap vermedim. Vermedim çünkü konuşmamdan ne hâlde olduğumu anlardı. Levent başımdan ayrılmazken, ikinci gece Bekir geldi. Gelmese daha iyiydi. Gülüyor hayvan! "Bekir sakın *ben sana demiştim,* diye başlama..."

"Yok başlamayacağım."

"Niye gülüyorsun o zaman?"

"Hiç, boşu boşuna dayak yedin..."

"Sen öyle san..."

"He Ali he! Abi gitti..."

"Nereye lan?" dediğimde doğrulmuştum.

"Bunalınca nereye gidiyorsa oraya..."

"Diyarbakır..." Ben onu Duygu'yla sarmaş dolaş beklerken, bu duyduğum hayal kırıklığından başka bir şey değildi.

Bekir haklıydı, boşa dayak yemiştim.

"Ne oldu Ali? Birden çöktün," dedi Bekir kahkahayla. Yiğitliğe bok sürdürmeyeceğim ya, "En azından artık bizim bildiğimizi biliyor." dedim.

"Bu senin boşuna dayak yediğin gerçeğini değiştirmiyor."

"Bekir seni ölü taklidi yaptığın zamanlarda daha çok seviyorum, biliyor musun?"

"Sevme lan beni! Kalk gidelim artık, burada karpuz gibi yata yata büyüdün..."

"Nereye gideceğiz?"

"Eve..."

"Duygu'ya ne diyeceğiz?"

"Sedat senin aşkınla kendini kaybetti deriz."

"Valla mı?"

"He bu sefer seni öldürür herhalde..."

"Mutlu olacaklarsa ölürüm be abi!"

"Yürü hayvan yürü!" dedi Bekir bezgince.

Hastaneden çıkmak bana iyi gelmişti. Eve gidip doyasıya suyun altında durmak istiyordum. Tabii Duygu rahat bırakırsa...

Eve geldiğimizde Duygu'nun beni görmesi ve gözyaşlarına boğulması saniyeler sürdü. Hıçkırarak, "Biliyordum, bir şey olduğunu biliyordum. Hangi hayvan yaptı bunu sana?" diye bana sarıldı ama çenesi maşallah durmadı. Göğsümden, yüzünü Bekir'e çevirip, "Ali'm bu hâle gelene kadar siz ne yapıyordunuz?" diye azar kıvamında söylendi ve Bekir'in cevap vermesine fırsat vermeden devam etti, "Ali'm geç şöyle geç! Nasıl insan bunlar ya! Geç otur şöyle... Ben iyileştiririm seni..." diye saydırmaya başladığında Bekir'le birbirimize bakıp kahkaha atmaya başladık. Duygu ağlamayı bırakmış aptalca bize bakıyordu.

"Siz niye gülüyorsunuz?"

"Hiç," dedi Bekir. Duygu bozuldu tabii.

"Bak bu ara her şey benden gizli saklı olmaya başladı, bozuluyorum ha! Sedat da Diyarbakır'a gittikten sonra haber veriyor. Ne anlamı var? Vermeseydi daha iyiydi. Bu ne ya!"

"Yemin ederim konuşurken nefes almıyor bu Duygu" dedi Bekir ve gülerek mutfağa geçti. Ben kaburgalarım el verdiği kadar yavaşça koltuğa otururken, Duygu yanıma çöküp ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Ali'm kim yaptı sana bunu?" diye sorduğunda dayak atanı gidip bulup derisini yüzmek ister gibi bir hâli vardı.

"Sedat," dedim. Öyle ya da böyle öğrenecekti. Yüzü kireç gibi oldu. İlk bir şey soramadı biraz bekledi. "O... o... sana kıyamaz"

"Kıydı..." dedim. Bakalım tepkisi ne olacak?

"Ali'm ne yaparsan yap, kıyamaz..." dedi canı sökülüp alınmış gibi.

"Duygu fikir ayrılığı oldu aramızda..."

"Yapmaz sana!" diye gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle siliyor, hâlen inanmak istemiyordu.

"Çirkin telaşlanacak bir şey yok. Aramızda değişen bir şey yok, geldi geçti."

"Ama neden?" diye isyan etti.

"Dedim ya inatlaştık..."

"İnsan sevdiğine bunu yapmaz. Onun için mi Diyarbakır'a gitti?"

"Evet, kaçtı senden..."

"İyi olmuş o zaman... Hatta bir sene kadar gözüme gözükmesin!"

"Dayanabilecek misin?" dediğimde, boncuk boncuk yaşlarla gözlerimin içine baktı.

"Hayır, ama sana da dayanamıyorum şimdi. Niye ya? Şu hâline bak!"

"Sen karışma aramıza..."

"O zaman tepişmeyin ya!"

"Tamam, kapat konuyu, karnım aç benim..."

"Yok, insan sevdiğine bunu yapmaz, başka bir şey var..." diye söylene söylene mutfağa geçti. Susmaz bizim Çirkin, mutfakta Bekir'e ağzına ne geliyorsa saydırdı. Hırsını alamadı belli çünkü... "Bekir çek ellerini tepsinin içinden!" diye kükrediğinde Bekir mutfaktan kaçıyordu.

Çirkin sevdikleri için her şeyi yapacak bir kızdı. Kendinden vazgeçer, yine de sevdiğini üzmezdi. Oysa insan sevdiğine daha çok zarar verirdi. Daha çok kırar, daha çok kavga eder, daha çok incitirdi Değer verdiğine emek harcardı insan... Kavga etmek de değer vermek değil miydi? Yine aklımın aştığı cümleler beynimde dönüp dururken derinlere dalmaktan vazgeçtim. Duygu o akşam Bekir'le ikimizi canımızdan bezdirdi. Tabii yine de olayın aslını öğrenemedi.

Sedat, Diyarbakır'da bir aya yakın kaldı ve biz telefonda dahi hiç konuşmadık. Tesadüf işte, onun İstanbul'a döndüğü gün, çıkan sorunları halletmek için Rusya'ya gidiyordum. Havalimanında, uçağa binmek üzereyken telefonum çaldığında sırıtmıştım."Buyur abi..."

"Ali dayaktan mı kaçıyorsun?"

"Yok abi, ne alakası var? Gitmek hesapta yoktu. Vladimir bizim olayı çözememiş. El atmak lazım, yoksa işler sarpa saracak..."

"Lan bir gün daha bekleyemedin mi? Duygu başımın etini yedi! *Ali'm senin yüzünden gitti*, diye kovmaktan beter etti!"

"Abi ararım ben onu..."

"Ağzıma sıçtınız lan benim! Nedir çektiğim!" diye kükreyip yüzüme telefonu kapaması bir oldu. Seviyordum ben bu Sado'yu... Hızla Duygu'nun telefonunu çevirdim. Sakinleştirmek şarttı. İlk çalışta açıldı bizim kızın telefonu.

"Çirkin n'aber?"

"Hiç iyi değil!" Sesi buzhaneyi andırıyordu.

"Ne oldu yine?"

"Rusya'da mısın? İndin mi?"

"Uçağa binmek üzereyim..."

"Bu yaptığın hiç hoş değil, çocuk gibi kapris mi yapıyorsun? O yapmış bir hata, kesin pişman olmuştur zaten... Sen uyma ona hem... Sedat geldi diye gidilir mi?"

"Sen gider miydin?" dediğimde bir-iki saniye Duygu'nun sesi çıkmadı. Sonra yelkenler suya inmiş bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

"O zaman neden benden şüphe duyuyorsun? Sen her zaman *biz bir aileyiz*, demez misin?"

"İyi de..."

"Duygu ne sen ne ben ne Bekir ne de Sedat asla kopmayız, bunu o güzel kafana sok."

"Dön hadi bak, Fitnat Abla fırında köfte yaptı."

"Duygu gerçekten iş için gidiyorum."

"Başkası gitsin..."

"Olmaz, güvenemeyiz."

"Off..."

"Hadi üzme kendini de bizi de..."

"Ali'm ne kadar kalacaksın?"

"Hiç bilmiyorum."

"Dikkat et kendine, beni ara olur mu?"

"Ararım kapat Çirkin uçak kaçacak," dediğimde bavulumu vermiş uçağa binmek için yürüyordum.

"Görüşürüz Ali'm," dedi ve kapattı. Aile güzel şeydi. Hele ki seni sevenlerinin olduğunu bilmek, kendini yenilmez hissetmene sebep oluyordu. Sedat gösteremediği sevgisini, merhametini her zaman duruşu ve hareketleriyle belli etmişti. Başım sıkışsa söylenir ama sorunu halletmek için elinden geleni yapardı. Ben de onun için ölürdüm. Kızdığım olmadı mı? Çok! Ama ağır basan ahde vefaydı, dürüstlüktü.

Bekir bize katıldığında az içerlememiştim. *Nasıl olur da Sedat birini aramıza sokar*, diye içim içimi yemişti. Karşıma getirip, "Ali bundan sonra sen benim solum, Bekir benim sağım... Siz birbirinizin nesi olacaksınız onu zaman gösterecek," dediğinde Bekir gözümün içine bakmıştı. İçimde yükselen hazım-

sızlık ateşi, Bekir'in beni kollarken vurulmasıyla sönmüştü. Utanmıştım. O ameliyat masasında can çekişen ben olmalıydım. Duygu o gün bana ilk defa Ali'm demişti. "O iyi olacak, biz hep iyi olacağız," diyerek sarılmıştı. Bekir'le ben, zamanla, Sedat'ın dediği gibi birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlamıştık. Biz candık. Birbirini kollayan, birbirinin menfaatleri uğruna savaşan bir aileydik.

Ha Rusya olmuş, ha Hindistan, hiçbir yer vatanım gibi değildi. Havasından mıdır, suyundan mı, hiç bilemedim ama nereye gidersem gideyim hep Türkiye'yi özledim. Kabul, bu soğuk memleketin hatunları gerçekten tam bana göreydi. Yıllar önce dil öğrenmeye olan merakım Fransızcadan sonra sırayı Rusçaya bıraktı. Öğrendikçe Rusça en sevdiğim dil oldu. Gerçi Rus hatunları beden dilini daha iyi konuşuyor, anlıyordu ama dil dildir dedik, karı kız ayağına onu da gide gele öğrendik. Rusya ile yaptığımız işlerde faydasını görmedim değil. Üç ayımı çalan Elena'yı ömrüm boyunca unutmayacağım. Hatun sevişirken Rusça dil eğitimimi tamamlamıştı. Elena tam sevdiğim gibiydi; soğuk ülkenin uzun bacaklı, beyaz tenli, mavi gözlü hurisiydi. Derin bakışları ve yataktaki maharetleri gerçekten tatmin ediyordu. Sadık, ağır başlı iyi yemek yapabilen bir kızdı da aşkı istemeyen ben onu hak etmiyordum.

İstanbul'un yolları taştan!

Üç ayın sonunda Türkiye'ye dönme vaktim geldiğini bir telefon konuşmasıyla anlamış oldum. Sedat telefonda "Duygu'dan bezdim Ali! Ömrümü yedi! Dön artık, yoksa ben gelip yuvanı yapacağım," dediğinde toplanmaya başlamıştım. Elena'yı Vladimir'e verdiğim talimatla iyi bir işe sokup ona bir ev aldım. Bu ona benim bir özrüm gibiydi. Tabii gözündeki yaş, beni havalimanında yolcu ederken bile dinmedi. Bu kızla bir hayat geçerdi de benim gözüm yemedi. İçim bomboştu ve bu boşluk ona hakaretti.

"Bir daha seni görebilecek miyim?" sorusuna rahatlıkla, "Hayır," diyebilmiştim. Hiç mi içi sızlamaz insanın? Sızlamadı, yalan yok! Sessiz, buğulu gözleri benim günah haneme bir çentik daha atmış oldu. Uçakta içebildiğim kadar içmiş, içimdeki sıkıntıyı atmaya çalışmıştım. Bu hâlimle Beykoz'daki eve gitmek istemedim. İndiğimde direk benim eve geçtim. Tabii Duygu'nun kapıya dayanması uzun sürmedi. Uykulu gözlerle ve bin bir küfürle kapıyı açmamla boynuma sarılması bir oldu. Arkasında kızgın, kararmış gözlerle beliren Sedat'a sırıtmaya çalıştım. Yediğim dayağın ardından neredeyse beş aydır onu görmüyordum.

"Ali'm niye geldiğini haber vermiyorsun? Niye direk Beykoz'a gelmedin? Aylar oldu seni görmeyeli! Beni hiç mi özlemedin? Hiç mi merak etmedin? Bu kız öldü mü, kaldı mı, başına bir şey mi geldi? Hadi onu da geç beni özlemiştir bir gideyim kendimi göstereyim dahi demedin? Sen ne zaman bu kadar düşüncesiz oldun? Vallahi Pes! Bir daha yurtdışına falan gitme... Gidince gelmek bilmiyorsun. Levent ya da Kaan gitsin," dedi ve nefes almak için durdu. Sedat'la göz göze geldik ve gülmeye başladık. Ne diyelim, onca soruya cevap vermek bütün gece sürerdi.

"Ya niye gülüyorsunuz? Ben gülecek bir şey göremiyorum. Ben de kabahat zaten..." diye taramalı tüfek gibi devam etti. Her şey bir yana Sedat, Duygu'ya alınmıştı. Âşıktı ve alınması doğaldı. Bunu ben anlıyordum da bizim Çirkin'in anlamadığı kesindi. Zaten anlasa kalkıp bu soruları sormazdı.

"Kızım hadi ben Rusya'daydım. Bekir'le Sedat neredeydi? Onlar var diye ben bu kadar rahattım. Hem işler uzadı be Çirkin..."

"Sedat'la Bekir'i bilmiyormuş gibi konuşma... Sen yokken onlar hiç çekilmiyor." dediğinde Sedat "Allah Allah..." dedi. Duygu bir kedi gibi ona sarıldı. Fısıltıyla ama benim duyacağım şekilde, "Sedat ya, alınma sen, bırak şu deveye azcık ayar yapayım," dedi. Ah Çirkin bitirdin lan adamı da haberin yok.

Sedat'ın yelkenlerinin suya inmesi bir-iki saniye sürdü tabii.

"Hadi hazırlan, ölürüm de seni burada bırakmam. Beykoz'a gidiyoruz," dedi Duygu. İstersen itiraz et! Çenesiyle öldürürdü. "Tamam, ama Sedat da kalacak..." dedim.

"Kalacak tabii, beni koynunda uyutacak," dedi Çirkin. Sedat sıkıntıyla derin bir nefes aldı. Duygu kurdun kollarında yatan kuzu olduğunu bilse bunu rahatlıkla söyleyebilir miydi?

Giyindim ettim, eve geçtik, rakı masasını kurduk tabii... Sedat'la konuşmamız gereken bir dayak olayı ve Rusya'da geçirdiğim üç ay vardı. Bekir sanırım rahat konuşmamız için gelmedi. *Duygu sabah işe gideceğim,* diyerek kafama öpücük kondurup uyumaya gittiğinde Sedat'la ben masada karşılıklı kalakaldık. Rakımı kafama dikip ilk işlerden konuşmaya başladım.

"Abi canlı-cansız bütün teslimatlar yerlerine sağlam bir şekilde ulaştırıldı. Zaten Bekir'le konuşmuştuk. Bir ara Afganistan'a gitmem gerekecek, haberin olsun. Mahruki'yle konuştuk bir hafta önce... Yeni teslimatları hazırlamış, ben gider gitmez işi bitireceğiz."

"Yavaşla Ali! Şimdilik gerek yok. Yukardan birilerinin yerleri değişti. Biraz bekleyelim..."

"Abi Rusya ayağıyla ne ilgisi var? Direk Afganistan bağlantılı bizim işimiz..."

"Ali, kurtardığımız insanları legal şekilde Türkiye'ye sokmuyoruz. Burası bir köprü olabilir ama canlarını tehlikeye atmaya gerek yok."

"Abi yukarıdakilerin canına minnet..."

"Bizden korkularına sesleri çıkmıyor."

"İşlerine geliyor..."

"Ali biraz yavaşla diyorsam, yavaşla..."

"Yine beni holdingde evrakların arasına atma da..."

"Hatun yapmışsın Rusya'da?"

"Her şeyden haberin var, di'mi abi?"

"Lan üç ay hatunu eve kapatmışsın! Nesinden haberim olmasın? Bir de ev almışsın..."

"He abi, zorluk çekmesin dedim."

"Alıp getirseydin o zaman... Zorluk çekmeseydi."

"Yok abi ne yapacam getirip, hiç işim olmaz."

"Ne zaman akıllanacaksın lan sen?"

"Abi ne yapıyorum?"

"Ali nefes al! Her deliğe girmeye çalışma, bir gün başına öyle bir dert saracaksın ki seni ben bile kurtaramayacağım."

"Sen beni her şekilde kurtarırsın abi..." dedim sırıtarak. Olmayan buzlar erimiş, rutin konuşmalarımıza dönüyoruz dediğim an, "Ali sen beni kurtarabildin mi?" diye kurduğu cümle boğazımı düğüm düğüm etti. Gözlerimi kaçırdım çünkü kurşunun delip geçmesini, bıçağın kestiği yarayı, yumruğun darbesini bilirdim de aşk acısını bilmezdim. Kurduğu cümle dolaylı yoldan bir itiraftı ve benim bu soruya bir cevabım yoktu. Aşktan kim kimi kurtarabilirdi? Aşk kendi kendini kurtarırdı. Aşk nedir bilmiyordum ama Sedat'ı sadece Duygu kurtarabilirdi, bunu biliyordum.

"Abi izin versen..."

"Ali izin verecek bir şey yok!"

"Tamam abi, ben artık bir şey demiyorum..."

"Deme Ali," dedi ve uyumak için ben odama geçerken, o da öksüzünün yanına geçti.

Bir yıl sonra....

Çalan müziğin kulaklarımda bıraktığı pası, sarırım rakı bardağını bir bir boğazımdan aşağı yuvarlayarak gidermeye çalışıyordum. Ortam mükemmeldi. Sırtımı dayadığım üç adamla beraberdim. Sedat, Bekir ve Levent...

Konu, son günlerin en gözde meselesiydi ve ben çok eğleniyordum. Tam üçü bir olup beni susturdular derken, Duygu'nun Sedat'ı araması ve koskoca Sado'nun telefonu iç çekerek kapatmasıyla çenem yine açıldı.

"Abi tamam yıllardır dört gözle bugünleri bekledin, senin adına ben de bekledim ama yeter, valla yeter! Bendeki de mide abi!" dedim. Sırıtmamı gizlemeye çalışıyordum. Her bulduğum fırsatta onlarla dalga geçmek gerçekten eğlenceliydi. Tamam bizim Çirkin ve Selma'nın yanında aşırıya gidemiyordum ama yalnızken değmesinler keyfime...

"Konuşma lan!" dedi Sedat gülerek.

"Tam Bekir'in aşkı bulan hallerine alıştık derken, bir de siz çıktınız. Hepiniz birden hiç çekilmiyorsunuz. Bana kutuplarda bir iş ayarla, yoksa bu vıcık vıcık aşk bataklığında aranızda ölüp gideceğim."

"Abi bak yerini nasıl biliyor, kutuplarda iş istiyor ayı!" dedi Levent.

"Seni de görürüz koçum," dedi Bekir ağzı kulaklarında. Nasıl ağzı kulaklarında olmasın? Ağzı beyninde olsa yeridir. Onun yerinde taş olsa çatlardı. Uzun yıllar sevdiğini görmeden, sadakat ile bekle, zorluklarla muradına er, hakkıdır hakka tapan Bekir'in yaşadığı istikbal! Alaylı yüz ifademi bozmadan, "Valla Bekir'im görüp göreceğin en fazla bir haf-

talık sarışın, üç günlük esmer, iki günlük kızıl ve bilumum hatunlardır," dedim

ama Sedat'tan enseme şaplak gecikmedi.

"Ulan Ali! Seni dize getirecek bir hatun çıksın karşına, ona destek vermeyen adam değil ulan!"

"Abi sen dize geldin de ne oldu?" dedim ve ardından Duygu'yu taklit edip, "Yerim ben o gamzeleri!" dediğimde hep birlikte kahkahalara boğulmamız bir-iki saniye sürdü.

Beklenmeyen destek Levent'ten geldi, "Bebişim," dediğinde ben artık gülmek yerine böğürüyordum. Sedat elindeki çatalı Levent'e fırlattığında saydığı küfürleri hiç sormayın.

"Abi bu bunların ağzına düştük bir kere, bırak konuşsunlar! Bugünün yarını da var," dedi Bekir.

"He Bekir he! Çok beklersin," dedim ve rakı bardağını onlara kaldırıp fondip yaptım. Gece bizim için gerçekten keyifli geçiyordu. Telefon çaldığında Bekir yüzünü buruşturup dinledi ve Sedat'a, "Abi kaçalım kızlar huysuzlanmış..." dediğinde kahkahayı bastım.

"A-ha sizi kılıbıklar," dedim ama yine Sedat'tan şaplağı yedim. Ben bu adamın kol mesafesinde oturmamayı yıllardır öğrenememiştim ve Levent sanırım gülmekten ölmüştü.

Sedat, "Yürü lan Ali!" dedi ve kalktık. Kapıya çıktığımızda, "Sizin kuyruklar titremeden eve gidin. Biz bekarlar için gece uzun beyler," dedim alayla.

"Bana bak Ali, uslu dur, attırma tepemi, valla bu sefer kılım kıpırdamaz," dedi Sedat.

"Kıyamazsın sen bana..."

"Kıyarım Ali, yeminle kıyım kıyım kıyarım."

"Abi tövbe de, yoksa Duygu seni keser Alisine kıyarsan," dedi Levent.

"Lan ben onu unuttum, valla keser billa keser..." dediğinde arabaya binmiş, Bekir de yanında yerini almıştı.

Bekir, "Dikkatli olun develer! Bir şey olursa ararsınız,"

dedi. Hayret! Levent bile şaşırdı. Bu Bekir, Selma'sına kavuştu kavuşalı bir rahatlamıştı yeminle... Araba gözden kaybolana kadar arkalarından baktık. Bir su dökmediğimiz kaldı. Levent, "Mutlular be Ali!" dedi iç geçirerek.

"N'oldu lan! Özendin galiba?"

"Olabilir lan! Biz de gönlümüzün sultanlarını bulur muyuz be Ali?"

"Levent sen böyle don lastiğine benzer çeneyle konuşmaya başladın ya, ben sana sultanı bırak padişah bile bulurum." dedim ve arabaya bindim.

"Harbi mi lan?"

"Ayıpsın birader," dedim alayla. Bekir ve Sedat mutluydu ya biz de onlar için mutlu olmuştuk. Çok çekmişti bu iki âşık ama sonunda sevdalarına kavuşmuşlardı. Elim arabanın direksiyonunu keyifle çevirirken, aklım yaşadığımız son bir senenin muhakemesini yapmakla meşguldü. Bekir'in aniden atağa kalkması ve Selma'yı istemeye gittiğimiz Trabzon'dan evlenip dönmesi, Duygu'nun Deniz lavuğuyla nişanlanması, Sedat'ın vurulmasıyla gelişen olaylar çorap söküğü gibi yaşanmıştı. En nihayetinde Duygu ve Sedat muradına ermiş, aşklarını birbirlerine itiraf etmişlerdi. *Bir musibet bin nasihatten iyidir*, dedikleri bu olsa gerek... Hepimiz rahat bir nefes aldık.

Zorlu geçen bir sene içinde her daim yanlarında destek vermekten başka bir şey gelmedi elimden. Sedat vuruldu ya, canımdan can gitti. İyileşti ya, ömrüme ömür katıldı. Duygu'nun o hallerini ölsem bir daha yaşamak istemem. Onlar benim ailem, bana yaşama sevincimi verenlerdi. Yanımda oturan Levent'in bile mutlu olması, benim için paha biçilemezdi.

Sırıttım, "Lan Levent nereye gidiyoruz, hiç merak etmiyorsun?" dedim ama demez olaydım. Herif içmiş iyice küçük Emrah rolüne bürünmüştü. Başladı böğürmeye, "Sensiz

bennnn nefes alamam! Buralarda hiç duramam, tek başına yalnız kalamammm... Senin kokunu özlerim, hep yollarını beklerim... Götür beni gittiğin yere!" diye başladı şarkı söylemeye... Beynim uyuştu saniyeler içinde..."In lan arabadan köyün eşeği gibi anırma! İşkence gibi!" diye kükrediğimde sustu hayvan ama nefes almak için susmuş meğerse.

"Götür beni gittiğin yereee!" diye böğürmeye devam ederken ya sabır çekiyordum. Baktım olacak gibi değil, "Sinan küçük bir yer açmış, ne zamandır çağırıyor, gidelim mi?" dedim kulaklarımı paralayan sesini duymazlığa gelerek.

"Abi orası pavyon değil mi?"

"Ne o edebin mi eksilir?"

"Yok lan! Sedat duyarsa keser bizi?"

"Duymaz lan!" dedim ve Yenikapı'ya doğru direksiyonu kırdım. Mekâna geldiğimizde arkadan bizi takip eden develer şaşırdılar. İndik tam gireceğiz, "Abi olay ne?" dedi Mustafa.

"Olay şu! Küçük yerlerde daha rahat eğlenilir," dedi Levent.

"Büyüksün Levent," dedi Mustafa ve biz içeri girdik. Mekânda bildiğin konsomatris hatunlar vardı. Kumaş örtülerin, ucuz içkilerin masalarda bulunduğu mekân seksenli yılları andırıyordu. "Lan Antep'te bile daha klâs mekânlar gördük ha!" dedi Yozgatlı Osman.

"O ne lan!" dedi Mustafa, avuç içi sahnede şarkı söylemeye çalışan yarım dünya hatunu göstererek. O sırada Sinan bizi görmüş hızla yanımıza gelmişti. Bir sevindi ki sorma! Gören de bizim çok önemli devlet büyükleri olduğumuzu düşünür.

"Ali hoş geldin! Şeref getirdin!" dedi bizi sahnenin önündeki masaya yönlendirirken.

"Hayırlı olsun Sinan!" dedim ve masanın sağ tarafındaki sandalyeye oturdum. Sinan el ettiğinde bir garson belirdi masanın başında.

"Benim içkilerden getir, donatın masayı," dedi. Adam, "Tamam patron," dedi ve hızla uzaklaştı.

"Abi ne zaman şeref verecek?" dedi Sinan, Sedat'ı kastederek.

"Biz geldik ya o'lum! Abi buraya gelirse yenge keser valla onu," dedi Levent.

"Hayırlı olsun, bilmiyordum, evlendi mi, duymadık?" dedi Sinan. Garibim evlenmek istiyordu da... Nasıl evlensin? Öksüzüne kıyamıyordu. Duygu bilmiyordu ama geçirdiği tedavilerden sonra bebek sahibi olması imkansızdı. Dolayısıyla Sedat bebek ister korkusuna evlenme teklifi bile edemiyordu. Hoş, Selma'nın hamileliğiyle bizim Duygu'nun gözleri bir başka bakar olmuştu. Kesin içten içe bebek düşünmeye başlamıştı da işte! Bir fırtına yaklaşıyordu ve ben her zamanki gibi tam ortasında onlara destek olacaktım. Ulan gecenin bir yarısı düşündüğüm şeye bak! Aşk, seni bulup ebeni bir güzel becermezsem bana da Ali Aral demesinler. Bu ne ya? Bir de kendi aşkım olsa neyse! Ben Sedat ve Duygu'yu kendimle beraber bermuda şeytan üçlüsüne bağlamaya başlamışken Sinan'ın sesi duyuldu, "Hale'yi çağır içerden..."

Levent "Hale kim lan?" dedi Sinan'a. "Buranın incisi ağam," dedi alayla. Levent sırıtırken, "İş tutmaya gelmedik o'lum, hayırlı olsun diyelim dedik," dedi ama ucuz neon ışıklarının kıpraştığı; loş havanın basıklığından, zor nefes alınan mekânın kapısında ahu gözlerle bizim masaya bakan kızı görünce çarpıldı. Biliyorum çünkü bu herif her elektrik aldığı karıya yavşar ve âşık olurdu. Zamk lan bu Levent! Bildiğin dört yüz dört... Âşık olsa neyse de sonra karılar enseye şaplak, göte parmak her dediklerini yaptırır bu bizim saftiriğe...

Kızın üzerinde mekâna uymayan, siyah, bedenini saran, kadife parlaklığında bir elbise vardı. Elbisenin can alıcı noktası dizinden iç çamaşırının hizasına çıkan yırtmacıydı.

Neyse önce ben bundaki aşk dolu bakışları görmezlikten geldim. *Yanlış anlamışımdır*, deyip arkasına bir inşallah ekledim. Hatun Allah için mekânda hatırı sayılır bir uyuşmazlıkla güzelin de güzeliydi. Uzun bacaklar, kestane rengi saçlar,

eşek gözü gözler; kalça kıvamında, göğüsler yerinde derken oturdu masaya ve anında Chivas viski bardağına dolduruldu.

"Hale, bunlar Ali ve Levent, can dostlarım..." dedi Sinan. Kızla ben göz göze gelirken Levent atağa geçti, "Hoş geldiniz..." demedi mi, ağzım açık kaldı. Lan sanki ev gezmesine geldi. Bildiğin kons yani... Sinan kızı masaya koydu, bizi rahat ettirecek ya! Allah'ım ne günlere kaldık... Levent yeni ahusunun gözlerinde kaybolurken, bizim çocuklar arka masada, içkinin dibine vurmak için çoktan aralarında kura çekip *bu gece kim ayık kalacak* kavgasına düşmüşlerdi. Ben müziğin ve şarkı söyleyen kadının kulak tırmalayan sesini duymazdan gelmeye çalışıp rakı bardaklarını arka arkaya devirirken masadaki kızın sesi duyuldu. Levent'e bakıyor bana laf atıyordu, "Ağır abimiz bayan arkadaş istemiyor herhalde..."

"Senin gibi güzel bir hatun varsa neden olmasın?" dediğimde Levent gözünü belertmiş bana bakıyordu.

Hatun kıvrım kıvrım kıvrılıp egosunu şişirmeye başladığında, bizim onun için dövüşeceğimizi sandığı kesindi. "Bakma lan öyle!" dedim büyük bir zevkle. Levent, "Lan ne bakcam, senden kıymetli mi?" dediğinde sırıtıyordu. Tabii kız şaşırdı, "Hop! Hop! Ne paylaşıyorsunuz siz?" diye bağırdı ama ben kızı duymazlığa gelip, "Siz bakın keyfinize, bu gece belim ağrıyor," dedim ve rakımı yenileyip etrafı izlemeye başladım. Hatun baktı benden iş yok, Levent'e döndü. Gecenin ilerleyen saatlerinde bunların iş uzadı tabii, ben ayaklandım. "Levent çocuklara mukayyet ol! Ben kaçar..."

"Ali, anca beraber kanca beraber..." diye yanımda bitti Levent.

"Lan karıyla bir yatağa mı gircez? O ne öyle anca-kanca? Beynin sulandı senin," dedim alayla. Bozuldu deve!

"Git lan git! Bende kabahat zaten!"

"Bana bak, karıya âşık olayım deme... Bu sefer Sedat'a bırakmadan senin şaftını ben kaydırırım ha!" Ciddiydim. Benim çapkınlığımla yarışacak tek şey, Levent'in her önüne gelene âşık olup evlenmeye çalışmasıydı.

"Yok lan ne aşkı? Akıllandım ben!" dedi ama hiç inanasım gelmedi.

Pavyonun dışına kendimi atıp gecenin ayazı yüzüme vurdukça ayıldım. İçtiğim onca rakı nereme kaçmıştı? Biraz olsun kafamın dönmesi gerekmiyor muydu? Sanırım havasızlık, rakının tesirini arttırıyordu.

Aheste aheste arabayı kullandım. Yarın bütün gün evden çıkmayacak ve dinlenecektim. Tabii evdeki belayı unutmuşum. Kapıdan girdiğimde salonun koltuğunda kıvrılmış uyuyan Yelda'yı görünce kendime geldim. "Hay ben senin beynine sıçayım Ali!" dedim kendime. Resmen oltaya gelmiştim. Tamam Yelda'ya kapılmam ve ona âşık olduğumu sanmam üç hafta sürmüştü. Kıza ümit verdim, ona da tamam ama lan kadında hiç mi gurur olmaz? Önce nazik bir şekilde bütün hatunlara ne dediysem, ona da usule uygun bir şekilde bu işin olmayacağını anlattım.

"Bak Yelda," diye başlayan konuşmalar altı ay önce, "Lan Yelda!"ya dönüştü. Şimdi hatun, "Param yok, senin yüzünden işten atıldım. Depresyona girip evimi yaktım; sağlığım bozuldu... Allah belanı versin Ali! Beni mahvettin!" diyerek benim eve çadır kurdu. Beni kadınlığıyla kışkırttığını sanıyordu. Ne diyim! Kanmak istiyordum. Güzel hatundu Allah için hakkını yiyemem. Ben de kabahat, suçluyum! Ona *evet*, dedikçe yapıştı. *Git*, diyorum gitmez. *Ev alayım*, diyorum istemez. İşe gir çalış, *bu böyle olmaz*, diyorum duymaz. Daha geleli bir ay oldu da bizimkiler bir duyarsa yandığımın resmidir. Her şeyi bir kenara bırak, kazara Duygu öğrense Yelda'yı himayesine alıp beni evlendirir yeminle... Kendi evime hırsız gibi girip yatak odasındaki yatağa sığınmak istedim. Nerede! Daha kapıyı açıp içeri adımımı atar atmaz Yelda kafasını kaldırdı ve uyku mahmuru, "Ali sen mi geldin?" dedi.

"Yok diş doktorun! Kim olacak lan?!"

"Ay yok ben dişçiden korkarım..."

Güzel falan ama bu kızın ev yanarken dumandan beyin ölümü gerçekleşmiş sanırım.

"Yat ulan Melda! Sen ancak uyurken çekilirsin..."

"Yelda Ali, Yelda!"

"Tamam lan gece gece! Ha Melda ha Selda..."

"Ya bak hâlen Selda diyor ya!"

"Ulan sende ne çene var, gidiyorum lan ben!" dedim ve kapıyı vurup çıktım. Yok bu kafayla ne Selda'yı ne Melda'yı hele hele Yelda'yı hiç çekemezdim. Ne diyordum lan ben!

Cinler tepeme çıkmıştı. Önce Beykoz'daki eve geçmek için arabayı oraya sürdüm. Sabahını düşünüp vazgeçtim. Bizim kumruları rahat bırakmak en iyisiydi. Huzur bulduğum Pera Palas'a geçip benim odaya çıktım. Burayı Sedat ve Bekir'den başka kimse bilmezdi. Yılın on iki ayı bana ait bir odam vardı. Canım sıkıldıkça gelirdim. Bu otel küçükken hayran olduğum, kapısından içeri girmeye cesaret bile edemediğim bir yerdi. İçini o kadar merak ediyordum ki... Her önünden geçişimde şansım varsa demir kafesten yapılma asansörü görmek, benim için her şeye değerdi. Ağzım bir karış açık, uzay mekiği görmüşçesine baktığım asansör, çocuk aklım için tapınak gibiydi. Sanırım Beyoğlu, Taksim, Asmalı Mescit benim için ne kadar kötü anıyı barındırırsa barındırsın, burası kanıma işlemişti ve ben buradan hiçbir zaman kopamayacaktım. Nasıl kopardım ki? Turşu arabasından bardak bardak az turşu yememiştim. Kurban bayramlarında, Tozkoparan yokuşunda, sahiplerinden kaçan inekleri, koyunları az seyretmemiştim. Hele ki Tepebaşı Gazinosu'nda gece yarılarına kadar dinlediğim Müslüm Baba'nın sesi yok mu? Bütün mahalleye yayılır; çayını alan mahalleli çıkar kapının eşiğine, oturur, çekirdek çitliye çitliye dinlerdi. Şimdi ne gazino kaldı ne o eski bayramlar! Zaman her şeyi silip süpürüp çağa ayak uydurdu da bir ben kopamadım buralardan... Ne babamın bastığı toprakları ne anamın son akıttığı gözyaşı olan bu yerden gidemedim bir türlü... Beyoğlu beynime mıhlanmış asaletiyle, her daim benimle birlikte olacaktı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak biliyorum!

Sabah gözlerimi açıp yataktan çıkmadan kahvaltı söyledim. Duşa girdiğimde saat sabah ona geliyordu. Levent'in gece ne halt yediğini öğrenmek için havlu belimde telefona sarıldım. Çaldı çaldı açan yok. Hatun bunu tuş etmiş büyük ihtimal... Sonra Osman'ı aradım. Kural belli, tek çalışta açılacak. Açıldı da...

"Buyur Abi!"

"Osman neredesin koçum"

"Abi Bayrampaşa'da bir sokağın önünde arabanın içindeyim. Levent'in başını bekliyorum."

"Öğlen oldu lan! Çık eve indir o hergeleyi... Sedat öğrenmiş diye söyle... Yusuflasın pezevenk..."

"Olur abi!" dedi ve kapattı. Sırıtıyordum. Ayıldıktan ve tabii ki sıkı bir kahvaltı ettikten sonra ofise geçtim. Müjde'yle buluşup bugün ro-roya yüklenen arabaların son işlemlerini yapmak için Tuzla'ya gidecektik.

Ofiste bekle bekle Müjde yok. Aradım tabii... Hatun açtı telefonu ama burnu tıkalı gibi...

"Müjde neredesin kızım? Ağaç oldum burada..."

"Ali beni bekleme sen hallet," dedi. A-ha bu bir ilk!

"N'oldu, söyle çabuk, ağlamışsın sen," dediğimde arkadan bir ses, "Kapat lan telefonu!"

"Ali ben kapatı..." dedi paldır küldür bir ses telefon kapandı. Lan bu Müjde bekar değil miydi? Hızla çıktım tabii! Ofisin önünde bekleyen çocuklardan birkaçını yanıma aldım.

Doğru Müjde'nin eve yola çıktım. Kimdi lan o herif! Müjde neredeyse çocukluktan bu yana bizimleydi. Onun da mutlaka geçmişle, Sedat'la bir hikâyesi vardı. Sedat onu okutmuş, mali müşavir olmasına yardımcı olup bütün her şeyini ema-

net edecek kadar güvenmişti. Tabii biz de... Hanım hanımcık bir kızdı Müjde.

Apartmanın önüne geldiğimde, "Osman sen gel benimle," dedim ve apartman girişindeki zile bastım. Ses yok. Başka bir zile basıp, "Kim o?" diyen cırtlak çocuk sesine, "Posta!" dediğimde kapı otomatiğine basılmıştı. Müjde'nin kata çıktığımda bir süre içeriyi dinledim. Tam ses yok zile basacağım, Müjde'nin ağlayan sesi duyuldu.

"Artık yeter Salih! İstemiyorum anla beni! Senin düzeleceğin yok!"

"Düzeleceğim, yemin ediyorum."

"Haline bak! Bu hâlde nasıl dışarı çıkarım? O şeyi kullandığından beri kendinde değilsin."

"Beni bırakamazsın, öldürürüm seni!" dediğinde bende tilm koptu. Allah'tan kapı ahşaptı. İki tekmede yerle bir oldu.

"Ali!" dedi Müjde. A-ha bir baktım bizim eski korumalardan Salih... Sedat uyuşturucu yüzünden kovmuştu dengesizi... Müjde'nin ağız burun patlamış.

"Osman, al Müjde'yi, Şişli'deki eve geçin.."

"Ali!" dedi Müjde çaresizce. Perişan hâli iyice sinirlerimi bozdu. Tamam, kadın çenesi çekilmezdi. Dayak yemeyi seven kadınlar vardı, buna da tamam, ama aciz birinin üzerinde güç kullanmak erkeklik değildi.

"Yürü Müjde!" dedim gömleğimin kollarını kıvırırken.

"Abi," dedi Salih.

"Konuşma lan şerefsiz!" diye bağırdığımda sabrım taşmıştı. Müjde'nin kapıdan çıkmasını beklemeden bunu bir elime aldım ki bütün sinirimi çıkarana kadar Allah ne verdiyse ağız, burun, dalak, böbrek haşatını çıkardım. Hakkettiği dayağı yerken Allah'ı var ne direndi ne gıkı çıktı.

"Kadın öyle dövülmez böyle dövülür. Seni adi şerefsiz... Kime vurdun lan sen! Ben senin o elini kırmaz mıyım?" derken kolu sanırım iki yerinden kırılmıştı. İşim bittiğinde, "Ulan bir

daha Müjde'yle aynı havayı bile soluduğunu görür ya da duyarsam seni gebertirim!" dedim ve kapıda dikilen Osman'a, "Alın bu piçi atın çöplüğe..." dedim. Osman, kum torbasına dönmüş Salih'in ensesinden tutup dışarı sürüklerken, Müjde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İyice cinler tepeme çıktı.

"Lan geri zekâlı! Seni biz bu şerefsizin elinde dayak ye diye mi okuttuk, kolladık. Niye söylemiyorsun?"

"Ali ben..."

"Yürü hastaneye gidiyoruz. Madem gördün bu şerefsizin ne hâle geldiğini hazırla eşyalarını hemen! Evi değiştiriyorsun"

"Ali, Sedat bilmesin!"

"Yürü Müjde!" dedim ve arabaya bindirdiğim gibi Serdar'ın hastanesine getirdim. Sedat'a söylesem olmaz, söylemesem olmaz. El mecbur duyacak.

Müjde'nin pansumanı bittiğinde onu Şişli'deki eve bıraktım.

O ara askerden arkadaşım Bilal aradı. Üniversite kazanmış bir akrabasını Harem'den yolcu etmemi istedi. Başımız üstüne dedik. Tuzla'ya gitmek üzere geç de olsa yola çıktım. Yoldan Sedat'ı aradım ve olanları anlattım köpürdü hâliyle.

"Abi sen bilme, Müjde kötü durumda senden korkuyor"

"Lan neyi bilmeyecek mişim? Ben o Müjde'yi..."

"Sevmiş kız abi!"

"Ulan ciğeri beş para etmez o Salih'i yaşatır mıyım?"

"Orası sana kalmış, Müjde Şişli'deki evde, bizim çocuklardan bir araba kapıda bekliyor, ben şu teslimat işini halledip Harem'e geçerim. Beklemeyin beni..."

"Olur Ali," dedi ve kapattık. Sinirden kendini yediğine eminim. Müjde'nin olmaması Tuzla'da benim ek olarak iki saat fazladan kalıp millete kök söktürmem demekti. O dosyayı çıkarın, şu evrağı bulun, bunun ek istek talep formu nerede? Derken ben Bilal'e verdiğim sözü yerine getirmek için

akrabasını almaya ancak gaza yüklenip yetişebildim. Lan vefa borcu kötü bir şeyde insanın dostlarının olduğunu bilmek gibisi de yok.

Bilal'in kuzenini alıp Hareme götürdüm, bindirdim, ettim, haber verdim rahatladım. Bilal'e haber verip bizim tertibi rahatlatıp eve geçecektim.

Arabayı park ettiğim yere doğru yürümeye başladım. Ne çok insan vardı dünyada. Kalabalık ortamlar beni boğardı. Hele yabancı tanımadığım insanlar sinirlerimi bozardı ki burası binlerce insanın uğrak yeriydi. Bir an evvel uzaklaşmak için adımlarıma hızlandım.

O ara yirmi ikinci peronda onunla göz göze geldim. Okyanus derinliğindeki mavi gözleri beni kendine çekerken, işin enteresan tarafı bakışlarının gecenin karanlığında cam gibi parlamasıydı. Gözlerini kaçıran o oldu ama bana dikkatli bakmadığı boş bakışlarından belliydi. Bavulunun üzerine oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, kamburu çıkmış bir vaziyette otobüsünü bekliyordu. Hoş otogarda başka ne yapacak? Tabii ki otobüs bekleyecek. Avuçlarının arasındaki pürüzsüz, beyaz tenine tezat dolgun alev kırmızısı dudakları öpmeyi anlıkta olsa istedim yalan değil! Lan oğlum iyice sapık oldun ha! Kız yirmili yaşlarının başlarında olmalıydı ama harbi güzeldi. Bu yaşıma kadar elimden bir sürü kadın geçmişti. Her yaş her şekil kadın teninde can bulmuştum ama otogarda bir kadını beğeneceğim aklıma gelmezdi. Hele ki böyle saçı başı dağılmış erkek kılıklı bir kızı beğeniyorsam gerçekten abazalık kanıma yayılmıştı. Elimde tuttuğum arabanın kumandasına basıp kapıları açtığımda, kendime gülüyordum. Yakında Duygu beni milli sapık ilan ederse haklıydı. Tam arabanın koltuğuna oturup kızı son bir kez görmek için kafamı kaldırdım, şok oldum. Kızın başında üç adam dikilmiş duruyorlardı da benim asıl şok olduğum adamların kim olduğuydu. İstanbul'un en ünlü fuhuş taciri Kız Cenab'ın adamlarıydılar ve bu benim

merakımı uyandırmıştı. Kız adaklık kuzu gibi başını kaldırmış ona tepeden bakan adamları izlerken onları tanımadığı bariz ortadaydı. Kalıp arabadan inmekle inmemek arasında kendimle boğuşmaya başladım. Kararsızlığım adamlardan biri kızı kolundan tutup hırsla kaldırdığında son buldu. Arabadan inmiş on adımda çoktan yanlarına varmıştım. Tabii gavatlar beni görünce birden ne yapacaklarını şaşırdılar. İstifimi bozmadan kızın mavinin en güzeli gözlerine baktım. Korkması, hatta şu anda titremesi gerekmiyor muydu? Hiç korkmuş gibi durmuyordu. İlginç...

"Selam pezolar!" dediğimde hepsi birden yumruklarını hazırlamış benden bir hareket bekliyorlardı. Oysa ben merakla ve gerginlikle bana bakan mavi gözlere kilitlenmiştim. Yahu bir göz ancak bu kadar derin bakabilirdi.

"Ali Aral bu işe karışma," dedi biri.

"Hangi işe diye soracağım ama pezevenklerle konuşmak adetim değil." dedim kıza sırıtarak. Tabii yumruklarını sıkan Cenab'ın adamları alındı. Gücenmişlerdi sanırım. Çok üzüldüm diyeceğim ama inanılmaz zevk alıyordum. İşin garip tarafı gözlerimi neden mavi gözlerden çekemiyordum aklım bu sorunun peşine takılmıştı. Bu işin sonu vallahi iyi değildi. Ben bu gözlere bakmaya devam edersem bu pezolar benim haşatımı çıkaracaklardı. Kızdan gözlerimi çekmeden önce "Bunları tanıyor musun?" diye sordum. "Hayır, ama seni de tanımıyorum," dedi hatun sinirle.

"Güzel" dedim ve Cenab'ın adamlarına dönüp "Lan bu Cenab'ın lakabı iyi de ismi hiç hoşuma gitmiyor" dedikten sonra en nihayetinde biri sinirlendi. "Bas git lan! Akşam akşam cami duvarına işeme!" dediğinde, hangi ara yumruğum çenesini kırdı bilmiyorum. Kemiğin kırılma sesi içimde coşkuya neden olduğunda diğerlerinin bana salladığı tekme ve yumrukları savuşturuyordum. Boşluğuma aldığım darbe bir-iki saniye nefesimi kestiğinde içime işleyen acı siniri

peşinden sürükledi. Bu ara bir şeyleri itiraf etmek gerçekten kendimle konuşmak gibiydi. Lan ben adam dövmeyi, kırılan kemik sesini duymayı seviyordum. Sanırım bu da bir itiraftı.

Adamlardan birinin silaha uzanan elini bileğinden tutup ikiye katladığımda acıyla inledi. Kemiğin kırılan sesiyle aşka geldim yalan değil. Hele acıyla bir inleyişi var. Mozart'ın son eseri gibiydi. Hem konuşup hem bir şeyler kırmak gerçekten eğlenceliydi. "Alçıya merhaba de lan," diye sırıtırken, kırdığım kemikler hak eden birilerine aitse değmeyin keyfime modundaydım.

O sırada bir diğerinin hayalarına savurduğum tekmeyle iki büklüm olduğunda zafer benimdi. Üç leş kargası yerde inlerken bir baktım ki bizim Maviş kız yengeç misali bavulunu çekerek uzaklaşıyordu. Maviş mi? Ne dedim lan ben! Kızın yanına uçtum resmen. Neydi beni ona çeken sanırım bunu anlamak için peşindeydim. Kızı kolundan tuttuğumda elim yandı ki ne yanmak! Bu kız ateşin kızı olabilir miydi? Kolum kömür olmuş kalbime ilerleyen ateşle ne diyeceğimi bile unutmuştum. Ben kendi ateşimle uğraşırken kız elindeki şemsiyeyi kafama geçirip çırpınarak kendini benden kurtardı.

"Bırak kolumu bela mısınız siz?" diye haykırdığında o narin bedenden bu sözler nasıl çıkıyordu şoktaydım.

"Lan dur bir ne bağırıyorsun? Nereye gidiyorsun kız başına?" derken kafamı tutuyor bir yandan çırpınmasını engelliyordum. Harbi kafama şemsiye yemiştim ve cinler tepeme toplanmıştı.

"Sen bana vurdun mu?" İçimden kendime 'Günaydın Ali!' demeyi ihmal etmedim.

"Algılayamadıysan tekrarlarım" dedi ve ikimizin tuttuğu şemsiyeyi çekiştirmeye başladı. Sanki kuvveti yetecek. Gülecektim ama gülmedim.

"Vay çene maşallah bayağı uzun. Nereye gidiyorsun?" dediğimde şemsiyeyi elinden çekip kollarından yakaladım.

"Sana ne! Nereye gidiyorsam giderim! Babam mısın? Dayım mısın?" iyi cevaptı yeminle.

"Çırpınma lan! Baban olsam ağzına sıçmıştım şimdiye! Ne işin var senin Cenab denilen pezevenkle?"

"Cenap kim be? Bıraksana ayı mısın o'lum sen?"

"Lan kime ayı diyorsun sen! Tövbe tövbe! Çattık valla!"

"Tövbe dersin valla bana bulaşırsan! Kime diyorum lan bıraksana kolumu!"

"Ya bi' dur kızım ya! Yardım etmeye çalışıyoruz" dediğimde çırpınmayı kesti hatun. Çırpınmayı bırakmasıyla onu kollarıma çekmem bir oldu. Kokusu ciğerlerimi doldurmuş düşünmemi engellerken ben niye bu Maviş cadıyla uğraşıyordum? Hadi bakalım cevap ver iç sesim ama cevap yok. Gönlüm çoktan yola çıkmış mavi gözlerde kaybolmaya başlamıştı sanırım. Tehlike çanları benim için çalıyordu. Hissediyordum ve bunu engellemek istemiyordum çünkü duygularım aklımdan bağımsız çoktan yola çıkmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Otobüsüme..."

"Biner binmez seni indirecekler"

"Niye ki ya?" dedi isyanla.

"Bilmiyorum" dedim ve kızdan uzaklaşıp elini tuttum. Elime aldığım minik avucunun sıcaklığı kanımı kaynattı yalan değil. Allah'ım sana geliyorum! Bu ne lan Ali! Bir kızdan bu kadar etkilenmem mümkün müydü? Bavulun sapını kapatıp kaldırdığımda fazla dolu olmaması dikkatimi çekti.

"Nereye ya bırak beni gelmem ben seninle!" diye civakladığında "Yürü gidiyoruz" dedim ama hatun tekrar çırpınmaya başladı. Ayakları betona saplandı sanki, çekiyorum gelmez oldu.

"Bak birazdan gavatlar buraya gelip seni benden almaya çalışacaklar, ister misin? Ben vermem seni ama büyük ihtimal polisler devreye girecek."

"İstemiyorum ben onlarla gitmek, ben kendi yoluma giderim bırak beni. Polise gerek yok."

"Benimle geleceksin. Seni bir saat uzaklaşmadan bulacaklarına bahse girerim. İşin rengi değişti. Ali'nin elinden kız aldık dedirtmem ben" aha bulduğum bahane gerçekten iyiydi.

"Ya bırak bana ne senden! Sana ne benden ya!" dediğinde sabrım taşmıştı.

"Amma tantana yaptın bin lan arabaya!" dedim ve arabanın kapısını açıp onu içeri ittim. Ben daha şoför koltuğuna geçmeden hatun arabadan inmiş arka koltuktan bavulunu alıyordu. Tabii yanına ışınlanmam bir oldu. Bavulu alıp hızla döndüğünde göğsüme çarpıp arabaya dayandı. Narin bedeni benim yanımda çok savunmasızdı ve bu benim onu koruma içgüdümü ateşliyordu.

"Nereye?" dedim en ölümcül sesimle. Maviş gözleri bu sefer ürkmüş gibiydi. Bu iyiydi en azından beni dinleyecekti.

"Ben... Seni tanımıyorum. Beni zorla götüremezsin"

"Bin arabaya gelmek üzeredirler. Senin yüzünden bir sürü adamın canı yanmasın"

"Ya sen başıma bela mısın? Bırak beni hem niye arabana biniyormuşum?"

"Kızım seni satacaklar diyorum salak mısın? Nesin sen?" dediğimde rengi soldu.

"Salak sensin! Bırak beni ayı gibi üstüme çullanıp durma!"

"Bak bana ayı deyip durma dalacam ha!"

"Kime dalıyorsun sen? Babanın kızı mıyım ben!"

"Babamın kızı kardeşim olur ki ona dalamam güzelim ama sana atış serbest" dediğimde karşımda süt dökmüş kedi vardı. Tanrım bu kız ya çok masumdu ya da tam bir oyuncu.

"Bana dalmayacaksın değil mi?" dedi korkuyla. Gülmemek için elim burnumda dudaklarımı sıkıyordum.

"Kimseye zorla bir şey yapmam. Bin şimdi arabaya," dediğimde yine maviş gözleri kedi gibi direnmek için beni izliyordu.

"Bak uzaklaşınca beni merkezde falan indireceksin tamam mı?"

"Bakarız bin hadi," dedim. İsteksiz bir o kadar tedirgince ön tarafa bindi. Arabaya binmemizle kokusu arabaya yayıldı ya ben en has uyuşturucuyu çekmişçesine düğüm düğümdüm. Lan bu kız büyücüydü galiba! Arabaya bindik de nereye gidecektim sorusu kafamdaki sönüp ampulü yaktı. Benim eski hatun benim eve çöreklenmişti

Bu kızı oraya götürsem benim manyak Yelda kızı parçalara ayırırdı yeminle. Otele götürsem bu kız kaçar durmaz. Düşün Ali! Düşün diye direksiyonu çeviriyordum. Aklıma gelen çözüm tam isabetti. Duygu'nun ev boştu çünkü Sedat, Duygu'nun evinde kalmasına izin vermiyordu. Eskiden ikisinin hasret çeken hâli çekilmiyordu. Şimdi âşık de halleri...

Yol ilerledikçe kafamda başka bir soru belirdi. Bu kızın bir adı vardı elbette ama neydi? Allah'ım ben ne zaman bu kadar gözü kapalı hareket eder olmuştum. Her olayı ince eler sık dokur ona göre hareket ederdim de bir saattir ne halt ediyordum? Kafamı çevirip yanımdaki koltuğa baktığımda cevap kanlı canlı yanımda oturuyordu. Bu bana kapak olacak cinsten bir cevaptı.

"Adın ne senin?"

"Aslı..."

"Benim adım..."

"Ali Aral" dedi Aslı.

"Vay dikkatliyiz."

"Adam öyle bir bağırdı ki bütün harem adını ve soyadını biliyordur. Dikkatten değil yani," dedi Aslı. Kızın gerçekten çenesi kuvvetliydi. Lan bu Duygu'nun akrabası olabilir miydi?

"Beni burada indir" dedi oturduğu yerde dikleştikten sonra.

"Aslı korkma sana bir şey yapacak değilim. Yardım etmeye çalışıyorum"

"Senden yardım isteyen olmadı Ali Aral"

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum Sarı Cadı!" A-ha yeni bir isim bulmuştum. Bu kız üretkenliğimi arttırmıştı benim.

"Niye yardım ediyorsun peki?"

"Bilmem" dedim. Gerçekten bilmiyordum.

"Ne demek bilmem bu işten bir çıkarın olmalı," dediğinde aptalca baktım.

"Hangi işten?" dediğimde gözlerini kaçırdı. Ne diyordu lan bu! Sinirle arabayı kenara çektim. Yoksa bana yalan mı söylemişti? Cenab'ı tanıyor olabilir miydi?

"Hangi iş?" dedim sertçe.

"Bak beni rahat bırak tamam mı? Bundan sonrasını kendim gidebilirim. Yakalanmam merak etme," dedi ve arabanın durmasını fırsat bilip indi. Arka kapıdan yine bavulunu aldığında ben hâlen şoför koltuğunda oturuyordum. Bir yanım bırak gitsin diye avaz avaz bağırırken, yeni tanıştığım yanım kızın yanında olmak için çırpınıp duruyordu.

Çırpınan yanıma sıkı bir küfür sallayarak arabadan çıktım. "Aslı bin arabaya yoksa seni zorla sokarım"

"Deneme bile çünkü binmeyeceğim!" dedi ve bavulu sürükleyerek benden uzaklaşmaya başladı. Yeni tanıştığım, kızın yanında kalmak isteyen yanım artık çırpınmıyor naralar atıyordu. Burnumdan ciğerlerime dolan soğuk havayı soludum ve sigara dumanı gibi ağzımdan çıkmasına izin verdim. "Aslı son kez söylüyorum" dedim sabırla. Gecenin karanlığında arkasını dönme cüreti bile göstermeden elini havaya kaldırıp orta parmağını göstermesi son noktaydı. Lan istemesem bile bu kızı terbiye etmek farz olmuştu ki zaten istiyordum. Sırıtmam ve onu yakalayıp sırtıma atmam bir oldu. Çığlıkları bulunduğumuz caddeyi doldururken gelip geçen arabalar yavaşlıyordu. Elimde bavul, omzumda Aslı gerçekten tam seyirliktik. Allah'tan kimse durmadı.

"O parmağını koparırım senin!"

"Bırak beni seni barbar herif! Bela mısın be! İmdat adam kaçırıyorlar kimse yok mu?"

"Kulağımın içine ettin lan, bağırmasana!"

"Kulağına sıçayım Ali Aral"

"Oha!" küfür etti ya hatun. Tamam küfür eden hatunlarla çok karşılaşmıştım da bu kıza konduramıyordum. O güzel ağzına hiç mi hiç yakışmıyordu.

"İndir beni bak fena olacak!" dediğinde arabanın yanına gelmiştim. Kapıyı açıp arka koltuğa ilk bavulu fırlattım. Arkasından omzumdaki minik bedeni arabanın içine savurdum. Acıyla inlediğinde nedense içim acıdı.

"Ne olacak? Çok merak ettim!" dedim ve kapıyı konuşmasına fırsat vermeden kapattım. Şoför koltuğuna yerleştiğimde arkamdan bana saldırması bir oldu. Enseme batan tırnakları gerçekten beni sinirlendirmişti. Aslı'yı kollarından tutup arka taraftan kucağıma çekmemle ne olduğunu şaşırdı. Güzel maviş gözleri kocaman olmuş hâlen nasıl kucağıma yerleştiğini anlamaya çalışıyordu. Nefesi nefesime değerken "Bana bak! Ya uslu durur beni dinlersin, ya da yeminle senin anladığın dilden konuşmaya başlarım!" diye sesimin en son tonuyla bağırdım. Onun sesi soluğu kesilmişti farkındaydım da, benim bedenimde ayaklanmayan tüyüm niye kalmamıştı? Onu anlamadım. Aklımı toparlayıp gözlerinden gözlerimi çekmeden "Tamam mı?" diye kükredim.

Kafasını evet anlamında salladı ama sesini duymaya ihtiyacım vardı "Cevap ver lan!"

Kaşlarını çatıp "Bir bayana lan denmez!" dediğinde miyavlamayı andıran ve kedinin uysallığına bürünen sesine kanabilirdim, içinde öfkeyi taşıyan mavi gözlerini görmeseydim.

"Bak sen haspaya! Bayan olduğun şimdi mi aklına geldi? Kedi gibi tırmalarken hiç bayan gibi durmuyordun"

"Bırak hadi beni," dedi yüzü niye kızarmıştı bu cadının?

"Uslu duracaksın"

"Tamam!" dedi ama bakışları sinir doluydu. Ellerimi sardığım bedenden uzaklaştırdığımda kucağımdan hızla kalkıp arkaya geçmesi bir oldu.

"Öne geç," dedim sertçe.

"Niye?" diye çemkirdi.

"Şoförün yok senin! Geç öne," dedim bahaneyle.

"Ya sen harbi ayısın" Benden uzaklaşmak cesaretini geri getirmişti.

"Kes sesini!" dediğimde sustu. Kabul ediyorum bazen çok ayı olabiliyordum ama bunun yüzüme vurulmasına gerek yoktu. Neden bu Sarı Cadı'ya öfkelenmekle devamlı yanımda olmasını istemek arasında sıkışıp kalır gibi hissediyordum? Bu sorunun cevabını yalnız başıma kaldığımda bulacaktım. Tek bildiğim bu kızı Cenab'dan koruyacaktım. Arabayı hızla Kadıköy'e sürdüm. Aslı sakinleşmiş, ince kolları montunun üzerinden bedenini sararken üzgün olduğu her hâlinden belliydi. Kafamda ona sormak istediğim onca soruya rağmen susmak istedim. Neden yanımda olduğunu sorgulamak istemiyordum. Sadece yanımda olmasını istiyordum o kadar. Oysa onu tanıyalı çok değil bir saat bile olmamıştı.

Evin önünde durduğumda Aslı merakla sokağı inceliyordu.

Bizim çocukların arabalarından biri burada olmadığına göre Bekirlerin ve Duygu'nun ev boştu. Rahat bir nefes aldım. İndim ve arka kapının kapısını açtım. "Buyrun prenses," dedim ama hatun kıpırdamadı.

"Aslı insene!"

"Bu ne samimiyet ya! Hem niye iniyor muşum? Ben... tanımıyorum seni! Burası neresi? Beni nereye getirdin? Hırsız mısın? Sapık mısın? Nereden bileyim? Hem bi' dakka ya! Sen bana niye kötü davranıyorsun? Ayı olduğunu ilk görüşte an-

ladım ama ben sana bir şey yapmadım ki! Bana yardım ettiğini söylüyorsun ama bağırıp çağırıyorsun. Ben senin kölen miyim? Aaaa yeter ama ya!" diye devam ederken bileklerimi kessem susacak gibi değildi. Bir insan taramalı tüfek gibi hiç nefes almadan bu kadar konuşabilir miydi? Arabanın içine eğilip ona uzandığımda burun buruna geldik. Teninin sıcağı tüylerimi ürpertmiş, bacaklarımdan kasıklarıma yayılan ateşin beni ele geçirmesi gerçekten ilginçti. Dudaklarına kilitlenen gözlerimle Aslı sustu ve yüzü dudaklarının rengini almakta gecikmedi. Ona yakınlaştığım her iki seferde paniklemişti ve süt dökmüş kediye dönmüştü. Bu güzeldi. Bu tırmalayan kedinin açığını yakalamıştım. "Sustun hayret" dedim sırıtarak.

"Beni nereye getirdin?" Kafasını önüne eğmiş, yine kedi gibi miyavlar vaziyetteydi.

"Güvenli bir yere, hadi in!" dedim ve geri geri arabadan kendimi çıkardım. Aslı diğer kapıdan çıktığında bavulu elindeydi. Yanına yürüdüm.

"Ver şu çok kıymetli bavulu bana," dedim alayla. İçime işleyen bana güvenip güvenmeyeceğini anlamaya çalışan bir bakışla maviş maviş baktı. O derin derin bakıyordu ya, ruhuma inen bakışlarla içim eriyordu. Çaresizce bavulu uzattı bana, ona aldırmadan apartmana yürüdüm. Hayret kaçmadan beni takip etti. Asansöre bindiğimizde benimle geldiğine pişman olduğu tedirginliğinden belliydi. Ayazda kalmış bir yaprak gibiydi ama hâlen dik durmaya çalışıyordu. Anahtarımı çıkarıp kilide soktum. Açıp girmesi için kapıyı araladım. Aslı tereddütle bir adım atıp içeri girdiğinde tanıdık bir klik sesiyle kanım dondu. Aslı ne olduğunu şaşırmış, soluk almadan duruyordu. İyi ki kıpırdamıyordu çünkü Sedat tabancayı ensesine dayamış öylece bekliyordu. İçimdeki paniği seneler önce yaşamıştım diyebilirim. "Abi!" dedim gür bir sesle. Tabii beklenen gecikmedi.

"Ulan Ali! Ulan Ali! Buraya da mı hatun atmaya başladın? Kesecem kökünden senin aleti," dediğinde çoktan ışığa uzanmıştı. Zaten bir işim doğru gitse şaşardım. Kıza rezil olduk ona mı yanayım? Sedat'ın çenesini iki sene dinleyeceğim ona mı yanayım? bilmiyorum artık.

"Abi ne hatun atması ya!" dedim isyanla.

"Lan öldürüyordum kızı! Bu ne peki hatun değilse!" diye kükredi.

"Oha! Abi ayıp oluyor" demeye kalmadı Aslı en sinir bozucu ses tonuyla "Ben eve atılacak bir hatun değilim. Ayrıca bu insanlıktan nasibini almamış şahsiyetle işimde olamaz. Bu arada adım Aslı..."

Lan ayı dedi sustuk iyi etmedik. Abarttı dolaylı yoldan hayvan dedi! Tamam zorba olabilirdim ama ne hayvanlığımı gördü bu hatun onu çözemedim. Ben onu elin karı satıcılarından kurtarayım bir de yemediğim hakaret kalmasın! Kan beynime çıktı tabii. O sırada Sedat'ın arkasında beliren Duygu'yu gördüğümde iyice ayar oldum. Bir o kalmıştı rezil olmadığım! Aslı'nın maviş gözleri ve bizim Çirkin'in bakışları ile kesişti. Duygu'nun meraklı gözlerinin aksine mavi gözler bir o kadar öfke doluydu.

Bir kadının bana böyle davranmasına ne alışıktım ne çekebilirdim.

"Lan sus çakacam ağzına, hem kurtardık birde hayvan diyor ya!" dememle Aslı bir adım geri attı.

Bizim Çirkin "Ali'm" dedi benim durmam için. Hâliyle durdum. O isterdi ve akan sular dururdu. Ben ona hiç kıyamazdım, bir de "Ali'm" dedi mi dünyayı verirdim bizim öksüz için. İçimden sabır çekerek Sedat'a döndüm. "Abi siz Beykoz'da değil miydiniz? Ne işiniz var burada? "

Suç bastırmanın en iyi yolu soru sormaktır. Sedat, Duygu'yla takıla takıla laf ebesi olmuştu yeminle. Kulağıma küpe olsun, üzüm üzüme baka baka kararır.

"Bir de hesap istiyor ağaya bak! Üstü kalsın Ali! " diye kükredi. Lan ben bu Sedat'ı yıllardır niye çekiyordum bir hatırlasam iyi olacaktı. Aslı'nın yanında çocuk gibi azarlanınca madara olduk tabii.

Duygu "Sedat tamam!Yeter..." dedi. Sakinleştirici bir o kadar uysal sesiyle ara buluculuk moduna girmesi iyi oldu. Bizim Sado namı diğer "Âşık Sedat" sakinledi. Aslı'ya kaydı gözüm, pür dikkat bizleri seyrediyor. Kaşlarımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini kaçırması bir oldu.

"Sedat canım kapının önünden geçin içeri, Gül Abla çıkacak yine şimdi! Ne oluyor diye? Sonra bütün gece açıkla açıklayabilirsen" dedi ve teker teker bütün evin ışıklarını açıp salona geçti. Sedat kuzu kuzu kapıyı kapattı ve Duygu'nun arkasından yürüdü. Salona geçtiğimizde ortada trajikomik bir durum vardı. Duygu merakla açıklama bekliyordu. Sedat, Aslı'nın kim olduğunu röntgen çeker gibi bakarak çözmeye çalışan bir tavır içindeydi. Çok geçmeden "Ali bu kız kim?" diye soracak ve yine küfürü yiyecektim ya! Allah'tan Çirkin imdadıma yetişti.

Aslı'ya "Hoş geldin" dediğinde bizim Sarı Cadı cevap vermedi. Tamam hatun beni etkiledi falan ama benim Çirkinime cevap vermeyecek hatun daha anasından doğmadı.

"Alo cevap ver öküz müsün kızım sen? Hoş bulduk desene," diye bağırdığımda olduğu yerde korkuyla sıçradı. Pişman oldum çok bağırdım diye ama iş işten geçti.

"Tanımadığım insanlarla konuşmuyorum. Böğürmesene hayvan!" Hayvan dedi yine! Bu kız gerçekten sarışın bir aptaldı. Öldüreceğim haberi yok!

Tabii beni tutabilene aşk olsun. Benim beyin hücreleri kısa devre yapıp kömür hâlini almış ben yerimden kalkmış "Lan ben şimdi!" diye üzerine doğru iki adım atmıştım. Bu ne lan bütün dört ayaklıları saydı bir gecede.

Duygu karşıma dikilip "Ali'm bir dur ya!" dedi ve Aslı'ya dönüp "Adım Duygu şu an benim evimde bulunuyorsun. Tekrar hoş geldin" dediğinde yeminle bu seferde ters bir şey söylerse ümüğünü sıkacaktım. O ara Sedat kalktı ve sinirle mutfağa geçti. Aslı cadısı "Hoş bulduk Adım Aslı," dedi. Duygu'da çene bitmez. "Tanışma faslını bitirdiğimize ve sen benimle konuşmaya ikna olduğuna göre Aslı'cım ne işin var senin Ali'm'le?"

"Ne işim olur beni zorla getirdi." A-ha bir nevi doğru olabilir ama pat diye bu söylenir mi? Bu kız tam dayaklık.

"Ulan ne zorla getirmesi. Bizim kız Cenab'ın adamları zorla götürüyorlardı. Ellerinden aldım" diye kükrediğimde Aslı sinirle ayağa kalktı. Tabii ben de...

"Sana ne ya! Götürür götürür" Yok yok bunun ağzını terbiyelemek lazım.

"Lan salak! Onlar İstanbul'un bir numaraları karı satıcısı! Ben olmasam sermaye olacaktın bu akşam haberin yok senin"

"Sana mı kaldı beni kurtarmak?"

"Valla hay beynime edeyim. Senin hevesin varmış bana da bir fiş keserdin artık! Ben de kabahat kurtardık..."

"Sana bırak fiş kesmeyi peçete bile vermem! Tebrik ederim kurtardın! Madalyanı çıkıştı al"

Duygu afallamış, ağzı bir karış açık bizi seyrediyordu da Sedat'ın mutfaktan içeri bir girişi var ben bile ürktüm. Aslı iki adım atıp arkama saklandı resmen. Sırıtarak sadece onun duyacağı şekilde "N'oldu tırstın mı Maviş?" dedim. Dedim ama sonra pişman oldum. Yanımda olmasını isterken onunla samimi olmak istememem doğal mıydı? Gerçekten ruh hastasıydım ben!

"Sen ne dedin?" dedi hayretle gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Sedat "Yürü Duygu!" dedi sinirle. Duygu'yla göz göze geldik ben ağzımı açmadan "Nereye?" dedi bizim Çirkin. Sedat'ı kızdırmış olabilirdim ama başka bir şeye sinirlendiği-

ni bilecek kadar onu tanıyordum. Aslı olayı tuzu biberi oldu sanırım.

"Cehennem bile daha sakindir senin bu evinden. Sokacam evine de, Ali'ne de," dediğinde gülesim geldi ama gülmedim. Yiyorsa gül!

"Abi benim ne suçum var?" dedim dişlerimi sıkarak.

"Yok Ali! Senin bir suçun yok tek suç benim! Allah demiş çek Sedat! Hepinizden ayrı ayrı! Yeter lan!" diye son noktayı koydu. Duygu'nun montunu aldı ve öksüzünün giymesi için havaya kaldırdı. Duygu kolunu monta sokarken "Ya Sedat gece gece nereye? Kalalım işte burada. Hem ben sana gelmek istemiyorum" dedi huysuzca. Belli kavgalılar, ay bu Çirkin öyle bir yaratıktı ki kavga edişi bile Sedat'a aşkını anlatıyordu.

Sedat sahte bir sinirle "Attırma tepemi! Düş önüme!" diye çattı kaşlarını.

"Of Sedat kalalım ya!"

"Kalırsam ikisinin kafasına sıkarım Duygu ister misin?" diyerek bizi gösterdi. Ben gülüyordum ama Aslı'nın beti benzi atmıştı. Sedat kaşını kaldırıp bana baktığında yüzümdeki gülümseme soldu. Bu gülmenin acısını benden çıkaracaktı orası kesin. O sırada Aslı, Duygu'nun giydiği botlara bakıp "Kıyafetinle pek uymadı," demez mi?

Sedat "Tövbe tövbe yok anam, yok bizi akıllısı bulmaz" dedi ve Duygu'yu elinden tutup evden çıkardı. Giden gitmiş Aslı hâlâ konuşuyor "Ya nereye? Beni bu Ali midir nedir onunla yalnız mı bırakacaksınız?"

Bu gece ben, ben değildim. Hayretler beni kovalıyordu ve ben hep hayret içindeydim.

Sedat "Bak Aslı, bu Ali hergelesini bugün öldürmeyi başarırsan, yarın sana ne dilersen alırım" dedi ve konuşmasını beklemeden kendine doğru kapıyı çekip kapattı.

Aslı istemeye istemeye bana doğru döndüğünde elime düştüğünün farkındaydı.

Yüzümdeki piç sırıtışla "Ali midir nedir ha! Ayı ha! Başka söylemek istediğin varsa alayım sonra cezanı toptan vereceğim" dediğimde üzerine doğru yürüyordum.

"Yaklaşma bana! Öyle bir bağırırım ki camlar kırılır! Sesimi yedi cihan duyar rezil olursun!" dediğinde iyi bir dersi çoktan hak etmişti. İki adımda yanına varıp onu kucağıma almamla çırpınmaya başladı. Çırpınan kollarını bir elimle kıpırdayamaz hâle getirmem zor olmadı. Tabii kulaklarımı tırmalarken aynı zamanda hoşuma giden sesini kısma imkanım yoktu. Yatak odasına girdiğimizde artık haykırmaya başladı.

"Bırak beni! Biliyordum... biliyordum. Sana güvenmekle hata ettiğimi biliyordum. Ben de kabahat buraya geldim! Lanet olası bırak beni!" diye avaz avaz bağırırken onu yatağa fırlattım. Küçük bir fare gibi yatağın benden en uzak köşesine kaçtığında korkudan titriyordu da çenesi hâlen çalışıyordu. "Bana dokunursan seni öldürürüm" dedi siyahın mavisine karıştığı gözleriyle. "Öldür istediğimi aldıktan sonra sorun yok," dedim pis bir sırıtmayla ve yatağın kıyısına oturup ayakkabılarımdan kurtulmaya başladım. Tam ayakkabılarımdan kurtuldum, Sarı Cadı son hız yataktan inip kapıya koştu. Hiç yerimden kıpırdamadım. Kapıyı zorladı ve açamadı. Dehşetle bana döndü ve "Sen...sen kapıyı..." dedi ve gerisini getiremedi. İyice süngüsü düşmüş, korktuğu yüzünün beyazlığından belliydi. Bu kadar ders ona yetmezdi ama onunla ne uğraşacak gücüm ne de aklım kalmıştı. Ondan bu kadar etkilenirken yakınında olmak gerçekten zordu. Zordu ama yanında durmak için niye elimden ne geliyorsa yapıyordum hiçbir fikrim yoktu. Gömleğimden kurtulup içimdeki tişörtümle kaldım. Sonra pantolonumdan kurtuldum. Yorganın altına girip "İstersen orada öyle dikilebilirsin! Ya da yanıma uzanıp uyuyabilirsin! Merak etme küçük kızlar ilgimi çekmiyor." dedim ve gözlerimi kapattım. Ben büyük bir yalancıydım. Tabii ki küçük kızlar ilgimi çekmiyordu. Yalan olan onun küçük bir kız olmamasından kaynaklanıyordu.

Ateş böcegi

Benim için uyumak her zaman kolaydı. Gözlerimi kapatır, kafam yastığa varmadan rüyalar âlemine dalardım. Uykuya yenilmeden gözlerimi birkaç kere kapatıp açtım. Hayal gibi Aslı'nın kapıya dayalı çıkmaza düşmüş yüzünü gördüm. Sonrası uykunun en temiz hâlini aldı.

Rüyam çok güzeldi çünkü yanımda annem vardı. Yaşadığım acılar yerini hissizliğe bırakmıştı ve zamanla yokluğuna alışmıştım. İnsan mezarına alışıyor olmasa geri dönen çok olurdu. Onun iyi olduğunu kendime inandırmak bir o kadar zordu ama bulunmak istemeyen oydu. Ona kızgın değil, kırgındım... Beni bulabileceği her yere neredeyse adresimi plaket yaptırıp bırakmıştım ama yıllardır gelen giden olmamıştı. Neler yaşadığını az çok tahmin edebiliyorum ve her şeye rağmen dönebilirdi... dönmedi...

Oysa gözlerindeki sevgiyi yeniden görebilmek için neler vermezdim. Ama o kaybolmayı tercih etti. Ya da kendine yeni bir hayat kurdu. Ya da ...ya da ...ya da...düşündükçe ya da hiç bitmez.

Ne kadar alışmış olsam bile, rüyalarımda küçücük bir çocuğa dönüşen, içine gömdüğü geçmişiyle yüzleşemeyen kocaman bir adamdım. Uykum geceye, gerçek rüyama dolandığı zamanlar, annemle yeşil çimlerde el ele dolaşıp dururdum. Bu gecede onlardan biriydi. Her zamanki gibi annem yıllar içinde silikleşen, yüzüyle melekleri andırıyordu. Topuz saçları ve üzerindeki elbisesiyle biz güneşin kemiklerimizi ısıttığı cennet bahçesindeydik. Ya da annem yanımdayken her yer cennetti bana... Ben rüya bile olsa annemin sıcaklığında oradan oraya yürürken birden Annem, Aslı'ya dönüştü. Savrulan sarı saçları, gök mavisi gözleriyle, elimden koluma

yayılan sıcaklığı güneş ışığı gibi içime işlerken ben öyle mutluydum ki bu benim rüyamda bile kaldırabileceğim bir şey değildi. Aslı'nın tenimde yarattığı etki ve en önemlisi buza dönen kalbimi eriten kelimesi "Yanındayım artık seninim!" rüyamın kâbusa dönüş biletini elime tutuşturuyordu.

Nefes nefese gözlerimi açtığımda bir-iki saniye yine nerede olduğumu unutmuştum. Odayı aydınlatan gece lambasını rehber edinip gözlerime yol göstermesini sağladım ve doğruldum. Karşımdaki tekli koltuğa kıvrılmış Aslı'yı gördüğümde rüyam tekrar canlandı. Lan bu kızdan, ya kurtulmalı ya koynuma almalıydım da nasıl yapacaktım merak konusuydu. Kurtulmak istemiyordum. Aslında koynuma almak da istemiyordum. Lan kimi kandırıyordum. Gördüğüm ilk an öpmeyi istemiştim. Sonra o kokusu, beni benden alan kokusuna bitmiştim. Bu kız kesin efsunluydu. Usulca yerimden kalkıp karşısına dikildim. Gerçekten duru bir güzelliği vardı ve kabul etmeliydim bu kız el süremeyeceğim kadar masumdu. Kararımı vermiştim. Ondan kurtulacak ve yoluma bakacaktım. Bakmalıydım...

"Aslı!" dedim sertçe. Tık yok.

"Aslı sana diyorum! Uyanda şu yatağa geç," dedim ama yok. Top atsan uyanacak gibi durmuyordu. Lan ayı gibi uyuyor diyeceğim ama kızda ki bünye ayı değil ceylan ceylan... Bükülmüş boynunun öyle durması sanırım canımı sıkmıştı. Onu oturduğu koltuktan kucağıma alırken boynuma sarıldığı yetmedi yüzünü çenemin altına sokuşturdu. Oha be kızım! Bu benim gibi adama yapılır mı? Onu yatağa uzattığımda yüzünden fırsat kalmayan bedeni ilgimi çekti. Tamam çok kadınla düşüp kalktığım doğruydu. Ama bu kadar da abaza hâlini almam neyin göstergesiydi? Yok ben artık tedavilik olmuştum. Ben aklımdaki sapıkla savaşırken, gözlerim bedenini çoktan karış karış incelemeye almış duygularımı önemsemiyordu bile. İnce belini tamamlayan dolgun kalçaları yüzünden çok-

tan ben hazır kıta hâlini almıştım. Ah o kazağın altından belli olan göğüslerin arasında yüzümü kaybedip kokusunu hissetmeyi şu an gerçekten istiyordum. Evet lan Ali! En baba itirafın bu olmalı "Sen tam bir sapıksın" dedim kendime ve yanına uzanıp arkamı döndüm. Hani çok kolay uyurdum ya!

Gel de uyu! Dön dön dön uyku yok. Usulca ona doğru döndüm. Arkasını dönük olması canımı sıktı. Uyandığındaki hâli gözlerimin önüne geldiğinde sırıtmaktan kendimi alamadım. Kesin avaz avaz bağıracaktı. Uyanık olsaydı şu an çığlık çığlığa korkuyla benden uzaklaşmaya çalışır olurdu. Haklı! Hiç tanımadığın adamın yatağında uyumak gerçekten korkutucu olmalı. Hoş benim kadar karizmatik olsa bile. Hey yavrum Ali! Kendine pay çıkarmasan olmaz. Seni egosu yüksek kazma!

Sabah koynumdaki sıcaklıkla gözlerimi araladım. Sanki... sanki aşina olunan sabahlardan birine uyanmış gibiydim. Burnumu gıdıklayan sarı saçlardan yüzünü göremiyordum. Bedenimi esnetme dürtüme engel oldum çünkü kollarımda oluşu hoşuma gitmişti. Göğüs kafesim oksijen solumak istediğinde burnuma dolan kokusuyla başım döndü. Bu kız mis gibi kokuyordu. Evet evet kesin efsunlu falandı bu kız, artık emindim. Kalkmakla, onu kollarımda tutmak arasında kaldım. Onu biraz daha sarıp, bedenime yaklaştırdığımda hâlen uyuyordu. Aklım kalk Ali diye avaz avaz bağırıyordu da, tam ters yönde içimde ona çekilen benliğimi dizginlemeyi isteyen aklımı dinleyen yoktu. İçimdeki anlaşılamayan isteğe uyup ona sokuldum. Hiç mi kıpırdamaz insan! Yok bu kızın uyku problemi vardı. Düğmeyi kapatıp uykuya daldığında dünya ile bağlantısı kesiliyordu. Kendimi aşağı kaydırıp onu kollarıma iyice yerleştirdim. Yüzünden saçlarını çekip kırmızı dudaklarıyla burun buruna geldiğimde nefesim kesildi. Böyle bir şey beklemiyordum. Hazırlıksız yakalanmıştım ve nasıl olduysa bu beni kendime getirdi. Lan Ali ne yapıyorsun?

İyice uçtun. Yok ben kızla karşılaştığım dünden beri kendimi tanıyamıyordum. Kuruyan boğazımla yutkundum. Yüzündeki her çizgiyi incelemeye aldım. Ondan uzaklaşacak bir pürüz aradım ama yoktu. Kalkık burnu, yanaklarına değen kahverengi kirpikleri, çıkık elmacık kemiklerinin yer ettiği beyazın pembesine karışmış yanaklarıyla tam ağzıma layıktı. Sadece ağzıma mı? Her yerime!

Ne kadar süre onu seyrettiysem hatun uyanmak için düğmeyi açtı sonunda. İlk biraz bedenini esnetti. Yay gibi gerinip uyanmaya çalışırken, kollarımda olduğunu anladığını, doğru orantılı taşa dönüşen bedeninden ve kesilen nefesinden anladım. Anlık bir kararla gözlerimi kapattım. Yiğitliğe bok sürdürecek değildim. Lan Ali! Sen tam sopalıksın! Kollarımdaki usul usul kollarımdan kaçacakken gözlerimi araladığımda mavi gözleri yine beni esir aldı. Kahretsin! Ruhumu parçalayan bakışları derin derin bakıyordu ya, ben bütün gün içime işleyen bakışlarında kaybolabilirdim.

"Yaşamak istiyorsan çek ön ayaklarını bedenimden" dediğinde bir pislik gibi sırıttım. Gün aydınlanmış gecenin uysal prensesi, gün ışığını görünce cadıya dönmüştü. Başka bir kadın olsa altından üstünden girip kandırırdım ama niye ona iyi davranamıyordum? Hiçbir şey söylemeden bana çanak tutmasını fırsat bilip onu kollarımla daha çok kavrayıp sertçe kendime çektim. "Son nefesimi vereceksem bunun zevkini çıkarayım"

"Aklında ne varsa sil Ali Aral seni doğduğuna pişman ederim"

"Aklımdakileri bilsen şu an bacaklarını aralar kendini bana bırakırdın"

"Ölürüm de istekle kendimi sana vermem"

"Büyük laf..."

"Senin o koca kafanın basamayacağı kadar büyük," dediğinde çırpınmaya başladı. "Koca kafalı ha!" dediğimde kolla-

rımdan çıkmak için çırpınıyordu. Uzaklaş diyen mantığımın yüzüne kapattığım kapıyla birlikte, ensesinden tutup dudaklarını buldum. Bedenimde bana ait ne varsa hepsi ayaklanmıştı. Tadı şimdiye kadar tattığım her şeyden daha enfesti. Aralanmamak için çaba harcayan dolgun alt dudağını ısırdığımda acıyla inledi. Korkmuştu ama vazgeçemiyordum. Vazgeçmek istemiyordum. Biraz daha deyip durdum kendime! Azıcık daha dedim ve dudakları bana teslim olduğunda devam ettim. Zevkini çıkarırcasına ağzının içinde dolanmaya başladım. Dilim dudaklarını yalarken dudaklarım onu benim yaparcasına sömürüyordu. Dilini dilimle yoklayıp bütün tadını aldım. Kalbim uzaya fırlatılmış roket gibiydi. Yay gibi olmuş sırtında gezen ellerim minik bedenin üzerimde olan etkisinden bir haber titremeye başladığında durmak için kendimi zorlamaya başladım ama duramıyordum. Eğer biraz daha onu öpersem bedenim, onu benim yapacak yola girecekti. Son bir kez dudaklarını dudaklarımda hissedip nefesini kesene kadar bir daha hiç öpemeyecek gibi ağzında gezinip kendimi hırsla çektim. Nefesi kesilmiş gözleri yaşlı, yüzü kıpkırmızıydı. Kollarımdan onu bırakırken yataktan kalkacak gücü kalmamıştı farkındaydım. Peki benim ondan bir farkım var mıydı? Hayır! Nefesim bana fazla geliyor hâlen onu solumak, onun teninde kaybolmak için her şeyimi verecek kadar kendimi kaybetmek üzereydim. "Hazırlan seni otogara bırakayım" dediğimde en doğrusunun bu olduğunu biliyordum. Bu kız yanımda kaldığı sürece ben güçsüz bir çare olarak dolanacaktım. Bir gecede Ali Aral, Bekir'in tabiriyle maymuna dönmüştü. Titrek bedeni yanımda doğrulurken bende onunla birlikte doğruldum. Gözyaşı dolan gözleri bana öfkeyle bakıyordu da niye hâlen yataktaydı. "Ne?" dedim kükrer gibi. Bu kıza niye böyle davranıyordum? İçim onu sarmalayıp, korumak, koynuma almak isterken düşüncelerim benden hür hareket edip ağzımdan istemediğim keli-

meler olarak dökülüyordu.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve gözünden bir damla yaş kayarken elini kaldırıp yüzüme okkalı bir tokat geçirip "İlk öpücüğüm böyle olmamalıydı seni kutup ayısı!" diyerek haykırmasıyla yataktan kalkması bir oldu. Yatakta öylece kaldım. Donmuştum. Onun yüzünden anladığım masumluğunun bu kadar kırılgan olabileceğini düşünememiştim. Pişmanlık içimi kaplamıştı ama dudaklarım ve ağzımın içinde olan tadı aklımda belirdikçe, yaptım yine yaparım dedirtecek kadar mükemmeldi. Dolaptan aldığım beyaz gömleği, mavi kotumu ayağıma geçirip çoraplarımı giydim. Silahı belime soktuktan sonra aynada saçlarımı düzeltirken sinirle "Ne!" dedim kendime. Bana bakan Ali bir başkaydı. Daha manyak daha kendini bilmez. Kendi kendime sinir oldum. Bir günde kafamı karıştırmayı başaran bu sarı kızı otobüse bindirecek olmanın verdiği rahatlıkla odadan çıktım. Hatun ayakkabılarını giymiş, bir çocuk gibi kollarını göğsünde birleştirmiş kapının önünde beni bekliyordu. Saçlarını gelişigüzel toplamış umurunda olmadığı belliydi. Lan ben ne zaman paspal kızlardan hoşlanmaya başlamıştım. Oysa bakımlı, seksapelliğini gözler önüne süren, jilet misali kadınlar benim favorimdi. Kapının önünde onu baştan aşağı süzerken hatunun yanakları yine al renge büründü. Benden bu kadar utanması doğal olamazdı çünkü alt tarafı öpmüştüm ve ödemesini de bir tokat olarak yapmıştım.

"Çıkalım" dedim sinirle ama sinirli bile değildim aslında. Arabaya bindik, ettik Harem'e geldik. Hiç konuşmadık. Harem'de arabayı park ettim ve "Nereye gideceksin?" diye sorduğumda içimden burada kalabilirim demesi için dua ediyordum. Ben deliriyordum evet bu kesindi.

"Sana ne!" diye çemkirdi yine.

"Kızım bak doğru konuş! Adam gibi soru sorduk!"

"Ya sana ne! İstediğim yere giderim" dedi ve kapının açma

koluna uzandığında saçından yakalayıvermişim. Ben bu zamana kadar hiçbir kadının kılına zarar vermemiştim ve şimdi sanırım kendini kaybetmiştim. Tüm benliğim bana iyi davranmasını arzularken, öfkeyle bakan gözlerinde ilgisini görmek tek ihtiyacımdı. Gözüm kararmıştı sanırım çünkü benliğim kafamdaki düşüncelerle doluydu ve ben hiçbir şey algılayamaz hâldeydim. Jet hızıyla aklımda uçuşan öfkemle karışmış düşünceler acıyla inleyen sesiyle son buldu.

"Antalya!" dedi can kıraç bir sesle, kıpırdamayı kesmiş elleri saçlarını tutan elimi tutuyordu. Onu ittirip "Arabada kal benim canımı sıkma!" diyerek hırsla arabadan çıktığımda sesli bir şekilde "Lan biri de benim istediğim gibi olsun. Yok anam yok uzak duracaksın bu saçı uzun aklı kısa varlıklardan" diyerek pişmanlığımı bastırıyordum. Bastırmalı ve kendimi haklı bir yön bulmalıydım çünkü canını yaktığım için eşekler gibi pişmandım.

Antalya tabelası gördüğüm ilk ofise girdim. Kafası bilgisayara gömülmüş görevliye "Antalya'ya gidiş ilk araba kaçta?" dedim.

"Yarım saat sonra..."

"Yer var mı?"

"Var"

"İki kişi," dedim ve cebimden parayı çıkarıp uzattım. Görevli "İsim alayım beyefendi," dediğinde "Ali ve Aslı Aral" dedim. Ben harbi manyağa bağlıyordum herhalde. Tamam her zaman kafama eseni yapardım da bu ağzımdan çıkan Ali, Aslı muhabbetine kendim bile şaşırmıştım. Allahtan kızı yarım saate kadar otobüse bindirecek ve hayatımdan çıkaracaktım. Lan Sedat'a laf ederken aynı tongaya düşmek hiç bana göre değildi. Ve ben kendimi biliyordum. Bu Maviş İstanbul'da olduğu sürece ben onu bir santim yakınımdan bile ayırmayacaktım. Hayatımda bir kadının acısını yıllardır çekerken başka bir kadının acısını bırak sevgisini bile çekmek istemiyordum. Ne bünyem, ne yaşadığım hayat bunu kaldır-

mazdı. Sedat ve Bekir aşka kurban etmiş olabilirdim ve ben onlarla aynı kaderi paylaşmak istemiyordum.

Aklımdaki düşüncelere hayret ettim. Lan bu da nereden çıktı? Aşk'ı düşünür olmuştum. Lan Sarı Cadı! Lan Maviş! Kurtul olum bu kızdan! Dedim kendime ve arabanın yanına gelip kızın oturduğu yerin kapısını açtım. Sinirimi ondan çıkarırca kolundan tutup arabadan çıkardım ve "Al"dedim. Aptalca elindeki iki bilete baktı ve "Bu iki kişilik?" dedi.

"Antalya'ya yerleşmeye karar verdim. Senden kopamayacağım" dedim alayla ama gerçekten ondan kopmak istemediğim bir gerçekti.

"Ben..." dediğinde şaşkın bir o kadar aptal bakışları gözlerimle buluştu. Sabah doyamadığım dolgun dudakları aralanmış solurken benim beynimden aşağısı felç olmuş bütün kan dudaklarımda toplanmıştı. Tek arzum onu öpüp, tadını almaktı. Lan gerizekalı Ali! Hiç mi kadın görmedin? Öküz müsün oğlum diyen iç sesimdi. İstemsizce kendi dudağımı yaladım ya oha! Yok arkadaş, ben bu akşam üç-dört hatun bulup, bir hafta yerimden kalkamayacak hâle gelene kadar Allah ne verdiyse işi pişirecektim.

"Ya sen başıma bela mı kesildin? Niye benimle geliyorsun? Ben vazgeçtim gitmiyorum Antalya'ya falan... Ay yeter düş yakamdan ya!" dedi hatun ve arabanın arkasından bavulunu alıp, biletleri elime tutuşturdu. Panik hâli öyle şirindi ki o arkasını dönüp yengeç misali uzaklaşırken ben gülüyordum. Tabii gülmemi saklayıp ona yetiştim.

"Ya dur bir ya! Kafa buluyorum seninle, ne işim olur Antalya'da ? Rahat rahat otur diye iki kişilik aldım bileti," dediğimde yine maviş gözleri beni anlamak ister gibi gözlerime bakıyordu.

"Benimle gelmiyorsun yani?"

"Üzüldüysen geleyim" dedim alayla.

"Ay yok zaten sen orada yaşayamazsın"

"Niye ki?"

"Kutup ayıları için Antalya sıcak olur" dediğinde gülüyordu ya ilk defa gülüşünü görmüştüm. Gülüşünde yer gök silindi. Neredeyse onu gönderdiğime pişman olacak bir gülüştü bu. Evet emindim. Şu Eros dedikleri aşk tanrısı beni tam kıçımdan vurmuştu. Şimdi bulutların arasında zavallı Ali diyerek beni seyrediyor olmalıydı. Ulan Eros ben seni yakalarsam o okları teker teker münasip bir yerine sokmaz mıyım? Valla sokarken bir zevk alırım ki sorma!

Beraber bineceği otobüsün peronuna yürüdük. Sessizleşmiştim. İçim ona gitme demek istiyordu da aşkın korkusu susuyordum. Otobüsün yanına geldiğimizde kapıları hâlen kapalıydı.

"Cebini ver" dedim sertçe. Merakla yüzüme baktı.

"Niye?" dedi tedirgince

"Ya sen ne meraklı bir şeysin ver dedim" dediğinde maviş gözlerini devirerek cebinden telefonu çıkardı. Alıp numaramı kaydettim hızlıca.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara..."

"Olmaz bir şeye ihtiyacım"

"Orası belli olmaz" dedim. İçim içimi yiyordu. Nerede kalacaktı? Kimin yanına gidiyordu? Onu birisi karşılayacak mıydı? Sorularına ek yoksa sevdiğinin yanına mı gidiyordu sorusu eklendiğinde sinir katsayım tavan yapmıştı. Sustum. Tam arabanın kapıları açılırken bavulu muavine verdim. Aslı "Sana beni öpmen hariç her şey için teşekkür ederim" dedi ve yanağıma sıcak dudaklarıyla küçük bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapamış gitme diye yalvarmamak için zor duruyordum. Görünmeyen zincirler ruhumu bu kıza tutsak etmişti ve ben bundan kurtulmalıydım. Kurtulmak için susmalıydım.

"Adam olacaksın da ben göremeyeceğim" dedim sinirle.

"Harbi ayısın sen! Sana teşekkür ediyorum şu dediğine bak..."

"Bana borçlusun Sarı Cadı..."

"Allah Allah niyeymiş o? Ayrıca bana cadı deyip durma!"

"Sen de bana ayı deyip durma!"

"Ayılık yapıyorsun"

"Sen de cadılık yapıyorsun"

"Ay tamam sana laf yetişmez Ali," dediğinde o güzel dudaklarından çıkan ismimin daha uzun olmadığı için kendime lanet ettim. Ne bileyim ismim Necmettin olabilirdi. Ya da Selahattin, ya da en uzun isim ne varsa o olmalıydı ki ağzından ismimi doya doya duyabileyim. Yine aşk beni esir almaya başlıyordu belli! Derin bir nefesle içimde aşka dair ne varsa hepsini burnumdan çıkarır gibi soluklandım.

"Bin hadi!"

"Görüşmeyelim" dedi gülümseyerek.

"Bence de sarı cadı," dedim acı bir gülümsemeyle. Otobüsün merdivenlerinden çıkarken ben camlardan otobüsün içindeki erkekleri göz hapsine almıştım. Ya ben bu kızı niye uçakla göndermiyordum? Hay kafama edeyim! Onu indirmekle indirmemek arasında savaş verdiğim sırada, otobüse apar topar üç kişi bindi. Adamları gördüğümde sevineceğim hiç aklıma gelmezdi. Cenab'ın saz arkadaşları! Hızla peşlerinden bindim. Şenlik başlayacaktı. İçimde oturan öküz kaybolmuştu ve saz heyeti bildiğin horon tepiyordu. Ne alaka! Hızla otobüse bindim. Bizim pezolar kızın oturduğu koltuğun önüne dikilmişti ve beni görmedikleri kesindi.

"Kalk bizimle geliyorsun!" dedi birisi.

"Lan siz bela mısınız? Ne istiyorsunuz benden? Bi' siktirin gidin ya!" dedi Aslı ama ben şoka girdim. Kızın ağzı harbiden bozuktu. Adamlar benim gibi şokta. O minik seksi bedenden bu kelimeler nasıl çıkıyordu pes!

Aslı'nın koltuğunun önünde olan gavat ona uzanıp kolundan tutup kaldırdığında gözlerim kararır. Sakinleşmeliydim ama başarabileceğimi sanmıyordum.

"Bırak lan kızı!" diye kükrediğimde manyak tarafım uyanmıştı. Aslı'nın yüzünde iyi ki geldin bakışını gördüğümde ise değmesinler keyfime. Allah'ıma kendimi Robin Hood gibim hissettim.

"Ali Aral yine mi sen? Bu sefer seni gebertmek şart oldu" dedi bir diğeri.

"Aşağı inelim bakalım kim kimi gebertiyor ama ilk o kızın kolunu bırak! " dedim Aslı'nın kolundaki ele bakarak.

"Sana mı sorucam lan ben kimin kolunu tutacağımı?"

"Sorup sormayacağını o elini kırıp götüne soktuğumda düşünürsün" dediğimde manzara gözümde canlanıyordu. Birbirlerine bakıp tam bir şey diyecekken otobüs muavininin sesi duyuldu. "Şimdi polis çağırıyorum! Çabuk inin otobüsten!" Tabii dördümüz birden adama doğru döndüğümüzde adam yutkunamadı bile. En nihayetinde arabadan indik. Aslı uçarak yanıma geldi. İçim eridi. Sırıttım. "Ne oldu Maviş? Beni mi özledin?"

"Çok komik! Bu sefer seni kesin gebertir bu adamlar, kaçalım bence..."

"Bahse girelim mi?"

"Ne bahsi?"

"Eğer hepsini haklarsam ne istersem yapacaksın"

"Zor biraz!"

"Göreceğiz"

"Bak ben öyle ya da böyle kıçımı dönüp gideceğim"

"Senin o güzel kıçını konuşmalarımıza dahil etmeyi çok isterdim ama bana bir şey olursa bu pezolar seni alıp götürecek. O yüzden ben onlarla uğraşırken sen o yengeç yürüyüşünü hızlandırıp güzel kıçını kaldır ve topukla. Duygu'nun evine git. Orada kapıda bir siyah araba göreceksin onlara benim gönderdiğimi söyle anlaştık mı?"

"Kıçımı güzel mi buluyorsun?" dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Ne yani o kadar söylediğim cümlenin içinden bunu mu anladın? Hadi dediğimi yap sen!" biz muhabbeti ilerletmişken pezolar sıkıldı tabii.

"Ali iş büyümeden kızı bize ver"

"Ne istiyorsunuz bu kızdan?"

"Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?" dedi bir diğeri ve bana doğru bir adım attı. Arkasında beş kişi belirdi.

"Lan ben sizinle konuşmaya bile utanıyorum. Elin pezevenkleriyle ne işim olur! Bir de dalga geçeceğim ha!" dediğimde Aslı'dan uzaklaşıp adamlara doğru bir-iki adım attım. Pezevenk dememe bayağı bir içerliyorlardı sanırım. Çünkü altı kişi birden adeta üzerime çullandı. Kabul ediyorum bir anda sıkı tekmeler ve yumruklarla sersemledim. Kahkahaları kulaklarıma yayıldığında benim sıram gelmişti. Kafamı korumayı bırakıp gelen yumruklardan birini seçip asıldığımda adam altımdaydı. Boynunu kırmam saniyeler aldı. El Fatiha derken sadist Ali sahalara dönmüştü. Adamın cansız, ölümün soğuk yüzüyle hiç ummadığı anda kapanmaya bile fırsat bulamayan gözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bana yumruk, tekme sallamakla meşgul olan diğerleri arkadaşlarının başına geleni anladıklarında hepsi şoka girdi ama toparlanmaları uzun sürmedi. Belime sarılan birinin çenesine geçirdiğim yumruk ve kırılma sesiyle huzuru yakalamam zor olmadı. O ara "Abi polis!" dedi bir diğeri ve siren sesi duyuldu. Pezolar benimle uğraşmayı bırakıp ölen arkadaşlarını geride bırakmadan jet hızıyla kaçıştılar. Polis arabası önümüzde durduğunda içinden hızla biri indi ve araba hızla kaçanların peşine düştü. Polis "Kimlik?" diye kükredi. Kükredi de zavallı memur benim yarım kadar.

"Ne oldu memur bey?" dedim Elin garibi görevini yapıyor, elleme Ali...

"Beyefendi kimliğinizi çıkarın. Kavgaya karıştınız, şikayet var."

"Hangi kavga?" dediğimde kimliği polise uzattım.

"Biraz önceki bize bildirilen ve benim uzaktan gördüğüm kavga..."

"Yanlış anlaşılmaydı. Çözüldü. Arkadaşlarda siz gelmeden iki saniye önce gittiler"

"Ne var ne yok kamera kayıtlarında mevcuttur" dediğinde içimden ahanda bittim. Sedat'ın yine iki yıl çenesini çekeceğim diye geçirdim.

"Lütfen benimle gelin" dedi ve Polis önden önden yürümeye başladı. Yapacak bir şey yok. Polise boynumuz kıldan inceydi.

"Yürü Maviş" dedim elimi uzatıp.

"Ama bavulum otobüste gitti."

"Gelir geri. Gel sen!"

"Belasın Ali Aral yeminle bela," diyerek ayaklarını yere vura vura elimi tuttu.

"Lan kime bela diyorsun sen! Senin yüzünden içeri girip otuz yıl yiyeceğim haberin yok."

"Az sana otuz yıl! Senin gibi kutup ayısına müebbet vermeli!" dediğinde işin tuhaf olanı elimi tutuyordu. Söyledikleri umurumda değildi çünkü ben onun sıcaklığını hissetmekle meşguldüm. Polis'le birlikte otogarın güvenlik kulübesine doğru gittik. Ben de o arada Sedat'ı aradım. Kamera kayıtlarını bir şekilde sildirmek gerekiyordu ve ben şu an bunu yapamazdım. Sedat'ın telefonuna Duygu çıktı.

"Söyle kuzum" dedi ya sırıtacaktım ama sırıtmadım. Vakit yoktu bir an önce şu kamera kayıtlarının silinmesi lazımdı. Adamın boynunu kırdığım görülürse bittiğimin resmiydi.

"Abi yok mu Duygu?"

"Var Ali'm, sen iyi misin?"

"Ver Duygu abiyi..."

"Seni istiyor" dedi telaşla. Hemen anaç role bürünmüştü bizim Çirkin.

"Söyle Ali'm" dedi Sedat ben bittim. Direk söyleyip kurtulmak en iyisiydi.

"Abi Harem'devim. Cenab'ın adamlarından bir ölü var. Ceset paketlendi ama polis kamera kayıtları diye tutturdu. Kamera kayıtlarını sildirmek lazım ve şu an benim halletmem imkansız. Aslı yanımda bu arada." diye özet geçtim. Sedat derin bir nefes alıp gürlemeye başladı. Haklı adam!

"Ulan Ali! Hay elim kırılaydı seni tifilken kurtarmayaydım. Kafamı sikeyim! Tamam. bekle sen beni! Kızı Selma'ya gönder! Yanına dik yirmi tane adam. geliyorum ben. O Cenab'ın lakabının hakkını vermez miyim ben şimdi!" dedi ve yüzüme kapattı. Yola çıktığına emindim. Kaan'ı aradım. Levent mutlaka evin önüne çadır kurmuş bekliyordu.

"Kaan koçum şeffaf bir şekilde harem güvenlik ofisine gel. Yengeni Duygu'ya götüreceksin"

"Yenge mi?"

"Uç hemen!" diye ben kükrerken ufak tefek polis güvenlik ofisinin camına yapışmıştı sanki. Bizim maviş gözlerini büyütmüş beni izliyordu.

"Ne var lan anlamlı anlamlı bakıyorsun öyle!"

"Yenge diyerek tanıttığın ben olmuyorumdur inşallah!"

"Yok!" dedim ve polisi burnumla gösterip "Onu kastettim. Hem senin gibi çırpıdan bana karı olmaz!" dediğimde içimdeki aşk yangınını söndürmenin en iyi yolunu bulmuş gibiydim.

Telefonum çalmaya başladığında güvenlik kulübesinden çıkıp biraz uzaklaştım.

"Söyle Bekir!"

"Ne yaptın lan yine?"

"Abi mevzu uzun"

"Tamam Yusuf yolda! Ben de geliyorum biz gelene kadar uslu dur Ali!"

"Tamam abi!" dedim. Uslu durmuş! Güldüm tabii. On dakika sonra Kaan geldi iyi ki şeffaf demiştim. Hayvan yanına

bizim salonda ne kadar iri kıyım çocuk var hepsini alıp gelmiş.

"Ne o Kaan asker uğurlamaya mı geldiniz?" dedim alayla.

"Yok abi çağırdın ya!"

"Lan sana o kas yapan mamalardan çok yeme diyorum! Bak beden gelişti ama beyin nohut kadar kaldı."

"Abi ayıp oluyor ama..."

"Tamam bekle burada," dedim ve ofise girip "Aslı, Kaan seni Duygu'nun evine götürecek..."

"Sen?"

"Ben de bir-iki saate gelirim"

"Bak sana yük oldum yeterince! Bırak beni gideyim!"

"İş artık senden çıktı. Şu Cenab meselesi çözülene dek yanımda kalacaksın!"

"Of ya!" dedi ve yine bir çocuk gibi ayaklarını vura vura ofisten çıktı.

"Kaan, evin önündeki güvenliği arttırın. Kız sana emanet. Yolda bizden olmayan kimi görürsen sık kafasına!" dedim. Aslı'nın benden uzaklaşmasıyla yüreğim daralmıştı. O sırada Harem'e bizim tayfa girdi. Hem de ne giriş beş-altı araba burun buruna durduğunda sağdaki arabanın içinden Sedat çıktı. Soldaki arabadan Bekir çıktı. Yanında telsiz Yusuf ...

"Ne haber Ali?" dedi Yusuf ve güvenlik kulübesine girdi. Bekir merakla benim hatuna bakıyordu. Benim hatun mu? Ne dedim lan ben! Ben Aslı'ya eğilip "Hadi git dikkatli ol!" dedim. Suratı beş karış Kaan'ın arabaya bindi hatun.

O ara Sedat ve Bekir'i birbirine bakarken yakaladım. "Abi ne oldu?" dedim merakla.

"Hiç haberler sende baş belası!" dedi Sedat.

"Abi kızı otobüse bindirecekken yine kız Cenab'ın adamları çıktı piyasaya altı kişiydiler. Sanırım ayarım kaçtı. Birinin boynunu kırıvermişim. Polisler geldiğinde sıvışti pezevenkler"

"Tamam Bekir topla adamları gönder Cenab'ın mekâna Biz de buradan sonra geliriz. Bakalım dedi neymiş!"

"Burada tazla olay yok zaten. Orada görüşürüz."

Dikkat et Bekir" dedi Sedat. Bekir arabaya binerken sırıtıp vurdu. "Ah buttun lan sen! Düştüm elime

Ağzımdan küçük bir inilti çıktı. Gözlerimden bir şey kaçmıştı da aptala yatmaktan başka bir çare yoktu.

Ne diyorsun Bekir? Canım burnumda zaten!"

Sen aşk böceği sen! Ben Trabzon'da bana yaptıklarını senden çıkartma görevini Selma ve Duygu'ya veriyorum" dedi ve arabaya atlayıp cevap vermemi bile beklemedi. Evet buttuğumun resmiydi. Sedat'a döndüğümde içindekileri kusmaları bir oldu. "Kızı tanımıyorsun, hakkında bir şey bilmiyorsun, tutup üstüne Duygu'ya getiriyorsun. Her şeyi geç canım tehlikeye atıyorsun!"

Bu saydıklarım biraz ağır oldu abi!"

"Öt bakalım!"

Abi ne diyim? Özet geçtin işte!"

"Ali kaptırma kendini diyeceğim ama sen çoktan ateşe atlamışsın götün tutuşmuş! Acele etme kız sermaye olabilir" dediğinde canım yandı.

"Değil abi!"

"Ulan ne biliyorsun?"

"Biliyorum"

"Anlatsana!"

"Öptüm onu"

"Lan öpmeyle... Tövbe tövbe..."

"Kız masum abi tokadı yedim. İlk öpücüğümü çaldım diye ağladı," dediğimde Duygu'nun dediği gibi, Sedat'ın gamzeler ortada!

"Abi gülme!"

"Eh Ali, Bekir haklı valla! Tam bir aşk böceğine dönmüşsün sen!"

Abi ne aşkı, ne bilmeyi maytap geçmiş! Yardım ettim ben sadece o kadar.

"Oha... Sen kaza isim bile bulmuşsun yavaş Ali'm yavaş" dedi Sedat ve ben artık yazamıyordum. O böyle dalga geçince ve başladığına göre Bekir, Levent ve diğerlerini düşünmek bile istemiyordum. Şu iş çözülür çözülmez yurtdışında bir iş ayarlayıp kaçmalıydım yoksa maskara olmam yakındı. Yurt dışına gitme işi cazipti de ben Aslı'yı düşünmüyordum. Belki onu da götürebilirdim. Olduru beni! Olduru! Yoksa bittim mi?

Kız Cenap

Yarım saatin içinde otogar güvenlik kayıtları elimizde telsiz Yusuf'la haremden ayrıldık. Cenab'ın mekâna gittik diyeceğim ama bastık demek daha doğru olurdu. Dört-beş katlı küçük otel binası, fazla dikkat çekmemek adına vasat, lüksten uzak bir şekilde bırakılmıştı. Bana kalsa burayı ateşe verirdim de Sedat izin vermiyordu. Cenap etliye sütlüye karışmaz hâle gelene kadar Sedat'tan az dayak yememişti. İtiraf etmeliyim o günler güzel günlerdi. Ne adam dövmüştüm be! Sedat Cenab'ın İstanbul'da barınabilmesi için şartlarını kabul etmesi gerektiğini burnunu sürte sürte öğretti. O gün bugündür hiçbir kadın kendi isteği olmadan Cenap tarafından alıkonulamıyor, hayatın tokadını yemiş hiçbir yaşı küçük kız Cenab'ın mekânında barınamıyordu. Ara ara kontrol etmeye bende geliyordum ya neyse! Orasını karıştırmaya gerek yok. Şimdi olay benim Aslı'mdan ne istiyor oluşuydu onu öğrenecektik. Aslı'm mı?

Otelin kapısında kimsenin olmaması beni rahatsız etti. Öne geçip "Abi önce ben!" dedim kararlı bir sesle. Sedat'a bir şey olmasındansa ölürdüm. O vurulduğundan beri diken üstündeydim. Ona bir şey olması demek Çirkin'in ölmesi demekti artık biliyordum. Ben ölürsem iki ağlar susardı garibim.

"İçeri girdiğimde tanıdık Leylak Hanım o kart sesiyle "Pehlivanlarım, hoş gelmişsiniz" diyerek boynundaki ipek şalı araladı. Lan her şeye tamam! Saygım sonsuzdu da bu üçüncü cinse bir türlü alışamamıştım. Hani şu con con kelime neydi? Heh *irite*, ondan oluyordum.

"Lan Leylak! Kız Cenab nerede?"

"Paşam o Ermenistan'a gitti."

"Ne o Ermenistan'da pezevenkler mi azalmış?" dedim

alayla. Leylak herifi kahkaha attığında Sedat yanında belirmiş "Kırıtma lan adam gibi konuş!" diye gürledi. Sedat'ı gördüğünde Leylak'ın beti benzi attı ve anında şekil değiştirip erkek sesiyle "Abi bilmiyorum iki gün önce gitti." dediğinde Sedat Leylak'ın boğazına yapıştı "Söyle o ite bir daha bırak benim adamıma el kaldırmayı, suratına bile üflese onun bu binayı başına yıkarım. Kızdan uzak duracak anlaşıldı mı?" dedi ve ayakları havada Leylak Beyi aman hanımı yere bıraktı.

Leylak yere yığılmış öksürürken biz çoktan arabaya binmiştik.

Huzursuzduk ve Sedat bunu dile getirdi. "Bu kızda var bir bok Ali!" dedi ve telefona sarıldı. Sağlıklı düşündükçe Cenab'ın ortadan kaybolması, adamların Harem'de pusu kurması hiç de normal gelmemeye başlamıştı. Konduramadığım bir sürü düşünce aklımı talan ederken Sedat "Duygu kaç saattir kiminle konuşuyorsun be kızım ağaç oldum" dedi. Ses tonu değişmiş anında yumuşamıştı. Lan bu Sedat'ın Duygu'nun karşısında, Leylak Hanım'dan bir farkı kalmıyordu. Duygu'nun kıkırtıları telefondan arabaya yayıldığında ben yine mutluydum. Gerçi birlikteydiler birlikte olmasına ama bizim Çirkinde dert bitmez. Ömür boyunca bebekleri olmayacaktı da Sedat bunu Duygu'ya nasıl anlatacaktı hepimiz çıkmazdaydık. Kafam konudan konuya uzun atlama yapa dursun Sedat'ın sesiyle kendime geldim.

"Kız bir şey dedi mi? Sen haklısın bir şey var bu kızda," dedi dinledi ve "Geliyoruz konuşuruz" dedi ve kapattı. Merakla "Ne dedi abi?"

"Duygu bir şey olduğuna emin ama kız konuşmamış."

"Çirkin öyle diyorsa doğrudur." dedim burnumdan soluyarak. Canım sıkılmıştı. Hem de ne sıkılma.

"Lan Duygu'ya Çirkin deyip durma ağzını yüzünü dağıtırım"

"Abi gözünü seveyim dağıt!" dedim moral sıfır aklım

Aslı'da belki dayak iyi gelirdi. Sedat ya sabır çekerek yola devam ettik. Bekir'le birlikte eş zamanlı Kadıköy'deki evin önünde arabalardan indik.

"Ne haber âşık?" diyen Bekir'in o yamuk burnunu biraz daha yamultabilir miydim?

"Abi biraz sonra sağ kolun olmayacak. Artık sol kolla idare edersin."

"Ben karışmam aşk böceği! Trabzon'da da sana karışmamıştım."

"Ula ben sana aşk böceği demeyi çok sevdim" dedi Bekir ve kahkaha atarak yukarı çıktı. Asansör bu iki dalgacıyla çekilmezdi. Merdivenlere yöneldim. Ağır ağır çıktım merdivenleri. Aklıma Aslı geldikçe ayaklarım istemsizce hızlandı. Neredeyse asansörle yarışmıştım sanırım. Son basamaklarda hızımı kestim ama Bekir bu fırsatı kaçırmadı. "Vay aşk insanı kanatlandırıyormuş Sedat baksana bizim bebeye uçtu uçtu." dediğinde Sedat gülüyordu. Ben cevap veremeden kapı açıldı. Zaten diyecek bir şeyimde yoktu. Haklıydılar...

Selma kapıyı açtı ve vakit kaybetmeden kocasının kollarında yerini aldı. Duygu'ya sarılan Sedat'la birlikte isyan ettim tabii.

"Yeter ya! Bitmedi sizinde bu sevgi seliniz" dedim alayla.

"Rahat mı veriyorsun lan! Sardın başımıza elin Kız Cenab'ını!" diye kükredi Sedat.

"Abi ben mi sardım? Bu baş belası sardı," dedim ve mutfak kapısından elinde tencere meleğim göründü. Ne dedim lan ben!

"Bana baş belası deyip durma!" O bedenden o argo yüklü ses nasıl çıkıyordu bilmiyorum ama benim karizma çizilemezdi. En azından daha değil.

"Bi' git kızım ya elimde kalacaksın yeminle," dediğimde Aslı'nın yüzü beyazladı. Sanırım Harem'deki görüntüler gözünün önüne geldi. Bir adamı gözümü kırpmadan eşek cen-

netine göndermiştim. Gözlerini kısıp gerisin geri mutfağa geçti.

"Bu kız senin defterini dürer" dedi Bekir sessizce ama kahkaha dolu bir sesle.

"Her koşulda senin defterin benden önce dürüldü." dedim.

"Kabul ediyorsun yani..."

"Neyi abi?"

"Defteri vereceksin hatunun eline..."

"Of Bekir ömrümü yedin!"

"O benim lafım lan" diyen Sedat'tı.

"Abi Bekir'de senin olsun! Yeter ki sussun" dediğimde hatunlar tekrar salona girmişti. Sabahtan beri ağzıma bir lokma bir şey girmemişti. Çok açtım ve hızla masaya oturdum ve nefes almadan Selma'nın koyduğu yemeğe yumuldum.

"Ali ne o bugün kahvaltı etmeyi mi unuttun? Neden acaba?" diyen alaycı sesiyle Bekir'di.

"Ağzım dolu şu an cevap veremiyorum" dedim ne diyim? Üzerine gitsem galip belli. Bekir her şekilde yener beni! Yenmesini geçtim madara oluruz yine Aslı'ya...

Herkes masaya oturduğunda Sedat "Cano bugün burada kalalım" dedi. Çirkin yıllardır bizimle birlikteydi bir sorun olduğunu anladı tabii. "Çok mu kötü?" dedi gözüne bakıp.

"Hayır ama karı kız ayağı olan adama güvenilmez. Bu sarı kızdan ne istiyorlarsa rahat durmayacaklar"

"Abi mekânı basınca tırstı pezevenk baksana ortadan kayboldu" dedim sinirle.

"Valla Kaan bir saate yerini bildirir sonra ben ona bilirim yapacağımı," dedi Sedat buz gibi sesiyle. Aslı'ya gözüm takıldı. Yüzü asılmış düşünceli bir hâli vardı. Tabağındaki yemekle oynayıp duruyordu. Göz göze geldiğimizde

"Beni bindirin otobüse, başınıza iş açmak istemem" dedi ve kan beynime sıçradı.

"Ne gibi?" dedi Bekir. Bir şey saklıyordu anlamıştık ama ne olursa olsun onu koruyacaktım ve biliyordum artık yanımdan ayırmayacaktım. Varsın sermaye olsun. Kırk tas su değil miydi arı, namusu temizleyen, dökünüp temizlenirdi. Peki benim elimin kanını kırk tas su temizleyebilir miydi? Orası tartışılacak bir konu bile değildi. Temizlenemezdi.

"Bir şey olduğundan değil, ben... ben sadece huzur istiyorum" dedi Maviş. Susmuştum. Şu an ailem dediğim insanlar bu kızı masalarında oturtturuyorlarsa benim hatırımaydı biliyordum ve onların kılına zarar gelsin istemiyordum. İki arada bir derede kalmış hissediyordum.

"Ali sen yarın şu sarı kızın GBT'sini bir açtır bakalım" dedi Sedat. Aslı'nın beti benzi attı.

"Benim niye aklıma gelmedi?" dedim sinirle. Aslı'ya bir o kadar kötü baktım. Açık oynamasını bana güvenip her şeyi anlatmasını istiyordum. Sessiz kalıp başını öne eğdi. Yemek sessiz ama bir o kadar gergin geçti.

Yemekten sonra kızları Duygu'ya postalayıp Sedat ve Bekir'le, Kaan'ın verdiği adrese doğru yola çıktık. Adres Kilyos yakınlarındaydı. Allah'tan gece yarısını geçmiş trafik yok denecek azdı. Adresi verilen çiftliğe vardığımızda abartmıyorum kapılarına, ışıklarına hatta yanan sigaralarına kadar bırakıp kaçıldığı her taraftan belliydi.

"Abi bu gavat niye kaçıyor? Delericem ben!"

"Dur Ali panik yapma!" dedi Bekir.

Sedat "Tuzak mıydı? Lan üçümüz birden geldik buraya," dediğinde birbirimize bakıyorduk. Kesseler kanımız akmaz. Sedat direk teletona sarıldı. "Levent ne durumdasın?" dedi ve "İn lan arabadan uykulu geliyor sesin! Ben gelene kadar kapat mahallenin girişini çıkışını. Kaldır çocukları sinek girmeyecek apartmana ben gelene kadar. Yoldayım" dediğinde çoktan arabaya binmiştik, ben deli gibi gaza basıyordum.

Kadıköy'de ki eve vardığımızda saat ikiye geliyordu. Allah'tan her şey yolundaydı ama korkudan aklımız çıkmıştı.

Sedat, Duygu'nun odasına, Bekir karısının yanına girdi. Ne çok isterdim Sarı Cadı'nın yanına girip onun kokusunu içime çekmeyi de işte... Salona geçip yanan ışığı söndürdüm ve televizyonu açıp koltuğa uzandım. Silahı yastığımın altına koyup kanallar arasında gezinmeye başladım. Kafam çorba olmuş ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gözlerim kapanmış uykuya teslim olmak üzereydim ki yalnız olmadığımı hissettim. Hiçbir tıkırtı duymamıştım. Gözlerimi açarken silah elimde ayağa fırlamam ve Aslı'yla burun buruna gelmem bir oldu. Düşmesin diye ani refleksle beline sarıldım ve bağırmasın diye silah tutan elimin tersiyle ağzını kapattım. Karanlıkta belinden aşağı parlayan saçları ve cam gibi mavi gözleri korkmuş gibiydi.

"Bağırma sakın bak uyanırlarsa canını okurum" dedim fısıltıyla. Tamam anlamında başını salladığında elimi ağzından çektim.

"Ya sen niye geldiğini bana haber vermiyorsun? Meraktan öldüm öldüm dirildim. Ayısın diyorum inanmıyorsun. Benim böyle merakta bırakmaya ne hakkın var? Nasıl düşüncesiz bi'şey çıktın sen ay! " o konuşuyor ben büyüleniyordum. O kırmızı dudaklarından çıkan, yüzüme esen nefesi olmak istedim. Nefesinin içime içime, ılık ılık nüfus edişini hayal ederken yine ayak parmaklarımdan bedenime yayılan isteklerimle baş başaydım. Dudaklarına odaklanmış gözlerimi görünce birden sustu. Sonra kekelemeye başladı. "Ben... ben yatayım. Yarın anlatırsın." dedi ama kollarımın arasında kıpırdayamıyordu" tam bir hain gibi sırıttım.

"Ne dedin duyamadım. Beni öp mü dedin?" dedim. Boğazım kurumuş iliklerime kadar üşümüş, onun sıcak nefesine ihtiyacım vardı. Her bir zerrem onun tadını almak için kıvranıyordu.

"Hayır! Ben öyle bir şey demedim." dediğinde isyanla gözleri dudaklarıma kaymış yutkunuyordu. Yaprak gibi titreyen bedeninden yayılan panik dalgası beni daha bir heyecana sü-

tükledi. "Seni öpeceğim diye ödün patlıyor." dedim sesim boğuklaşmış istek benliğimi ele geçiriyordu. Sadece bir öpücük için ne hâle gelmiştim. İnanılır gibi değildi.

"Ben duydum. Beni öp dedin"

"Sana yukardan sesler geliyor çünkü ben öyle bir şey demedim."

"Ne demedin?"

"Beni öp..." dediğinde dudaklarına yapışmıştım. Dudaklarına değene kadar sırıtan dudaklarım dolgun dudakların yumuşak dokusunu bulduğunda, bedenim volkanın içine düşmüş gibi yansın mı? Yoksa ayazda kalmışçasına üşüsün mü? Karar veremiyordu. Tek isteğim onu deli gibi öpüp tadını almaktı. Sert öpüşlerim dilimin ağzının içini keşfe çıkmasıyla sürerken Aslı nefes almıyor, taş kesilmişti. Onu sarabildiğim kadar sardım. Öyle güzel bir histi ki. Kendimi olmadığım kadar güçlü, hissetmediğim kadar tamamlanmış hissediyordum. Hiçbir kadının yanında olmadığım kadar erkektim. Bütün mesele ruhumun Aslı'nın bedeninde hayat bulmak istiyor olmasıydı. Bunun yanında benim kobranın Aslı'nın bedeninde var olmasını istemesinden bahsetmek bile istemiyorum. Kendini bana bırakıp teslimiyete eren beden kollarımda titriyordu. Dudaklarını tatmin olmamış dudaklarımdan, aç kalmış tadına doymayan dilimden uzaklaştırmak eziyetti. Ölmek bunun gibi bir şeydi sanırım.

"Aslı..." dedim ama gözleri zaten yüzüme bakamıyordu ki sesi çıksın. Kızaran yüzü alev alevdi bunu yüzüme yayılan yakınlığından ve dudaklarının rengini alan yanaklarından anlayabiliyordum.

"Aslı..."

"Ne!" dedi sesi utanç ve isyan doluydu. "Niye kızdın?" diye sordum ama pişman oldum. Duyacaklarım hoşuma gitmeyecekti. Sinirle kendini benden kurtardı. Tamam ben izin verdim kurtulmasına.

"Ya sen beni niye öpüp duruyorsun? Hiç bana beni öpmek

istiyor musun diye sormadan öpmekte neyin nesi? Hem belki benim sevgilim var, belki nişanlıyım Hatta evli bile olabilirim! Hiç sordun mu?" dediğinde cümlesini bitirmesine izin vermeden kolunu öyle bir sıktım ki o güzel dudaklarından küçük ama acı dolu içimi ezen bir inilti duyuldu. Aklım başka bir erkek oluşuna kilitlenmiş kendime hakim olamıyordum. Beni istemediğini duymak gururumu tetikledi sanırım çünkü tutamayacağım bir sözün altına çoktan girmiştim.

"Seni bir daha öpersem beni taksim meydanında...." dedim ve onu ittirip "Git şimdi odana!" dediğimde maviş gözleri dolu dolu bana bakıyordu. Böyle bir tepki beklemiyordu. Onun başka bir adamı seviyor olabileceğini düşünmek, kızgın demirleri boğazıma sokmakla eş değer sayılırdı. Sanırım mantıklı kalan aklımdaki zeka parçacıkları beni yönlendirdi. Silkinmeli ve bu aşkın kucağına daha fazla oturmadan kalkmalıydım. İki gün olmamış, daha ortada fol yok yumurta yok uyku uyuyamıyor, yemek yiyemiyordum. En kötüsü ise aklımdan, rüyalarımdan çıkmaz olmuştu. Ben onun arkasını dönüp uzaklaşmasını beklerken Aslı "Sonunu getiremediğin o cümle var ya kutup ayısı...." dedi ve sustu. Farkındaydım ağlamamak için kendini tutuyordu ve sesi boğuklaşmış olduğu hâlde cadılığından bir şey kaybetmeye niyeti yoktu.

"Eee?" dedim koltuğa oturmuş gözlerimi gözlerine dikmiş sırıtıyordum. Sırıtmak ve yüzümde o zorla taktığım umursamaz maskeyi taşımak için derin bir nefes aldım. İtiraf etmeliyim ki karşıma geçip bana meydan okuması keyfimi yerine getirmişti.

"Bir gün... bir gün, ben sana o cümleyi yedirmek zorunda kalırım da... İnşallah sen Taksim..." dediğinde yine cümlesini bitirmesine izin vermedim. Sonunu duymak istemiyordum.

"He yani seni öpmemi istiyorsun, birde bunun için inşallah diye dua ediyorsun öyle mi?"

"Hayır, sadece Taksim meydanındaki hâlini görmek isti-

yorum" dediğinde bozulmuştum ama belli etmedim.

"Kızım bu kadar dolaylı anlatıma gerek yok. Direk öp beni Ali demen yeterli," dediğimde kahkaha atmaya başlamıştım. Aslı akıllı bir kız olabilirdi ama benim kadar pişkin olamazdı. O kadar sinirlenmişti ki gökyüzünü andıran mavi gözlerinden şimşekler fışkırıyordu. Ayağını hırsla iki kere yere vurdu ve "Egolu ayı," dedi ve öfke dolu yüzünü hırsla çevirip sinirle uzaklaştı. Ağzım beş karış açık kaldı. İlk şoku atlattıktan sonra gülmeye başladım. Bu kızla işim vardı ve onun bu halleri deli gibi hoşuma gidiyordu. Kapıyı hızla çarpmasını bekledim ama sessizce kapattığında yüzüm soldu. Lan çok büyük laf etmiştim. Beni mıknatıs gibi kendine çekerken nasıl ondan uzak duracaktım. Hay ağzına tüküreyim Ali! Acaba bir sevgilisi var mıydı? Yoktu! Olmamalıydı! Olamazdı! Varsa bile o herif artık sayılı nefesler alıyordu. Onu bulup boğazına yapışacak ve son nefesini verene kadar gırtlağını sıkacaktım. Koltuğa uzandığımda huzursuzluğun kasveti uyumamı engelledi. Sıkıntıyla doğruldum kalkıp arabanın anahtarını alıp usulca evden çıktım...

Var mı aşktan öte?

Sabah eve girdiğimde duş almanın bana iyi geleceğini biliyordum. Aklımın karışıklığı yetmezmiş gibi beden yorgunluğu beni iyice esir almıştı. Kıyafetlerimden kurtulup soğuk suyun altına girdiğimde sanırım felç geçirebilirdim. Dişlerim birbirine vururken benim tek isteğim soğukla şoklanıp Aslı'yı bir daha düşünemez hâle gelmekti.

Suyun altında kaldığım dakikalar bana asır gibi geldi. Çıktığımda bütün bedenim soğuktan kaskatı kesilmişti ve Aslı hâlen aklımın en kral köşesini istila etmiş bana el sallıyordu. Salonu es geçip mutfağa yöneldim. Dolaptan kaşarı domatesi ve zeytini alıp bir tabağın içinde harmanladıktan sonra salona geçtim. Yemek yemek bana iyi gelecekti. Onu gördüğümden bu yana ağzıma doğru dürüst bir şey girmiyordu. Bu aşk böceği hallerinden çıkmanın vakti gelmişti. Yedikçe kendimi daha iyi hissettim. Tabağı mutfağa bıraktım çıkmak üzereydim ki benim Çirkin uyandı.

"Ali'm nereye?"

"Bankaya, oradan ofise..."

"Neyin var senin?" dedi gözlerime bakarak.

"Yok bir şey"

"Ne zamandan beri bana yalan söylüyorsun?"

Bu kadar mı belli hâlim? Hay Ali gibi! Rezil ettin kendini. Kendime bile itiraf edemediğim duygularımı ona nasıl açıklayacaktım. İnkar ya da olayı saptırma en iyi yoldu. İnkar yollarını çoktan tüketmiştik. "Duygu baksana aldım başıma bir bela..." dedim konuyu saptırarak. Tabii bizim Duygu kimin öğrencisi? "Kurtulabilirsin. Bindir Ali'm Harem'den bir otobüse," dedi ya isyan edesim geldi. Bu kadarda bodoslama söylenmez ki! Ellerim yumruk olmuştu, onsuz kalmak istemiyordum.

"Olmaz" çıkıverdi sinirle ağzımdan.

"Niye?" diye sordu gülerek Çirkin. Çakal Carlos'un kardeşi.

"Günah değil mi? Evsiz yurtsuz!" Ne diyordum ben? Aklım bile çalışmıyordu. Kuyruğu kapana kısılmış farelere benzemek hiç âdetim değildi. Normalinde daha iyi bahaneler bulabilirdim. Çirkin ayakkabılarını giyip montunu üzerine aldı ve koluma girip "Hadi bankaya gidelim" dedi. Bir Duygu kalmıştı dalga geçmedik dedim ama Duygu sadece gülmekle yetindi. Kurtarma şansım hâlen vardı. Aşağı indiğimizde Levent üç-dört araba tam tekmil bekliyordu. Çocuklar arabanın içinde ellerinde plastik bardaklarda kahve, ayılmaya çalıştıkları belliydi. "Levent siz kalın evin önünde. Çocukları değiştir uyusunlar"

"Ali bir araba seninle gelsin" dedi Levent.

"Gerek yok az bir işim var sonra Duygu'yu eve bırakır ofise geçerim" dedim ve arabaya bindik. Olmadığım kadar sessizdim. Duygu'ya içimdekileri anlatmak istiyor muydum? Evet istiyordum ama konuya nereden girecektim onun tasasına düşmüştüm. Konuşmadık.

Bankaya girdiğimizde direk Cevdet'in yanına çıkıp Rusya'dan gelen paraların hesaplara dağılması için talimat verdim. O kadar para tek bir hesapta göze batıyordu. Telefonumdan Bekir, Sedat ve Duygu'nun sonra Levent'in kimlik bilgileri ve İsviçre bankalarındaki hesaplarının bilgilerini verip parayı dağıttığımda işlem tamamdı. Komikti Duygu'nun hesaptan haberi bile yoktu. On beş dakika sonunda Çirkin'in ensesinden tutmuş bankadan çıktığımızda arabanın önündeydik. Arabanın düğmesine bastım kapının koluna uzandım derken saniyeler içinde etrafımızı altı-yedi adam sardı. Ben ilk hangisini indireceğimi düşünürken Duygu'yla göz göze geldim. Sırtı bir adamın göğsüne dayanmıştı. Adam onu mengene gibi sarmış kıpırdamasına izin vermiyordu. Eminim elinde karnına ya da sırtına dayalı bir silah vardı. Bu hâline

rağmen helal be kızım sana diye gülesim geldi. Gözlerinde gram korku yoktu. Sakin bir şekilde en ölümcül sesimle "Kimsiniz lan siz?" diye bağırdığımda Duygu'yu kollarıyla esir alan adamın gözlerine bakıyordum. Cenab'ın adamları diyeceğim ama onların olmadığını biliyordum. Bunlar iyi eğitimli bir o kadar birlikte çalışmayı bilen adamlardı. İlk Duygu'yu esir alan adamı indirmeliydim. Bu dünyada artık aldığı nefes haramdı.

"Soru soracak konumda değilsin Ali Aral" dedi yanımda silahını bana doğrultmuş adam. Vay beni tanıyorlardı. Sinirlenmeye başlamıştım. Hadi hayırlısı. Duygu olmasaydı şimdiye Allah yarattı demez hepsine dalardım ama ona zarar gelebilecek olması elimi kolumu bağlıyordu. O sırada sağ boşluğumu dürten silahla cinler tepeme fırladı. Sağıma dönüp silahı dürten lavuğa "Lan ben sesin! O silahı götüne sokarım!" diyerek adama kafayı gömdüm. Hâliyle yere yapıştı. Tam o anda Duygu'yu tutan adam silahı benim Çirkin'in başına dayadı. Bütün kanım çekildi. Kesseler akmaz o derece. Yine de panik hâlimi saklayabildim.

Sinirli ama olabildiğince sakin bir şekilde "Bırak lan kızı! Koçum artık yaşamıyorsunuz bilesiniz" diyebildim ya pes!

Duygu'nun alnına silah dayayan "Ali Aral uslu durursan kıza bir şey olmaz" dediğinde tam saydıracaktım ki bizim Çirkin

"Sedat çok kızacak, evden çıkarken haber vermedim." demesin mi? Hayretle ona bakıyordum. Kaçırılmış. alnına silah dayanmış bizim Çirkin Sedat'ın ona kızacağının tasasına düşmüştü.

"Of Duygu şimdi o mu kaldı düşünecek?" dedim bezgince. Adam Duygu'yu solunda duran sivah cipe yönlendirirken "Binin arabaya," dedi. O sırada kafamı gömdüğüm adam dağılmış burnuyla silahını bana doğrultmuş acı dolu. öfkeli bakışlarıyla beni süzüyordu. Beni ayrı bir araca bindirdiklerinde sakin kalmaktan başka bir çıkar yolum olmadığını

biliyordum. Yoksa beni hiçbir kuvvet o arabaya sokamazdı. Sağımda ve solumdaki adamlar arabanın içinde gerim gerim gerilmiş her an bir darbe alacak gibi durmaları benim sırıtmama yol açıyordu. Telefonum çalmaya başladığında sol cebime doğru uzandığımda üç silah birden kafama dayandı. "Lan korkmayın istesem sizi çıplak ellerimle eşek cennetine gönderirdim. Bu gün havamda değilim rahat olun" dedim. Sedat arıyordu.

"Açma telefonu kızı düşün" dedi adamlardan biri.

"Lan salak herif, ben kaç saattir niye uslu uslu durup sizin gibi mallara katlanıyorum" dedim ve telefonu meşgule aldım. Sedat üç-dört kere aradıktan sonra ben telefonu tamamen kapattım. Duygu'yu riske atamazdım. Bu salak herifler niye cep telefonumu almamıştı onu da anlamış değilim. Yol uzadıkça uzadı. Şile'ye geldiğimizde demirler ve beton sütunlarla çevrili bir çiftliğe girdiğimizde nasıl bir belanın beni beklediğini tartmakla meşguldüm. Yalnız olsam zaten şu an burada olmazdım da elimi kolumu Çirkin bağlıyordu. Etrafa yayılan yüz yüz elli kadar adamın hepsinin profesyonel olduğu her hallerinden belliydi. Zorla getirildik diyebilirim çünkü bu kaçırılma değildi. Ne gözlerimiz bantlanmış ne telefonlarımız alınmış, ne ellerimiz bağlanmıştı. Bakalım hayırlısı altından ne çıkacak? Araba durup indiğimde gözlerim Duygu'yu aradı ve gördüğümde rahatlamıştım.

Kanlı canlı karşımdaydı ama sesini duymaya ihtiyacım vardı. "Duygu iyi misin?"

"Biz hep iyi oluruz Ali'm" dedi ama yüzü kireç beyazı olmuştu. Korkmuş garibim. Onu bu hâlde görmek beni iyice sinirlendirmeye başlamıştı. Kapıda beliren adamı görünce şaşırdım. Koskoca Arnavut Ethem bana doğru yürüyordu. Onu ilk sekiz-dokuz yaşındayken görmüştüm. Ağzım beş karış açık kalmıştı. Hayranlık dolu bakışlarımla balık tezgâhının yanından geçerek anneme "Hayırlı işler bacım" demişti. Başını okşadığında iki gün yıkanmamıştım. Tabii köprünün al-

tından çok sular geçti. Ne ben o küçük çocuk Ali'ydim. Ne o yıkılmaz çınar ağacı Ethem.

"Ooo! Ethem Efendi," dedim alayla. Yine de adamın ağır duruşu ortalığı geriyordu.

"Ali Aral beni tanıyorsun"

"Eski kurdu kim tanımaz! Namınız hâlen dillerde," derken ben usul usul Duygu'nun yanına ilerliyordum. Neredeyse yan yana gelmek üzereydik. Gözüm Duygu'yu keserken arkasındaki herif onu yürümesi için hafifçe ittiğinde Duygu tökezledi ya, bende film koptu. Kendimi kaybetmek benim için bir o kadar kolaydı. O balık tezgâhında anamı benden çalan adamı kıtır kıtır keserken öğrenmiştim kendimi kaybetmeyi... Ne ara adamı indirip üzerine çıkıp yumruklamaya başladım farkında değildim. Duygu'nun derinden gelen haykırışıyla kendime geldim. "Ali'm!" Altımda baygın yatan adamın üzerinden kalktım ve hiçbir şey yokmuş gibi "Seni kimse itemez" dedim. Duygu üzgün, çaresiz bir şekilde bana bakarken Ethem Efendi "Bu kız senin yavuklun sanırım" dediğinde suskun kaldım. Kendimizi açık etmek istemiyordum. Evet ya da hayır desem başımıza ne gelecek hiçbir fikrim yoktu.

"Bizden ne istiyorsun?" derken elime bulaşmış kanı kotuma silmeye başladım. Korumalar şaşkınlıkla beni izliyordu. Ethem "Götürün şunu" dedi yerde yatan adama bakıp. İki kişi yere yapışmış adamı sürükleyerek götürürken Ethem konuşmaya devam etti "Sizde benim için değerli bir şey var" dediğinde rahatlamıştım.

"Vay kuyruğun kısılmış onu anladık. Niye kadın kaçırarak şanına leke sürdün! Onu anlamış değilim. Gönder Duygu'yu adam akıllı oturup konuşuruz"

"Lan it oğlu! Sen benim kızı eve kapatırken ne bok yiyordun da bana laf ediyorsun" dediğinde öyle şaşkındım ki Duygu'yla göz göze geldim.

"Senin kız kim Dayı?" dediğimde Aslı'nın ismini duy-

mak istemiyordum. Neresiyse içten içe yalvardım. Ne olur onun kızı olmasın. Sermaye olsun. Garip olsun ama Arnavut Ethem'in kızı olmasın dedim demesine ama Ethem "Aslı üç gündür yanımda yahu! Kim olduğunu bilmiyor musun?" dediğinde içim ürperiyordu. Bir iki saniye hazmetmek için sessiz kalıp kaderime razı oldum. "O sarı baş belası senin kızın mı? Ah havir!" dedim. Sakla kendini Ali!

"Baş belası mı?" diyen Ethem'di. Duygu "Kızımız olduğunu bilmiyorduk. Ah onu Kız Cenab'ın adamlarından kurtarmış" dediğinde adam iyice şoka girdi. Çöktü adeta. Aslı'yı düşünmeyi bırakıp Duygu'yu kurtarmaya giriştim. "Baba bak Sedat'ı elbet tanırsın. Yemin ediyorum bu çıttlığı başına yıkar. Şimdi sen Duygu'yu gönder, sana o baş belası kızını getirmeyen en adi şerefsizdir."

Sedat yolda Aslı'yı getiriyor" dediğinde işi alaya vurmaktan başka bir çare gelmedi aklıma. "Bittim ben artık iki yıl çenesinden kurtulamam" dedim ama içim kan ağlarken sırıtıyordum. Olay benden çıkmış artık Aslı'yı yanımda tutma gibi bir ihtimalim kalmamıştı. Elveda Mavişi!

"Gülme Duygu'ya!"

Ali'm seni düzgünü bulmaz" dediğinde o da rahat bir nefes almıştı.

İçeri geçelim hava kararıyor" dedi Ethem.

Ethem Efendi önde Duygu yanında çıttlık evine girdiğimizde artık misafirdik. Ethem şöminenin yan tarafındaki koltuklara bizi yönlendirdi. Karşılıklı otururken Duygu şöminenin yanına oturdu. Kedicik bu kız ya!

Ethem "Söyle bakalım evlilik ne zaman?" dediğinde anlamak için yüzüne bakıyordum. "Ne evliliği?" dedim merakla.

"Bu kızı bu kadar koruduğuna göre..."

"O benim kardeşim. Dayı yanlış anladın. O Sedat'ın nişanlısı.

"Demek ondan delirdi." dedi Ethem gülerek.

"Onu tanıyorsam buraya öyle selam vererek girmeyecek haberin olsun"

"Gelsin bakalım"

"Kızın bir ihtiyacın var mı?" dedi adam babacan bir tavırla Duygu'ya bakarak.

"Valla telefonuma ulaşabilirsen Sedat'ı ararım en azından sakinleşir." dedi bizim kız aklınca Sedat'ı sakinleştirecek. Çantası yanına geldiğinde hızlıca Sedat'ı aradı. Sedat telefonda ne söylediyse benim Çirkin'in suratı beyazlaştı. Adeta yanına işinlandım ve "Duygu! İyi misin?" dedim alnına elini koyup.

"Ol Ali'm ya! İyi insanı hasta edersiniz siz ha!" dedi ve ben rahatladım. Yerime oturduğumda Ethem "Çok korumasız geziyorsunuz" dediğinde sırıttım.

"Biz kötü bir şey yapmıyoruz, kimsenin malını da gasp etmiyoruz. Kimden korunalım?"

"Korumaya çalıştığımız insanların düşmanlarından" dedi Ethem. Akıllı adamdı.

"Mesela Duygu! Bir haftadır onu istesem yüz kere kaldırırdım" dediğinde sinirle Duygu'ya bakıyordum. Yüz kere onu tembihlediğim hâlde şımarık kızlar gibi korumaları almadan çıktığı oluyordu. Bak bakalım ben Sedat'ı gaza getirmiyor muyum?

"Onun sizin zayıf yönünüz aynı benim kızım gibi." dedi Ethem sesi kedere sarılmış gibiydi. İçim erimiş ondan daha kederli olsam da çaktırmıyordum.

"Sana kolay gelsin ustam! Kızın tam bir baş belası..."

Ethem "Annesi öldükten sonra böyle oldu. Önceden sessiz kendi hâlindeydi..."

Meraklı Duygu "Annesi nasıl öldü?" diye sorduğunda ben ondan daha ilgili bir şekilde dinliyordum.

"Vuruldu" dedi kısacası. Aslında bızdendi öksüz bir o kadar hayata kırgın. Duygu başladı kimlik sorgulama arası psikolojik tedaviye susmaz

"Sizden kaçıyor onu evlendirmek istiyormuşsunuz." dediğinde şok olmuştum. Dişlerimi sıkıp ellerimin terlemesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Türkiye'de benim kızım olduğu için barınamaz."

Duygu "Yurtdışında okuyabilir, evlenmesi şart mı?" dediğinde Ethem güldü. Haklıydı. Arnavut Ethem'in kızı olmak demek onun şanını taşımak demekti acıyla güldüm. Duygu hâlen anlamaz bir şekilde Ethem'e bakınca yaşlı kurt açıklamaya devam etti.

"Benim kızımla evlenecek adam büyük bir isme sahiplik edecek, onu rahat bırakmazlar"

"O zaman kaçmakta haklıymış" dedi Duygu.

Ethem "Bazen seçme şansı yoktur" dedi. Yine haklıydı. Arnavut Ethem'in kızı elini kolunu sallayarak yaşayamazdı. Seçme hakkı yoktu.

Tabii bizim Çirkin ısrarla "Evet ama kendi yaşamını seçmesi onun en doğal hakkı." dedi. Ethem'in cevabı acımasızdı.

"Evet karşısına Ali çıkmasaydı. Cenap gibi bir pezevenkle evlenecekti. Kendi seçimi haklısın." dediğinde Duygu sessiz kaldı. Şok olduğu yüzünden belliydi. Ben kendi kederimle içimdeki karmaşayla savaşırken bir adam içeri girdi ve "Misafirleriniz ve Aslı Hanım geldiler efendim." dedi.

Sedat ve Bekir'in içeri bir girişleri var ateş püskürüyorlardı. Sedat direk bana yöneldi. Ağzıma edecek belli "Lan Ali ben senin!" diye üzerime yürürken Duygu "Sedat!" diye seslendiğinde suratındaki yumuşama kayda değerdi. Benden uzaklaşıp Duygu'yu sardı. Gözlerim Aslı'ya takıldığında içime bütün dünya ağır ağır çadır kuruyordu. Gözlerinin feri sönmüş, hayatı elinden alınmış gibi bir hâli vardı. Çaresizliği o an çaresizliğim oldu. Gözlerini kaçırdığında Ethem'in bizi izlediğini fark ettim ve sıkıntıyla yerimden kalkıp camın önüne geçtim. Ethem'in aşağılayıcı sesini duyduğumda cam kenarında arkam dönük gözlerim kapalıydı "Odana çık!"

Kapanan kapının sesiyle biraz olsun rahatlamıştım. Et-

hem, Sedat'a döndü ve "Hoş geldin!" diyerek elini uzattı. Sedat'ın yanak kasları sıkılı, elleri yumruk olmuştu. Sedat elini uzattı ama uzatmasaydı daha iyiydi.

"Hoş bulmadım. Boş geldim diyelim ama bir daha benim olana değil el sürmek yan gözle bakılırsa karışmam"

Sıkı cevap, 'Helal valla!' diyesim geldi.

"Benim olan üç gündür hapis tutuluyordu. Bir şekilde ona ulaşmalıydım. Sen de olsan aynısını yapardın."

"Kızınız burada sağlam, alacak verecek kalmadığına göre..." dedi ve gözü saniyelik benimle Bekir arasında gidip geldi. Bu gidiyoruz demekti. Bekir sağında ben solunda yerimizi aldık. Tam çıkacağız "Oğul!" dedi Ethem.

"Buyur baba!" dedi Sedat.

"Benim kızın adı ne olacak? Onu toprağa mı gömelim? Gelin mi edelim?" Yok yok ben doğru duymuş olamazdım. Kızına ne bok yapmıştık lan toprağa gömecekti. Bu ne demekti? Sedat'a onunla evleneceksin mi diyordu? Allah'ım sen aklımı koru!

"Baba kızının kılına helal gelmedi!"

"İstanbul'un Sado'sunun yanında üç gün geçiren Arnavut Ethem'in kızı! Buna kim inanır?" dedi Ethem. Sedat ona doğru döndü ve "Ne diyim elimde sevdiğim kadının eli var baba! Onu da kuma alamayacağıma göre," dedi Sedat ve devam etti "Sağ kolum evli, sol kolum kızını öldürmeye çalışıyor. Sen söyle baba ne diyim?" dediğinde biraz olsun rahatlamıştım.

"Sol kolun kabulümdür"

Sol kol ne lan? Niye herkes bana bakıyordu? Ne demişti bu yaşlı kurt? Sol kolun kabul mü?

"Yok artık!" diye tepkim çıkıverdi ağzımdan. Bendim! Sol kol bendim! Biz dört silahşör şaşkınlıkla birbirimize bakarken, Ethem keyiflenmişti "Yemek yiyelim, konuşalım" dedi eliyle masayı göstererek.

Sedat, Duygu'nun elinden tutmuş masaya yönlendirirken,

Bekir bana bakarak kıs kıs gülüyordu. Bütün uzuvlarım işlevini yitirmiş kıpırdayamıyordum bile. Duygu aptalca bana bakıyor onunda benden aşağı kalır yanı yoktu. Sedat "Ali," dediğinde kendime geldim ve masaya oturdum. Ethem yılların kurdu konuyu dağıtmakta üstüne yoktu

"Trabzonlu Bekir'in namını çok duyduk!"

"Eyvallah bey baba!" dedi Bekir. Bu sefer Sedat'a döndü. Bende konuşacak hal mi var? Serseme dönmüş, ne düşüneceğimi bilmez bir yanıma inat, diğer yanım kıpır kıpırdı. Maviş benim mi olacaktı? Sadece benim! Konuşulanlara konsantre olmak benim için o kadar zordu ki! Kararım belliydi yalana gerek yok ama korkuyordum. Evlilik...

Evliliğe en yaklaştığım zaman Zeynep'le olan görüşmemdi ve kızı yanındaki gardiyan kılıklı arkadaşından dolayı iki kere ancak görebilmiştim. Uğraşmak istemedim açıkçası. Şimdi kanımı kaynatan, gecelerimi uykusuz bırakan, kokusunda kaybolduğum Maviş benim mi olacaktı? Ethem'in sorusuyla biraz olsun hayal aleminden dünyaya döndüm.

"Niye büyümek gibi bir amacınız yok?"

Bekir "Büyük başın derdi büyük. olur." dediğinde ben Sedat'tan ciddi bir konuşma beklerken o Duygu'yu ilk görüp âşık olmuş gibi "Koruyamam sonra öksüzümü" dediğinde gayet ciddiydi. Bu aşk dedikleri şey çok şerefsizdi. Ne kural tanıyordu, ne yürek! Nereden mi biliyorum? Mavişin gözlerinden...

Ethem konuyu döndü dolaştırdı getirmek istediği yere getirdi "Aslı size gelin gelirse ister istemez büyümüş olacaksınız." dedi ya bende yine devrelerden yanık kokusu gelmeye başladı. Yediğim tavuk parçası boğazıma takılmış neredeyse beni öldürüyordu. Boğulacak ve bu dünyadan kurtulacaktım. Her ne kadar içim kabullenmiş olsa bile birisinin bana evleneceğimi söylüyor olması beni geriyordu.

"Çık bir hava al Ali'm" dedi Duygu merhametle. Tabii Bekir kaçırır mı? "Alt tarafı damat olacaksın oğlum" dedi alayla.

Masadan kalkmadan önce Bekir'i öldürsem Sedat çok kızar mıydı? Düşünmeden edemedim. Hızla kalkıp kapıdan çıkmak için yürüdüm. Tam kapı kapandı gelen gülme seslerini duymazlığa gelmek hiç kolay olmadı. Çiftliğin önüne çıkmış deli danalar gibi son bir saat içinde olanları tartmaya çalışıyordum. Aklımda içimi yakıp ruhuma inen bakışlarıyla günlerdir içimi kemiren sarışın vardı. Öte yandan yıllardır aşktan kaçan ben ne istediğimi bilmez bir hâldeydim. Tam arkamı döndüm karşımda Aslı duruyordu. İlk hayal sandım. Gecenin karanlığında bir insan bu kadar mı güzel görünebilirdi. Tıpkı ayın yeryüzüne düşmüş hâliydi. Ay parçası...

"Hayırdır bu sefer nereye kaçıyorsun?" dedim sırıtarak.

"Beni babama kaça sattın Ali Aral?" dedi gözlerindeki nefretle. Lan ben bugün şok üstüne şok yaşıyordum. Vurun abalıya dedikleri abalı ben olabilir miydim? Böyle bir güzellikten böyle bir ifade nasıl çıkardı?

"Ne diyorsun kızım sen! Hasta etme adamı!"

"Yalan mı?"

"Sana yalan borcum mu var?"

"Sana rastladığım güne lanet olsun! Kahraman oldun şimdi! Kasım kasım kasıl, havanı bas! Bütün İstanbul seni konuşsun"

"Kızım yürü git işine! Abuk sabuk konuşma!"

"Ne oldu doğruları duymak ağır mı geldi?" diyerek yanımdan geçerken kolundan tuttum. Bıraksana gitsin! Başka bir kadın olsa umursamazdım ama Aslı başkaydı. İçimdeki kıpırtıydı.

"Aslı..." dedim çıkmaz sokağa girmiş gibi. Açıklamak istiyordum. Ne söyleyeceğimi düşünürken yine açıldı koca çenesi...

"Sen nasıl aşağılık bir adamsın! Dokunma bana!" dediğinde kafamdaki her şey silindi. Yakasından tutup burun hizama kadar kaldırdım. Ayakları yerden kesildi. "Bana bak yamulturum seni yer cücesi! Ne demek dokunma!" Aslı'nın

gözleri nefretle bakıyordu ya ben ölüyordum. Yavaş yavaş kalbimi mengeneyle sıkıştırıyorlardı. O sıra Duygu'nun sesi duyuldu. Bir o eksikti geldi tamamlandı. "Ali'm bırak kızı!" dedi ve hızla gelip koluma yapıştı. Yok artık kendimi tanıyamaz hâldeydim. Ne evlenmesi? Bu Aslı'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Tam bırakacağım elimi gevşettim demeye kalmadı benim Sarı Cadı "Sen tam bir hayvansın! İnsanlıktan nasibini almamışsın! Bir bayanla nasıl konuşacağını bilmeyen tam bir odunsun" dedi ya kaşındı.

"Karşımdaki bayan olsa içim yanmaz! Kıçımın kenarı!" dedim ve Duygu'ya aldırmadan Aslı'yı dut ağacını sallar gibi salladım.

Duygu "Ali! Yeter bırak!" diye bağırdı artık. Tabii onun sesine gelen Sedat'ın sesi yankılandı.

Sedat "Ali! Yavaş!" dediğinde sinirle Aslı'yı bıraktım. Hangi ara kanlı bıçaklı hâle gelmiştik? Niye bu duruma düşmüştük? Gözüm dönmüştü. En iyisi çekip gitmekti. Yarın kesin yurtdışı işim çıkacak ve ben altı-yedi ay Türkiye'ye ayak basmayacaktım. Tam arkamı döndüm Aslı "Tasmasını getirmeyi unutmuşsunuz." diye hırsla soluduğunda dönüp Aslı'nın suratına tokadı geçirmem bir oldu. İçimde ne varsa yok olup gitti. Dehşetle yere kapaklanmış Aslı'ya bakarken kendime inanamaz hâldeydim. Bir yanım diri diri mezara giriyordu ama bir yanım artık özgürdü. Bu saatten sonra kimse beni bu kızın bir metre yakınında tutamazdı. Evlenmekmiş hah! Ben bu kıza aşkımdan gebersem bile bu kızın çenesiyle onu iki günde öldürür, helvasını kavurturdum.

Sedat "Ali!" diye resmen kükredi. Göz göze geldiğimizde yüzünde keşke yapmasaydın bakışı vardı. Aslı yerde yediği tokadın şokuyla yüzünü tutuyordu. Burada işim bitmişti. İlk âşık olduğum kadına elveda diyor özgürlüğüme gidiyordum.

Hadi hayırlısı...

Arabanın yanına varmam kendimi içine atıp gaza basmam bir oldu. Arkamda bıraktığım kadından olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Teoride uzaklaştım da ama aklımda, ruhumda yarattığı etkiden nasıl uzaklaşacaktım hiçbir fikrim yoktu. En nihayetinde direksiyonu sıkan parmaklarımın acısını hissettiğimde benim evin kapısındaydım. Aklımda pişmanlık ve öfkeyi yaşarken niye kalbim acıyordu? Şimdi onun yanında olmak vardı... Onun yanında kalsam ne yapacaktım? Dış kabuğumu yöneten Ali'nin cevabı belliydi. Koca bir hiç! Ya içimdeki aşka savaş açan ve yenilen Ali ne yapardı? İtiraf dolu bir cevap aklımı işgal etmeye başladı. Onu sarıp sarmalayıp, pişmanlığımı anlaması için gözlerindeki yaşları dudaklarımla silmek gerekti ya bu cevabın imkansızlığı beni sardığında hızla arabadan indim. Gurur muydu ruhumu daraltan? Yenilmişlik miydi? Yoksa aşkın acemiliği miydi? Sorular nefes almamı engellediğinde isyanın kendimeydi. Aşka düşüp, oyuncağı olan bu maskara ben olamazdım. Yukarı çıkacak ve Yelda'nın kollarında Aslı'yı unutacaktım. Çivi çiviyi sökmeliydi değil mi?

Kapının ziline basıp yumruklamam ve hızla açılması bir oldu. Yelda üzerinde siyah ipek geceliği, sanki düğüne gidecek gibi düzgün yapılı saçlarıyla karşımdaydı. Direk dudaklarını buldum. Yelda'nın istediği bir göz Allah verdi iki göz. Sorgusuz sualsiz beni arzuyla kabul etmesi zor olmadı.

Ben kendi derdimde bütün hırsımı çıkarırcasına ensesinden tutmuş kızı hoyratça öpüyordum ve opuşlerim arttıkça bütün benliğim hüsranla kaplanıyordu. Lanet olası aradığım tadı bulamıyordum. Aslı'nın tadını bulmak istercesine onu sürükleyerek duvara yapıştırdım. Geceliğin ön yırtmacından

içeri giren elim kadınlığımı bulduğunda Yelda zevkle inledi. Gömleğimi çekiştirip, pantolonumun içinden çıkardığında mahareth elleri direk kemerimi çözmeye başladı. Dudaklarında bulamadığım tadın hüsranıyla kalçalarını kavrayıp avuçlarında sıkmaya başladım "Ali canımı yakıyorsun, yavaş biraz" dedi Yelda nefes nefese.

"Kapat çeneni!" dediğimde iplerden oluşan külodunu çekiştirip yırtmam bir oldu. Fazla oyalanmadan "Aç bacağını!" dedim hırsla. Ayak bileklerime düşen pantolonumu bile çıkarmaya gerek duymadım. Kalçasındaki elimi aşağı indirip eklem yerinden tutup yukarı kaldırdım. Sevişmiyor adeta savaşıyordum. İçim üşüyordu ve ben sanki dışarıdan sevişmeye çalışan iki insanı seyrediyor hâldeydim.

Aslı'nın ruhuma inen hüzün dolu bakışları aklımda belirdiğinde daha çok hırslandım. Kendimi kanıtlamalı ve içimdeki Aslı arzusunu yok etmeliydim. Yelda'ya dokundukça ellerim sanki buz kesmeye başladı ama tutsak olduğu teni arzulayan ellerime inat gezindim, yabancı diyarlarda... Kendimi ona ittiğimde Yelda zevkle inledi. Oysa bencildim. Onu gram düşünmüyordum. Kendi derdime düşmüş tek çare olarak gördüğüm başka bedende avunmak, unutmaktı amacım. Darbelerim anlamı yitirmeye başladığında midem bulanıyordu. Ne yapıyordum ben? Hangi hırsın kafasındaydım? Kafamda şimşekler çakmaya başladı. Nasıl bir pisliktim ben? Ayılan beynime ek, bedenimdeki bütün hırs geldiği gibi yok oldu. Aynı hızda Yelda'dan koptum ya kızın bedeni duvara yapışmış hâlde kalakaldı. "Ali?" dedi meraklı bir o kadar yarım kalmış bir şekilde.

Konuşmaya ne kelimelerim ne takatim vardı. Ne olursa olsun Yelda'ya yaşattıklarımın hiçbir açıklaması yoktu. Tabii içimdeki adama inat Ali Aral'ın devreye girmesi zor olmadı. "Yelda yarın Levent seni almaya gelecek. Akşam eve geldiğimde seni burada görürsem fena olur. Benden sana bir bok

olmaz" dediğimde pantolonumu çekmiş gömleğimi içeri sokuyordum.

"Neden?" dedi isyan dolu bir yalvarışla.

"Bir nedeni yok seni istemiyorum!" diye kükrediğimde Yelda gözyaşlarını akıtmaya başladı. Ona daha fazlası için fırsat vermeden kendimi evin dışına attım.

Gece üçü bulmuş, beni klasik olmuş bir sahneyi yaşıyordum. Arabanın içinde yollardaydım. Amaçsızca karanlığa yol alırken akıl karışıklığım durulmuş daha iyiydim. Otele gitmek, dört duvar arasında kalmak istemedim. Duygu'nun eve geçtim. Midemin bulantısı aldığım duş ile geçmeyince buzdolabından çıkardığım eti tavaya koyup kızartmaya başladım. Dün sabahtan beri mideme hiçbir şey girmemişti. Tabağım yanına yoğurt aldım ve salona geçtim. Elimdeki ekmeği kemirirken boğazım düğüm düğümdü. On dakika önceki iştahım neredeydi benim? Tabaktaki et bana baktı ben ete. Yemeği bırakıp robot misali yatak odasına geçtim. Belimdeki havludan kurtulup eşofmanları üzerime geçirdim. Mutfaktan aldığım votka şişesiyle televizyonun karşısına geçişim bir hayaletin süzülüşü gibiydi. Ayaklarımı sehpaya uzatıp şişeyi kafama diktim. Düğümlenen boğazımdan zar zor geçen ekmek parçaları içkinin yakıcı tadıyla nihayet mideme indi. Televizyon ekranında kıpırdayan hiçbir şeyi algılayamıyordum. Tek yaptığım ruhum çekilmiş gibi elimdeki koca şişeyi kafama dikmeye çalışmaktı. İçki şişesinin ağırlığı dudaklarıma götürdükçe hafifledi ve Aslı'nın yüzü aklımdan silinip rüyalarımda yerini aldı.

Sabah gözlerimi beynimi zonklatan zil sesiyle açtım. Yattığım koltuktan fırlamamla göğsümdeki içki şişesi yere düştü. Ağzımdan çıkan küfür zilden parmağını çekmeden çalan kişiye geldi tabii. Hızla kapıya ulaşıp açtığımda Duygu karşımdaydı. Yemişti bütün küfürleri benim Çırkınım. Geçtim küfür yemesini kapıya öyle bir yaslanmış ki tutmasam yere yapışacaktı maymun kılıklı.

"Ali'm!" dedi şirince.

"Ne var Çirkin? Kızım çeksene elini zilden" diye çıkıştım çünkü zil beynimde ötüyordu.

"Ha pardon!"

"Ne istiyorsun Duygu?"

"Sen gerçekten uçtun Ali'm! Burası benim evim, ne demek ne istiyorsun?"

"Duygu istersen giderim"

"Ay alınırmış benim devem!" dediğinde ona sarılmıştım. Canımdı bu kız benim. İyi olmak adına verdiğimiz savaştı. Saçlarını öpüp, merhametle sardım.

"Duygu!"

"Ne var hörgüçlü devem?"

"Ya beni evlendirecek bu Sedat!" dediğimde kıkırtısını duymak bütün sinirlerimi ayağa kaldırdı ama nafile! Susmuyor ki sinirimi göstereyim.

"Ah benim kurbanlık koyunum. Yani tek derdin bu kaldı öyle mi?"

"Daha ne olsun?"

"İş evlenmeye kalsın be Ali'm. Ben niye evlenmiyorum sanıyorsun. Bunun kahvesi, istemesi, nişanı, damatlığı, gelinliği var. Bekir'i hatırlasana..."

"Ya sabır! Allahümme salli ala..." diye başladım. Tabii bizim Çirkin kahkaha atmaya başladı.

"Duygu sen git valla! Beni tükettin yeminle! Bittim ben!" dediğinde uyandığım koltuğa çökmüş kafam ellerimin arasındaydı. Koca şişe votkayı hangi ara bitirmiştim. Başım uğulduyor. Midem içkinin kötü yüzüyle buruluyordu ve kahretsin yine aklımda Aslı vardı. Neredeydi benim aşka maskara olmayacak yanım? Aşk tedavisi sevdiğinin kollarında olan bir hastalıktı ve ben bu hastalığın pençesinde kıvranıyordum.

"Ali'm aslında şu an sana bu konuşmayı yapmıyor olmayı çok isterdim"

"Neden?" dedi merakla.

"İntikam için"

"Duygu bak çıkmazdayım. Dalga geçip durma..."

"Dalga geçmiyorum. Yıllarca Sedat'ı bana söylemedin ve boşu boşuna ben ondan ayrı kaldım ama ben sana ayru şeyi yapmayacağım"

"Ne yani Aslı bana âşık mı?"

"He ona tokat attın yere yapıştı diye çarpılmış sana..."

"Ağır oldu."

İçim acıyordu benim. Haksızlık değil miydi bu benim aşkı bilmeyen öksüz ruhuma.

"Beter ol Ali'm! Sen nasıl bir öküz çıktın ya! Kıza vurdun Ali'm! Utanmalısın"

"Duygu zehirli onun dili! Al Senem'i vur Aslı'ya..."

"Ne olursa olsun! Bu senin ona vurduğun gerçeğini değiştirmez."

"Kendimi kaybettim." işte itiraflar başladı.

"Oldu paşam! Sıyrılamazsın özür dileyeceksin"

"Ne!" diye ayağa kalkmışım ki Duygu şok oldu ama çaktırmadı.

"Otur hemen celallenme, asıl önemli nokta şu! Hadi yine iyisin ben insaflıyım. Saklamayacağım, Ali'm kabul et sen bu kızdan hoşlanıyorsun." al işte düştüm dillerine! Neresinden tutup inkâr edeceksin bakalım seni salak Ali! Salonun ortasında dört dönüyordum ve bunu bilinçli yaptığım söylemezdi. Yurtdışına gidecek ve aklımdan Aslı silinene kadar geri dönmeyecektim.

O sırada Sedat kapıdan girdi. "Lan ne oluyor yine?"

"Abi bu Duygu'yu al Beykoz'daki eve kapat! Yine kurgulamaya başlamış."

"Duygu diyorsa doğrudur." dedi Sedat.

"Pes! Siz bir kişi daha bulunca haber verin ben polise bildirip sizi çete kurmaktan içeri aldıracağım. Yeter ben gidiyorum." dedim. Yeterdi gerçekten. Kapıya ilerledim ama Sedat

çekilmedi ve "Ali otur!" dediğinde "Abi valla bırak ne diyor ya! Yok ben kızdan hoşlanmışım da! Özür dileyecekmişim de!"

"Ethem aradı sizi evlendirmekten vazgeçmiş." dediğinde panik içime yayıldı. Sadece panik mi? İçimde yaşama dair ne varsa yitip gitti... İçim harman yerine dönmüştü ama dış kalkanlarım her zamanki gibi hâli hazırdı.

"Nihayet oh valla!" dedim demesine ama gel de bana sor! "Neden vazgeçmiş?" diye sormaya bile cesaretim yoktu. Saliselik bir zaman dilimiyle başka biriyle evlenecek olma ihtimali bir zehir gibi aklıma yayılmıştı ve ben boğuluyordum. Yavru köpeğin annesini aradığı bakışlarla Sedat'a baktığımı biliyorum.

Sedat "Kızın adı lekelendi diye Cenab'a verecekmiş. Ben de ters yapınca adamın başka yolu kalmadı tabii," dediğinde taşa döndüm. Kalbim atmıyor, bedenim hareket edemiyordu.

"Şaka yapıyorsun"

"Lan ne şakası?" dedi Sedat.

"Sedat hangi baba kızını..." dedi Duygu ve sustu. Onun bitiremediği cümleyi ben tamamladım. Sinirden titriyordum "Evet hangi baba kızını bir pezevenge verir?"

Sedat "Adam yılların kabadayısı ne diyim! Kız onun" dedi umursamazca. Ağzımdan çıkanı kulağımın duymadığını biliyordum da gel de yüreğime anlat mantığını. Yurtdışına kaçma planları yapan ben "Tamam abi ara vermesin kızı Cenab'a! Girmeyelim günaha, evlenirim ben" dedim. Hem vallahi hem billahi dedim. Ağzına sıçsınlar senin emi Ali! Ben kendi söylediğime inanmaz bir şekilde donmuş dururken Sedat elleri cebinde gayet keyifli bir o kadar anlayışlı bir bakışla karşıma dikildi "Ali itiraf et!" dedi.

"Neyi Abi ya!"

"Kızdan hoşlandın."

"Abi siz ikiniz ne içiyorsunuz? Yok diyorum size." inkar inkar inkar...

"Lan kız kaçacak diye üç gün yemedin, içmedin, uyumadın. Kimse için kılını kıpırdatmayan adam kız için İstanbul'un Cenab'ına kafa tuttu. Kıza davranışlarını saymıyorum bile..."

"Aynı eski Sedat." dedi Duygu kıkırtıyla. Beni bırakıp, yine kumru moduna girdi iki âşık.

Sedat "Oy yerim ben seni Cano" dedi ve Duygu'yu kollarına aldı. İçim ısınıyordu onları böyle mutlu görünce, yüzüme mutluluğun yansıdığına eminim. "Ya bi' durun ya! Bu da yeni çıktı vıcık vıcık ha! Gidin evinize." dedim yüzümü buruşturarak.

"Ali'm burası benim evim." dedi Duygu. He valla kızın eviydi ya. Kaçmam için bahane hazır işte.

"Ben gideyim o zaman"

"Otur Ali'm ya! Şaka yaptım. Hadi gidip Nihal'in..." dedi Çirkin ve sustu. Ona göre pot kırmıştı, bilmediği Zeynep benim için hiç başlamadan bitmişti. Lan başlamayı bırak yüzünü bile hatırlamıyordum ki.... Biraz vicdan yapsın bizim Çirkin.

"Söyle söyle çekinme," dedim.

"Ali sen de nem kapma her şeyden. Sanki mezara giriyorsun!" dedi Sedat. Ben yüreğimi soktuğum çıkmaz sokaklarda dolaşırken Duygu "Tamam siz oturun ben size yemek yaparım" dedi ve mutfağa geçti. Kaçar tabi!

Sedat "Otur Ali'm"

"Abi..."

"Otur Ali!"

"Hâlin iyi değil o'lum. Anlat!"

"Ne anlatayım?"

"Bu kızı seviyorsun."

"Abi gözünü seveyim sen de başlama..."

"Ali kendine eziyet etme. Sal gitsin"

"Olmaz abi! Bir kadına daha bağlanamam."

"Bu senin elinde olan bir şey değil Ali'm. Bu kimsenin elinde olan bir şey değil"

"Benim elimde!"

"Emin misin? Senin beni gördüğün gibi ben de seni görüyorum Ali'm. Eğer sevmeseydin sence ben Ethem'e evet der miydim?"

"Abi demeyecektin! Hoşlanıyorum diye evlenmem mi gerekiyor? Yapma gözünü seveyim. Çenesiyle Afrika'yı kutuplara çevirir o cadaloz"

"Ali sana kimse zorla evlen demiyor, sinir yaptın bende bilesin!" dediğinde kapı çalıyordu. En azından Sedat'la konuşmaktan kurtulmuştum çünkü konuşma arap saçına dönmüştü. İnkâr yoluna gitmek benim için kolay yoldu. Yoksa Aslı beni yakıp küle çevirecekti.

Fazla iyi niyetli düşündüm sanırım. Sedat'la konuşmaktan kurtuldum diye Şükür mü edeyim? Bekir ve Selma geldi diye isyan mı edeyim bilemedim. Selma "Ali'm hayırlı olsun" dediğinde boku yediğimin tasdikli onayı alınmıştı.

"Al işte! Siz beni kurban etmişsiniz daha ne diyim ben size," huysuzca balkona çıkarken, Bekir'ın sırıtması gözümden kaçmadı. Bin bir küfür savururdum da işte!

Balkonun soğuğu bedenimi ürpertti ama içkinin uyuşturduğu aklıma iyi geldi. Duygu yemeğe çağırdığında midemin kazındığını biliyorum. Harbiden kaç gündür ağzıma hiçbir şey girmiyordu. Tabağımdaki yemeği bitirdiğimde " Abi ben kaçar." dedim ama Sedat "Otur Ali'm, ne yapacağımıza bir karar verelim." dediğinde kaldım tabii.

Kızlar mutfağa geçtiğinde ne ara hava kararmıştı bilmiyorum. Ben daha yeni uyanmamış mıydım? Ben cevabı ararken Sedat başladı konuşmaya "Ethem'in kızını almak demek işlerini devralmak demek ki bunu siz olmadan başaramam"

"Abi almayalım diyorum ben de işte," Gönlüm başka söylüyordu, dilim başka yemin ederim benim tedaviye ihtiyacım vardı. Tek bildiğim kolay yolu seçiyordum.

Bekir sırıtarak "Lan hasta etme adamı. İstemem yan cebime koy diyorsun!"

"Bekir yan cebime seni koysam"

"Cıvıtmayın lan!" dedi Sedat

"Tamam abi kurban bulduruz, vurun abalıya ..."

"Oy garip Ali'ın gören seni Cenab'a veriyoruz sanacak," dedi Sedat daha fazla dayanamadı ve Bekir'le birlikte kahkahayı bastı.

"Pes" dedim bunlara laf yetiştirecek gücüm yoktu

Gerçi ben ne kadar inkar etsem de herkes alınan kararın mutluluğunu yaşıyordu. Yahu bunlar beni tanıyordu ne diyim! Dakikalar ciddiliğe büründüğünde iş konuşmaya başladık. Duy da inanma evliliğin getirisi işin büyüklüğü gündeme oturmuştu.

"Elhem'in gücü olabilir ama etrafında çıban başı çok. İşler tam bir enkaz, her tarafı kan emiciler dolu. Toplamamız zahmetli olacak," dedi Bekir.

"Çıbanları ben temizlerim. Yurtdışı bende," dediğimde Sedat "Yok öyle hemen kaçmak, Kaan halleder şimdilik yurtdışını. Sen her zamanki gibi kağıt kürek işlerini halledeceksin. Bütün yönetim sende olacak diğer işleri Bekir halleder."

"Abi gidip gelirim sorun olmaz. İlk yaptığım iş mi?"

"Ali senin gideceğin en uzak yer Şile koçum" dedi Bekir kahkahayla.

"Lan sen evlendikten sonra çok bir espri yapar oldun" dedi Sedat Bekir'e.

"Abi mal sağlam." dedi beni gösterip. Göz göre göre evleniyordum ya, harbi maldım!

"Yok abi Selma'ya baka baka karardı Bekir" dedim al sana laf sokmak Allah'ın lazı seni! O ara kızlar yengeç misali salona girdiklerinde iş mevzu kapanmış, benim evlilik mevzum gündemin ikinci sırasındaki yerini almıştı. Lan harbi harbi Aslı benim olacaktı. İçimde cennetten süzülen bir nehir suyu şırıl şırıl akıyordu. Ne diyordum lan ben! Kimseye çaktırmadan silkindim. Yiğitlik her zaman başroldeydi orası ayrı.

"Oturur Duygu ve Selma'nın dizinin dibinde valla ben gerisini bilmem" dedim içimdeki mutlu öksüz Ali'yi gizleyerek. Sedat "Lan benim hatun senin karının bekçisi mi? Bir huzur vermediniz!"

"Katılıyorum abi," dedi Bekir.

"Ohoo o zaman evlenmeyeyim abi ben. Söyle Ethem'e kızını Cenab'a versin"

"Ya tamam buradan bir daire buluruz" dedi Duygu panikle.

"Duygu kafan güzel mi senin? Bütün daireler dolu" dedim hâliyle.

"Burası var" dedi ya içim eridi.

"Ya sen?" dedi Selma. Bundan pek memnun olmuş gibi durmuyordu. Haklıydı Selma! Sedat'a abi evlenin dediğimizde ağzımıza sıçmıştı. Bana göre haksızdı da kendince haklıydı da her neyse! Bizim Sado nato mermer nato beton! Konuşuyorsun olmuyor, dayak yiyorsun kar etmiyor. Bizde çareyi oluruna bırakmakta bulduk. Olanı kadar, olmayanı kader dedik.

Duygu yine anaç role bürünmüş, yüzünden sevgi seli akıyordu. Sadece kendini ortaya atıp "Bir tek dileğim var Ali'm mutlu olsun" diye şarkı söylemesi eksikti. Selma'ya "Ben sende de kalırım ama onlar yeni evli olacak," dediğinde, ben maç seyreder gibi kim ne derse kafamı ona çevirmeye başladım. Konuşulanlara kayıtsız kalmak, gülmemek, sinirlenmemek gerçekten çok zordu. Sedat noktayı koydu tabii "Siz neyin kafasındasınız? Kızım Beykoz'daki kimin evi? Orada yaşayacaksın. Sıkılınca Selma burada gel kal ama alış artık. Ben nerede sen orada," dedi ve Duygu sessiz kaldı. Sedat bana dönüp "Ali yarın git satış işlemlerini hallet, al şu evi birde kira ile uğraşmayalım"

"Tamam abi..."

"Mimarı da çağırırız" dedi Duygu hevesle.

"Ev yeni!" dedim huysuzca ve Bekir enseme bir şaplak geçirdi.

"İyi vurdun eline sağlık," dedi Duygu sırıtarak.

"Vurun abalıya anasını satayım." dediğimde kahkahalar havada uçuştu. Kahkahaların yanı sıra sirke satan yüzümün göstermediği içimde mutlulukla bir ateş böceği uçuyordu. Hadi hayırlısı!

KAKTÜS TEAM

Evimdeki koltuk

Şaka maka ertesi gün evin satış işlemlerini halletmek için Duygu'nun evden çıktığımda içimde anlaşılmayan bir boşluk vardı. Daha doğrusu sabah gerçeklere uyanmıştım. Dün neyin kafasını yaşadıysam içimdeki mutluluk yerini kasvet dolu soru işaretlerine bırakmıştı. Bu yetmezmiş gibi evin sahibi bana tam bir bonus gibi oldu. Adam satmamak için elinden geleni yaptı. Yanımda Levent olmasa herife kafa göz dalacaktım. Pes edip evin ederinden daha yüksek fiyat verince ikna oldu gözünü toprak doyurasıca! Tapuydu bankaydı derken işimizin bitmesi ancak öğleni buldu. Sonra evin satışından olma sinir harbimi geride bırakıp Şile'ye doğru Sedat ve Bekir'in yanına yola çıktım. Dıştan bir o kadar nötr görünsemde ruhumla birlikte bedenimi kaplayan anlamsız akım yüzünden kendi arafımı yaratmıştım. Bilincini kaybeden ellerim direksiyonu koparacak derecede sıkmış yola odaklanmıştım. Levent ne anlatıyordu duymuyordum. Ne zaman sonunda ona odaklanmayı başardım.

"Lan Ali şimdi seninle bir daha avlanmaya gidemeyecek miyiz?"

"Niye gidemeyelim?"

"Ölüm artık başın bağlı sayılır, yok öyle manita ayakları! 'The End' yani! Abi seni kıtır kıtır keser"

"Lan diplomalı angut! Abi bize verici mi taktı ki her gittiğimiz yeri bilsin. Söylemeyiz olur biter"

"He yani sen illa aldatırım diyorsun"

"Ulan Levent okumak cahilliği giderir eşeklik baki kalır diye boşuna söylemiyorlar. Sen harbi eşeksin."

"Ne alaka lan?"

"Ne bilim sana eşek demek istemiş olmalıyım."

"O eşek tepsin seni Ali."

"Tepmezse şerefsizsin!" dediğimde sıntıp Levent'e bütün dişlerimi gösterdim. O ara çiftliğe varmak üzereydik ve aklıma dün gece geldi.

"Lan sen dün gece neredeydin?" dediğimde bu bir sopa yutmuş gibi dikleşti.

"Evde..." dedi ama ses tonu bir garip.

"Necmiye Anne evde olmadığını söyledi."

"Annemi mi aradın?" dediğinde ben el frenini çekmiş kafa göz dalıyordum.

"Ulan ben senin şimdi o çükünü koparmaz mıyım? İt oğlu it seni! Lan yine karıya abayı yaktın di'mi? Dalağına sıçayım senin Levent! Hani akıllanmıştın sen! Ben seni şimdi canını okuyup Sedat'ın eline vermez miyim? Kaçıncı lan bu?"

Levent "Dur lan hayvan! Ne vuruyorsun? Ah çenem! Lan elin ağır zaten! Bir dalak böbrek kaldı içine etmediğin!" dedi ama onu hazırlıksız yakalamıştım. Vurdukça deliriyordu. Sinirle "İn lan aşağı!" dediğinde ben durur muyum? Direk indim. Levent'te indi ve otobanın ortasında "Lan niye vuruyorsun? Bir dinle ilk..." dedi ama yumruğumu gözünün üzerine yedi. Valla vurdukça rahatlıyordum. Kumbarada birikmiş bütün sinirimi Levent'e aktarmak iyi gelecekti belli olmuştu.

"Ne dinleyeceğim o'lum seni! Söyle nereye kapattın karıyı!"

"Ulan bir yere kapatmadım. Bizim evde," dediğinde yakasından tutmuştum ve şok üzerine şok yaşıyordum.

"Ne! Ne dedin sen?"

"Bizim evde dedim"

"Lan el öptürmeye mi götürdün? Necmiye Anne'ye ne dedin? Rezil herif!"

"Bi' dinle vurma lan ahh!"

"Ah Tahsin Amca ah! Size gitmeye korkuyorum lan! Baban ağzıma sıçacak yine senin yüzünden. Ali oğlum sen ayartıyorsun bu benim eşek oğlu eşeği diye başlar bağırmaya!"

Ben kendi derdimde Tahsin Amca'nın korkusuna düşmüş söylenirken, trafik kilitlenmişti. Arkadaki arabadan çıkan bizim çocuklardan Osman'ın sesiyle kendimize gelmek zorunda kaldım.

"Abi salona geçsek de Levent'i pataklamaya orada devam etsen, burada malum trafik sorun yaratacak belli," dedi sakin ama bizim duyabileceğimiz bir şekilde. Etrafıma baktığımda bir kadının polisi aramaya çalıştığını gördüm.

"Yürü lan şimdi işim var. Seninle sonra hesaplaşacağız göt herif! O karıyı artık Mardin'e mi gönderirsin? Paris'e mi postalarsın bilmem Levent. Sedat duymadan hallet yoksa seni ellerimle ona veririm."

"O ne lan öyle çocuk korkutur gibi, seni Sedat'a veririm ne demek?" dedi sırıttı hayvan!

"Geç dalganı sen geç! Yarın gidiyorum size, kazara o karıyı orada göreyim bak neler oluyor"

"Ali günah lan!"

"Ne günahı Levent? Elin...Tövbe tövbe! Sinan'ın haberi var mı? Ne dedin de çıkardın kızı pavyondan?"

"Ali girmeyelim o mevzuya..."

"Sana girmemi ister misin Levent?"

"Bütün senetlerini aldım Sinan'ın elinden. Bizim Sinan eski Sinan değil anlayacağın."

"Vay hayvan kızları senetle mi çalıştırıyor bizim dürzü"

"Evet Hale söyledi. Zaten o yüzden yardım ettim. Âşık falan değilim" dediğinde dikiz aynasına uzanmış yüzüne bakıyordu ve isyanı gecikmedi "Hayvan kaşım patlamış"

"Beter ol Levent yine açtın başımıza bir bela!"

"Hep sen açacak değilsin ya!" dediğinde gardını almış benden bir darbe bekliyordu. Vurmadım. Doğru söze ne denir? El mecbur yardım edeceğiz.

"Tamam bir ziyaret edelim Sinan'ı akıllansın yoksa silerim onu bu piyasadan"

Levent memnun ve minnettar bir şekilde sırıtarak bana baktığında pişman oldum vurduğuma. Valla sıkı darbeler almıştı. Üzüldüm mü? Bir-iki saniye üzülmüş olabilirim. Yalanlamanın bir anlamı yok bir-iki dakika bile olsa bir şeyleri yumruklamak iyi gelmişti. Fazla uzun sürmedi gerçi... Ellerim sinirden mi? Yoksa Aslı'nın soluduğu havayı solumaya başladığımdan mıdır nedir yine terliyordu.

İlk okulda şiir okuduğum bir bayram geldi gözümün önüne. Elimde kafamdan büyük kağıt, terleyen avuçlarımı önlüğüme siliyordum ya o heyecandandı. Bu sefer hiçbir yere silmedim soğuk soğuk terleyen avuçlarımı. Heyecanlı mıydım? Sinirli miydim? Neydim? Çözemiyordum. Tek bildiğim duygularımın beni dinlemeyip istemediğim şeyleri yaptırması ve benim buna çaresiz kalışımdı. Her şeyden öte sevmek isterken, incitmiştim. Sevgi sözcüklerim, küfür olarak çıkmıştı. Onu kırmıştım. Oysa ne çok istiyordum onun gözlerindeki yumuşak aşk dolu bakışları... Bu insanoğlunun doyumsuzluğu hiç bitmiyor arkadaş! İmkansızı bile bile istiyor. Umut dünyası bu olsa gerek.

Yanımda sırtımı dönebileceğim birkaç insandan biri olan Levent oturuyordu. Enteresan tarafı benden biraz önce okkalı dayak yemişti ama o hâlen yanımdaydı. İçim gurur, mutluluk karışımı bir şeyle doldu ama adını koymaya beni aklım yetmez. Ters ters ama sesime pişmanlığımı yansıtarak Levent'e baktım "Bir de kalkmış avlanmaktan bahsediyor. Ava giderken avlandık o'lum ne avı?"

"Ali sen hâlâ orda mısın? Camı kapat, bence sana rüzgâr çarptı."

Çiftlik kapısında durduğumda kapımı bir koruma açarken geldiğim ilk günden daha farklı bir karşılamayla karşılaştım.

Çam yarması "Hoş geldiniz Ali Bey" dedi ve önünü ilikledi. Levent adam arkamızdan gelirken "Lan Ali bu ne lan! Bu yarma seni adam zannetti!"

"Levent yetmedi yediğin yumruklar herhalde."

"Yürü lan gergin deve!" dedi Levent ve biz çiftliğe girdik. İtiraf ediyorum nefesimi bulmak ister gibi soluyordum. Nefesim nerede belli... Aslı nerede benim nefes orada...

Her şeye rağmen onu görmek istiyordum. Biliyordum onu gördüğümde yine bütün kalkanlarım bedenimi saracak ve ona âşık ruhumu saklayacaktım. Artık dışarıya olmasa bile kendime dürüst olma vaktiydi. Aslı ruhuma işlemişti işlemesine de ben bunu istiyor muydum? Hoş ruhuma, aklıma girerken bana sorduğu yoktu ama korkuyordum. Hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkuyordum. Zaafım olmasından korkuyordum. Bir kere daha beni bırakıp gidecek olma ihtimali olan birini hayatıma sokmayı göze alamazdım.

Kapıda bizi karşılayan Ethem'in adamları yine aynı saygı ve hürmetle bizi salona aldı. Bekir ve Sedat şöminenin önündeki koltuklarda Ethem'le birlikte oturmuşlardı ve keyifler yerindeydi. Önlerinde aslan sütü ve mezeler, domates, peynir, bildiğin çilingir sofrası kurulmuş demleniyorlardı. Ethem beni görünce ayağa kalkıp "Oğlum hoş geldin!" dedi ve yanımdaki Levent'in iki saniye içinde röntgenini çekti. Röntgen temiz çıktı sanırım.

"Hoş bulduk," diyerek Sedat'ın oturduğu üçlü koltuğa oturdum. Ethem, Levent'e "Geç yiğit geç şöyle," dedi ve sırtını sıvazlayarak yer gösterdi ve devam etti "Sedat böyle aslanları yanında tutmak iyi de dizginlemesi zor olmalı. Helal sana," dediğinde Levent havaya girmiş gerine gerine selam veriyordu.

"Levent hayırdır?" dedi Bekir patlayan kaşına bakarak.

"Bir öküze denk geldim" dedi Levent sırıtarak. Ne diyim haklı çocuk! O kadar vurmamalıydım. Sırıttım.

Sedat "Baba bakma bunların böyle aslan gibi durduğuna kedi bunlar kedi!" dedi alayla. Bekir hiç üstüne alınmaz hâlde pişkin pişkin sırıttı. Levent söndü tabii. Yüzünün aldığı buruşmuş şekille sırıtan bu sefer bendim. "Abi çok kalacaksak

biz kaçalım. İşler yoğun" dedim. Levent aptalca yüzüme baktı çünkü hiçbir işimiz yoktu.

"Lan biz niye buradayız?" dedi Sedat.

"Niye abi?" dedim aptala yatarak.

"Ulan dalga mı geçiyorsun? Ben mi evleniyorum?"

"Valla abi iyi fikir!" dediğimde soldan yumruğu yedim. Kabahat benim niye yanına oturduysam.

"Zevzekliği bırak! İstemiyorsan söyle lan!" dedi ama burnundan soluyordu. Eşeklik etmiştim. Hepimiz onun Duygu'yla evlenmek için ölüp ölüp dirildiğini biliyorduk.

"Tamam abi," dedim mahcup bir şekilde. Ethem konuyu kapatmak için "İrlanda'da bir tahsilât var. Benim adamlar bu ara dört bir tarafa yayıldılar. Senin adamlardan biri lazım." dediğinde direk atladım tabii. "Ben giderim." dediğimde Ethem "İş büyük uzun süreli orada kalınacak."

"Tamam, benim için sorun olmaz"

"İyi o zaman sen yokken biri senin adına evlenir. " dedi Bekir.

Sedat "Baba bırak sen şunu, beyni sulandı bizim Ali'nin, Kaan gider İrlanda'ya dediğinde olay sonlanmıştı.

Çilingir sofrasıydı, karardı, evlilikti derken bir saatin içinde buraya geliş nedenimiz belli olmuştu. Ethem'in mali işlerine bakan üç kişi toplantı tarzındaki çilingir sofrasına katıldı. Bu sırada Sedat Müjde'yi de çağırmıştı.

Ethem mali işlerine bakan adamlarına kesin ve net talimatı verdi. "Bütün malvarlığım ve holding Sedat ne şekil diyorsa o şekil devredilecek."

Sedat "Baba aceleye gerek yok. Devirden önce biz bir arka bahçeyi temizleyelim. Devirden sonra ön terası Ali halleder. Bütün yetki onda."

dediğinde Ethem şaşırdı ama sesini çıkarmadı. Gözünün içine bakan adamlarına küçük bir baş sallamayla onay verdi. Üç adam yasal olan ne varsa anlatmaya başladılar. Önüme

yığdıkları kağıtları incelerken bir taraftan dinliyordum. İrili ufaklı şirketlerin durumları çok kötü değildi. Gelirleri yükseltilmeliydi. Bunun yanında gayrimenkullerin takibinde sorun vardı. Ülkenin bir çok yerinde bulunan otel zincirinde bir otorite eksikliği olduğu kesindi. Hiçbir belge bir öncekiyle örtüşmüyor, imzalar tutmuyordu. Adamları dinledikten sonra sıra bana geldi.

"Bütün şirketleri kapsayan bir davet düzenleyin. Çaycısından müdürüne hepsine davetiye gönderin. Diğer illerdeki çalışanların İstanbul'da yapılacak davete katılım için ödenek ayarlayın. Ailecek yapılacak parti havasında bir davet istiyorum. Hepsi bizi tanısın." dediğimde kapıda Ethem'in koruması belirdi. "Efendim, Müjde Hanım ve yardımcıları geldi."

İşin kurtları gelmişti bakalım benim anladıklarım doğru çıkacak mıydı?

"Buyursunlar" dedi Ethem.

Müjde sanki kendi evinin salonuna girer gibi kapıda belirdi. Tabii bu rahatlığı göz göze geldiğimizde yerini sinire bıraktı. Salih'le olan olaydan sonra benimle konuşmuyordu ve Sedat'la araları limoniydi. Sedat'a ispitledim ya! Benimle konuşmuyor haspa! Yiyorsa Sedat'la konuşmasın, göt ister onunla konuşmamak. Anasını satayım, herkesin şeyi bana kalkıyor! Salih meselesini söyleme dedi söyledim ya! Onun için hatun tavırlı bana!

Düşündüm, taşındım. Söylesem ne olacak? Söylemesem ne olacak? Sedat'a söyledim. İyi de oldu. Müjde safının aklı hâlen adamdaymış. Seviyorum diyecek olmuş, Sedat "Yemin olsun seni kör topal biriyle evlendiririm." dediğinde Müjde'nin çıtı çıkmamış, Valla da billa da verir bir köre topala...

Tabii hal böyle olunca Sedat beni tembihledi. Başkasını araya sokmadık. Kız ezik dursun, gururu kırılsın istemedik. Bizzat ben Salih'in Müjde'ye ulaşmasını engelledim. Nasıl mı? Boş ver...

Ben, Levent, Osman'dan başka bu konuyu bilen, gören, duyan olmadı.

Osman'ı aramış Ukrayna'ya gidiyormuş it. Tabii Müjde'ye ses etmedik çünkü kızımız ondan iyilerine layıktı.

Bizimkiler Sedat'ın gözüne baktığında "Geçin şöyle, hoş geldiniz. Var mı bir yaramazlık?" dedi. Müjde tavırlı ya, cevap yok. Tıfıl Cengiz "Yok abi her yer ayna," dedi. Alışkanlık hâline getirdiği gözünü kırparak, şekil yapmayı ihmal etmedi. Sedat'ın içinden "Beni akıllısı bulmaz." diye isyan ettiğini gözlerinden okuyabilmek için alfabeye gerek yoktu.

Müjde ve Tıfıl Cengiz'in yanında vur kaç Maho vardı. Üçü de yine yıllardır Sedat'ın yanındaydılar ve en sağlam adamlardandı. Tıfıl Cengiz'in aklının yetmediği hile hurda, karanın ak olma oyunu yoktu. Müjde desen kanunları, yasal prosedürü ezbere bilir, kulpunu uydurmayı işe göre ayarlardı. Maho mu? Adamın adı vur kaç başka söze gerek yok, dolandırıcı kokusunu bir metre öteden anlar çünkü kendisi adam çarpma konusunda bir o kadar uzmandı. Pantolonunun içinden donunu alır hissedemezsin. Uzun lafın kısası bu üçlünün hesap işleri üzerine yapamayacakları Ali Cengiz oyunu yoktu ve en önemlisi yediği tabağa tüküren insan cinsinden değillerdi. Hoş geldin beş gittinden sonra Sedat ve Bekir koltuklarda kalırken ben Müjdelerle birlikte masaya geçtim. Müjde ve Ethem'in mali müşavirleri aralarında konuşmaya başladılar. Maho almış eline bir kağıt adamların yüzlerine bile bakmadan karalayıp duruyordu. Yazıp, çizse içim ağlamaz. Cin Ali bile çizmiyor karalıyordu. Geç onu, bizim Tıfılın gözü rakıda sanki masada oturmuyormuş bir havası vardı. Ben ise pür dikkat onları dinledim. Ses çıkarmadım. Bakalım bizimkiler ne hava çalacaktı. Sıkılmış gibi yaparak "Müjde olay sizde artık. Benimle ilgili bir olay olursa burdayım. Biraz yorulacağız ama sana güveniyorum. Bu arada iyi bir yardımcı bul. Şu büyük davet olayı bittikten sonra bütün şirketleri

araştıracak ve içinde ne dolaplar dönüyor bakacak. Sıkı bir çalışma istiyorum. Sonra teker teker hepsini ziyaret ederiz." dedim ve kalktım. Benim kalkmamı bekler gibi Müjde müsaade isteyerek Ethem'in adamlarını alıp başka bir tarafa geçti. Canlarını okuyacağına emindim.

Sedat'ların yanına geçtiğimde sohbete dahil olmadan elimdeki belgelere odaklandım. Ethem bildiğin küçük bir saltanat kurmuştu. Etkilenmedim değil. İyi yatırımlar yapmış, illegal işlerden gelen paraları saklamayı iyi becermişti ancak yıllarda işler durgunluğa girmiş görünüyordu. Giden para belliydi ama gelen paranın nerede olduğu cambazlıklarla gözden yok edilmeye çalışılmış gibiydi.

"Ali sen bildiğin iş adamı çıktın oğul" dedi Ethem. "Sedat sağ olsun!"

Bekir "Ali silah kullanmayı bırak, yumruk atmayı bile bilmez baba! Baktık silahta iyi değil, dedik hesap işi yapsın. Allah'tan kıvırdı." dedi alayla. Lan bu adam evlendi evleneli ne çok konuşur olmuştu. Neler söylerdim de sırası değildi. Ah sen elime düşersin hamsi kafalı!

Bekir'i duymazlığa gelip iş konuşmaya devam ettim.

"Detaylı bir araştırma yapmadan yorum yapmak istemiyorum ama fareler olduğu kesin" dedim. Ethem bozuldu tabii. Hakaret saydığı kesin.

"Ali sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Şirketlerin gelir düzeyleri belli ki bence daha artabilir. Giderleri kısıtlanabilir. Gösterilen harcamalar, yapılan yatırımlar için abartı bir şekilde şişirilmiş durumda. Bizim asıl amacımız bu şirketlerde para aklamak olsa bile kendi bünyemizde çalıştırdığımız adamların bizi soymasına gerek yok. Bu denetimin ve kontrolsüzlüğün azlığından kaynaklı, bir tanesini bulup başını koparttık mı hepsi düzelecektir. Ha diyorsan ki ben bu durumdan memnunum o zaman hiç beni işin içine sokma..."

"Oğul iş sende..." dedi Ethem. Sedat'a baktığımda yüzün-

de hiçbir ifade yoktu. Onaylamasını bekliyordum. Onaylayacaktı ki ilerde ona, "Bu işi başıma sen sardın." diyebilecektim. Tabii yüzünde hiçbir kas hareketi oluşmadı. Yani karar bana kaldı. Ben Sedat'tan bir ışık beklerken salon kapısı açıldı ve Tıfıl Cengiz göründü. Yanıma gelip, "Abi ayna çatlamış," dediğinde Ethem merakla bana bakıyordu. Madem Sedat kararı bana bırakmıştı ve Ethem iş sende demişti. Of lanet olsun! Dedim içimden ve,

"O zaman ilk iş, o üç şaklaban müşavirin kafasına sık... Senin paranı çalmıyorlarsa bile göz yumuyorlar." dediğimde Ethem'in yüzünde kan kalmamıştı. Sedat keyifle rakısına uzandı. Bekir'in ondan kalır tarafı yoktu ama kıs kıs gülüyordu. Oh valla, işin defter kitap işini ben hallediyordum. Keyifli kısımlarını onlar... Kırk dönüm bostan, yan gel yat Osman! Ethem'in olayı hazmetmesi yaklaşık bir dakika sürdü. Çatlamış sesiyle, "Olur," dedi ve "Muhsin!" diye kükredi. Kapıda Muhsin belirdiğinde, "Muhsin benim mali müşavirleri al, Zincirlikuyu'ya göm... Ailelerine zarf dağıt!" dedi. Muhsin "Tamam baba!" dedi ve dışarı çıktı. Sonrası teferruat...

Konuşulacak o kadar detay vardı ki uyuşan bedenimi, tuvaleti bahane ederek oturduğum yerden kaldırdım. Salondan çıkıp uzun koridorda yürüdüm ve tuvalete girdim. Soğuk suyu yüzüme çarpıp rakının nahoşluğunu ve saatlerdir incelediğim evrakların ağırlığını üzerimden atmaya çalıştım. Tuvaletten çıktığımda, uzun koridorun aydınlattığı duvar lambalarını niye sayıyordum, hiçbir fikrim yok. Tam salona girecektim, koridorun yan tarafındaki kapının mutfak olduğunu anladığım yere doğru geçen sarı saçlı birini gördüğümde bedenim aklıma ihanet edercesine o tarafa yöneldi. Kocaman otel mutfaklarını andıran mutfakta elinde su bardağı ruhumu gördüm. Ruhumu mu? Gözüm saçlarına takıldı. Kesilmişti ve bir kuaförün kesmediği o kadar netti. Sağ tarafındaki saçlar sol tarafına toplanmış saçlarından bir o kadar

uzundu. Ön kısmında hatırı sayılır kısalıktaki saç kopmuşçasına salınıyordu ki iki adımda yanına gitmem bir oldu.

"Saçların" dedim şoka uğramış bir hâlde. Ellerim buz kesmiş iki yanımda yumruk hâldeydi. Bunu kim yaptıysa artık nefes almayacaktı. Mavi gözlerine kilitlediğim bakışlarımda gördüğüm soğukluk içimi üşüttü.

Aslı bıraktığımdan daha kötü görünüyordu. Narin bedeni daha küçülmüş, daha bir yorgundu.

Gözlerindeki nefret bana mı aitti? "Çekil önümden," diyen sesindeki ton beni öyle bir yaraladı ki benim diyen yumruktan daha canım yandı. Sağımdan geçip gitmek için yana kaydığında önüne geçtim. Öğrenmeli ve bunun hesabını sormalıydım. "Bunu kim yaptı?" diyen sesim ölümcüldü.

"Sana ne!"

"Aslı bunu kim yaptı?" diye bağırmıştım. Aynı ses tonuyla "Sana ne!" diye bağırdığında gözünden bir damla yaş süzüldü. Onun gözyaşında boğulurdum. Akmamalıydı gözyaşları, ziyan etmemeliydi hiçbir şey için. Elimi kaldırıp gözyaşını silecekken Aslı ateşten kaçarcasına bir adım geri gitti. Ona vurduğum gerçeği görünmez bir tokat gibi yüzüme çarptı.

"Korkma!" dedim ve onun açtığı uzaklığı kapayıp kolunu tuttum. Ürkekti ellerim, bir o kadar pişman.

Öfkeli sesi içimi yaralarken bunu hak ettiğimi biliyordum. "Korkmak mı?" dedi aşağılarcasına. Sonra hışımla kolunu benden kurtardı ve tekrar benden kaçmak için hamle yaptı.

İzin vermedim. Bende hata bırak gitsin. Kaşınıyordum işte...

"Aslı kaçma benden..."

"Kaçmak mı?" dedi yine aynı aşağılayıcı tonda. Sinir, pişmanlığıma karışmaya başlamıştı.

"Aslı dinle..." dedim ama beni ittirip, "Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok. Hayırlı olsun evleniyormuşsun. Tebrik ederim..." dedi gülmeye çalışarak. Gülümsemesi daha çok dalga geçmeye çalışan acı çeken birine aitti.

"Seninle evleniyorum."

"Benimle mi? Yoksa Arnavut Ethem'le mi?" dediğinde kahretsin ki haklıydı. Ben kelimeleri toparlayamadan devam etti, "Bana dokunma, başka hiçbir şey istemiyorum. Artık savaşacak gücüm yok ama sakın benden bir şey bekleme." dediğinde içimdeki âşık öksüz Ali yara almış it gibi duvarın dibine çökmüş, inliyordu. Hayal etmek, istemek, umut etmek neymiş? Boş ver Ali dedim içimdeki salağa! Silkinmek böyle bir şeydi. Bir kelimeyle tır çarpmışa dönüveriyordunuz. Allahtan idmanlıydım. Yüzüme piç bir sırıtış ekledim ve

"İki öpmeyle kendini havalara sokmana gerek yok! Merak etme evimdeki koltuktan bir farkın olmayacak. Saçların güzel olmuş. Kim yaptıysa adıma tebrik et!" dedim ve arkamı dönüp mutfaktan çıktım. Ellerimi sıkmaktan parmaklarımda kan kalmamıştı. İçimdeki duvarın dibine sinmiş yaralı âşık Ali yok olurken, ben artık ne yapmam gerektiğini biliyordum. Derin bir nefes alıp yaşadığım dakikalardan sıyrılıp salona girdim. Oturmadan "Abi ben kaçar? Var mı bir şey?" dedim Sedat'a bakıp. Vakit hayli ilerlemişti. Sedat "Yok Ali'm" dediğinde Levent ayaklandı.

"Oğul yarın benim mekâna gel seni ahaliyle tanıştırmak isterim." dedi Ethem.

"Olur!" dedim. Bekir ve Sedat bir şeyler olduğunu anlamışlardı ama sormadılar.

Çiftlikten çıktık arabaya bindik ettik. Levent "Ali ne oldu? Tuvalette biri sana malafatını mı gösterdi?" dedi sırıtarak.

"Eben çıktı karşıma Levent!"

"Normal korkman lan!"

"Levent ilk Sinan'ı ziyaret edelim bakalım gavatlığa ne zaman başlamış Sonra iki hatunla geceyi bitirelim ne dersin?"

"Allah derim!" dediğinde Sinan'ın pavyona doğru yola çıktık. Sinan biraz şaşkın, biraz sinirli ve söylememe gerek yok tedirgin bir şekilde bizi karşıladı. Levent, Sinan'a ne yaptıysa ona hoş geldin bile demedi.

"Ali mekân senin sayılır ama bu senin adamının yaptığı hiç erkekliğe sığmadı."

"Yaaa! Ne yaptı bizim Levent?"

"Ne yapacak en iyi iş yapan kızlardan birini kapatması yaptı."

"Doğru mu lan Levent!"

"Diyelim ki doğru..." dedi Levent ama dişlerini sıkıyordu.

"Vay gavat vay!" dedim alayla. Sinan bundan güç aldı tabii.

"Valla Ali kızı geri verirse olay kapanır."

"Yaa kapanır mı gerçekten?" dediğimde telefonu aheste aheste cebimden çıkardım ve kulağıma götürdüm. Ben mafyacılık oynamayı seviyor muydum ne! "Osman gir içeri!" dediğimde Levent sırıtıyor, Sinan aptalca bana bakıyordu. Osman elinde otomatik tüfeklerle, on beş kişi ancak küçük pavyona sığıştılar. Sinan'da renk menk atmış ayağa kalkmıştı. "N'oluyor Ali?" dedi panikle.

"Olayı kapatmaya geldim Sinan! Çağırın bütün kızları!" dediğimde herkes panik hâlindeydi. Masadaki müşteriler ar-

kalarına bile bakmadan uzaklaşırken, kızlar korkarak bulunduğum masanın önünde sıralandılar.

Sıralanan kızların içinden birine "Senin kaç para borcun var buraya?" diye sordum. Kız ilk bana sonra Sinan'a baktı.

"Söyle!" diye kükrediğimde, "Sekizbin lira..." dedi.

"Sen?"

"Bilmiyorum. Kocam olacak pezevenge sormak lazım."

"Sinan bu konuyu burada kapatalım mı? Yoksa bizzat Sado gelip kendi mi kapatsın?"

"Ali çarkın işleyişi bu!"

"Senin çarkına sıçarım it oğlu it! Getir ananı bacını çarka sok o zaman pezevenk!

"Ali ayıp olu..."

"Lan biz seni mekân açtı sandık. Ne zamandan beri gavatlığa başladın. Hadi başladın bizim ne zaman buna göz yumduğumuzu gördün. Git getir kasanda ne varsa!" diye avaz avaz bağırdığımda Sinan iyice tırsmıştı.

"Ali gözünü seve..."

"Siktirme lan gözünü!" Sinan iki-üç adamla göz göze geldi ama hiçbir tepki vermeden barın arka tarafındaki kapıya yürüdü. "Osman!" dediğimde Osman kafasını tamam anlamında salladı ve Sinan'la beraber içeri girdi.

"Kimin ne borcu varsa senetlerini alacak, aklı hür, vicdanı hür bir şekilde buradan çıkacak. Sonra istediğiniz yerde istediğiniz işi yapabilirsiniz. Bir sorunu olan yarın benim yanıma gelsin. Sende şu pezevenk dediğin kocanı yolla bana bakalım dansöz kıyafeti giyip masamda göbek atabilecek mi?"

Yaptığım espriye niye kimse gülmedi diye sormama gerek yoktu. Osman arkada Sinan onun önünde belirdiğinde Sinan'ın elinde bir leğene konmuş deste deste para vardı. Küçük bir çantada Osman'ın elindeydi.

"Dağıt lan senetleri!" diye bağırdığımda para dolu leğeni masaya koydu. "Ali insaflı ol! Bitirme beni..."

"Sen zaten bitmişsin okeye dönüyorsun! İstersen susta ruhun içinde kalsın." Sinan isim söylüyor kızlar bir bir öne çıkıp senetlerini alıp çatır çatır yırtıyorlardı. Gülemiyor olmaları gözlerinin içindeki ışığı yansıtmalarına engel değildi ve ben işte şimdi cennetlik olmaya iki santim yaklaşmıştım. Benim için küçük ama cennet için büyük bir adımdı. Lan kendimle bile dalga geçiyorum ya harikayım ben!

Sıra geldi leğendeki paralara.

"Sinan size buraya verdiğiniz zorunlu hizmetten dolayı ve sigortasız çalıştığınız aylara istinaden özel bir ikramiye dağıtacak."

"Ali yapma!"

"Ne Ali! Ali! Kes lan ağlak karılar gibi zıvırdamayı! Dağıt lan" Sinan önüne gelene ikişer üçer desteleri verdi ve "Şimdi herkes evine! Evi olmayan var mı?" dediğimde biri "Ben arkada kalıyorum" dedi.

"Osman götür ablayı bu gecelik rahat bir otele yerleştir. Yarın bir çaresine bakarız."

Herkes dağıldığında içerde ben Levent ve bizim çocuklar kalmıştı.

"Kuş gibi rahatlamışsındır şimdi," dedim Sinan'a bakıp. Sesimdeki alay çok belli olsun diye iyice sırıttım.

"Kafama sıksaydın daha iyiydi."

"Yok o zaman direk cehenneme giderdin"

"Silah zoruyla varı mı yoğumu dağıttım diye cenneti garantiledim yani?"

"Bana bak Sinan senin iyi biri olduğuna inanmaya çalışacağım. Yarın gel büroya çekini al ve yeni bir başlangıç yap. Bir daha gavatlığını duyarsam ikinci bir şansı sana vermem. Bu mekâna seni gömerim. Adabınla çalış!" dediğimde kalkmış neredeyse kapıdan çıkıyordum. Levent'te benimle çıktı. Çıktı ama yüzü beş karış... Aldırmadım okumuş deveye "Hadi gidelim güzel bir mekânda demlenelim la!"

"Ali seni anlamak zor yeminle! Lan madem herife para verecektin niye kendi parasını dağıttın?"

"Boş ver bebişim!" dedim ama dediğimden tiksindim. Bu Duygu beni harbiden bozuyordu ha!

Güzel, havalı, kaliteli bir mekâna kendimizi zor attık. Bizim çocukları ayırt etmeden üç masa hâlinde mekâna oturduk. Masa anında donatıldı tabii. Sahneye baktığımda şarkı söyleyen hatunla göz göze geldik. Hatun yılların deneyimiyle elinde mikrofon başladı espri yapmaya, böyle şeyler hoşuma gitmezdi ama bugün hiçbir şeyi takmayacak kadar keyifsizdim.

"Beyler asker uğurlamaya mı geldiniz?" dedi hatun. Levent "Sustursunlar mı?" diye gözümün içine baktı sırıtıp.

"Bırak çocuklar eğleniyor." dedim. Gerçekten eğleniyorlardı. Hepsi Arnavut Ethem'in olayından beri neredeyse bir haftadır diken üstündeydi. Ben mi? Ben sessizdim. Aklımdan çıkaramadığım mavi gözlerin nefreti, kalbimi hırsla dolduruyordu. İçimde her ne varsa yok farz etmek en iyisiydi ve ben bu konuda gerçekten başarılıydım. Yıllarca beni doğuran kadına ne olduğunu merak ederek yaşamıştım ve zamanla bununla yaşamayı öğrenmiştim. Kalbim nasır doluydu. Sormamış, sorgulamamıştım. Sevgisini, öksüzlüğümü yok saymıştım. Bu bana koyar mıydı? Koysa bile umurumda olur muydu? Hayır! Saygılar Ali Aral içinizde söndürdüğünüz bir güneşi daha gömüyoruz.

Ne kadar içtim? Ne içtim? Tabii ki biliyordum. Bilmek zorundaydım. Eğer Sedat'ın sol koluysan kuyruğu her zaman dik tutmak zorundaydın. Mekânda bizden başka masa kalmamıştı. Levent "Ali hadi artık!" dediğinde bunu bekliyormuşum. "Lan Levent sen nasıl bir beceriksiz çıktın? Hani lan kızlar?" dedim. Tamam kuyruk dikti ama içkinin rahatlığı vardı yani.

"Ali oradan pezevenge mi benziyorum?"

"Oha lan! Kırdın beni şimdi, hem arkadaş arkadaşın pezevengidir. Yoksa sen benim arkadaşım değil misin lan Levent?"

"Yok lan ne arkadaşı? Sokakta görsem tanımam."

"Şerefsiz herif! Kaç kere götünü kurtardım senin! Bu kadar dürüst olmak zorunda mısın?"

"Çenen açıldı Ali valla."

" Tabii Hale, Jale bütün mahalle evde seni bekliyor. Hiç diyor musun bu öksüz Ali kiminle uyuyacak?"

"Vah garibim! Ulan seni koynuma alasım geldi." dedi. Yumruğumu savurdum ama kaçtı puşt!

Arabanın şoför tarafına yönlendiğimde bizim çocuklardan biri atağa geçip direksiyona geçti. Aptalca ona bakarak "N'oluyo lan?" diye kükredim.

"Abi ben kullanırım"

"Niye lan?"

"Bu modeli daha önce hiç kullanmadım." dediğinde yumruğu yedi.

"Abi n'oldu yine?"

"Lan ben size her zaman yalan yok demiyor muyum? Desene sarhoşsun diye..."

"Sarhoş musun abi?"

"Değilim"

"Sanığa başka sorum yok hâkim bey." dedi velet ve hiç yumruk yememiş gibi arabayı çalıştırdı. Bu yeni yetmelerin hiç desturu, eyvallahı yoktu. Bilgisayar piçi olmuş çıkmışlardı hepsi. O ne demek lan sanığa başka sorum yok! Levent'le birbirimize baktık ve kahkahayı patlattık. Tam öne bineceğim sırada onu gördüm. Sahne alan kız...

"A-ha Levent siz gidin koçum. Ben bu gece yalnız uyumam" dedim. Levent "Çalışmaz lan senin makine bu saatte çok içtin, yürü gidelim"

"Yok bu gece yalnız uyumam"

"Benimle uyursun lan gel boş ver"

"Oha!" dediğimde kız arabasının kapısını açmaya uğraşı-

yordu. Levent'i geride bırakıp çakır keyfe aldırmadan kızın yanında buldum kendimi. "Selam!" derken en jön sesimle, adını hatırlamaya çalışıyordum. Yahu bazen gerçekten çok hayvan olabiliyordum.

"İyi geceler." dedi yüzüme bakmadan.

"Bu saatte yalnız ürkmüyor musunuz?"

"Koruma mı vereceksiniz yanıma?" dedi alayla ve arabasına bindi. Arabanın önünden dolaşıp arabanın kapısını açtım ve "Bizzat eşlik edeceğim." dedim. Aptalca yüzüme baktı ve kendine gelince "Bakın beyefendi..."

"Ali... bana sadece Ali de," sesim yumuşağında gözlerimdeki bakış arzunun da arzusuydu...

"Niyeymiş canım tanımıyorum sizi!"

"Tanışırız" dediğimde boyundan tutup dudaklarını bulmam zor olmadı. Kızın ilk şaşkınlığı hoşuma gitmişti. Beni itti de.

"Sen sen ne yapıyorsun?"

"Öpüyorum"

"Hadi ya! Çabuk in arabamdan."

"Ya benimle otele gelir o güzel yüzün gibi bedeninde kaybolmama izin verirsin. Ya da ben zaten istediğimi alana kadar seni rahat bırakmam."

"Bana bak, in arabadan!"

"Niye lan?"

"Lan mı?" dediğinde bir süre aptal aptal bana baktı ve ondan beklenmeyecek şekilde gülmeye başladı. Hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. "Nereye?" dedim keyifle.

"Otele gerek yok, benim eve... Ama bedenimde kaybolabilecek misin düşünürüz." dedi ve gaza bastı. Adını hatırlasam iyi olacaktı. Şimdiye iyi idare etmiştim ama bu kız adını bilmediğimi öğrenirse kesin vermezdi onu anlamıştım.

Sabah gözlerimi açtığımda koynumdaki hatunun kim olduğunu hatırlamam klasik olarak bir-iki saniye sürdü. Tabii

hâlen adını hatırlamıyordum orası kesin. Telefonum çalıyordu ve bunda şaşılacak bir taraf yoktu. Arayan Meftun'du.

"Abi bugün burada mıyız?"

"Neredeyiz lan?"

"Abi Çengelköy'deyiz şu an?"

"Lan tamam ben buradayım da sizin burada ne işiniz var?"

"Abi gece sen Çisem Hanım'la ayrıldın, biz de seni takip ettik." A-ha kızın ismini bulmuştum.

"Meftun al takımı, gidin kahvaltı edin! Bana bir araba bırak yeter!"

"Olmaz abi öyle şey! Ben arabanın içine bizim çocuklardan birkaçını bırakıyorum" dedi ve ben hayır diyemeden kapattı. Sanki poşet bırakıyordu. Kıpırdandıkça koynumdaki narin beden gerindi ve kollarımdan çıkıp sırtını döndü. Gece aklımda belirdikçe yüzüme yayılan memnuniyetsizliğin farkındaydım. Hayatımda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve Aslı ölene dek ne aklımdan silinecek ne ruhumdan kopacaktı. Tadını kimsede bulamayacak, öksüz ruhumu hiçbir kadın doyuramayacaktı. Giyinirken Çisem uyandı.

"Günaydın," dedi gülümseyerek.

"Günaydın..."

"Seni bir daha görebilecek miyim?"

"Görmek istiyor musun?"

"Sen istiyor musun?"

"Seni üzmek istemem..."

Dürüst olmak her zaman işe yarardı.

"O zaman üzme!"

"Yakında evleniyorum," dediğimde bir süre yüzüme baktı.

"Şanslı kız..."

"Bunu ona da söylesen," dedim acı bir gülümsemeyle ve ayakkabılarımı giydim.

"Yolun açık olsun Ali!" dedi ve ben hiçbir şey söylemeden evden çıktım.

Bütün hafta Ethem'in işlerini devir alıp neyin ne olduğunu sorgulamakla geçti. Bu Ethem'in saltanat büyüktü de adamı içten içe düdükleyen düdüklemiş. Birkaç kişinin nefesini kesmek şart oldu. Yediği tabağa tüküren insanlardan her yol beklenirdi. Birkaç kişinin ortadan kaybolması İstanbul'da panik dalgasına yol açtı. Ölümleri İstanbul'da duymayan kalmazken, olaya kaza süsü verilmesi ihmal edilmedi. Biri kalp krizinden öldü. Biri zehirlendi. Biri zaten kanserdi. Yani Azrail'in işi kolay, öldürmek için bahanesi çok. Acıyan Allah bana acısın.

Benim için günler, bünyemin aklıma ayak uydurup Aslı'yı düşünmemek için her yola başvurmasıyla geçiyordu. Gündüz yoğun geçen iş temposu, gece spor salonunda ringin üzerinde birkaç kişinin pestilini çıkarmamla devam ediyordu. Eve girdiğimde kolumu kaldırmaya hâlim kalmıyordu.

Ben bu kadar çabalarken bu Duygu ve Selma, bana Aslı'yı unutturmamak için kasten çalışıyorlardı. Olay artık zıvanadan çıkmıştı. Sanki kendi düğünleriymiş gibi plan yapıp kız istemeye hazırlanıyorlardı. Duygu bütün hafta taşınmak için evi toplamış, bir yandan dekorasyonuyla ilgilenmişti. Umurumda mıydı? Umurumda olsa ne yazar? Nihayetinde büyük gün gelip çattı. Aslı'yı aklımdan çıkaramıyor olsam bile artık içimdeki yara kabuk bağlamış, canımın acısı azalmıştı.

Cuma akşam bütün bizimle kal ısrarlarını savuşturup evime geçtim. Yalnız kalmak istedim. İyi gelmedi ama olsun kendi bilinmezliğimde kalmak ve kendimi terbiye etmek için buna ihtiyacım vardı. Sabahına giyinip Kadıköy'deki eve gittiğimde bizimkiler hazır bir şekilde beni bekliyorlardı. Sessizdim. Sessiz kalma kararındaydım ama nerde! Levent'in elinde kocaman gümüş tüllere sarılı çikolata dolu tepsi vardı. Sus Ali dedim kendime tabii Meftun'un elinde boyu kadar

bir çiçeği gördüğümde susamadım "Lan çelenk yaptırsaydınız"

"Ben söyledim ama dinlemediler" dedi Mettun. Yok artık!

"Öküz müsün o'lum sen. Cenazeye mi gidiyoruz?" dedi Levent. O sıra apartman kapısından çıkan Selma ve Duygu göründü. Bekir ve Sedat diğer arabadan indi ve yanımıza geldi. Bunlar eş zamanlı hareket etmeye alışmışlardı valla. Duygu Sedat'ın yanında yerini aldı ve şirince "Ay nazarlar değecek benim erkeklerime Selma gel hemen dua oku!" diye ciyakladı.

"Sen niye okumuyorsun? İmam mıyım ben?" diye Selma söylendi ama ellerini açtı ve bıdır bıdır okumaya başladı. Bir de üfledi. Bazen bu insanların Allah tarafından bana lütuf olduğunu düşünüyordum okey ama bazen şaka olduklarını düşünmüyor değildim.

Ne desem boş! Minibüsün şoför koltuğuna geçtim ve bizimkilerin binmesini bekledim. Bizim kumrular arka tarafa karşı karşıya oturdu. Tam yola çıktık önümüzde arkamızda bizimkilerin dışında cipler belirdiğinde bunların Ethem'e ait olduğunu anlamam fazla sürmedi. Sedat ve Bekir yorumsuz kaldı ama bu benim gerilmemi engellemedi. Kravatımı gevşetip bariz bir şekilde burnumdan soludum. "Kaçarım falan sanıyor herhalde." dediğimde Duygu sırıttı.

"Gülme be Çirkin."

"Ama komik." dedi Selma kahkahayla ve hepsi patladı tabi...

"Abi bunları getirmeseydik ya!"

"Kız istemeye gidiyoruz. İş yapmaya değil Ali'm" dedi Bekir alayla.

Ben "Ya sabır!" çekerken Sedat bile gülüyordu.

Bekir "Lan oğlum benimle az uğraşmamıştın Trabzon'da, gün gelir hesap döner keser döner sap sana girer..." dediğinde ben kafamı direksiyona geçirmemek için zor duruyordum.

Ethem Efendi bizi her zamanki gibi kapıda karşıladı. İndik,

yanına vardık. İşgüzar Duygu elini öpünce bizimkiler sıraya girdi. Tabii mecbur ben de öptüm. "Allah ayırmasın, bir yastıkta kocayın." dediğinde hiç üzerime alınmadım. Ethem'in yanında onun yaşlarda bir kadın vardı ve meraklı meraklı beni süzüyordu. Ethem "Kardeşim Gülnaz..." dedi. Aslı ne kadar ağladıysa kadın beni öldürecek kadar soğuk bir şekilde bakıyordu. İçim buz tuttu. Yarım saatte kızı ister kalkarız diye sadece düşünmüştüm. Ethem'in abartma ve kabartma sanatını unutmuşum. Kız istemede nerede görülmüş yemek yendiği, bildiğin dere boyu yemek döşenmişti. Neyse yemekler yendi etti. Koltuklara geçildi. Sedat'la göz göze geldik. O beni gözümden tanırdı. Tedirginliğimi anlamış olacak direk lafa girdi.

"Sizin gibi bir aileden kız istemek bile bizim için onurdur. İzninizle kızınız bundan böyle Ali'nin hayat arkadaşı, benim kardeşimdir. Nefes aldığı sürece kollanıp, korunacak ve üzülmemesi için elimizden ne geliyorsa yapılacaktır. Allah'ın emri, Peygamberin kavliyle Ali kardeşime, kızınız Aslı'yı isterim." dedi ve sustu.

Ethem yanındaki kadına "Aslı'yı çağır Gülnaz!" dedi. Yine Gülnaz'ın öldürücü bakışlarına maruz kaldıktan sonra kadın salondan çıktı. İçim görmek istemiyorum dedikçe aklım istiyorsun diyerek karşılık veriyordu. Kendi iç savaşımda içime küfrederken Ethem "Ben derim ki burası büyük, korunaklı! Sizin artık koruyacağınız üç kadınınız var. Gelin buraya yerleşin." dediğinde Bekir ve Sedat birbirlerine baktı. Kadınım mı? Komik! Resmen iş anlaşmasıydı.

"Baba bizi iç güveysi mi almak istersin?" dedi Sedat gülümseyerek.

"Keşke iki kızım daha olaydı. Size kuma yapardım. Öyle ya da böyle burası boş kalacak," dediğinde ben Duygu ve Selma'ya bakıp sırıttım. Yüzlerinde renk kalmamıştı.

"Nereye gidiyorsun dayı?"

"Doktordan bozmalar altı ay ömür verdi." dediğinde bey-

nimde algıda seçicilik yoktu. Herkes ne diyeceğini bilemez hâldeyken Ethem "Bir düşün Sedat! Bu akıllıca olur" dedi.

O sıra salonun kapısı açıldı. İçeri üzerinde çuvaldan hallice ketenin siyahı elbisesiyle Aslı girdi. Saçı başı birbirine girmiş, yüzünde renk yoktu. Bunu bekliyordum, hiç şaşırmadım. Gözlerimi ondan çekmekten başka bir şey gelmedi elimden. Kahve tepsisi sanki eline yapıştırılmış gibi duruyordu ama düştü düşecek, kuvvetinin olmadığı öyle belliydi ki. Selma ve Duygu'ya baktığımda pişmanlıklarını yüzlerinden okumak zor olmadı. Kahve tepsisiyle en son önümde durdu ve hafif eğildi. O an kafamı kaldırıp bakmamak için direndim. Külçe gibi ağırlaşan ellerimle tepsiye uzanıp kahveyi aldım ama aslında haykırmak bu iş olmaz demek istedim. Diyemedim. İlk baştan ümitlenmek, kendi ruhumu bulduğumu sanmak tam bir hataydı. Şimdi geriye adım atmak çok zordu. Aslı hiçbir şey söylemeden ruh gibi geldiği salondan tam çıkacakken Ethem "Aslı evliliği kabul ettiğini bir kere de senin ağzından duyalım" dedi. Eğer isyan ederse ona destek vereceğimi biliyordum. Etmedi....

"Ediyorum" dedi boğuk ve umursamaz sesiyle. Bu beni daha çok yaralamaya yetmişti. İsyan etse, istemiyorum dese bu kadar canım yanmazdı. Ethem "O hâlde hayırlı olsun. Allah utandırmasın!" dediğinde Aslı salonun en köşesinde benim onu göremeyeceğim bir yere oturdu.

Sedat lafı fazla uzatmadı "Nişan, düğün..." dediğinde.

Ethem "Düğün yapacak olursak oğul, senin benim tanıdığım insanlarla on gün düğün yapmak zorunda kalırız. Nikâhı burada kıyarız olur biter." dedi. En iyisi buydu.

"Baba dost var düşman var. Anlı şanlı bir düğün yapalım izin ver!" dedi Sedat. Hay ben senin dostuna düşmanına! Ne konuşulduysa sesimi çıkarmadım. Ethem "Çok istiyorsanız bir mekânı kapatıp çalgı çengi getirilir." dedi son olarak. Çalgı çengi neyin nesi? Cenaze merasimi daha doğru olurdu.

"Necati'nin orayı kapatalım" dedi Bekir.

"Olabilir ama mekân küçük kalmaz mı?" dedi Sedat.

"Abi oraya bin kişi sığar" dedi Bekir.

"İyi ben konuşurum. Ali uygun bir vakit gelir Aslı'yı alır işlemlere başlarlar. Baba bir tarih var mı aklında?"

"Haftaya bitsin bu düğün faslı," demesin mi?" Ben bir seneden önce evliliği düşünmezken adam haftaya diyordu. Ağzımdan "Yok artık!" diye çıkan kelimeler için pişman değildim. Daha fazlasını söylemeliydim aslında. Sedat ters ters baktı ve "Tamam tarihi ayarlar bizim çocuklar."

Sedat'la Bekir göz göze geldi ve "Yüzükleri takalım o hâlde," dedi Bekir ve hepimiz ayaklandık. Duygu bir panik çantasından hazırladıkları takıları ve yüzükleri çıkardı. Ethem'e uzattı. "Sen takacaksın." dediğinde bizim Çirkin "Ben mi?" dedi şaşkınca.

"Kızımın yuvası senin gibi, güçlü olsun" dedi. Acıdan güleceğim geldi oysa ağlamalıydım. O kim? Duygu kim? Duygu'nun yarısı kadar beni sevse dünyayı ayaklarına serердim. Tabii sevmiyor diye onu suçlayacak değildim. Duygu, ne yapacağını bilmez bir hâlde Aslı'nın elini avuçlarına aldı ve "Umarım benim gibi mutlu olursun." diyerek taktı. Sonra sıra bana geldi. Gözümün içine baka baka elimi tuttu ve yüzüğü elime geçirdi. Kokusunu duymaya hevesli soluduğum nefes yanımda duruyordu da ben niye parmağıma kelepçe geçmiş gibi hissediyordum. "Hayırlı olsun" dedi Çirkin. Acı acı gülümsedim. İnsanlar kendi mutluluklarını kendi yaratırdı da bizimkinde yaratılacak bir mutluluk yoktu. Elimde bildiğin nişan yüzüğü ben mal mal duruyordum.

Nişan teranesi, pardon merasimi bitti. Aslı yüzünden gerilen ortam dersem sanırım haksızlık etmiş olmam çünkü o kahveleri getirene kadar kimse hâlimize acımıyor, gayet mutlu mutlu sırıtırken şimdi hepsi sıfıra düşen moralleriyle konuşacak bir şeyler arıyorlardı. Bulamadılar tabii...

Saat on gibi kalktık. Buraya gelirken onu görmek için çırpınan yüreğim, Aslı'yla aynı ortamda bulunmasına rağmen o

gül yüzüne bakmaya cesaret bile edemedi. İyi geceler faslından sonra "Ben kaçar" dedim ve kimseye aldırmadan arabaya bindiğimde Levent'in kapıyı açıp yanıma oturması bir oldu.

"Lan bu ne hal? İçerde yüzüğü kıçına mı soktular?"

"He Levent yeni modaymış!"

"Off sana da hiç şaka yapılmıyor ha!"

"Yapma bugün şaka lan!"

"Ali gerçekten istemiyor musun lan?"

"Bu isteyen hâlim Levent!"

"Abi o zaman niye kabul ettin?"

"Eşeğim ben Levent! Hem de tam katır cinsinden bir eşek!"

Tespit yerindeydi. Aslı'ya olan ilgim artık bende sinir yapmıştı ve evet pişmandım. Eşekler gibi pişmandım. Hele bir de pişmanlığım, kendime bile itiraf edemediğim kırgınlığımla yarışıyordu. Niye? Kime? Neden? Hangi hakla? Cevapları yoktu. Kırgındım işte...

Sedat'ın dediği olmuş başıma belayı sarmıştım ve artık kurtuluşum yoktu. Evlenip ne olacaktı? Koca bir hiç! Aslı ne yapacaktı? Otursun evde! Bizim iki deliyle günü geçip gidecek olacağı bu, ben yine ben olacak ve ondan uzak duracaktım. Çözümleme gayet basit olmuş içimde bir çıkış belirmişti. Mantıken Şile'ye taşınma işi cazip gelmeye başlamıştı. Böylelikle arada kaynar giderdim. Levent'le bir-iki saat takılıp onu eve bıraktığımda canım eve girmek istemedi. Gözümün önüne Aslı'nın içler acısı hâli geldikçe her şey yok olmuştu. Ne bedenim, ne aklım sabaha kadar evin yolunu bulamadı. Güneşin ilk ışıkları Boğaz köprüsünün üzerine vurduğunda, bedenim oturduğum banka yapışmış durumdaydı. Bir ara kaçıp gitmek geçti aklımdan, güldüm kendime. Evlenmek istemeyen kızlara dönmüştüm. Gerçek hayata dönmeli ve içimde biriktirdiğim kilitli sandıklara bir yenisini daha eklemeliydim. Etrafı huzursuz etmemek adına duygularımı ve Aslı'nın beni istemiyor oluşunu içime gömdüm ya ne gömmek!

Sonraki günlerde işlemleri için bana kimse bir şey söylemedi. Deli gibi çalışıyor neredeyse dünyayı baştan yaratmaya çalışıyordum. Eski Ali geri gelmişti gelmesine ama bir o kadar kendime ve pişmanlığıma kızgındım. Günler bir sis perdesinin ardında bitiyor ve başlıyordu. Kendimi işe öyle kaptırmıştım ki elimden ne uçan kurtuldu ne kaçan. Ethem'in şirketlerinde bir kasırga gibi esiyor, tek tek bütün çürük elmaları ayıklıyordum. Ben kafa koparmaya devam ederken, Müjde'ye Ethem'in şirketlerinin üzerinde tam yetki vermiş, bütün hesapları incelemesini istemiştim. Sabahlara kadar bizim takım çalışıyor ben de gerektikçe destek veriyordum. Müjde'ye bu aralar kafasını dağıtacak bir şeyler lazımdı. Lan

bunun gibi akıllı bir kız, o kafası dumanlı Salih'te ne bulmuştu bilmem... Müjde'nin durumu aşkın ota da boka da konabildiğini kanıtlanmış oluyordu.

Çarşamba olmuş, biz Müjde ve saz arkadaşlarımla Ethem'in holdinginde sabahlamıştık. Müjde bir ara kayboldu sonra elinde kahvaltılıklar benim ofiste belirdi. Ofis de ofisti ha! Eşek cennetini boylayan yani Ethem'i düdükleyen holding müdürü rahatına pek bir düşkünmüş. Hangi mal ofisi granit mermerden yaptırır? Çok afili dursa bile bana göre hamama benziyordu. Uzandığım koltukta doğrulup bedenimi esnettim. Sıcak simit kokusu beni kendine çekmiş masanın başındaydım ve elimi poşetlerin içine daldırmam gecikmedi. Ağzımın yarısını doldurduğum simidin tadı gerçekten güzeldi. Müjde göz ucuyla bana baktı ama bir şey söylemeden masanın üçte birine aldığı kahvaltılıkları yerleştirmeye başladı.

Levent üçlü koltukta uzanmış uyuyordu. "Levent uyan kahvaltı yapalım," dedi Müjde. O ara içeri Maho ve Cengiz girdi.

"Ulan bütün açlar buraya toplandı." dediğimde bir simidi bitirmek üzereydim ve daha masaya bile oturmamıştım.

"Aşk olsun abi, bir simidi çok mu görüyorsun bize?" dedi Maho.

"Bir simidi mi?"

"Tamam üç-beş simit" dedi Cengiz

"Ben sizin yapacağınız hesabı sikeyim," dedim sırıtarak. Müjde, "Küfür etmesene ya!" dedi.

"A-ha benimle konuştu! Levent kalk lan kurban kesmeye gidiyoruz. Müjde benimle konuşmaya karar verdi."

Müjde bir yandan gözlerini kısmış bana bakıyor bir yandan çayları koyuyordu. Levent yattığı yerde doğrulmuş ayılmaya çalışıyordu. Cengiz ve Maho sanırım üçüncü simidi midelerine indirmiş yemeye devam ediyorlardı.

Müjde, "Sedat'a söylemeyecektin" dedi kırgınca. Kendince

haklıydı. Umursamaz bir şekilde, "Müjde, ben Sedat'tan bir şey saklamam."

"Sinan'ı söylemedin ama," dedi Levent.

"Acaba?" dedim alayla, "Ulan abi o yüzden bana laf çarptı. Haleli maleli diye..." dedim sinirle. "Gitti dimi lan kız? Bak gitmediyse elimle onu Nijerya'ya götürür bırakırım."

"Gitti..." dedi Levent ama suratı beş karıştı. Müjde "Asma suratını Levent, Ali'nin bu zorbalıklarına alışmalıyız." Bu etekli bildiğin laf sokuyordu. İyiydim, hoştum ama bana yapılan haksızlığa hiç tahammülüm yoktu. Bu sanırım ıslahaneden kalma bir şeydi.

"Salih'in zorbalıklarının yanında benimkinin lafı bile olmaz. Özlediysen Osman'ı çağırayım ağzına iki tane geçirsin ister misin Müjde?" diye kaşlarım havada kurduğum cümlenin altında ezilmesini seyrediyordum. Ağır olmuştu kabul ama hak etmişti. Zorbalıkmış kıçımla gülmem gerekiyordu. Ulan iyilik yap arkandan küfür etsinler diye boşuna söylemiyorlar. Müjde adeta morarmıştı. Levent "Hadi bırakın kavgayı birazdan Ethem imzaya gelir. Ben hâlen her şeyi senin üzerine geçireceğine inanmıyorum."

"Sadece benim değil kızının da üzerine geçecek. Keyfi bilir istemiyorsa geçirmesin. Çok da tın!"

"Tam yetki sende olacak. Kızının bir şeyden anladığını sanmıyorum" diyen Müjde'ydi. Hayret söylediklerimi çabuk hazmetmişti.

Biz masanın başında kahvaltıya yumulmuşken kapı açıldı ve içeri üç adam eşliğinde Ethem ve Aslı girdi. Aslı aklımda kalan perişan görüntüsünün aksine bugün lacivert tek düğmeli blazer ceket ve dizlerinin bayağı üzerinde bacaklarının bütün güzelliğini gözler önüne seren bir etek giymişti. Tek kelimeyle muhteşemdi. Hafif makyajı dolgun dudaklarına sürdüğü gül kurusu rujla bir içim suydu. Yutmakta zorlandığım simidin düğümlenen boğazımdan geçmesi için önüm-

deki çayı yudumladım ve gözlerimi Aslı'nın çakıra çalan gözlerinden çektim. Ayağa kalktığımda Müjde ve çocuklar ayaklanmıştı. "Dayı hoş geldin!" dediğimde "Gençler afiyet olsun. Rahatınızı bozmayın. Bize de yer açın yeter!" dediğinde Levent "Buyur Baba!" dedi bir atakla.

"Yenge sen de şöyle buyur" Maho...

"Hoş geldiniz baba!" Cengiz...

"Aslı bu ne güzellik? Ali seni anlata anlata bitiremiyordu. Ben Müjde. Hoş geldin!" dedi ya bittin kızım sen! Ölümlerden ölüm beğen. Aslı aptalca bir o kadar tiksinerek benim suratıma baktı ve "Ne anlattı çok merak ettim. Hoş bulduk!" dediğinde gözlerini kısmış kusar gibi bakıyordu. Müjde intikam almak için hazine bulmuştu. "Sana olan aşkından yemek bile yiyemiyor bizim Ali...Daha ne anlatsın"

"Müjde gerçekten beynine aldığın darbeler hava yaptı kızım senin!" dediğimde ancak sustu. "Yemek yiyemiyor gibi mi duruyorum?" dediğimde ağzıma simidi sokup hayvan gibi çiğniyordum. Kendimden tiksindim. Ethem kahkahayla gülerken Aslı nefretle başını başka bir tarafa çevirdi. Sonrası Müjde'nin hazırladığı evraklara atılan imzalardan ibaretti. Müjde bir yandan açıklıyor bir yandan imzalanacak yerleri gösteriyordu.

"Ethem Bey'in bütün serveti eşit miktarda hak sahibi olarak görünen ikinizin arasında bölündü.

Müjde detayları anlatmaya başladı. "Şirket genel kurulunda Aslı hanımın imzası olmadan hiçbir mal varlığının, şirket hisselerinin satışı yapılamaz. Yönetim her şekilde Ali'de olacak ve gelirin yüzde yetmişlik kısmı Aslı Hanım'ın hesabına yatacak."

"Ali bunlara gerek yoktu benim sana güvenim tam."

"Dayı bunun yarını var. Bana ne olacağı belli olmaz. Eşeği sağlam kazığa bağlayalım." dedim demesine ama Aslı'ın kahkahasıyla buz gibi oldum. "Sağlam kazığa bağlanan eşek ben oluyorum." dedi acı acı. Ethem'in suratının rengi attı.

"Herkes kendi yerini kendi belirler. Ya eşek olur. Ya hanımefendi." dedim.

"İyi o zaman ben eşek olmayı tercih ediyorum. Çünkü hanımefendi olmak gibi bir niyetim yok."

"Aferin doğru tercih, eşek olduktan sonra semerini vurmak kolay olur. Hanımlar benim ilgi alanımda değil."

Aslı tam bir şey söyleyecekken Ethem'in keyfi yerine geldi. Adamı anlamak zor! Ulan biri benim kızıma bunları söyleyecek ümüğünü sıkardım. O ise pişmiş kelle gibi sırıtıyordu

"Sen bu kızın hakkından gelirsin Ali," dedi ve ayaklandı. Aslı'nın güzel suratı içine oturan külçe ağırlığındaki laflarımla çarşamba pazarına dönmüştü. Selamsız sabahsız kapıyı vurup hırsla çıktı. Ethem "Şu davet işini geciktirme! Nişandan sonra bütün herkesin seni tanımasını istiyorum. Aslı'da nişanlın olarak sana eşlik eder. Basın çok ilgi gösterecektir."

"Olur Dayı." dedim ve çıktı ve ben kırmızı görmüş boğa gibi Müjde'nin üzerine yürümeye başlamıştım. "Lan senin şimdi ilk kollarını koparacağım. Sonra o çırpı bacaklarını! Seni elimden bakalım kim kurtaracak?"

"Maho!" dedi Müjde geri geri bir adım attığında "Beni karıştırma!" dedi Maho ve kahvaltısına devam etti. Müjde "Maho, seni Sedat'a söylemezsem." dedi ve iki adım daha geri attı.

"Şahadet getir seni yerden bitme kız kurusu!"

"Ali bak ben şaka yaptım valla."

"Şaka nasıl yapılır şimdi ben sana göstericem! Yok Ali yemek yiyemiyormuş yok Ali aşkını anlata anlata bitiremiyormuş! Bittin lan sen!"

"Ayy bıraksana saçımı be!" dediğinde küt saçlarını fazla çektiğim söylenemez. Sinirime rağmen gülüyordum.

"Tövbe de kız! Birleştir parmakları!"

"Tövbe Ali valla bir daha yapmam!" dedi Müjde sırıtarak.

"Aferin indirebilirsin parmakları! Barıştık mı?"

"Evet barıştık.... Ali sağ ol! Ben..."

"Üstü kalsın"

"Ama ben..."

"Müjde artık iyisin ve konuşacak bir şey yok," sıcacık bana sarılan Müjde ağlamak üzereydi. Tabii öküz Levent bu duygusal sahnenin içine etti.

"Lan Ali içimiz kurudu kuru yiye yiye! Şu Nihal'in ev yemekleriyle mi anlaşsak?"

"He Levent anlaşalım. Hatice'yi sana alırız." dediğimde yutkunamadı.

"Ay yok o balina kılıklı kızı istemem ben!" dedi yüzünü asarak. Ne vardı bunda böyle bozulacak?

"Asma lan suratını tamam almam sana Hatice'yi." dedim ve Zeynep aklıma geldi. Yumuşak başlı, mülayim bir kızdı. Tamam, ona âşık olmamıştım ama evlenilecek bir kız olarak saygı göstermiş ve içimdeki hoşlanma dürtüsüne ayak uydurmuştum. İki kere bile görüşememiştik ve ben kimsenin peşinden koşamayacak kadar âşık olamıyordum. O da yanındaki kıskanç arkadaşı Hatice'nin lafıyla hareket etmekten gözünü açamıyordu. Hayat ne garipti... Ceketimi alıp üzerime geçirdim ve "Hadi siz halledin devamını..." dedim. Kaç gündür doğru dürüst uyumuyordum. Eve gidip uyuyacak ve kendime gelecektim. Kafam kazan olmuş, Aslı'nın lacivertlerin içindeki hâli gözümün önünden gitmiyordu. İnce belinin kavisine oturan ceketi, torna atölyesinden çıkmış gibi muntazam süt beyazı bacakları of ki ne of! Aklımın bir köşesine o güzel bacaklarına kısa etek giymesini yasaklamayı not ettim. Ne notu? Hangi ara asansöre girmiş Holding'ten çıkmıştım hatırlamıyorum. İyice moda girmeden sinirle arabaya bindim.

Derin bir nefes aldım. Ethem ve kafamdaki Aslı yetmiyormuş gibi Yelda manyağına bir çare bulmalıydım yoksa pılımı pırtımı toplayıp evden ben ayrılacaktım. Yaşadığım buhran gecesinin ardından Levent'i ertesi gün Yelda'yı paketlemesi

için benim eve göndermiştim. Kadın benden dişli çıktı. Vantuz gibi yapışıp kalmıştı. Harbi tırsmaya başlamıştım çünkü Yelda'daki azim ve hırs dağları delecek kadar fazlaydı. Hatun ya benim olursun ya kara toprağın modunda dolanıp duruyordu. Gidip bu konuyu halletmeye karar verdim. Uyku öğleni bekleyebilirdi. Evin kapısına gelip arabadan indim ve Yelda'ya karşı sakin olmaya karar verdim. Zaten zorbalıkla beni dinlemeyeceğini "Öldür beni istersen..." diye avaz avaz bağırıp sinir krizine girdiğinde anlamıştım. Bütün arızalan beni buluyor orası kesin. Geberteceğim haberi yok! Enteresan olan ben Aslı'dan başka hiçbir kadına bu zamana kadar el kaldırmamıştım. Kendime lanet okuyor ama ona olan çaresizliğime bir yol bulamıyordum. Onun karşısında sanki, kolum kanadım kırıktı. Tek bildiğim ikimizin iyiliği için ondan uzak durmalıydım hepsi bu!

Apartmanın otoparkına girmedim. Arabayı sokağa park edip anahtarımı kullanmadan zile bastım. Diyafondan gelen "Kim o?" sesine "Benim" diye cevap verdim. Bu ne lan? Sanki işten kocasını karşılıyor! Yukarı çıktığımda Yelda'nın yüzünde güller açıyordu.

"Geldin..." dedi mutlulukla. Derin bir nefes alıp salona geçtim. Evde köklü değişiklikler olmuştu. Bildiğin hatun eli değmişti yani!

"Aç mısın?" dedi üstüne üstlük.

"Yelda!" diye sinirle boğazımdan ikaz ettim.

"Ali lütfen! Özledim seni!"

"Yelda beni özleme! Otur şuraya!" dedim karşımdaki koltuğu gösterdim ama hatun yandan yandan yanıma yanaştı. Kollarının birini sırtıma birini göğsüme sarmaya çalıştı.

"Yelda!" dedim ve sinirle ayağa kalktım. Aklıma Aslı geldi. Evet çıkar yol buydu. Dürüstlük!

"Evleniyorum"

"Biliyorum"

"Kim söyledi? Biliyorsun da hâlen niye buradasın?" dedi-

ğimde sesim yükselmeye başlamıştı.

"Levent'i gönderdiğin gün o söyledi." dediğinde şaşırmıştım. Tam sinirle bağırmaya başlayacaktım ki "Ali lütfen bağırma! Ben istemediğin bir evlilik yaptığını biliyorum. Her şeye razıyım. İstersen ayda bir uğra! İstersen yılda bir! Senin beni kabullendiğini bilmek, kadının olduğumu bilmek bana yeter! Beklerim ben!" dediğinde şaşkınca ona bakıyordum. Evlenmek istemediğim doğruydu. Bilmediği benim Aslı'ya olan.... Of ne diyorum ben ya! Sinirle telefonumu çıkardım ve tuşlara bastım. "Maho bu akşama İtalya'ya Yelda Çakır adına bir bilet al. Rafi'yi ara orada kalacak yer ayarlasın"

Maho'nun "Olur abi," demesiyle Yelda ayağa kalkmıştı "Beni gönderemezsin"

diye haykırırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Seni göndermiyorum. Kendin gidiyorsun."

"Hayır!"

"Bu akşam ister zorla, ister kendi rızanla ya İtalya'ya gideceksin ya da seni Adana'ya göndereceğim. Sen seç!" Koltuğa oturmuş kollarımı kolçaklara dayamıştım. Bezmeye, isyan etmeye hakkım yoktu. Hepsi benim küçük Ali yüzündendi! Sedat'ın dediği gibi her bulduğum deliğe sokmaya çalışmak başıma iş açıyordu.

Yelda karşımda dizlerinin üzerine çöküp bitik bir vaziyette ağlamaya devam etti. Sabırla susmasını bekledim. Yarım saatin sonunda "Hazırlan bekliyorum" dedim kendimden taviz vermeden.

Yaşlı gözlerle "Ali ben orada ne yaparım?"

"Önceden ne yapıyorsan onu!" dedim sertçe.

"İyi de döneli üç yıl oldu"

"Rafi toparlanana kadar sana yardım edecek. Türkiye'ye kendini toparlamadan dönersen yemin olsun bu sefer Allah yarattı demem. Benden sana hayır yok."

"Onu seviyorsun değil mi?" dedi Yelda aramızdaki me-

safeyi açıp. Lan bu kadar mı belli oluyordu? Sinir katsayım yükselmişti ama bu Yelda'nın yakamdan düşmesini sağlayacaktı. Belliydi.

"Evet." dedim dişlerimi sıkarak. Yelda sinir bozucu bir şekilde güldü ve "Seni istemiyor değil mi?" dedi memnun bir ifadeyle. Hangi ara boğazına yapıştım bilmiyorum, yine kendimi kaybetmiştim. Lan ben işin içine Aslı girince kendimi kaybediyordum artık bu kanıtlanmıştı.

"Kapat çeneni!" diye kükredim. Çenesini bırak kapatmayı ince boynunda oksijenin geçecek yeri mi kalmıştı ki! Onu kolundan tuttuğum gibi koridora fırlattım. "Çabuk ol!"

Öksüre öksüre yukarı çıktığında ben elimde votka şişesi mutfaktan bardak almaya gidiyordum. Bir saatin içinde Maho aradı ve yolda olduğunu söyledi. Yukarı çıkıp yatağın üzerinde giyinmiş bir şekilde oturan Yelda'nın yanına oturdum.

"Git ve kendine yeni bir hayat kur." dedim sakince. Duvara bakan gözlerimizde can yoktu biliyordum. Aslında onu anlayabiliyordum. Aşkın hüsranı gerçekten acıydı. Niye gönül seveni kabullenmiyordu? Niye hep kaçanı kovalıyordu. En güzel aşk ayrı yaşanandı, bu kesindi.

"Sensiz bir hayatı istemiyorum." dedi sesindeki acıyla.

"Ben de seninle bir hayatı istemiyorum" Ağır olmuştu ama gerçekti. Ben Aslı'yla kurduğum hayal sonrası, hiçbir kadınla bir hayat istemiyordum ki.

"Acımasız ama dürüstsün" O gözlerindeki yaşı silerken ben sessiz kaldım.

Maho geldiğinde Yelda boynuma sarılıp hüngür hüngür ağladı. Sonra arabaya bindi ve uzaklaştı. Maho'ya uçak kalkana kadar yanında kalmasını tembihledim. Manyak Yelda'nın ne yapacağı belli olmazdı. Sabah gözümü açtığımda yanımda uyurken onu bulabilir ve o sersemlikle boğazını sıkabilirdim.

Yelda'nın gitmesiyle üzerimden büyük bir yük kalktı.

Gece huzur içinde kabuslarıma dalmak için yatağıma girdiğimde, aklımda Ethem'in şirketlerindeki dalgalanmayı durdurmak için bin bir plan dönüp duruyordu.

Sanki gecenin üçünde gözlerini kapatmış ben değildim. Saat altı gibi gözlerim pörtledi. Evden çıkmam yarım saat sürdü. Devlet memurlarını geçmiştim. Niyetim işleri toparlayıp bir bahaneyle yurtdışına kaçmaktı. İşler beklediğimden daha yoğun geçiyor, Levent, Maho ve Cengiz bana destek veriyordu. Müjde neredeyse sekreterim olmuş nereye koşturacağını şaşırmış durumdaydı. Sedat ve Bekir cephesinde ise durum pek iyi sayılmazdı. Benim yokluğumu doldurmak zordu. Bu işten alnımızın akıyla ya çıkacak ya batacaktık.

Bunlar yetmiyormuş gibi işkence gibi Duygu'nun günün belirli saatleri beni arayıp "Ali sen nasıl bir öküz çıktın! Evleneceksin umurunda değil! İnsan bir sorar bu mimarla ne yaptı bu kız..." diye kalaylarını dinleyip savuşturmaya çalışmamı söylememe gerek yok sanırım.

Ey aşk sana lanet olsun!

İki hafta sonra

Ethem'in işleri beklenilenden daha kısa sürede yoluna girmişti ve bu gece benim emrimle düzenlenen tanıtım gecesi vardı. Sedat ve Bekir katılmazken, perdelemek istediğimiz bağlantımızın er geç ortaya çıkacağını biliyorduk. Sonuçta resmi olarak benim Sedat'la bağlantım bilinmese bile yer altı dünyasında sol kolu olduğumu bilmeyen yoktu. Basını ve olayın çalkantısını düğüne kadar en aza indirgemek en doğrusuydu.

Tabii Aslı'nın nişanlım olarak yanımda bulunması gerekiyordu. Çiftliğin önünde arabanın içinde müstakbel nişanlımı almak için bekliyordum. Elimde telefon tuşlara basmamak için bahaneler üretiyordum. Aslı'yı bu geçen zaman zarfında iki kere görmüştüm. Şirketteki beni benden alan lacivert takımının içindeki hâli neyse de nişandaki hâli gözümün önünden gitmiyordu. Güzelliğini anlatmama gerek yok ama uysallığı beni şaşırtmıştı. Ne bana laf sokmaya çalıştı, ne de elimi bıraktı. Üniversiteye gitmesi için izin verdiğimden dolayı olabilirdi. Tamam uysaldı ama ben hariç herkese gayet kibar ve saygılıydı. Yanımda olmasına rağmen pek konuşmadı, yüzüme bakmadı. Ben mi? Ne verirsen onu alırsın, nokta!

Nişan tam bir komediydi. Ben bütün akşam Aslı'nın şaşkınlığında oradan oraya sürüklenirken Bekir'e gün doğdu. Bütün gece benimle dalga geçti durdu. Sadece dalga geçse iyi! Bildiğin davul zurna getirmişti. Nişanda davul zurnada neymiş? Bir ilkti sanırım. Bastım küfürü ama nafile! Bütün akşam pişmiş kelle yanında halt etmiş. Sıntı hayvan! Trabzon'un intikamını aldı laz! Ondan geçtim Necati ayısı ni-

şan dansı diye bize Ferdi Özbeğen'den bir parça çaldı! Yemin ederim yedi sülalesine sövdüm ama nafile! Bizi seven sevmeyen herkes Necati'nin Tarabya'daki yerini doldurmuştu. Sedat, Dursun ve Durmuş'la horon bile tepti. Sanırım Aslı'da kendince bu evliliğe katlanacak iyi yan bulmuştu çünkü Selma ve Duygu'yla iyi anlaşıyordu. Bu gözümden kaçmadı. Benim yanımda suratı asılan kız onların yanında o güzel gülüşünü sergiliyordu.

Onun gülüşüyle içim ısınıyordu da bana ölüm gelen soğuk bakışları canımı sıkıyordu. Bütün akşam sıkıntımı yüzümün maskesine saklayıp suskunluğa büründüm tabii. Benimle dalga geçen Bekir bilse içimde ne fırtınalar var oturur kederinden benimle iki büyük deviridi. Öyleydi böyleydi. Nişanlandık...

Düşüncelerimden cama tıklatan koruma ile kurtuldum "Efendim bir sorun mu var? Ethem Bey'e haber vermemizi ister misiniz?"

Başımı hayır anlamında sağa sola sallamakla yetindim ve sağ elimde eğreti duran yüzüğü çevirmeyi bırakıp telefonumun tuşuna bastım. Bir çaldı. İki çaldı. Üç çaldı açan yok. Bende sinir artmaya başladı. Allahtan dördüncüde açıldı.

"Aslı?"

"Evet."

"Hazırsan kapıdayım"

"Neden girmedin?"

"Geç kalıyoruz"

"İyi," dedi soğuk bir şekilde ve telefonu kapattı.

Araban indim ve evin kapısına doğru yaklaşmaya başladım. Zamanla onun bu soğuk tavırlarına alışırım diyordum ama içimde bir yerlerde sanki tabur tabur askerler öle öle bitmiyordu. Gülüşüyle canlanan umutlarım, nefret dolu bakışıyla ölüyordu. Yine yine yine...

Diyorum kendime sakin ol Ali! O sadece yaralı! Seni istememesi gayet doğal! Ama yok içim kabullenmiyor. Ben onu

böyle arzularken... diye başlayan cümlelerin aklımda ucu bucağı yok. Dünyayı sallayacağım geliyor, kuduruyorum. Lan karşılıksız sevmek kadar kötü bir şey yokmuş, bunu yeni öğreniyorum. Al sana platonik Ali! Ne madara oldun lan kendine.... İçimde manda sürüsü, davul zurna sesinden kaçmaya çalışır gibiydi de dıştan ölüm sessizliğine bürünmüştüm. Resmen kendimden tiksinir, duygularımdan utanır hâle gelmiştim.

Evin kapısı açıldı. Ethem ve arkasından meleklerin görünen hâline bürünmüş Aslı çıktı. Bedenini saran çimen yeşili kumaşın yerinde olup onu sarmayı ölürcesine istedim yalan yok. Bu nasıl bir şeydi bilmiyorum. Onu gördüğümde hayat duruyor, yaşama hevesim onun nefesiyle bir solumaya başlıyordu. Aldığım her nefes ismini heceliyordu sanki... Kalbim ve aklım bir olmuştu da yüzüm cenaze levazımatçısı asıktı. Ben aslında kendimde değildim. Tabii bunu dıştan anlamak zordu.

"Hoş geldin oğul"

"Eyvallah Dayı!" dedim Aslı'ya bakmadan. Zaten o direk arabanın arkasına geçip oturdu ve kapıyı sinirle kapattı.

"Bu gece hayatında bir çok şey eskisi gibi olmayacak."

"Dayı kızını otogarda gördüğüm andan itibaren hayatım bir cehenneme döndü. Bu gece vız gelir. Sen rahat ol."

"Her şey gözlerinde belli. Bakışların, benim öksüzüm için tek avuntum."

"Ne belli bilmiyorum dayı ama sana söz kimse ona zarar veremeyecek."

Ethem efendi "Ondan bu rahatlığım." dedi gülümseyerek.

"Hadi dayı geç kalmayalım."

"Siz geçin, benim bir-iki işim var. Orada buluşuruz." dediğinde ben şoför koltuğuna geçmiştim.

"Aslı öne geç istersen."

"Ben böyle iyiyim."

"Bu konuşmayı daha önce yapmıştık öne geç!" dediğimde aynadan sinirle bana baktı. Sonra eteklerini toplayıp bacağını on koltuğa uzattı ve omzuma tutunup kendini koltuğa bıraktı.

"Ölürdün di'mi arkada otursam! Elbisemi buruşturdun." dediğinde baldırımdan aşağı uzanan yırtmacını gördüğümde şok oldum.

"O...o... yırtmaç mı?" dedim işaret parmağım süt beyazı bacağını gösterip gözlerim dokuz derece miyoptan kurtulmuş gibi açılırken. Aslı'dan cevap gecikmedi al sana savaş!

"Hayır köprü çıkışı." dediğinde alaylı konuşmasından bayağı bir zevk aldığı belli oluyordu. Bu Maviş bana karşı uysal davranmayıp, erkek gibi konuştuğu sürece benim cinler tepemden hiç inmeyeceklerdi anlaşılmıştı.

"Yine ayarın kaçtı senin."

"Ayarlarsın."

"Aslı!"

"Tamam ya! Bak kavga etmek istemiyorum"

"Etme lan o zaman."

"Benimle doğru konuş."

"Konuşmazsam?" dediğimde Aslı arabanın kapısını açıp indi ve kapıyı bütün kuvvetiyle kapattı. Araba sallandı valla! Hızını alamadı ve eteklerini toplayıp çiftliğe doğru yürümeye başladı. Gözlerimi kapatıp "Ya sabır" diyerek çıktım arabadan. Ayağındaki topuklu ayakkabılarla yürümeyi becerebildiği söylenemezdi. Itirat etmeliyim, öyle güzel görünüyordu ki! Onu kimsenin bu elbisenin içinde görmesini istemedim. Beli incecik ve öyle narin duruyordu ki iki elimle sarsam parmaklarım birleşirdi.

Çiftlik evinin kapısına ulaşmadan Gülnaz Hanım göründü. Demek ki camdan bizi seyrediyormuş. Ardından Ethem Efendi belirdi. Ben de o ara Aslı'ya yetiştim. Kadın bana öldürücü bakışlar atarak "Aslı kızım ne oldu bir şey mi unuttun?" dedi telaşla.

"Bu kutup ayısıyla hiçbir yere gitmiyorum. Yeter ya!"

Ethem Efendi "Aslı!" diye kükredi. Aslı "Benim gitmeme gerek yok. Orada bir kuklaya ihtiyaç olmayacak," dediğinde "Bu kıyafetle gelmese de olur" dedim sinirle. Hay çenem tutulsun!

"Ya sen kim oluyorsun da kıyafetime karışıyorsun!"

"Valla pezevengin olmadığım kesin" işte bu söylediğim ağır olmuştu da benim dilin kemiği hiçbir zaman olmamıştı.

Aslı hırsla bana döndüğünde "Ali! Aslı!" diye kükredi Ethem Efendi.

"Kızın evde kalsın dayı! Elimden bir kaza çıkar benim bu gece..."

"Aslı bin arabaya! Ali senin kocan olacak! İkinizde bir kendinize gelin artık! Bu yola girildi. Ali senin de ağzından çıkanı kulağın duysun! Evlenince ne istersen yaparsın şimdi gidin!" dediğinde Aslı bir kere daha sinirle arkaya oturdu. Lan ben öne geç dedikçe hatun arkaya oturuyordu ya! Sinirle şoför koltuğuna geçip gaza bastım. Şeytan durdur arabayı indir şunu geçir öne dedi ama şeytana uymadım. Öyle masum, üzgün bir şekilde yolları seyrediyordu ki...

Davetin yapıldığı otelin önünde durduğumuzda al başına belayı! Basın resmen ordu hâlinde arabaya hücum etti. Arabadan inip arkamda duran Levent'le göz göze geldim. Onların görünmeleri demek bir şekilde mafya etiketini kabullenmiş olduğunu gösteriyordu. Oysa ben basının gözünde ucundan ünlü SD holding yönetim kurulu başkanı Ali Aral'dım. Arka kapıyı açtığımda gazetecilerin soruları yağmur gibi başladı. Soruların ardı arkası kesilmiyordu. Ben yüzüme taktığım sırıtık maskeyle Aslı'yı elinden tutup arabadan çıkardım. Kalabalıktan yürü yürüyebilirsen... "Arkadaşlar sorularınıza gerçekten cevap vermeyi çok isteriz ama şu an içeride bizi bekleyen misafirleri bekletmek istemiyorum. En kısa zamanda bir basın toplantısında merakınızı giderebiliriz."

"Ali Bey en azından aşk evliliği olup olmadığını bize söyleyin!"

"Beyler yanımdaki güzelliğe bir bakın sizce anlaşmalı bir evlilik gibi mi duruyor?" dedim ve Aslı'yı kalabalıktan çıkarıp otele soktum.

"Vay be!" dedi Aslı yine o beni uyuz eden alaylı ses tonuyla. Alay edip, kendince beni aşağılamaya çalışıyordu ya canım yanıyordu. Canı yansın istiyordum ve ister konuşarak ister darbeyle can yakmak uzmanlık alanımdı.

"İlk bakışta bir şeye benziyorsun ama eşek yine bizim eşek. Söylediklerimi dikkate alma!" dedim sırıtarak. Ben sırıttım da Aslı niye kahkaha atıyordu merak ettim. Merakımı dikenli cümleleriyle giderdi.

"Ben iş adamı olduğuna az kaldı inanacaktım onu belirttim. Ne olduğumu biliyorum söylemene gerek yok! Eşek olmasam senin gibi sahibin sırtımda işi ne? " dedi buz gibi bir sesle. İçime kalbimi delen bıçaklar kaçmıştı. O ara yanımıza gelen bir yığın insanla ona cevap veremedim.

"Ali Bey hoş geldiniz. Ben Atik Kimyanın genel yönetim başkanı Celal Erat"

"Hoş bulduk nasılsınız?"

"Teşekkür ederim. Efendim bu akşam size ben eşlik edeceğim. Eşim Rezzan." dedi. Celal ve Rezzan kırklı yaşlarının sonlarında güleç yüzlü insanlardı.

"Rezzan Hanım iyi geceler"

"Hoş geldiniz Ali Bey" dedi ve Aslı'ya "Aslı hayatım sen de hoş geldin!"

"Rezzan Abla nasılsın? Seni görmeyi beklemiyordum" dedi Aslı cenneti görmüş gibi. Başkalarına melek olup, bana gelince kuyruğuna basmış şeytana dönmüyor muydu sinir oluyordum.

"İyi canım. Milano'dan bugün geldim."

"Arda nasıl?"

"İyi sana selamlarını yolladı. Evliliğin hayırlı olsun. Beklemiyorduk." dediğinde Aslı göz ucuyla bana baktı ve "Teşekkür ederim." dedi sadece. Rezzan'ın üzüldüğü her hâlinden belliydi. Aslı'yı oğluna istiyordu herhalde.

"Ali Bey içeri geçelim arzu edersiniz." dedi Celal ve Aslı her ne kadar Rezzan'la kalmak istediğini belirtse de izin vermedim. Niye gıcıklık yapıyorsam? Niyesi belli işte! Elimi uzattım ve Aslı gözlerini benim görebileceğim şekilde devirip elimi tuttu. Minik elleri avucumun içinde kaybolduğunda bununla yetinmedim. Parmaklarımı parmaklarından geçirdim. Aslı aptalca bana bakıyordu. "İçeri geçelim mi aşkım?" dedim alayla. "Geçelim bal böceğim." dedi yüzündeki kusar ifadeyle sırıtmaya çalışarak. Lan bal böceği neydi? Bu kızın çenesiyle işim vardı ama teninin sıcağını hiçbir tende hissedemiyordum onu biliyorum. Ona dokunduğum an yok oluyor gibiydim. Derin bir nefes alıp bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştım.

Davet alanına girdiğimizde ufak çaplı bir sessizlik oldu. Celal ve eşinin yönlendirmesiyle oturacağımız masaya geldik. Masa altı kişilikti ve masadaki beyler kalkıp Aslı'ya selam verirken ben bayanları selamlıyordum. Aslı dikkatle beni izliyor ve şaşkınlığını gizlemiyordu. Tabii benim gibi eli silahlı bir adama bu ortamlar uymazdı. Bir yerde haklıydı. Sıkılıyor, daralıyordum. Hep Sedat'ın yüzünden ya neyse!

Yemek servisi başladığında masada işten başka bir şey konuşulmuyordu.

"Ali Bey boşalan pozisyonlara düşündüğünüz birileri var mı?"

"Şu an için o pozisyonlar boş kalabilir"

"Bu otorite boşluğu doğurmaz mı?" diye soran üst düzey bir yöneticiydi.

"Yeterince boşluk vardı. Bu yüzden bir şey hissedileceğini düşünmüyorum." dediğimde hava buz gibi oldu. Herkes ne

demek istediğimi anlamıştı.

Celal Bey'e dönerek "Aslında yönetimi size vermek iyi bir fikir olabilir." dediğimde herkes donu. Devam ettim. "Böylelikle otorite boşluğunu engellemiş oluruz. Tabii bir deneme süresi olacak." dedim keyifle.

"Bu ağır bir yük." dedi Celal.

"Kaldıramayacağınızı düşünüyorsanız buna saygı duyarım."

"Celal Bey kabul etmezse ben bu görevi memnuniyetle kendi üstlenirim." dedi masada oturan gözlüklü şişman herif.

"Ben reddetmedim Suat Bey. Sadece yönettiğim üç şirketin üzerine dört şirketin daha olması düşündürücü. İşimi layıkıyla yapmak isterim."

"Size destek olunacak Celal Bey. Bir düşünün ve en geç iki güne kadar bana kararınızı bildirin." dedim ve yemeğime geri döndüm. Aslı sessizce oturuyor işle ilgili bir şey dinlemediği kesindi. Masaya göz alıcı krem etekli takımının içinde uzun boylu manken kılıklı bir hatun gelip "Ali Bey konuşma için sizi sahneye alabilir miyiz?" dediğinde ayağa kalkıp ceketimin önünü iliklediem. Aslı'ya doğru eğilip dudağından küçük bir öpücük alıp "Şans dile!" dediğimde masadaki ve etraftaki herkes bize bakıyordu. Aslı'nın rengi atmış, ben sırıtıyordum. Dudaklarını tadını almak için yaladığımı itiraf etmem dürüstçe olur. Daha fazlası için deliriyordum. Hâlime bak kürsüye çıkmak üzereydim ben ne düşünüyordum. Harikayım!

Kürsüye çıkan seksi hatun "Sayın konuklar, basın mensupları, değerli misafirler... Bugün burada yeni bir oluşum, hızlı büyüme adına ortak paydada buluştuğumuz ve bizi daha güzel yarınlara taşıyacak olan Şah holding yönetim kurulu başkanı Ali Aral'ı kürsüye davet ediyorum."

Kürsüde duran mikrofona "İyi akşamlar değerli konuklar!" dedim ve salona baktığımda şaşırdım. Kalabalıktan koca salonda nefes alacak yer yoktu. Tamam ben işadamı rollerine

bürümeli yıllar olmuştu. Yurtdışında bir çok toplantı, ihale ve yatırım amaçlı toplantılara katılmıştım da böyle bir toplulukta konuşmak ve tezgâh altından aba göstermek bir ilkti. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve aklımda hiçbir şey yoktu. Oysa buraya gelirken asarım keserim deyip kürsüden ineceğimi düşünmüştüm. Durdum ve beni merakla izleyen kalabalığa gülümsedim.

"Tanrım çok kabalalıksınız. Oturduğum masadan bu ihtişam belli olmuyordu." dediğimde herkes gülmeye başladı.

"İtiraf etmeliyim siz SD gruba ne kadar yabancıysanız ben de Şah holdinge bir o kadar yabancıyım. Zaman her çözümü bana sunacağı gibi size SD grup bünyesinde çalışmayı benimsemeyi öğretecektir. Bir çoğunuzun kafasındaki soru işaretlerini silmek için buradayım. Size benim sözümle belirtmek isterim ki dürüst, işini hakkıyla yapan hiçbir çalışanın işine son verilmeyecektir. SD grubun çalışanlarına sağladığı her imkân bundan sonra Şah Holding çalışanları için geçerli olacak. Yeni atılımlar, yeni pozisyonlar ve iş alanlarında kendi bünyemiz içerisinde oluşuma gidilecek olup sizlerin daha kaliteli çalışma şartlarına sahip olması için elimizden geleni yapacağız. Bundan böyle Şah holding çalışanları, SD grup ailesinin bir ferdi olup, sizlerden yeni ailemizde yer almak istemeyenlere saygımız sonsuz. Çalışmak istemeyen her çalışana bütün hakları verilerek ve ilişiği kesilecektir. Bizim için iyi niyet, dürüstlük en önemli özelliktir. Bu iki özelliği suistimal eden herkes için yol bellidir. Hepinize iyi eğlenceler!" dedim. Kürsüden inerken alkışlar devam ediyordu. Masaya geldiğimde Aslı'nın yüzünde ki şaşkınlık merakımı uyandırdı.

Oturdum ve "Söylemek istediğin bir şey mi var?" dedim ona eğilip.

"Yok."

"Var."

"Yok dedim."

"Soyle!"

"Gerçek bir iş adamı gibisin." dedi gözlerime bakarak.

"Sen de gerçek bir hanım gibi duruyorsun ama aslını biliyoruz"

"Bana lat sokmadan duramıyorsun değil mi?"

"Huyum kurusun."

"Kökün kurusun Ali Aral!"

Kulağıma doğru yaklaşmış, fısıltıyla "Seni iliklerine kadar zevkle ıslatirken kuruyabilir miyim?" dediğimde Aslı morarmıştı. Boyle bel altı konuşmaları kaldıramadığını biliyordum. Oklizarmış yüzüyle tabağıyla ilgilenirken ben Celal ve saz arkadaşlarıyla iş konuşmaya başladım. Geçen iki saat sonunda Aslı'nın sıkıldığının farkındaydım. Masada Rezzan Hanımla uzak kalmış diğerlerinin magazin, kıyafet, makyaj sohbeti onu sarmamıştı.

Dans muziği eşliğinde dans eden çiftler çoğalmış gece ilerliyordu. Rezzan Hanım "Ali bey dansla aranız nasıl?"

"Çok ilgilendiğim bir konu değil." dedim gülümseyerek.

"Aslı çok güzel dans eder. Hatta oğlum Arda'yla lisedeyken beraber bir çift gösterisi bile yapmışlardı."

"Ne güzel! Yetenekli bir eşim olacak!" dedim alayla ama o Arda puştunun ona dokunduğunu düşünmek boynunu kırma gudumu daha çok arttırmadı değil!

"Demek dans ediyorsun."

"Artık etmiyorum."

"Niye, Arda yok diye mi?"

"Hayır yanımda bir ayıyla gezeceğim için gerek yok." dediğinde bir lışınla ayağa kalktım. Sanırım etraftakiler korktu. "Canım bu güzel gecede dans etmeden olmaz değil mi?" dediğimde Aslı aptalca suratıma bakıyordu. Etrafı süzdü ve "Ben de bunu bekliyordum" dedi ve minik elini avucuma koyup oturduğu yerden kalktı.

Piste yürürken "Seninle dans etmezsem hatırım kalırdı. Bu anı yıllarca bekledim." dedi Aslı alayla. Piste geldiğimizde

onu kollarımın arasına sıkıştırdığımda ağzından acı dolu bir inilti kaçtı.

"Sen iste yeter ki! Hatta bu ayıyla yatak odasında ne danslar edeceksin hiç sorma." dedim sırıtarak. Aslı'nın yüzü kırmızıya ve sonrada mora döndü.

Gözlerini benden kaçırıp yüzünü öne eğdi. Ah bir de o çenesi bir sussa!

"Rüyanda görürsün!" dedi demesine ama gözlerime bakamıyordu.

"Ben rüyamda mı görürüm, yoksa sen ebeni tersten mi görürsün orası hiç belli olmaz." dediğimde hayret sustu. Tek kelimesini bile anlamadığım şarkının bitmesi bana saniyeler geldi. Her şey rağmen bu kadını yanımda istiyordum. İki iki daha dört! İnkâr etmeyi bırakmalıydım. En azından kendime dürüsttüm. Şarkı bitti ya kollarımın sardığı beden benden uzaklaşırken ömrümden ömür gitti. Masaya geçerken küçük eli elimin arasındaydı "Aklın kaldıysa devamını getirebilirim."

"Cehenneme direk ol Ali Aral" dedi sinirle ve elini hırsla çekmeye çalıştı ama izin vermedim "Uslu dur bu kadar insanın içinde rezil olma Aslı Aral"

Gözleri dolmuştu. Benimle laf yarıştıramayacağını yavaş yavaş öğreniyordu da niye benim içim acıyordu?

"Tuvalete gideceğim." dedi kırmızılaşmış burnuyla.

"Sana eşlik ederim."

"İstemez!"

"Sana sormadım." dediğimde elinden tutmuş tuvalete doğru gidiyorduk. Kapıyı yüzüme çarptığında sırıtıyordum. Duvara dayanıp derin nefesler alıp sakinleşmeye, üzerimden Aslı etkisini atmaya çalıştım. Bekle bekle, Aslı on dakika geçmesine rağmen çıkmayınca bir-iki seslendim. Çıt yok. Kapıyı sinirle açıp içeri girdiğimde tabii ikimizde şoktuk.

Gözleri ağlamaktan şişmiş aynanın önündeki mermere oturmuş öylece duruyordu. Beni görünce dondu. Ben de onu

görünce...Ne oldum hiçbir fikrim yok!

"Ne yapıyorsun burada?"

"Tuvalette de rahat yok!" dedi mermerden kendini aşağı kaydırıp aynaya döndü. Elindeki peçeteyle ağlamasını gizlemeye çalıştı.

"Sana bir soru sordum"

"Ne yapıyor gibi duruyorum?"

"Birincisi benimle konuşurken yüzüme bak!" dedim. Bahaneydi, bana baksın istiyordum hepsi bu.

"İkincisi soruya soruyla cevap verme! En sinir olduğum şeydir!"

"Bu senin sorunun benim değil" dedi ve yanımdan geçip gitmek için iki adım attı. Kolundan tutup onu kendime doğru çekmem bir oldu.

"O koca çenene sahip çık! Bu da üç..."

"Çıkmazsam ne yapacaksın yine bana vuracak mısın?"

"Eşek olduğunu sen söyledin!"

"Haklısın artık yeni sahibim sensin."

"Bunu aklından çıkarmasan iyi edersin." dedim ve onu tuvaletin çıkış kapısına doğru ittim. İçimde barındırdığım duygularla yaptıklarım o kadar tezattı ki... Kendime lanet okuyordum. Masaya oturduğumuzda yine iş konularına dalmam saniyeler sürdü. Saat epey ilerlemişti. Aslı'nın devamlı şarap kadehi boşalıp duruyor yenisini istiyordu. Eğilip "Aslı hızlı gidiyorsun."

"Sana ne!" dedi kıkırdayarak. Al işte papazı bulduk. Tam ondan uzaklaşıp hızlı düşünmeye çalışırken bana doğru eğildi. Kokusu burnuma dolup beynimi ele geçirirken dudaklarımın tenine değmesi için her şeyimi verebilirdim.

"Tuvalete gitmeliyim"

"Git o zaman."

"Öküz müsün? Başım dönüyor! Düşmemi ister misin?" Yine lafı yemiştim. Bu kız dilsiz olsaydı tadından yenmezdi. Aslı ayağa kalktığında ben çoktan ayağa kalkmıştım. İlk ko-

luma girdi ama ayakta durabilecek miydi çok merak ediyordum.

"Sanırım kusucam" dediğinde tek elimle beline sarıldım.

"Hadi tuvalete gidelim" dedim ve onu hızlı ama çaktırmadan tuvalete doğru götürdüm. İçeri girdiğinde onu yalnız bırakmamak için ben de peşinden girdim. Kusacağını düşünmüştüm ama o aynanın karşısındaki duvara yaslanarak gözlerini kapattı. Kısa bir süre sonra gözlerini açmış bana bakarken gülmeye başladı.

"Niye gülüyorsun?"

"Karşımda iki tane Ali var"

"Gerçekten sarhoşsun"

"Ben biriyle baş edemiyorum iki tane Ali'yi ne yaparım hiçbir fikrim yok," dediğinde kahkaha atıyordu. Ona doğru yürüdüm ve onu kollarının altından tutup destek verdim.

"Hadi seni eve götürelim"

"Yüzümü yıkamak istiyorum. Berbat görünüyorum değil mi?" dediğinde ayakta zor duruyordu. Lavabonun önünde durduğunda sendeledi. Belinden onu tutup kaldırmam bir oldu. Kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Musluk iki tane," diye kıkırdarken akan suyun altına elini götüremiyordu bile. Onu kenara çekip ellerini suyun altına soktum "Teşekkür etmiyorum Ali Aral" dedi kıkırdayarak.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum"

"O kadar yani!" diye sinirle diklendiğinde bana dönmüş kendini mermere dayamış ayakta durmaya çalışıyordu.

"Ne o kadar?" dediğimde kızarmış, baygın gözleri dolu doluydu.

"Senden nefret ediyorum." dediğinde içimden yaşamaya değer ne varsa kaybolup gitti. Beni sevmediğini anlayalı çok olmuştu da nefret ettiğini duymak ölümden beterdi.

"Benden nefret eden ilk sen olmayacaksın" dedim alayla.

"Yani bir çok kadın var öyle mi?" dediğinde aptalca ona bakıyordum.

"Aslı hadi!" dedim çünkü o sarhoştu. Ben düşmesin diye onu kollarından tutup kendimden uzak tutmaya çalışırken o dayandığı tezgâhtan kendini bana doğru yaslayıp kollarını boynuma doladı. İçimdekileri anlatmakla bitiremem. Aşkıyla çarpan yüreğim, biraz önce bana söyledikleriyle sela vakti cenazesi kılınacak kadar ölmüştü. Bu neydi şimdi? Nefretini benimle oynayarak mı belli edecekti?

Ellerim buz gibi olmuştu ve içim titriyordu. En son yeni yetme bir veletken bu hâle geliyordum. Bir kadın bana yanaştığında süt dökmüş kediye döner ne yapacağımı bilmezdim. Her bana sıntana âşık olduğumu söylememe gerek yok sanırım. Zaten aşk değil bilgisizlikmiş. Sonra benim diyen hayat kadınından daha fazla deneyim kazandık kadın koynunda.

O duygularım Aslı'nın sarılmasıyla geri gelmiş gibiydi. Ben kendi iç savaşımda yeni yetme Ali'yle uğraşırken Aslı "Ali!" dedi Maviş baygın gözlerini bana dikerek. Bakışlarının anlamı çözemiyordum. Hoş ne çözmek istiyordum ne umutlanmak. Ah be Maviş!

Öyle istekli ve âşıktım ki sarhoşluğundan bile umutlanacak hâldeydim. Burnuma dolan kokusu, bedenimi saran sıcaklığı yetmiyormuş gibi gözlerim dudaklarının hayalini kurmakla meşguldü. "Hadi çıkalım şuradan." dediğimde "Ali!" dedi bir kere daha boğuk sesiyle.

"Ne var Aslı?" dedim burnumdan soluyarak çünkü kollarımdaki kadını deli gibi arzuluyordum.

"Ya sen öküz müsün?"

"Bana bak bana öküz deyip durma fena olacak..."

"Bir bok olacağı yok! Bıktım senin bu tehditlerinden." dediğinde sinirle onu kendime doğru çektim. Canı yanmıştı ve yüzü buruştu "Dua et kendinde değilsin."

"Beni korkutamazsın."

"Korkmalısın!" dediğimde bu benim sabrımı taşıran son demdi. Dudaklarını hangi ara dudaklarıma kenetledim bilmiyorum. Dudaklarım dudaklarını ezerken ince belinden onu

kaldırıp mermerin üzerine oturttum. Bacaklarını araladım ve onu kendime iyice çektim. Çırpınan kolları kendime hapsetmem ve ensesinden tutup onu hareketsiz bırakmam zor olmadı. Alt dudağını dudaklarımda hissedip hayalimi gerçekleştirmek eşsizdi. Alt dudağından üst dudağına geçerken bile aklım alt dudağında kalıyordu. Direnmeyi bırakıp aralanan dudaklarından ağzının içine sızdığımda tadı bütün bedenimi ele geçirmişti. Gevşeyen kollarımdan sıyrılan kolları ceketimin içinden bedenimi sardığında ben cennetteydim. Dudaklarında dilinde bir şarkının notaları gibi dolandım durdum. O cennetin suyuydu ben yanlışlıkla cennete düşmüş yanmaktan susamış günahkâr... Nefesim yetmez olduğunda isyanım insanlığımaydı. Bırakmamak ondan ayrılmamak için çırpınıyordum. Derin derin kokluyor, yanaklarından boynuna inmiş ellerim onu içime sokarcasına kendime bastırıyordu. Daha fazlasını istercesine çırpınan ruhuma, acı çeken ellerim katılmış aklıma karşı geliyordu. Ellerim tenini bulmaya çalışır gibi elbiseyi parçalamak için komut bekliyordu. Boynundan göğüs oluğuna inen dudaklarımın yaptığı yanlışı biliyordum da kim dinliyordu. İşkence gibi "Aslı durdur beni!" çıktı ağzımdan.

"Ne fark eder ha şimdi ha sonra! Sen her istediğini alan Ali değil misin?" dedi Ash soluk soluğa.

"Sen istemiyor musun?" lanet olsun Ali sana! Bu soruyu nasıl, hangi salaklıkla sormuştum. Vereceği cevabın beni bitireceğini bile bile sormuştum.

"Bana her dokunduğunda lanet okuyorum." gözlerim gözlerinde biraz önce umutlanan hayallerim buhar olup uçmuştu.

Yutkunan boğazımdaki düğümü hiçe sayarak "O zaman benden uzak dur! Yoksa affetmem! Güzel kadınlara hiçbir zaman hayır diyemedim. Onlardan bir farkın yok bilesin."

Bir insan kaç kere ölüp ölüp tekrar canlanabilirdi? Sevdiğinin gözlerinde yok olabilirdi. Ben hangi ara körü körüne bu kadına bağlanmayı dilemiştim. Kaç gece kendime verdiğim sözleri sabah unutur olmuştum. Ey aşk sana lanet olsun!

Sevmemek çok zor...

Aylardan kasım... Yine işlerin içinde boğulmanın yetmediği günün akşamında salonun koltuğunda öylece hareketsiz kalmış boş boş televizyona bakıyordum. Ev halkı görünürde yoktu. Şehir dışına çıkmayacak olsam bu akşam çiftliğe hiç gelmezdim ki o kadar yani. Uykusuz, kendi özlemimde kaybolduğum gecenin sonrasında hiç keyfim olmuyordu ve günüm berbat geçiyordu. Bu günde o günlerden biriydi ve suçlu yine Aslı'ydı. Uykusunda bilmeden huzur veren Aslı bazen bedenimi, ruhumu çıkmaza sürükleyip uykumu kaçırıyordu. Naif bedeni, yastığa yayılan altın sarısı saçları, bedeninin kıvrımlarıyla beni benden alan kokusu başlıca nedenler arasındaydı. Sonuç ortada, lanetli olduğum kesin! Yoksa niye bu Sarı Cadı'yı Allah başıma versin. Sev ama sevilme, gör ama dokunma, kokla ama hissetme... Delirmek üzereyim. Kendi yatağımda bir nefes kadar yakınımda onun sıcağında bile mutluyken eziyetteyim... Bu aylardır devam ediyordu ve bazı sabahlar isyanımı, arzularımı bastırmak hiç kolay olmuyordu.

Oysa ilk aylarda her şey daha kolaydı. Haziran ayının on ikisinde üzerimde damatlık, ben kara kara balayında ne bok yiyeceğiz, Aslı'yla birbirimizi öldürmesek bari diye düşünürken, Duygu'nun kaçırılması ve bizim onu bir hafta eve uğramadan arama çalışmalarımız bir nevi kurtuluşumdu. Nikahta Aslı'nın gelinlik üzerinde panik hâli gözümün önüne geldikçe onun gerçekten iyi bir kız olduğuna inanıyorum. Evlendiği günün her şeye, en çokta bana rağmen iyi geçmesini ve belki de nikah masasında evet yerine hayır diyerek ikimizi de bu sonsuz işkenceden kurtarmayı gerçekten isterdim. Tamam benim için pek işkence sayılmaz, kendime bazı şeyleri itiraf edeli çok oldu ama bırak kimseye söylemeyi, kendime bile

sesli bir şekilde dile getiremiyorum.

Nikah gününe geri dönmek aslında bir çok şeyi hâle yola sokardı da işte. Bir kere Duygu'yu oturtur Aslı'nın yanına gözümden ayırmazdım. Geçmişe geçmiş ola demek lazım. Neyse Duygu'nun kaçırıldığını anladığımızda Sedat ve Bekir'in hâlini anlatmaya kelimeler yetmez. Kendimi hiç söylemiyorum bile. Canımızdan can koptu. Sedat Duygu için İstanbul'u yakıp yıktı. Tabii bizde peşinde, dört döndük aylarca. Saldırmadığımız, aramadığımız yer kalmadı. İğne deliğine bile iki kere girdik çıktık. Çıkan çatışmanın birinde Bekir vuruldu. Vuruldu dediysem kurşun kolunu sıyırdı geçti. O yokken ne yedik ne içtik! Kimse nefes bile almadı. Sedat hiç uyumadı. Ne yerde ne gökteydi. Tam ümitler tükendi dediğimiz sırada Deniz'in babası oğlunun canına karşılık yerlerini söyledi. Sedat öksüzünü buldu ya yeniden doğdu. Onlar kavuştu, biz rahat bir nefes aldık. En nihayetinde kara günler geçmişte kaldı. Bizim Çirkin bir gitti iki döndü. Altı aylığa yakın hamileydi. Nasıl bir kaderdi bu? Eşeğini binlerce kere kaybedip bulma dünyasıydı. Küfür etsen kar etmez, isyan etsen sesin duyulmaz. Duygu için doktorların seneler evvel söylediği, gördüğü tedaviler sonucu asla bebeğinin olamayacağıydı. O zamanlar zaten yaralı, babasını, anasını kaybetmiş, çekmediği dert kalmamış.... Sedat "Aklı ermez, yaşı küçük, biraz büyüsün söyleriz." dedi demesine ama üzülmesin diye öksüzünden sakladı bu içini kemiren sırrı. Sonuç ortada! Mucize miydi? O zamanın doktorlarının hatası mıydı? Artık bir önemi yoktu.

Sedat, baba olacaktı ya iyice bir tuhaf oldu. Onun mutluluğunu günlerce hep beraber yaşadık yaşamasına ama adam bildiğin manyağa bağladı. Öyle böyle değil! Duygu'yu neredeyse cam bir oda yaptırıp içinde yaşatacaktı. Herkes isyanda! Hani hep Sedat'a sabır ver Allah'ım diye dua ederdim ya! Artık Duygu'ya Allah kolaylık versin diye dua ediyorum.

Gerçi tencere kapak gibiler. Başka söze gerek yok çünkü Duygu ve Sedat'ı bırakıp ev halkı için dua etmeliyim. Duygu eve döndü pir döndü. O döndü ya sanki koca çiftlikte her gün şenlik vardı. Onun yokluğunda oluşan kasvet gelişiyle yerini neşeli günlere bıraktı. Neşeli kavramının eş anlamı tutsaklık olabilir mi? Sabah kahvaltıda bütün aile buluşmadan kimseyi dışarı mı çıkarmadı. Akşam hepimiz toplanıp yemeğe oturmadan aç mı kalmadı. Pazar günleri kapıyı kilitleyip kimseyi işe mi göndermedi. Selma ve Bekir'e tutturup Selim yalnız kalmasın bir bebek daha yapın diye bir hafta çene mi yapmadı. En sonunda bana sardı. Ayvayı yemiştim. Her fırsatta Aslı'yla aramızda ne var ne yok öğrenmek için dedektif rollerine büründü. Garibim bilse..! Aslı'yla aramızda koca bir hiç var, üzüntüden ölürdü. Bunu anlaması zaman alacak ama alışacak kaçarı yok çünkü Aslı'yla tanışmamızdan tut, dibine kadar her şey yanlıştı.

Hem âşık olmak ayrı bir şey sevilmek apayrı! Orhan babanın şarkısı tam bana göre 'Sevmek çok zormuş! Sevmemek çok zor! Sevilmemek çok zor!' Bu evlilik bana hiç iyi gelmedi. Ben iyice arabesk olup çıktım harbi. Ey Ali yediğin hurmalar zaman gelir bir yerlerini tırmalar. Onca peşime ağlayan kızın ahtı tutmuştu beni orası kesin. Sürün sürünebildiğin kadar...

Kendimi talihsiz bir aşka düşmüş olarak görüyorum bunda bir sorun yok da, ya Aslı? Ona da hak veriyorum vermesine de, uygulayamıyorum. Aslı'nında ifade ettiği kadar gerçekten şanssız bir kızmış. Bir kere Arnavut Ehem'in kızı olarak doğması en büyük şanssızlığı olmuş. İkinci en büyük şansızlığının ben olduğumu söylememe gerek yok sanırım. Son kavgamızda şansızlığını açık ve net bir şekilde dile getirdi. Bana olan öfkesini son olarak kustu ve sustu. Aslında ben susturdum. Okula gideceği günün sabahı güzel bedenini o minicik eteğin içinde gördüğümde tepemden hiç inmeyen cinler yine halay çekiyordu.

"Bana bak o eteği çıkar yoksa bacaklarını kırarım senin."

demiştim. Susamadı tabii yine.

"Benimle doğru konuş, ne kırıyorsun sen kibrit çöpümü!"

"Bak nasıl da biliyorsun bacaklarının bir boka benzemediğini." dediğimde gözleri dolmuştu.

" Ne şansız bir kaderim varmış, babama benzeyen insan kılıklı bir varlıkla evliyim. Şansıma tüküreyim! Eşek hoşaftan ne anlar lafı tam sana uygun... kutup ayısı!"

"Sen bana ne dedin?" dedim ve iki adımda yanındaydım.

"Duydun işte sağır mısın? Geri zekalı gibi devamlı tekrar ettirme." dediğinde boğazını sıkmıştım. Aslı küfür ediyordu ya kan beynime sıçrıyordu. Yok! Kabul edemiyordum. Aslı hanım hanımcık olmalıydı. Onun o güzel dolgun dudaklarından küfür duyulmamalıydı. O küfür ediyordu ya benliğimin içinden bir canavar misali başka bir Ali ortaya çıkıyor etrafı kana bulamaya çalışıyordu. Gözüm kararıp boğazı ellerimde sıkılıyken söylediklerimi yapacağını, sözümden çıkmayacağını artık biliyordum.

"Bundan sonra benimle bırak küfür etmeyi sesli bile konuşmayacaksın. O eteği çıkaracaksın yoksa seni altıma alır o eteği üzerinden çıkarmadan beceririm. Ya adam gibi giyinirsin ya da oturur minik Ali'lere bakmak zorunda kalırsın" dediğimde yüzünde renk kalmamıştı. Boğazını ancak bıraktım. Dizlerinin üzerine düştüğünde öksürmesine aldırmadım "Anlaşıldı mı?" diye kükredim. Bağırtıma Selma koşarak salona girdi "Ali!" diye bağırıp Aslı'nın yanına yaklaşacağı sırada "Karışma!" diye en ölümcül sesimle bağırdım. Selma ürktü ve yerinde kaldı. İçerlediği ve korktuğu her hâlinden belliydi. Son bir kez Aslı'ya baktı ve salondan çıktı. Onun çıkmasıyla dizlerinin üzerinde öksüren Aslı'nın yanına eğildim.

"Git o eteği çıkar!" dedim duygusuzca. Çıkardı da... Aslı o günden sonra bir daha etek giymedi. Bitmek bilmek bilmeyen kavgalarımızda bu son oldu. Kimsenin gözüne batmadık. Görünürde karı kocaydık ve kimse birbirini boğmak

isteyen iki piton yılanına döndüğümüzü bilmiyordu. Bazen aynı yatakta nasıl yatıyorduk hayret ediyordum. Tamam onu arzuluyordum itiraf ediyorum, hatta başka kadınlarla birlikte olmaya çalışmaktan bile vazgeçmiştim. Bu çok tuhaftı gerçi ama yapacak bir şey yoktu çünkü zevk almıyordum. Aslı'yla tanıştım, onun tadını, tenini tattım ya artık bana başka bir tat yok gibiydi. Hoş onu sadece iki kere öpmüş, cennetinde kaybolmamıştım ama dudaklarının tadını ömrüm boyunca unutmayacaktım. Umarım başka bedenlerde avunmaya başlayabilirim yoksa hâlim çok vahim belirtmeden geçemeyeceğim.

Ben kumandanın kanalı değiştiren düğmesini bozmaya niyetli düşüncelerimde kaybolmuşken bana uzatılan beyaz zarfla kendime geldim.

"Bu senin" dedi Duygu. Oturur şekilde uzandığım koltukta doğrulup bacaklarımı yere sarkıttım. Çirkin bunu fırsat bilip zarfı elime tutuşturdu ve o koca karnıyla gelip kucağıma oturdu.

"Yavaş Çirkin yavaş! O karnındaki prensesi karpuz mu sandın?"

"İstersen Sedat'ın yanında söyle bunu Ali'm"

"Yok ben almayayım" dediğimde ikimiz birlikte gülüyorduk.

"Duygu iyi ki geldin be, buraları sensiz hiç çekilmiyor." dedim. Doğruydu. O üç ay hayatımızda yoktu ya sadece Sedat'ın değil hepimizin hayat ışığı sönmüştü.

"Ay sen daha dün akşam bana bir sürü söylenmedin mi? Sen yokken biz daha iyiydik diye!"

"Kızım sen de bir olma benim hatunla, yüz buluyor senden."

"Hımm demek benim hatun Ali'm" dedi Duygu sırıtarak. "Of Çirkin hamilelik sana iyi gelmedi. Beyinciğe aşırı yüklenme var sanırım."

"Ay hamileyim değil mi?" dedi sevgiyle karnını okşadı.

"Kızım sen ne zaman doğuracaksın? Kaç ay oldu geleli?"

"Ali'm deme öyle ya bir aydan biraz fazla var doğuma..."

"Ne bileyim kızım geldiğinde doğuracak gibiydin iki ay geçti tık yok! Bence biraz yavaşsın sen" dedim alayla. Tabi çimdiği yedim. Harbi etimi büktü ha!

"Acıdı lan Çirkin"

"Postundan hissetmemişsindir."

"Ayı dedin yani bana..."

"Evet Ali'm." dedi ve biz tekrar gülmeye başladık. Seviyordum bizim kızı.

Duygu oflaya puflaya kucağıma yerleşirken ben düşmesin diye onu kollamaya çalışarak sıkıca tuttum.

"Kızım yavaş ezeceksin beni!"

"Aşk olsun Ali'm ya!"

"Bu ne?" dedim elimdeki zarfı zar zor açarak.

"Aslı ve sana olan özürüm."

"Neyin özrü?"

"Benim yüzümden düğününüz rezil oldu. Balayına da gidemediniz"

"Salak salak konuşma Çirkin! Bir suçlu varsa bu Deniz'dir" dedim sinirle. Deniz manyağı Duygu'yu kaçırmasaydı. Düğün planlandığı gibi geçecek ve biz de planlandığı gibi balayına gidecektik. Deniz'e teşekkür mü etsem? Yoksa küfür mü etsem o aralar düşünüp durdum yalan değil.

Sedat o şizofren lavuğu hem babası Metin Bey'e verdiği söz yüzünden, hem de Duygu'nun hatırına öldürmemişti. Adam bildiğin ruh hastasıydı ama bu Duygu'yu bizden ayırdığının suçunu bastırmıyordu. Hoş Duygu'nun hamileliğini bir nebze o ruh hastası Deniz'e borçluyduk. Eğer o lavuk Duygu'yu kaçırmasaydı, bizim Çirkin Sedat bebek istemiyor diye kimsenin haberi olmadan bizim prensesi aldırırdı ve böylelikle biz vicdan azabımızda yok olurduk.

"Deniz'e suç atma Ali'm! Desene seni koruyamadık!"

"Tamam, o da var" dedim sırıtarak. Zarfı açtım açmasına da Duygu'ya bir şey olacak diye huzursuzdum.

"Kızım kalksana üstümden Amerikan üssü gibi yayıldın!"

"Off tamam! Nerede benim devem o hiç şikayet etmeden saatlerce beni kucağında oturtuyor."

"Bence oturma adam nefes alamıyor ama çaktırmıyor."

"Hainsin Ali'm"

"İki uçak bileti Dubai gidiş dönüş iki kişilik.... Yani?"

"Ne demek yani?" dedi Duygu sinirle.

"Kızım napim ben bu biletleri?"

"Alır Levent'i gidersin! İki sap ancak." dedi ve sinirle ve gözlerimden gözlerini kaçırıp her zamanki kırılganlığını koz olarak kullanmaya başladı.

"Levent neyse de, hayırdır Çirkin benden sıkıldın sanırım."

"Senden değil ama Aslı'ya olan davranışlarından çok sıkıldım"

"Ne varmış davranışlarımda?"

"Ali'm Mücella Abla'ya bile daha iyi davranıyorsun"

"Kıyasladığın kişiye bak..."

"Düşün artık, Aslı'yı kiminle kıyaslıyorum."

"Duygu senin kan şekerin düştü sanırım. Hadi sen ve karnındaki prenses mutfağa gitsin ve bir şeyler yesin. Ayrıca anaalı kızlı bana da yemek hazırlayabilirsiniz."

"Ali Aslı'yla Dubai'ye gidilecek o kadar. Hem Aslı'nın dersleri bitmiş on beş günlük bir boşluğu var. Bak üniversitedeki bir hocası ona asistanlık teklif etmiş. Tatilde sen onu bir yerlere götürmezsen işi kabul eder valla!"

"Bana sormadan iş falan kabul edemez. Başına gelecekleri bilir o."

"Ali'm seni tanıyamıyorum valla! Neydi o dün geceki hallerin! Kızı öldüreceksin diye ödüm patladı."

"Duygu senin canın mı sıkılıyor? Saracak yer arıyorsun valla! Kızım bi' git Sedat'a sar ya! Harbi siz ne zaman evlene-

ceksiniz?"

"Ya sana ne ya!"

"O zaman benden de sana ne! Sedat gelsin, senin yanında sorayım ben bir ne zaman evleneceksiniz diye."

"Ali'm sorma sakın!" dediğinde gözleri doldu. Kendi derdimden uzaklaştırmak için benim Çirkin'i kırmıştım. Harbi dilin kemiği yoktu ve benim öküzlüğümle birleştiğinde sınır tanımıyordu.

"Sen ne zaman bu kadar sulu göz oldun?"

"Ali'm ama sende bel altı çalışıyorsun!"

"Asma o Çirkin yüzünü."

"Benimle konuşmuyorsun, suratın beş karış, huzursuz olduğun her hâlinden belli, eve gelmemek için bahane üretip duruyorsun..." nefes almadan konuşurken

"Duygu yemin ediyorum benim diyen gözlem evini geçtin sen."

"Evet seni ve Aslı'yı gözlemliyorum. Düşman gibisiniz, yazık değil mi size?"

"Biz aşk evliliği yapmadık. Ne ben Aslı'yı istiyorum, ne de o beni!"

"Senin onu istemediğin hakkında bana masal anlatma! Hem sen onun seni istemediğini nereden çıkardın?"

"Daralttın beni yeminle." dedim ama soruyu öyle bir sormuştu ki merakım çoktan beni ele geçirmeye başlamıştı. Aslında beni istemediğini biliyordum ama yalan da olsa istendiğimi duymak bana iyi gelebilirdi. Lan bu aşk harbi benim diyen kahpeden daha kahpeydi! Bile bile kendini ateşe atmaktı aşk... Oysa bana ondan uzak durmamı söylediği günü daha dün gibi hatırlıyorum. Gözlerindeki öfke o günden bu güne hiç sönmedi. Hoş bu saatten sonra sönse ne olacak sönmese ne olacak.

"Bak rahat etmem, huzura kavuşmam için bu tatile gitmelisiniz!"

"Kızım kafayı mı yedin? Bir sürü işim var!"

"Ben Sedat'la konuştum. Biletleri alırken sordum hatta, on beş günde kimse ölmez dedi."

"Allah Allah!" dedim sinirle. O sırada kapıda Sedat "Evet dedim. On beş günde işler aksadı diye kimse ölmez" diyerek belirdi. Duygu onu gördüğünde resmen yeniden doğmuş gibi canlandı. Sedat'ın görmeye alışık olduğumuz sert bakışlarının yerini yumuş yumuş sevgi dolu bakışlar alırken "Ben kaçar! Sizin sevgi yumağınıza dolanmadan gidiyorum." dedim ama nerdeee! Sedat "Ali Dubai'de iş var zaten. Bir taşla iki kuş yanı." dediğinde olay bitti.

"Yahu siz çeteyi aşıp şebeke olmuşsunuz" dedim isyanla.

"Evet olduk," dedi Duygu ve karnını gösterdi ilk "Bir" dedi. Sonra Sedat'a aşk dolu bir bakış fırlatıp onu göstererek "İki," dedi ve üçüncü kendini gösterdi "Üç! Al sana şebeke için yeterli rakam."

"Çok komik!"

"Ay tamam uzatma gidiyorsun işte Dubai'ye, ikna için çok efor sarf ettim, benim canım tatlı istiyor" dedi ve mutfağın yolunu tutmadan Sedat'la özlem dolu bir bakışma yaşadı ve kapıdan çekip gitti. Sedat arkasından aşkla bakarken 'Dünyadan, aşk gezegenine' diye seslenmek istedim ama sustum. Şimdi onunla dalga geçmek demek benim Dubai'ye, Aslı yanında uçmam demekti. Konuyu kapatmak ve kim vurduya getirmek en iyisiydi.

"Abi ben bu gece Ankara'ya uçuyorum. Çinli iş adamları Ankara görüşmesini kabul etti. İki gün kalır, toplantıdan sonra Bursa'ya geçerim" dediğimde ahveste adımlarla salondaki koltuklara geçtik.

"Ankara'yı anladım da Bursa'da olay ne?"

"Oradaki teslimatta bir sorun varmış. Şirkettekiler ellerine yüzlerine bulaştırmışlar. Polis devreye girmiş."

"Yusuf halledememiş mi?"

"Yerel basın haber yapınca Yusuf olaya girmemiş, zaten

buradan çözmek zor olur dedi."

"Sen gidilmesi gerek diyorsan..."

"Yemekten sonra çıkarım"

"Levent'i yanına al"

"O hayvan çoktan yola çıktı. Varmıştır bile!"

"N'oldu yine?"

"Bilmiyorum bir haller var onda..."

"Yine âşık olduysa sık kafasına, yeter ya! Senden kurtulduk bir Levent kaldı."

"Ohoo yine yedim lafı!"

"Düşün hâlimi! Bıktırdınız! Âşık olmuştur yine o hayvan!"

"Yok abi! Yanımdan ayrılmıyor. Süt dökmüş kedi gibi..."

"Sen yokla bakalım. Süt dökmüş kedi hâline büründüyse vardır bir şey," dediğinde salondaki koltuklara yayılmıştık. Kapıdan Aslı ve Bekir girdi.

Aslı "İyi akşamlar Abi." dedi Sedat'a

"İyi akşamlar Aslı. Bekir hayırdır? Geç gelecektin?"

"Abi Selma aradı. Yemeğe gelmezsen eve gelme diye posta koydu." dediğinde Sedat'la birbirimize bakıp kahkahayı bastığımızda Duygu ve Selma salona giriyordu.

Aslı gülümserken benimle göz göze geldiğinde yüzü soldu.

"Aslı hoş geldin, okul nasıl geçti?" diye soran bizim Çirkindi.

"İyi..."

"Çok açıklayıcı oldu" diyen de Selma.

"Okul işte öğrenciler, hocalar ne diyim daha..."

Duygu "Şu asistanlık işinden bahsedebilirsin. Daha birinci sınıfta valla büyük başarı," dediğinde Aslı'nın şaşkın bir o kadar korku dolu gözleri beni buldu. Benim konuşmama fırsat vermemek adına panikle "Yok kabul etmedim zaten." dedi. Biliyorum okula göndermeyeceğim diye çok korkuyordu. Korkmakta haklıydı çünkü göndermemek için baha-

ne arıyordum. Kendime okula gitmesine izin verdiğim için kızdığım çok oldu yalan değil ama bir kere evet demiştim. Hep bu Çirkin'in suçu... Evleneceğimiz günlerde bir sohbet arasında Aslı'nın okulu yarım bıraktığını öğrenmiştik. O sıralar Aslı'yla aramıza buz dağları daha girmemişti. Belki de girmek üzereydi. O gün Selma ve Duygu sayesinde gerçekten keyifli bir-iki saat geçirmiştik. Keyifli tarafımdan yararlanıp ağzımdan gidebilir onayını alan Duygu'dan başkası değildi. Hain Çirkin!

"Niye?" diye ağzımdan çıkan sesim ölümcüldü.

"Evet, niye kabul etmedin ki?" dedi Duygu.

"Okul saatleri dışında okulda kalmam gerekecekti çünkü"

"O zaman kabul etmediğin iyi olmuş" dediğimde Duygu ters ters bana bakıyordu. Aslı kırgın ama gözlerindeki öfkeyle her zamanki gibi dişlerini sıkıyordu. Gözlerimiz savaş baltalarını çıkarmış sessiz savaşa hazırlanmış, ortalık yine buz devrine dönmüştü. Selma apar topar "Hadi yemeğe geçelim size mantı açtık o kadar." dediğinde Sedat piç sırıtmayla "Lan Bekir sen iyice çakal oldun ha! Bir de Selma'ya suçu atıyorsun ya! Ulan desene mantıya dayanamadım geldim diye."

"Aaa ben ne demişim ki abi? " dedi Selma merakla.

"Yemeğe gelmezsen eve almam demişsin" dedi Sedat.

"Kim ben ha! Ölürümde dışarıda bırakmam kocişimi, onsuz yatamam ben. Eve almamakta neymiş? Taş eder Allah!" dedi Selma ama kıkırdıyordu. Bu arada Bekir yüzünü buruşturup "Kociş ne ya Selma?" dedi inleyerek. Kahkahalarla masaya geçerken Bekir'in sırtına elimin tersiyle geçirip "Hadi kociş, yiyeceksek yiyelim benim çıkmam lazım." dedim.

"Hay kocişine sokayım Selma. Verdin yine kozu bu ayının eline," diyen Bekir'le herkes daha bir kahkaha atmaya başladı. Bütün tabaklar mantıyla doldu, naneler, kızarmış kırmızı biberler, masaya yayıldı. Sarmalar ve tabii vazgeçilmez et tabakları sırasıyla boşaldı.

"Abi söyleyeceğin bir şey var mı bizim çocuklara, olmadı

ararım seni." dedim sohbetin arasında.

"Ali hayırdır, nereye?" dedi Bekir ama daha ben cevaplamadan Duygu ters ters bakarak "Ali'm bir gecede evde otur." diye söylenmeye başladı. Ben de malzeme gıcır gıcır yepyeni, kullanmak lazım. Alayla "Söyle kocişine işleri üzerimden alsın o zaman rahat rahat evimde otururum." dedim. Duygu'nun dikkatini dağıtmak bu kadar kolaydı.

"Ay o benim kocişim değil ki!" dedi Duygu. Ben Sedat'ın gürlemesini beklerken bizim light Sedat "Ben onun her şeyiyim" dediğinde ben ellerimi yukarı kaldırıp "Pes!" demekle meşguldüm. Bükemediğin eli öpeceksin ağa!

Ankara'nın bağları da, büklüm büklüm yolları...

Biz kendi iş konularına dalmış konuşurken, kızlar kendi aralarında sohbete girmişlerdi. Aslı " Nasıl olsa on beş gün evdeyim. Bebeğin alışverişi için seninle istediğin yere gelirim" dedi gülümseyerek. Daha Duygu bir şey söylemeden Sedat "Yok alışveriş falan doğuma kadar evde oturacak Duygu, Allah muhafaza! Şunun şurasında iki aydan az bir süre kaldı." dedi ve Aslı hiçbir şey söylemeden tabağınla ilgilenmeye başladı. Alınmıştı.

"Ya Sedat bu konuyu yüzlerce kere konuşmadık mı? Yeminle beni eve kapattın. Hem kıza niye çıkışıyorsun? Kız ne dedi şimdide gürlüyorsun!"

"Kızım içim çıkıyor sana, bebeğe bir şey olacak diye! Otur evinde. Hem Aslı'ya ne dedim ben?"

"Prenses çıplak mı kalsın?" dedi Selma sırıtarak.

"Yarın ben gelirim. Hep birlikte gideriz olur mu Aslı?" dedi gönlünü almak istercesine.

"Abi sen geleceksen benim ne işim var? Gelmem ben." dedi Aslı. Sedat'ın cinler yine tepesinde dolanmaya başlamış olacak. Duygu'nun kaprisi yetmiş artıyor bir de Aslı eklenince devreler yandı. "Sen de git kocanla Ankara, Bursa gez! Bu ne ya hepinizden ayrı ayrı!" diye celallendi. Aslı bunun üzerine aptalca bana baktı. "Abi ne işi var onun orada, işim gücüm var benim. Onunla mı uğraşacağım." Hay dilimi eşek arısı soksun ne dedim lan ben yine! Kızın gözleri doldu. Aslı "Yok, ben... ders..." diye biraz daha konuşmaya çalışsa ağlayacaktı.

Sedat "İşte iş olsa! İnşaatta mı çalışacaksın?" diye sorarken, Duygu ortamı toparlamak adına "Valla bak Ankara neyse de Bursa çok güzeldir."

"Lan Ali Uludağ'a oteli kontrol etmeye de gidin gitmişken." diyen Bekir'di ve çakal çakal sırıtıyordu.

"Yok artık!" dedim isyanla.

"Var artık! Oteli aldıran, tadilata sokan sensin" diyen Bekir....

"Abi kötü mü ettik? Çokta iyi oldu. İşler iyi." diye savunmaya geçen ben...

"Açılışa bile gitmedin." diye saldırıya devam eden Sedat... N'oluyoruz la?! Kaç bir koldan!

"Hem Aslı sana kayak yapmayı öğretir." dedi Duygu.

"Hiç işim olmaz." dedim sinirle.

Aslı hangi ara kendine geldi hangi ara dişlerini biledi sormayın "Kayak kim? Ali kim?" dedi zafer dolu alayla.

İstersen nerede, kiminle kaydığım konusunu yalnız kalınca konuşalım karıcım." dediğimde Aslı'nın yüz kıpkırmızıydı. Hâlen bana laf sokmaması gerektiğini öğrenememişti.

"Gerek yok! Sen bana Uludağ'ın zirvesinden kart atarsın." dedi ama gözleri gözlerime hiç değmedi. Tamam korkuyordu falan ama kendini ezdirmeyişi hoşuma gidiyordu.

"Ne kavgaya tutuştunuz yine? Hadi hadi bitir yemeğini küçük bir bavul hazırlayalım gidiyorsun o kadar" dedi Duygu. Biliyorum bizim yalnız kalmamız, yakınlaşmamız adına için elinden geleni yapacaktı. Kendi yetmez gibi yanına yandaş bulmuş Sedat bu oyuna ayak uydurmuş görünüyordu. Bilmedikleri bizim yalnız kalmak istemiyor oluşumuzdu. Biz çareyi mümkün olduğu kadar birbirimizden uzak durmakta bulmuştuk.

Bekir ve Sedat'la işlerin fizibilitesini yapıp bir saatin sonunda yukarı çıktığımda Aslı'yı ayağının dibinde valiz yatağın üzerinde otururken buldum.

"Hazır mısın?"

"Gelmek istemiyorum. Ayak bağı olmak istemem"

"Sen o imzayı attığında ayağıma dolandın zaten" Hay çe-

neme!

"Ben sanki bayılıyorum seninle gelmeye..."

"Senin çenen yine fazla uzadı. Hadi yürü kaprisini çekemem, canım burnumda zaten."

"Gelmiyorum!"

"Geliyorsun!" dedim ve ayaklarının dibindeki çantayı hırsla alıp onu kolundan tutup kaldırdım. Canını yakmıştım. Lanet olsun! İnledi küçük bir sızıltı çıkarırcasına.

"Sen nasıl bir ayısın ya!" dedi sesinin boğukluğuyla. O ağlayacak gözlerine rağmen ödün vermeyen bakışları yok mu? Kendine hayran bırakıyordu.

"Tam sana göre bir ayıyım!" dedim ve onu kolundan tutup aşağı indirdim. Gelmesini hiç istemiyordum. Onsuzluk evlenmeden önce nasıl bir işkenceyse, evlendikten sonra varlığı daha bir eziyet oldu. Nasıl olmasın? Her gecem sevgisizliğin isyanı, her aldığı nefes ona açlığımın soluğuydu. Ondan uzak durmak için harcadığım saatlerdi karanlığım. Buna rağmen gelmiyorum dedi ya, olay inada bindi. Etimi koparsalar inat işin içine girdiğinde bende olay bitiyordu.

Sanki dünya seyahatine çıkıyoruz. Bütün aile kapıya sıralanmış bizi uğurlamaya! "Hayırdır? Geri dönmeyeceksek söyleyin."

"Of Ali'm öküz bile yanında bir hiç," dedi Duygu.

"Öğretmenim Sedat"

"Hadı ordan deve!" dedi Sedat kükreyerek.

Duygu Aslı'ya sarıldı ve kulağına fısır fısır bir şeyler söyledi. Sonra o koca karnıyla bana sarıldı. "Üzme kızı, o da bizim gibi öksüz! Seviyor seni." dediğinde ben donmuş yüzüne bakıyordum. Giderayak söylenecek laf mıydı bu! Taşa dönmüş bir şekilde bir Duygu'ya, bir Aslı'ya baktım.

Selma abartıp arkamızdan su döktüğünde söylenecek bir laf yoktu. Lan sanki ilk kez şehir dışına çıkıyordum. Evlendiğimden bu yana olmadık iş toplantılarını bahane edip il il Türkiye'yi gezecek kadar yolculuk etmiştim. Şimdi bu neyin

nesiydi çözemedim.

Bindik ettik, milli futbol takımının deplasmana gidişinden hallice uğurlandık yola koyulduk. Arabada çalan radyo tek sesti. Havalimanına kadar ne Aslı konuştu ne ben! Havalimanına geldik gelmesine de o ara telefon çaldı arayan Levent. Bir yandan yürüyor bir yandan konuşuyordum.

"Söyle koçum!"

"Abi..."

"Söyle Levent!"

"Abi..."

"Lan söyle!"

"Bana evde olduğunu söyle!" dedi ya elim ayağım buz kesti. Durdum. yürüyemedim...

"Ne oldu Levent evde bir şey mi oldu?"

"Yok! Herkes iyi.... Ali evden yenge ve senin için bilet ayarlanması için aramışsın ya..."

"Aradım. Benimkini iptal et iki tane al dedim kıza."

"Biletler alınmamış bir karışıklık olmuş ofiste..."

"Anlamadım?"

"Bizim sekreter kız rezervasyon yaptırmış ama okeylememiş şimdi beni aradı korkusuna seni arayamamış"

"Kov lan o salağı! Havalimanındayım ben! Ne bok yicem şimdi! Saatine kadar söyledi salak karı! Birde almamış bileti öyle mi?"

"Abi ne diyim?"

"Kapat lan telefonu o karıyı kovmazsan beynini sikerim senin Levent! Duydun mu?"

"Tamam, kovarım da sen şimdi ne yapacaksın?"

"Ne yapıcam bilet bakacam. Bir daha söyletme! O kıt beyinli karıyı kov! Yarın görmiyim onu orada!"

"Abi ayıp oluyo! Bizim Kazım'ın yavuklusu..."

"Ben o Kazım'ın beynini de onun yavuklusunu da.... İkisini de kov lan!" dedim ama koluma dokunan tepkiye doğru

döndüm. Aslı'nın gözlerine kilitlenip, eksenine girmem bir oldu.

"Ali..." dedi duruca. Bana masum bir o kadar sakinleştirici bir ses tonuyla seslenmişti ki bırak hayatı, cehennem ateşi sönerdi. Etraftaki insanlar korkuyla bize bakıyordu. Yanımda beş tane yarma gibi herif, bir de deli danalar gibi dönen ben olunca korkmaları gayet normaldi.

"Ben bir şekilde gelirim kapat Levent." dedim ve kapatıp bizim çocuklara döndüm. "Sorun bakalım Ankara'ya bir dahaki uçak kaçta?" diye burnumdan soludum. Aslı yanımda, varlığıyla yokluğu bir öylece duruyordu. Sinirlensem mi? Sevinsem mi? İyice manyağa bağlamıştım. Kız sussa kabahat, konuşsa kabahat.

Hepsi dağıldığında on dakikaya yanımıza gelmeleri bir oldu. Bir sonraki uçuş dört saat sonraydı. Bir-iki adım uzağımda kalan Aslı'ya doğru elimi uzattım. Kuzu kuzu gelip elimi tuttu. Bunu artık ne o yadırgıyor ne ben huyumdan vazgeçiyordum.

"Eve mi dönüyoruz?" dedi usulca.

"Hayır, arabayla gidiyoruz." dedim ve havalimanı çıkışına yürümeye başladım. Adımlarıma Aslı'nın ayak uydurması zor olduğunu "Ali yavaş biraz" dediğinde fark ettim.

"Hayret topuklu giymişsin" diye göz ucuyla ayaklarına baktım. Aslı sıkıntıyla "Duygu'nun halt yemesi," dedi. Yavaşladığımda içimden gülümsüyordum. İtiraf etmeliyim topuklularla çok seksi duruyordu. Hele o ayak bilekleri... incecik... öpülesi... Dudaklarımı bileklerinin oyuğunda gezdirmek beni kendimden geçirebilirdi. Kanım çağlamaya başladığında bedenim resmen sızlıyordu. Aslı'nın sesiyle kendime geldim. "Ali canımı yakıyorsun" dedi elini çekmeye çalışırken.

"Ben..." deyip kaldım tabii. Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Hayır hayır benim Aslı'ya ihtiyacım vardı. Ekmek gibi... su gibi... Ben nasıl bir manyak olup çıkmıştım. Resmen Aslı

için ölüp ölüp diriliyordum. Aklım 'Burnu düşse yerden almayan Ali'nin dramı sinemalarda' diyen bir reklam afişi hazırlıyordu.

Arabaya bindiğimizde cama eğilen bizim civanmertlerden birine "Siz dağılın" dedim.

"Abi olmaz öyle şey arkandayız."

"Lan gerek yok."

"Olmaz abi."

"Ulan gidin yatın! Gaza basıp gidicem varınca ararım sizi..."

"Yok abi kessen takipteyiz. Seni sağ salim bir Ankara'ya atalım"

"Ulan sizi kurayla mı verdiler bana?" dedim ve hızla gaza bastım. Baktım Gökhan azimle arkada takipte. Kesin Sedat'ı aradı ondan talimat aldı deve!

Yola çıkalı yirmi dakika oldu olmadı Aslı eğilip ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını poposunun altına aldı. Göz ucuyla incecik belinin sağa doğru kıvrılıp, kıvrımlı kalçalarının üzerinde tünemesini seyretmek ömürlüktü. Sonra arabanın arka koltuğuna uzanıp kabanını aldı ve üzerine yerleştirip koltuğunu yatar pozisyona getirdi. Yine yoldan çıkıyordum ya neyse! Hemen algılarımı kapatmalı ve yola konsantre olmalıydım. İlk evlendiğimiz günlerdeki acemi arzularımı, aslan terbiye eder gibi eğitmiştim. İçimde nasıl bir hayvan varsa, arzularını bastır bastırabilirsen. İşkence gibiydi. Tamam yanımda uyumasını ben istemiştim. Aynı odanın içinde koltukta yatması canımı sıkıyordu. Bir gece kalkıp onu kucakladığım gibi yatağa götürdüm. Tırstı, hem de ne tırsmak!

"Bana dokunursan kendimi öldürürüm." diyecek kadar korkmuştu. Tabii kalbime batan dikenleri alay ederek tek tek ayıkladım. "Harbi öyle bir şey yapıp beni senden kurtarır mısın?" demiştim ve Aslı sabaha kadar ağlamıştı. Ben de sırtım ona dönük sabaha kadar gözümü kırpmamıştım. Şu çeneme hakim olamadığım kadar kalbime hakim olsam çok süper

olur.

"Üşüdün mü?"

"Biraz" dediğinde kaloriferi açtım. İçerisinin ısınan havasıyla, sağa çekip arabadan indiğimde bizim çocukların biri önümde diğeri arkamda durup hızla arabalardan indiler

"N'oluyo lan?"

"Biz de sana soralım dedik abi..."

"Ceketimi çıkarıcam! Manyak mısınız? Bunalttınız ha!" dedim ve deri ceketimi çıkarıp tişörtümle kaldım.

"Ulan bir akıllı yok yeminle," diyerek arabaya bindim ve gaza bastım. Benim bağırmamla sanırım Aslı huzursuz oldu koltuğunu dikleştirip oturur vaziyete geldi. Bende kafama takılan şu asistanlık işini Aslı'ya sormaya karar verdim "Şu asistanlık işini anlat bakalım" dedim önemsizce.

"Anlatılacak bir şey yok."

"Ne demek yok?"

"Ne anlatıyım kabul etmedim işte..."

"Vakit mi sorun?"

"Hayır sadece sen!"

"Ha diyorsun ki sen olmasaydın kabul ederdim"

"Ali lütfen kavga istemiyorum"

"Lan ben ne zaman seninle kavga ettim" diye bağırdım.

"Al işte öküz gibi bağır ancak sen! Konuşamıyorsun bile..."

"Sen de sinirlendirme!"

"Benim nefes almam bile seni sinirlendiriyor"

"Haklısın" dediğimde Aslı hüsranla bana baktı. Yüzü yine sinirden kıpkırmızıydı. Ağlamamak için kendini sıktığını zamanları artık biliyordum. Onu her defasında yaralıyordum farkındayım ama kendime engel olamıyordum. Aslında o hep gülsün isterken onu hep ağlatmayı nasıl başarıyordum? Cevap gayet basitti. Beni sevmediğini, istemediğini bilmek öyle canımı yakıyordu ki onunda canını yakmak istiyordum

"Adı ne bu hocanın?" dedim on dakika sonunda.

"Ne yapacaksın?"

"Söyle sen!"

"Fuat Özgül" dediğinde telefonumu çıkardım ve "Maho nerdesin?"

"Evdeyim Ali hayırdır?"

"Sana bir isim vereceğim. Her bilgiyi istiyorum. Fuat Özgül İstanbul Üniversitesinde hoca. Araştır bakalım"

"Tamam bakıyorum hemen" dediğinde telefonu kapattım.

"Bu ne şimdi?" diyen Aslı'ya hiç cevap vermedim. Hatun sinirlendi tabii.

"Sana bir soru sordum Ali!"

"Senin kim olduğunu biliyor mu bilmiyor mu? Asistanlığı istediğin belli!"

İsyanla "İstemiyorum" dediğinde hiç seslenmedim. Yol arabanın altında kaydıkça biraz olsun havalimanında olan gerginliğim bitmişti. Aslı sinirle dikletmiş olduğu koltuğunu tekrar yatırdı ve sırtını bana dönüp kabanını kafasına örttü. Benimle şu anda burada olmak istemediğini daha nasıl anlatabilirdi ki...

Yarım saatin sonunda telefonuma gelen mesaj bildirimini açtığımda tepemdeki cinler yine ayaklanmıştı. Fotoğraftaki Fuat hoca bildiğin otuzlu yaşlarında, gayet karizma bir lavuğun tekiydi. Dul, bir çocuklu kariyerinde başarılı. Geçmişi süt gibi tertemiz! Kafamda sorular dönme dolap gibi dönmeye başladı. Tek açıklama kıskançlık... başka bir şey değildi ama benim kıskandığım profesör lavuğu değildi. Benim kıskandığım Aslı'ya benim sunamadığım hayatın normalliğini bu profesör itinin sunabilicek olmasıydı. Gel de içimdeki şeytana uyma. Aç telefonu Maho'ya sık kafasına demek geliyordu içimden. Cehennemde yanacaksın Ali!

'Ya Rab! Neden!' diye isyan etmek bu olsa gerekti! Niye mi alayına isyan? Babam ölmeseydi, o şerefsiz ekmek teknemize göz dikmeseydi! Anam ortadan kaybolmasaydı! Diye düşünen beynime edeyim. Olsaydı, olmasaydıların ardı arkası bitmezdi ki! Hiçbir zaman kaderci olmadığım hâlde

sürüklenmek nasıl bir ironidir. Ben mi dedim yukarıdakine babamı öldür! Ben mi dedim o şerefsize harama göz dik? Ben mi dedim ıslah evine beni atıp orada bütün puştlukları öğret? Ben mi dedim anamı ortadan kaybet, her köşe başında onu göreceğim diye olmayan aklımı manyağa çevir? Lan normallikse neden Sedat karşıma çıktı? Hoş çıkmasaydı çoktan kör bir kuyuda ölüp giderdim de işte!

Uzun lafın kısası malzeme bu! Normallik gece yastığa başımı koyup sabah gözlerimi açana kadar! Aslı bununla yetinmek zorunda, malzeme bu...

Bir saatin sonunda Aslı kıpırdanıp uzandığı yerde bedenini esnetti ve koltuğunu dikleştirip oturdu.

"Durabilir miyiz? Tuvalete gitmem lazım"

"Biraz dayanabilirsen yirmi dakika sonra güzel bir çorbacı var"

"Olur"

"Kaç yaşında o profesör?"

"Taktın yani!"

"Sana bir soru sordum"

"Bilmiyorum sanırım kırklı yaşlarında," Lan adam bildiğin genç işte ne kırklı yaşları? Gerçi otuz sekiz kırklı yaşlar sayılırdı değil mi?

"Bir hoca için genç bir yaş"

"Evet" dedi ilgisizce.

"Kabul edebilirsin" dedim. Ben kaşınıyordum resmen. Beni sevmiyor oluşunu bilmek ben de ona saldıracak bahaneler üretmeme neden oluyordu ve ona saldıracak yer arıyordum. Kabul etmeliydim ben harbi normal değildim.

"İstemiyorum dedim ya!"

"Niye?"

"Niyesi yok istemiyorum işte!"

"Bu senin için iyi bir fırsat değil mi?"

"Bak zorlama tamam mı? İstemiyorum"

"Duygu'ya kabul edeceğini söylemişsin"

"Kabul edeceğimi söylemedim. Ne istediğimi bilmiyordum. Sonra istemediğime karar verdim."

"Kararını değiştiren ne?"

"Sensin!" diye taştı.

"Allah beni kahretsin! Yine ne yaptım?" dedim alayla.

"Ne mi yaptın?" dedi ama sustu.

"Neden sustun? Rahat ol!"

"Söyleyecek bir şey yok. Seninle konuşmaya çalışmaya gerek de yok."

"Ha ben salağım anlamıyorum öyle mi?"

"Ali kavga etmek için mi beni yanına aldın?"

"Ben almadım zorladılar unuttun mu?"

"Beni İstanbul'da başıma gardiyanları dikip bir otele kapatabilirdin. Niye zahmete girip kendini benimle birlikte yolculuk etme eziyetine soktun. Üzüldüm şimdi," dedi alayla.

"Beni iyice canavar yaptın, hadi konuyu saptırma da söyle neden kabul etmedin?" Aslı sinirle derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve hiddet dolu bir sesle "Çünkü! Çünkü... ben sadece normallik istiyorum ve sen hayatımda olduğun sürece normal bir hayatım olmayacak bunu kabullendim hepsi bu! İşte bu yüzden kabul etmedim"

"Asistanlığın normallikle ne alakası var onu anlayamadım" biraz aptala yatmaktan zarar gelmezdi.

"Peşimde o koruma ordusuyla nasıl asistanlık yapabilirdim ki? Fuat hocanın evine rapor yazmak için gidebilir miyim? Hayır! Bir rapor için üç gün sabahlayabilir miyim? Hayır! Araştırmalarda o adliye senin bu adliye senin dolaşabilir miyim? Hayır! Adamın takım elbisesini kuru temizlemeden alabilir miyim? Hayır! O zaman konuşmaya bile gerek yok!"

"Lan bu hizmetçilik!"

"Hayır asistanlık!" Açıklamaları mantıklıydı. Onu diz dize o Fuat puştuyla bir masada çalışırken düşünmek bile benim devrelerin yanıp kül olmasına yeterdi. Ha bir gerçek var, yapacak insan her yerde bir pundunu bulup yapar ama

çanak tutmaya, al abi ben yemedim sen ye demeye gerek yok.

"Kendi kararım". Gerçekten kuyruğumu kıstırmıştım. Aslı bunu fark etmiş olacak acı acı güldü. Sonuç sessizlik....

KAKTÜS TEAM

Can Eros seni bir bulayım, kendime âşık etmezsem!

Çorbacıya varana kadar konuşmadık. Arabayı park ettiğimde bizim çocuklar yine arkamda önümde arabayı park edip indiler. "Siz geçin" dediğimde hepsi çorbacıya doluştu. Aslı "Şu elbiseden kurtulmak istiyorum. Bagajı açar mısın?" dediğinde ince yün elbisenin üzerine aceleyle kabanını giyiyordu. Uçak yolculuğu için elbise normal olsa da kasım ayının soğuğu için kıyafeti inceydi. Bagajı açtım ve Aslı bir çırpıda alacağını aldı ve hiçbir şey söylemeden tuvaletlerin olduğu alana yürümeye başladı. Bizim çocuklardan biriyle göz goze gelip arkasından gitmesini işaret ettim.

Neyse Aslı tuvaletten giyindi çıktı. Surat yine beş karış tabii. Ayağında spor ayakkabısı kotu kalın deri ceketiyle bile muhteşemdi. Yok, babam yok bunun kıyafetle ilgisi yok! Hatun her hâliyle beni benden alıyor. İki iki daha dört!

Cam kenarı bir masaya oturduğumuzda bizim hayvanlar garsondan ikinci tabak kelle paça çorbalarını istiyorlardı.

"Baba bir mercimek bir karışık getir bize," dedim. Aslı "Ya öküz müsün bana sordun mu sipariş verirken! Ben de kelle paça istiyorum" dediğinde mal gibi ona bakıyordum.

"Tanıdığım hiçbir kadın kelle paça içmemişti."

"Halt etmiş onlar" dedi ve garsona "İki karışık." dedi ve ben mallıktan salaklığa terfi ettim. Yok artık! Hem valla hem billa sesim kesildi. Gülsem gülemedim. Ağlasa mıydım?

Garson tepeleme çorbaları getirdiğinde ben hâlen olayın şokunu atlatamamıştım. "Sen o çorbayı iç dile benden ne dilersen" demekten kendimi alamadım.

"Niye içemeyecek mişim? Zaten evde senin yüzünden fazla yiyemedim" dedi ve ekmeğinden bir parça ısırıp iki ka-

şık çorbayı hüpletti.

"O niye o?"

"Yok işi olmazmış! Yok benimle Ankara'da ne yapacakmış! İştah mı bıraktın?" dedi ve ara vermeden o güzel ağzını tıka basa doldurdu. Ben hayretle onu seyrederken kaşık elimde ağzım beş karış açık "Yavaş boğulacaksın" diyebildim. Aslı sanki benim tabağımdakini ister bir edayla "Sen beğenmedin herhalde," dedi bana bakıp. Tabii şaşkınlığımı örtmeye çalışarak çorbama giriştim. Hatun bildiğin koca tabak kelle paçayı yarım ekmekle mideye indirdi. Bende ondan geri kalmadım tabii! Garson "Çok güzel künefemiz var" dediğinde "İster misin?" dedim nezaketen. İçimden hayatta yiyemez dediğimde "Olur" dedi ya korkmaya başladım. Bu kız böyle yemeğe devam ederse iki seneye kadar fil gibi olurdu. Ben niye onun yediklerine bu zamana kadar dikkat etmemişim ki! İmdat diye bağırasım geldi. Künefe geldi yuvarlak saçın üzerinde küçük bir parça ancak yedim. Aslı gözlerini kapatıp tadına vara vara yedi valla.... Bitirmek için kendini zorladığı çok belliydi "Fenalaşırsan seni arabayı durdurmadan arabadan atarım" dediğimde sırıttı ve "Enfes bir şey bu aklım kalır bitirmezsem." dedi ve çatalındaki künefeyi ağzına atıp son lokmanın hakkını verdi.

Ya ben bu zamana kadar kadınları hiç tanımamıştım ya da bu Aslı kadın değildi. Ya da içine bildiğin erkek midesi yerleştirilmişti. İşin garip tarafı şimdi başka bir kadın karşıma geçip yarım ekmekle bir kase sarımsağı kelle paçaya katık yapıp bitirecekti hadi bitirdi diyelim birde üzerine künefeyi bitirmek için elinden geleni yapıp gerine gerine karnını ovacaktı hiç düşünmez arkama bakmadan onu sepetlerdim orası bir gerçek. Fakat şimdi niye hoşuma gitmişti bu hareketleri? Cevap vermeye gerek yok! Ben ki en ufak kıl tüy meselesinden iğrenen Ali gülümsüyordum. Yok ben iyice sapıttım. Oldum ben oldum!

"Gerçekten çorba güzelmiş. Teşekkür ederim" dedi mem-

nuniyetle.

"Afiyet olsun" top top et olsun diyeceğim ama dilimi ısırdım. Allah korusun!

"Sanırım dönüşte buradan geçemeyiz değil mi?"

"Bu kadar çok mu beğendin?"

"Evet"

"Büyük ihtimal geçeriz"

"Buraya da uğrarız o zaman"

"Uğrarız" dedim ne diyim!

"Ay çok yedim fenalık geldi," demesin mi? Arabaya bindik ettik derken hatun mide fesatı geçiriyor belli. Gaza bastım yol altımda kayarken gülerek "

"Soda içmeliydin. Biz Levent'le ne zaman fazla kaçırsak soda içeriz. Sonra geğirme yarışı yaparız. Aslından senin de Levent'ten bir farkın yok. Maşallah onun kadar yedin."

"Yine espri mi yaptın?"

"Yoo! Yapsam gülerdin"

"Off tamam hadi dur bir yerde içelim" dedi Aslı başını cama çevirdiğinde güldüğüne yemin edebilirim.

"Yarış yapacak mıyız?"

"Yüzüne geğirebileceksem evet" dediğinde ben de gülüyordum. Önüme gelen ilk yerde durdum. Tuvalette işimi bitirip çıktım marketten bizim develeri düşünerek on ikili soda aldım.

Elimdeki soda paketinden iki-üç tanesini alıp gerisini çocuklara verdim. Aslı arabanın içinde oturmuş, masum masum etrafı seyrediyordu.

"Al iki soda ancak yeter senin işkembeye." dedim. Şoför koltuğuna yerleşip sodanın kapağını açtım.

"Bir de ayı deyince kızıyorsun. Oha yani!" dedi yüzündeki tiksinti dolu bakışla.

"Sana İngiliz lordu olduğumu söylemedim. Bildiğin Türküm"

"Ay yok bildiğin magandasın."

"Aslı! Bak şunun şurasında on dakikadır bağırmıyorum..." dedim ama lafımı kesti ciyaklamasıyla.

"Bak ortak buluştuğumuz noktayı bulduk. Sen de her dakika bağırdığını kabul ediyorsun yani..."

"Lan şimdi konu nerden nereye geldi," dedim şaşkınlıkla. Bu kız gerçekten iyi bir avukat olacaktı.

"Konunun bir yere geldiği yok senin magandalığındaydık."

"Kapat çeneni lan Aslı!"

"Baş edemeyince kapat çeneni lan Aslı," dediğinde arabayı durdurmam ve onu deri ceketinden burnumun ucuna çekmem bir oldu. Aylar sonra bir ilkti. Nefesi kesilmiş korku dolu gözleri titriyordu. Aklım avaz avaz 'Hayır! Hayır! Yapma!' diye bağırırken aklıma inat kafamı eğdim ve saçlarını boynundan çekip burnumu tenine değdirdim. Sesim çoktan mırıltıya dönüşmüştü "Ancak sana yaklaştığımda susuyorsun farkında mısın?" ses yok... Kokladım en güzel çiçekleri aratmayan bedenin kokusunu... ruhuma kadar çekmek, özümsemek ister gibi. Onu korkutmayı kılıf edinmiş duygularımı yaşıyordum. Bir itiraf içimin derinlerinden dudaklarımdan döküldü.

"Çok güzel kokuyorsun" Aslı'nın kazık yutmuş bedeni kıpırdayabildiği kadar kıpırdadı ve "Sen bana iltifat mı ettin?" dedi hayretle.

"İzin versen daha neler ederim"

"Şaka yapıyorsun di'mi?" dedi. Yüzü kızarmış gözlerini benden çekmişti.

"Şaka yaptığımda anlayacak kadar beni tanımış olmalısın." dedim ve ciğerlerimde depolamak istercesine derin bir nefes çekip kokusunu, parmaklarımı gevşettim. Aslı karanlıkta ışık görmüş tavşan misali gözlerini kaçırarak sırtını yasladı. Keyiflenmiştim, kokusu bana enerji vermişti. Ya da bana öyle gelmişti. Radyonun düğmesini kıvırıp sakin ama derinden

bir radyo kanalı bulup sabitledim. Aslı yine çareyi koltuğunu yatırıp bana arkasını dönmekte buldu.

İki saat aralıksız araba kullanıyordum. Yol kavislendikçe radyo kanalı kendinden değişip cızırdamaya başladı. Tam kapatacağım sırada, fondan yükselen şarkıyla gülümsedim. Valla keyiflendim. Radyoyu kapatmak yerine gaza yüklenip Ankara yollarına uygun radyoya vahiy gibi inen şarkıya ayak uydurdum "Ankara'nın bağları da büklüm büklüm yolları, ne zaman sarhoş oldun da kaldıramıyon kolları," Aslı'nın dediği kadar maganda olabilir miydim? Yok canım!

Radyonun kısık sesine rağmen Aslı rahatsız olmuş olacak kıpırdandı ve doğrulup "Neredeyiz?" dediğinde saçlarını toparlıyordu.

"Az kaldı..."

"Her yanım uyuştu durabilir miyiz? Tuvalete gitmem lazım"

"Bu yol bitmeyecek sayende..."

"Off sanki ben istedim gelmeyi! Dur hadi çişim geldi."

"Bir de bana maganda diyorsun ya! Lan böyle mi söylenir!"

"Tam sana göreyim." dedi Aslı kaşlarını havaya kaldırıp ama bende çene bitmez.

"Benim sana göre olduğum gibi di mi hayatım." dediğimde arabadan iniyordum. Zafer benimdi çünkü Aslı sinirle arabadan indi ve tuvalete geçti. Baktım arabanın önünde bizim çocuklar durmuş gözümün içine bakıyorlar. "N'oluyor lan ne karın ağrınız var? Binin arabaya çıkın yola geliyoruz bizde on dakikaya." Yolculuk bildiğin pikniğe dönmüştü ve çocuklar sıkılmıştı. Nasıl sinirlendiysem çocuklar ikiletmeden arabaya binip gaza bastı hayret!

Aslı tuvaletten çıktığında onu kapıda bekliyordum.

Elinden tutup "Hadi gel kahve alalım" diyerek çekiştirdim.

"İstemiyorum kahve falan, uykum var benim"

"Yiyecek bir şeyler alırız o zaman."

"Ali sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun?Yeni rahatladı mi-

dem zaten."

"Yoo! Kızım artık sen benim favorimsin! Seninle ne yemekler yiyeceğiz. Seni istediğim kıvama getirmezsem"

"Ne kıvamı? Hem ne öyle kızım mızım ayakları? Doğru konuşsana ya!" dedi ayaklarını sürüye sürüye benimle yürürken küçük bir kız çocuğundan farkı yoktu ve bu hâli deli gibi hoşuma gidiyordu.

"Kırk ayak." dedim zevkle markete girdim ama hatun susacak gibi değil.

"Ali istemiyorum ben bir şey gecenin bir vakti. Hem formumu korumam lazım" dedi ya gülmemek için ne yaptıysam olmadı. Sırıttım.

"Ben etine butuna kadınlara bayılırım. Rahat ol sen!"

"An...anlamadım?" dedi marketin ortasında durmuş sinirle bana bakıyordu.

"Nesini anlamadın. Kilo aldın mı elimden kurtulamazsın onu diyorum." dediğimde vallaha kafa yapıyordum.

"Hangi elinden?" diye sorduğunda aptala bağladığını söylememe gerek yok. Öyle güzel bakıyordu ki dayanamadım. Usulca ona doğru uzanıp yakasından tuttum ve kendime çektim. "Kilo aldığında tadına bakacağım. Çok yemeli ve daha da güzelleşmelisin" deyip dudaklarına sıkı ama kısa bir öpücük kondurdum. Bu gece formumdaydım. Aslı şoktaydı sanırım çünkü donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Saniyeler dakikalara döndü ve kendini toparlayıp çırpınmaya başladı. Marketin içinde gece yarısı onunla tepişemezdim. Onu serbest bırakmamla elini beline koydu ve "Ne yani sen şimdi o kadar aydır ben zayıfım diye mi bana kötü davranıyorsun Allah'ın ayısı! Kelle paça içtiğim için mi birden tavırların yumuşadı?" diye bağırıp hızla çıkışa yürüdü. Normalinde cinlerin tepemde olması gerekmiyor muydu? Toplanmadı... Lan bu Duygu geldi geleli zaten benim hatun bir tuhaftı da bu neyin nesiydi?

Ben sadece kafa buluyordum. Her zamanki gibiydim yani... Aslı'nın peşinden dışarı çıktığımda bir-iki saniye Aslı'yı göremedim. Benim araba karartıda kalmıştı ama Aslı'nın içinde olmadığı belliydi. Tuvaletlere doğru yürüdüm. Bu hatun tuvaletten yeni çıkmamış mıydı? Bekle bekle yok! Bir-iki dakika sonra tuvalete girmeye niyetlendiğim anda çıktı.

"Hayırdır?"

"Tuvaletinde hesabını mı vereceğim diyeceğim ama oraya giderken bile haber vereceksin diye söylemiştin pardon" dedi ve önden önden sinirle yürüdü. Bu arada iyi laf sokmuştu. Arabanın yanına geldi ve gözlerini kısıp arkaya oturdu. Pis pis sırıttım ve kapısını açıp "Öne geç yoksa seni burada bırakırım"

"Gerçekten bırakır mısın?"

"Bırakırım ama sonra bulup burnundan getiririm biliyorsun."

"Maalesef biliyorum" dedi ve hızla inip kapıyı öyle bir çarpıp öne geçti ki sorma. Sırıtıyordum ve ben bu gece sinirlenemiyordum. "Bu çenenin uzunluğunu sana ödeteceğim." dedim sırıtarak.

"Hatırın kalır!" diye çemkirdi. "Kalmaz korkma." dedim ve gaza bastığımda Aslı hâlen burnundan soluyordu. Radyonun sesini açıp Akara havaları olan bir kanalı bulup sağdan sağdan sırıttım. Mırıldanırken, parmaklarımla direksiyonda ritim tutturmak iyi gelmişti. Bir de üstüne Aslı'nın tahammül sınırları zorlanmış beş karış yüzünü seyretmek gerçekten keyif vericiydi.

Yirmi yirmi beş dakika geçti geçmedi tabii benim hatun isyan bayraklarını çekti. "Ali kıs şunu ya sabahın köründe. Daha hava aydınlanmadı bile..."

"Ayılırsın işte..."

"Ay bu şarkıda ayılmak istemiyorum. Bu ne ya beynim şişti. Hem sen fazla hızlı gitmiyor musun?" dediğinde virajlı

bir inişe girmiştim. Doğru söylüyordu ve ben bu kadar hız yaptığımın farkında bile değildim. Frene hafif dokundum ama yavaşladığımı hissedemedim. İkinci kere frene basmamda bir fayda sağlamadı. Sonrasında frene iyice asıldım ve zar zor hızım yüz otuzdan yüz yirmilere düştü. Ayağımla frene iyice abanmama rağmen hızım yükselmeye başladı. Radyoyu kapattığımda Aslı "Nihayet" dedi oh çekerek. Yokuş aşağı hızım iyice çoğalmış virajlarda dengeyi kuramaz hâle geldiğimde "Aslı kemerini tak!" dedim dişlerim sıkılı.

"Niye takıyor muşum? Sen yavaşlamayı dene..."

"Aslı tak şu lanet kemeri," diye haykırdığımda Aslı sinirle "Of Allah'ım ne günah işledim." dedi ve kemeri takıp savrulmamak için camın üzerindeki askılığı tuttu.

O sıra telefonum çalmaya başladı. Hızla açtım. Gökhan "Abi nerede kaldınız?" dedi merakla.

"Sen neredesin onu söyle bana!"

"Abi marketten çıkalı yarım saat kadar oldu endişelendik durduk seni bekliyoruz. Dönelim mi?"

"Beni iyi dinle frenler tutmuyor. Yokuşun sonunda bana çarparak durabileceğim bir yer ayarla."

Gökhan'dan bir-iki saniye ses gelmedi "Gökhan!" diye bağırdım.

"Tamam abi," dedi ve kapattı. O ara Aslı'nın yüzüne baktım. "Bana şaka yaptığını söyle..."

"İnan bana yapmıyorum" dediğimde sağa dönüşte arabadan yükselen acı bir sesle savrulmamız bir oldu. "Ali!" dedi Aslı korkuyla.

"Dinle şu montunu kemer yerlerine yerleştirmeni istiyorum. Darbeyi kesecektir. Çarparak durmaktan başka çaremiz yok! Arkadaki koltuğun altında küçük yastıklar var al onları..."

"Ali...!"

"Hadi çabuk dediğimi yap" diye bağırdığımda Aslı keme-

rini açmasıyla kafasını cama vurdu çünkü sağa doğru yine savrulduk.

"Dikkat etsene be kızım! Var mı bir şeyin?"

"İyim ben ama korkuyorum"

"Korkma, çabuk bağla şu kemeri..."

Hızımız yokuş aşağı yüz altmışı bulmuş benim ayağım frene basılı neredeyse dışarı çıkacaktı. Hatun yastıkları aldı başladı benimle direksiyon arasına yerleştirmeye...

"Aslı n'apıyorsun?"

"Yatak hazırlıyorum uykun gelmiştir" dedi ya iki saniye göz göze geldik.

"Al o yastıkları ve kucağına dizip sarıl."

"Ali dikkat et!" diye yükselen çığlığıyla ben öndeki kamyonu kıl payı sollamıştım. Ben anın şokunu yaşarken Aslı olayın ciddiyetinin farkına vardı. Yolların boş oluşu bizim şansımızdı sanırım. Aslı koltuğa yapışmış kucağındaki iki küçük yastığa can simidi gibi sarılmıştı.

"Ali! Ölecek miyiz?"

"Seni bilmem ama benim ölmeye niyetim yok."

"İçim ferahladı," dedi Aslı ve konuşma çalan telefonumla son buldu. Telefonu Aslı'ya uzatıp "Hoparlöre al" dedim. Aslı ikiletmeden yaptı.

"Abi yokuş bittiğinde bir kilometre sonra bir tarla var. Tarladan sonra trafik sıklaşıyor.

"Tarlada vurup durabileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır ama tarlaya girerken işin zor hendek var. Abi atlamayı deneseniz."

"Nereye atlayalım lan sağ taraf uçurum, sol taraf yol"

"Biz seni durdurmaya çalışsak?"

"Nasıl?"

"Önüne geçip frene bassak diyorum"

"Düz yolda bu söylediğin mantıklı gelebilirdi ama yokuş aşağı takla atma riskimiz yüksek, tarla tek seçenek gibi duruyor"

"Tamam abi o zaman. Ben trafiği kapatacağım bir sorun olmayacaktır. Abi...."

"Söyle!"

"Ölme emi!"

"Olur Gökhan" dedim ve Aslı'yla göz göze geldim. Hızım gittikçe yükselmiş ibre artık arabayı zorluyordu. Yokuş bitip düzlüğe ulaştığımızda ciddiyim kasmaktan kollarım ağrıyordu. Direksiyon elimin altında kaymak için direnirken benim aklımdaki tek şey Aslı'ya bir şey olmamasıydı.

"Aslı sıkı tutun birazdan seni uçuracağım."

"Ya! Bu hâlde bile dalga geçmeden duramıyorsun değil mi?" diye isyan etti.

"Huyum kurusun"

"Ali! Ölmek üzereyiz!"

"Napim aşkımı mı itiraf edeyim" Ne demiştim lan ben?

"İtiraf mı? Sen bana âşık mısın?" diye ciyakladığında Gökhan arabasını ters şekilde şeridin ortasına park etmiş elinde fener tarlaya nereden gireceğimi gösteriyordu. Lan bildiğin hendek diyeceğim ama resmen uçacaktık. Trajikomik... Duygu bize develerim derdi de hiç hendek atlayın demezdi. Deveye hendek atlatmak bu olsa gerekti. Hesap yapıyorum olmuyor, boşa koyuyorum dolmuyor sanırım gerçekten geberip gidecektik. Hendekten uçtuktan sonra burun üstü çakılmak neyse de ya duramazsak sorusuna bir cevabım yoktu. Tarlaya girdikten sonrası bana kalıyordu. Araba yere iniş anında aldığı darbeyle ya duracak ya takla atacak, ya da durması için ben tarlada dönüp duracaktım bu hızla neler olacağını kestirmek gerçekten zordu.

"Aslı sıkı tutun! Kafanı kolla!" diye bağırıp ters şeride girmem ve Salih'in görüntüsünün yanımdan bir sinek gibi kayıp gitmesiyle arabanın havalandığını anı anına nefes almadan aklıma kazıdım. Yere çarptığımızda sol göğüs kafesimin al-

tında bir acı hissettim. Sanki bir bıçak girip çıkmış gibiydi. Açılan hava yastığıyla başımın korunduğu hissetmek gerçekten mükemmeldi. Tabii bu bir-iki hafta boyunca boyun ağrısı çekmeyeceğiz anlamına gelmiyordu. Bir-iki saniyelik bir sürede burun üzeri çakılan arabanın ters dönmesiyle baş aşağı durur hâle geldik. Bu emniyet kemeri iyi ki var, yoksa hâlimiz torbada ezilen meyvelerden hallice bile olmazdı. Araba ters dönmüş biz uyanan yarasa misali asılı duruyorduk. Motordan ses geliyor lastiklerin hâlen döndüğünü anlayabiliyordum. Hızla hava yastığından kurtulmaya giriştim ve haykırmaya başladım "Aslı iyi misin? Aslı cevap ver?" dediğimde korku doluda olsa mavi gözlerini gördüm ya dünyalar benim oldu ama başı kanıyordu. "Aslı!" diye koltuğun altında sabitlenmiş sustalıyı alıp onu sıkıştıran hava yastığına sapladım. Hava yastığı sönerken "Kemerim." dedi acıyla.

"Bekle, acele etme!" dedim ve kendi kemerimi açtığımda arabanın tavanına düşmem bir oldu. İnlememe engel olamadım. Canım yanıyordu. Ben de taştan değilim ki! Acı katlanılmaz olmasa bile hissedilecek kadar canımı yakıyordu. Elimle yokladığımda kan yoktu. Bu iyi mi kötü mü etkisi sonra çıkacaktı nasıl olsa.

"İyi misin?" dedim tekrar. "Kemer nefes almamı engelliyor"

"Aslı kemerini açacağım, hazır mısın" dediğimde "Hadi aç nefes alamıyorum." dedi ve kemerini açıp onu tutabildiğim kadar tuttum. Üzerime düşen Aslı'yı omuzlarından yakalayıp üzerime doğru uzattığımda itiraf etmeliyim sol tarafımdaki acı Aslı'ya siper olan bedenimle birlikte sızladı. Ağırlığıyla Aslı "Ali ezdim seni!" dedi panikle. "Tamam iyiyiz" dedim bir süre kollarım ona sarılı nefes alıp acımın geçmesi için kendime zaman tanıdım. Aslı yüzünü koluma gömmüş olayın şokunu yaşadığı belliydi.

"Aslı kapıyı açabilir misin?" dedim onu yukarı doğru çe-

kip yüzünü görmek istediğimi belli ettim.

"Tamam" dedi ve üzerime tırmanıp kapıya ulaştığında karnı yüzüme yapışmıştı. Ulan başka zaman olacaktı ben bunu fırsata çevirip Aslı'yı sinir etmez miydim?

"Ali sıkışmış açılmıyor." dedi Aslı ve o sırada kapılarını zorlayan çocukların sesi duyuldu. Gökhan ve Taylan "Abi!" diye böğürüyorlardı çünkü siyah film kaplı camlardan içerisinin görünmediği bir gerçekti.

"Ben deniyim." dedim ve Aslıyı kendime çektim onu ezmeden altıma alıp üzerine çıktım.

"Tanrım bu anı ne kadar çok beklediğimi bir bilsen" diye her ne kadar alay etsem de gerçeklik payı yüzde yüzdü. Aslı eliyle omzuma güçsüz bir şekilde vurmaya çalıştı ve "Domuz!" diye ciyakladı. "Hadi ama şaka yaptım"

"Yapma Ali sen şaka yapma!" dedi Aslı Duygu gibi... Bunlar aynı evde kala kala birbirlerine benziyorlardı ve bu hiç iyi değildi. Üzerine ağırlığımı vermeden kapıya doğru uzandım ve kapıyı açmaya çalıştım ama açılmadı. Camı açan düğmelerde çalışmıyordu. "Aslı bunu söyleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama altımdan sağa doğru kayar mısın?" dediğimde kokusu küçücük arabada burun deliklerimden bedenime girip beni tesiri altına almaktaydı. Aslı "Üzerimdeyken nasıl olacak bu çok merak ediyorum" dedi ve kıpırdanmaya çalıştı. Bir yerlerden destek alıp kendimi havaya kaldırdığımda Aslı'yla burun burunaydık ve nefesi yüzümü yalayıp geçerken her şey silindi. Bu dünyada sadece dolgun öpülesi dudakları vardı. Bu istemekten, arzu duymaktan çok öteydi bu ihtiyaçtı... ekmek gibi ... su gibi...

"Aslı!" dedim boğazım kurumuş sesimdeki arzu beni bile şaşırtmıştı.

"Ne?" dedi gözlerini gözlerimin ta derinlerine sabitleyerek.

"Aslı!" dedim tekrar bir dua gibi... Dudaklarım dudaklarına değmek için fırsat kolluyordu.

"Evet" dediğinde bana sokulmuş muydu? Yoksa bana mı

öyle gelmişti? Dudaklarım dudaklarına değdiğinde araba sarsılmaya başladı. Bu sarsılmalar Aslı'ya karşı hissettiğim yoğunluğun yansıması mıydı? İrdeliyordum. Aslı sıçrayarak kollarıma sığındığında bunun duygularımla ilgili olmadığını anladım. Akabinde Gökhan'ın sesiyle içimde kabaran her şeyi bir kenara itip kendime geldim. "Abi ses ver, iyi misiniz? Ali! Durmayın sizde açın lan şu kapıyı! Cihan levyeyi kap gel!"

Hayvan oğlu hayvan Gökhan arabayı biz içindeyken parçalayacaktı. Aslı altımdan sağa kayıp bana yer açtığında ayaklarımı cama doğru sabitleyip "Çekil kapının önünden Gökhan" diye bağırdım.

Camı tekmelemeye başladığımda kurşun geçirmez oluşuna küfür ediyordum. Lan ne sağlam cammış, patlamadı yeminle!

Gökhan "Abi tamam gerisi bizde!" diye bağırdı. Gökhan benim sadece çatlaklar bırakabildiğim camı levyeyle bir kağıt gibi söküp aldığında içeri giren soğuk hava ciğerlerime dolduğunda kendimi çok iyi hissettim. Gökhan telaşla "Abi benzin kaçağı var çabuk!" dediğinde beni bacaklarımdan çekiyordu.

"Lan dur!" demeye kalmadı kendimi dışarıda buldum. Tabi dizlerimin üzerine eğilip belime kadar tekrar arabanın içine girmem bir oldu. "Aslı gel!" dediğimde yavru kediden hiçbir farkı yoktu. O an içimde var olan onsuzluk hissi soğuk havadan farksızdı. Onu kaybedebileceğimi düşünmek dahi istemedim. Ellerimi uzatıp kollarından dışarı doğru çektim ve dışarı çıkardığımda kucağıma almam ve arabadan uzaklaşmaya başlamam bir oldu. İstemsizce sıkı sıkı sarıldım "İyi misin?" derken gözlerine bakıyor, yüzünü kapatan saçlarını çekiyordum. Korkmuştu biliyordum. "Sen?" dedi fısıltı hâlinde çıkan sesi. "İyiyim. Hadi seni hastaneye götürelim"

"Gerek yok gerçekten ben iyiyim bak ufak bir sıyrık," dedi alnını burnumun içine sokup. Alnını öptüm acısını almak istercesine. Yüzünü omzuma dayadı ve gözlerini kapamadan önce "Ölmediğimize sevindim!" dedi. Sırıtmam yüzüme yayıldı. Sessiz kaldım. Çocuklardan biri diğer arabanın kapısını

açtığında Gökhan çoktan şoför koltuğuna geçmişti. Aslı'yı arka koltuğa yerleştirecekken "Ali!" dedi çaresizce. "Burdayım." dedim ve yanına bindim. Sıcağıma sokulduğunda onu kollarıma almam bir oldu. Bana sıkı sıkı sarıldığında bırakmak istemediği her hâlinden belliydi. Kazaya şükür etse miydim?

"Abi bir hastaneye gidelim"

"Gökhan polisler tanıdık olsun bu arabaya ne olduysa her ayrıntıyı bilmek istiyorum."

"Cihan arabanın başında kalacak merak etme sen" dediğinde o arabanın içinden çıktığımıza şükrediyordum.

"Cihan kazayı üstlensin benim adım geçmesin"

"Tamam abi," dedi ve araba hareket etti. Arabayla ilgili son gördüğüm Cihan'ın elinde yangın söndürme tüpü arabayı beyaz toz bulutuyla kapladığıydı. Aslı'nın gözleri kapalı kolumun altında yavru kuş gibi hareketsiz duruyor oluşu beni endişelendirmeye başladı.

"Aslı aç gözlerini..."

"Geldik mi?"

"Hayır, uyumamalısın en azından bir-iki saat"

"Kafam sersem gibi biraz dinlenmeliyim"

"Hadi aç gözlerini Aslı," dedim ve çenesinden tutup yüzüme doğru kaldırdım. Yüzü bembeyazdı. "Gökhan çabuk," diye bağırdığımda çaresizliğim sesime yansımıştı. Bağırdım ya Aslı gözlerini açıp, "Yine niye bağırıyorsun Ali ya!"

"Korktum çünkü!" diye daha çok bağırdım. Aslı sanki bir-iki saniye önceki sersemliği hiç olmamış gibi gözlerini pörtletip "Benim için mi?" diye sorduğunda "Yok, Gökhan için!" dedim. Gözlerimiz buluşmuş ne olduğunu bilmediğim duygular etrafımızda dönerken Gökhan'ın "Allah razı olsun abi," demesiyle gülmeye başladık. Aslı sıkıca bana sarıldığında onu kollarıma kabul etmem bir oldu. N'oluyordu lan! Aklımda çiçekli böcekli renkli ne varsa bahar çadırı kurmuş piknik yapıyordu. Yarım saatin sonunda Ankara'ya bir saat kala özel bir hastanenin önünde durduk. Arabadan inip Aslı'yı kucağıma aldığımda

"Ali ben iyiyim yürüyebilirim" dedi usulca.

"Bahane ediyor olabilirim."

"Neyi?" dedi yine meraklı gözlerle. Sırıttığımda yüzüne renk geldi. Kucağıma daha bir sokuldu. Acile girdiğimde hızla yanıma bir bayan personel geldi.

"Trafik kazası kafasını çarptı," dediğimde hemşire bizi sedyeye yönlendirdi.

Aslı'yı sedyeye oturttuğumda "Uzan hadi," dedim. "Yok, bir şeyim Ali ya!"

"Olsun bir kontrol etsinler"

"Siz çıkın beyefendi gerisini biz hallederiz" diyen hemşireye Aslı "Yanımda kalmasını istiyorum" demesi ayrı bir bombaydı. Hemşire olayın ne zaman olduğunu, gelişimini öğrendikten sonra gelen doktora bilgileri geçti. Bir saatlik muayeneden sonra Aslı'nın iyi olduğunu duyunca ancak rahatladım. Bir-iki saat uyumaması önerildi ve Aslı hastanede kalmak istemedi. Ben bu hengamenin içinde ona hastanede kalalım demeyi akıl edemedim. Zaten itiraz etmek içimden gelmedi. Gökhan gelip çıkış işlemlerinin yapıldığını söylediğinde Aslı kollarını uzattı ve "Hadi," dedi. Ben aptal gibi ona bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırken "Hadi beni kucağına al" dedi. Başka bir gün olsa 'Yürü lan uşağın mı var senin?' diye avaz avaz kıçımı döner giderdim de bugün niye böyle kedinin ciğere gösterdiği şefkat içersindeydim bilmiyorum.

Uzanıp onu kollarıma aldığımda Aslı benimle uyum içersinde bedenimde kıvrılıp yerini aldığında mutluydum işte bütün mesele bu...

Hastane kapısında Levent beni üç arabayla karşıladı yüzü bembeyaz

"Ali iyi misiniz?" dedi kucağımdaki Aslı'ya endişeli gözlerle bakıp.

"Lan hacı yatmaz gibi ne ayaktasın bu saatte?"

"Seni bekliyorum erkeğim!" dedi hayvan.

"Lan Levent var sende bir şey ama hayırlısı! Bak Sedat âşık

olduysa kafasına sık dedi haberin olsun"

"Ali sabahın köründe hiç çekilmiyorsun! Sedat ve Bekir yola çıkıyorlar haberin olsun"

"Niye lan!"

"Sana ulaşamamışlar. Gökhan yetememiş onlara..."

"Ulan sen niye konuşmadın?" dediğimde Aslı'yı arka koltuğa yerleştirmiştim.

"Aradım bağırıp durdu Sedat ve yüzüme kapadı."

"Ver telefonu" dediğimde Aslı'nın kapısı açık yanında dikiliyordum. Telefon çalmadan önce "Levent toplantıyı yarına al bugün hiç çekemem" dedim ve sabahın beşinde Sedat'ın endişeli sesiyle yüzleştim.

"Alo Abi!"

"Geliyoruz Ali! İyi misiniz? Aslı nasıl?"

"Abi bir dur! Gelmenize gerek yok. İyiyiz biz Aslı yanımda..."

"Hastanedeymişsiniz yalan söyleme..."

"Ne olur ne olmaz diye getirdim Aslı'yı çıktık şimdi."

"Ali iyisiniz değil mi?"

"İyiyiz abi, olmasam ilk sana söylerim" dediğimde Sedat ancak duruldu.

"Anlat o zaman" dediğinde arabanın yanından uzaklaştım.

"O arabanın kendinden frenlerinin tutmama ihtimali yok. Yolun yarısına kadar hiçbir sorun yoktu"

"Bizim çocuklar olmadan gezme! Kaan yola çıktı bir-iki saate orada. Aslı'yı yalnız bırakma..."

"Abi Duygu'ya bir şey söylemeyin" dedim bezgince.

"Lan ne söyliyim. Doğurur yeminle. Sen de dediklerimi unutma Ali, korumasız gezme," diye kükredi. Sedat'a ne desem kar etmeyecekti. O ara ben telefonu kapatmadan Gökhan yanımda belirdi "Abi ben Cihan'ın yanına geçiyorum" dedi. Kafamı salladım ve Sedat'a "Tamam abi ararım seni," dedim. Telefonu kapatıp arabanın yanına geldiğimde Aslı'yı arka koltukta uzanır buldum. Gözleri kapalıydı. Uyumaması gereki-

yordu. Camdan kolumu uzatıp başını okşayarak "Aslı aç gözlerini," ses yok...

"Aslı!"

"Immm" o nasıl bir inlemektir. İçim sızladı. Yahu bu kız benim yüzümden ne çekti be! Kapıyı açıp "Aslı kay kenara," dedim. Bu uyumaması için bir bahaneydi.

"Ya öne geçsene rahatımı bozdun" dediğinde içim rahatladı. İyiydi çünkü sesi gayet gür çıkıyordu.

"Gel" dedim ve onu kaldırıp kolumun altına aldım. Ters ters bana baktı ama bir sokuldu ki bana içim eridi. Allah'ım benim içime ne oluyordu lan! Eriyor, sızlıyor, titriyor... Lan Eros seni bir bulayım kendime âşık etmezsem tükür yüzüme!

Hoş geldin titrek kutup ayısı

Otele girdiğimizde bizi çocuklardan Tarık karşıladı. "Abi kat hazır, yenge hoş geldin!" dedi ve devam etti "Biz buradayız abi otelin her yanına bizim adamları yerleştirdim. Kaan geldi, birazdan seni arar. Sizin kata Kaan ve benim seçtiğim görevlilerden başka kimse çıkamayacak. " dedi ve aynı sertlikte "İyi geceler!" deyip çıktı.

İyi geceler mi? Sabah değil miydi lan? Yorulmuşum, stres kafa yapmıştı bir de Kadir İnanır havasına bürünen Tarık'la uğraşamayacaktım. Belboy valizleri alıp önden çıkarken biz panoramik asansöre binmiştik. Aslı merakla etrafı seyrediyor ama yorgunluğu her hâlinden belliydi. Alnının sağ tarafında ufak bir bandaj vardı. Sırıttım.

"Ne?" dedi merakla.

"Sen hep kafanı vurmalısın. Nur yağdı üzerine." dedim amacım valla alay etmek değildi ama benim hatun bir sinir yaptı bir sinir, eski Aslı sahalara geri döndü.

"Sen İstanbullu olduğuna emin misin?"

"Evet ne oldu ki?" dedim masumca.

"Ormanda falan hani seni ayılar büyütmüş olamaz değil mi?" dedi sinirle.

"Yok bildiğin Beyoğlu'nda büyüdüm." o ara asansör durdu. Aslı sinirle asansörden indi ve hızını kesti. Şaşkın şaşkın camla kaplı çatı katına ve sonra bana baktı. Asansör direk bizim kalacağımız kata açılıyordu.

"Ne?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırıp.

"Şaka yapıyor olmalısın"

"Kimse seni göremez merak etme." dedim aklındakileri okur gibi.

"Ben rahat edemem." dedi huysuzluk yapacak ya! Asansör kapısındaki duvara gömülü panel kapağını açtım ve bir düğ-

meye bastığımda camlar iyice karardı ve bir-iki saniye sonunda cama alev alev yanan odun manzarası yansımaya başladı.

"Heh... Şimdi bütün gece kendimi cehennemde hissedeyim. Zebaniyle yaşadığım yetmiyor bir bu eksik!"

"Yahu ne huysuz bir şey çıktın sen... Bir dakka bir dakka sen bana ne dedin?" tam üzerine yürüyeceğim "Off başım." dediğinde bana kal geldi.

"N'oldu iyi misin?" yemin ediyorum yüzümün rengi atmıştır. Ödüm patladı. N'oluyordu lan bana? Aslı'nın yüzü niye gülmeyle aydınlanma arasında gidip geldi lan? Ben daha olayı süzemeden Aslı "Başım döndü." dedi ya dibinde bittim. Sarılmayla onu tutma arasında ne yapacağımı bilemedim. Bu otelde doktor vardı herhalde.

"Aslı," dedim ve onu bir çırpıda kucağıma alıp koltuğa uzattım. Cebimden hızla telefonu çıkarıp "Doktor! Doktor vardır." dedim panikle. Lan kadın aklına uyup hastaneden çıkan Ali'nin beynine edeyim. Tam telefonu tuşlayıp Tarık'ı arayacağım "Ali dur hemen ya! Ne doktoru! Yoruldum ondan"

"Yok yok hastaneden çıkmayacaktık! Suç bende." dediğimde Aslı'nın yüzü bir an gülümsedi mi? Benim bakmamla elinin tersini alnına dayadı ve yüzünü buruşturdu. Hep gülsün istiyordum ya bana öyle gülmüş gibi geldi herhalde.

"Ali ben uyumak istiyorum."

"Olmaz en azından bir saat kadar dayan sonra."

"Sen nasıl dayanıyorsun? Geceden beri hiç uyumadın."

"Sen yanımdayken uyumam çok zor." al işte yine devir çamları aptal Ali!

"Sinir yapıyorum sende farkındayım." dedi benim hatun. Aptal sarışın diyeceğim tam olacak. Allah'ım niye ben! Niye!

"Aslı hadi üzerini değiştir elini yüzünü yıka!"

"Duş almalıyım."

"Al ama bandajına dikkat et"

"Tamam" dedi ve ayaklandı. Başka zaman olsa diğer banyoya girer jakuziyi doldurur içinde uyurdum ama şimdi aklım

Aslı'da onun banyodan çıkmasını bekleyecek bir şey olmaması için dua edecektim.

Aslı banyoya gireli on dakika olmuştu. Kapının önünde dört dönmeye başladım. Ya tekrar başı döndüyse, ya düşüp kafasını çarptıysa, ya küveti doldurup içine girip uyuduysa...

"Aslı," diye seslendim ses yok. Üçüncü Aslı diye seslenişimden sonra ya Allah diyerek girdim artık banyoya... Aslı üzerinde havlu aynanın karşısında saçlarını tarıyordu.

"Ali!" dedi elinde tarak donmuş bir hâlde.

"Niye cevap vermiyorsun? Öldüreceksin sen beni! Bu ne lan! Nedir çektiğim! Maymun oldum elinde!" diye isyan bayraklarını çekip dışarı çıktım. Beş dakika sonra Aslı üzerine giymiş kırmızı kelebekli pijamalarını gelmişti. Hiçbir şey olmamış gibi yatak odasına geçip yatağa tırmandı. Ben elimde havlu tepesine dikildim "Uyuma bak..."

"Ya Ali bir huzur ver ya! Uyumayacağım tamam git yıkan!"

"Bak geldiğimde uyuduğunu görürsem elimden çekeceğin var." dedim ve banyoya girdim. Su tepemden aşağı akıp giderken tek derdim Aslı'nın uyumamış olmasıydı. Gerçi onca saat geçmiş olumsuz hiçbir etki görünmemişti ama tedbirli olmak her zaman iyiydi. On dakika banyoda kaldım kalmadım çıktığımda Aslı bir kedi gibi yastığa sarılmış uyuyordu. Kıyamadım uyandırmaya ama içim rahat etmedi. Belimde havlu yatağın kenarına oturup "Aslı..." dedim. Ses yok... Yine ölü gibi uyuyor muydu? Yoksa bir şey mi olmuştu?

"Aslı!" diye yüzündeki saçları çekmek için yanına doğru uzandım ve elimi uzattım uzatmasına ama "Bi' dur Ali ya," dedi ve koynundaki yastığı yan tarafa atıp bana sarıldı. Anın donduğu, şeytanın cehennemden, cennete geçişindeki şaşkınlığı yaşıyordum. Bir kaza bizi böyle yakınlaştırabilir miydi? Yoksa bizim Maviş kafasını gerçekten fena mı çarpmıştı. Kolunu çıplak tenimden çekip "Lan Aslı sen gerçekten kafanı fena çarptın." diyerek resmen kaçtım. Niye kaçtım diye sorun vallaha da billaha da tillaha da bilmiyorum. Odadan çıkarken arka-

ma baktım mı? Hayır...

Diğer yatak odasına geçip bavulumdan kıyafetlerimi alıp giyinirken panaromik camları devreye soktum. Ankara'nın puslu havasına inat aydınlanan görüntüsü görülmeye değerdi. Burayı seviyordum. Sedat sağ olsun, baktı Ankara git gel bitmiyor bizim işlerin odak noktası burası, otel odalarında güvenlik sorunuyla baş edemeyince burayı senelik kiralar duruma geldi. Şimdi bizden kimin Ankara'ya yolu düşerse burada konaklar işini halleder ve eve döner.

Bir evin konforunu sunan çatı katının dört bir yanı camdı ve bu insanın kendini gerçekten özgür hissetmesini sağlıyordu. Bir mimarın akıllara zarar tasarımı olan bu çatı katında iki yatak odası ve banyo haricindeki her yer camdı. Dilediğinizde kararan camlar sayesinde odaları birbirinden ayırabilmek ayrı bir özgürlüktü. İlk yatağa uzanıp uyumayı istesem de bende uyku nerde? Dedim içki rahatlatır, giyindim ve bara geçip kendime bir kadeh rakı koydum. Yerden tavana cam olan antre ve salon olarak kullanılan büyük alana geçtiğimde tekli koltuğa oturup manzaraya karşı ayaklarımı uzatmam kaçınılmazdı. Bu keyif ve rakı uyumama yardımcı olabilirdi.

Rakı kadehi bitmiş ben koltuktan kalkmaya üşenmiş masanın üzerinde duran rakı şişesiyle bakışıyordum. O ara şişenin içinden Aslı'yı görür gibi oldum. Hayal görüyordum sanırım. Şişeye bakmayı bırakıp ardına baktığımda küçük dilimi bırak büyük dilimi yutmuştum herhalde. Vallaha avuç içi kadar gecelik üzerinde bana bakıyordu. Bir elini sağdaki cam sütuna doğru kaldırıp kalçasını sağa doğru kıvırdı ya yok ben ölmüştüm, cehenneme gitmeden önce yapmadığım iyiliklerin bir mükafatı olarak bu rüyayı görüyor olmalıydım. "Ali'm" dedi mırıltılı, bir o kadar davet dolu bir sesle. Sonra o güzel bedenini salına salına bana doğru gelmeye başladı. Göğüsleri, ince beli ve baldırları meydanda bir içim suydu. Tamam güzel kadınları seviyordum buna bir lafım yok ama eğer âşıksan bir başka güzel geliyor insana...

Gözlerim bedeninde daha yolu yarılamamıştı ki göğüs oluğundan taşan dik göğüsleri beni taşa çevirmeye yetti de arttı bile. İnce belinin iki yanında olmayan kumaş parçalarıyla ben ben değil Aslı'nın bir numaralı kölesi olmuş öl dese ölecektim haberi yok. Sırıta sırıta, gözlerimin içine baka baka gelip o uzun ve pürüzsüz bacaklarıyla önümde dikildi ve "Aşkım" dedi. Aşkın kim? Ben kimim? Neredeyim? İki iki daha kaç yapar? Bilmiyorum yani!

"Ben artık senin olmak istiyorum" dedi ya yutkunamadım. Nefes alabiliyordum ama veremiyordum.

"An..an..lamadım..." evet evet ben kekelemiştim. Bedenim gerim gerim gerilmiş, yanıyordum. Bırak soğuk duşu benim kutuplara kadar koşman lazımdı.

"Ali'm" dedi bir kere daha en seksi sesiyle. Kızmalıydım. sesimi sertleştirmeye çalışmak o kadar zordu ki "Aslı bu bir oyunsa seni fena kaşırım haberin olsun." dedim ama kendi dediğime kendim bile inanmadım. Benim gözler varla yok arası geceliğin içinde. Aslı sanki ben ona kızmaya çalışmamışım gibi kıkırdadı ve beni dehşete düşürecek kelimeyi o güzel dudaklarından çıkardı "Kaşısana!" Ben bu rüyanın ne zaman kabusa döneceğini düşünürken Aslı gelip bacaklarımı bacaklarının arasına alıp kollarını boynuma doladı. Kulağıma eğilip dudaklarını tenime değdirdi "Beni istediğini biliyorum." diye fısıldadı. Evet gerçekten nefes alabiliyor ama veremiyordum çünkü içim şişmişti. Kulağımdan çene kemiğimi eserek yalayan nefesiyle artık nefes de alamıyordum. Koyulaşan deniz gözleri gözlerimle birleşmesi son noktaydı. "Öpsene!" dedi ya durur muyum? Bu benim için bir piyangoydu. Bir hamlede dudaklarını bulmam bir oldu. Temkinli hâlim tadını aldığım eşsiz dudakları evi bellemiş kendimden daha ilk saniyede geçmiştim. Savaşan dudaklarımız bir o kadar sert bir o kadar açtı. Hatunun arzusu öyle yoğundu ki ona yetişmek için kullandığım dişlerime inat daha bir arzulu daha bir savaşçıydı. Bedeni bedenimle

bütün olmaya çalışmayı bırakmış benim bir uzvum olmuş gibi beni sararken kucağımdaki kalçasıyla kıvrım kıvrım kıvrılan bacakları bir yılanın esnekliğiyle belime dolanmıştı.

Tek bildiğim bu koltuğun bize dar geldiğiydi. Hızla kalçalarını avuçlayıp ayağa kalktığımda hatun sarmaşık gibi beni sarmış hiç de yardımıma ihtiyaç duymuyordu. Yatak odasına hangi ara gelip onu yatağa yatırmıştım ve üzerindeydim saniyelikti. Dudaklarından kopmamak için direnen benliğim tenini arzularken ellerim her yerinde dolanıyordu. Aslı bir yandan tenini dudaklarıma bastırıyor bir yandan üzerimdekileri çıkarmaya çalışıyordu. Bütün dileklerim kabul olmuş Aslı beni istiyordu. Allah'ım çok şükür diye dua edesim geldi yeminle...

"Aslı!" diye defalarca inleyerek arzularım ona akarken derinden onun sert sesiyle daha bir heyecanlanmıştım. "Ali! Ali!" Hep ismimi sayıklasaydı ben hiç bıkmazdım da sesi niye sertleşiyordu. "Ali uyan!" İsmimi sayıklıyordu da niye uyan diyordu algılayamıyordum. "Ali! Ali! Telefonun çalıyor." diye derinden gelen Aslı'nın sesi daha belirginleşti. Gözlerimi açtığımda koltukta uyuyakaldığımı ve Aslı'yla o enfes dakikaların rüya olduğunu anlamam zor olmadı. Aslı bildiğin üzerinde kelebekli pijaması, kafasındaki bandajıyla saçı başı dağılmış gözü yarı açık, yarı kapalı ayaktaydı.

Hayır ya! Ne günah işledim ben ya! Rüyalarımı süsleyen mor gecelikli Aslı'ya ne oldu? İsyan etmek üzereydim. Küçük Ali neredeyse bayrak direği olmuş özgürlüğünü ilan edecekti ona da yazık valla! Ben de insanım ya! Sinirle Aslı'nın elindeki telefona uzanırken "Ağzıma sıçtın be Aslı!" dedim öfkeyle. Aslı sinirime bir anlam yükleyemeyince yüzüme baktı ve dönüp salondan çıktı. Telefonu neredeyse dokunarak değil yumrukla açtım. Levent arıyordu.

"Levo!" dedim gergin gergin.

"Günaydın Ağam!"

"Höst lan!" derken yüzümü gözümü ovalıyordum.

"Bu ne gerginlik ağam dur ben sana bir hatun göndereyim!"

"Oha pezo musun lan sen?" hissetti herhalde benim bayrak direğini tövbe tövbe!

"Eee arkadaş arkadaşın her şeyidir"

"Sokayım sana Levoo! Niye aradın?"

"Uyumadığını hissettim."

"Hay senin hissine ama iyi ettin. Geliyorum." dedim kurtulmuş gibi.

"Gel, aşağıdayım zaten" dediğinde telefonu kapatıp, sinirle koltuktan kalktım ve Aslı'nın olduğu odaya girdim. Silahım ve diğer ne varsa oradaydı. Hatun uzanmış yatağa gözler açık... "Hoşgeldin kutup ayısı." demesin mi? Haklı bir yerde kızın suçu yok sabah sabah azarı yedi ama zaten sinir tepemde.

"N'oldu karıcım?" dedim kinayeyle. Aslı yeminle havada parende atan jimnastikçiler gibi yatakta bana doğru döndü ve "Sen ne dedin?" dedi sinirle.

"Karıcım dedim. Beğenemedin mi?"

"Of sabah sabah! Karın olsam bari!" dedi ve yine o güzel kıçını bana dönüp koluyla gözlerini kapattı. Tabii bana gelenler geldi. Ulan karın olsam bari ne demek? Az önce rüyamda istekle bana kendini veren kadın bu olamazdı değil mi?

"O kadar istekliysen seni köküne kadar karım yaparım! Hem sen kime ofluyorsun?" diye kükredim. Sabah sabah kendi sesimden iğrendim yeminle!

Bizim gece aramızda olan yakınlaşmanın sonu buraya kadardı. Bizim hatunda çene tükenmez kalem gibi, bitmez!

"Ay haklısın ayılara oflamak bir işe yaramaz değil mi?" dediğinde artık bende film kopmuştu yatağa ne ara uçup onu altıma aldım bilmiyorum. Zaten gördüğüm rüyanın etkisinde sebep arıyordum "Şimdi seni ayı gibi altımda inletmek farz oldu. Hem o zaman karım da olursun." dedim öküz gibi. Aslı şok oldu. Kaç aydır böyle bir şeyi duymayı bırak böyle bir hareket beklemediği belliydi.

"Ben karın olmak falan istemiyorum." dedi korkarak, ben-

den kurtulmak için çırpınmaya başladı.

"Çırpınma!"

"Kalk üstümden..." dedi panikle.

"Kalkmak istemiyorsam?"

"Ne istediğin umurumda değil kalk dedim."

O beni reddediyordu ya bütün cinler tepeme dolup inadımı törpülüyordu. Bayrak direği hâlini alan kendimi ona bastırdığımda Aslı kazık yutmuş gibi gerildi ve adeta dondu. Üzerindeki pijama ve aramızdaki örtüye rağmen bacaklarının arasında olmak muhteşemdi.

"Ali!" dedi korkuyla.

"N'oldu birden sesin yumuşadı?" dedim zevkle.

"Bu yaptığın... ayıp gerçekten." dedi ve sustu. Yüzü kızarmış titriyordu.

"Benimle düzgün konuşman gerektiğini hep hatırlatmam gerekiyor."

"Beni böyle susturabileceğini mi sanıyorsun?"

"Aklımda daha iyisi var." dedim ve dudaklarına uzandım. Aslı panikle yüzünü sağa sola çevirmeye başlamıştı ama dudaklarını bulmak zor olmadı. Rüyamdan daha eşsiz daha enfesti. Kasılan dudaklarını sertçe öpmek içten içe beni yaralıyordu ama vazgeçmedim. Sömürülmeye dayanamayan dudakları bir süre sonra gevşedi ve ben ağzının derinliklerine ulaştığımda zevkle inledim. Dilini dilime hapsettiğimde kendimi deli gibi ona bastırıyordum. Bilincim artık arzularla kaplanmıştı. Nefes almak için boynuna indiğimde "Ali lütfen!" diye hıçkırığı duyuldu. Ağlıyordu ve gerçekler bir tokat gibi yüzüme vurdu. N'apıyordum lan ben? Beni istemeyen bir kadına bunu nasıl yapardım? İçimdeki yaralara birini daha ekleyip, kendimi geri çektim.

"Çabuk pes ettin!" dedim acımasızca. Acımasızdım çünkü Aslı aylardır bana işkence olmuştu. Ben miydim acımasız? Onun için yanan yüreğime ek onu arzulayan ve her kadında onu arayan benliğim işkencelerin en büyüğünü çekiyordu.

Asıl acımasız olan Aslı'ydı. Üzerinden kalkıp hızla odadan çıktım. Altımdaki eşofmandan ve tişörtten kurtulup giyinmem ve asansörün düğmesini yumruklamam bir oldu. Aylardır bir şekilde ondan uzak durmayı başarmıştım. Neydi birden duygularımı acız bırakan? Geçirdiğimiz kaza mı? Onu kaybetme korkusu mu? Yoksa gördüğüm rüya mı? Cevabı biliyordum. Ben geri zekalının tekiydim. Kız bana iki sarıldı, kaza anında yanında istedi diye yine ona aşık küçük Ali kilitli dolaptan çıkmış aptal aptal etrafta dolanıyordu. En ufak bir ümit kırıntısında Aslı'nın sıcağında kaybolma heveslisi olmuştum. Her şeyden öte onu bedenimle korkutmak beni daha çok yaralar olmuştu. Beni istemediğini bilmek acıydı... Bu içimi bir kere daha kederle doldurdu.

Asansörde gözlerimi kapatıp içimde olan ne varsa unutmaya çalıştım. Asansör kapısı açıldığında maskeli Ali sahalardaydı. Resepsiyonun önünde Tarık yeni kurulmuş radar gibi etrafı kesiyor sağda solda bekleyen bizim çocuklara kaşıyla gözüyle komut veriyordu. Hey Allah'ım bir akıllı da beni bulsun dişimi kıracam!

"Lan James!" dedim. Tarık arkasına, sağına, soluna baktı.

"Pardon abi..."

"Sana diyorum lan"

"James kim abi?"

"Ha tamam kimliğini saklıyorsun." dedim göz kırparak. "Yok abi," dedi ya... "Tamam sıfır sıfır yedi," dedim. Bozuldu ve "Abi sen de mi?" dedi kırılır gibi.

"Bak var bir doğruluk payı, sadece ben demiyormuşum" dedim ve "Levent nerede?" dedim. Bana otelin önünde elinde sigara dört dönen Levent'i gösterdi.

Bu çocuğun bir karın ağrısı vardı ya! Hadi hayırlısı. Benim döner kapıdan çıktığımı bile görmedi o kadar yani.

"N'aber lan?" dedim ensesine patlattım ama ne patlatmak içim acıdı da çaktırmadım.

"Ha ayı ha! Ensemi kopardın"

"Dikkat et de başka bir yerini koparmayayım!"

"Lan ne indin aşağı?"

"Hesap mı vereceğim Levent, sıkıldım indim işte! Sen niye aradın?"

"Valla bir ihtiyaç var mı diye aradım ama sen beni özlemişsin."

"Siktir lan ne özlemesi..." dedim gülerek.

"Hadi gel sana börek ısmarlayayım."

"Cincon bir yer olmasın bunaldım zaten."

"Sen nerede gördün benim asortik yerlere gittiğimi Beyoğlu."

Levent bana ne zaman delikanlılık taslasa Beyoğlu derdi.

Arabaya bindik bende hal durgun tabi bir gecede yaşamadığım duygu kalmamış, en acısını sabah onca aydan sonra tekrar yaşamışım... Dalmış gözlerim Levent fark etti tabii "Ali var sende bir şey, n'oldu lan suratın sirke satıyor. Aslı mı?"

"Bende kare as var Levo! Sende ne var üçün biri mi?"

"He tutmak ister misin?" Yok anam yok benim çevremdeki herkes laf ebesiydi.

"Gökhan ve Cihan'dan bir haber var mı?"

"Yok," dedi ama gözünü kaçırdı.

"Levent üçe kadar sayıyorum. Bir..."

"Lan tehdit etme! Yok bir şey"

"İki..."

" Sedat belli olmadan Ali'ye söylemeye gerek yok dedi."

"Anlat lan ağzında bir bok ıslanmaz senin zaten"

"Ayıp oluyor ama..."

"Levent!"

"Sedat, şu senin biletleri alamayan kızı depoya çektirdi."

"Kazım'ın yavuklusunu mu?" Sedat kendini aşmış. komplo teorileri kurmaya başlamıştı ya hiç hayra alamet değildi. Ben şaşkınlığımı gidermeye çalışırken "Bakma öyle aval aval bence mantıklı! Biri frenlerle oynamış belli!"

"Ulan ne alaka?"

"Frenlerle oynanması için senin Ankara uçağına binmemen gerekiyordu. Bunu nasıl sağlayabilirlerdi? Düşün bir."

"O zaman biri daha olmalı."

"Gökhan dün akşamki bütün çocukları sorguya aldırdı."

"Oha!"

"Ali bu işe yeni girmiş yeni yetmeler gibi kırıtma aslanım"

"O ne lan aslanım falan!"

"Yahu bir bırakmıyorsun, yeri gelmişken havaya gireyim." dediğinde biz ilkokul çocukları gibi birbirimize vurup duruyorduk. Levent'le börekçide iki saate yakın oturup sanırım iki kilo böreği mideye indirdik. O ara telefon çaldı Sedat arıyor... İstanbul'a dönene kadar rahat bırakmaz artık.

"Buyur abi!"

"Lan ben sana korumasız çıkma demedim mi?"

"Abi Levent yanımda."

"Ulan ondan bırak korumayı bahçeye bekçi bile olmaz."

"A-ha bunu Levent'e söylemezsem."

"Selam da söyle, söylemezsen gebertirim."

"Tamam abi," dediğimde Levent'e bakıp pis pis sırıtıyordum.

"Cihan yanında dün geceki çocuklardan Berat'la birlikte İstanbul'a dönüyor. Kazım'ın kız arkadaşı temiz bir kız.. gece ben, Kazım ve kız arkadaşı oturup çay içtik." dedi Sedat sesi ciddileşmiş bir o kadar soğuktu. Biz telefonda pek bir şey konuşmazdık çünkü dinlendiğimizi bilirdik.

"Tamam abi konuşuruz yine. Çirkin'e selam söyle!" dedim ve kapatırken bağıran sesi geliyordu.

"Çirkin senin ebenin anası! Hayvan..." dediğinde ben çoktan kapatmıştım.

Levent merakla bana bakıyordu. "Bizim uçak biletlerini alamayan Kazım'ın yavuklusu sütten çıkmış ak kaşıkmış, tabii salak olması dışında."

"Biliyordum ben zaten." dedi bilmiş bilmiş.

"Beni şaşırtan sorgusunda bizzat Kazım da varmış."

"Helal olsun lan Kazım, delikanlı çocukmuş." dedi Levent.

"Berat'ı, Cihan paketlemiş İstanbul'a götürüyormuş" dedim sıkıntıyla. Levent'in de yüzü asıldı. Sedat her zamanki gibi bu işe de karıştırmayacak kendi çözecekti. Durgunlaşmıştık çünkü hainin aramızdan biri çıkması kanımıza dokunuyordu. Bakalım arkasından kim çıkacak?

En nihayetinde otele döndüm. Ne yapayım? Kızı otel odasında yalnız bırakacak hâlimiz yok. Her ne kadar kazanın iyi saatte olsunları toz bulutu gibi üzerimizden kalkıp biz eski hâlimize dönsek de, benim yine salak aklımda niye umut kırıntıları yer alıyordu bilmek istemiyordum. İçten içe kendimi azarlayıp telefonu çıkardım. Yukarı çıkmayacak Aslı'yı aşağı çağıracaktım. Ona bugün Ankara'yı gezdirebilirdim. Hem insan içinde birbirimize daha iyi davrandığımız bir gerçekti. Telefonunu aradım ama açan olmadı. Büyük ihtimal ölü gibi uyuyordu yine. O sinirle yukarı çıktım. Paldır küldür daldım içeri tabii. Islak saçları, ve iç çamaşırlarıyla yatağa oturmuş elinde bir krem kendine sürüp duruyordu. Bir-iki saniye elinin sürtündüğü baldırlarında dolandı gözlerim. Taş Ali sahalarda! Bir of çeksem dünyadaki bütün dağlar yıkılır... Rüyalarımdakinden bile güzeldi. Beni görünce hızla üzerine çarşafı aldı ve " Sen kapı çalmayı biliyor musun?" dedi sinirle. Kararlı adımlarla yanına ulaştım. 'Aklım sen ne yapıyorsun Ali?' diye bana bağırıyor ama bir şey beni uzaktan kumanda yönetiyordu. Eğildim ve elinden kremi aldım. Hayır diyordu içim ama ellerim tenine değmek için titriyordu.

"Ali ne yapıyorsun?" dedi Aslı aptalca gözlerime bakıp. İçimden bilmiyorum diyordum ama arzularımı bastırmak öyle zordu ki! Çarşafı tutup çekmek istediğimde Aslı bırakmadı.

"Çek elini!" diye sertçe çıkıştım. Aslı elini çekti. Çarşafı çektiğimde Aslı tüm gerçekliğiyle karşımdaydı. Gözlerine bakarak kremi avucuma döktüm. Dün rüyamdan sonra kafamda dönüp duran tek şey vardı ve ben kararımı vermiştim. Aslı, nasıl olacak bilmiyordum ama benim olacaktı. Ondan uzak

durmak istemiyordum. Beni sevmesi, istemesi umurumda değildi. Nasıl başaracaktım bilmiyorum ama ondan uzak durmayacaktım.

Bacaklarını araladım ve kremi bacaklarında gezdirmeye başladım. "A..Ali!!" dedi Aslı şaşkınca. Yüzü kızarmış gözlerini kaçırıyordu. Kolum uyuşmuştu itiraf etmeliyim. Teni bende bir uyuşturucu etkisi yaratıyordu. Gözleri şaşkınlıkla gözlerimdeydi. Baldırlarından yukarı çıktığımda elimi tuttu. "Ne?" dedim sertçe.

"N'apıyorsun?" dedi panikle.

"N'apıyor gibi duruyorum."

"Lütfen... Kendim sürebilirim" dediğinde sesindeki itaat beni ondan uzaklaştırmıştı. Uysalken ona kıyamadığım bir gerçekti. "İyi," dedim ve kremi eline tutuşturup önünden kalktım. Bu kadar ona da bana da yeterdi "Kahvaltı ettin mi?"

"Aç değilim."

"Hazırlan hadi! Bir yerde kahvaltı edelim"

"Gerek yok ben burada iyiyim"

"Hazırlan Aslı!"

"Emredersin!" dediğinde aynadan ona bakıp "Ne dedin?" diye sorduğumda "Tamam dedim." dedi memnuniyetsizce ve bedenini çarşafa sarıp bavulundan kıyafet alıp banyoya geçti. Yarım saate Aslı giyinmiş biz asansöre binmiştik. Asansörden indiğimizde elimi uzattım ve tuttu. Minik eli avucumdaydı. Tarık kapıda sanki her an bomba patlayacak edasıyla dolanıyordu.

Bizi görür görmez "Hazırız Abi!" dedi.

"Neye hazırsın Tarık?" Sanki savaşa gidiyoruz.

"Araba hazır abi!" dedi ciddi bir edayla. Ya sabırı içimden çekip sesimi çıkarmadım. Tam şoför koltuğuna geçiçem bir baktım Tarık benden önce şoför koltuğuna kuruldu.

"Tarık hayırdır?"

"Abi geç sen arkaya ben kullanırım. Böylesi daha emniyetli..."

"Tarık in lan aşağı! Bütün manyaklar beni buluyor! Alayınızı..." dediğimde Tarık inmişti ama susmaya niyeti yoktu. "Abi bütün planı bozdun... Şimdi iki saniyede yapılan yeni plan ne kadar sağlıklı olur? Çok büyük güvenlik ihlali bu senin yaptığın." dediğinde "Lan ben senin planına da güvenlik ihlaline de..." dedim ama Aslı "Ali!" diye uyarınca sustum. Tarık zaten sıvışmış öndeki arabadaki şoför koltuğundaki adamı indiriyordu. Aslı'ya sinirle "Ne Ali Ali?" diye çıkıştım.

"Ya niye insanlara sürekli bağırıp duruyorsun?" dedi ve arabaya bindi. Tabii ben de bindim ve "Etrafımda akıllı olmadığı için olabilir mi?"

"Ay bir tek sen akıl küpüsün zaten!"

"Aslı kapat çeneni!"

"Kapatmıyorum yeter ya! Kapat çeneni Aslı! Düzgün davran Aslı! Çok konuşma Aslı! Sen kapat çeneni ve insanlara saygılı olmayı dene!"

Hatunda devreler yanmıştı da niye anlamadım. Hayretle susmasını bekledim. O da sanırım benim onu izleyişimden rahatsız oldu ki sustu.

"Bitti mi?"

"Bitti," dedi tırsarak, benden bir şey bekliyordu belli.

"İyi bunu senden çıkaracağımı biliyorsun değil mi?"

"Evet biliyorum ama umurumda değil yeter artık. Zaten iyi değilim." son söylediğinden sonra bende bütün dünya kararadı. Neyi vardı? Neden iyi değildi? Yoksa başındaki yaradan mı? Acaba kaza şimdi mi etkisini gösteriyordu? Ona dönüp "Hastaneye gidelim." dedim ciddi ciddi. Aslı ifadesizce yüzüme baktı ve "Ne?" dedi.

"Hastaneye gidelim dedim."

"Niye ki?"

"İyi değilim dedin ya..."

"Ha! O...." dedi ve susup gözlerini kaçırdı ve "Ben..." dedi ve söyleyecek bir şey arar gibi bir-iki saniye sonra "Geçer şimdi..." dedi kırılacak vazo gibi. Birkaç dakika önce bana panter

gibi lal yetiştiren kadın gitmiş yerine sırmadan yapılmış narin hasta Aslı gelmişti. Yok bu kızda vardı bir şey dün yola çıktığımızdan beri bir tuhaftı.

"Aslı!" dedim meraklı bir o kadar endişelerimi saklamaya çalışarak. Başarmış olacağım çünkü Aslı ben açıklamadan "Ali! Bak eğer bana bağırıp duracaksan beni otelde bırak sen nereye gideceksen git!" dedi sakin bir o kadar bezmiş gibi.

"Yahu olmadı bir vitamin ilacı alalım diyecektim. Zayıflıktan öleceksin"

"Hah geldi yine şişman sever kutup ayısı!" Yok anam yok biz ayrı frekanslarda konuşuyorduk. Gel de bağırma!

"Lan ne alaka şimdi!"

"Bağırma bana!"

"Bağırtma o zaman." diye öfkeyle bağırdım tabii. Aslı hızlı ve sert bir şekilde arabadan indi ve otele girdi. Al işte bizi buraya gönderenlerin aklına edeyim. Kafamı direksiyona geçirirken defalarca kornanın çalması umurumda mıydı? Hayır...

Ayılıkta son nokta

Arabayı çalıştırıp Aslı'dan uzaklaşmak en iyisiydi. Madem Ankara'daydım, toplantıyı da ertelemiştim diğer işlere bakmakta fayda vardı. Tam gaza basıcam Tarık koşa koşa arabanın yanına gelip, "Abi bir arabayı burada yengenin yanında bırakıyorum." dedi. Tamam anlamında başımı salladım ve gaza basıp Ankara'daki şirkete geçtim. Tabii millet benim geleceğimden habersiz... Herkes panik... Bütün gün etrafımda insanlar, şirketi kontrol ettim. Sonraki saatler yarınki toplantıya hazırlandım. Yeni yapılacak olan anlaşmayla Şah holding bünyesinde faaliyet gösteren inşaat firmaları artık yüzde yirmi hissesini Çinli bir firmaya devredecekti ve bu şirket sayesinde Türkiye'de ve yurtdışında büyük projelerde yer alacaktık. Böylece daha çok konuşulacaktık ki bu ne benim ne Sedat'ın istediği bir şeydi. Ama bu yüzden ayağımıza gelen fırsatı tepecek değildik. Bu Çinliler gerçekten profesyonellerdi ve bizim yükümüzün hafiflemesinin yanında kara parayı aklamada bize çok yararları olacaktı.

Akşam Ankara'nın soğuğunda Kızılay meydanında biraz yürüyüp otele geldiğimde ilk yukarı çıkmadım. Otelin lobisine geçip bir-iki kadeh bir şeyler içip kendimi Aslı'yla kavga etmemek için hazırladım. Aslı bütün gün odadan çıkmamış aşağı bile inmemişti. Haberlerini almıştım. Bu canımı sıkmış şimdi vicdanım beni rahat bırakmıyordu. Bir kere daha yukarı çıkacak ve onu dışarı çıkarmak için teklifte bulunacaktım.

Yukarı çıktığımda her yer karanlıktı, katta tek bir ışık bile yanmıyordu ama yatak odasından Aslı'nın neşeli bir o kadar canlı sesi geliyordu. Kapının önünde durup dinledim. Duygu'yla konuşuyordu.

"Ali az önce çıktı. Yarım saate gelirmiş."

Evet bütün gün hastalıktık. Birlikte yemek yedik.

Nasıyaksın ne yaptığınızı? Dönüş ekmek yedik Kızılay'da

Toplantı uzadı bilmiyorum yarına ertelenmiş mi? Kesilerek bitmiş. Ali gerçekten burada başka birine dönüştü. devlet kuku davarak

Bilmem sanırım. Niye bunu için ertelesin ki. sen beni beş yer değişime az kaldı var mı bu ses? Değil mi? Sıkıntı bu gelmesten değişmiş? dedi gülümseyerek. Onu ben de yeni gelmiş gibi asansörün yanına geçtim. Aşağıda yoklar yapmıştım ya şimdi o yoklarım beni bağırıyordu. Duygularım kazadan hafızı yoktu ve Aslı da onu sevilmemişti. Bilirik ilişkisel onu üzmemek adına yalan uydurmuştu. Salonun ışığı mı açtığımda Aslı telefonu kapattı sanırım. Beride duymamış gibi yatak odasına geçtim. Aslı yastığına sarılmış gözleri kapalı uyuyor numarası yapıyordu. Işığı açtığımda Aslı'nın telefondaki sesinin aksine soğuk bir o kadar mutsuz sesi duyuldu.

Kapat ışığı!

Kavga etmeyecektim. Kapattım.

Bütün gün o yatakta yattığım sevilmedi gayet sakin bir şekilde gözlerim hiç açmadan. Salondaki koltukta ve senin yatağında da yattım. diye cevap verdi.

Hadi kalk dışarı çıkalım. Sana Kızılay'da dönüş ısmarlarım. Üzüldüğümde gözlerim açtı ve endişe ve merakla bana baktı. Telefon konuşmasını duyup duymadığımı anlamaya çalışıyordu. Gözlerimi kapatıp. İstemiyorum. dedi umursamaz.

Aslı hadi! Beyin mi uyuşmuştu

Ali bitten zorlama hadi gel sende uyu

Beni yanına çağırıyor olamazdı değil mi? Yalnız Ali seni hiç akıllanmayacaksın! Hep hayal kırı

Bir şey mi var?

Yoktu... dedikten sonra masadaki tabakların doğru sayıda geldiğini anlamıştım.

Dışarı çıkmak istemediğine emin misin?

Evet.

İyi... dedim ve kendi odama geçip eşofmanlarımı giydim. Salona geçtim. Televizyonu açıp koltuğa uzandım. Sanırım beklentim tiksinmek üzerineydi. Nereden ve ne kadar sürede tiksinmeye başlayacağımı... Tam içim geçecek... Aslında sessizce gözlerimi açtım. Başımda dikiliyordu. Uyuyamıyorum... dedi sesi ağlamaklı sayılır bir dağılmış bir şekilde.

Bir gayret normal bir günü atlatmıştım.

Uyumadım.

Niye?

Gözlerimi kapatınca kaza aklıma gelivor ve... dedi ve sustu. Öyle savunmasız ve çaresiz görünüyordu ki ona sarılmak istedim ama yapmadım. Yapamazdım.

Dağılmışsın artık!

Benimle uyu.

Ne?

Duydun işte alıştım seninle uyumaya...

Tamam geliyorum bırakalım... dedim. Aslında yataklarımız yan yana odasına geçtik. Ne demişti? Alıştım mı? Hadi canım! Ya ona gitmeli miydim? İstanbul'da ev muhabbetinde zorunluluk tanımıyorduk ama burası...

Uyumayacaktım. Biraz daha uzun ve hayale dalıyacam vakti. Ek hareketiyle aptala dönen sesim. Alıvere hiç dalıyacam vakti. Tekrar koltuğa uzandım ve uyumak adına gözlerimi kapattım ama uyu uyuyabilirsen. İçimdeki fırtınalar hiç dinmiyordu. Yarım saat geçti geçmedi. Aslında yastık salona geldi. Benim koltuğum karşısındaki ikili koltuğa yastığını koydu ve sinirli bir şekilde kıçını devirdi ve televizyona bakmaya başladı.

"Aslı git geliyorum bende," dedim ama hatun oralı olmadı "İstemez" dedi sinirle. Burada uyusam uyurdum da onun o koltukta iki büklüm olmasına gönlüm el vermedi. Kalktım ve başına dikildim. "Hadi yatalım"

"Ben burada yatıcam" dedi gözlerini televizyona belertip. Onunla uğraşmaya vicdanım elvermedi. Kucakladığım gibi "Sus bak yoksa öperim" dediğimde hatun kucağımda sessiz kaldı. Yatağa uzattım ve salona dönüp yastıkları alıp geri geldim. Yanına uzandığımda bana doğru sokuldu. "Ne o sarılmak mı istiyorsun?"

"Kaza aslında kaza değildi değil mi?" dedi beni duymamış gibi.

"Nasıl yani?" dedim ben de anlamamış gibi.

"Yani biri arabayı bozmuş" dedi Aslı.

"Sen bunları düşünme!"

"Ali, ölebilirdin."

"Ölebilirdik."

"Evet ama bunu niye yapsınlar? Hem hem siz babam gibi değilsiniz değil mi? Yani onun..." kendi için bir çıkar yol aradığı ve bütün gün bunu düşündüğü belliydi. Vicdanım yerlerde sürünüyordu. Allah'ım onu bugün yalnız bırakmamalıydım.

"Aslı sana gerçekten baban gibi olmadığımızı söylemek isterdim ama..."

"Bırakamaz mısın? Yani bütün mal varlığınızı dağıtsanız... Başka bir şehire, hatta ülkeye taşınsak? Normal insanlar gibi yaşasak?"

Çaresiz çözüm arayışları gerçekten canımı yakıyordu. Yine taşlaşmaktan ve kendimi saklamaktan başka çarem yoktu ama onu kollarıma alabilirdim değil mi? "Üzgünüm malzeme bu," derken onu koynuma aldım. İtiraz etmedi. Aksine yüzünü göğsüme gömüp ince kollarıyla beni sardı. Bu bir ilkti...

"Bir yolu olmalı, bu böyle gidemez"

"Neden?" sorusunun cevabını duymak istemiyordum.

"Selma'nın bebeği oldu ve Duygu'nun da olacak...İlerde..." dedi ve sustu. İstiyordum hem de deli gibi cümlesini tamamlamasını istiyordum. Ne diyecekti? Benim aklıma gelen umut dolu cümleyi mi kuracaktı? İlerde bizimde bebeğimiz olacak mı diyecekti? Onu biraz kendimden uzaklaştırdım ve çenesini elimle yüzüme doğru kaldırıp "İlerde?" dedim hayat nefesini beklercesine. Gözlerimden paniğimin anlaşılmaması için doğaüstü bir çaba harcıyordum. İçimden *hadi Aslı*, diye umutla çırpınan Ali'ye yeminle acıdım. Aciz hıyarın tekiydi.

"Belki... Belki bizim de bebeğimiz olur onu nasıl koruyacağız?" dediğinde "Gol! Gol! Gol!" diye bağırasım, hatta ve hatta timsah dansı yapasım geldi. Yüzüm yumuşamış Aslı'nın yüzü kızarmıştı. Çenesini elimden kaçırıp yüzünü saklamasına izin vermedim. Usulca uzanıp dudaklarını bulurken, "Ben senin olan her şeyi korurum merak etme..." dediğimde yumuşak dudakları ilk defa kasılmamıştı. Bu ne arzulu, ne tutkulu, ne de seks dolu bir öpücüktü.

Bu onsuzluğumu anlatan ihtiyaç dolu bir öpüşmeydi. Keşke ona olan duygularımı bir öpücükle anlayabilseydi ve beni onu sevdiğimin yarısı kadar sevebilseydi. Tamam, bir gün benim çocuklarımı doğurabilirdi ama beni gönül rızasıyla hiçbir zaman kabul etmeyecekti. Kalbime ektiği umut tohumlarını görmezden gelerek dudaklarından usulca ayrılıp ona sıkı sıkı sarıldım.

***

Sabah uyandığımda Aslı koynumda huzurla uyuyordu. Saçları yüzünü kapatmış bedeni kısmen üzerimde, sıcacıktı. Hiç kalkmak istemedim. Yıllar boyu hareketsiz, nefessiz, böyle o koynumda, ben onun sıcağında kalabilirdim. O sırada telefonun çalmaya başlaması ve Aslı'nın kıpırdanması

bir oldu. Onu uyandırıp bu rüyanın bitmesini hiç istemedim. Usulca onu kollarımdan yatağa bıraktım ve telefona uzanıp çalarken sesini kıstım.

Salona geçip "Öküz ne var sabahın köründe?" diye telefonu açtığımda karşımdaki Levent'ten başkası değildi.

"Sana da günaydın. Yarım saat sonra buçukluk adamlarla buluşacağız. Hazırlan diye aradım." dedi sitemle. "Tamam sen geç ben geliyorum." Buçukluk dediği Çinlilerdi. Adamların boy benim yarım kadar, gerçekten buçuktular yani. Duşa girip Aslı'yı seyrederek sessizce hazırlandım. Tıraş olmuş, takım elbisemi giymiş hazırdım ama gitmemek için bahane aradığım kesindi. Ayaklarım geri geri giderek yola çıktım. Allah'ım dün gece benim için rüya gibiydi ve toplantı sonrasını iple çekiyordum. Toplantı bitecek ve ben Aslı'ya kavuşacaktım o kadar yani.

Levent Çinlilerin kaldığı otelin konferans salonunu toplantı için ayarlamıştı. Her bir detayı düşünmüş salonun bir köşesine açık büfe kahvaltı hazırlatmış, adamları dört dörtlük ağırlıyordu. Lan bundan iyi asistan olurdu da çenesi çekilmez, aşkları bitmez...

Otele girdiğimde Tarık yanımda James Bond gibi yürüyor her an üzerimize bomba yağacakmış gibi temkinliydi. Onun tedirgin tavırları beni sinirlendiriyordu ama bugün hiç sinirlenecek hâlim yoktu. Hatunumun koynunda yatmış, bütün gece bebekler gibi uyumuştum, değmesinler keyfime. Çinliler saygılarından herhalde otelin lobisine toplanmış bekliyorlardı. Yanlarında çevirmenlerimizden Esra Hanım vardı. Bu bizim iş kuralımızdı. Çivi çakmaya bile taşeron firmalarla çalışmazdık. Belki de o yüzden hep içimizden hain çıkıp duruyordu. Onların yanına yürürken haince sırıttım ve "Tarık sen salonu kontrol ettin mi?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırarak.

"Yok abi Levent burada ya..."

"Aaa olmaz ki! Ya bir komplo daha kurulduysa. Sen bir bak istersen." dedim. Yahu adam bu kadar mı hazır olur. "Haklısın abi hata benim!" dedi ve birkaç adama kaş göz yapıp yanımdan uzaklaştı. Sen akıl ihsan eyle Allah'ım!

Levent'in yanına geldiğimde Çinlilerle tokalaştık tokalaşmasına da adamlar sabah sporu yapar gibi karşımda eğildikçe ben de eğildim. Onlar eğildi ben eğildim. Niye devamlı eğiliyorlardı onu bir anlasam kurban keseceğim. Artık Esra Hanım dayanamadı.

"Ali Bey siz eğildikçe onlar duramayacak lütfen..." dedi. Levent gülmemek için artık elini ısırmaya başladı. Ben sıntmayla cinnet geçirme arasında "Baştan söylesenize!" dedim ve doğrulup "Salona geçelim mi?" diye nazikçe gülümsedim. Gayet iş adamı havalarındaydım çünkü Çinlilerin yanında Türkiye ayağında görevli Ceo'larından birkaçı vardı. Salona geçtiğimizde Şah Holding inşaat alanında benim tayin ettiğim sorumlu yanıma gelip saygıyla "Ali Bey hoş geldiniz!" dedi. Adamın yanında benim tanımadığım bir kadın ve iki adam vardı. Onlara baktığımı fark edince "Sizi bu iş üzerinde çalışmaları yürüten ekip arkadaşlarımla tanıştırmak isterim. Kemal ve Taşkın Bey ile asistanım Mine Hanım." dedi benim gözler ultrason çeker gibi kadını baştan aşağı süzdü.

Kadın gri etek ceket takımının içindeki seksi bedenini sergilemekle sergilememe sınırını iyi ayarlamıştı. Lan bir bekâr olacaktım... Bu gece ben bu kadına Allah ne verdiyse... Ne diyordum lan ben? Zaten evli sayılmazdım ki! Gerçi ne yazar evli olsam olmasam! Aslı hayatıma girdi gireli hiçbir tende can bulamıyordum ki... Adamlarla tokalaşıp sıra kadına geldiğinde hatunun yüz hatları bir değişti. Taşkın denilen adam "Merhaba, sizinle tanışmayı heyecanla bekliyordum Ali Bey" dediğinde adama 'Eyvallah!' diyesim geldi de son anda yuttum. Lan bu iki ayrı hayatı yaşamak ne zor arkadaş... Mine Hanım elini uzattı ve "Merhaba!" dedi buğulu bir sesle.

Bu gece ben bu hatunu yatağa atardım çünkü gelen sinyaller o yöndeydi. Tabii içimdeki ses 'Bok atarsın, ne atması?' diye dalga geçti. Atarım atmasına da sonra kuyruğumu kıstıra kıstıra Aslı'nın yanına koşarım orası doğru! Yalana gerek yok. Kadının buğulu sesine ek yiyecek bakışlarını es geçtim ve yarım ay şeklindeki masanın bana ayrılan sandalyesine oturdum. Garson yanıma yaklaşıp "Kahvenizi nasıl alırsınız?" dediğinde "Sade lütfen!" dedim. Ben bu iş adamı rollerinde kırılacağım kibarlıktan. Garson büyük maharetle kahvemi koyup servisini yaptı. Bizim sorumlu yönetici kürsüye çıkıp duvardaki projeksiyonun önünde dururken Mine Hanım bütün endamıyla bilgisayarın yanında yerini aldı. Gerçekten iyi hazırlanmışlardı. Esra Hanım söylediklerini çeviriyor Çinliler duyduklarından gayet memnundu. İki saatin ardından mola verildi. Ben, Levent yanımda akşamın derdine düşmüştük. "Ali akşam yemek yenecek ve sen de burada olmalısın. Anlaşmayı imzaladı kaçtı olmaz."

"Lan Bursa'daki otele geçiçem. Onu bırak garipler orada sıkıştı kaldı. Teslimat aksadı."

"Ben hepsini ayarladım sen merak etme..."

"Lan o kadar insanı nereye soktun?"

"Ya sen bir rahat ol. Zaten oradaki sorun bir günde çözülmez."

"Aslı beni öldürecek bu gecede onu yalnız bırakırsam."

"O da gelsin işte, eşin olarak yanında olur."

"Doğru lan Levent." dedim ve biraz olsun keyfim yerine geldi. Onu aramak için bu iyi bir bahaneydi. Heyecanla Levent'ten uzaklaşıp telefon rehberimdeki deniz resminin üzerine dokundum. Ah ulan ah şimdi onun kollarında olmak vardı. İkinci çalışta açıldı telefon. Bu kızın sesi niye dışarıdan geliyordu. "Aslı?"

"Efendim?" sesi yumuşacıktı.

"Dışarıda mısın?"

"Evet." dediğinde cinler tepeme çıktı. Lan bu korumalar niye bana haber vermiyordu. Onu bırak benim hatunum niye bana haber vermiyordu.

"Aslı nerdesin?"

"Kızılay'da yemek yiyorum" dedi mutlu mesut. Lan orası çok kalabalıktı. Elim ayağım boşaldı. Koşarak yanına gidesim geldi.

"Aslı yanında kim var?" diye dişlerimi sıkarak sakin bir şekilde sormaya çalıştım.

"Korumalar var, yan masada oturuyorlar. Onlara da ısmarladım." dedi kıkırdayarak. Neşesini bozmak istemedim ama içimde yükselen endişe ateşini göz ardı etmek o kadar zordu ki...

"Aslı dikkatli ol, birazdan Levent yanında olacak olur mu?" dedim kafamda dönen bin bir türlü sonu kötü biten senaryoları bir kenara atıp.

"Ali bir şey mi oldu?" dedi Aslı sesindeki neşe gitmiş sesi solmuştu.

"Hayır sadece tanımadığın bir yerde yalnız olmanı istemiyorum. Hem yanında ben de yokum."

"Sen benimle olmayı istemezsin ki..." benim yerime ne çok düşünmüş bu hatun.

"Bu konuyu sonra konuşalım."

"İyi," dedi sertçe. Bozulduğu sesinden anlaşıldı yani. "Aslı akşam bir iş yemeğine gitmek zorundayım. Gelmek ister misin?"

"Yanında olmamı istediğinden mi? Yoksa gelmek zorunda mıyım?"

"Hiçbir şey için zorunlu değilsin."

"Yanında olmamı istiyor musun?" diye sorduğunda kaçacak yerim kalmamıştı. Deli gibi istiyorum... aklımdan geçen cevaplardan biriydi, gel de söyle. Yemez...

"İstemesem sormam herhalde."

"Oft," dedi Aslı bezmişçe.

"N'oldu yine?"

"Yan taraftaki genç, iri ve yakışıklı bir adam bana göz kırptı." dediğinde benim dünya başıma yıkılmış son sahneleri yaşıyordum.

"Lan ölüsünü dirisini sikerim o puştun! Kim lan o gözünü çıkarırım onun!" diye böğürdüğümde Çinliler dahil herkes salonda donmuş bana bakıyordu. Levent hızla yanıma geldi tabii.

"Ali şaka yaptım" diyen Aslı'yı kim dinler. Ben fitili ateşlemişim zaten. "Geliyorum Aslı sakın kıpırdama!" dedim ve telefonu yüzüne kapattım. Levent'e dönüp bütün hıncımı ona kustum. "Lan Levent senin ayarlayacağın korumaların da senin de! Uç lan Kızılay'a!"

"Ali yavaş! Ne oldu? Sakinleş biraz"

"Ben burada bacak boyum kadar adamlarla uğraşayım. Benim hatuna yakışıklılar göz kırpsın. Yok bu böyle olmayacak ben gidiyorum." dedim ama koluma yapışan Levent "Abi saçmalama! O kadar uğraştık bu gün için ben giderim." dedi. Konuyu anladığını pek sanmıyorum. Zaten konuda yoktu. Neyse etraf gerim gerim gerilmişti. Levent gerçekten uçarak çıktı. Toplantının havası benim ani yükselen sinir katsayımla Afrika sıcağından, Kuzey Kutup'una döndü, yine de iyi geçti. Elimde telefon döndürüp durdum. On dakika geçti geçmedi telefonun mesaj ışığı yandı. Bana çok kişi mesaj atmazdı çünkü okumazdım.

Aslı....*A*yılıkta son noktayı koydun* Gülesim geldi çünkü haklıydı. Konu Aslı olunca ne ayarım ne dengem kalıyordu.

Senin için her noktayı koyarım yazdım ama sırıtıyordum. Lan ne zormuş mesaj yazmak! Bit kadar harflere basmaya çalış. Bekle bir de karşıdan mesaj gelsin. Ha geldi ha gelecek. Hiç bana göre değil! Ne yazmıştım lan ben! Bu aralar ne çok itiraf vardı hayatımda. Ters bir şey yazacak korkusu sardı

içimi... Bekle bekle yok mesaj, oturduğum yerde kudurdum resmen... Tam ayaklanmak için hamle yapacığım ışık yandı.

"Sana inanmak istiyorum" al işte! Sevmemekte haklıyım ben bu mesaj olayını, iyi bir şey mi yazdı? Yoksa kötü mü? Anlaşılmıyor ki! Yalancı mı dedi bana? Şeytan diyor çık toplantının ortasında dışarı, aç telefonu! Derin bir nefes aldım ve yazmaya başladım.

"Seni inandırmak için ne yapmalıyım?" Tamam sinir bir şeydi bu mesaj işi ama en azından söyleyemediklerimi yazabiliyordum sanırım. Lan yoksa ben yazar olacak adam mıydım? Oha Ali yani! İki kelime mesaj yazdın diye kitap çıkarmaya çalış! Hayatın abartma sanatı vallaha!

"Orasını sen bul" diye mesaj geldiğinde sinir katsayım iyice tavan yapmıştı. Yahu niye söyleyip işimi kolaylaştırmıyorsun be kadın! En nihayetinde mesajı bırakmak ve işe konsantre olmak zorunda kaldım ama hala sırıtıyordum.

Geçmiş peşimde bir gölge

Toplantı sabahın köründen akşamın beşine kadar sürdü. Bir ara Çinlilerin hepsini salonun ortasına dizip kafalarına sıkmak istedim çünkü dıgır dıgır konuşmaları artık beynimi zonklatıyordu. Küçük aralarda Levent'i aradım ve Aslı ile ilgili bilgi aldım.

"Lan Ali alemsin valla! Yenge şaka yapmış." dedi anıra anıra gülerken. Bozuldum tabii.

"Sana ne lan şaka yaptıysa! Anırma da nerede olduğunuzu söyle!"

"Kuafördeyiz ağdam gelmiş." dedi ya yüzüm buruştu.

"Ne pislik şeysin lan sen!"

"Valla kuafördeyiz! Aslı akşam için saçını yaptırmak istedi." Ama onun saçını yaptırmaya ve güzelin de güzeli olmaya hiç ihtiyacı yoktuki.

"Tamam dikkat edin!" dedim ve kapattım. Çocuklar neye ihtiyacım varsa getirecek, ben burada bana açılan bir odada hazırlanacaktım Aslı hazırlanıp direk buraya gelecekti. Bu demek oluyordu ki Aslı'yı biraz daha geç görecektim. Sanki yıllardır görmüyorum gibi içim sıkıntıyla doldu. Lan bu kız bana biraz iyi davranınca bana bir haller oluyordu ya neyse! En nihayetinde toplantı şükür olsun bitti. Çinliler gülerek ve yine beni eğilip kalkıp selamlayarak anlaşmayı onayladılar. Ulan bu Çin işkencesi günün sonunda olumlu bir sonuç alamasaydım, yemin olsun bizim ekibin başına teneke geçirip sabaha kadar şıp şıp su damlatacaktım. Ucuz kurtuldular.

Tam Çinlileri gönderdik bizimkilerle tebrikleşiyoruz, Taşkın bey "Ali bey yemekten önce aparatif bir şey alalım. Mine Hanım da yalnız kalmamış olur. Ne dersiniz?" demez mi.

"Hazırlanmalıyım, siz geçin ben yetişmeye çalışırım." dediğimde gözleri vereceğim cevaba odaklı Mine Hanım bozul-

du tabii. 'Benim kraliçem gelecek kızım kim takar seni!' diye avaz avaz bağırırdım da işte...

Onlardan ayrılıp hazırlanmak için odama çıkmak için resepsiyona uğradım. Belboy bizim çocukların getirdiği giyeceğim lacivert takım ve küçük bir çantayla yanımda belirdi. "Buyrun efendim size odanıza kadar eşlik edeyim." dediğinde telefonum çalıyordu. Arayan Çirkin...

"Ali'm" ses yine kaymış.

"Söyle güzellik!" dedim tersten gir olaya.

"Güzellik mi?"

"He yaa! Hamilelik sana bir yakıştı bir yakıştı. Güzellik çöktü üzerine."

"Sahi mi Ali'm?"

"Vallaha."

"Yalanını yerim senin Ali'm"

Güldüm.

"Yalan yani!"

"Yok be kızım! Takılıyorum sana."

"Ay ben niye aradım ne konuşuyorum şimdi. Ali'm sen bir tanesin."

"N'oldu kız Çirkin?"

"Biraz önce Aslı'yla konuştum sesi öyle mutlu geliyordu ki. Bak ben dedim yalnız kalmak iyi gelecek size diye. Hele bir Dubai'ye gidin güneşin altına serilin de... Ohh daha güzel olacak..."

"Kız sen doğuracaksın, ne Dubai'si? Prenses doğsun sonra beraber gideriz."

"Ay ben ne diyorum bu Ali'm ne diyor Sedat ya!" dive bıraktı benimle konuşmayı etrafa laf anlatıyor. Aile aile değil, şakagiller...

"Duygu sen bu konuşmayı konferansa döndürmeden ben kapatıyorum." dedim ve onun bıcır bıcır konuşmalarına kanmadan kapattım. Asansörden indiğimde belboy beni yönlendiriyor arkamda iki çam yarması beni izliyordu. Tarık ben

sana ne diyim? Tam paranoyak tam!

Neyse geldik odaya çam yarmaların biri kapının sağına soluna dikildi. Belboy çocuk tırstı beklemedi bile bahşiş alayım diye. Savaşacak gücüm yoktu yeminle. Kafam kazan olmuş her bir köşesine Çinliler gökdelenleri bir bir dikmiş gibiydiler. Allahtan anlaşma kazasız belasız imzalandı ve akşam ki yemek ikna etme yemeği değil bir kutlama yemeği havasında olacaktı. Duşa girdiğimde suyun altından hiç çıkmak istemedim. Hazırlandım ettim saat sekize doğru Aslı'yı aradım. Bu saat olmuş kuaförden çıkamamış mıydı bu hatun!

"Efendim!" diyen buğulu sesi kulaklarıma doldu.

"Aslı neredesin?"

"Aşağıdayım kocamın gelmesini bekliyorum." dediğinde bana yüklediği sıfat beynimde eko yapıyordu. Allah'ım sana geliyorum! Kocası ben oluyordum değil mi?

"Geliyorum." dedim donuk bir şekilde ama içimde kılıç kalkan ekibi mutlulukla tepiniyorlardı. Aşağı uçtum tabi... Lobiye indiğimde Aslı'yı arayan gözlerimin bulması zor olmadı. Bir-iki saniyede bütün kanım çekilmiş hareket edemez hâle gelmiştim. Dizinin hemen üzerinde giydiği krem rengi bedenini saran elbise ile muhteşem ötesiydi. İnce bir kemerle sarılmış kavisli belini sarma isteğimle baş etmeye çalışıyordum. Saçlarını liseli kızlar gibi yarım toplamış, bir kısmını omuzlarından aşağı salmış abartmamışın ama yemin ediyorum harikaydı. Gülümsemesiyle kendime geldim. Allahtan Levent yanındaydı ve ona gülümsüyordu. O kimseye gülmesin hatta bakmasın bir tek bana baksın diye bağıran duygularım yine kabarmış patlamak üzereydi. Beni gördüğünde yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. Ona doğru yürürken attığım adımlar bir o kadar uzun geldi. Yanına gittiğimde direk elimi uzattım. Bir-iki saniye gözlerime baktı ve elimi tuttu. "Hoş geldin!" dedim hayranlığımı gizlemeden.

"Sen de hoş geldin!"

"Yukarı çıkabilirdin."

"Levent geç olduğunu söyledi." dediğinde kolumdaki saate giden gözlerim haklı olduğunu söylüyordu. "Evet..." dedim demesine de yeni yetme delikanlılar gibi gözlerine bakıyordum ve onun da benden kalır tarafı yoktu. Levent "Bakışmanız bittiyse yemek salonuna geçelim mi?" dediğinde öldürücü bakışlarım onu bulmuştu ama onun oralı olduğu söylenemezdi.

"Levent sen önden Çinlilere katılsan hiç fena olmaz." dedim. Bizim hayvan otuz iki diş sırıttı ve öyle bir "Olur." dedi ki imalarını ve dalga geçişini ona bir şekilde ödetmeye yemin ettim.

Aslı'nın ayağındaki topuklulara ayak uydurup yavaş olan adımlarımı daha bir ağırlaştırdım. Hatun elmas gibi parlıyor herkes ona bakıyordu. Sinirle dişlerimi sıkarken aklımda beliren 'O sadece benim!' kelimeleri ile içim rahatladı. Eli avucumdaydı ve onun benim olduğu bariz ortadaydı. Şu an daha bir erkek, daha güçlü, daha bir bendim. Sanki içimde kendime olan güvenim tavan yapmıştı.

"Anlaşmayı imzalamışsınız." dedi Aslı.

"Evet kutlama yemeği de birazdan."

"Tebrikler, babam bu anlaşmayı görseydi sanırım çok mutlu olurdu."

"Bence senin gülen yüzünle daha mutlu olurdu." dediğimde restoranın kapısına gelmiştik. Aslı sessiz kaldı. Kapıda bekleyen bizim çocuklardan biri görevliye işaret edince kapı açıldı. Bizim Levent otelin bu kısmını kapatmıştı belliydi. Restoran kapısı açıldığında bizi oval masaya yönlendiren garson eşliğinde ilerledik. Yirmi kişilik bir grup bizi görünce ayaklandı. Masadaki iki bayandan bizim çevirmen Esra ayağa kalkarken Mine'nin, Aslı'yı süzen gözlerle masada kalması gözümden kaçmadı. Çinliler hayran hayran benim hatunu eğilip kalkarak selamlarken Aslı bir o kadar samimi bir o kadar güler yüzlüydü. Aslı'nın sandalyesini çekip oturmasını sağladığımda canlı orkestra hafif müziğine başlamış-

tı. Levent sağımda, Aslı solumda kalıyordu. Levent'e bıyık altından "Aferin lan iyi hazırlanmışsın." dedim. Lavuk havaya girmiş "Teşekkürler Ali Bey!" dedi bana ya! Esra Hanım ve Aslı yan yana gelmişlerdi ve Mine, Aslı'nın tam çaprazında kalıyordu. Bu durumdan bir hayli rahatsız olduğu bir bana bir Aslı'ya bakışından belliydi. Üzerindeki siyah dekolte elbisesinden neredeyse masaya taşacak göğüslerinin yanı sıra sürdüğü kan kırmızısı rujuyla gerçekten seksiydi. Esra hem Çinlileri tercüme edip hem Aslı'yla sohbet etmeyi nasıl başarıyordu hiçbir fikrim yok. Ben ise bizim ceonun sorularıyla uğraşmaktaydım. O ara Çinlilerden biri ayağa kalkıp bir şey söyledi. Zannedersin adam kesiyorlar. Tabii direk Esra'ya döndü bakışlarım. Esra Çince bir şeyler söyleyerek ayağa kalktı ve "Sayın Tai Suan yapılan anlaşmadan dolayı mutluluk içinde olduğunu ve şirketimi temsilen onunla dans etmemi rica etti. Ali Bey sizinde güzel eşinizle bize eşlik etmenizi rica ediyor." dedi ve dolanıp Tai Suan'ın yanından saygıyla geçip pist olarak ayrılmış, orkestranın önünde yerini aldı.

Aslı'ya doğru eğildiğimde burnum neredeyse tenine değecekti. Beynimde yer eden 'kocam' kelimesine karşı "Karıcım dans edelim mi?" cümlesi bana göre değildi ama nasıl ağzımdan çıkmıştı ben bile şaşırmıştım. Aslı'nın hayrete düşen gözleri bir başka maviye bürünmüştü. İçimi delen bakışlarını benden kaçırmadan "Çok isterim." dedi. Uzattığım elimin içine bıraktı minik avucunu. Parmaklarımı, parmak aralarından geçirip tenine ihtiyaç duyarcasına kavradım elini. Eteğinden dolayı minik adımlarına ayak uydurdum. Belini kavrayıp onu olduğundan daha bir samimiyetle bedenime yasladığımda gözleri hâlen gözlerimdeydi.

"Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim." dedi. Gülümser gülümsemez pembeliklere bulanmış yüzündeki mavi gözlerini kaçırmıştı. "Bu gece gözlerini benden kaçırma olur mu?" dediğime inanamıyorum.

"Niye?"

"Nefret dolu bakmıyorlar birkaç gündür."

"Ben sana hiç nefret dolu bakmadım."

"O zaman öldürmek istercesine diyelim."

"Öyle de bakmadım."

"Nasıl baktın peki?" dediğinde güzel yüzünü kaldırmış ne söyleyeceğini şaşırmışçasına bana bakıyordu.

"Nasıl baktığım seni ilgilendirmez." dedi dik başlı bir ses tonu kullanmaya çalışsa da başaramadı.

"İlgilendirmez öyle mi?"

"Evet."

"O zaman benim yapacağım şeylerde seni ilgilendirmez doğru mu?" dedim sırıtarak. Tereddütle "E..vet" dediğinde usulca uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Bu ani ama usulca gelen küçük öpücükle Aslı dans adımlarını karıştırdı. Onu belinden kavrayıp dansa devam ettim. Tam dolgun dudaklarını kıpırdatıp bir şey söyleyecekti susturdum "Yapacağım hiçbir şeyin seni ilgilendirmeyeceğini söyledin." dedim sırıtarak.

"Ama..." dediğinde gülümsüyordu ve tabii ben de...

Onu sımsıkı sarmış beni benden alan kokusunu daha yakından özümsemek istercesine kavramıştım. İnce beli dansın ahengiyle kıpırdadıkça avucumun içinde kıvrılıyordu. Acaba Aslı bende nasıl bir etki yarattığının farkında mıydı? O sırada masadan yükselen şuh kahkaha aramızdaki büyünün bozulmasına, Aslı'nın maviliklerinin koyulaşmasına neden oldu. Kollarımdaki beden gerilmişti.

"Bir şey mi var?"

"Mine Hanım kim?"

"Yeni atadığım ceonun asistanı."

"Çok güzel bir kadın, işine de ilgili." sesinin bir ton yükseldiğini hissetmemle kafamda 'Acaba kıskandı mı?'sorusu dönmeye başladı. Bunu anlamak gayet kolaydı.

"Sen gelmeseydin bana o eşlik edecekti." dedim gayet

normal bir şekilde ama Aslı'nın gözlerinden çıkan ışın kılıçlarına maruz kaldım. O kılıçlar beni kıymık kıymık doğrayabilir hatta parça pinçik edebilirdi ama mutluydum ki...

"İyi ki gelmişim o zaman." dediğinde o da ben de şaşkındım. Aslı "Yani... şey... yani... ay.. ne işi ver evli barklı adamla, hem ben kendime boynuzlu dedirtmem." diye isyan ettiğinde sırıtıyordum. "Boynuzlu?" dediğimde sırıtmam kahkaha hâlini aldı.

"Gülme Ali!"

"Bu gülmeyen hâlim." dediğimde yine ikimiz de gülüyorduk. Bize sanki sihirli değnekle dokunmuşlar gibi kazadan sonra bir haller olmuştu. Aslı daha yumuşak daha sokulgandı. Şimdi neredeyse beni kıskandığını itiraf edecekti. Tabii onun bu hâli ister istemez beni etkisi altına alıyordu. Ben mi nasıldım? Ne yerdeydim ne gökte, Aslı'nın bana verdiği umudun tam ortasındaydım.

Yemekte sanki kimse yokmuş sadece ikimiz varmış gibi hissetmem tuhaf mıydı? Aslı'nın o bakışları beni benden almış başka bir dünyaya götürmüştü. Levent ya da başka birisi bir şey sormadığı takdirde gözlerimi Aslı'dan alamadım. Bir ara elini bile tuttum. Ne konuştuk? Ne diye güldüm? O ne dedi? Bir rüya gibiydi. Gece saat on iki gibi yemek sonlanırken, biz ev sahibi olarak herkesi uğurluyorduk. En son Mine ve benim ceo ortamı terk ettiğinde tek arzum Aslı'yı dün geceki gibi kollarıma alıp sarılıp uyumaktı.

"Bu gece burada kalalım." dedim elimi uzattığımda tutmasını bekledim.

Aslı elimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak "Olur." dediğinde arka fondan bir ses duyuldu "Olmaz!" Kim olacak, bizim kara çalı Levent'in sesi.

"Niye olmazmış?"

"Yarın sabah işimiz var?" dedi ciddi bir ifadeyle. Haklıydı. Aslında benim şu anda Bursa'da olmam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp "Fazla bir yol yok, yorgun musun?" dedim

Aslı'ya. Memnuniyetsiz, cevap vermeden hayır anlamında başını salladı. Tabii surat beş karış...

Elini tutup otel çıkışına yürürken paltosunu getiren bizim çocuklardan Necdet'e "Odadaki eşyaları toparlayın!" dediğimde "Peki Abi!" dedi ve yanımızdan hızla ayrıldı. "Diğer otele uğrayacak mıyız?" dedi Aslı.

"Gerek yok."

"İyi de eşyalarım?"

"Arkamızdan gelir."

"Bu kadar acil olan ne?" diye sorduğunda onu cevapsız bırakmam aslında bir cevaptı. Tabii aramızda eriyen buzlar bir-iki dakikada tekrar kalınlaştı. Arabaya bindiğimde önümde arkamda bu sefer bizim çocuklar belirdi. Bildiğin arabalarla duvar örmüşler, sanki başbakan miting yapmaya gidiyor. Sinirle arabadan indim tabii "Bozmayın lan kafamı! Levent iki araba yeter diğerleri kalsın."

"Abinin kesin talimatı var Ali, olay senden çıktı."

"Senin de, olayının da..." dedim ve sustum. Ağzıma gelen şeyi söyleyemezdim. Ben de Sedat'ın yerinde olsam onun gibi davranırdım ama sinirle arabaya bindiğimde kendimi kapana kısılmış hissetmemle direksiyonu yumruklamam bir oldu. Şimdi ben sevdiğim kadının kollarında huzurla uyuyor olmalıydım. İsyanım hayataydı ama Aslı benden ürkmüş, başını cama çevirmiş arabanın içinde yokmuş gibi davranmakta bulmuştu çareyi. Uzun yol boyunca hiç konuşmadık. Ne benim sinirim geçti, ne de Aslı uzandığı koltuktan doğruldu. Doğrulmayı bırak bana doğru dönmedi bile. Uyumadığını biliyordum çünkü uyuduğunda deli gibi kıpır kıpır yerinde durmazdı. Bir tek dün gece onu kollarımda uyuttuğumda hiç kıpırdamamıştı. İçim ısındı düşündükçe...

Aslı yolun ilerleyen saatlerinde gerçekten uyudu çünkü yine kış uykusunda gibi sağa sola dönmeye başlamıştı. Araba durduğunda kıyamadım onu uyandırmaya hatta kızdım kendime. Bizimkilere öfkelendim. Ne vardı onu benimle gelmesi

için zorlayacak. Sayemizde kızın başına gelmeyen kalmamıştı. Kaza geçirmiş, arabalarda uyumak zorunda kalmıştı ve daha bu komedi en azından bir-iki gün daha devam edecekti. Ne için? Alışmaya çalıştığı, istemediği kocası ve lanet ettiği hayatı için mi? Usulca kollarımı bacaklarının altına sokuşturup diğer elimle ince belini kavradım. Kucağıma almam bir o kadar kolaydı. Başı göğsüme düştüğünde dışarıdan gören birisi onu sarhoş yada haplanmış sanabilirdi, o kadar uykusu ağırdı yani. Saçlarının temiz kendinden kokusu benliğimi kaplarken ben kucağımdaki kadının yakınında olmayı kar sayıyordum. Bu koku için onu saatlerce böyle kucağımda tutabilir, benliğimi ele geçirmesine gönüllü razı gelirdim. Odaya çıkarken, onu yatağa yatırırken uyanmadı bile. Ayakkabılarını çıkarıp üzerini battaniyeyle örtüp salona geçtim. Soyunmam, koltuğa uzanıp yorgunluğa yenilip uyumam sanırım çok uzun zaman aldı.

Sabah çalan telefonun sesiyle yerimden zor kalktım. Levent arıyor gitmemiz gerektiğini bildiriyordu. Telefonu açıp konuşmaya ne takatim ne sabrım vardı gecenin bir yarısı gelip, sabahın yüzünü görmeden uyanmak işkenceydi resmen. Bıraksalar sanırım iki gün deliksiz uyuyabilirdim. Sarsak adımlarla yatak odasına geçip Aslı'yı görerek güne başlamaktı niyetim. Hatun yatağı birbirine katmış kafasının altında olması gereken yastık bacaklarının arasında saçı yüzüne dolanmış uyuyordu. Savaş çıkmıştı da benim mi haberim yoktu. 'Bu yatakta insan mı yattı?'sorusuna 'Yorum yok!' olarak cevap verilebilirdi. Saçı başı düzeltip aşağı indim. Levent'in de benden bir farkı yoktu. Yüzü gözü şişmiş uykusuz ama bir farkla sırıtıyor hayvan!

"Günaydın Ali'm!" dedi. Seviyordum lan ben bu çocuğu ister istemez gülümsedim ben de.

"Günaydın Levent yine güller açmış yüzünde..."

"Uykusuzluk yaradı."

"Neredeler?"

"Şehir dışında bir depoda."

"Lan mağdur etmeseydin garipleri."

"Abi ben daha kahvaltı etmedim. Onlara paket yaptırdım. Daha ne yapayım sen söyle!"

"Sayı belli mi?"

"İki yüz civarındalar. Diğer teslimatlar yerine ulaştı." dediğinde biz arabaya binmiş yola çıkmıştık bile. Bu kadar erken gitmemizin sebebi benim hava aydınlandığında buraya gelişimin duyulacak olmasıydı. Gazetecilerin sağlığı açısından onlara yakalanmasam iyi olacaktı. En nihayetinde kibar ve iş adamı rollerinden sıyrılıp birinin gırtlağına çökmem zor olmuyordu.

"Levo karnım aç lan benim!" dediğimde direksiyonu bırakmadan elini arkaya uzatıp poşetlerin içine daldırdı.

"Al lan işkemben bununla idare eder herhalde." dedi. Baktım paketlenmiş ekmek arası kaşar salam.

Elimdeki ekmeği bitirdiğimde biraz olsun kendime gelmiştim. Levent "Gelmek üzereyiz!" dedi ama benim canım sıkılmıştı.

Daha hızlı davranıp yakalanmalarına engel olabilirdik ve şu an bu soğukta korku içinde bilinmezliklerle oturuyor olmazlardı.

"O tırları durduran komiser bozuntusunu kaldırdınız mı?"

"Sedat ellemeyin dedi."

"Ulan içine etti işin."

"Abi bebe yeni tayin olmuş haberi yokmuş bizden, hâlen de kabullenmiyor, dikleniyormuş."

"Ulan gebertin piçi o zaman yazık değil mi bu kadar insana! Nesini ellemeyin demiş Sedat?"

"Bilmem orasını. Abi, Ali gelince beni arasın dedi o kadar."

"Durum ne?"

"Eğer biri ispiyonlamazsa burayı bulmalarına imkan yok

ama onları burada sonsuza dek tutamayız en nihayetinde hapis gibiler."

"Nasıl yani?"

"Biraz karışık görürsün." dediğinde ruhum sıkılmıştı. Levent konuşmaya devam etti. "Senin yeni tayin, tır yakalandıktan sonra ortadan kaybolan onca insan nerede diye ortalığı ayağa kaldırmış. Devlet, mafya ilişkisini ortaya çıkaracağım diye yana yana insanları arıyor. En kötüsü yanına almış basından birkaç kişi ortalıkta konuşup duruyor."

"Bana o lavuğun yanında dolanan gazetecilerin çalıştığı yerlerin sahiplerini bulun. Ayarla bir buluşma. Sonra o lavuğun etrafında kim var kim yok ekibini bulun. Hepsinin açıklarını istiyorum. Parayla satın alabileceklerimiz, korkutabileceklerimizi ayarla. Bu iş iki güne bitmeli. Bu insanları geri gönderemeyiz. O kadar kişiyi göt kadar şehirde daha fazla saklayamayız."

"Ali ekibi falan yok adamın."

"Ulan kime emir veriyor bu piç!"

"Tamam bakarım ben" dedi Levent sıkıntıyla.

"Başka bir seçenek daha var zorlanırız ama yedek planımız olsun."

"Ne?"

"Eğer olay büyürse on ar kişilik gruplarla ülkenin başka şehirlerine dağıtır sonra yapacağımızı yaparız."

"Ali bu imkansız."

"Hiçbir şey imkansız değildir. Son çare bu."

"Elbet biri yakalanır. Bu sağlıklı bir plan olmaz. Dedim ya saklandıkları yer güvenli." İçime kasvet dolmuştu ve derin bir nefes alıp göreceklerime hazırlandım. Her zamanki gibi ezilmiş, çaresiz insanların umuda tutunup savaştan, ölümden kaçmalarına yardım etmeyi seviyordum da bazen planlandığımız gibi olmuyordu.

"Yakalanan tırın evrakları tamam mı?"

"Bir sorun yok."

"Bizim zararımız ne?"

"Cepten birkaç yüz bin gitti. Biliyorsun asıl parayı yukarısı alıyor. Şu an onlar panikte bizle ilişiklerini kestiler. Onlara kalsa bu kadar insanı bir çukura doldurup üzerine toprak atarlar."

"Hiçbir bok yapamazlar. Şu komiseri getirin bana!"

"Ali bir Sedat'la görüş ilk..."

"Ne görüşeceğim lan! Adam o kadar insanın canıyla oynuyor haberi yok."

"Olayı büyütme, senin burada olman zaten dikkat çekecek."

"Karımı da alıp Uludağ'a geldim gezmeye."

"Evet yine basının ilgi odağı olacaksınız."

"Sen değiştirirsin gündemi... Ben sende o potansiyeli görüyorum"

"Tabii tabii..."

"Hak eden bir ünlüyü döv, vurdur istersen ya da donsuz gezdir ama gündemi değiştir. O insanlar öyle ya da böyle yeni yaşamlarına kavuşmalı." dediğimde Levent'in de sıkıntıya düştüğü sessizliğinden belliydi. Şehrin dışında bir dağın eteklerinde çiftlik evinin önünde durduğumuzda sinir katsayım iyice yükseldi.

"Onca insanı burada tuttuğunuzu söyleme sakın!"

"Ali yeminle sen yedi aylık falan olmalısın." dedi ve arabayı durdurup beni beklemeden indi. Benim de inmem saniyeler sürdü. Yanıma gelen iki-üç adamın selam vermesiyle çiftlik evine doğru yürümeye başladık. Göreceğim manzaraya kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Yine vicdanım bu işi halledene kadar geceleri beni uyutmayacaktı. Bizi içerde bir aile karşıladı. Enteresan olan ben evde istif hâlinde insancıklar görmeyi beklerken burada kimse yoktu.

"Bu Hamit Efendi, karısı ve torunuyla burada yaşıyor."

"Nasılsın amca?" dediğimde adam hürmetle "Sağ olun beyim çok şükür!" dedi ve "Hanım beyefendilere çay koy!"

diye karısına seslendi.

"Kalsın Hamit Efendi biz bir lavaboyu kullanıp çıkacağız." dedi Levent. Benim sinir kat sayım yükselmiş ama bu yaşlı çifti korkutmamak için dişlerimi sıkıyordum. Levent "Bu taraftan Ali." dedi ve peşinden gitmemi bekledi. Dur bakalım ne zaman gözünün üzerine yumruğu yiyecek. Hamit Efendi ve Levent'le birlikte bir kapının önünde durduğumuzda Levent pis pis sırıttı.

"Ne gülüyorsun lan birazdan dişlerini eline vereceğim haberin yok," dediğimde hiç cevap vermeden kapıyı açtı. Bildiğin alaturka bir tuvalet, "Levent!" diye kükredim artık. Hamit efendi tuvaletin önünde serili paspası kaldırdı ve otuz santim uzunluğundaki ipi yukarıya doğru çekmesiyle alaturka tuvalet havalandı ve cılız ışığın aydınlattığı dar uzun merdiven belirdi. Ben şaşkınlığımı atamadan Hamit efendi merdivenlerden inmeye başladı. Levent "Şaşkın ördek in hadi!" dediğinde üç basamak inmişti bile. Ben de arkasından merdivenlere yöneldim. Yirmi kadar basamak indiğimde geniş sayılacak bir alana ulaşmıştık. Ara ara kalın sütunlarla desteklenmiş yer altındaki bu yer oldukça şaşırtıcıydı. İndiğim yerde oksijen maskelerinin bulunduğu bir dolap, su sebili ve küçük buzdolabının yanı sıra uzun üçlü bir koltuk vardı. "Her şey tamam da o üçlü koltuğu buraya nasıl indirdiniz?" diye sormadan edemedim. Levent "Bunu hiç düşünmemiştim." diye gülmeye başladı.

"Hadi yolumuz uzun!" dedi ve indiğimiz alandan başlayan uzun koridora doğru girdi. Girdiğimiz yer sütunlarla desteklenmiş aralarına sık aralıklarla kütükler yerleştirilmiş bir tüneldi. Bana asırlar gelen süre boyunca cılız ampullerin aydınlattığı koridorda yürürken Levent'e bir şey sormak içimden gelmedi ama o anlatmaya başladı.

"Bu tüneli geçmek aşağı yukarı on beş dakika sürüyor. Şu an dağın eteklerindeki orman alanının altındayız. Sedat bu çiftliği ve etrafını satın almış. Kafasındaki planı bana anlattı-

ğında boş zamanlarımda tasarlamaya başladım ve boş vakitlerimi burada geçirir oldum. Daha bitmedi ama ilk kısmet bu gariplereymiş." dedi Levent.

"Levent lan sen ne okumuştun?"

"Sence?"

"Kadın anatomisi..."

"Keşke ama öyle bir bölüm henüz yok. İletişim okudum."

"Ulan tünel ne alaka?"

"Ne bileyim, Sedat bahsedince bu olaya merak sardım. Ortaya burası çıktı."

"Benim niye haberim yok lan!"

"Bilmem."

"Bunun acısını senden çıkarırım."

"Ben de ne zaman bana sarıcan onu merak ediyordum."

"Sarmayı sen yer yüzüne çıkınca gör." dediğimde Levent'in arkasındaydım. Hamit Efendi aydınlık tünele rağmen elindeki feneri ayaklarının dibine tutuyordu ve ne yalan söyleyeyim bu bana iyi geliyordu. Yürü Allah yürü tünelin sonunda bir merdiven daha belirdi. Merdivenlerin başına geldiğimizde "Bu araziyi küçük bir helikopter kazasında keşfetmiş, etrafı sarp kayalarla çevrili olan küçük bir düzlük."

"Helikopter kazasını biliyorum ama o kaza Bursa'da bile değildi."

"Burasının keşfedilmemesi için saklamış sanırım. Zaten kazayı yakın çevresinden başka kimse bilmiyormuş bildiğim kadarıyla."

"İstanbul'a gidince Sedat'la ringe çıkmamız şart oldu." dedim sinirle. Levent arkasına dönüp sırıtmakla kaldı ve konuşmaya devam etti. "Aslında bu araziye bir giriş açabilirdik ama o zaman bulunması kolay olur, bizim diğer depolardan bir farkı kalmazdı. Çiftliği ve tüneli bir kapı olarak düşün."

"Tünel anladığım kadarıyla tek giriş."

"Evet ama tehlike anında burası çokta iyi bir çıkış yolu değil. Görünce daha iyi anlayacaksın."

"Onca kişi burayı gördüyse artık pek gizli sayılmaz."

"Görmediler gözleri bağlıydı."

"Her şeyi düşünürsün değil mi? Seni okumuş deve."

"Ece hocalarım kuvvetli koçum" dedi Levent. Biz yine merdivenleri tırmanıp üzerimizdeki kapıyı açtığımızda gözüme çarpan ilk şey ağaçların hakimiyeti oldu. Gözlerim yeni doğan güneş ışığına alışmaya çalışırken etrafı incelemeye başladım. Gerçekten kayalarla çevrili çok da büyük olmayan düz arazinin ortasına kurulmuş bizim depolara benzer bir yapının birkaç yüz metre gerisinde duruyorduk. Tek farkı etrafının fazlasıyla ağaçlık oluşuydu, tam anlamıyla ağaçlarla saklanmış gibiydi.

"Bakma öyle aval aval, o ağaçları buraya getirene kadar canım çıktı. Buranın yukarıdan görülmesini bir şekilde engellemeliydik.

"Levent ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Burasını bulmak imkansız."

"Yes.." dedi gururla ve heyecanla "Hadi gel!" dedi ve ilerdeki kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıyı açtığında daha bir şok olmuştum. İçerisi yeminle benim evden daha temiz, daha düzenli ve gayet havadardı. Yan yana iki sıra hâlinde dizilmiş somya yataklar, yatak aralarında küçük dolaplar vardı. Meraklı gözler benim ve Levent'in üzerinde dolaşırken kadınların bulunduğu bölümün paravanla kapatılmış olduğunu fark ettim. Çocuk ağlamalarının geldiği paravanın arkasından beyaz önlüklü bir genç kadın çıktığında şaşkındım. "Emel!" dedim hayretle. Beni görünce sırıttı ve "Selam Ali!" diyerek yanıma gelip bana sarıldı. Ben de ona sarıldım ve şaşkınlığımı atar atmaz "Senin Trabzon'da olduğunu sanıyordum."

"Levent bana ihtiyacı olduğunu söylediğinde hastaneden izin alıp geldim." dediğinde artık ben de sabır taşmıştı. Sağımdaki Levent'in ense köküne sıkı bir patlatıp "Ulan benden daha ne saklayacaksınız. Hepinizin dibine kibrit suyu." dediğimde Emel ürküp bende iki adım geri kaçtı.

"Yahu ne vuruyorsun? Hastalar vardı, gidip normal hastaneden bir doktor getiremeyeceğimize göre..."

"Başka bir sürpriz yoktur umarım." dedim ve yüzü asılmış kollarını göğsünde birleştirmiş Emel'e "Pardon Emel olayın seninle bir ilgisi yok." dedim.

"Alışalı çok oldu sizin bu deli hallerinize, Trabzon'da Dursun ve Durmuş sağ olsunlar uygulamalı kurs veriyorlar her dakika."

"Ona şüphem yok nasılsın? Bir ihtiyacın var mı?"

"Buraya gelirken daha kötüsüyle karşılaşacağımı sanıyordum ama birkaç gripten ve birkaç mikrop kapmadan başka bir şey yok."

"Daha ne kadar buradasın?"

"Bir-iki gün daha kalırım."

"Rahatın yerinde mi?"

"Evet teşekkür ederim."

"Vaktin olursa seni Bursa'da ağırlamak isterim. Aslı'yla tanışmış olursunuz."

"Tebrik ederim, düğüne de gelemedik."

"Biz yabancı değiliz telafi edersin." dedim gülerek. Emel kısa zamanda bizden biri olmuştu ve bunu içtenliği sayesinde kazanmıştı. Sedat, Duygu'nun aşkıyla deli divane olduğu ve vurulduğu sıralarda Emel tesadüf eseri hayatımıza girmişti. Onun pansumanlarını yapmış, kardeşine ve ona musallat olan kanı bozuk bir polisten bizim sayemizde kurtulmuştu. O hengamede İstanbul'da kalmak yerine Trabzon'a yerleşmişti. Bizim iki Laz uşağı Emel ve kardeşi Filiz'e abayı yaksa da kızlardan bir ışık alamamışlardı. Hayat işte her istediğini vermiyor insana...

Levent yediği darbenin hoşnutsuzluğuyla yanımızda dikilirken Emel "Benim küçük bir bebekle ilgilenmem lazım." dediğinde ona sarılıp "Dikkatli ol!" dedim ve Levent'e dönüp "Aferin lan! İyi iş başarmışsın." dedim memnuniyetle.

"Hele şükür gözüne girmeyi başardık ama daha bitmedi." dedi. Tekrar dışarı çıktığımızda beni ağaçların daha seyrek olduğu bir alana götürdü. "Buranın başka çıkışı olup olmadığını sormuştun."

"Evet" dedim merakla artık beni hiçbir şey şaşırtamazdı. Levent yeşil otlarla ve yeşil renkli kumaşla örtülmüş helikopteri bana gösterdiğinde "Oha!" dedim.

"Tabii bu kadar kişinin çıkışı için geçerli değil!"

"Duble aferin lan! Kaptın ikinci aferin Levo! Hadi asma suratını!" dediğimde sırıtmaya başladı. Sonrasında gelen kahvaltılıkların dağıtımını bekledik ve yeniden çiftlik evine döndük.

Çiftlikten çıkmamız saat on biri bulmuştu. Yola çıktığımızda Aslı'yı aramak için telefonu elime alıp tuşlara dokunurken içimde yine belirsiz nasıl davranması gerektiğini bilmeyen bir Ali vardı. Aşktan ve en önemlisi geçmişinden kaçan biri olarak belirsizlikten nefret ettikçe hayatıma bir yenisi daha ekleniyordu. Annemin bana bıraktığı özlemin yanına bir yenisi, Aslı'nın aşkı eklenmişti. Yanımdaydı ama değildi... Seviyordum ama sevilmiyordum... Sonumuz belliydi ama sonumuz yoktu. Tıpkı geçmişimde bıraktığımı sandığım ama her yeni günde beni bir gölge gibi takip eden annemin yarattığı boşluk gibi...

Aşk öğrenilebilir mi?

Oturduğum araba koltuğunda kıvrım kıvrım kıvranmaya başladım. Seneler boyunca edindiğim deneyim, bütün o soğukkanlılık Aslı söz konusu olunca bir tarafıma kaçıyordu sanırım. Ellerim terliyor, boğazımı bir şey sıkıyor ve Aslı'nın başına gelmeyecek olmadık senaryolar kurmaya başlıyordum. Resmen korkuyor ne yapacağımı bilmez, çaresiz bir hâle giriyordum. Dışarıdaki kar soğuğuna rağmen camı araladım ve derin bir nefes aldım "Levent ara çocuklardan birini Aslı'yı kontrol etsinler telefonu cevap vermiyor."

"Ali saat daha on bir, uyuyordur merak etme!"

"Lan tamam hatun derin uyuyor da bu kadar değil, vazgeçtim sür otele!" dedim gerim gerim gerilirken.

"Ali şirkete gitmeliyiz. Yoktur bir şeyi aramaya devam et sen ben arıyorum çocukları." Ne diyim Levent haklıydı. Bir an önce elin gariplerini yeni yuvalarına yerleştirmek lazımdı ve bunun içinde Türkiye'den çıkmalıydılar. Levent "Kaan koçum çık yengenin odaya bir bak bakalım bir şeye ihtiyacı var mı?" dediğinde ben neredeyse eş zamanlı kaç dakikada haber gelir hesaplamakla meşguldüm. O sırada telefonum çalmaya başladı. Şükürler olsun Aslı... Sinirin sesime yansıdığını söylememe gerek yok sanırım.

"Aslı hangi cehennemdesin?" Ben sesime mi demıştim? Lanet olsun Ali senin çenene! Ses yok...

"Aslı! Kaç saattir arıyorum."

"Bana yarattığın cehennemde duyulmuyor telefon." dediğinde harbi iyi laf sokmuştu.

"Sana bir iyi bir kötü haberim var. Şu an cennettesin ve inan bana biraz daha o koca çeneni tutmazsan asıl cehennemi

sana göstermek çok kolay olacak..."

"Kapatıyorum." dedi ve beklemeden kapattı. Ağzımdan ilk kelime çıkar çıkmaz pişmandım. Ne anlatmak istediğimi anlatıyor ne Aslı'yı kırmaktan bir adım öteye geçemiyordum. Konu aşk olunca, gece araba farı görmüş tavşandan bir farkım yoktu. Sakinleşmeliydim ama buna içimdeki her ne haltsa izin vermiyordu.

Levent yanımda hiç olmadığı kadar ciddi bir şekilde araba kullanıyordu, sessizdi. Onun bu sessizliği sinirimi iyice bozdu. "Konuş lan Levent!" dedim sinirle. Sanki ben ona beni ameliyat masasına yatır, canlı canlı kalbimi sök dedim.

"Kıza biraz insan gibi davran. Seviyor musun? Sevmiyor musun? Bu senin bileceğin iş ama yanlış yapıyorsun" dediğinde söyleyeceğim hiçbir şey yoktu. Kelimeler çoktan bitmişti ve ben zaten bunun farkındaydım. Şirketin önünde durduğumuzda "Her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum." dedim bir itiraf gibi. Levent acımı dindirmek ister gibi "Öğreneceksin Ali."

"Aşk öğrenilebilir mi?"

"Öğretene bağlı."

"Desene işimiz var." dediğimde acı acı gülümsüyordum. İnip şirkete girdiğimizde Aslı'ya dair ne varsa rafa kalkmıştı.

Şirketin üst düzey yönetim kurulu alarm vermişçesine önümde arkamda dolanıyordu. Genel müdür tır olayı patlak verdiğinden bu yana olan gelişmeleri anlattı. Yakalanan tır yüzünden şirket incelemeye alınmış, herkes panik hâlde olayı kendince yorumluyordu. Genel müdür ve olayı bilen birkaç müdürle toplantı salonuna geçtik. Şirket son iki haftada gerek borsa gerek iç ve dış piyasada yüzde elli değer kaybetmişti. Çokta tın! Ama gel de hazmet...

Yuvarlak masada gelir raporu elimde mali işler müdürünü dinledikten sonra halkla ilişkiler müdürüne "Basına göz doldurucu bir haber hazırlatın ve bu gece üst düzey yetkilileriyle

bir yemek ayarlayın. Bu olayın bizi etkilemediğini göstermeliyiz." dedim duru bir şekilde.

"Peki Ali Bey!" dedi itiraz etmeden. Sonra avukata dönüp "Bu tır meselesini iyice çalışıp maddi manevi tazminat davası açmanı istiyorum. Savunma, şirketin mağdur olduğunu içermeli..." dediğimde avukat "Ali Bey ama tırda..." diye başlamıştı.

"Tırda ne olduğu kimsenin ilgilendiği bir konu değil. Ayrıca yalandan kim ölmüş? Bunun yanında tırda insan taşınmaz diye bir ibare yok. Şirket SD Holding bünyesinde Turizm şirketi olarak görünmüyor mu?"

"Anlaşıldı efendim." dedi. Levent'e dönüp "Şu komiserin dosyasını ve sana söylediklerimi yarın istiyorum." dedim. "Tamam." dedi memnuniyetsizce. Genel müdüre bakışlarını sabitleyip yutkunmasını izlemek keyfimi yerine getirmişti.

"Olası her ihtimali hesaplamanızı istiyorum. Eğer işler yolunda gitmezse iki yüz kişiye sizin bünyenizde bir şekilde iş olanağı sağlanmalı..."

"Ali Bey imkansız."

"İmkansızı çözmek için varsın. Bir yolunu bul!" dedim ve ayağa kalktım. Saat dört olmuştu ve artık baş ağrım katlanılmazdı.

"Yarın bu söylediklerimin yapılmasını istiyorum" dediğimde herkes ayaklanmıştı. Trajikomik olan ödevini almış nasıl yapacaklarını bilmeyen birinci sınıf öğrencilerine benzediklerini saklayamıyorlardı.

Şirketten çıkmadan Sedat'ı aradım. "Söyle Ali'm." diye açtı telefonu.

"Abi ayrılalı üç gün olmadı özledin beni herhalde."

"Valla huzuru bulduk desek daha iyidir."

"Aşk olsun abi dönmeyeyim o zaman ben."

"Yok Ali sen dön de Aslı'yı alma yanına!" dediğinde buz gibi oldum. Sesim soluğum kesilmişti. "Hayırdır abi?" soru-

sunun cevabı beni korkutuyordu.

"Senin konunun geçtiği yerde ne hayrı lan! Duygu'dar Aslı'yla kumrulara döndüğünüzü öğrendim. Bize mi garezin vardı? Evde kedi köpek gibi birbirinizi yiyordunuz." Adam haklıydı valla! "Abi burada da pek fazla bir şey değişmedi."

"Aslı..."

"Abi ben de telefonda konuşurlarken duydum. Duygu'yu üzmek istemedi sanırım."

"Ulan Ali! Susayım diyorum ama sen harbi dayaklık kıvama geldin."

"Abi ben de seninle bu konuyu konuşacaktım"

"Dayak mı yemek istiyorsun?"

"Artık dayak yer miyim? Yemez miyim? Bilmiyorum. Senin şu ünlü araziyi gördüm. Sağ ol abi valla!"

"Lan orasını ben daha görmedim. Neyin kaprisini yapıyorsun?"

"Bilmem artık! Bekir'in de benimle aynı duyguları paylaşacağına eminim"

"Hay sizin duygularınıza." dedi Sedat.

"Neyse abi ben gelince ringe çıkmak şart oldu." dedim kapris bin beş yüz civarı.

"Gel gel Ali. Gel de ben sana göstereyim meydan okumayı."

"Abi bu arada şu komiser bozuntusunu bizim şirkete davet edeceğim. Bir çayımızı içsin"

"Ali..."

"Söyle abi!"

"Dokunmayacaksın."

"Abi..."

"Komiser Duygu'nun dayısının oğlu."

"Ne?"

"Ailesiyle görüşmüyor biliyorsun. Ben de tesadüf eseri öğrendim. Babasının ismi geçti bir yerde sonrasında bu komise-

rin ismi verildi."

"Abi ne yapacağız peki?"

"Bulunur bir yol, düşünüyorum"

"Tamam abi." dedim ve kapattım. Ulan kahpe kader! Resmen el kol bağlanmıştı. Sıkıntıyla şirketten çıktım ve otele geçtim. Aklım karışmış, çıkmaza girmişti. Bu komiser bozuntusu ensemizdeyken o kadar garibi nasıl ülke dışına çıkaracağımızı düşünüyordum. Otele girdiğimde yanıma otelin genel müdürü ve birkaç takım elbiseli adam geldi. Yanımda Levent ve Tarık bir o kadar temkinli...

"Ali bey müsaitseniz basından arkadaşlar size birkaç soru sormak istiyorlar." dediğinde aslında onları uygun bir dille geri çevirmem gerekiyordu. Uygun bir dil dediğim tekme tokattı çünkü hiçbir otel müdürü böyle bir şeyle bir müşterisinin yanına çıkmazdı. Levent tam diklenecek elimle durdurdum.

Yalan değil bu olayı planlasam bu kadar olmazdı. Buraya gelmemi bir şekilde maskelemek zorundaydık.

"Tabii neden olmasın." dediğimde Levent şaşırdı tabii. Sadece Levent değil gazeteciler de şaşırdı.

"Şöyle geçelim." dedi müdür efendi. Lobinin önceden hazırlandığını anladığım bir köşesine geçtik.

"Ali Bey öncelikle bize bu fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Biraz evvel eşinizle görüşmek istedik ama bir yanıt alamadık." dediğinde cinler tepeme toplandı. Müdüre öyle bir bakmıştım ki adam korkusundan bembeyaz oldu ve açıklama gereği duydu.

"Kendisi rahatsız edilmedi ufak bir telefonla ricada bulunduk." dedi. Ben sessiz ama ölümcül bir şekilde dururken gazeteci devam etti. "Biz Hayat Magazin olarak sizin iş yaşamınızdan çok evliliğinizi merak ediyoruz."

"Merak derken?"

"Cemiyette bir çok kesim sizin anlaşmalı bir evlilik yaptığınız konusunda hem fikir."

"Bundan kime ne?"

"Yani doğru?"

"Şu an burada her ne kadar iş için bulunuyor gibi görünüyorsam da, asıl amacımız eşimle çıkamadığımız balayını Uludağ'da noktalamaktı."

"Balayı mı?"

"Evet hayalimiz hep beyazların içinde bir balayı yaşamaktı. Buradaki ufak sorun bizim için fırsat oldu."

"Ufak sorun dediğiniz şu tır dolusu yakalanan mülteciler mi?" sorusuna resmen isterik bir kahkaha attım.

"Evet bu benim hobim! Boş zamanlarımda insan kaçırıyorum." Al sana itiraf!

"Çok şakacısınız."

"Demek benim böyle bir işe girmeyeceğime inanıyorsunuz."

"Gayet tabii."

"Teşekkürler." dedim kendimden memnun bir şekilde.

"Aracın bağlanmaması ve tırda bulunan insanların birden ortadan kaybolması basında oldukça ilgi çekti."

"Bu iftiradan başka bir şey değildir. Ayrıca eğer illegal işlere girecek olsam neden en zahmetli, en riskli olanına gireyim ki? Gereken araştırmalar yapılıyor. Madem o kadar insan yakalandı şimdi neredeler? Bunu adalete bırakmak en iyisi. SD ve Şah Holding adına maddi, manevi tazminat davası açılmıştır." diyerek aba altından sopa göstermeye başladım. Beklediğim fırsat!

"Bu kadar net yani." dedi gazeteci bu pişkinliğim karşısında.

"Türkiye ayağından holdingi çekmek istemiyorum ama böyle karalamalarla sanırım bunu düşünür hâle geleceğim."

"Buna Sedat Kara ne diyecek?" dediğinde "Bunu kendi-

sine sorun istersiniz. Onun adına bir şey söylemem doğru olmaz" dedim ve ayağa kalktım. Ben istediğimi söylemiş ve gereken mesajları vermiştim. "Ali Bey..."

"Üzgünüm, eşimi alıp çıkmak zorundayım"

"Sanırım Uludağ'a çıkıyorsunuz?"

"Evet buraya dinlenmeye geldik." dedim ve selamlaşıp asansöre doğru ilerledim. Levent ve Tarık yanımda, ikisi de benim bu hâlimle şaşkındı. Levent dayanamadı artık "Bu neydi şimdi?"

"Kamuflaj!" dedim sırıtırken. Tarık "Abi harikasın." dedi ve ben asansöre binerken Tarık'ın yukarıdaki korumalara geldiğimi haber verdiğine emindim. Oda kapısının önünde bekleyen iki koruma bana selam verirken ben otel odasına girmiştim. İçeri girmemle Aslı'yla göz göze geldik. Salondaki masaya kitaplarını defterlerini yaymış ders çalışıyordu. Önündeki tabakta hamburgerden arta kalanlar vardı. "Kolay gelsin!" dedim.

"Hiç kolay gelmiyor."

"Niye?"

"Hukuk okuyorum ama hâlen Türk Dili görüyorum"

"Haklısın senin çenenin zaten maşallahı var gerek yok."

"Çok komik..."

"Aslı sıkılmadın mı?"

"Yok."

"Bu gece Uludağ'a geçelim"

"Sen bilirsin"

"Çok uysalız bugün"

"Ben alıştım bavul gibi oradan oraya taşınmaya" dedi duruca. Diyecek bir şey yoktu haklıydı kız neredeyse otel odasından dışarı adım atmamıştı.

"Hadi hazırlanmana yardım edeyim"

"Pek bir şey çıkarmadım ki bavuldan"

"Tamam" dedim. Üzerimi değişip takım elbisemden kur-

tuldum. Bavulları kapatmamız ve Aslının giyinmesi on dakika bile sürmedi. Küçük çantaya bütün kitap ve defterlerini beraber topladık. Aramızda anlamsız, sessiz bir kırgınlık vardı ama İstanbul'un aksine beni öldürme heveslisi değildi. Kabullenmiş hâli içimi eziyordu.

"Bu deri ceketler bizi orada korumaz sanırım. Kabanım Ankara'da kaldı."

"Otel çevresinden yarın bir şeyler buluruz. Olmadı zaten yarın Bursa'ya inmek zorunda kalacağım."

"O zaman gitmeyelim istersen."

"Hayır, kar görmek istiyorum ve yarın ben nereye sen oraya."

"Niye?"

"Otel odalarına tıkılıp kaldın kaç gündür."

"Benim bir şikayetim yok, ders çalışıyorum."

"Geceleri çalışırsın, istersen ben de yardım ederim" dediğimde Aslı gözüme baktı ama sessiz kaldı. Buna inanmadığı her hâlinden belliydi. Zaten ben de nasıl böyle bir cümle kurmuştum şoktaydım. Bazen ne dediğimi hiç bilmiyordum.

Kapıdan çıkarken bizim çocuklara "Bavulları aldırın." dediğimde Çınar, Tarık'ı arıyordu. Allah'ım sen sabır ver! Aslı'ya elimi uzatıp bekledim. Elleri buz gibiydi. "Üşüyor musun?"

"Hayır."

"Niye ellerin soğuk o zaman?" dediğimde daha bir elini kavradım.

"Bilmem." dediğinde asansörden otelin otoparkına indik. Maksadım gazetecilere yakalanmamaktı. Tabii genel müdürün iyi bir rüşvet aldığını unutmuşum. Arabanın sağında fotoğraf makinesi elinde bekleyen iki kişiyi görmem bir oldu. Bizim Çınar "Abi uzaklaştıralım." dediğinde "Gerek yok çeksinler." dedim. Gazeteciler kibarca "Ali Bey rahatsız olmazsanız eşinizle iki kare alalım."

"Ne diyorsun?" dedim Aslı'ya dönüp.

"Sen bilirsin" dedi. Arabanın önünde durup Aslı'yı kendime çektim. Aslı şaşırarak bana baktı ve flaşın patlaması bir oldu. Gazeteciler saygılı bir şekilde bizim arabaya binmemizi bekleyip kaçamak olarak birkaç fotoğraf daha çektiler. Otelden çıkmamızla arkamızda önümüzde bizim çocuklar belirdi. Aslı "Ortalık karışık," dedi. Aklı hâlen bizim freni patlayan arabadaydı sanırım.

"Düşündüğün kadar değil, endişelenme."

"Endişelenecek bir şey yok en iyisi ölürüz"

"En iyisi mi?"

"Kapana kısılı yaşamaktan kurtuluruz işte fena mı?" dediğinde kendini nasıl bir durumda hissettiğini gayet iyi anlatmıştı. Ben de yıllardır öyle hissetmiyor muydum? Kahretsin ki yine haklıydı.

İki saatin içinde yine yeni bir otele giriş yapmıştık. Tam odaya çıkacağız resepsiyonun önünde dört çocuklu bir ailenin babası olduğu anladığım adamın resepsiyon görevlisiyle tartıştığına şahit olduk. Aslı'nın eli elimde nedense onlara doğru yürüdüm. İki yaşını bulmamış bebek annesinin kucağında diğerleri yanlarında etrafa merakla bakınıp duruyorlardı. Otelin müdürü bizi olaydan uzaklaştırmak için "Ali Bey odanız hazır." dedi.

Beni tanımayan resepsiyon görevlisi ona bir şeyler izah etmeye çalışan adama "Efendim iki gün içinde sizi daha büyük bir odaya alabiliriz ama şu an bütün odalarımız dolu. Malum tam sezondayız."

"Bu benim sorunum değil. İki kişilik bir odaya altı kişi nasıl sığmamızı mı bekliyorsunuz. Rezervasyonum suit oda, detaylı olarak size çocukların her şeyini belirtmişim, ücreti de ona göre ödendi." dedi bir solukta ve resepsiyonist o sırada yanımda kireç beyazına dönen müdürle göz göze geldi. Ben olacakları seyrederken Aslı "İstersen bizim odaya geçsinler." diyerek fısıldadı. Gözlerine baktığımda onu sarma isteğimle baş etmeye çalışıyordum.

Müdüre "Al bu anahtarı ver o aileye."

"Ali Bey lütfen biz bir çaresine...

"Biz iki kişiyiz insanları mağdur etmeyin. Git ve onlara ayrılan odanın anahtarını getir."

"Ali Bey..."

"Konuşma bitmiştir."

"Siz nasıl isterseniz." dedi ve hızla gidip aileye açıklamayı yaptı. Aile çocuklarıyla birlikte bizim yanımızdan geçerken bizi selamlamayı ihmal etmedi. Aslı kadınla göz göze gelip gülümsediğinde tek dileğim bana da ömrüm boyunca gülümsemesiydi. Yukarı çıkmadan önce "Hadi yemek yiyelim sabahtan beri bir şey yemedim." dedim. Aslı sesini çıkarmadan ve ben elimi uzatmadan yanıma geldi ve elimi tuttu. Bu uysal hareketlerine sevinmeli mi, yoksa üzülmeli miydim? Bilmiyordum.

Uludağ'ın beyazlarla kaplı manzarasına karşı restorana oturduğumuzda gecenin siyahı karın beyazıyla buluşmuştu. Lacivert renge bürünen Uludağ bir gelin edasıyla gecede süzülüyordu. Kar tulumları içinde yürüyen birkaç insan dışında etraf boş gibiydi. "Yemekten sonra dolaşalım mı?"

"Bu kıyafetlerle donarız."

"Hallederiz." dedim. Masanın üç adım gerisinde bekleyen garson ona bakar bakmaz zaten masanın başında bitti.

"Otelde kar malzemeleri alabileceğimiz bir yer var mı?"

"Hayır efendim."

"Civarda?"

"İki üç dükkân var ama şu an açık mı bir bilgim yok."

"Öğrenmeniz mümkün mü?"

"Tabii hemen sorduralım."

"Açıksa ve bizi beklerlerse çok sevinirim." dediğimde Aslı dikkatle beni inceliyordu.

"Ne yiyeceksin?" diye sorduğumda gözlerimiz birleşti.

"Bedeninde kaç kişilik barındırıyorsun bazen çözemiyorum."

"Sana bunu hissettiren ne?"

"Kime nerde nasıl davranacağın hiçbir zaman belli olmuyor."

"Kim bana ne verirse onu alır."

"Garsona olduğundan daha da kibardın."

"Kibar olmamamı gerektirecek bir hareketi olmadı. O ara garson menüyü kapattığımı görünce usulca yanımıza yanaştı. "Siparişinizi alabilirim efendim"

"Ne yiyeceksin?"

"Ben aç değilim"

"O hamburgeri öğlen yemedin mi sen?"

"Ben bu yemekleri istemiyorum." dedi Aslı. Başımızda dikilen garson usulca uzaklaştı. Adam anladı tabii benim hatunun huysuzluğunu.

"Ne yemek istiyorsun?"

"Sucuk ekmek."

"Ne?"

"Uludağ'dayız."

"İyi de..."dedim ve sırıtıp sustum. Ayağa kalktım ve Aslı'nın başında dikilip "Hadi gel o zaman." dedim. Aslı "Sen çok acıkmamış mıydın?"

"Ölmem merak etme!" diyerek onu resepsiyonun önüne götürdüm. Saat daha sekizi bulmamıştı. Resepsiyonda duran görevliye "Şu kar malzemeleri satan dükkânı sordurabildiniz mi?"

"Evet Ali bey açıkmış bir arkadaşımız size yardımcı olacak."

"Teşekkür ederim" dedim ve minyon tipli belboyla birlikte otelin dışına çıktık. Tabi keskin buz soğuğunun yüzümüze çarpması bir oldu. Aslı'nın kaskatı kesilen bedenini kolumun altına aldım. "Çok uzak mı?"

"Hayır hemen şurası." diyen çocuk yolun karşı sokağını gösteriyordu. Karın ayağımın altında hışırdayan sesi hoşuma gitse de aceleyle yürümeye başladık. Aslı titriyordu. "Seni

otelde bırakmalıydım. Kedi gibi titriyorsun."

"Çok soğuk Ali otele dönelim." dediğinde acabada kaldım ama dükkânın önüne ulaşmıştık. "Geldik," diyen çocuk bize kapıyı açtığında ilk Aslı'yı içeri soktum.

Mağaza görevlisi "Hoş geldiniz." dediğinde "Hoş bulduk. Bize kalın kıyafetler lazım. Ayrıca kayak takımları." dedim sırıtarak. Aslı ellerini ağzına götürmüş nefesiyle ısıtmaya çalışıyordu. Kayak takımları deyince "Şaka yapıyorsun." dedi şaşkınlıkla.

"Sana nasıl kaydığımı göstermeliyim." dedim alayla.

"Hiç komik değil." dedi ve görevlinin onu yönlendirdiği montların yanına ilerledi. En nihayetinde yarım saat içinde kar kıyafetlerinin içinde dışarıda rahatlıkla yürüyorduk. Aslı gözlerinin rengindeki kıyafetlerin içinde oyuncak bir bebeğe benziyordu. Kulaklıklı şapkasının içinde porselen bebekleri kıskandıran pembeleşmiş yanakları ve soğuktan kızarmış dudaklarıyla yine harikaydı. Ona bakıp sırıttığımda "Ne?"dedi.

"Harika görünüyorsun" derken gerçekten samimiydim.

"Sen kendine bak," dedi sinirle. Yine beni ciddiye almamıştı.

"Ne varmış hâlimde?"

"Bu kıyafetlerle iyice büyüdün."

"Yani?"

"Kocaman görünüyorsun." dedi sırıtarak.

"Söyle söyle çekinme..."

"Ne çekincem be!"

"Ayı gibi oldun de."

"Yok terfi ettin."

"Anlamadım."

"Kutup ayılığından dağ ayılığına terfi etmiş gibi görünüyorsun" dediğinde kıkırdaması gecenin soğuğunda içimi sıcaklıkla doldurdu. Aslı elimde kenetlenmiş eline eldiven giymeyip diğer elini eldivene hapsetmişti. Elinin soğukluğu hâlen canımı sıkıyordu. "Ne zaman ısınacak senin bu ellerin?"

"Rahatsız oluyorsan tutma, eldivenimi giyebilirim."

"Beni tersleyip durma bak saatlerdir kavga etmiyoruz."

"Terslemiyorum ne haddime düşmüş sizi terslemek?"

"Bak ya! Yine konuyu nereye getirdin."

"Bir yere getirmedim. Uzatan sensin." dedi ve elimi bırakıp nereye yürüdüğünü bilmeden yürümeye başladı. Yoldan çıkmış ayakları iyice karlara gömülmüş yürümeye devam ediyordu.

"Aslı nereye? Orada yol yok geri dön!" dedim peşinden yürürken hatun yere eğildi ve arkasını dönmesiyle yüzüme elinde yuvarladığı kartopunu atması bir oldu.

Yüzüme gelen karları temizleyip bir-iki saniye Aslı'nın yüzüne baktım. Şok olmuştu ve kekeliyordu "Be.. be.. ben yüzüne gelmesini istemedim. Gerçekten yanlışlıkla oldu." dediğinde geri adım atmaya başladı. Yavaş ama sırıtan bir ifadeyle ona doğru adım atmaya başladım. Niyetim bir şey yapmak değildi. Az korksun yeter dedim içimden. Hatun geri geri giderken kıç üstü karların içine gömüldüğünde artık gülüyordum. Gülüşüm yavaşça onun güzelliğinde yitip gitti. "Allah'ım onu benim yârim eyle!" diye sessiz bir dua gönderdim. Bana mı böyle güzel görünüyordu bilmiyorum ama mavilere bürünmüş kıyafetiyle karın içinde kanatları eksik bir meleği andırıyordu. İçimden taşan neyse artık onu usulca montunun yakasından tutup ayağa kaldırdım. Tam kalktı ayağının kayması ve beni kollarımdan yakalaması bir oldu. Tabii beline sarılıp onu düşmesin diye sıkıca tuttum. Aldığı soluğu duyabilecek kadar yakındım. Gözlerim soğuğun etkisiyle iyice pembeleşmiş dolgun dudaklarına kaymış hedefini belirlemişti. Belinden tutup onu iyice kendime çekerken "Yüzüme yediğim karın bir cezası olmalı!" diyen dudaklarımın dudaklarına yaklaşması saniyeler sürdü. Sıcak nefesi soğuk rüzgarın estiği yüzümü yalarken dudaklarını ağzımda kaybetmem bir oldu. Kendimi dizginleyip yumuşak dudak-

larına avak uydurmaya çalışmalıydım. Sabırsız duygularım dudaklarına akarken Uludağ ın karını ateşimle eritebilirdim. Montuma tutunan küçük elleri düşmemek için çaba harcayıp bana ihtiyaçla sarılırken benden uzaklaştığında nefes nefeseydim. Hızlı nefesinin sıcağını solumak artık benim için yaşam olmuştu. Dudaklarının tadını ağzımın içinde hissetmek heveslisiydim.

"Titriyorsun, üşüdün."

"Üşümüyorum."

"Titriyorsun."

"Senin yüzünden."

"Yine ne yaptım?"

"Öpüyorsun."

"Öperim," dediğimde usulca tekrar dudaklarına uzandım. Dudaklarının dudaklarıma doğru aralanması kalbimin durmasını sağlayacak kadar beni heyecana sürüklemişti. Gözlerimi kapatıp sevgisini hissetmeye çalışmam ve dudağının alt dudağıma ürkek bir temas sağlaması şimdimi cennete çevirdi. Gözlerim mutlulukla açıldığında dudaklarında tadımın olduğunu, Aslı'nın beni öptüğünü biliyordum ya hayat buydu. Onu sarmam ve saçlarına yüzümü gömmem saniyeler aldı. Kokusunun içime dolması ömrümden en güzel anılarımı verebileceğim kadar değerliydi benim için. Tanrım aşk çok güzeldi de yarattığı etki soğuk ellerini hissetmemle son buldu.

"Üşüdün hadi gidip sucuk ekmek yiyelim." Gözlerini kaçırıp kafasını sarsakça tamam anlamında salladı ve elini elime teslim ettiğinde karların içinden yola çıkmıştık.

Sucuk karların arasında varillerin içinde yakılan ateşin üzerinde otantik tarzda küçük bir dükkânda yapılıyordu. Yine karların içine koyulmuş küçük taburelerin ortasına yakılan ateşle ısınmaya çalışan sucuk ekmek severler yemeklerini yiyip kaçıyorlardı. Ne çalan gitarın ezgileri ne de gitarı çalan çocuğun buğulu sesi insanları soğukta tutmaya yetmiyordu. Biz de sucuk ekmeğimizi yer yemez kalktık.

Hayatımda yediğim en güzel sucuk ekmek değildi ama en sessiz yemekti.

Yemek boyunca Aslı bana baktı ben Aslı'ya... Kelimeler bitmiş, her şey anlatılamaz boyuta geçmiş gibiydi. Otelin içine girdiğimizde Aslı zangır zangır titriyordu. Asansöre bindiğimizde "Aslı niye söylemedin bu kadar üşüdüğünü?"

"Açlıktan ölme istedim."

"Çok aç değildim."

"Onun için mi iki ekmekle bir kilo sucuk yedin."

"Lokmalarımı mı sayıyorsun?"

"Ne münasebet, yine kavga isteme Ali!"

"Yok... en son istediğim şu an seninle kavga etmek." dedim gayet sakin bir şekilde. Odaya girdiğimizde Aslı'yla birbirimize baktık. Biz gelmeden biraz olsun daha süslenmiş, yeni eklemeler yapılmıştı ama bu odanın küçüklüğünü değiştirmiyordu. Aslı "Ben sevdim." dedi telaşla. Sonuçta fikir ondan çıkmıştı.

"Ben de, ama yarın istersen başka bir otele geçeriz."

"Kaç otel gezdik. Kalalım bence."

"Rahat edeceksen..."

"Ederim." dedi ve sağa sola bakmaya başladı. Bit kadar otel odasında nasıl giyinip soyunacağım diye düşündüğü kesindi. "Duşa girmek ister misin?"

"Hayır hâlen ısınamadım." dediğinde "Sıcak su iyi gelebilir."

"İstemiyorum." dediğinde ona doğru yaklaştım ve montunun fermuarını aşağı doğru çektim. Aslı merakla bana bakarken "O zaman seni ben ısıtabilirim." dedim. Aslı beni seyrederken ilk montunu çıkardım. Sonra kendi montumdan kurtuldum. "Ali..."

"Sadece ısınmanı istiyorum." dedim onun itiraz etmesini engellemek için. Sustu...

Sonra içindeki kar tulumunun fermuarına uzanıp aşağı

indirdim. İstemsizce bana yardım etmeye başlamış, tulumun kollarından kurtulmuştu. Uzun kollu penyenin eteklerinden tutup yukarı doğru kaldırırken "Ali..." dedi tekrar itiraz ve şaşkınlığın sesine yansıyan tınısıyla. Kaşımı kaldırıp "Benim ne yaptığımın seni ilgilendirmediğini söylemiştin."

"Evet söylemiştim ama..." dedi gözlerini kaçırarak.

"Kavga yok bu gece..." dedim ve bacaklarına düşen tulumunun içinden çıkmasını sağladım. Üzerimdekilerden kurtulup şortumla kaldım. Elinden tutup yatağa uzandığımızda Aslı titriyordu. Onu koynuma alıp yorganı üzerimize örttüm. Elleri ellerimin arasında o güzel başı göğsümdeydi. Soğuk ellerini avuçlarımın içinde kaybedip bedenimi, titreyen bedenine yasladım. "Donuyorsun."

"Şimdi iyiyim" derken yukarı doğru çıkıp yüzünü boynumun kıvrımına yasladı. Burnunun soğukluğunu yok etmek istercesine çenemin arasına kıstırdım. Bedeni gerçekten buz gibiydi "Sıcak su iyi gelebilirdi."

"Yorgunum."

"Ben yardım edebilirim." dedim muzipçe.

"Çok komik..."

"Ciddiyim."

"Ali ya hani kavga yoktu bu gece..."

"Tamam" dedim ve saçlarının arasına gömdüğüm dudaklarımla cennet bahçesinden bir buse çaldım. Hayatımda şu anki gibi mutlu olmuş muydum? Belki çocukluğumda... Belki Duygu'nun gülüşünde...

Çıplak teninin beni kışkırtması gerekirken içimdeki şefkat neyin nesiydi? Sadece kollarımda olmasını onu sadece sarmayı istemem doğal mıydı?

"Isındın mı?" dedim titremesi azalmış bedeni kollarımda biraz olsun gevşemişti. "Ne o yoksa bırakacak mısın?"

"Isındıysan." dedim sırıtmamı görmesine izin vermeden. Kıpırdandı ve ayaklarını ayaklarıma değdirdiğinde soğuklu-

guyla resmen buz kestim. "Sen gündüz buz falan mı yuttun kızım bu ne hal?" dedim ve ayaklarını bacaklarımın arasına kıstırdım. "Çok romantiksin."

"Olmamı ister misin?" dediğimde çenesinden tutmuş gözlerinin içine içine bakıyordum. Hiçbir şey söylemeden elimi çenesinden çekip yüzünü göğsümde sakladı. "Soruma cevap istiyorum." dedim rahatını bozmadan.

"Konuşmasak?"

"Niye?"

"Bu anın bozulmasını istemiyorum." iyi bir cevaptı. Küçük kıpırtılar haricinde, küçük otel odasının sessizliğini bozan alıp verdiğimiz nefeslerimizdi. Mutluluk yüzüme yayılmış, kollarımın arasındaki bedeni sarmalarken parmaklarım sırtında dolanıyordu. Ben ki uçanı kaçanı Ali'siz bırakmayan, şimdi onun kokusuyla yetiniyordum.

Aslı bir süre sonra uykuya daldı. Ben mi? Onu seyretmeye doyamadım. Yüzünün her kıvrımını tavaf ettim. Kapalı gözlerinin kirpiklerini tek tek ezberime aldım. Dudaklarım o kıpırdandıkça kendine bahaneler bulup alnında dolandı. Ellerim yerini bulmuş gibi sırtından ayrılmadı. Nefes bile almadım rahatı bozulmasın diye...

Aslı geçen yarım saatle benim sıcağımda terlemişti. Tamam onu bir kabuk gibi sarmış ısınsın, üşümesin istemiştim ama abartmıştım. Ensesine yapışan saçlarını topladım usul usul, kıpırdandı ve bana sırtını dönüp göğsüme yasladığında benim bir parçam gibiydi. Allah'ım sabahlar olmasın... Dudaklarım terin yer ettiği ensesinde gezindi bir süre. Uyanırsa ve yakalanırsam hiçbir açıklamam yoktu. Of harika kokuyordu ve şeytanın bahşettiği duygular beni sardığında onu sarmalamak, teniyle avunmak buraya kadarmış... Kasıklarımdan yayılan ateş, sertliğe döndüğünde Aslı'dan uzaklaşmam gerektiğini çoktan anlamıştım. Cehennemi hak eden biri olarak Aslı'nın sunduğu bu cennet zaten fazlaydı.

Ciğerimden koparırcasına kollarımdan bıraktığım anda içim üşüdü. Yanından kaçtığıma inanamıyordum ama kaçtım... Rahatsızlığını belli edercesine yastığa sarılıp uykusuna devam etti. Soğuk duşa ihtiyacım vardı ama onun kokusundan kurtulmak istemedim. Duygularımın tadını çıkarıp odanın içindeki üçlü koltuğa geçip uzandım ve onu seyre daldım.

KAKTÜS TEAM

Sabah uyanan bilincim yerine gelip bedenimdeki acıyla yüzleşiyordu. Aslı'yı seyrederken uyuya kalmıştım ve büyük ihtimalle belim tutulmuştu. Peki belimin tutulmuş olması ve iki büklüm olmam mutluluğuma engel miydi? Kesinlikle hayır! Arayan hasret dolu gözlerim sahibini bulduğunda onun da uyanmış olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yatağın içinde melekler kadar güzel ama öfkeyle bana bakıyordu. Off... Şimdi o kırmızının dolgun dudakları ağzımda ezmek vardı. Aklımı ve gözlerimi dudaklarından uzaklaştırıp "Günaydın!" diyerek ama belimin tutulmasından dolayı sızlanarak doğruldum. Hatun sinirle kendini yastığına adeta vurarak tekrar yatağın içine gömüldü ve bana cevap vermedi. Aheste aheste bedenimi esneterek "Aslı hadi kalk kahvaltı edip dışarı çıkalım. hava çok güzel." dedim.

"İstemem uyucam ben."

"Ben teleferiğe binmek istiyorum kalk hadi! "

"Bir ayının teleferiğe binecek olması ilgimi çekmiyor." Sinirlenmeyecek, dün gece yakaladığımız şeyi bozmayacaktım. Yatağın başında dikildim "N'oldu yine?"

"Yine mi? Bunu benim sormam gerekiyor. Yatağında uyanmayan, o rahatsız koltuğu bana tercih eden sensin. Anlamıyorum ki seni! Madem... madem benden bu kadar rahatsız oluyorsun gece niye..." dediğinde cümlesi yarım kaldı çünkü ben çoktan yanına girmiş ona sırtından sarılmış yüzümü ensesiyle saçları arasına gömmüştüm.

"Sen... sen n'apıyorsun?"

"Konuşman bitince uyandır olur mu?"

"Eşek mi osuruyor burada!" dedi ve hışımla bana döndü.

"Doğru konuş Aslı sinirlendirme beni!"

"Sende beni ciddiye al!"

"Sen şimdi senin yanından neden kalktığıma mı takıldın?"

"Evet sonuçta dün gece beni sarıp sarmalayan sendin."

"Niye kalktığımı çok mu bilmek istiyorsun?"

"Evet." dedi ama mavi gözleri merak ve tereddütle doldu.

"Birincisi terlemiştin."

"Ha yani..."

"Dinleyecek misin? Yoksa kendi yöntemlerimle mi anlatayım?"

"Anlat tamam sustum."

"Terlemiştin ve ben...ben daha fazla senin yanında yatarsam dayanamayacak seni uyandıracaktım."

"N'olmuş yani?" dedi saf saf..."Of Aslı! Bazen Selma'nın dediği kadar varsın."

"Ne diyor ki?"

"Saf diyor sana hem de en hasından."

"Of bahane yaratma Ali! Delikanlı gibi terlemiştin yapış yapıştın rahatsız oldum de, olsun bitsin."

"Haklısın sana kibar bir şekilde anlatmaya çalışmamda hata." dediğimde Aslı'nın kırgınlığı yüzüne yansımıştı. Dudakları beni kendine esir etmiş emir vermiş gibi çağırırken "Sana bunu senin anlayacağın dilde anlatmalıyım." dedim ve dudaklarına uzandım. Dilim o kadar arsız, o kadar istekli, bir o kadar sahipleniciydi ki adeta onu bana hapsedip ne kadar arzuladığımı anlatıyordu. İnsanlığım yetmez olduğunda bir nefes ayrıldım ve "Eğer gece biraz daha..." dedim ve devamını getiremeden dudaklarına bir kez daha uzandım. Doyasıya tadını özümserken onun bana cevap verişiyle adeta mest oldum. Kendimden geçmeden "...yanında kalsaydım..." diyerek dişlerimi dudağına geçirip nefesi nefesimden ayrılmadan "...seni benim yapardım." dediğimde Aslı'nın kızarmış dudakları şaşkın bir o kadar pembeleşmiş yüzüne uyum hâlindeydi. "Gerçekten mi?" dedi gözlerini pörtlete pörtlete.

Komik, bir o kadar seksiydi. "Gerçekten." diyerek onu bir kere daha dudaklarıma hapsettim. Kalkmaya hiç niyeti olmadığı gibi, koynumda ürkek bir kediden farkı yoktu. "Cevabını aldığına göre bugün ne yapacağımıza sen karar ver. Uludağ mı? Bursa mı?" dedim saçlarını kulağının arkasına iliştirirken...

"Uludağ diyorum ve hatta hiç buradan kalkmayalım diyorum."

"Emin misin?" diyerek meraklı gözlerle ona bakan bendim.

"Evet." dedi kararlı bir şekilde.

"Yatakta kalmamız senin açından iyi olmayabilir ama."

"Niye?"

Allah'ım bu kız gerçekten saftı.

"Kendimi tutamayabilirim." dedim ve onu usulca altıma alıp bacaklarını araladığımda aramızda iç çamaşırlarımızdan başka bir engel yoktu. Gözleri patlamış, bedeni kaskatı kesilmişti.

"Korkma!" dedim sırıtarak.

"Korkmuyorum ki."

"Belli." dedim ve kendimi yana kaydırdığımda Aslı "Düşündüm de, daha önce Uludağ'a hiç gelmemiştim. Gezmek birden cazip geldi." dedi hızlı hızlı. Ona sarılırken kahkaha atıyordum. Allah'ım mutluluktan ölen ilk insan ben olabilir miydim? Onu bu kadar arzulayıp elimi sürmemiştim. Niye? Sorusuna bir cevabım var mıydı? Belki de ona daha çok bağlanmaktan korkuyordum. Belki reddedilmekten... Belki canını yakmaktan... aslında onu kandırabileceğimi biliyordum. Öyle masum ve bilgisizdi ki... Cevabı biliyordum aslında , o bana gelsin, beni kendi istesin istiyordum... Beni benim kadar çok sevsin istiyordum. Öksüz yüreğim Aslı'ya sığınıp, yüreğinde taht kurmak istiyordu, cevap bu...

Odaya kahvaltı söylememiz, yememiz, giyinmemiz ve çık-

mamız iki saati buldu. Karların arasında el ele, hiç bana uymayacak romantik bir yürüyüşün ardından Aslı'yı Bursa'ya inen teleferiğe binmeye ikna etmem yarım saatimi aldı.

"Yaa, korkudan değil, hani Bursa'ya inmeyecektik. Binmeye ne gerek var?"

"Gezmiş oluruz. Üç durak var hadi gel manzara mükemmel."

"İstemiyorum."

"Niye ama?"

"Off çok yüksek..."

"İyi sen dur burada ben biner gelirim."

"Yok artık!"

"N'oldu ki?"

"Ali yine Ayı modunu açtın ha!"

"Yani senin dediğini yapmıyorum diye mi ayı moduna girdim. Söyle burada kalınca ne yapacağız?"

"Odaya çıkarız ben üşüdüm zaten."

"Tamam" dedim pat diye.

"Niye birden tamam dedin?" dedi gözlerime bakarak. Onu kollarıma alıp "Seni koynuma alma fikri daha cazip geldi." dediğimde teleferiğe binmek üzere sıraya girmiştik.

Aslı teleferikte gözlerini zor açtı. Kollarımdan bir saniye bile uzaklaşmadı. Neredeyse nefes almadı. Hep teleferikte kalabilirdik...

Nereden bindik teleferiğe bezdim yeminle. İndik hatun hiç durmadan taramalı tüfek gibi konuşup durdu. Yok işte çok korkmuş, bir daha öldürsen binmezmiş, şeytan işiymiş, ya halat kopsa, ya elektrik kesilse, ya rüzgar çıksa... Ben bile anlattıklarından sonra bir daha binemeyecek hâle geldim. Otelin restoranında yenilen akşam yemeğinin ardından onu küçük bir bara götürdüm. Dans ederken gözleri gözlerimden ayrılmadı. Yakınlaştığımız, birbirimizde kaybolduğumuz bu anları bana iki hafta önce söyleseler hayatta inanmazdım.

Sıcağıma adeta bir kedi gibi sokulup kollarımda dans ederken mutluluğunu hissedebilmek paha biçilmezdi. Tam müzik bitmek üzereydi ki Aslı kulağıma eğilip "Ali!" dedi gözlerini kaçırıp daha bir sokularak. Bakışları kaçamak ve utangaçtı. Meraklı gözlerim gözlerini bulduğunda "Bu gün..." dedi ve sustu. "Evet..." dedim büyüsüne kapılmış güzel yüzünü seyre dalmışken...Bakışlarıyla içim aşkla dolmuştu.

"Gerçekten çok güzeldi." dedi ve bana daha bir sıkı sarılıp yüzünü göğsüme yasladı. "Bana rağmen..."dedim umutla.

"Böyle olacaksan her günümü seninle geçirebilirim."

Çenesini kaldırıp gözlerini buldum. "Aslı ben..." dedim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum ki. Herkese, her şeye söyleyecek bir şeyi olan Ali Aral tek bir kelime dahi bulamıyordu söyleyecek.

"Konuşmasak?"

"İyi bir başlangıç yapmadık."

"Zamana bırakalım olmaz mı?" dediğinde beni elimden tutup barın çıkışına sürükledi. Allah'ım sana geliyorum. Bu da bir rüya olabilir miydi? Umarım değildir çünkü rüyaysa yeminle rüyalar aleminde kalabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Asansörde uzak, bir o kadar yakındık. Gözleri gözlerimden ayrılmazken asansörün bir ucunda o, bir ucunda ben duruyordum. Biraz sonra ruhum diğer yarısıyla tamamlanacak gibiydi. Her şeyi bir kenara bırakıp bundan sonra Aslı'nın ruhuna tutunacaktım. Umutlanan yüreğime izin verecek sonrasını daha sonra düşünecektim. Dayanamadan onu doğru hızla bir adım atıp içimdeki bütün özlemle dudaklarını buldum. Tanrım o da cevap veriyor beni kendine çekip bedenini bana bastırabildiği kadar bastırıyordu.

"Bence odaya gitmemiz hiç doğru değil" dedim nefes nefese.

"Neden?" dedi alnını göğsüme dayamış, sıkı sıkı bana tutunmuştu.

"Kendimi bu kez tutamam Aslı..." dediğimde usulca göğsüme dayalı başını gözlerime doğru kaldırdı ve sıcak elleri beni ensemden tutup kendine çekti ve dudaklarımı bulmadan önce "Tutmanı kim söyledi?" dedi ya bu benim yeniden doğduğum gün bu gündü. Asansörün kapısı açıldığında ancak onun güzel dudaklarından kopabildim. Kapının önüne geldiğimizde elini elimden bırakıp onu kucağıma almamla küçük bir çığlık attı "Ali n'apıyorsun?"

"Baştan usulüne uyamadık..."

"Çok romantiksin."

"Kahretsin ki öyleyim." dedim ve ayağımla açık kapıyı kapattım. Aslı kucağımda gülümseyen yüzüyle bakışlarını kaçırdığında telefonum çalıyordu. Gecenin on biri hayırlı bir telefon olması imkansızdı. Dudaklarında gözlerim "Açmalıyım!" dedim ve onu kucağımdan bırakıp kollarımdan ayırmadım. Cebimden telefonu çıkarıp baktım. Zamansız Levo! Ne olacak. "Evet" dedim gözlerim gözlerinde.

"Ali çocukları alıp gel! Çorba içelim." dediğinde bana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"İyi misin?"

"Evet bizde bir şey yok. Çorba içelim dedik özledik yani." dedi Levo. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Telefonu kapatırken gözlerimi kapatmış sakinleşmeye çalışıyordum. "Aslı gitmeliyim" dediğimde hatun benden sinirle uzaklaştı. "Gitme!" dedi hırçın bir şekilde.

"Gitmeme gibi bir lüksüm yok."

"İstemiyorum." dedi gözünde şimşekler çakarken.

"Aslı!"

"Ne Aslı, Aslı!" ona doğru bir adım atıp yüzünü ellerimin arasına aldığımda hatun sinirle benden uzaklaştı ve bağırmaya başladı. "Lanet olsun! İkinci planda kalmaktan bıktım. Gitmeni istemiyorum ama benim ne istediğim senin umurunda değil, değil mi? Git nereye gideceksen..." dedi haykırarak ve

banyoya girdi. Bir-iki saniyede bu hâle gelebilmek büyük başarıydı. Kim haklı kim haksız şu an için düşünecek durumda değildim. Sinirime hakim olup odadan çıktım. Aşağı indiğimde Tarık yanında beş adam hazır bir durumda bekliyordu. "Kaç kişisiniz?"

"Sekiz"

"Tamam beş kişi burada kalıyor. İkisi yukarıda kapının önünde. Ben gelene kadar ölseniz de ayrılmak yok. Dönmezsem Sedat ya da Bekir'e haber verin."

Tarık "Sen merak etme abi!" dedi. İki araba gecenin bir yarısında Uludağ'dan Bursa'ya inmemiz tabii ki kolay olmadı.

Merkeze indiğimizde Levent'in çiftlikte olduğunu öğrendim. N'oluyordu lan! Hızla arabayı oraya doğru sürerken önümde arkamda beliren dört-beş araba bizim çocuklardan başkası değildi. Allah verede çiftlik birileri tarafından öğrenilmese dedim demesine ama çiftliğin girişinde sağı solu yamulmuş yabancı bir arabayı gördüğümde iyi şeylerin beni beklemediğini anladım. Çiftliğin önünde Levent ve Hamit Efendi beni karşıladı. Bizim çocuklar etrafa yayılmış, hepsi tetikte bekliyordu. "Neler oluyor?" dediğimde Levent anlatmaya başladı.

"Şu Duygu'nun dayısının oğlu içerde. En kötüsü buraya gömeriz." dediğinde şok sınırındaydım.

"Nasıl lan? Öldü mü?"

"Yok ama öldürmeden kurtulamayacağız. İrsi galiba, adamda çene bitmedi abi! Kafasına sıkmamak için zor durdum."

"Anlat doğru dürüst!"

"Abi ne anlatayım burayı bulmuş."

"Nasıl Levo?"

"Abi akıl sır erdiremedim ben bu adama. Adam benim hangi üniversitede okuduğuma kadar biliyor. Bir ara donumun rengini biliyor olmasından şüphelendim o kadar yani."

"Hadi lan!"

"Ali, bunun ekibi fellik fellik bunu arıyor."

"Hani ekibi yoktu lan?" diye kükredim sinirle. Levent kabaran hindiler gibi başladı kasım kasım kasılmayla.

"Ekip kendi birkaç arkadaşı. Görevimiz tehlikenin Türk versiyonunun yandan yemişi bunlar, öyle söyleyeyim."

"Sen nasıl ulaştın bu yandan yemiş ekibe?"

"O da benim marifetim." dediğinde ben çiftliğe doğru yürüyordum.

"Zevzek Levent! Ne bok yiyeceğiz şimdi?"

"Gömelim yapacak bir şey yok. Gerçi Emel tutturdu adama pansuman yapacağım diye ama boşuna işte... Anlamadı ölecek dediğimde."

"Lan, Abi bu adama bir şey yapmayın demedi mi?"

"Dedi."

"Daha ne ölecek diye ötüp duruyorsun"

"İyi ölmesin... Yarın burayı polisler bassın. O gariplerin hepsi ülkelerine geri dönsün. Emel hapse girsin, biz de pirinç ayıklarız"

"Levent bir sus ya!" dedim ve çiftliğe yürüdüm. Kapıdan içeri girdiğimde Emel eğilmiş, elinde aşina olduğum sargı bezi Soner denilen polisin gözüne bastırıyordu. Komiser bozuntusu mırıl mırıl bir şeyler söyledi ve Emel aniden bağırmasıyla geri çekildi.

"Ay yeter ya! Sana ne be adam! Burdaysam, kiminleysem kiminleyim! Sus işimi yaptırmadın. Sanki seni çok tanıyorum."

"Ben sana kiminlesin demedim? Kimlerle birlikte olduğunu biliyor musun diye sordum."

"Bak sen kimsin bilmiyorum ama insanlık ettik, kaşını diktik. Kapat çeneni de diktiğim kaşı tekrar sökmeyeyim. Sorularına benden cevap bulamazsın o kadar." dedi ve adamın hizasına hızla gidip pamuğu bir kere daha adamın kaşına bastırdı. Artık nasıl bastıysa komiser inledi o kadar acıdı yani.

Emel'in böyle bir sese, böyle bir çirkefliğe sahip olduğunu

bilsem yanına yaklaşmayı bırak selam bile vermezdim ama helal olsun kıza bizdenmiş yani...

"Emel!" dedim duruca. Ellerim cebimde beni görünce "Hoş geldin. Ben de şu arkadaşının kaşını dikiyordum." dedi.

"Onun benim arkadaşım olduğunu nereden çıkardın?"

"Ne bilim, Levent kucaklamış getirmiş. Arkadaşın olmasa..." dedi ve sustu. Sırıttım ve "İyi etmişsin kendisi hısımım olur." dediğimde komiser ve Aslı aptalca bana bakıyorlardı. Gelip komiserin karşısına oturdum. "Emel teşekkür ederim."

"Her zaman biliyorsun."

"Daha ne kadar buradasın?"

"Kal dersen kalırım ama Filiz yalnız biliyorsun."

"Tamam konuşuruz yine."

"İyi geceler!" dedi ve çıkarken ters ters bizim komisere baktı. Komiser kendinden gayet emin bir şekilde Emel'e baktı ve o kapıdan çıkana kadar izledi.

"Şimdi nereden hısımım olduğunu merak ediyorsundur." dedim sırtımı arkama yaslayıp derin bir nefes aldım.

"Evet, annenin ikinci oğlu olmadığımı biliyorum."

"Şükür, benim anam böyle Çirkin bir şey doğurmazdı zaten."

"Ali Aral, ıslahevinden çıktığından beri anneni görmedin. Belki doğurmuştur." dediğinde yerimden kalkmış adamın yakasına yapışmıştım. Beni sinirden titreten çok az şey vardı ve birisi buydu. Kimse anama laf edemezdi.

"Lan sen Duygu'ya dua et! Onun yüzü gözü suyuna nefes alıyorsun." şaşırdığını yüzünden anladığımda onu koltuğa geri ittirdim.

"Ne o bir tek sen mi bir şeyler biliyorsun komiser."

"Demek bu yüzden beni öldürmediniz. Duygu istedi yaşama mı öyle mi?"

"Sen ne zannettin! Her vatanını seven dürüst polise dokunmadığımızı mı?" Sinirimin yatıştırmak için bir şeyler içmem lazımdı. Kapıya yürüdüm ve bekleyen Hamit Efendiye

"Baba bir ufak açta getir zahmet olmazsa nevalesi çok olmasın" dedim ve içeri girdim.

"Anlat bakalım komiser nedir derdin bizimle? Nereden edindin bizim bilgileri?"

"Seninle sohbet etmek için burada değilim. Ne yapacaksan yap! Öldürmeyeceksen beni burada fazla tutamazsın. Elbet arayacaklar."

"Şu senin arkadaşların mı bulacak seni. Buldular diyelim, onlar mı alacak seni benim elimden?"

"Benim arkadaşım falan yok!" dediğinde "Levo!" diye bağırdım. Anında içeri girdi bizimki!

"Söyle Ali!"

"Kimdi bu komiserin arkadaşları?" Levent cep telefonu çıkardı ve başladı okumaya "Hakan Çil, yirmi dokuz yaşında siyasi bilimleri bitirmiş. Ne alakaysa Temizlik firması var iki tane. Gizli bir kimlik gibi, bizim bu komisere el altından yardım ediyor. Evli, karısı yeni doğum yapmış. Serkan Özçelik, otuz yaşında bekar, eski basketbolculardan. Baba parası yiyor. Kadınlara düşkünlüğüyle biliniyor. İstihbaratta çalışan kız kardeşi Hande ile gereken bilgileri taşıyor" diye devam ederken elimi kaldırdım ve Levent'in susmasını sağladım ve "Daha okusun mu komiser?" dedim sırıtarak. Sessiz kaldığında doğru yolda olduğumu biliyordum. Levent sırıtarak çıkarken, komiser konuşmaya başladı.

"Duygu'nun sizin yanınıza geldiği günden beri sizi izliyorum. Sizin sayenizde polis olmaya karar verdim."

"O zaman bizim ne gibi işlere bulaştığımızı ya da bulaşmadığımızı da bilirsin."

"Yasal olmayan hiçbir şeyin affı olmamalı!" dedi. Haklıydı ama yapacak bir şey yok. "Bizde böyle işine gelirse."

"Kendine çok güveniyorsun Ali Aral."

"Sana bundan sonra olacakları özet geçmek istiyorum. Duygu'nun hatırı bir yere kadar." dedim ve o ara Hamit Efendi tepsi elinde içeri girdi. Soner "Haklısın köşeye sıkıştın.

Hatır gönül bir yere kadar, beni öldürecek ve yoluna devam edeceksin." dedi küçümseyici bir sırıtışla.

"Hayır seni öldüremem, en azından bir süre."

"Hata edersin."

"Biliyorum ama beni dinleyen kim?"

"Eee?" dedi sırıtarak.

"İki gün sonra açığa alınacak ve ben seni salana kadar ben ne dersem onu yapacaksın."

"Sizin maşanız asla olmam."

"Lan senden bırak maşayı çatal bile olmaz. Bak cinler zaten tepemde, şurada Duygu'nun hatırı var yakma devrelerimi!"

"Konuş!"

"Hani yıllardır bizi takip etmişsin ya, bunu saklanmadan, gizlenmeden içimizden yapacaksın. Bir ay bizimle takılacaksın hepsi bu! İşlerin nasıl ilerlediğini, yukarıdaki bizimle olan bağlantıların ne şekil işlediğini öğreneceksin. Sonra ya kafana sıkacağım, ya da... Sonrası sonra..."

"Sen mi aldıracaksın beni askıya?"

"Ne o gücüne mi gitti? Ulan ben ne konuşuyorum kaç saattir? Bunu mu anladın içinden?"

"Hayır dersem?"

"Öyle bir lüksün yok. Senin şu ekibi tek tek avlar sonra buraya getirir gözünün önünde kafalarına sıkarım." dedim. Ağır olmuştu ama yapacak bir şey yok.

"Seni aşağılık herif!"

"Kahretsin ki öyleyim." dedim ve ikinci kadeh rakıyı boğazımdan aşağı akması için dudaklarıma götürdüm.

"Komiser yeminle bak başkası olsa bu kadar konuşmazdım. Şimdi benim karımın koynunda olmam gerekiyordu."

"Beni salıyorsun yani."

"O kadar uzun boylu değil." dedim ve "Tarık!" diye kükredim. Tarık ve Levent siyam ikizi gibi aynı hareketler eşliğinde içeri girdi.

"Kaç adamın var?"

"Sadece benim emrimde yirmi..."

"Tamam. Levent'le paslaşın bütün hazırlığınızı yapın. Ben 'Dur' diyene kadar Soner Bey takip edilecek ve en ufak şey bana bildirilecek."

"Tamam abi," dedi ve hızla çıktı. Levent "Ali ciddi misin?"

"Evet komiserle anlaştık." dedim sırıtarak. Soner "Sen gerçekten aptalsın." dedi beni aşağılayarak.

"Evet haklısın. Şu an seni öldürüp Sedat'a kazayla oldu demem lazım. Bütün sorunlarım biter o zaman. Sedat iki bağırır sonra susar ama işte. Lanet olsun içimdeki insan sevgisine..." dedim alayla.

"Neden işlerinizi izleyeceğim? Bu iyiliği neden bana yapacaksın?"

"Bunun cevabını bir ay sonunda sen bana vereceksin."

"Hâlen ne yapmak istediğini anlamış değilim."

"Komiser saat iki oldu benim hatun iyice delirmiştir. Bu gece şehirde misafirimiz ol!" dedim ve kadehimi başıma dikip kalkmamla o da kalktı ama bir o kadar gardını almış, sinirli ve ne yapacağını bilmez bir durumda olduğu belliydi.

"Şimdi git komiser ve sana verdiğim bu şansı iyi değerlendir."

"O kadar insan nerede Ali Aral? Hepsini yakalanmamak adına öldürdünüz değil mi?"

"Tırı yakalattıran sensin. Bunun sonucunun böyle olacağını biliyor olman gerekiyordu."

"Bu kadarına bu devlet nasıl izin veriyor? Elbet adalet yerini bulacak."

"Lan güya yıllardır bizi takip ediyorsun, hiç tanımamışsın ne diyim ben sana sizde saflık genetik anlaşılan. Duygu'da bakar kör anasını satayım. Hem o adalet var ya komiser, ben on yaşındayken öldü." dedim ve dışarı çıktım. Levent de benimle çıkmıştı.

"Levo komiseri bu gece şehirde misafir edin. Sonra her

adımını istiyorum.

"Ali senin aklından zorun mu var? Komiseri niye salıyorsun? Bir saatin içinde buraya polisleri yığmaz mı?"

"İnsancıkların burada olduğundan haberi yok. Niye bu gece şehirde misafir edin diyorum sana?"

"Niye?"

"Her hangi bir baskında gizli yeri bulmalarını engellemeliyiz"

"Lan sıkalım kafasına gitsin"

"Olmaz Levo, söyle çocuklara kapısından ayrılmasınlar. Sen de git tünel girişini kapatacak bir usta bul. Artık beton mu döker, sıva mı yapar, kalebodur mu döşer bilemem."

"Ali sen kafayı mı yedin? O kadar insan orada hapis ne yapar?"

"Çok değil... İki gün üç gün, şu fırtına geçene kadar kapatacağız."

"İyi de..."

"Lan Levent ne çok soru sorar oldun sen! Dediklerimi yap, on adamını içeri yerleştir düzeni sağlasınlar. Emel de orada kalsın. İnsanların eksik bir şeyleri varsa tamamla, o tuvalet sabaha kapanmış olsun!"

"Ali kafasma sıksaydık iyiydi be! Bu kadar zahmete ne gerek var?"

"Ne diyim Levo!" Bunca zahmet sonunda komiser yola gelmezse bizzat ben onun kafasına sıkacak ve cenaze namazında en ön saflarda yerimi alacaktım. Duygu kuzenine veda edecek, ben Sedat'ın çenesinden kurtulamayacaktım. Öyleydi böyleydi sabahın dördünde ben çiftliğin koltuğunda rakı bardağı önümde hâlen demleniyordum.

Levent gece yarısı kalebodurcu bulup geldi. Adamı nereden bulduysa yatağından kaldırdığı belliydi. Adam gecenin bir yarısı önümde korkudan küçücük kalmış gözüme bakıyordu. "Usta korkacak bir şey yok. Ağzını sıkı tutarsan bir sorun çıkmaz!" dedi Levent sinirle.

"Beyim konuşmam yeminle ama gözünü seveyim bana adam öldürdük göm demeyin"

"Ulan manyak mısın sen! Öldürdüysek gömmesini biliriz. Kalebodurcu niye arayalım."

"Ne bileyim aklıma gece yarısı tuvalet yapacağım gelmiyor. Gündüzler torbaya mı girdi?"

"Tuvalet yapacaksın sadece korkma. Gel göstereyim." dedi ve adamla uzaklaştı. Ben koltukta arkalarından bakarken telefon elimde Aslı'yı aramakla aramamak arasında çevirip duruyordum. Uyumuş olmalıydı. Şu zamansız Levo aramasaydı. Şu an teni tenimde, bütün arzularım dinmiş uyuyor olabilirdim. Ya da uyumuyordum.... Onu düşünmek bile kanımı kaynatmaya yetmişti. Levent'in sesiyle geri geldim arzular diyarı Aslı'nın hülyasından...

"Usta kaç para istersin bu işe?"

"Malzeme dahil bin lira yeter."

"Tamam, sen yap işini yarın sana getireceğim ben parayı." ve yanındaki çocuklara dönüp "Ustayla gidin biriniz ne lazımsa alın gelin!"

"Abi bu saatte nereden bulalım istediklerini?"

"Ustayı ben buldum, onu da siz bulun!" dedi Levent ve işin içinden sıyrıldı. Ben sinema seyreder gibi seyrettim. Malzeme geldi, taşındı edildi. Levent fuzuli işlerle uğraştıkça komisere küfür etti söylendi durdu. Tünelin girişine beton dökülüp sıvanması günün aydınlanmasını buldu. Usta işinin ehli adammış bitirdiğinde ıslaklığı hariç normal bir tuvaletten farkı kalmadı. Kuruması için elektrikli sobaları önüne dayadı. Levent iki ustayı evine gönderirken "Al bu beş bin lirayı yarın üzerini tamamlayacağım." demeyi ihmal etmedi. Çenesi kuvvetli bizim hergelenin, arada para olunca mühür kimde ferman onda oluyor hâliyle...

Buyurun cenaze namazına

Sabahın ilk ışıklarıyla gelen bilgilere göre komiser hiçbir yeri aramamıştı. Bu biraz olsun kabullendiğini gösteriyordu. Saat sekiz gibi artık Sedat'a haber vermem gerektiğini biliyordum. Telefonu tuşladım ve ikinci çalışta açıldı.

"Abi n'aber?"

"Sabahın köründe hatır sormak için aramadın di'mi Ali? İyi misin?"

"Abi şu Duygunun kuzeni..." diyerek olanları anlattım. Sedat sessizce dinledi ve sonunda "Zekice," dedi.

"Ya tutmazsa?" diye sordum. En nihayetinde adamı öldürmek zorunda kalırsam acabalarım olmamalıydı.

"Sen elinden geleni yapmışsın." dediğinde artık söylenecek bir şey yoktu.

"Duygunun haberi yok değil mi?"

"Lan bu zamana kadar neyi bildi ki?"

"Şimdiye kadar akrabasını öldürmedik ki neyi bilsin."

"Dur bakalım hâlen öldüreceğimiz belli değil"

"İnşallah," dedim ve kapattığımda benim de pil bitmişti. "Levo ben kaçar."

"Ben de geleceğim Uludağ'a." dedi çocuk gibi.

"İyi gel ama benim arabayı çekecek hâlim yok teleferiğe binerim."

"Vay... Elimi tutar mısın lan Ali? Yüksekten korkarım ben."

Güldüm ve arabaya doğru yürüdüm. Levent'le gır gır yaparak saat ona gelirken ancak Uludağ'a varmıştık. Levent tutturdu çorba içelim diye. Otelin restoranına gidip açık büfeden aldık mercimekleri on dakika sonra ben çorbayı mideme indirmiş ayaklanmıştım da Levent'in diline düşmüştüm.

"Tabii git, hiç deme bu adam yalnız kalacak diye..."

"Levent, harbi bana âşık olduğundan şüphe etmeye başladım."

"Ne aşkı? Benimki yalnızlık."

"Gel koynumda uyu o zaman Küçük Emrah!"

"Yok lan ezersin sen beni..."

"Ha yani ezmem dersen geleceksin"

"Düşünürüm bebişim!"

"Ya, bi' yürü git başım çatlıyor zaten." dedim ve sırıtarak odaya çıktım. Usulca odaya girdiğimde dağılmış yatağın içinde kıvrılmış Aslı'yı uyandırmamak için usulca soyundum ve bir hırsız gibi yanına girdim. Allahtan uykusu ağırdı çünkü onun kaprisini çekemeyecek kadar yorgundum. Kollarıma aldığımda derin derin soluyarak tenine burnumu sürttüğümde ne ara uykuya daldım bilmiyorum. Yine Aslı'nın kokusunda cennetteydim...

Telefonun sesiyle gözlerimi açtım. Koynumda olması gereken Aslı giyinmiş telefon elinde başımda dikiliyordu. Hâlen uykusuzluktan gözlerim yanıyor ama daha iyiydim. Gerinerek Aslı'nın elinden telefonu alıp sırtımı yatağa dayayarak telefonu açtım. Gözlerim suratı beş karış hâlde kaşları havada bana bakan, ama yine de güzelliğinden bir şey kaybetmeyen Aslı'nın üzerinde gezdi.

"Alo!"

"Abi yol açılmış paket servise hazırlanıyor. Ben sana ne diyim boşuna kapattın lan bizim girişi." dedi Levent.

"Sen neredesin?"

"Bursa'ya indim."

"Niye bana haber vermedin?"

"Gerek görmedim her şey yolunda."

"Ne zaman?"

"Yarına kadar her yer temizlenecek..."

"Tamam koçum gelirim ben de..."

"Ali sen orada kal, göz önünde olman daha iyi."

"En azından Bursa'ya inerim. Duygu'nun kuzeninden bir haber var mı?"

"Yok."

"Ararız öğlen." dedim ve telefonu kapatıp "Hadi yanıma gel!" dedim uyku sersemi. Aslı "Hayır." dedi sertçe.

"Aslı hadi bak çok yorgunum gel yanıma sıcağında dinleneyim. Zaten birazdan kalkmamız lazım. Bursa'ya ineriz olmaz mı?"

"Ben İstanbul'a dönmek istiyorum."

"Bir-iki güne döneriz zaten." dediğimde sabırla derin bir nefes alıp yataktan çıktım ve Aslı'nın önünde dikildim.

"Bu neyin kızgınlığı Aslı?"

"Kızgın falan değilim"

"Ne peki bu tavrın?"

"Hiç." dediğinde onu kollarıma çektim ve yatağa onunla birlikte kendimi uzattığımda gözlerimi kapatıp huzuru yakalamam zor olmadı.

"Terleteceksin beni."

"Fena fikir değil." dedim sırıtarak.

"Terbiyesiz"

"Ben ne dedim?"

"Beni yalnız bıraktığın için çabuk özür dile!"

"Peki," dedim ve yanağıyla dudağının kıyısına bir öpücük kondurup "Affet beni!" dedim sırıtarak. "Dalga geçme!" dediğinde yanakları pespembeydi.

"Ciddiyim affet beni!" dedim sırıtarak. Gülmemek için yüzünü göğsüme gömdü ve "Hemen affedemem." dedi kedi gibi.

"Ne istersen yaparım yeter ki surat asma..."

"Tamam, sen söyledin. Bu gün ben ne dersem yapacaksın anlaşma bu."

"Olabilir." dediğimde dudaklarım buraya geldiğimizden

beri ilk defa çenesinden boynuna kaydı. Kaç cennet vardı Aslı'nın teninde? Kaç mutluluk barındırıyordu gözleri? Kaç kere kokusuyla mest olabilirdim? Sonsuzdu artık biliyordum. Teni dudaklarıma yol açıp, tırnaklarının sürtündüğü sırtımdan alt tarafıma inen arzularımdı. Bütün isteğim tenine akarcasına dudaklarını bulduğumda küçük inlemesi ağzımda boğuldu. Yine bayrak direği Ali sahalarda boy göstermek istiyordu. Tanrım Aslı artık benden kaçmıyordu ve bu bana yetiyordu. Ne yaşayacaksak yaşayacaktık ve artık onu benim yapmak için deliriyordum.

Kapı tıklandığında göz göze geldik. Lan birilerinin bize garezi olduğunu düşünmeye başladım artık. Ne zaman Aslı'yla cennet yollarına girsem ya kapı ya telefon çalıyor ya birileri beni çağırıyordu. Bu ne lan?

"Kıyafetlerimiz gelmiş olmalı yıkamaya vermiştim" dedi Aslı suçlu suçlu. Yüzümü boynuna gömüp derin bir nefesle kokusunu içime çektim ve

"Hadi sen kıyafetlerini al ben de duşa gireyim. Bursa'da işlerim var." dedim. Aslı üzerinden beni hışımla kaldırdı.

"Issız bir adaya gitsek yanımıza üç şey alsak. Ne telefon olsa ne de insan..." dedi ve ayaklarını yere vura vura, söylene söylene yataktan kalkıp kapıyı açmaya gitti. Sırıtıyordum sessizce ama içimdeki mutluluğu yaşamak adına şu an avaz avaz kahkaha atabilirdim. Bir kadın bir kelimesiyle bana cehennemi sunarken, bir gülüşü bana cenneti yaşatabiliyordu. Artık biliyordum Aslı beni istiyordu ve ben çocuklar kadar şendim...

Aslı hazırlanırken bir taraftan isteklerini sıralarken ben hayran hayran onun neşesinde kaybolmuştum. Yün elbisesini baştan aşağı süzüp "Hasta olacaksın bu incecik elbiseyle," dediğimde göğüs oluğunu kapatıyordum. "Ali çek elini ya!"

"Niye ki?"

"Ayıp ama."

"Sen açarken ayıp değil, ama ben kapatırken ayıp"

"Ay sen kapatıyor muydun?" dediğinde kıpkırmızıydı. Sonra işi cadılığa vurdu. "Bir kere ben hiçbir yerimi açmıyorum. Ayrıca bu elbisemin gayet adabı yerinde yani. Hem sana ne benim elbisemden." dediğinde eli belinde karşımdaydı ve ben gülmemek için zor duruyordum.

"Sana ne mi?" dediğimde ona doğru iki adım attım. Aslı "Yani sana ne derken benim kıyafetim ya o yüzden." dediğinde duvara yapışmış kaçacak yeri kalmamıştı.

"Senin adın bundan sonra benim adımın yanında yer alacak, senin nefesin benim nefesimle duyulacak. Bundan sonra her şeyim sen olmakla her şeyin ben olacağım anlaşıldı mı?" dediğimde ince belinden tutmuş dudaklarını bulmak üzereydim. Aslı dudaklarını uzatırken "Çok karışık bir daha anlat!" dedi ve kıkırdaması dudaklarımda kayboldu.

***

Arabayı olabildiğince yavaş kullanıyor onun neşesini seyrediyordum. O hep gülmeliydi...

"Bittin sen, anlaşmayı kabul etmemeliydin bence."

"Beni korkutamazsın"

"Öyle olsun... o zaman, ilk önce bana güzel bir kahvaltı ettireceksin. Sonra el ele alışveriş yapmak istiyorum. Prensese kıyafet almalıyız."

"Küçücük bebeği oyuncak gibi süslemeye kararlısınız yani."

"Ali minicik kıyafetler öyle güzel ki görmelisin. Hepsini ben giydireceğim, Selma'yla anlaştık. Diş buğdayında bile ne alacağımı düşündüm... pembe bir gelinlik..."

"Ona da peki..."

"Unutmadan hediyede almalıyız. Sen amca sayılırsın. Ayrıca Selim'e de alalım. Hatta Selim'e küçük bir smokin bulursak süper olur. Sonra Duygu'ya doğum hediyesi bulmalıyız. Buradan eli boş gitmek olmaz."

"Selma?" dedim sırıtarak.

"Ay ben onu nasıl düşünemedim. Çenesiyle öldürür ona da almalıyız"

"Sonra?" dedim gülmemi saklayarak.

"Akşam olur zaten ve karnımızı doyurup odaya çıkarız."

"Niye ki?" dedim hevesle.

"Sen bana ders çalıştıracaksın söz vermiştin." dediğinde kahkaha atıyordum çünkü aklımdaki ders notlarının içeriği gerçekten on sekiz yaş üstüydü.

"Unutmadın yani?" dedim kahkahayla.

"Asla unutmam, söz verdin ne istersem."

"Bakarız."

"Bakarız makarız deme yoksa gününü cehenneme çevirim"

"Bilirim yaparsın."

"Aferin!" dedi ve yine telefonum çalıyordu ve yine Levent arıyordu.

"Lan bir de gelme diyordun, gelince kafanı kırmaz mıyım?"

"Alo...alo...sesin gelmiyor bebişim" dedi ve kapattı hayvan. İyi alışmıştı bebişim demeye. Duygu geldi aklıma, özlemiştim lan ben bizim Çirkin'i.

"Var bu Levent'te yine bir aşk dalgası, Sedat haklı sarırım." dedim sesli olarak. Aslı gözümün içine baktı ama ses etmedi.

Levent bizi şirketin önünde karşıladığında arabadan inip elimi Aslı'ya uzattım. Gelip elini avucuma bıraktı. "Günaydın yenge!" dedi bizim okumuş!

"Yenge senin sülalen desem bana kızar mısın Ali?" dedi birden Aslı.

"Niye kızayım?"

"Hani kaba konuşunca sinir oluyorsun ya ondan dedim."

"Bu seferlik duymazlıktan gelebilirim"

"İyi o zaman.

"Levent!"

"Efendim?" dedi saf saf bizim okumuş.Aslı "Yenge senin sülalen!" diye kaşlarını kaldırıp diklendi. Levent alık alık bize bakmaya devam ederken ben kahkahalarımın arasında "Günaydın Levent!" diye böğürdüm.

"Yeminle intihar edicem ya! Nedir bu anlamıyorum ki, Duygu tekti baş edemiyorduk, şimdi iki oldular. Allahtan Selma yenge size uymuyor."

"Ay Levent çok hoşsun ama daha onun ilgisini çekememişsindir. Ben seni ona gösteririm. O zaman beni ve Duygu'yu mumla ararsın üzülme!" dedi Aslı. Kolumu kahkahayla Aslı'ya sardığımda Levent "Sizde bugün bir mutluluk var, hayırdır?" dedi piç bir sırıtmayla. Konuyu kapatmaya çalışıyordu çakal Carlos. Lan benim hatunla baş edilir mi, hemen yapıştırdı lafı.

"Seni konuştuk yolda ondandır."

"Ne konuştuğunuzu merak ettim." dedi Levent. Ben de merakla Aslı'nın ne diyeceğini bekliyordum.

"Sedat İstanbul'a döner dönmez seni evlendirecekmiş Ali bana onu söylüyordu." dediğinde benim ağzım açık Aslı'ya bakıyordum. Levent'in buğday teninin beyaz rengi aldığını saniye saniye izledim. Aslı bana göz kırptığında onu kollarıma alıp nefesini kesmek tek isteğimdi de, ne yer ne zaman müsait değildi.

Oyununa ayak uydurmak farz olmuştu çaresiz.

"Kızım ne yumurtladın hemen! Aramızda kalsın demedim mi ben sana," dedim kızmaya çalışarak.

"Ay ne var Ali? Levent, abiye karşı çıkacak değil ya!"

"Çıkarsa zaten büyük hainlik etmiş olur." dedim sırıtarak.

"Yok...ben...ama," dedi ve sustu. Sanırım dilini yutmuştu. "Levent n'oldu lan rengin soldu?" dedim çenemi sıvazlayarak yoksa kahkahayı basacaktım.

"Niye ben ya!" dedi inler gibi.

Aslı "Ya abinin aklına ilk sen gelmişsin. Kız çok temiz, sessiz bir şeymiş. Malatya'nın bir ilçesinden amcası gelip abi-

ye bırakmış. Anası babası yokmuş ve hiç kapı dışarı çıkmamış bu zamana kadar. Düşün yani okula bile gitmemiş."

"Hayır ama ya ben Nur'uma ne derim şimdi!" diye inlediğimde Aslı "Ali Bey, sanık sizin." dedi ve kahkaha atmaya başladı.

"Aslı senden korkulur, şeytana pabucunu ters giydirirsin." diye kahkaha atmaya başladım. Levent ancak ayıldı "Siz yeminle tencere kapak gibi olmuşsunuz. Ben size artık hiçbir şey demiyorum"

"Deme lan zaten! Alıcam senin ifadeni en kısa zamanda! Nur'un kimmiş öteceksin." dediğimde biz şirkete giriyorduk.

"Aşk olsun Aslı bu adamı sardın başıma." dedi Levent sitemle. Aslı omzunu büktü kıkırdayarak. O kıkırdadı ya içimde güller açtı bir tarla dolusu... Asansöre yürürken Aslı kulağıma eğildi ve "Benim tuvalete gitmem lazım." dedi fısıldayarak. Yanımdan geçen görevliye "Lavabo ne tarafta?" diye sorduğumda adam aynı katta bir koridoru gösterdi. Aslı "Siz çıkın ben gelirim" diyerek uzaklaşırken biz Levent'le asansöre biniyorduk. Arkamdaki çocuğa bir işaretimle çocuk Aslı'nın arkasına takıldı. Levent "Sedat bağlantıları halletmiş." dedi asıl konuya dönerek.

"Son durum nedir?"

"Turist taşıyan otobüsler Edirne'den çıkış yapacak. Kimse tarafından durdurulmayacak. Garantisini yukarısı verdi ama senin imzan lazım."

"Tamam ayarlarız." İndiğimizde genel müdür bizi asansörün kapısında karşıladı. "Efendim kusura bakmayın bir toplantının ortasındaydım. Aşağı gelemedim."

"Önemi yok, işlerinizi aksatmayın."

"Anlayışınız için çok teşekkür ederim. Nasılsınız Ali Bey?"

"Teşekkür ederim. Siz?"

"Çok çok iyiyim. Teşekkür ederim."

"Eşim burada, ona kahvaltılık bir şeyler hazırlatırsanız çok memnun olurum" dediğimde koridorun sonundaki asansö-

rün önünde bekleyen adam dikkatimi çekti. Arkasında ondan daha kısa bir adam ve asistanı olduğu belli olan, elinde dosyalar olan bir kadın duruyordu.

Genel Müdür nereye baktığımı görünce açıklama zorunluluğu hissetti sanırım. "Alp bey, Celal Bey'in oğlu." dedi memnuniyetle. Bu Alp Aslı'nın lisede dans ettiği Milano'da yaşayan con con değil miydi?

"Kendisinin Milano'da yaşadığını sanıyordum."

"Celal Bey holding yönetimini sizin emrinizle devralınca kendi şirketlerinin başına oğlunu geçirmiş. Alp Bey, Milona'dan dönüş yapmış, işinde uzman olduğu için ithalat konusunda yardım lazımdı. Sağ olsun geri çevirmedi. Bir-iki haftalığına Bursa'ya gelmesini istedim. Bizi kırmadı."

"İyi," dedim ve ofise geçtim. Deri koltuklara yayılırken müdür hızını almış Bursa'da yaptığı yatırımları anlatıyordu. Bir nevi kendini övüyordu da uykusuzluk, yorgunluk ve burada olmak istemediğimden sanırım dinleyecek sabrım yoktu. "Müdür Bey, şirketin durumundan haberim var. İyi bir durumda olmasaydı şu an o koltukta sizin yerinize daha iyi biri oturacağına emin olabilirsiniz. Onun için rahat olup ben ne zaman sizden açıklama istersem o zaman yapın. Boşuna kendinizi yormayın. İşiniz varsa siz onunla ilgilenin." dediğimde ancak sustu ve bir evrağı bahane edip çıktı.

Geçen on dakikanın ardından Aslı'yı merak ettim çünkü kahvaltı için masa hazırlanmış onun gelmesi bekleniyordu. İlk telefonla aramak istedim ama vazgeçtim. Gidip onu alabilir ve asansörde belki o güzel dudaklarından bir öpücük çalabilirdim. Aşağı indiğimde ilk tuvaletin önünde oyalandım. Bekle bekle Aslı çıkmadı. Endişeyle tuvaletin içine daldım. Baktım Aslı yok telaşla tuvaletten çıkıp etrafa bakınırken yine çaresizlik dalga dalga bedenimi sarıyordu. Elim telefona gittiği sırada tuvaletin diğer koridoruna bakan taraftan gelen konuşma seslerine doğru istemsizce yürüdüm. İlerledikçe sesler belirginleşti.

"Eski defterleri açmanın hiçbir anlamı yok Alp! Hem ortada bir defterde yok!"

"Açıklamak istiyorum. Korkup kaçmadım ben. Baban babamı tehdit edip beni yurtdışına göndermesini sağlamış"

"Önemi yok anlamıyor musun? Açıklamana gerekte yok."

"Beni önemsemediğini mi ima ediyorsun?"

"Ne istersen onu düşün. Büyütülecek bir olay hâline getirme."

"Seneler sonra bu tavrın gerçekten çok komik."

"Asıl komik olan sensin Alp! Hataydı tamam mı? Şimdi çekil önümden gitmeliyim"

"Ben hata olduğunu düşünmüyorum."

"Ne düşündüğün umurumda değil!"

"Mutlu olmaya çalışman gerçekten takdire şayan!"

"İnan bana göründüğünden daha mutluyum. Şimdi bırak kolumu gitmeliyim" dedi benim hatun.

"Aslı...ben pişmanım...beni dinle," dedi ve Aslı'nın ciyaklaması duyuldu. "Bırak kolumu seni aptal!" Tabii bunun üzerine kendimi göstermem bir oldu. Ellerim yumruk olmuş sakin kalmaya çalışıyordum. Yoksa burada birazdan iki ölü bir katil olacaktı orası kesin. Alp suçluydu. Ben katil! Aslı'da kim vurduya gidecekti. Tırnaklarım, avuçlarıma batarken Aslı'yla göz göze geldik. Aslı beni görmesiyle "Ali..." dedi dehşete kapılmış bir şekilde. O ara hangi ara bilmiyorum ama yanlarına yürüdüğümün bilincindeydim. Sakinleşmek ve olayı medeniyetle çözmek arzusundaydım. Bilincimi kaybetmem Alp şerefsizinin bana elini uzatıp "Merhaba ben Alp, Aslı'nın okuldan arkadaşı aynı zamanda aile dostuyum." Demesiyle birdi. Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar diye boşuna dememiş şair. Medeniyet ve canavarı birleştir ortaya ben çıkıyorum.

Kafamı hangi ara Alp'in burnuna geçirdim. Hangi ara kaşım patladı. Söylemeye gerek yok. Etraf kan gölüne döndüğünde bir şeylerin rahatlığı içime yayılıyordu.

Alp ne olduğunu anlamadan aldığı darbeyle yerde yatarken, Aslı donmuş bir şekilde bana bakıyordu. O ara Alp kendine geldi sanırım "Seni adi mafya bozuntusu! Bunu ödeyeceksin!" dediğinde ben "Ulan ben sana ödemeyi peşin peşin yapmaz mıyım?" diye üzerine atıldım. Tam bir kaç yumruk geçirdim, geçirmedim, Aslı araya girmeye çalıştı hâliyle, "Ali bırak, öldüreceksin!" diye koluma yapıştı ama onu ittiğimde yere düştü. Onun düşmesiyle içimde her şey yerinden oynadı. Ona bir şey olma ihtimali bile beni kedere sürüklerken, en büyük zararı ben veriyordum. Şu an için hırsım, öfkem, kırgınlığım zafer bayrakları açmışken dişlerimin arasından çıkan kelimeler bana aitti. "Ölsün pezevenk!"

Gürültüye gelen bizim çocuklar benden nasibini aldı tabii "Ulan ben size canımı emanet ediyorum. Böyle mi koruyorsunuz? Sizinde! Yapacağınız işinde...size iş vereninde..." diye kükrerken Levent, Aslı'yı yerden kaldırıyordu. Levent "Hadi yenge yukarı çıkalım." dediğinde öfkem hâlen canlıydı. Yanlarına gidip "Levent söyle o Celal olacak adama ya oğlunu Milano'ya geri gönderir, ya da ben oğlunu eşek cennetine gönderirim." dedim ve Aslı'yı elinden tuttuğum gibi arkamdan sürüklemeye başladım. "Ali nereye?" diyen Levent umurumda bile değildi. Aslı'nın sesi çıkmıyor adımlarıma ayak uydurmaya çalışıyordu. Canım öyle yanıyordu ki dünya yanıp kül olsa kanım akmazdı.

Rüya gibi geçirdiğimiz anlara dönmeyi deli gibi istemem şu an içinde bulunduğumuz durumdan beni kurtarmayacaktı. Neydi lan bu! Neyin açıklaması? Neyin cevabı? Hata nerdeydi? Adam resmen aşkını itiraf edecekti az daha... Aklım, fikrim şu an Aslı'nın o herifle arasında ne olduğunu düşünmekle meşguldü. Önceymiş, sonraymış, ya da Aslı'nın suçsuz olması öfkemi söndürmüyordu. Arabanın içine Aslı'yı savurdum, acıyla inledi ama umurumda olmadı. Direksiyona geçip gaza bastığımda araba öterek şaha kalktı. Torpidoda bulunan peçeteleri alıp kaşıma bastırdığımda kan bir nebze olsun durdu. Takımın sol tarafı kan içindeydi ve peçeteyi kaşıma bastırdıkça sızlayan yer bana huzur veriyordu.

Aslı yol boyunca gözlerini camdan çekmedi. Eliyle ara ara gözyaşlarını sildi. Uludağ'daki otelin önünde durduğumda niye buraya gelmiştim hiçbir fikrim yok. Otelin önünde Aslı hızla arabadan indi ve içeri girdi. Asansör kapısına vardığımda asansör daha gelmemişti, Aslı bekliyordu. Asansör geldiğinde bindi ve bana sırtını döndü. İçimi kemiren sorulara cevap bulmalıydım.

"Dinliyorum anlat!" dedim ifadesizce.

"Neyi dinliyorsun?"

"Aranızda ne vardı?" dediğimde dönüp sinirle bana baktı. Gözlerinde sabah gördüğüm aşk dolu bakışların yerinde hüsran vardı. O bakış beni iyice çaresizliğe sürükledi

"Dinliyorum anlat!" diye haykırdım.

"Dinlemek için geç kaldın. Sen..."

"Bana laf kalabalığı yapma!" diye burnunun ucuna gelip kendimi tuttum. Ellerim yumruk olmuş, delirmek üzereydim. İçimde bana el sallayan bütün duygularıma gitmeyin diye

yalvarırken Aslı'nın mantıklı açıklamasına tutunmak istiyordum.

"Sana geçmişim hakkında hesap verecek değilim. Hatta hiçbir şey hakkında hesap verecek değilim çünkü hak etmiyorsun." dediğinde küçük asansörün içinde boğazına yapışmıştım. "Bana tuvalete giderken bile hesap vereceksin! Duydun mu? Ben hak etmem, isteyince alırım." diyerek kükrediğimde Aslı'nın gözlerinden birer damla yaş süzüldü. İçimi delen acı yüklü sesiyle "Sana ancak onun hesabı verilir zaten." dedi ya bende ipler koptu. Asansör kapısı benim için bir kurtuluş oldu sanırım. Aslı'nın boynunu ellerimden bırakıp nefes alamamasına aldırmadan onu dışarı ittim "Düş önüme!" dedim ceketimi düzeltirken. O ara Aslı dönüp karşıma dikildiğinde gözyaşları sel olmuş akıyordu. Perişan görüntüsü ve kırılmış gururuyla ayakta kalmaya çalıştığı öyle belliydi ki.... Kahrol Ali!

"Seninle o odada işim yok." dedi boğuk sesiyle.

"Nereye gideceksin? Alp'in yanına mı?" dediğimde yüzümde patlayan tokatı hak etmiştim.

"Cehennemin dibine!" dedi ve oda kapısını es geçip koridorda hızla yürümeye başladı. "Aslı çabuk buraya gel!" dediğimde beni dinlemedi bile. Hızla onu yakalamamla çırpınmaya başladı.

"Bırak beni! Bırak seninle gelmeyi yüzünü bile görmek istemiyorum!"

"Aslı bağırma! Bak fena olacak!" diye kollarından tutup sarstığımda acıyla inledi. Artık ağlamıyor sinir krizi geçiriyordu.

"Bağırıyorum var mı? Yeter be! Öldürecek misin? Öldür sen de ben de kurtulalım! Öldürmezsen şerefsizsin!" diye avaz avazdı hatun. Ne ara onu saçından tutup burnumun ucuna getirmiştim diye sormaya gerek yok. Canının acısıyla inledi.

"Bir daha söyle!"

"Özürlü müsün? Beni duydun!" diye gözlerini kısmış nefretle bakarken adeta kusuyordu. Dişleri kenetlenmiş, canının acısını düşünmediği gözlerinden okunabiliyordu.

"Ne oldu eski anıların sana kuvvet mi verdi?"

"Benimle doğru konuş! Senin haddin değil geçmişime dil uzatmak."

"Nereye ne uzatacağıma ben karar veririm. Çırpınma!"

"Evet haklısın aslında! Sen ancak geçmişime dil uzatabilirsin bundan sonra başka bir boka uzanamazsın." dediğinde ağar olmuştu benim bünyeye. Odanın kapısını açıp onu içeri doğru fırlattığımda dizlerinin üzerine yere kapaklandı. Telefonu cebimden çıkarıp hırsla tuşlarına bastım "Tarık iki adam gönder bizim odanın kapısına. Yengen odadan dışarı çıkmayacak." dediğimde kapıyı vurup çoktan dışarı çıkmıştım.

Arabaya ne ara bindim direksiyonu kaç dakika yumrukladım bilmiyorum ama direksiyon elimde kalmak üzereydi. Kendimi bilmez bir şekilde saatlerce araba sürdüm. Bunu da benzin bittiğinde anladım. En son arabanın kapısını tekmelemekle meşguldüm. Hava kararmış ben hâlen sinir katsayımı düşürememiştim. Arabayı orada bırakıp taksiye atladım ve merkeze geldiğimde saat iyice ilerlemişti. Telefon açıp Levent'e yerimi bildirdim. On dakika içinde iki araba ve Levent yanımdaydı.

"Gidip içelim." dedi daha ben ağzımı açmadan.

"Lan sana n'oluyor? Derdi olan benim sen niye içiyorsun?" dedim sinirle.

"Allah Allah tek senin derdin olacak diye bir kanun mu var?"

Bir süre yol aldıktan sonra biz ikinci sınıf bir barın önünde durduk. Biz nedense Levent'le böyle ucuz yerlerde daha rahat ediyorduk. Oturduk kaç kadehi devirdik bilmiyorum sonra bülbül olduk tabii.

"Anlat hadi lan o zaman, kaç gündür kıvranıp duruyor-

sun." dedim ağzımı yaya yaya...

"Sen anlat ilk."

"Benim anlatacak bir şeyim yok Levo! Bildiğin Türk filmi! Sevmediği bir adamla evlendirilen güzel mağdur kız. Onunla evlenen kötü çocuk, ki o ben oluyorum. Ha birde eskide kalmış tamamlanmamış aşk... "

"Peki onu seviyor musun?" diye soran Levent'in yüzüne mal mal bakıyordum. Mal mal bakıyordum çünkü Aslı'yı sevdiğimi bu zamana kadar sesli olarak bırak birisine kendime bile itiraf etmemiştim. Sanırım sessiz kalışımdan Levent anladı.

"Sana ve yengeye!" dedi hayvan!

"Yenge ne lan?"

"Ali seviyorsun işte kabul et rahatla! Bak o zaman her şey daha kolay!"

"Sen onun için mi önüne gelene âşık oluyorsun?" dedim alayla ve kadehimi kaldırdım. İçkide boğulmak iyi fikirdi. Hem kendi kederimde boğulacak, hem Levent'i öttürecek bu sefer hangi bela hatuna dadandı onu öğrenecektim.

"Ben bu zaman kadar hiç âşık olmamışım be Ali!" dedi kederle.

"İşte şimdi yandık! Öt bakalım bu sefer ne yumurtlayacaksın?" dedim alayla.

"Bu sefer imkansız aşk Ali!"

"Niye erkek mi? Üzülme Levo yeminle seni Hollanda'ya götürür elimle gelinlik giydiririm."

"Pes yani iki dakikada bana gelinlik giydirdin ya pes! Boş ver beni! Ali kıza çok kötü davranıyorsun." Önüme koyan viski şişesini açıp kadehi yarım değil tam doldurdum. Sahnede şarkı söyleyen gitar elinde yirmili yaşlarının başında çocuğun gerçekten sesi güzeldi. Biraz onun kadife sesine bıraktım ruhumu dinlensin diye. Sonra "Biliyorum ve aslında bunu hak etmiyor. Ne kötü davranışları ne de bu yaşantısını hak

etmiyor."

"O zaman ona hak ettiği gibi davran!" dedi Levo. Sanki ben istemiyorum. Sanki ben ağlamasından, hırpalanmasından çok memnunum.

"Beni istemiyor ya ölüyorum! Şu birkaç gün istedi sandım. Sevdi sandım ama şimdi..." dedim bu bir itiraftı. O beni istemiyordu ya bütün öfkem Aslı'ya akıyordu.

"Ali, senin gibi çapkın bir adam Aslı'yı kandıramıyor öyle mi?" diye şaşkınca sordu Levent. Haklıydı uçan kaçan elimden kurtulamazdı da bu sefer farklıydı. O kendi sevsin, bağlansın benden başkasını gözü görmesin istiyordum. O ne yapıyordu? Eski aşkını konuşuyordu...

"Kandırmak istemiyorum Levo! Kendi sevsin beni istiyorum, zorlamayla sevgi mi olur?"

"Yatağına giren her kadını zorladın mı Ali, bazen valla çok salak oluyorsun."

"Lan onlar gecelikti! İki gülüm, iki dalım cumba yatak!"

"Aslı karın oldu, onu seviyorsun diye güzel iki kelimeyi hak etmiyor yani?"

"Ne alakası var?"

"Lan Aslı'ya güzel bir şey söyledin mi? Ona güzel bir hediye aldın mı? Ona kadın olduğunu hissettirdin mi? Her şeyi bir kenara bırak insan gibi davrandın mı?"

Sessiz kaldım. Sessiz kalmamla diplomalı mafya Levent konuşmaya devam etti. "Kendi kendine seviyorsun, ölüyorsun, sonra kız beni sevmiyor diye yapmadığını bırakma! Dağ dağa küsmüş, dağın haber yok misali. Hem o lavukla arasında bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Olmadığını biliyorum."

"O zaman niye manyağa bağladın?"

"Adam aşkını itiraf etti lan! Hem de benim hatuna."

"Hatunun ne yaptı?"

"Tersledi sanırım."

"Lan o zaman kıza niye celallendin. Boşuna aranı bozdun

hıyar!"

"Lan sen Duygu'yu bırak Hacer Ana'yı da geçtin. Tıkır tıkır sıralıyorsun valla..."

"Dalga geçeceğine söylediklerimi bir düşün. Artık ona hak ettiği değeri ver. Vermeden almak Allah'a mahsustur. O bile kulluk bekliyor!" Levent doğru söylüyordu.

"Seni çok bilmiş Levo şimdi sıra sende!"

"Ne sırası?"

"Anlat lan şu Nur davasını. Yine âşık mısın?"

"Bu sefer farklı Ali!"

"Erkek mi?"

"Taktın haa!"

"O'lum o zaman nesi farklı?"

"Ali bunu konuşacağım en son insan sensin!"

"Yok ben anladım sen bana âşık oldun! Ama yürümez! Ben kadınlardan hoşlanıyorum."

"Ali dalacam ha!"

"Tamam lan anlat!"

"Anlatamam Ali!"

"Levo anlat be koçum benimkinden daha beter ne olabilir?"

"Beni istemiyor." dedi Levent ama içim cız etti. Al beni vur Levent'e yani.

"Niye lan? Senden daha iyisini mi bulacakmış? Okumuş, eli silah tutan! Aslan gibi adamsın!"

"Ali beynini sikeyim emi!"

"Lan şurda iki dakika maytap geçirmiyorsun! Tamam söz!" dedim ve iki parmağımı yukarı kaldırdım. Amerikan sözü verdim o nasıl oluyorsa...

"Ali ne dersin bilmiyorum aylardır bunu sana söylemek için kıvranıyorum."

"Ulan yine hangi olmaz kadına âşık oldun"

"En olmazı, en güzeli, en saf, en temiz en meleği ve aramızda sen varsın." dediğinde aklımda Aslı belirdi. Neden

manyak gibi ayağa kalkmıştım ki! Yok hayır Levent, Aslı, Aslı, Levent ,Aslı kalamda dönerken yakasına yapışmışım. Tabii müzik durmuş herkes donmuş bize bakıyor.

"Ali vazgeçmek çok istedim! Yeminle kendimi aylarca ondan uzak tuttum. Olmaz dedim ama sen evlenmiştin!" Yumruğu öyle bir yedi ki benden masalar havada uçuştu. O sırada bizim çocuklardan ikisi geldi.

"Tarık boşaltın burayı! Dışarı bir çukur kazın Levent bugün dünya değiştirecek!"

"Ali istersen öldür! Umurumda değil ben yanlış bir şey yapmadım! Sevgisini hissediyorum da arada sen varsın" diye böğürdü ve ikinci yumruğu suratına yedi.

"Karşıma geçip birde utanmadan beni seviyor mu diyorsun!" dediğinde silahımı çıkarmıştım.

"Lan Ali öldür lan! Senin elinden ölürüm lan ama Zeynep'i bırakmamı isteme!" dediğinde ben elimde silah donmuştum.

"Hangi Zeynep?"

"Zeynep Nur!"

"Nihal'in ev yemeklerindeki Zeynep mi?" dedim salak salak. Levent'in gözlerini intikam bürümüş, "Lan Ali!" diye ayağa bir kalkışı var az daha geri adım atacaktım. Delirdi resmen.

"Sen kim sandın lan?" diye kükrediğinde ben ilk yumruğumu yemiştim. İkincisini "Seni hayvan! Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?" Üçüncüsünü ben vurdum "Ne bilim lan, tam bugün olan olayın üzerine yok istersen öldür deyince Aslı'ya yazdın sandım." Dördüncü yumruk Levent'ten. "Sen beni tanımıyor musun lan! Şerefsiz miyim lan ben?" sıkı vurmuştu. Yerden kalkmam zaman aldı. Kalktım ve bu sefer çenesi kırıldı sanırım "Yok şerefsiz değilsin de eşeğin şeyine bazen su kaçırıyorsun ya! Aptal herif niye baştan kim olduğunu söylemiyorsun?"

Neyse barın üstünü altına getirip bir masayı düzelttik. İki sandalye alıp oturduğumuzda Levent'e baktım "Kaşın patla-

muş!"

"Sen kendi dudağına bak lan!"

"Öpüşmeyeceğiz şimdi Levo!"

"Biz zaten öpüşmüyoruz alooo!" dediğinde kahkahalarla gülüyorduk. Gülmeler bittiğinde ben şişeyi almış kafama dikiyordum. Garson titreyerek bir bardak getirdi. "Sağ ol koçum!" dedim ve "Levo çok sevindim. Zeynep iyi bir kız! Onunla aramda hiçbir şey yoktu, olmadı da!"

"Valla mı?" dedi Levent.

"Valla lan Levo!"

"Nur söylemişti de ben..."

"Nur kim lan? Sabahtan beri!"

"Zeynep'in ikinci adı. Ben ona Nur'um diyorum"

"Levent sen gerçekten kılıbık olucan oğlum belli oldu"

"Öyle valla!" dedi kabul etti hayvan! Neyse ben gulmem geçince ciddiyetle "Benden yana hiçbir şey yok Levo! Onu ikı ya da üç kere gördüm.Yalnız bile kalmadık. Neydi onun eski ortağı... Hatice yüzünden!"

"Çok sevdim ben o Hatice'yi." dedi Levent ve tekrar gülmeye başladık. Tabii yine bitti gülmeler "Bak Levent sakın kıza benim ve onun hakkında bir şey söyleme günahını alırsın. Ben bu zamana kadar bir tek kadını sevdim o da Aslı. Onu o kadar sevdim ki severken öldürüyorum sanırım." itiraflarım canımı yakıyordu ama Levent'e bunu borçluydum. Çocuk günlerdir karşımda mum gibi eriyordu. Bu aşk çok fena bir şeydi! Konuştum konuştum ve onu Zeynep'le aramda bir şey olmadığına ikna ettim. Ne iknası? Zaten yoktu ki!

Şişeyi bitirip masaya koydum ve aklımda sabahtan beri söylediğim şarkıyı mırıldanmaya başladım "Sevmek çok zormuş! Sevmemek çok zor... Sevdim ama sevildim mi...bilemiyorum.... "

"Söyle lan Ali! Of ulan Orhan Baba ot! Getirin lan bir şişe daha!" diye kükredi hayvan!

Şişe geldi "Nerede lan şarkı söyleyen lavuk?" diye devam

etti. Garson fırladı hemen beş dakika geçti geçmedi gitar elinde yüzü bembeyaz tıfıl girdi içeri. Sahneye çıktığında Levent "Söyle koçum damar olsun." dedi. Çocuk damar deyince aptal aptal baktı. Saç, sakal, küpeler, dövmeler bir o kadar damara tezattı.

"Bir isteğiniz var mı?" dedi ama yüzünden inşallah biliyorumdur diye dua ettiği belli. Levent düşünürken "Biraz önce söylediğiniz şarkıyı söyleyebilirim." dedi ve önündeki bilgisayara hızlı hızlı bastı. "Valla süper olur" dedi Levent.

Çocuğun ses güzel Allah için! Başladı söylemeye, o söyledi biz içtik. O söyledi biz bittik. Sevmek çok zormuş be arkadaş! Levent'e baktıkça güldüm. Baktıkça dua ettim. Umarım mutlu olurdu. Benim gibi zehirli bir sevgiye tutulmaması için dua ettim. İçkili içkili çarpılacam ha!

Her şey bir kenara o sevmeyi biliyordu. En azından Nur'um diyordu. Benim gibi sevmekten korkup karşısından beklemiyordu. Evet korkaktım. Aslı'yı bu zamana kadar hep içimde sevdim. O beni sevsin istedim ama nafile... Kederlendikçe içtim, gününü ışıldığını gördüm bir ara sonrasını hatırlamıyorum.

Gözlerimi telefonun kulağımda çalan sesiyle araladım. Ama ne aralamak sanki telefonu kafama vuruyorlardı. Hayatımda duyduğum en berbat sesti. Çok içmiştim belli oldu çünkü midemden yukarı yükselen volkanla uyandım.

"Aloo" aha bu çıkan benim sesim miydi? Başım yemin ediyorum üç tane falandı ve ben bir tanesini bile kaldıramayacak kadar güçsüzdüm. Alo dedim ya yanlışlıkla telefon elimden düştü. O anda nerede olduğumu sorgulamaya başladım. Otel odası olduğu belliydi ama hangi oteldeydim? Neredeydim hiçbir fikrim yok. Telefonu yerden aldığımda Levent'in sesi duyuldu.

"Alo Ali orada mısın? Lan hay ben senin! Bıktım ulan bıktım! Ne günah işledim!"

"Lan kan gibi ne yırtınıyorsun!"

"Ali hâlâ otel de misin?"

"Nerede olabilirim sen söyle!"

"Ali Aslı yokmuş." dediğini ilk algılayamadım. Tabii algılayıp gözlerimi kapatmam ve dişlerimi sıkmam bir oldu.

"Levent sen ne dedin?"

"Bizim çocuklara sabah yürüyüşe çıkacağını söylemiş, adamları gece değiştirmiş Tarık ve yenilerin Aslı'nın çıkarılmayacağından haberi yokmuş. Sorun şu, otelin kameralarına baktırdım, elinde valiz falan yok. Ne teleferikte ne Bursa'ya inen arabalarda bir bilgi yok. Gerçekten yürüyüşe gitmiş olabilir ama bir saat oldu. Bu havada dönmesi gerekirdi. Kar yağışı tipiye dönecek gibi..."

"Bütün otelleri araştır, olmadı tek tek odaları ara... Geliyorum." dedim ve nasıl giyinip çıktım bilmiyorum. Yol benim için bitmek bilmedi. Elimde telefon kapalı olmasına rağmen Aslı'nın cebini arayıp duruyordum.

"Aradığınız kişiye..." diyen kadının sesini duyar duymaz kapatıyor tekrar arıyordum. Bu sanırım sakinleşme ve ona ulaşmaya çalışma umudumdu. Yürüyüşe gitmiş olması ve ben gidene kadar dönmüş olacağı umuduna tutunmuştum. Ona bir şey olma ihtimalini düşündükçe arabadan önce otele varma isteğimi artık dizginleyemez hâle geldim. Beni terk etmiş olmasına bile razıydım yeter ki ona bir şey olmasın. Ben bunu söylemiştim ya

aklım bir kere daha kabullenişi yaşıyordu. Tıpkı aşkını kabullenip, gülüşüyle umudu yakaladığım gibi ne olursa olsun Aslı ne yaparsa yapsın ben ona tutunacak bir umut buluyordum. Acı ama gerçek... ben onsuz hayatımı idam ettiremez, kendimi ifade edemez hâle gelmiştim.

Yolda kaç kere Aslı'yı aradım saymakla bitmez. Levent telefonundan yer tespiti yaptıracağını söylemişti. Uludağ yolu benim için cehenneme giden yola dönüşmüştü. En nihayetinde ulaşmama az kala Levent aradı "Abi burada kayak sahasına giden teleferiğe binmiş görenler olmuş ama aşağı inmemiş.

Arama ekiplerini yönlendirdik. "Ne gerekiyorsa Levent, anlıyor musun ne gerekiyorsa..."

"Tamam abi Tarık başlarında kar motosikletleri ayarlandı hepsi yola çıktı." dediğinde hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım. Ne hâldeydi? Üşüyor muydu?Yolunu mu kaybetmişti? Sanki çare telefondan Aslı'nın numarasını deli gibi arıyordum ama boşuna. Dilime dökülen çaresizlik ömrüm boyunca yalvarmadığım kadar haykırıştı "Ona bir şey olmasın! Allah'ım lütfen beni terk etsin, konuşmasın, yüzüme bakmasın ama o yaşasın. Ona bir şey olmasın..."

Otelin önüne geldiğimde bir panik dalgası etrafa yayılmış herkes koşuşturuyordu. Beni gören bizim çocuklardan biri "Abi bu taraftan" dedi ve beni bir görevlinin yanına yönlendirdi.

"Merhaba, ben burada rehberim ve dağın bilmediğim hiçbir yeri yok. Diğerleri aramaya çıktılar. Levent bey sizinde arama ekibine dahil olacağınızı söyledi."

"Gidelim."

Rehber adam "Üzerinize kalın bir şeyler giymelisiniz." dediğinde ben otele girmiş yanımda beni yönlendiren biriyle yürüyordum. Kanım çekilmiş, çenem kitlenmiş konuşacak hâlim kalmamıştı. O soğuk kanlı, duruşu sağlam olay anında mantığını kullanan Ali'den eser yoktu. İçimdeki çocuk bütün benliğimi esir almış şu an olmadığı kadar annesine muhtaç, olmadığı kadar yetimdi. Ağlayarak annemin etekleri altına sığınıp "Anne Aslı'yı bul!" diye haykırmak istemem çok mu zavallılıktı?

Ya bu diyardan gidersin ya bu Ali'yi gudersin

Gündüz oluşu avantaj sağlarken yağmaya başlayan ve şiddetlenen kar görüşü engelliyor, bu beni daha çok korkutuyordu. Kar motorunun üzerinde rehberi takip ederken gözlerimin görebildiği en uç noktaları ağaç diplerine kadar araştırıyordum. Yirmi dakika sonunda durduğumuzda "Kar şiddetleniyor buralara kadar yürümüş olamaz. Kayakçıların yönlendirildiği yerlere tekrar bakalım." diyen rehbere kafa sallamaktan başka bir şey yapamadım. Kayakçıların olduğu alana döndüğümüzde ekipten üç kar motorunun daha aynı noktaya döndüğünü gördüm. Levent ve diğer üç ekip ortalarda görünmüyordu.

Diğer motorun üzerindekilerden biri "Sercan bir de Kırlangıç tarafına baksak mı?" dedi.

"Oraya tırmanması imkansız, hele böyle bir havada."

"Belli olmaz, paniğe kapılmış olabilir. Hem orada küçük girinti ve çıkıntılar var. Birine saklanmayı akıl etmiş olabilir."

"Gücünü o yokuşu tırmanmaya harcamış olamaz."

"Burada çene yapacağımıza gidip bakalım." dedim kar gözlüğümü gözüme takıp. Rehberle diğerleri birbirlerine baktılar. Ne düşündükleri umurumda değildi. "Nereden yol gösterin çabuk!" dedim sinirle. Sakinliğimi korumaya çalışıyordum ama içimdeki fırtına git gide büyüyordu. Aklımda dolaşan eğer ona bir şey olursa ile başlayan cümlenin sonu yoktu.

"İyi biz de şu kayak yolunu tekrar gözden geçirelim." dedi diğer kar motorunun üzerinde oturan çocuklardan biri.

Benimle birlikte arama yapan rehber "Gidelim" diye motoruna gaz verdi ve ben de sabırsızca onu takip ettim. Kır-

langıç dedikleri dik yamacın önünde durduğumuzda Aslı'nın buraya tırmanmak istemeyeceğini düşündüm.

"Bu yamacın üstünde ne var?"

"Eşinizde öyle düşünmüş olabilir mi?"

"Olabilir, meraklıdır." dedim telaşla.

"Kar motorları burada kalsın. Tırmanırken malzemeye gerek yok. Tehlikeli bir yamaç değil." dediğinde haklıydı. Yukarıdan bakılsa dik bir yokuşu andırıyordu ve el cepte yürüyerek inilebilecek gibi göründüğü kesindi. Küçük kararтılar yamaçta oluşan girintilerin varlığını belli ediyordu ama ben Aslı'nın o girintileri kendini sığdırmak yerine son gücüne kadar yürüyeceğini biliyordum.

Diğer iki kişi aralıklarla yamacın diğer tarafından tırmanmaya başlamak için bizden ayrıldı. Ben rehberin beni yönlendirdiği taraftan tırmanmaya başladım. Göründüğü kadar kolay değildi ve Aslı'nın buraya tırmanmaya cesaret edip edemeyeceği aklımda dönüp duruyordu. Üç-dört metre sonunda ya fazla oksijenden ya da endişeden nefes nefeseydim ama bu beni durdurmadı. Köpek misali ellerim karla örtülü dallara, kayalara tutunuyor, elime ne geldiyse tırmanmak için kullanıyordum. Her adım beni Aslı'ya yakınlaştırıyor olabilirdi. Bu umuda tutunurken attığım her adımının beni ondan uzaklaştırıyor olduğunu düşünmek bile istemedim. Etrafı gözleyerek tırmanırken içimi kaplayan umutsuzlukla delirmek üzereydim. Telsiz sesini duyduğumda kendime geldim. Rehber inişe geçip geçmediğimi soruyordu. Lanet olsun Aslı'dan bir iz yoktu. Hızla bir kere daha umutla etrafa baktım. Manzara beyaz bir gelinliği andırması gerekirken niye bana beyaz kefeni anımsatıyordu sormaya gerek yok. Yamacın uçsuz bucaksız beyazının içinde Aslı'yı ararken küçük bir renk gördüğümü sandım. Aslının kar tulumu rengi olabilir miydi? Net görünmemekle birlikte yağan kara inat açmaya çalışan güneşin bir yansıması da olabilirdi. Oraya gitmeliydim. Hızla inmeye

başladım. Acıyan ve soğukla birleşip tenimi kesen rüzgara aldırmıyordum. Yine umut yine umut...

Aşağı indiğimde beni bekleyen rehber "Ali Bey bir de sizin için endişelenmeyelim. Lütfen söylediklerimi uygulayın." dediğinde oralı olmadım. "Kuzeyde bir mavilik gördüm oraya bakmak istiyorum. Tam bu hizada." diyerek elimle gösterdim.

"Ali Bey orada kar boyu otuz santimi geçmiştir. Göz yanılmasıdır motorlarla oraya girmemiz imkansız. Hem eşiniz oraya ulaşmış olamaz."

"Her yere baktınız yok işte! Oraya da bakılacak diyorum."

"Hava iyice kötüleşmeden gidelim o hâlde," dedi. Rehber çocuk çaresizliğimi anlayabiliyor ve elinden geleni yapıyordu. Hızla motorla gidebildiğimiz kadar ilerledik. Motorlar karın yüksekliğinde yürümez olduğunda yola dört kişi yayan bir şekilde devam etmeye başladık. Kar seviyesi gittikçe yükselirken küçük çam ağaçlarının karların içindeki boğulmuş görüntüsü beni korkutuyordu. O ara telsizden bir ses duyuldu. "Sercan geldiğiniz kuzey yönünde geri dönüp yüz elli metre sonra doğuya ilerleyin kızı bulduk. Motorlarla paralel ilerleyin zaman kaybetmeyelim."

"Anlaşıldı geliyoruz." dedi ve göz göze geldiğimizde "Gidelim." diyebildim. Koşmaya çalışıyordum ama buna ne dizlerimi geçmiş kar, ne yağan tipi imkan veriyordu. Düzlüğe çıkana kadar attığım her adım beni tüketecek kadar zorluyordu ama bunun umurumda olmadığını söylemeye gerek yok.

"O iyi midir?" dedim düzlükte koşarken.

"Bir şey söylemek zor."

"Söyle!" dedim çaresizce.

"Bu ne yaptığına nasıl hareket ettiğine bağlı. Bir yerde büzüşüp kaldıysa ve bilincini kaybettiyse işimiz zor. Hareket edip ısısını korumaya çalıştıysa şu an sadece hipotermiin ilk evresindedir. Çok uzun bir zaman olmadı." Bacaklarım tut-

maz nefesim yetmez oldu. İçimde kim devamlı 'Lütfen lütfen lütfen!' diye yalvarıyordu bilmiyorum.

Biz dedikleri yönde ama motorların hızasında ilerlerken telsizden bir ses geldi."Motorlara ulaştık neredesiniz? "

"Az kaldı. Ne durumdasınız? "

"Kayıp umulduğundan iyi durumda. Isıtmada."

"Kar şiddetlendi siz yola çıkın."

"Kayıp kabul etmiyor."

"Anlaşıldı. Tamam" dedi rehber ve ben dayanamadan "İyi derken?" dedim, artık resmen başka yerimden solumaya başlamış konuşmaya hâlim kalmamıştı.

"Sizin anlayacağımız dilden konuşayım. Sadece üşümüş. Bilinci yerindeki sizin gelmenizi bekliyor." dedi gülümseyerek. Bu karşımdaki Sercan mıdır ne halt rehberse bana bu dakika bütün dünyayı vermişti haberi yoktu. Tipi şiddetini arttırmış biz iyice güçten düşmüştük.

Motorların yanına vardığımızda bitmiştim de okeye dönüyordum. Motorun üzerinde Aslı olduğunu sandığım battaniyelerden görünmeyen biri vardı. Karşısında bir adam elinde bardak ona bir şeyler içirmeye çalışıyordu. Bedenimde kalan son hızla yanlarına gittiğimde Aslı sadece üşümemiş donmuş olduğunu gördüm. Beyaz yüzü dudaklarıyla aynı morluktaydı. "Aslı!" dediğimde titremesi daha fazlalaştı. Ona sarılıp alnına dudaklarımı dayadığımda bir buzu öpüyor gibi hissettim. "Ali donuyorum." dedi dişleri birbirine vurarak. "Gidelim." dedim. "Eşiniz şu an çok güçsüz. Motorun üzerinde duramaz"

"Burada kalırsa daha kötü olmaz mı? Şu teleferiğin oraya bile ulaşsak yeter"

"Açıkçası eşinizi sağlık ekiplerine ulaştırmak tek amacımız."

"Aslı bana tutunabilecek misin?"

"Donuyorum." dedi gözlerinden akan bir yaşla. Acıdan

ağladığını biliyordum. Çaresizlikten delirmeden kar montumun fermuarını açıp Aslıyı battaniyelerin içinden kurtardım. Montu artık buzlanmıştı. Fermuarını açıp "Hadi bana sarıl bakalım Maviş" dedim ve onu bir bebek gibi kucağıma aldım. "Aslı hadi içime gir olur mu?" dedim kulağına fısıltıyla. Aslı yüzünü göğsüme gömdüğünde soğukluğu beni ürpertti. Ben de çok sıcak sayılmazdım ama onun kadar da soğuk değildim sanırım. Elleri yuvasını bulmuş, montumun içinden beni sardığında Sercan battaniyeyi Aslı'yı örtecek kadar üzerime sardı. "Bacaklarını belime dola. Motoru kullanmalıyım." dedim çaresizce. Aslı dediğimi yaptığında titremesi bana geçmişti. Motoru çalıştırdığımda önde ekip ben arkalarında teleferiğin oraya ulaşmaya çalışıyorduk. Aslı'nın gücünün kalmadığını bedenimden uzaklaşmasından anlıyordum. "Aslı sakın uyuma bak seni tutamam."

"Tamam." diyordu ama geçen dakikalarla bedeni bana tutunamaz hâle geldi. Titremesi bitmek bilmedi çünkü dişlerinin sesini duyabiliyordum. Düşmesinden korkup motoru durdurup onu iyice sarmaladım ve göğsümdeki yüzünü yüzüme doğru kaldırdığımda "Ali... çok soğuk." dedi dişleri birbirine vurarak. "Az kaldı dayan."

"Bacaklarımı hissetmiyorum. Ellerim sızlıyor."

"Geçecek lütfen bana tutun."

"Çok canım yanıyor." dedi ağlayarak. Artık katlanamıyordu ve çaresizlik beni bitiriyordu. Bana sarılmaya çalışırken yüzünü göğsüme sokuşturdu. O an aklıma onu öptüğümde kızardığı geldi. Yüzünü yüzüme doğru kaldırıp dudaklarını bulmam saniyeler sürdü. Soğuktan morarmış dudakları buz gibiydi. Nefesi kesilip benden kendini kurtardığında "Ali... dedi ama sanki yüzüne renk gelmişti. "Isındın mı?" dediğimde telsizden ses duyuldu. "Ali Bey iyi misiniz? Tamam.

"Her şey yolunda." dedim ve Aslı'nın tekrar sarılmasını sağlayıp yola devam ettim. On dakikalık yol tipi yüzünden

o kadar uzun gelmişti ki sanırım bende donuyordum çünkü eldivenin içinde ellerimi hissetmiyordum. Teleferiğin kontrol edildiği binanın önünde durduğumda gücüm bitmişti. Diğer ekip de dönmüş, Levent aralarındaydı.

"Ali Bey bundan sonrasını sedyeyle hallederiz." dedi Sercan ve Aslı'yı göğsümden koparırken Aslı'nın hiçbir şey söyleyecek gücü kalmamıştı. Otele varmamız daha hızlı bir şekilde oldu. Kapıda sağlık ekipleri ve bir ambulans bekliyordu. Sedye direk otelin revirine alınırken ben peşlerindeydim.

Aslı iki hemşire tarafından hızla kıyafetlerinden kurtulurken bir diğeri açıkta kalan yerlerini eliyle ovmaya başlamıştı. Hemşire Aslı'nın tenine dokundukça canının yanmasından inliyordu ve ben çaresizce onu izliyordum. O ara doktor girdi ve "Sizi dışarı alalım." dediğinde sabırla çıktım. Başka zaman olsa o revirin altını üstüne getirimde şu an elim mahkum susmak zorundaydım. Dışarı çıktığımda Levent'le Sercan'ı bir köşede beklerken gördüm. Hızla yanıma geldiler.

Levent "Abi Asli iyi mi?" dediğinde "Bilmiyorum iyi görünmüyor." dedim duruca. Sercan "Ali Bey korkulacak bir şey yok, gayet iyi durumda. Çok üşüdü o kadar."

"Her şey için teşekkür ederim." dedim minnetle. Levent "Abi montun donmuş çıkar şunu." Dedi, üzerime uzandı ve çekip aldı. Kazağımla kalmıştım ama onunda ıslandığını montu çıkardığımda fark ettim. Ellerim soğuktan sızlamıyor adeta yanıyordu ama şu an Aslı'dan başka bir şey düşünemiyordum. İçerdeki hâli gerçekten beni çaresizliğe sürüklemişti.

"Tekrar geçmiş olsun Ali Bey." dedi Sercan ve yanımızdan ayrıldı.

"Levent bir güzellik yapın bu Sercan'a."

"Aklımda abi merak etme sen. dediğinde revirin kapısı açıldı ve doktor çıktı.

"Ali Bey eşiniz sizi çağırıyor" dedi doktor sakin bir sesle.

"İyi mi?" dedim çekinerek. Kötü bir şey duyacak olmak beni çok korkutuyordu.

"Eşiniz iyi durumda. Canı yanıyor o kadar, ona kas gevşetici ve ağrı kesici iğne yaptık. Vücut ısısının normale dönmesi biraz zaman alacak. Sıcak tutun ama aşırı sıcak yerde değil. Şekerli bir şeyler içerse daha çabuk toparlar."

"Teşekkürler."

"Tekrar geçmiş olsun. Bir şey olursa beni arayabilirsiniz." dedi ve uzaklaşırken ben revire giriyordum. Aslı'nın başında bir hemşire duruyor Aslı battaniyelerin içinde titriyordu. Gelip başını okşadım. "Aslı daha iyi misin?" dedim dudaklarımı alnına dayarken "Odaya çıkmak istiyorum." dedi Aslı perişan sesiyle. Hemşireyle göz göze geldiğimizde "Dilerseniz odanızda dinlenebilirsiniz. Arkadaşlarımız size odaya kadar eşlik edebilirler." dedi.

"Burası daha iyi değil mi?" dedim endişeyle.

"Hastamız nasıl rahat edecekse." dedi gülümseyerek.

"O zaman çıkalım." dediğimde "Harumefendiyi yürütmeyelim." dedi ve telefona uzanırken "Ben hallederim gerek yok." dedim ve Aslı'nın yattığı sedyeden onu kucakladım. Gözleri gözlerimi değerken "Ali buz gibisin." dedi yüzünü göğsüme dayarken. "Senin kadar olamaz." dedim gülümseyerek. Hemşire kucağımdaki Aslı'yı iyice örttükten sonra bizi başka bir kapıya yönlendirirken "Personel asansörünü kullanabilirsiniz." dedi. Yukarı kadar bize yardımcı olduktan sonra "Geçmiş olsun!" diyerek uzaklaştı. Odaya girmem zor oldu ama Aslı sanırım kendinde değildi. Bu hâli beni telaşlandırsa da doktor iyi olduğunu söylemişti ve ben de buna güveniyordum. Yatağa usulca onu yatırıp üzerini iyice örttüm. "Ali!" dedi yarı aralanan gözleriyle. Halen ara ara titreyen bedeni ısınmamıştı.

"Ellerin buz gibi. Gel ısın biraz." dedi yana doğru kayarken gözlerinden süzülen gözyaşını sildi. Hemşirenin konsola bıraktığı kutu meyve suyunu elime aldım ve "Hemşire bunu içmen gerektiğini söyledi." diyerek pipeti kutuya sapladım. Yatağa oturup onu yattığı yerden kaldırıp göğsüme dayadım.

Acıyla inlediğinde "İyi misin?" diye sormam saçmaydı.

"Her yerim acıyor." dedi titreyerek. "Biraz iç hadi." Aslı pipete dudaklarını uzattı ama çekemedi bile. Bir kere daha denedi ama yine çekemedi. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve elimdeki kutuya vurup yere düşmesini sağladığında hiçbir şey söylemedim. O hıçkırarak yatağa uzanırken ben kazağımdan ve pantolonumdan kurtulup onu kollarıma alıp sarıldım. Sarıp sarmalayıp ısınmasını sağlamaktı niyetim. En nihayetinde bedenim battaniyelerden daha sıcaktı. "Biraz dinlen sonra içersin olur mu?" dedim dudaklarımı saçlarına dokundururken. Ağladı ağladı ve bir süre sonra sakinleşti. Gözlerindeki yaşı ellerimde sildim ve "Bitti mi?" dedim acı dolu bir tebessümle. "Susadım ama..." dedi burnunu çeke çeke. Ondan kendimi ayırmadan kutuya uzandım ve pipeti çıkarıp kutuyu ağzına doğru sıktım. Bu işe yaramıştı. Biraz döküldü ama olsun...

Kutu yarılandığında Aslı "Yeterli." dedi. Rengi yerine gelmiş geçen on beş dakika ile titremesi ara ara gelip gitmekteydi. "Daha iyisin!" dediğimde evet anlamında başını salladı. Kollarımda küçücük kalmış teni halen soğuktu. "Isınmadın daha."

"İyiyim acım geçti." dediğinde sesi de daha iyi geliyordu.

"Beni biraz yukarı çeker misin!" dedi göğsümdeki kafasını yukarı kaldırarak. Kollarından tutup yüzümün hizasına getirdiğimde battaniyeyi sıkıca üzerine örtüyordum. Yüzünü boynuma gömdü ve hareketsiz kaldı. Soğuk burnu tenimde küçük bir yer bulmuş gibi ısınmaya yüz tuttuğunda uyumak üzereydi. "Aslı!" dedim mırıltıyla. Gözünü açtığında "Uyuman beni tedirgin ediyor en azından bir süre daha uyumasan."

"Ben iyiyim."

"Olsun uyuma!"

"Çok yorgunum"

"Biliyorum ama uyursan beden ısın yine düşebilir"

"Yanımdasın Ali." dedi çatlamış sesiyle. O ara elini kaldırdı ve yarılmış kaşımda parmaklarını gezdirdi.

"Ben dün... Alp..." dedi ve konuşmasını suçluluğumu yüzüme vurmasını istemedim. "Boş ver dünü." dedim. "Tamam" dedi ve gözlerini kapatıp uyuma pozisyonuna geçti. Panikle "Aslı uyuma işte niye inat yapıyorsun." diye biraz çıkıştım ama yeminle sesim bile yükselmedi. Aslı bunu bekliyormuş gibi yine hüngür hüngür ağlamaya ve söylenmeye başladı.

"Sen zaten hep bağır! Hep bana bağır. Gözünün içine baktıkça bağır, sevmeni bekledikçe hep bağır! Şamar oğlanıyım ben zaten! Gelen giden itip kaksın!" dediğinde sessiz bir şekilde ona sarıldım. Bedenim çare olsun istedim hıçkırıklarına çünkü söyleyecek tek bir kelimem yoktu. Aslı haklıydı ben ne sevmesini, ne konuşmasını, ne onu mutlu etmesini bilmeyen ayının tekiydim. Gerçekler gözüme hiç bu kadar acı ama hiç bu kadar berrak görünmemişti.

Yol belliydi. Ya bu diyardan gidersin, ya bu deveyi güdersin... Ortada güdülecek bir deve olmadığına göre diyardan gitmek en doğrusuydu. Seviyordum hem de ölesiye seviyordum. Ölürdüm de...

Ya Aslı? Ne hissediyordu bilmiyorum. Kendini mecbur bırakıldığı hayata alıştırmaya çalışıyordu. Benim gibi bir adama iyi davranmaya, kendinden ödün vermeye başlamıştı. Her şeyden öte benim olmaya razı gelmişti de bu yeterli miydi? Bana yeterdi. O bir gülsün bir ömrümü ona harcardım. Ya o? Benim gibi sevmeyi bilmeyen, nasıl davranacağı belli olmayan, son söyleyeceğini ilk önce söyleyen, onu hırpalayan, eli kanlı biriyle mutlu olabilir miydi? Tabii ki hayır!

Ben Aslı'nın benim için ne olduğunu biliyordum. O öksüz kalbimin, yetim ruhumun diyarıydı... Ben bu diyarın yârî olmayı becerememiştim... Diyarımdan gidecek ve ona

ihtiyacı olan mutlu olabileceği hayatı verecektim. Kararım kesindi.

Aslı'nın çıplak teninde dolanan parmaklarımla düşüncelere dalmış onu uyuyor sanıyordum. Suskunluğun ardına sakladığım kederimi anladı mı anlamadı mı bilmiyorum. Başını kaldırıp gözlerime baktı ve "Dilini mi yuttun?" dedi ağlamaklı bir şekilde. Sıkıttım ve dudaklarına uzanıp onu nefesini kesene kadar öptüm. Usul usul, onsuz geçecek günlerde mutluluk olsun diye tadını aklıma kazırcasına öptüm... Dilimi dilinde, ruhumu dudaklarında kaybedercesine öptüm. "Ben o dilini kastetmemiştim." dedi pespembe yanaklarıyla.

"Yanlış anladım sanırım." dedim ve onu sıkı sıkı sardım. Gözlerini kapatıp sıkı sıkı sarıldı. Gerçekten uykuya daldığında daha iyiydi. Vücut ısısı düzelmiş, hızlanmış olan nefesi, nabzı normale dönmüştü. Kollarımda bir meleğin saflığında uyuyordu. Yorgunluğum gözlerime oturup beni yendiğinde sanırım ben de uykuya geçiş yaptım.

Aslı'nın kıpırtılarına uyanan bilincimin aksine bedenim ve gözlerim uyanmamak için direniyordu. "Ali..." sesi yorgun derinden geliyordu. Gözlerimi araladığımda üzerimde dirseklerini göğsüme dayamış gayet rahat bir şekilde bana bakıyordu. "Ne? Ne oldu? Sen iyi misin?" dedim sersemliğimi atamadan.

"Terledim bile." dedi gülerek.

"Umarım hastalanmazsın."

"Bir şey olmaz."

"Göreceğiz." dedim ve onu üzerimden sağa doğru bırakıp cama doğru bedenimi kaldırdım. Şort üzerimde bedenimin çıplaklığına aldırmadım. Bedenimi esnetip camdan baktığımda tipinin durmuş olduğunu gördüm.

"Hadi çıkıp kartopu oynayalım." dedim alayla.

"Asla, artık beyaz renk kıyafetlerimi bile bir süre giymeyeceğim" dedi mırıltıyla.

"Nasılsın?" dedim hâlen battaniyenin altında kıvrılmış bedeni yatan Aslı'ya.

"Kolum kalkmıyor."

"Bu gayet doğal, bir-iki saat önce ölüyordun." dedim sıkılı dişlerimin arasında. Battaniyeyi kaldırdım ve yanına girerken gözüme takılan beyaz teni porselen parlaklığındaydı ve ben Aslı'nın yanında her daim bayrak direği gibi dolaşmaya alışmıştım.

"Soğuk," dedi.

"Emin misin?" dedim yaşadığı soğuk macerasını hatırlatmak için.

"Çok değil" dedi sırıtarak. Onu kollarıma alıp bacağımı üzerine attım. Aslı beni izliyor bir şey sormak için fırsat kolladığı beliydi.

"Sor hadi." dedim yüzünü ellerimin arasına alıp.

"İstemiyorum."

"Ha yani var bir şey"

"Var."

"Sor o zaman."

"Hayır."

"İyi sorma."

"Neden bana neler olduğunu sormuyorsun?" diye patladı tabii.

"Nerede?"

"Yani hani donuyordum, ölüyordum hani?" dedi Aslı.

"Soracağım sorunun cevabını biliyorum."

"Nasıl yani?" dedi merakla.

"Bunu sonra konuşsak." dedim sıkıntıyla. İçimi acıtan demiyorum... İçimi delen, ruhumu yavaş yavaş öldüren duygularımı ifade etmek kolay olmayacaktı. Dile kolay derlerdi ama öyle zordu ki.

"Ben...ben gerçekten yürüyüşe çıkmıştım. Başka bir amacım yoktu. Otelde bunalmıştım." dedi suçlu suçlu.

"Suç benim Aslı, bütün suç benim." dedim gözlerimi kapatıp kederimde boğularak. Aslı şaşkın bir kadar anlamak istercesine bana bakıyordu. Tabii bu bakışları uyumamı engelliyordu. "Aslı uyusana."

"Uyku mu bıraktın."

"Yine ne yaptım?" dedim doğrulup. Onun üzerine doğru eğildim. "Benimle ilgilenmiyorsun." dedi şımarıkça. "İlgilenmemi ister misin?" dedim burnumu boynuna doğru sürtüp derin derin kokladım. "Kolum kalkmıyor ama..." derken kollarını boynuma dolaması gerçekten komikti. Dudaklarım tenine değdiğinde ateşe değer gibi çektim. Durgunlaşmıştım. Kabullenişi yaşıyordu öksüz yüreğim.

"Duşa girmeni istiyorum." dedim kucağıma yayılma heveslisi olmasına aldırmadan.

"Ali yorgunum sonra."

"İyi gelecek."

"Kolum kalkmıyor diyorum sen bana duş al diyorsun." dediğinde onu kucakladığım gibi banyoya götürdüm. "Ali şaka yapıyorsun değil mi?"

"Sana yardım edeceğim"

"Hayır bu olmaz. Çok... ayıp."

"Görmediğim bir yerin yok ki..."

"Off, sen neremi gördün ki?"

"Hatırlatırım üzerinde iç çamaşırlarıyla kucağımdasın."

"Kabasın sen ya!" dediğinde onu küvete sokmuştum.

"Çıkar hadi," dedim kaşlarım havada.

"Neyi?" dediğinde gözleri patlamış hayretle bana bakıyordu. Gözümle iç çamaşırını işaret ettiğimde "Asla!" dedi başını dikleştirip.

"Sanki canını istedim kızım külotla banyo mu yapılır?"

"Ya tamam ya ben hallederim çık hadi! Resmen orijinal ayısın sen!"

"Yardıma ihtiyaç duyarsan kapıdayım" dedim ve sırıtarak çıktım.

Aslı fazla oyalanmadı, yorgun olduğu her hâlinden belliydi. Üzerinde bornoz, kafasında havlu yatağa uzandığında elimde tepsi bekliyordum "Bu çorbayı içmeden yatamazsın."

"Ali lütfen ama ya bırak biraz uyuyayım. Beni rahat bırak."

"Mercimek çorbası içilecek, sonra dilediğin kadar uyku."

"Sen yedir o zaman."

"Yok artık." dedim ama yatağa oturup tepsiyi kucağıma koydum. "Bana ne yoksa içmem."

"Kalk hadi şımarık," dedim gülerek.

Aslı yattığı yerde oturdu ve uzattığım kaşığı hevesle ağzını açıp karşıladı. İkinci kaşığı yutarken "Ekmek," dedi.

"Vay prenses başka bir emrin var mı?"

"Aşk olsun." dedi Aslı ve tepsideki ekmeğe uzandı. Koparıp ağzına sokuşturdu ve çorba kaşığını elimden alıp yemeğe başladı. Onun çorba içmesini zevkle seyrettim. Tam son kaşığı ağzına alacak "Ben içmem sağ ol!" dedim zaferle. Aslı "Ben...şey... yani yedin sandım." dedi ve kaşık havada ağzına götüremedi.

"Seni aramaya çıkmadan önce şöyle kallavi bir kahvaltı yaptım."

"Ne! Benim götüm donarken bir de kahvaltı mı yaptın?" dedi ama dediğine pişman oldu. Tabağını elinden alıp tepsinin içine koydum ve "Hadi uyu!" dediğimde Aslı yatağın içinde kıvrılmıştı bile.

"Sen?"

"Bursa'ya inmeliyim."

"Yine mi?" dedi ama ben sessiz kalınca "Tamam sustum." dedi. Arkasını döndü ve hiç ses çıkarmadı. Odanın dışına çıkıp Levent'i aradım. "Levent geliyorum."

"Niye lan?"

"Ulan niyesi mi var, imzaları atalım"

"Hallettim ben."

"Nasıl?"

"Taklit yeteneğim sağ olsun. Senin keyfini mi bekleyecektik?"

"Korkulur lan senden." dedim ve otel odasına geri girip üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup duşa girdim. Gerçekten su iyi gelmişti. Artık benim de pilim bitmişti sanırım. Havlu belimde Aslı'ya ayak uydurup yatağın içine girdim. Aslı'ya dokunmadım ve bundan sonra dokunmayacaktım. Kendi kendime kararlar alıyordum. Dokunmayacakmışım! Lan daha dokunmadım ki! Biraz cennet'in kapısından içeri bakmış, içeri bile girmemiştim. Sırtımı dönüp yanımda uyuyan cenneti görmezlikten geldim.

Neyleyim köşkü, neyleyim sarayı,
içinde salınan yar olmayınca...

Yine mi? Ah! Hayır... Evet!...Hayır... ama bir o kadar doygun bir o kadar enfes, bir o kadar kışkırtıcıydı. İnkara gerek yok... itiraf ediyorum harikaydı... Ellerimin dolandığı göğüsler tam Ali Aral'a layıktı. Göğüslerinde dudaklarımı gezdirmek için o güzel dilinden uzaklaşmalıydım ama kopamıyordum. Biraz daha... biraz daha tadını hissetmek adına dudaklarını dişledim durdum. Şu an hissettiğim duyguları anlatmaya ne aklım yeterdi ne de kelimelerim. Aşkla birleşen arzularımın nasıl bir ahenk oluşturduğunu Aslı'ya tanıdıktan sonra öğrenmiştim de ilk defa bu kadar özgürdüm. Rüyaya sarılıp tutkuyla harmanlanan isteğim arzular denizinde yüzerken kokusunu hissetmeme engel değildi. "Çok güzelsin" diye dudaklarından kopan dudaklarımın boynuna kayması ve belinin kıvrımından tutup kendime çekip bastırmam onu daha bir inletti. İstiyordu hem de deli gibi beni istiyordu. Zafer dansı yapacaktım ama daha sonra. Şimdi gördüğüm bana bahşedilen rüyanın tadını çıkaracaktım. Dudaklarım ellerimin ahengiyle ağzıma layık göğüslerini bulurken parmaklarım nöbetini devretmiş gibi Aslı'nın cennetine yolculuğa çıkmıştı. Uzun seramik ustalarının elinden çıkmış bacaklarında dolanıp sabırsızca sıcaklığını bulduğunda usta bir piyanistin hünerini sergiliyordum. Parmaklarımı yakan her hareketimde beni benden geçiren cenneti istiyordum. Dokunduğum sıcaklık benim olmalıydı ve ben onda kaybolmalıydım. Titriyor, istiyor, tutkuyla sevişiyordum. Hayalde olsa bu duyguları bir anda göğüsleyebilir miydi ki kırgın kalbim?

Dudaklarında ismim ezberi olmuş böyle bir zevki beklemediği kesindi. Elimi büyük bir aşkla daha derinlere itmemle

dudaklarından dökülen "Ali'm" ile bir kere daha zevk denizinde onu kendimle birlikte kaybettim.

Kendimi kısıtlamıyor Aslı'yı özgürce yaşıyordum. Onu inletmek, zevk aldığını bilmek beni için gurur vericiydi.

"Ali'm dayanamıyorum..." dedi nefes nefese. Bu yaşayacağım tatminden daha önemliydi. Her erkekte olduğu gibi gurur vericiydi... Utangaç inlemesi hülyalara yayıldığında ben rüyanın içinde sıkışıp kalmak istiyordum. Hiç bitmesin... tekrar edip dursun...

Dokunuşlarım yetmez, öpüşlerim bitmez olduğunda bedenim onu bana bütün yapmak için adeta acı çekiyordu. Kalçalarını avuçlarımda sıkıp içimdeki vahşi arzuları doyururken, bana karışan kokusuyla mest oluyordum. Daha fazla ne onu ne kendimi bekletecek gücüm kalmamıştı. Gevşeyen bedeni bilinçli ellerimde iyice hazırlanmış bacakları benim için zevkle açılmıştı.

Üzerine tırmanıp dudaklarını bulduğumda cennet kapısında erkekliğim sıcaklığında dolanıp duruyordu. Sıcaklığı beni daha bir delirtmiş rüyama iyice ayak uydurmuşken "Ali'm yavaş ol olur mu?" dediğinde bu rüyada bir terslik olduğunu anlamam bir oldu. Aslı'nın sesi öyle gerçekçiydi ki. "As... Aslı!" dedim ne rüyama ne kendime ne Aslı'ya inanmazca. Sesim rüyada değil de gerçekte gibi kulaklarımda uğuldamıştı ve ben kekelemiştim. Bu nasıl bir rüyaydı. Gözlerimi açacak ve yastığımın üzerinde yüzü koyun yatıyor olacaktım değil mi? Öyle olmalıydı. Aslı benimle bu kadar ileri gitmezdi değil mi? Ne istediğimi bilmez hâlde gözlerimi açtığımda ışığı görmüş tavşandan bir farkım yoktu.

Tanrım kabus diyeceğim ama bu altımda olan naif bedene ve yaşadığım duygulara büyük hakaretti. Sıcaklığı hâlen tenimde kendini bana doğru ittiğinde Aslı'nın bedeninden uzaklaşıp yana kaymam bir oldu. Aslı bana doğru dönüp "Ne oldu Ali?" dediğinde cevap veremeyecek kadar şoktaydım.

Nefesim hâlen düzelmemiş Aslı meraklı bir o kadar pembenin tonlarındaki seksi berelenmiş dudaklarıyla karşımdaydı. "Ali? Bilmeden bir şey mi yaptım?" dedi masumca. Bu kızın utanması gerekmiyor muydu? Onu kollarıma alıp sarıp sarmalayıp özür dilememek o kadar zordu ki.

"Ben kendimde değildim." dedim dürüstçe.

"An..anlamadım?"

"Rüya sanıyordum" dediğimde Aslı yatakta bana doğru doğrulmuş elinde çarşaf donuk bir şekil almıştı. Kalkıp inen göğsü sakallarımın yer ettiği teniyle beni çağırıyordu. Tanrım ben tam bir salaktım. Ona istediği hayatı verecektim de bana kim neyini verecekti.

"Ne..yi?" dedi sesi sertleşmiş gözleri dolmuştu.

"Aslı sorup durma işte! Daha dün birbirimizi öldürmeye çalışırken şimdi bu hâlde olmamalıydık."

"Ben seni anlamıyorum. Biz evlendik ve sen...sen beni..." dedi ve devamını getiremedi. Gözlerini kapatmış ağlamamak için zor duruyordu.

"Bu yeterli değil Aslı!" dedim ve ruhumu, boğazımı sıkan görünmez mengeneyi çıkarmak istercesine yataktan hızla kalktım.

"Ali biz...bir şeyleri payla..." dedi Aslı ve sustu. Konuşamıyordu. Bu işi burada noktalamalıydım. Daha fazla onu incitmeyecek, daha fazla aklını karıştırmayacaktım.

"Biz diye bir şey yok!" diye hırsla bağırdım. Aslı yüzünde şimdiye kadar görmediğim bir nefretle bana baktı ve "Ben var sanmıştım." dedi kırılmış bir sesle.

"İstedim ama olmuyor Aslı. Ben ne sevmeyi öğreneceğim, ne nasıl davranmam gerektiğini!"

"Ömrüm boyunca beni bir kukla gibi yanında taşıyacaksın öyle mi?" dedi Aslı ruhu çekilmiş yatağın içinde daha da ufalmış gibiydi.

"Hayır." dedim ve derin bir nefes aldım. Cehenneme aldı-

ğım bileti şu an kullanıyordum. "Boşanacağız." diye ağzımdan çıkıverdi. Kendime lanet etmemle, doğru kararın bu olduğunu savunan çok zeki beynimle savaş hâlindeydim.

Aslı ilk defa yüzüme baktı uzun uzun. "Boşanmak mı istiyorsun?" dedi gözlerimden ta derinlerime bakarak. Hayır demek için can atarken ağzımdan çıkan her kelime beni öldürüyordu.

"En doğrusu bu."

"Doğru mu?"

"Aslı neyin hesabını yapıyorsun? Kaybettiğin bir şey yok! Kaldı ki ben her zaman yanında olacak ve senin normal istediğin gibi özgür bir hayat geçirmen için elimden geleni yapacağım"

"Peki," dedi gözlerini kaçırıp elinle göğüslerini kapatan çarşafı kendine doladı ve yataktan kalktı. Hâlen yorgun olduğu her hâlinden belliydi. "Ben duş alacağım. İstanbul'a ne zaman döneriz? Ben artık kar görmek istemiyorum. Senin işlerin bitmediyse beni gönderirsen sevinirim." dedi ve bana bakmadan banyoya girip kapıyı kapattı. Banyoya giden kadın bana bir o kadar yabancıydı. Ne bedenimde kaybolma heveslisi Aslı'ya benziyordu. Ne de bir dakika önce boşanma haberini alan kıza.

Banyodan bir saate yakın çıkmadı. Su sesinden başka hiçbir şey duymadım. Bir saatin sonunda çıktığında üzerinde kazağı altında kotu saçlarını kuruluyordu. Dolgun dudaklarına ne sürdüyse pırıl pırıl parlıyor berelenmiş olduğunu örtmekte zorlanıyordu. Gözleri bir o kadar ifadesiz bakarken, o yüzüme bile bakmamıştı. Bavulunun olduğu dolaba gitti ve elindeki eşyaları yerleştirmeye başladı. "Ne yapmaya karar verdin? "

"Biraz önce boşanacağımızı söyledim ama sen İstanbul'a dönüp dönmemeyi daha çok merak ediyorsun."

"Boşanmamızın nesini merak etmeliyim. Her zamanki gibi

kararını almışsın. Bana sormadın bile! Neyini merak etmeliyim sence?" dediğinde dudağı sola kıvrılmış elleri göğsünde birleşmiş bir o kadar güçlü görünüyordu. Bunun içimi ferahlatması gerekmiyor muydu? Ayakta kalacak hayatına devam edecekti ama ben sinirleniyordum. Ağlamasını hatta beni ikna etmesini bile hayal etmiştim. Manyak Ali! Sen iyice kafayı yedin.

"Çabuk adapte oldun bakıyorum."

"Babam tarafından zaten alt yapı sağlamdı. Bu birkaç ayda iyi eğittin beni. Şimdi tam oldum. Her koşula, her darbeye ayak uyduracak nitelikler edindim." dedi alayla ve bavulunu kapatmaya başladı.

Aslı'dan beklemediğim bu davranışlar beni gerim gerim geriyordu. "Sen n'apıyorsun?"

"Düşündüm de artık sana sormama gerek yok. Madem bu iş bitti ve ben özgürüm. Şimdi İstanbul'a gidiyorum. Burada kalmamı gerektirecek ne bir evliliğim ne de bir kocam var." iyi koymuştu lafı.

"Aslı!"

"Ali istersen artık bana Aslı falan deme! Sen bana hiçbir şey deme!"

"Yine kavga çıkarma!"

"Bırak artık bu ayakları Ali Aral! Sen az önce o yatakta bana boşanalım dedin ben de peki dedim ya... Aramızda her şey bitmiştir. Ne bana karışırsın ne karıştırırım. Şimdi ya beni İstanbul'a gönder ya da kendim giderim." Al sana rengarenk kapak Ali! Nerene kapak yaparsan yap. Kız haklıydı. Ruhumu sıka sıka "Tamam Levent'e söyleyelim seni bıraksın."

"Güzel" dedi ve camın kenarındaki koltuğa geçip oturdu. Ben Levent'i ararken o telefonuyla oyalandı. "Levent, Aslı'yı İstanbul'a götüreceksin. Bir saate hazır ol!" dedim ve bir şey söylemesini beklemeden kapattım.

Ay susun" dedim duruca. Saat altı olmuştu ve Aslı acıkmış olmalıydı. Ben de gecenden bu yana bir şey yememiştim ama canım bir şey istemiyordu ve artık yıvelıleyeğimi sanmıyordum.

"Hayır teşekkür ederim. Levent'le yoldan bir şeyler yeriz." dediğimde sesimi çıkarmadım.

Ben bunlar telefon konuşması yaptıktan sonra bile Aslı oturduğu koltuktan kalkmadı. Telefonuma bakan gözleri bir santim bile kaymadı. Telefonum çalmaya başladığında kimin aradığına bakmak dahi istemiyordum. Aldığım kararın hakkılığına inanıyor ama pişmanlığımda boğuluyordum. Aslı karşımda taşa dönmüştü. Yarım saatin içinde ne hâle gelmiştik. O kendini her dakika gerek hareketleri gerek kelimeleri ve tavırlarıyla kız gitmiş yerine başka biri gelmişti.

Tamam Aslı mavor şimdi" dedim ve kapattım. Aslı ben telefonu kapatır kapatmaz" Bavulumun yanına geldi ve kalbimin üzerinden koluna yerleştirdi. Usulca bavulumu kapının önüne sürüklemeye başladı.

"Aslı Levent seni Kadıköy'deki eve bırakacak" dediğimde Aslı saatlerdir bakmadığı yüzüme baktı.

"Neden?" dedi gözlerinde bir anlık göz yaşı gördüm.

Duygu malum şimdi öğrenirse çok üzülür. Kimseyi huzursuz etmeye gerek yok" dediğimde Aslı gülümsedi ve yine betonlarıne hâlini aldı.

Neden güldün?"

Akıllıca" dedi ve tekrar gözlerini benden çekti. "Ben de iki güne kadar gelirim. Konuşuruz"

"Konuşacak bir şey kalmadı. Merak etme sana ayak bağı olacak değilim. Ailem de rahatsız etmeyeceğim. Bir tek şey rica edeceğim"

"Ne" dedim cehennemde yanarca.

"Bir daha görüşmezsek çok sevinirim"

"Aslı ben senin düşmanın değilim"

"Dostum da olmayacaksın. O yüzden lütfen bu isteğimi

verine getir."

Görüşmek zorunda olduğumuz zamanlar olacak."

Ne kadar az olursa o kadar iyi..."

Tamam" dedim çaresizce. Aslı hiçbir şey söylemeden çıkarken arkasından bile gidemedim. Ondan ne beklediğimi bilmiyorum ama böyle bir hiçlik beklemiyordum. Ne düşünüyordu? Hiçbir tükrüm yoktu. İlk deta gözlerinden hiçbir duygu okunmuyordu.

İki gün sonra

Levent'in İstanbul'a gitmesiyle her şey tabii bana kaldı. Lan ne çok işe yarıyormuş bizim okumuş. Bursa'ya dönmek istedi ama Sedat ve Bekir'in haberi yokken benim Aslı'yı orada emanet edeceğim bir tek o vardı.

"Sen kal koçum Aslı yalnız orada."

Tek başına halledebilecek misin?"

"Önceden sen mi vardın Levo?"

Abi ve ne zaman haber verecek sin?"

Neyi lan?"

Aslı'yı zekasız."

"Bilmiyorum. Dönünce artık."

"Benim bile burada olduğumu söylemedin. Bir öğrenirse dalağıma sıçar."

"Ne edlek çıktın sen lan!"

"Sedat söz konusu olunca tırsıyorum."

Tamam lan Levo kapat telefonu."

"Ali..." dedi Levent ve duraksadı.

"Ne aslanım?"

"Aslı iyi değil." dediğinde boğazımı biri sıkmaya başlamıştı bile.

"Nesi var? O kadar söyledim doktara gidelim diye. Soğukta kaldı tabii. Olmadı bu gece son paketi yapar yola çıkarım Sen..." dediğimde Levent "Ali..." diye beni susturdu.

"Ne Levent?"

"Aslı bütün yol boyunca ağladı. Hem de ne ağlamak. İçim parçalandı abi! Sana söylememem için yemin verdirdi ama rahat edemedim. İki gündür kendi kendimi yedim. Abi bu kıza ne yaptın böyle sen? İki gündür evden dışarı çıkmadı. Ekmek aslım sabah kapıya almamış bile. Aradım bir şeye ihtiyacın var mı diye yok dedi. Kapısını çaldım aralıktan baktı sadece iyiyim dedi yüzüme kapattı."

"Kapat Levent telefonu arıyorum şimdi ben onu."

"Tamam ara bakalım bir." dedi ve Levent telefonu kapattı. Aslı gittiğinden beri onu hiç aramamıştım. Deli gibi sesini duymak istemem, onu merak etmem, özlemim, onun kokusu sinmiş yatakla avunmaya çalışmaktan başka bir şey değildi. Telefonu çaldı ve üçüncü çalışta sesi duyuldu.

"Efendim?"

"Aslı benim Ali."

"Numaran hâlen kayıtlı kendini tanıtmana gerek yok," Hoş geldin eski Aslı. Hak etmiştim gerçi.

"Nasılsın?"

"Niye sordun?"

"Merak ettim"

"Merak edecek bir şey yok."

"Aslı kendini yalnız hissetmeni istemiyorum. Ben her şekilde..."

"Ali beni düşünmeyi bırak artık olur mu? Bir an önce işlemleri yaptır ve bu iş bitsin. Bende yoluma bakayım"

"Ne yolu?"

"Türkiye'den ayrılmaya karar verdim. Yurtdışında bir okul bakıyorum. Belki Milano'ya bile geçebilirim." dediğinde elimdeki telefonu öyle bir sıkıyordum ki çatırtılar geliyordu. Bunlara alışmalıydım. Ben istemiştim ve Aslı artık özgürdü.

"Ben okulunu bitirip şirketlerin başına geçersin diye düşünmüştüm."

"Sen gayet iyi idare ediyorsun. Ben kaydımı aldırmak için

bir-iki güne yurtdışındaki okullara belgelerimi göndereceğim. Mutlaka biri beni kabul edecektir. Tek sorun evliliğimiz."

"Sorun mu?"

"Evet, baştan yanlış olanından. Neyse zararın neresinden dönersen kardır. Boşanma anlaşmalı olacağı için bir sorun çıkacağını sanmam. Başka bir şey yoksa senden haber bekleyeceğim." Sesim soluğum kesilmiş, ben hâlen Aslı'nın bu kabullenişi nasıl içine sindirdiğini merak ediyordum. Merak etmekte haklıydım, ben isteseydim Aslı şu an benim olacaktı. Bu neydi hemen! Levent yol boyunca ağladı dedi ya niye sevinç çığlıkları atmak istedim biliyordum. Yine salak bir umuda sarılıp Aslı'yı aramıştım. İçten içe ömrümden gitsin istemiyordum. Onsuz nefes almak dahi istemiyordum da işte...

Onu öyle seviyordum ki benden dahi uzak kalsın zarar görmesin istiyordum.

Gün benim için kederimi unutmak için deli gibi çalışmak ve ona buna sarmakla geçti. Gece için hazırdık. Çiftlikte son kalan insanları yollayacaktık ve burada işimiz kısmen bitecekti. Neden bilmiyorum ama Duygu'nun kuzeni komiser Soner bana güven vermeye başlamıştı. Levent gittiğinden beri onu yanımdan ayırmıyor ne yaparsam sadece izlemesini istiyordum. İzliyordu ama bana karşı tepkiliydi. Çokta tın yani! Ben oralı değildim isterse canımı alsın...

"Senin freni patlatan içinizden biriymiş." dediğinde gülümsedim. Ulan bu adam gerçekten işime yarayacaktı. Zehir gibi akıllıydı.

"Yani?" dedim hiç bozmadan.

"Yani ölümden öte köy yok."

"Öyle ölüm hepimiz için." dedim. Yüzümdeki ifadesizlikle. O ara çiftliğe gelmiştik. Tarık bir-iki saat öncesinde buraya gelmiş ve son kalanları tünelden dışarı çıkarmış girişi kapattırmıştı. Şu Levent'in bulduğu sıva ustası üç günün içinde

aynı tuvaleti kaç kere bozup tekrar yapmak zorunda kaldı. Tarık telefonda "Abi Hamit abinin hanımı tuvaleti bu sefer pembe istiyor" dediğinde yılın bombasını patlatmıştı ve İstanbulda bile alay konusuydu.

"Bunca insanı Bursa'da nereye sakladın hâlen aklım ermiyor." dedi komiser.

Gülümsedim sadece.

"Bana neden güveniyorsun?" diye devam etti.

"Sana değil Duygu'ya güveniyorum"

"Anlamadım"

"Duygu için canımı veririm ve onun kanından bir damla eğer damarlarında dolaşıyorsa sende onun gibisin demektir."

"Sen gerçekten kafayı yemişsin"

"Komiser söyle bana ne kaybederim?"

"Başına bir çok dert örebilirim"

"Ördün diyelim?"

"Hapse girersin."

"Girmediğim yer değil"

"Sen gerçekten kaçıksın."

"Hayır sadece Duygu'nun kanına güvenmek istiyorum hepsi bu." dedim ve insanların yanına yürüdüm. O arada bir arabadan Emel indi. Yahu ben bu kız gitti sanıyordum. Hızla yanına yürürken o bagajdaki poşetleri bizim çocuklarla arabadan indiriyorlardı.

"Ali n'aber?" dedi sırıtarak.

"Emel seni döndün sandım"

"Bu gece dönecektim ama Tarık otobüsle olmaz dedi."

"İyi etmiş"

"İstanbul'dan uçakla gidersin"

"Ali zahmet olacak size."

"Olacak napalım." dedim alayla ve elinden birkaç poşeti lıp "Bunlar ne?"

İzim çocuklardan biri "Abi valla Emel Abla akıl etti. İn-

sanlar ne yiyecek onca saat?" dediğinde komiser yanımıza gelmişti. "Ali suları ve içecekleri de yükleyelim. Bu arada istersen ben Edirne'ye kadar otobüste giderim. Biliyorsun hastaları sona bıraktık." dedi Emel.

Ben bir şey söylemeden "Ben de gelirim." diyen komiserdi. Lan buna ne oluyordu şimdi. Emel "Ayak bağına ihtiyaç yok!" dediğinde "Kimsenin bir yere gittiği yok. Bir şey olursa hastalanan arkada kalır sonra gider. Tarık, Cenk hadi çabuk hareket saatine yetişin!" dedim ve poşetleri yanımdaki çocuklardan birine verdim. "Emel sen hazırlan bu gece yola çıkarız."

"Tamam Ali." dedi ve insanları son bir kez kontrol etmek için otobüse bindi."

Komiser anlamlı anlamlı bana bakıyordu. "N'oldu komiser?"

"Etrafında sana güvenen insan çok."

"Sağ olsunlar, Sen hazır mısın?"

"Evet."

"İyi bir-iki saate yola çıkarız"

"Eliniz çok uzak yerlere uzanıyor ve siz bu gücü kullanmıyorsunuz değil mi?"

"Komiser soru sormak yok. Gözlemle ve kararını ver." Umarım mantıklı bir karar verirdi çünkü bir ay sonunda 'Yine de ben sizin canınıza ot tıkayacağım.' diye tutturursa nefesini kesip dünyasını değiştirmek zorunda kalacaktım.

İki saatin içinde yola çıktığımızda altı arabaydık. Komiser benim yanıma geçmiş ben arabayı kullanıyordum ve Emel arkadaydı.

"Sana küçük bir daire ayarladık komiser."

"Gerek yoktu başımın çaresine bakabilirdim." O ara Emel "Neden komiser diyorsun?" dedi merakla.

"Çünkü gerçekten komiser." dedim sırıtarak.

"Ay belli polis olduğu..." dedi tiksinerek.

"N'oldu bir polis kuyruğuna mı bastı?" dedi komiser sinirle.

Emel o sinirle "Kuyruğuma bassa iyi! Beni ve kız kardeşimi kendine karı yapmaya çalıştı." diye lafı yapıştırınca komiserle göz göze geldik. Şaşkındı.

"Polise ne olduğunu sormama gerek var mı?"

"Bilmiyorum merak da etmiyorum ama umarım cehennemi boylamıştır." dedi Emel büyük bir rahatlıkla.

"Yok boylamadı ama sanırım artık harama ne göz ne el uzatamayacak." dedim sırıtarak. Emel camdan dışarıyı seyretmeye devam etti. Komiser sessizliğe büründü ben ise düşünmekten kaçtığım mavilerin özlemindeki kederime gömüldüm. Bir saatin sonunda telefonum çalıyordu. Geç kaldı... Sedat arıyordu.

"Ulan Ali! Ulan Ali! Ne zaman akıllanacaksın sen?"

"N'oldu yine abi?"

"Neredesin?"

"İstanbul yolundayım"

"Aslı nerede Ali?" dedi buz gibi bir sesle.

"Abi biliyorsun niye soruyorsun?"

"Lan ben seni elime bir geçirirsem! Ne eşeği sudan getiricem, ne sana vururken elime acıyacağım."

"Abi böyle olması gerekti."

"Ne gereği Ali! Kızı İstanbul'a yolluyorsun ona tamam da Kadiköy'e göndermek neden?"

"Biraz biz Kadiköy'de kalalım abi!"

"Aslı Ali böyle istedi demiş."

"Kime demiş?"

"Duygu aramış, Aslı bir şey söylememiş ama Gül Abla'nın senini duymuş senin Çirkin. Kimi uyutuyorsunuz lan siz? Kız yıllardır bizim yanımızda master yaptı. Atlamış gitmiş hâliyle..."

Duygu gerçekten çakaldı. Biraz sonra Sedat kapatır o arar-

dı.

"Gittiyse gitti abi! Kızı aç bırakmadım açıkta bırakmadım."

"Ali neler oluyor?"

"Abi bir şey olduğu yok."

"İyi al kızı getir eve, senin bir boku halledeceğin yok! Sevmeyi bile beceremedin yarım akıllı! Perişan etme garibi oralarda dönün eve!" dedi Sedat ve sinirle kapattı. Sedat haklıydı. Ben sevmeyi bile beceremeyen bir hayvandım. Boşanalım derken tek amacım onu benim gibi birinden kurtarmaktı, peki beni ondan kim kurtaracaktı? Gönlüm salaklık edip birine daha bağlanmayı seçmişti. Sen kim sevmek kim eh benim salak yüreğim...

Şişli'deki galeriye geçip Emel'i komiserle birlikte havaalanına göndermem gerçekten ilginçti. "Tarık Emel'i havalimanına bırak..." demeye kalmadı. "Ben bırakırım." dedi komiser. "İyi," dedim ama daha güven yok. Arkalarından çocuklara takibe almalarını söyledim. Galeride birkaç saat oyalanıp şirkete geçtim. İstanbul'a gelmek için can atarken burada olmanın bana hiç iyi gelmediğini anlamam uzun sürmedi. Aklım fikrim Aslı'nın yanına gitmek için bir bahane arıyordu. Gerekli bahaneyi bana Levent verdi. Çalan telefonu açtığımda "Lan Ali kök saldım üç gündür burada. Ben gidiyorum. Sen gel çok istiyorsan"

"Gelemem"

"Ali, abi aradı Ali gelecek olursa haber ver dedi. Bence ne bok yiyorsan bir an önce Sedat'la konuş."

"Tamam lan başladın yine kaynana gibi."

"Gel lan çabuk."

"Niye lan!"

"Nur'uma gidicem ben"

"Hay senin..." sinirle arabanın anahtarını alıp çıktım.

Akşam rakıyı sabah votkayı fazla kaçırmıştım. İlk eve uğ-

tayıp biraz daha içtim. Beklesin Levent! Sonra üzerimdeki tişört ve şorttan kurtulup banyoya girdim. Aynaya baktığımda perişan halimi görmem bir oldu. Acıyla güldüm. Yapacak bir şey yok! Seslice "Geçecek!" dedim. Duşa girip soğuk suyu açtım. Altında titrerken içimdeki kasvetten kurtulmaya çalıştım. Aslında kurtulmaya çalıştığım kasvet değil aşkımdı. Ağzımdan istemsizce çıkan kelimeleri duymak bile yüreğimin aklıma ihanetiydi. "Seni gördüğüm güne lanet olsun Aslı!" Giyindim çıktım, arabaya bindiğimde saat dörde geliyordu. Kaç gündür ertelediğim telefon konuşmasını yapmak için ekrana dokundum. Telefondaki sese "N'aber kız?" dedim sırıtarak.

"İyilik Ali senden n'aber?"

"Müjde senden bir şey isteyeceğim ama şimdilik aramızda kalacak."

"Tabii söyle!"

"Avukatlardan birine Aslı'yla benim boşanma kağıtlarımızı hazırlat"

"Ne?"

"Duydun!"

"Ali bu ne demek şimdi?"

"Müjde ne ne demek? Boşanacağız işte!"

"Mal varlığı..."

"Hepsinin sahibi Aslı biliyorsun. Yönetim bizde sadece."

"Ama..."

"Aması yok Müjde! Okulu bitip o hazır olana kadar biz yönetiriz sonrası ona kalmış."

"Abinin haberi var mı?"

"Kendim söylemek istiyorum. Sen karışma!"

"Tamam." dedi şok olmuş bir şekil telefonu kapattı. Kafa karışıklığıma aldırmadan Kadıköy'deki evin önünde durdum. Burada güzel günlerimiz geçmişti. Çirkin'in peşinden az koşmamıştık burada rahat etsin diye. Duygu hayret bu saat olmuş beni aramamıştı. Kesin bir plan yapmış ve çoktan uygulamaya koymuştu da umarım hepimizi üzecek bir şeyler

olmaz diye düşünerek arabadan indim. Levent eli kolu poşet dolu karşıma dikildi. "Bunlar ne?"

"Yahu kaç gündür Aslı'ya ısrarla gel yiyecek bir şeyler almaya gidelim diyorum istemiyor. Ara ara pizza söyledi. Ben de bir şeyler aldım geldim." dedi Levent sinirle.

"İyi ver bana çıkarırım." Levent sırdaş olarak önümde dikildi ve gözümün içine baktı.

"Ali neler oluyor?"

"Boşanacağız, aşk bana göre değil Levo!"

"Ne yani pes mi edeceksin?"

"Aşk için savaşmak bana göre değilmiş. Canını çok yakıyorum kızın."

"Ali hata ediyorsun"

"Etmiyorum vefakar etmiyorum." dedim.

Sessizce poşetleri elime verdi ve "Bensiz mi içtin lan şerefsiz?" diye kükredi.

"Nerden anladın lan? Çok mu belli oluyor?"

"Bana sadece içince vefakar dersin lan sen. Hadi poşetleri bırak da gel devam edelim."

"Lan sen Zeynep'i görmeye gitmeyecek misin?"

"Giderim kaçmıyor ya."

"Bekle o zaman dallama," dedim ve apartmana girdim. Boşanacaktım boşanmasına ama gel de bu aldığın kararı kabullen! Ne yerde ne gökteydim. Bir garip seherdeydim diye şarkı bile söyleyecek kadar efkarlıydım. İçim onu görecek olmanın telaşına düşmüş kuşun ağzında yüreğim çarpıyordu. Onu görünce kararımın pişmanlığında boğulacaktım. Asansörü kullanmak yerine ağır ağır merdivenleri tırmandım.

Tam sırasıydı ikinci katta ayakkabılarını giyen mağdur Nurten Ablanın benden dayak yiyen kocasıyla karşılaştık. Adam dalgın dalgın kafasını kaldırınca "Eşhedüenlaaaa," diye başladı. Gülmem geldi gülmedim. "İyi akşamlar" dedim ve merdivenlere tırmanmaya devam ettim. Duygu'nun eski

evinde bizim oturamadığımız yeni evimizin kapısında poşetler elimde dikiliyordum. Zile basmayı deli gibi isterken bir o kadar cesaretimde yoktu. İçimden kim olduğunu bilmediğim Ali bas hadi diye avaz avaz bağırırken, âşık Ali basma, bırak kızı yoluna gitsin mutlu olsun deyip duruyordu. Beynim patlamak üzereyken kapıya poşetleri asıp hızla aşağı inmem bir oldu. Levent karşı sokakta bizim spor salonundan birileriyle konuşuyordu benim arabaya bindiğimi görünce hemen yanıma bindi.

"Hadi gidelim Beyoğlu" dedi sırıtmadan.

"Lan hayvan herif git sevdiğini gör düş yakamdan."

Gaza bastığım gibi kanımda düşmeyen alkol oranını daha da yükseltmeye doğru yola çıktık. Nereye gittik? Kaç mekân gezdik? Hepsi aklımda ama Levent'le o şarkıyı niye söyledik valla çıkamıyorum.

"Neyleyim köşkü... Neyleyim sarayı... içinde salınan yar olmayınca..."

Aslı'ya olan aşkım beynimde dönüp dururken gecenin kaçında bilmem kaç şişe içtiğim içkinin tesiriyle uyuya kaldım. Sabahın yedisinde gözlerimi açtığımda sanki hiç uyumamış gibi bitkin ve mutsuzdum. Aklımda hâlen o mavi gözler, fikrimde boşanmak!

Duş alıp çıkmak için yarım saatim vardı. Ağzımın içi zehir, gözlerim kan çanağıydı ve ben kaçıyordum. Ceset misali hazırlanıp aşağı indiğimde Levo ayısı ben karşıladı.

"Geldin mi?" dedim uyku sersemi.

"Yoo evde uyuyorum"

"Çok içmişiz o'lum ya!" dedim. Arabanın koltuğuna külçe gibi yayılıp kafamı dayadım. Gözlerimi bile açamıyordum.

"Ali, Sedat dönünce seni yaşatmayacak. Hatta oraya gelip kafana sıkıp geri dönebilir"

"Yaşatır yaşatır."

"Ulan haber verseydin bari..."

"Evet"

"İyi bir kere de vermeyeyim."

"Sen bilirsin. Benim haberim yok." dedi ve gaza bastı.

"Duygu ağzına sıçacak..."

"Aramış lan dün gece umarım açmamışımdır."

Kabahatliydim ve Çirkin'i özlemiştim. Gerçi onu görmeye gitsem çok üzülecek ve çözüm üretmek adına bir sürü plan yapıp duracaktı.

"Açsan Sedat bizi bulurdu" dediğinde ikimizde gülüyorduk. Havalimanına geldiğimizde "Hadi git bekleme git uyu Levo!"

"Çocuklar bindirir seni," dedi..

"Peki anne," dedim alayla. Levent gaza basıp ayrılırken ben çantam elimde havalimanına giriyordum. Bu ayrılığın bana iyi geleceğini umuyordum. Levent dün Dubai işinden bahsedince ben balıklama atlamıştım tabii. Bu kadar yakınında olup da onu görememek ölümdü. Gidecek ve şu boşanma işi sonuçlanana kadar gelmeyecektim.

Kurkçu dükkânı

Dubai'den döneli iki gün olmuştu. Tabii iki gündür telefonlarım susmuyordu. Sedat Dubai'ye vardığım gün beni arayıp ağzına geleni söyledikten sonra bir daha aramadı. Onun bıraktığı bayrağı Duygu devir alıp her gün aradı. Gelmeme birkaç gün kala artık bende sabır tükenmişti, sonunda azarı yedi.

"Ali kıza ne nedin? Ne sesinde hayır var ne yüzünde! Rengi mengi yok kızın!Yeminle bak kızmaya başlıyorum. Ay şunun şurasında doğurdum doğurucam üzme beni ya! Niye böyle yapıyorsun? Aslı'yı yanımda istiyorum."

"Duygu senin hormonlar yine fazla çalışıyor herhalde! Motoru bir soğut kaynattı yine!"

"Ali'm ara söyle o zaman günah değil mi orada bir başına! Dönsün evine."

"Duygu delirtme beni!"

"Sen ki öksüzlüğü yetimliği kimsesizliği bilen Ali, her şeyi geçtim onu nasıl yalnız bırakırsın? Hadi çiftliğe getirmeyeceksin niye sen yanında değilsin? Bu kızın ne bir dostu ne bir arkadaşı ne de dertleşeceği kimsesi yok Ali!"

"Gelicem bir-iki güne zaten. Karışma sakın, böylesi onun için daha iyi olacak."

"Ali'm ne demek karışma!"

"Duygu yeter! Zorlama olmuyor. Benden daha iyilerine layık o anladın mı? Benim gibi biri onu mutlu edemez"

"Ali'm bu söylediklerinden ne anlamalıyım"

"Hiç! Koca bir hiç Duygu! Aslı'ya bunu borçluyum. Nasıl olacak bilmiyorum ama onun normal bir yaşantısı olacak, bunu ben sağlayacağım."

"İyi Ali'm olmadı bir memur bir de damat bulup kıza telli duvaklı düğün yaparız."

"Bırak artık kurcalama! Şimdi kendini kötü hissetse de

ilerde iyi olacak."

"Ali tamam da..."

"Hadi kapatıyorum! Aslı konusunda konuşacaksan beni bir daha arama." dedim ve suratına kapattım. Ne yapayım! Alıştıra alıştıra bir şeyleri ifade etmiştim. Direk boşanıyoruz desem kesin doğurur. Zamansız doğurdu diye Sedat beni kesin vurur! Al başına belâyı... Sonraki günler Duygu durur mu, aramaya devam etti ama baskı yapmadı. Saçma salak "Yani sen şimdi Aslı'yı seviyorsun öyle mi? Yani onun iyiliği için ondan uzak duruyorsun? Doğru anladım değil mi? Yani Aslı her şeyine razıyım dese onu bırakmaz mısın?" diye ara ara inceden inceden sorup durdu ama ilk günlerdeki gibi cırlamadı.

Dubai beklediğimden daha iyi geçmişti. İşe kendimi kanalize edip bu kafayla bir çok iş bitirmiştim. Teslimatları yani insancıkları el altından işlerine, yeni yurtlarına yerleştirip, güzel bir anlaşma bile yapmıştım. Sedat telefonda "Ulan Ali manyak mısın? Petrolle kıçımızı mı yıkıcaz! Girme o işe!" diye bağırdı. Tabii sonra "Ne hâlin varsa gör lan Ali," diye telefonu kapattı. Bana kızgınya ne yapsam yaranamam. Üç gün sonra Bekir arayıp "Lan Ali yavaş gel Türkiye yetmedi Dubai'de ünlü oldun. Televizyonu aç!" dediğinde televizyonu açtım. Valla televizyondaydım. Yeni yaptığımız petrol rafineri ortaklığı Türkiye'de fazlaca ses getirmişti.

"A-ha valla ben." dedim alayla. "Dubai öküzü gibi çıkmışsın Ali!" dedi Bekir kahkahayla.

"N'aber Laz?"

"İyi ne olsun sende ne var ne yok?"

"İyi valla bu iş umduğumdan fazla ses getirdi."

"Öyle, Sedat kuduruyor bizi ifşa edeceksin diye."

"Öyle ya da böyle tanınıyor."

"Bilmem beni karıştırmayın da."

"Valla anca beraber kanca beraber." dedim ve telefon iş

ağırlıklı bir konuşmadan sonra kapatıldı. Spiker "Genç işadamlarımızdan Ali Aral Dubai' de yaptığı anlaşmanın detaylarını TCN merkez bürosundan Ayla Gebizli'ye anlattı. Genç işadamı yönettiği şirketler topluluğunun yeni yatırımı hakkında umut vadediyor."

Konuşmaya başladığımda televizyonu kapatmıştım. Acaba hep Dubai'de mi kalsaydım. En azından orada iç huzurum daha sağlıklıydı. Aslı'yla görüşmeyeli bir haftadan fazla olmuştu. Onu aramak gelmedi içimden yalan değil. Sesini duyup tekrar onun aşkında kaybolmak istemedim. İnsan başına gelince bir şeylerin farkına varıyor. Zaman her şeyin ilacıdır derlerdi de anlamazdık. İster acı çekerek, ister gebererek hayat devam ediyordu. Onsuz ölürüm diye kurulan cümlelerin hepsi boş laf! Eşek gibi yaşıyorsun! Anıra anıra da olsa yaşıyordun da eğri otur doğru konuş... zordu.

Geldiğimden beri sanki her yol ona çıkacak! Her yer o kokuyor! Her yerde onu görecekmişim gibiydi. Buda yetmezmiş gibi Müjde sabah şirkete gelip hazırlanan boşanma kağıtlarını bana verdiğinden bu saate kadar kolumu bile kıpırdatmamıştım. Telefon bana bakıyordu ben telefona! En sonunda telefonu elime aldım ve Cengiz'i aradım.

"Söyle abi!"

"Cengiz, Aslı okulda mı?"

"Gitmedi abi bugün okula."

"Niye?"

"Bilmiyorum abi evde şu an."

"Lan ben size her şeyden haberim olacak demiyor muyum?"

"Abi ne bilim evde diye..."

"Kapat lan!" dedim ve hızla Aslı'yı aradım açmadı. İçime bir sıkıntı düştü. Ya da bahane...

Masanın üzerindeki boşanma kağıtlarını alıp şirketten çıkıp Kadıköy'e geçtim. Zile deli gibi basıyordum ama açan

voktu. Tam kapıya yükleneceğim Aslı kapıyı açtı. "Ali!" dedi şaşkınca. Tanrım her hâli çok güzeldi bu kadının! Haksızlık ama ya!

"Telefonun nerede? Kaç saattir kapıyı çalıyorum!" diye kükredim.

"Uyuyordum. Telefonum sessizde!"

"Okula niye gitmedin?"

"Dersim yok bugün! Niye bağırıyorsun kapının önünde girsene!" dediğinde girmek gibi bir niyetim yoktu. Takii yan komşu Gül Abla kapısını açıp "Ali oğlum hoş geldiniz" dediğinde girmek zorunda kaldım. "Hoş bulduk!" dedim ve kapıyı kapattım. Aslı merakla elimdeki dosyaya bakıyordu.

"Niye geldin?" dedi gözlerini dosyadan uzaklaştırıp.

Dosyayı masanın üzerine fırlatıp "Boşanma kağıtları için buradayım. İmzalarsan iki güne özgür olacaksın."

"Bu kadar günden sonra boşanma kağıtlarını getirmek için mi geldin?"

"Uzatma Aslı!"

"Haklısın." dedi ve hırsla dosyayı açıp "Nereyi imzalayacağım?" diye sordu.

"Ne bileyim!" diye bağırdım.

"Bağırma Ali!"

"Bağırtma lan sen de!"

"Defol git Ali! Ben bulurum nereye imza atacağımı! Boşanmayı bile beceremiyoruz." dedi ve hızla bir yerleri imzalamaya başladı. İmzaladı ve dosyayı kapatıp burnumun ucunda durdu. Burnu kızarmış gözleri dolu doluydu. Dosyayı göğsüme doğru vurup "Al! Şimdi gidebilirsin" dedi. Bitmişti. İmzalamıştı. Tam kolundan yakalayıp kendime çektim kapı çaldı. "Kimseyi bekliyor muydun?" dedim o ara telefonum çaldı. Delikten bakarken Cengiz telden "Abi Duygu geldi." dediğinde ben zaten kapıyı açmış Duygu'yla bakışıyordum.

"Ağaç ettiniz beni kapıda zaten belim ağrıyor! Ooo Ali Bey

teşrif etmişler! Yüzünüzü gören cennetlik." Duygu, Ali'm demediğine göre bana kızgındı. İçimde kırıp dökülen her şeyi her zamanki gibi bir rafa kaldırıp Duygu'ya gülümsedim.

"Duygu bir nefes al be kızım!" dedim ve ona sarılıp iyice büyümüş karnını okşadım. Duygu içeri girdi tam kapıyı kapatacağım "Sedat geliyor." dedi. Hayırlı işler!

"İyi benim şirkette işim var." dedim ama tam çıkacağım Sedat kapıda belirdi.

"Ooo Ali Bey de buradalarmış." dedi Sedat. Hey Allah'ım! Bir çift bu kadar mı birbirine benzer.

"Ben de tam çıkıyordum"

"Nereye Ali?"

"Şirkete abi nereye olacak..."

"Beraber çıkarız birazdan." dediğinde Duygu ve Aslı salondaki koltuklara geçmişlerdi. Aslı suskun! Dosya elimde. Duygu, Sedat'ın gözüne bakıyor, belli derslerini çalışıp gelmişler. Sedat ellerini cebine soktu ve "Nedir derdiniz?" dedi bana bakarak.

Gel de cevap ver! Ya da verme...

"Duygu yine ne yumurtladın?" dedim sırıtarak.

"Ali'm prensesi yumurtlamama az kaldı."

"Ali, Aslı! Hazırlanın çiftliğe dönüyorsunuz. " dedi Sedat. Aslı gözüme bakıyor.

Aslı "Yok abi ben böyle iyiyim." dedi benden ses çıkmayınca.

"Kız Aslı ne demek iyiyim. Bu iyi hâlinse ben valla hamile değilim."

"Sizin başka işiniz yok mu?" diyerek konuyu saptırabilirdim.

"Yok Ali! Bir derdimiz siz varsınız. Ha eğer dönmezseniz biz burada kalacağız."

"Ne!" diye kükreyen Sedat'tı

"Ay Sedat bağırma ya bebek korkuyor." dedi Duygu şirin-

ce.

"Tamam canom! Bağırtmasana Ali beni."

"Abi ben ne dedim? Aslı burada iyiymiş işte neyin zorlaması bu?"

Aslı "Benim adıma konuşma Ali!" diye sinirle bana baktığında beni boğabilirdi.

"Sen konuş o zaman Aslı hepimiz seni dinliyoruz" dedim kaşlarımı kaldırıp.

"Beni buraya gönderen, çiftliğe gitme diyen sensin sen konuş!"

"Anasını satayım keyfimden getirdim seni bende buraya! Olmuyor işte kızım yapamıyoruz."

"Aşk olsun size ya!" dedi Duygu sitemle. Sedat "Duygu!" dedi sussun diye.

"Duygu yeminle sizinle bir ilgisi yok!" dedi Aslı.

"Neyle ilgisi var?" dedi Duygu tedavi edici bir sesle.

"Neyle olacak Ali'nin yüzünden"

"Aslı!" diye kükrediğimde Duygu "Aranızda neyi paylaşamıyorsunuz bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Aslı çaresizce. Duygu, "Bir kere soracağım. Ali'mle aranda olanları şu an için arka plana atıyorum. Sen bizden sıkıldın mı? Ayrı mı yaşamak istiyorsun?"

"Tabii ki hayır!"

"Ne!"

"O zaman bugün benimle çiftliğe dönüyorsun," dediğinde Aslı, bana baktı.

"Ben..."

"Ali'm dönüyor, di'mi?"

"Nerede isterse orada yaşasın..."

"O zaman sorun yok! Bugün eve dönüyorsun..."

"Tamam ama..."

"Ama ne?"

"Toplanmam uzun sürer bekleyecek misin?"

"Bizim doktorda işimiz var." dedi Duygu bana bakıp.

"Tamam ben getiririm." dedim, ne diyeyim? Duygu ve Sedat çıkar çıkmaz kapanan kapının ardından, "Sen ne bok yemeye çalışıyorsun?" dedim sinirle.

"Benimle doğru konuş! Hatta bundan sonra daha düzgün konuşacaksın yoksa cevabını alırsın."

"Allah Allah!"

"Şimdi çık evimden! Beni götüreceksen aşağıda bekle." dedi ve mutfağa geçmek için iki adım attığında onu kolundan tutmam bir oldu.

"Neden kabul ettin?"

"Artık ne istersem onu yaparım. Sen hayatımda yer almayacaksın diye onlardan kendimi ayrı tutacak değilim! Onlar benim de ailem." dedi gözleri hala dolu dolu titreşiyordu. Kokusu ciğerlerimi ele geçirdiğinde kalkanlarım birer birer düşmeye başlamıştı.

"Boşandığımızı öğrendiklerinde ne olacak bunu düşündün mü?" kolunu bırakıp onun çekim alanından çıktım.

"Bunu da sen düşün"

"Belki böylesi daha iyi olmuştur. Öğrendiklerinde orada kalmak istemezler sanırım"

"Ben...Ben bunun için gitmiyorum" dedi ve yüzü daha bir beyazlaştı.

"Ne için gidiyorsun?"

"Onları seviyorum." dediğinde kahkaha attım.

"Harika! Artık yapacak bir şey yok. Bir haftaya kadar öğrenirler ve sonrası sonra!" dedim ve kapıya ilerledim. "Hazır olunca Cengiz seni çiftliğe bırakır."

"Duygu'ya beni bırakacağını söylemiştin."

"İşimin çıktığını söylersin." dedim ve vurup kapıyı çıktım. Bu çiftlik işi iyice canımı sıkmıştı. Elimde boşanma dosyası şirkete geçip bütün sinirimi işten çıkardım. Dosya masamın üzerinde öylece bana bakıp durdu. Aldığım kararı tekrar gözden

geçirdim. Haklıydım! Neyi düşünüyordum ki! Aslı'yı geceler boyu düşünüp geçmişe gömmeye karar vermemiş miydim? Avukatı çağırıp "Her ikimizin imzaları tamam. Bizim tanıdık hakimle halledin uğraştırmayın beni! Sessiz sedasız bitsin." diye talimat verdim.

"Mal varlığı bölümü?"

"Müjdeyle konuş o ne yapacağını bilir"

Avukat "Peki Ali Bey" dedi ve çıktı. Bütün gün avare misali işlere bile kafa veremedim. Boşanma evraklarını verdim ya gözümün önünde manyak manyak görüntüler belirmeye başladı. Yüzü belli olmayan adamların yanı sıra Alp şerefsizi sarılmış benim hatuna, iki-üç tane Aslı'ya benzer çocuklarla mutlu mesut! Hayalimde kahroldum gerçekleşince ne yapacaktım? Eninde sonunda Aslı'nın seveceği uğruna bebeklerini yapacağı bir adam olacaktı. Yüreğimde kapanmayacak bir yaram olmuştu. Pişmanlık beni ele geçirmeden buna bir dur demeliydim. Artık kusana kadar içer miydim? Ringe çıkıp eşek sudan gelene kadar dayak mı yerdim? Günün ilerleyen saatlerinde belli olacaktı.

En kötü yanı Aslı'nın çiftlikte kalmaya başlamasıyla daha da çıkmaza girecektim. Nitekimde öyle oldu.

Bütün gün şirkette işleri toparlayıp akşamın dokuzunda eve geldiğimde telefon çalmaya başladı.

"Ali'm nerdesin?"

"N'oldu Çirkin?"

"Yemeğe gelmedin."

"Gelecek miydim?"

"Ali'm sen beni ne kadar üzer oldun!"

"Duygu işler yoğun ve ben o kadar yolu gidip gelmek istemiyorum."

"Ailemizi bir arada istiyorum. Gelip gideceksin. Buraya taşınırken bunu biliyordun. Baştan bizi buraya getirmeseydiniz o zaman." dediğinde nokta konulmuştu ve benim buna ne bir cevabım, ne de bir bahanem vardı çünkü onlar benim

ailemdi. Aslı'yla boşandıktan sonra zaten büyük ihtimal hepsi çiftlikten ayrılma kararı alacaklardı. Oyalana oyalana evde birkaç duble bir şey içip yola çıktım. Saat on bir gibi çiftlikteydim. Bütün aile ve Aslı salonda oturmuş çay içiyorlardı.

"Selamün aleyküm ev halkı!" dedim ve çay masasının üzerinde duran kurabiyelerden alıp ağzıma attım.

"Kız Çirkin sen mi yaptın bunları?"

"Ay yapıcam yapıcam da işte! Sedat izin vermiyor ki Zeynep'in yanına gideyim." dedi ve kalkıp bana sarıldı. "Hoşgeldin Ali'm!"

"Ben seni götürür getiririm canını sıkma güzelim."

"Nereye götürüyorsun lan! Bebek olana kadar gözümün önünden ayrılamaz."

"Of Sedat'ya iki yemek öğrencem o kadar ortak oldum ya!"

Selma gözünü devirip "Ali aç mısın?" diye sordu.

"Yedim Selma. Nerde bizim paşa?"

"Arkadaşları çağırdı meyhaneye gittiler" dedi Bekir dalgayla.

"Komik şey!" dedim sırıtarak. O ara Aslı ve Selma biten çayları tazeliyordu. Ben Aslı'yı yok saymakta bulmuştum çareyi, karşıma geçip "Çay?" dediğinde "Hayır." dedim. Öylece ayakta bir-iki saniye dikildi. Elindeki bardağı kafama geçirecek sandım bir ara.

Ben Bekir'e dönüp "Yarın galeriye birini göndericem işine yararsa bir yerlere yerleştir." dediğimde ancak mutfağa geçti. "Sağlam mı?" diye sordu Bekir.

"Dubai'den, babası Türk, annesi Arap. Sağlam gibi ama dikkat et sen yine."

"Yaşı kaç Ali? Elin bebeleriyle uğraştırma beni..."

"Abi biz yaşlarında. Petrol hakkında bilmediği yok. Birkaç ay takılsın. Sonra onu Dubai'ye işlerin başına koyacağım"

"Bizi tanısın yani diyorsun"

"O bizi, biz onu." dediğimde Aslı tepsi elinde çay dağı-

tıyordu. Bütün gece Bekir dahil herkes beklenti içeresinde, gözüme gözüme bakıp durdular. Konuyu açmamı istiyorlardı ama benden yüz bulamadılar. Saat bire geliyordu ve artık kaçma vaktiydi. "Sizin uykunuz yok galiba ben yatar. İyi geceler herkese." dedim ve ayağa kalktım. Merdivenleri bir bir çıkarken arkamda kafalarında bir sürü soru işareti bulunan ailemi bıraktığımın farkındaydım. Onlar benim ciğerimi bilirdi ve Duygu dahil kimseye bir şey söylememiştim. Hepsinin yüzünde bir o kadar meraklı bir o kadar açıklama yapmamı bekleyen ifadeler vardı. Hepsini geç, Aslı'yı yok saydığımı hepsi anlamıştı. Aslı bütün gece gözleri dolu dolu sessizce oturmuştu.

Yukarı çıktığımda üzerimdekilerden kurtulup duşa girdim. Yorgunluk bedenimde kendini belli ederken, aklım hallaç edilip bırakılmış gibiydi. Tıraş, duş derken odaya çıktığımda geceliği üzerinde Aslı aynanın karşısında saçlarını tarıyordu. Geceliği mi? diye sorgulayan aklım şaşkındı.

"Aslı?" Beni baştan aşağı süzdü ve "Ne?" diyerek saçlarını taramaya devam etti. Tamam geceliği rüyalarımı süsleyen seksilikte değildi de öyle hanım hanım durmuyordu yani!

"Senin burada ne işin var?"

"Bu nasıl bir soru? Burası benim odam."

"Ben başka bir odada kalırsın diye düşünmüştüm."

"Ali sen değil miydin? Boşanana kadar kimseye bir şey söyleme diyen." açıklaması mantıklıydı.

"Tamam ben aşağıda bir odaya geçerim." diyerek dolaptaki tişört ve eşofmanımı aldım.

"Duygu aşağıda haberin olsun"

"Bu ne lan kıskaca aldı Çirkin bizi." diye sinirden kudururken Aslı yorganın içine girmiş odanın ışıklarını kısmıştı. Bense aptal aptal ona bakıyordum. Bu ne rahatlık! Tabii bayrak direği gibi dolaşan benim anasını satıyım!"

"Yemem seni korkma!" dedi bir de arkasını dönerken.

Ulan şimdi kim kimi yiyecek göstermek vardı ya neyse!

"Senin o koca çenen benimle doymaz." dedim ve yorganı kaldırıp içine girdimde kokusu yorganı kaldırmamla beynimi uyuşturdu. Kâbus resmen kâbus!

"Sanki benimle hiç uyamadın."

"Aslı sus artık!" dedim ve hatun öyle bir sinirle bana doğru döndü ki kaşlarını kaldırmış şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Susmuyorum! Ne yapacaksın? Boşar mısın?"

"Aslı sen kendinde misin?" dediğimde doğrulmuştum. Hatun bağırıyordu valla!

"Gayet kendimdeyim. Deliye çevirdin beni ya!"

"Lan bağırmasana!"

"Bağırıyorum sıkıyorsa sustur!" dediğinde onu kollarından tutmuş ağzını kapatıyordum. "Aslı kapat çeneni!" diye sessiz ama sinirle üzerine abandım. Gözlerinden süzülmeye başlayan yaşlar seli andırıyordu. Hani insanın ne yapacağını şaşırdığı anlar vardır ya o an işte bu andı.

"Bak tamam! Bağırma dön arkanı uyu!" dediğimde durulduu. Elimi usulca ağzından kaldırıp üzerinden çekildim. Hiçbir şey söylemedi arkasını dönüp sessizce ağlamaya devam etti. Bütün gece ne o uyudu ne ben... Sabaha karşı Aslı'nın uyuduğunu yine deli yatışından anlamıştım. Aslı'dan uzaklaşa uzaklaşa yatağın ucuna gelmiştim, neredeyse düşecektim. Ben ondan uzaklaştıkça o üzerime çıktı. En sonunda isyan edip kalktığımda yastığımı alıp halının üzerine yayılmam bir oldu. Bu bir çare miydi? Tabii ki hayır ama onu seyretmenin bile benim için ödül olduğu kesin...

Sabah gözlerimi klasik şekilde açtım çünkü telefonum zırıl zırıl ötüyordu. Gözlerim gecenin uykusuzluğundan, aklım gecenin siniriyle yorgun berbat olduğuma emindim.

"Ali herkes seni bekliyor nerdesin lan?" diyen yine benim vefakar Levent'ti. Gözlerimi açmadan "Saat kaç?"

"On Ali on! Dokuzda burada olacaktın. Şu Çinlilerle son

görüşmeydi. Adamlar azimle bekleyeceğiz diye tutturdu." dediğinde ben hızla doğruldum. Allah'ım her yerim ağrıyordu. Yatağa baktığımda Aslı'yı göremedim. "Tamam Levent geliyorum bir saate." dedim ve duşa girip hızla giyindim. Aşağı indiğimde tam kapıdan çıkıcam kızların gülüşmeleri dikkatimi çekti. "Harika olmuşsun okuldaki erkeklerin yerinde olmak istemezdim" Duygu...

"Güzel olmuş muyum? Bunu dün aldım biraz kısa ama..." Aslı...

"Hiç de kısa değil, hem kalın çorapla harika durmuş." Selma...

Ne ara salona girdim ne ara Aslı'nın minicik lolita eteğini ve o ince belini saran boğazlı göğüslerini sıkıştıran kazağını gördüm sormayın. Bağırsam bağıramam! Sussam susamam! Aklım felç olmuş ne yapacağımı bilemedim. Aklımda ne toplantı kaldı ne de Çinliler. Beni gören Duygu "Ali'm Günaydın!" dedi. Benim gözlerin kırpılmadan Aslı'nın üzerinde olduğunu söylememe gerek yok sanırım.

"Günaydın" dedim ve Aslı'nın yanına oturdum. Oturdum oturmasınada hatun aceleyle ayağa kalkıp "Hadi ben geç kaldım akşam görüşürüz kızlar." dedi ve çay bardağını kafasına dikip kalktı. "Sen hani okula devam etmeyecektin?" dedim buz gibi bir sesle. Aslı yurtdışında okul bakacaktı ama bunu direk Duygu ve Selma'nın yanında soramazdım. Onu bu elbiseyle okula göndermemek için bir bahane bulmalıydım. Niye mi? Allah beni kahretsin deli gibi kıskanıyor, deli gibi acı çekiyorum.

"Ben öyle bir şey söylemedim." dedi duralayarak.

"Okul araştıracağını söylemiştin"

"Senden beklediğim başka okullara göndermem gereken evrak gelmedi. Boşuna dönem kaybetmeme gerek yok." dedi ve "Görüşürüz" diyerek kapıya yürüdü. Duygu ve Selma film izler gibi bizi izliyordu. "Aslı!" dedim böğürerek.

Aslı kaşı havada gayet umursamaz bir şekilde bana döndü ve "Evet?" dedi. "Seni ben bırakırım."

"Gerek yok Tarık bekliyor."

"Sana seni ben bırakacağımı söyledim."

"Ben de gerek yok dedim"

"Ay Aslı ne var kocan seni bıraksın. Neyin inadı bu?" dedi Duygu!

"Ben etrafta koca moca göremiyorum." dedi ve sinirle kapıya yürüdü. Duygu ve Selma gözlerini on karış açmış bana bakıyorlardı. Selma patladı "Aferin Ali! Sonunda kızı bu noktaya getirdin! Tebrik ederim" dedi ve masadan kalktı. Duygu "Hayret ben şimdiye Aslı'ya doğru uçuşa geçersin diye düşünmüştüm." Diye devam etti.

"Duygu hiç havamda değilim."

"Beter ol Ali. Sen her şeyi hak ediyorsun." dedi ve masadan kalktı. Göt gibi kaldım. Bütün günüm Aslı'nın o kıyafet içinde okulda salına salına gezdiğini düşünmekle geçti. Ne Çinlilerle toplantıdan bir şey anladım, ne de diğer işlerden. Akşam yine bana içkinin yolları göründü. Akşam üstü Duygu aradı ve "Bugün evde ol Soner gelecek." diye ültimatomu verdi.

Aslı aklımı başımdan almıştı. "Soner kim kızım!" diye sormam gayet doğaldı.

"Kim olacak komiser olan hani başıma sardığınız dayımın oğlu"

"Lan ben mi sardım başına! Sen o kocan olacak Sado'ya söyle..."

"O benim kocam değil! İyi neyse ne, saat sekizde evde o aileden biriyle yalnız olmak istemiyorum."

"Duygu..."

"Efendim"

"Niye ailene bu kadar tepkilisin? Biraz ılımlı olsan olmaz mı? Sedat bile senden daha anlayışlı. Bak bize şu hayatta hiçten halliceyiz. Sapız be kızım..."

"Allah herkese sizi aile diye versin Ali'm. Hem... hem... Senin sapın Bekir, benim sapım sensin, Sedat senin her şeyin, Selma benim kardeşim. Başka kimseye gerek yok Ali'm. Ha bu arada Aslı'da benim kardeşim ve bu ne olursa olsun böyle kalacak bunuda unutma."

"Yalnı sen bu çenenle dünyaları devirirsin Çirkin tamam gelirim akşam ben."

"Dur dur sırası gelmişken, siz bu Soner'i işlere mi soktunuz?"

"Ben bilmem."

"Ali!"

"Benden duymadın ama..."

"Tamam söyle sen Ali'm bir ben bir Selma başka kimse bilmez"

"Selma bilmese ölür zaten."

"Ya tamam söyle sen"

"Bu senin komiser bizim işlerden birine çomak soktu. Ya öldürecektik, ya da bizden yapacaktık. Hoş ben öldürelim dedim. Levent çok ısrar etti ama senin Sedat izin vermedi. En son Trabzondaki bir işi izlesin diye gönderdim. Baktım ordaki işleri ele almış, bağlantılarını kullandı. İşleri hale yola soktu. Geleceğinden haberim yoktu valla ben orada biliyordum"

"Anladım. Ali'm geç kalma."

"Görüşürüz Çirkin"

En nihayetinde akşam emir demiri keser diyerek yine çiftlikteydim ve şöminenin karşısında oturmuş sakinliği dinlemeye çalışıyordum. Bu huzur Aslı telefon elinde kıkır kıkır gülerek içeri girdiğinde son buldu. O lolita eteğiyle kıvıra kıvıra, beni görmeden merdivenlere yönelmiş hararetli hararetli biriyle konuşuyordu.

"Hayır bir süre daha akşamları dışarı çıkamam." diyerek küçük bir kahkaha attı ve "Söz verdim. İlk sıra senin." dedi ve merdivenlerde kayboldu. Bedenimde sinirden kasılmayan

tek bir hücrem kalmamıştı. Aklımdan çıkmamış! İlk sınıf! Bu neydi lan? Yerimden kalkıp yukarı uçtum. "Sabrın sonu selamet derler yal Yalan." Sabahtan beri sabırdan devriş beklemekten gebermiş halindeydim. Kapıyı bir hışım açıp içeri girdiğimde aklımda ne olmuş kaldı ne de neye kızacağım. Aslı siyah dantel ve bir o kadar seksi iç çamaşırımın içinde bir ayağını yatağın üzerine koymuş sarı saçları bakışlarıma değerken çorabını giydiriyordu. Parmaklarında sözünden ince çorap ilerlemesine sürterken ben ben değildim. Doğrulup yukarı doğru çektiği çorabın dantel kısmını jartiyere tutturduğunda beni gördü. Sanki en doğal hâliymiş gibi yatağın üzerindeki siyah elbiseyi alıp bacaklarından geçirdi ve omzunda durdu. "Fermuarımı çekebilir misin?" derken sarı saçlarını elleriyle toplarken kokusu bir elem gibi ciğerlerime dolmuştu. Sabır sabır neneye kadar? Manyak Ali Ayal sahalara münek üzereydi ve ben onu kıtalamayacaktım. Fermuarını aşır aşır yukarı doğru çekerken kulağına eğildim ve "Ben halen kayıt üzerindeyken kocanın umurunda mı?" dediğimde Aslı sanki ona güzel bir şey söylemişim gibi bana döndü ve dolgun dudağını sağa doğru kaydırıp "Kocalığının kayıt üzerinde kalmasına sebep ben değilim ama merak etme elime alıp gezmiyorum." dedi ve sırıta sırıta dişlerini gösterip kapıdan çekip gitti. Bir iki saniye sakinleşmeme yetmek zorundaydı. Aslı'nın bana meydan okuduğunu ve Duygu ve Selma'dan yüz bulduğunun farkındaydım. Bakalım sonu nereye varacaktı? "Elimden bir kaza çıkmadan hayırlısıyla bu olaydan beni sıyır Allah'ım" diye yukarı bir dua gönderdim ve aşağı indim. Ben merdivenlerden inerken Sonet gelmiş Bekir'le tokalaşıyordu.

Sonet'le göz göze geldiğimizde kapının önüne varmıştım.

"Komiser hoş geldin."

"Hoş bulduk Atıf."

"Seni görmek sanırız oldu."

"İstanbul'dan gemileri alıp tekrar Trabzon'a döneceğim."

"Kapının ağzındaramız Ali, geçsenize içeri. Hoş geldiz!" diyen Selma'ydı ve çaktırmadan Duygu'yu bize doğru itekliyordu. Duygu'nun gerim gerim gerilen halini anlamamak mümkün değildi. Kımıldamadı, Duygu'nun önünde durdu ve hiçbir şey söylemeden bekledi. "Hoş geldin!" dedi Duygu durunca. Soner Duygu'nun hamileliğine şaşırmıştı. "Uzun zaman oldu."

"Bana hiç uzun gelmedi." dedi Duygu. Yuh diyesim geldi. Bizim kız harbiden dobraydı.

"Belli bizi hiç aramadın."

"Aramam için bir sebep yoktu" Duygu'yu çok nadir tırnaklarını çıkarmış görmüştüm. Tamam şimdi tırnaklarını çıkarmamıştı ama Soner'e sivri cevaplar verdiği bir gerçekti. Selma araya girdi. "Bekir, abi nerede? Yemekler hazır"

"Yolda geliyor." dedi Bekir ve "Ali istersen Soner'e lavaboyu göster." dedi demesine ama Duygu alladı "Ben gösteririm." dedi. Soner'le göz göze geldiğimizde Duygu önden önden yürümeye başladı. Soner ve Duygu uzaklaşırken, Bekir'le göz göze geldiğimizde ben yandan yandan onlara çaktırmadan arkalarındaydım. Duygu bizden uzaklaştığına emin olduktan sonra hışımla arkasını döndü ve "Niye buradasın Soner?" diye sertçe sordu.

"Alıkondüğüm için olabilir mi?"

"Oradan salak gibi mi duruyorum. Sen istemediğin sürece sana kimse bir şey yaptıramaz"

"Geçmişimden bir şeyleri hatırlaman güzel."

"Hatırlamamak için her gün Allah'a yalvarıyorum ama maalesef hatırlıyorum. Senin babanın korkusuna beni hastanede hiç ziyarete gelmediğini hatırlıyorum. Dayının bana bir pislik muamelesi yaptığını hatırlıyorum. Yengemin beni görmezden geldiği ev ziyaretlerini hatırlıyorum. Babamın cenazesine beni götürmeyen annemin haklı olduğunu savunan akrabalarımı hatırlıyorum. Annemin cenazesinde beni bir piç

gibi ortada bıraktığınızı hatırlıyorum"

"Duygu..."

"... Soner, geçmişi konuşmakla ne bir çözüme ulaşırız ne de yaşadıklarım unutulur. Sana tek bir şey söyleyeceğim. Sakın ama sakın aileme zarar verecek bir şeye kalkışma!"

"Böyle bir amacım yok."

"Umarım" dedi Duygu. Konuşmanın sonrasının benim için artık bir önemi yoktu. İçim yine parça parça olmuş, Duygu'yla bire bir yaşadığımız o korkunç günler aklımda bir-iki saniyede olsa dönüp durmuştu. On yedi yaşında onca acıyı nasıl da göğüslemişti bizim Çirkin. Koridorun karanlığında kaybolup salona geldim. Duygu'nun başka bir yüzüyle bu gece tanışmıştım. Hep biliyordum sevdiklerini korumak için canını ortaya koyardı ama biraz önceki Duygu tam anlamıyla Sedat'ın eşiydi. Masaya geldiğimde Aslı ve Selma'yı gülüşürken gördüm. Yalan değil dişlerim kırılacaktı sıkmaktan. Aslı'nın yeni hayatına ayak uydurmuş olması içimdeki Hulk'u devreye sokuyordu ve ben yeşile değil yeminle mor renge dönüşüp bir canavar olabilirdim. Bu canavar şeytanla işbirliği yapmak için öyle bir hevesliydi ki ben bile korkuyordum. Dikkatimi masaya gelen Soner ve Duygu'ya yoğunlaştırdım. Soner'in asık suratı masaya oturunca düzelmeye başladı. Duygu kızların sohbetine katılırken biz erkekler iş muhabbetine girdik. Çorbalar içildi. Patlıcan kebabı servisinde Sedat'ın gelmesiyle komiser biraz olsun gerildi ama gereksiz olduğunu anlaması uzun sürmedi. Sedat ona gerçekten Duygu'nun akrabası gibi gayet kibar ve içtenlikle davrandı. Tabii bu duruma Duygu hiç memnun olmadı orası ayrı. Suratını asmasa bile memnuniyetsiz tavrını bütün gece korudu. Bekir her zamanki gibi sessiz ama etrafı izler konumda kaldı.

Konu polislikten açıldığında bizim üç hatun el birliği yapmış gibi "Polisleri sevmeyiz." dediklerinde Soner haklı olarak "Meslekten soğudum iki dakikanın içinde." dediğinde masada gülmeyen kalmadı. Duruma ağır abi el attı. "Bir ülke her

meslekte olduğu gibi kutsal görev olması gereken polislikte de dürüstlüğü temel taşlarına oturtursa, halk polisine sahip çıkacaktır." dedi Bekir. Sedat kızlara "Kurunun yanında yaşı yakmayın" dedi ve konu Selim bebeğin gülüşleriyle farklı konulara kaydı. Aslı bütün gece Mücella Ablanın peşinde o giydiği siyah bol ama seksi kesim elbisenin içinde dolandı durdu. İçindeki jartiyeri aklıma geldikçe gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışmam gerçekten komikti. Gecenin ilerleyen saatlerinde komiser "Geç oldu. Bu güzel gece için teşekkür ederim." dediğinde herkes ayaklanmıştı. Sedat komiserle bahçe tarafına geçip bir şeyler konuşurken "Eee Çirkin Soner senin sınavı geçti mi? Affettin mi onu?"

"Affedilecek bir şey yok Ali'm. Size zararı dokunmasın yeter." dedi ve arkasını dönüp içeri girdi. Soner'i yolculadıktan sonra Sedat'la oturduk.

"Komiser bizi benimsemiş görünüyor." dedi Sedat.

"İsterse benimsemesin. Bana müsade abi erken kalkacağım." dedim ve ayaklandım.

"Otur Ali, artık konuşmanın zamanı gelmedi mi? Neyin var?"

"Birkaç gün hatta birkaç ay buradan uzaklaşmak istiyorum."

"Aslı mı?"

"Abi konuşmasak..."

"Daha yeni Dubai'den geldin. Kaçmanın bir çözüm olmadığını söylememe gerek yok. Sana ihtiyacım var biliyorsun."

"Biliyorum"

"Ali kız seni seviyor."

"Sevse ne olacak abi! Başka şansı mı oldu? Ona bir şans vermedik ki."

"Ali saçmalıyorsun"

"Haklısın abi..."

"Bu iki-üç gün işler yoğun, ortalık karışık."

"Ben toparlarım etrafı siz çıkacak gemilerle uğraşın."

"Bekir başında bekleyecek olmadı Trabzon'a geçecek."

"Komiser niye burada?"

"Trabzon ayağına onu vereceğim."

"Bu kadar güvenini kazandı yani..."

"Ne kaybederiz?"

"Hiç." dedim gülerek. Sedat "Ben kaçar yarın konuşuruz" diyerek merdivenleri tırmanırken ben rakı dolu bardığı kafama dikmekle meşguldüm. Yarım saatin sonunda cesaretimi yanıma alarak odaya çıktım. Aslı yatağa girmiş gözleri kapalıydı. Duşa girdim ettim çıktım eşofmanımı tişörtümü giydim ve içtiğim onca içkiye rağmen yine uykusuz bir geceye hazırdım. Yatağa uzanıp Aslı'ya dönüp onu seyrederek uykusuzluğumun tadını çıkardım.

İşler Ortadoğunun karışıklığı, Amerika'nın baskısıyla iyice sarpa sarmış bizi de baltalamıştı. Anlaşma sağladığımız yabancı firmalar tetikte beklerken benim bizzat ikna etme çabalarım gerçekten takdire şayandı. Üç gün içinde yakın olmasına rağmen üç ülkeye gidip gelmiştim. Ona anlat, onu tehdit et, onu ikna et artık tükenmiştim. Komiser gemileri Trabzon'a çıkarmış büyük bir ustalıkla işin üstesinden gelmişti. Sedat büyük ihtimal iki seneye kalmaz onu emminet müdürlüğüne getirir daha büyük işlere girmesini sağlardı. Hayat işte ne diyim....

Aslı'dan alabildiğim haber, Levent'in bana iyi olduğunu, okula gidip geldiğini söylemesinden ileri gitmedi. Bir kere bile telefonda konuşmadık. Özlemin içimde yarattığı boşluk artık benimle kalıcı hâle gelmişti, aldırmıyordum. Zamanla alışacak ve bir şekilde bunu da atlatacaktım. Kazakistan dönüşünde amacım kendi evime geçip biraz olsun dinlenmekti. Tabii geldiğimi öğrenen Duygu'nun beni araması gecikmedi. Yine telefonda beynimi ütüleyip beni çiftliğe çağırdığında "Duygu beni rahat bırak," diye bağırmamla ağlamaya başladı.

"Kızım niye ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum... Mutsuzum, çirkinim, şişkoyum, kimse beni sevmiyoooo!" diye hönkürdü. Ben telefonda o sesleri çıkaranın Duygu olup olmadığını algılamaya çalışırken çaresizce, "Yarım saate yanındayım, olur mu?" dedim galiba.

"Çabuk gel!" dedi ve burnunu çeke çeke kapattı. Hey Allah'ım! Bir derdi mi vardı benim Çirkin'in? İçim bir tuhaf oldu. Arabayı Şile'ye sürerken Aslı'yı görecek olmak beni germişti. Korkuyordum, yalan değil... Yine onun güzel yüzünü

görecek ve aşkıyla boğulacak ama ondan uzak duracaktım.

Çiftliğe girdiğimde saat sekize geliyordu. Salonda kimseyi göremedim. Mutfağa geçtiğimde Mücella Abla çay dolduruyor, Aslı bardakları hazırlıyordu.

"İyi akşamlar," dedim. Aslı bir an bardak elinde duraksadı ama bana bakmadı. Bakmadı ya, canım çekildi. Mücella Abla, "Hoş geldin Ali oğlum," dedi.

"Millet nerede?"

"Arka taraftalar..." dedi Mücella Abla ve eline iki tabak kurabiye alıp mutfaktan çıktı.

"Sana da iyi akşamlar Aslı Hanım..."

"Siz beni hatırlıyor musunuz Ali Bey?" diye lafı soksa bile yüzüme bakmadı.

"Sizi unutmak ne mümkün?"

"Unutması değil ama boşanması kolay," dedi ve çay doldurduğu tepsiyi alıp kapıdan çıktı, gitti. Ah be cadı! Ah be Maviş sen nereden bileceksin kolay mı?

Camekanlarla kaplanmış verandada orman manzarasına karşı oturan ailemi gördüğümde içim huzur buldu. Kendimi mutluluğun resmine bakar gibi hissettim. Selim, Sedat'ın kollarında uyuyor, Duygu elinde bebek dergisi Selma ve Aslı'ya bir şeyler anlatıp duruyordu. Ayrıca hiç de mutsuz görünmüyordu.

"Ben geldim." dediğimde Duygu "Ay en sevdiğim Ali'm gelmiş." diye hızla yerinden kalktı. Selma "Yavaş canım ya!" diye isyan ederken Sedat'ın yüzü buruşmuş canından can kopmuştu. Tabii kucağında uyuyan Selim yüzünden sesi çıkamamıştı.

"Kız Çirkin bu ne hal?"

"Çok güzelim neyim varmış?" dedi yarım dünya hâliyle.

"Lan telefonda bana ne ağladın o zaman? Yüzünde güller açıyor?"

"Ha o mu?" dedi yakalanmış gibi.

"Dua et hamilesin"

"Uğraşma lan Duygu'yla," dedi Sedat tıslayarak.

"Tamam abi tamam" dediğimde Duygu hâlen o koca karnıyla bana sarılıyordu.

"Aslında ben Aslı ve sana kızgınım. Sizin için aldığım Dubai biletlerini yaktığınıza inanamıyorum."

"Duygu iş vardı."

"Sallama lan!" dedi Sedat aynı temkinli ama sinirli ses tonuyla. Allahtan kucağında Selim vardı.

"Peki abi." dedim sıkıntıyla. Ben kendime yer bulup otururken Duygu"Sedat!" dedi.

"Hımm?"

"Yarın cumartesi."

"Eee?"

"Hazır Ali'de geldi bu ara iyice bunaldık. Ailecek piknik yapalım mı? Hani şu gidip kalmadığımız pansiyonun arkası mükemmeldi."

"Duygum yarın olmaz, iş var, ama cumartesiye ne dersiniz? Ha Selma?" dedi Sedat.

"Harika olur" dedi Selma sevinçle.

"Duydun mu Ali'm?"

"Duydum Çirkin ama benim işim var, size iyi eğlenceler."

"Ali'm ama biz seni özledik." dedi karnını okşayarak.

"Lan anlamıyorum ki bana mı aş eriyorsun?"

"Lan yeni gelinler gibi naz yapma!" dedi Sedat.

"Tamam o zaman bizim çocuklara haber veririm en azından hepsine moral olur. Organizeyi ben yapanım yerin ismi neydi abi?"

"Yarın Cengiz gider hazırlığı yapar bildirir size." dedi Sedat. O ara Selim ağlamaya başladı. Selma bebeği alıp içeri girerken kızlar da onun peşine takıldı. Sedat'la işlerden ve yeni gelişmelerden konuşurken Bekir geldi. Baktık sohbet hararet yaptı. Kendimize kurduk en kralından rakı masası... Gece

uzadıkça uzadı ve bu plansız rakı masası hepimize iyi geldi. Geçmiş anılar keyif verirken konu dönüp dolaşıp ben ve Aslı'ya geldi... Allah'ın emri.

"Kızı boşuna üzüyorsun." dedi Bekir.

"Abi ona zarar veriyorum. Kendimi bile sevemezken onu sevmeyi beceremiyorum olay bu."

"Ne dersek diyelim bildiğini okuyacaksın değil mi?" dedi Bekir.

"Sadece zaman." dedim.

"Zamana," dedi Sedat ve kadehini kaldırdı ve "Bahçıvan şerefe!" dedi Bekir. Hep bir ağızdan "Bahçıvan şerefe!" diye kadehleri kaldırıp tokuşturmamız bir oldu. Bekir ve Sedat kol kola girip gecenin dördünde merdivenleri tırmanırken ben yukarı çıkacak cesareti içkinin kanımda yaydığı alkol oranında bulmuştum. Odaya girerken bedenimin otokontrolünü sağladığımı pek söyleyemeyeceğim. Gürültü çıkardım yalan değil. Tabii bizim kış uykulu Maviş uyanmadı. Rahatça soyunup yanına girdim ve evet sarıldım. Aklımın ucunda kalan hayır diyen Ali'ye aldırmadan sıkı sıkı sarıldım.

Sabah gözlerimi açtığımda altımda şort neredeyse anadan üryan hâldeydim. Rezillik diz boyu! Aslı yanımda yoktu diye üzülsem mi? Sevinsem mi? Bilemedim. Ben onun niyetine yastığa sarılmış, ağzım beş karış açık içkinin kötü yüzüyle karşılaşırken telefonun saatine baktığımda şok geçirdim. Saat öğlen biri bulmuş ve nasıl olduysa telefonum çalmamış, kimse beni aramamış ya da mesaj çekmemişti. Mucize mi desem? Dünya battı mı desem? Onu da bilemedim. Fazla uyku bünyeye ters tabii. Başım külçe gibi yataktan zor kalktım. Soğuk suyun açamadığı belleğimi sıcak ve soğuk ile şoklamaya çalıştım ama nafile... Banyodan çıktığımda kafam kazan gibiydi. Ben de kabahat ne kendini riske atıp mutfağa sızmaya çalışıyorsun. Kapısını açtığım an bittiğimin resmiydi. Hay girmez olaydım. Mutfak masası, hamamdaki göbek taşına dönmüştü. Allah'tan Aslı yoktu. "Günaydın kızlar!" dedim. Şen sazlar

üçlüsüne.

"Günaydın Ali'm iyi uyudun mu?"

"Evet"

"Gece yatmak sabah kalkmak bilmeyen deyimi bugün size uydu." dedi Selma.

"A-ha başka kim kalkmadı?"

"Sedat ve Bekir de yukarda."

"O zaman rakı kesin bozuktu." dedim sırıtarak. Mücella Abla gayet ciddi bir şekilde "Oğlum anlardınız siz bozuk olup olmadığını." dedi hararet ile.

O ara Duygu'nun telefonu titredi mi? Çaldı mı bilemedim ama bizim Çirkin telefonu kulağına alıp "Alo! Aslı söyle güzelim" dedi ve sonra dinledi. Bir kahkahanın ardından "Hım, hı hı, yaaa!" diyeret sustu ve son olarak "Tamam, tamam sen merak etme gel de hallederiz." dedi ve kapattı. Sonra hiçbir şey olmamış, ben ona merakla bakmıyor muşum gibi "Mücella Abla akşama ne yemek yapalım?" diye sordu ya cinler tepemde halay çekmeye başladı. Sinirle mutfaktan çıktım tabii. Şeytan diyordu ki git şu Aslı'nın okuluna, tut kolundan, getir eve, çıkar yukarı.... Tövbe tövbe! Bu süpürgeli cadılar varken akıl işi mi Aslı'yı eve getirmek? Tam kapıdan çıkacam vazgeçtim. Madem kimse aramamıştı bugün işe gitmeyecektim. Hızla yukarı çıkıp üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup kendimi yatağa attım. Valla ne ara uyuyakaldıysam süper oldu.

Saatlerce uyuduktan sonra gözlerimi açmam daha zor oldu. Tulum gibi olmuş uyudukça uyuyacağım gelmişti. Vinçle kaldırsam kalkacak hâlim kalmamıştı. Kıyafetlerimden kurtulup tekrar duşa girmeden ayılamadım. Aşağı indiğimde Bekir ve Sedat'ın benden kalır tarafı yoktu. "Lan sende mi evdesin?" diye kükredi Sedat.

"Benden özendiniz." deyip üste çıkan Bekir çoktan kahkaha atmaya başlamıştı. "Abi akşamki rakı bozuktu ben sana

söyliyim"

"Ulan bir şişe mi içtik? Hepsi mi bozuktu?"

"Abi hepsi bozuk olsa şu an bunu konuşuyor olamazdık," dedi Bekir gerçekçi bir bakış açısıyla.

"Tembelliğinize bence bahane aramayın" diyerek Duygu salona girdi.

"Benim için geçerli değil, değil mi babam?"

"Yok Bekir sen uyandın uyumadın. İkisi için geçerli. Gerçi sevdim ben bu kaytarmış hâlinizi."

"Ferman duyuldu. Bahane etmeyin. Yaydınız bugün kendinizi, unuttunuz işi..."

"Lan Bekir sen bugün işe gittin de benim mi haberim yok?" diyen Sedat'tı.

"Anca beraber kanca beraber." dedi Bekir ve yine yağ gibi su yüzüne çıktı. Duygu masaya ekmekleri koydu ve "Sedat benim canım çiğ köfte istiyor." dedi gözlerini süzerek.

"Al burdan yak," dedi Bekir.

"Duygum en kralından etsiz, yumurtalı yaptıralım diyorum, istemiyorsun."

"Of tamam ya istemiyorum" diyerek ayaklarını vura vura içeri geçti bizim Çirkin.

"Abi valla bu hamilelik halleri çekilir gibi değil. Gerçi Selma'da böyle olmamıştı." dedim sırıtarak.

"Unuttun galiba her saniye salya sümük ağladığını." dedi Bekir.

"Evet ya! Sedat ne söylese hüngür hüngür ağlıyordu." dedim kahkaha atarak.

"Doğru ya!" dedi Sedat ve yine gülmeye başladık.

Akşam yenilen yemeklerin tadı bir başka oluyordu. Sedat ve Bekir'in neşesi bana bulaşmış kızlara masayı kurmalarında yardım bile etmiştim. Bu gece Aslı bir sessizdi, bir uysallık içersindeydi. Bana hiç kötü kötü bakmadı. Hatta yanıma bile hiç yanaşmadı. Zaten okuldan geldiğinden beri benimle tek kelime etmedi. Ben artık hangi hareketine üzüleceğimi hangi

hareketine mutlu olacağımı şaşırmıştım.

Sedat ve Bekir yemekten sonra dışarı çıkma planları kızlar tarafından bertaraf edilince kuyruklarını kıstırarak seranın camekanları arasında rakı sofrası yaptılar ama planları suya düştü. Selma "Bütün gün dinlendin Selim'le bu gece sen ilgilen lütfen." dedi ve cevabını beklemeden yukarı çıktı. Sedat gözlerini kaçırıp bir-iki ay sonraki hâlini Bekir'de gördüğü için ne güldü ne de alay etti. Tabii benden kaçmaz "Hey gidi Karadeniz'i titreten Bekir hey! Kuyruğun titrer olmuş!" diyerek kahkaha atarken "Benden beter ol Ali diyorum başka bir söze gerek yok." diyerek merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

"Eh Ali bende gidip Duygu'yla ilgileneyim"

"Ya sen yapma abi bari."

"Lan bir duyarsa şimdi Bekir'i burnumdan getirir."

"Bahane bulma abi!"

Sırıtarak kayboldu. Saat on olmuştu ve ben bütün gün uyumuştum. Levent'i aradım Nur'uyla berabermiş, yalnız dışarı çıkmak içimden gelmedi. Oturduğum arka bahçedeki seradan kalkıp salonda televizyon seyretme planım Mücella Abla'nın elinde sebzeler ayıklarken seyrettiği diziyle suya düştü. En iyisi giyinip dışarı çıkmak ve içkinin kollarında kaybolmaktı. Yukarı çıkıp kapıda bir süre bekledim ve kapıyı açıp içeri girdim. Aslı üzerinde leylak rengi sabahlıkla saçlarını kurutuyordu. Allah'ım pencereden at beni, yere düşmeden tut beni! Ne günah işledim Allah'ım! O güzel kokusu yaptığı banyonun etkisiyle bütün odaya yayılmış saniyede yüz kere soluma hissi oluşturuyordu. Beni görünce makineyi kapattı. Ben giyim odasına yöneldim o yatağa... Üzerimdeki eşofmanları çıkarıp bir kot ve üzerine mavi bir gömlek geçirip arkamı döndüğümde Aslı'ya çarpmamak için adeta yerimde zıpladım.

"Ash!"

"Nereye?"

"Dışarı..."

"Ne demek dışarı?" dedi sinirle hatun.

"Nasıl ne demek dışarı?" Ne diyordu bu kız yahu?

"Kulağıma valdamayı biliyorsun. Aynısı senin içinde geçerli. Nereye dedim? cevap bekliyorum" aptal aptal yüzüne bakıyordum.

"Ash dışarı dedim ben de sana." Giyim odası küçülüyor muydu? Bütün bedenim Ash'ya odaklanmış, kalp atışlarım artık atmıyor adeta sekteye uğruyordu. Bu kokudan kurtulmalıydım.

"Ash gece gece sorun çıkarma!" dedim ve sağa doğru çekilip gidecekken hatun sağa kaydı.

"Ash sen iyi misin?" dedim sinirle tam sola kaydım. O an gözünden bir damla yaş aktı. Çekip gitmeliydim ama gidemedim.

"Ash!" derken parmaklarım irkek bir şekilde çenesinden tutup yüzüme doğru kaldırdım. Tenine değmek ateşe elimi sokmak gibiydi ve ben o ateşte yanmaya dünden razıydım. Ash'ın gözleri gözlerimde buluşunca ağlaması hıçkırıklara dönüştü. Ne ara kollarıma alıp onu sardım içimin kederinden anlamadım. O ağlıyordu benim ruhum parçalanıyordu. Onun gözyaşı akıyordu ya sanki kanım çekiliyordu.

"Ash niye ağlıyorsun?"

"Bu da soruyorsun."

"Tamam sormuyorum."

"Sus!"

"İyi niye ağlıyorsun?"

"Sen beni ağlatıyorsun."

"İyi de ne istersen onu yapıyorum işte!"

"Yapmıyorsun"

"Ne istiyorsun peki?" dediğimde yaşlı gözlerine aldır

madan gözlerime baktı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı "Beni sevmeni beklemekten çok yoruldum. En azından bu gece biraz beni seviyormuş gibi yapamaz mısın?"

Donmuştum, bitmiştim, yaşanıyordum. cennetin en nadide yerinde olsam bu kadar mutlu olamazdım. Yine de serdeki delikanlılığa leke sürmedim.

"Denedim olmuyor." dediğimde Aslı'nın, yüzümden enseme kayan elleri beni kendine çekti. N'apıyordu bu kız? Beni öpecek miydi? Hayır öpmesin! Derken dudaklarım çoktan bana ihanet etmiş, gözyaşının karıştığı belli olan dolgun pembe dudakları kabul etmişti. Bu anın değeri benim için son nefesimde bile aynı kalacaktı. Dudakları dudaklarımdan ayrılmadan, dili alt dudağımı yoklarken "Hadi öp!" diye mırıldandı. O mırıltı bütün bedenimi tutkuya sürüklerken dudaklarım çoktan Aslı'nın dudaklarına kapanmıştı. Dudakları dudaklarımı tekrarlarken arzusunu hissedebiliyordum. O tekrarlıyordu ya ben daha fazlasını yapıyordum. Açlıkla dudaklarımı, dilimi kabul ederken ayakta üzerime tırmanacaktı desem yeridir. Ya cennetteydim ya da bu benim son dünyalığımdı. Azrail, Aslı'nın kılığına girmiş olabilir miydi?

Dudaklarının yumuşak tadı beni benden alırken ellerinin dokunduğu bütün kaslarım gerim gerim geriliyordu. Öptükçe duramıyor daha fazlasını istiyordum. Aklımda beliren arzularıma karşı çıkmak istemiyordum. Aklım fikrim onun içine girip zevkle inlemekti.

Aslı benden koptu ve giyim odasının spot ışıklarına aldırmadan üzerindeki sabahlığa uzanıp kemerini açtı. Omuzlarından yere düşen sabahlıktan geriye kalan Aslı'nın kumaşlardan arınmış muhteşem bedeniydi. "Aslı," dedim nefesim kesilmeden hemen önce.

"Ali kapat çeneni!" dedi ve benim göz hapsimle kızaran yüzüme aldırmadan gömleğimin düğmelerini sabırla açmaya başladı. Parmak uçlarım o düğmelerimi açarken teninde geziyor dolgun göğüslerini hissediyordu. Pantolonumdan sonra

sıra şortuma geldiğinde gözleri gözlerime kayarken kırmızının tonları çoktan yüzünü istila etmişti. Yüzümden ayrılmayan gözleri utangaçlığının kanıtıydı. Sevgiyle sırıttım yalan değil. Giyim odasından çıkıp yatağa doğru beni götürürken muhteşem bedenin biraz sonra benim olacağını bilmek beni daha bir heyecana sürükledi. Aklım, bedenim gibi esiri olmuş ne konuşabiliyor ne de onun dediklerini yapmaktan geri kalıyordum. Üzerine çektiği bedenim artık dönülmez yola girmişti. Dudaklarıma uzanmasıyla onu kabul etmem bir oldu. Bacakları aralanmış tenime değen sıcaklığı beni bilinmez diyarlara sürüklerken kendimi dizginlemek bir o kadar zordu.

Ateşe düşmüş gibi eş zamanlı dudaklarımı ve bedenimi üzerinden çekip "Aslı!" dedim inleyerek. Göğüs kafesi inip kalkıyor bir o kadar heyecanlıydı. Beni benden alıp aşk tuzağıyla kendimden geçirebilecek öyle kısa soluklar alıyordu ki, of diyim ben başka bir şey demiyim.

"N'oldu?" dedi merakla. Elinin körü oldu diye haykırmak arzularımı bastırmaya çalıştığım şu an iyi gelebilirdi. Bağırmadım tabii çünkü doğru bildiğimin aksine, aklımda dönüp durmaya başlayan içimdeki Ali'nin adı tam olarak şeytandı.

"Lan yap geç! Zevkine bak! Fıstık gibi hatun ver Allah'ım ver! Seviyorsun işte! Karın lan o! Hem istiyor! Hadi aslanım göreyim seni dört tane çakarsın!" Şeytan o ki içimdeki Ali'yse bana bunları düşündürense ben bir tövbekar olmak için gerçekten treni kaçırmıştım. Tavuk götü tövbe tutmaz diye boşuna demiyorlar. Aslı'nın sorusuna ne diyecektimki? Bu da soru muydu? N'oldu?

"Sen içki mi içtin?" dedim merakla.

"Yoo"

"Hap mı aldın?"

"Yoo"

"Kafa yapıcı otlardan yemek falan yapmış olabilir misiniz?"

"Yoo yemekte et vardı."

"İyi," dedim yataktan hızla kalktım. Ben bunu yapamazdım. Ona bunu yapamazdım. Aslı benim olduktan sonra onu bırakamazdım ve hayat boyu bunun vicdan azabıyla yaşayamazdım. Kalktım hızla giyim odasına girdim. Aslı'nın çarşafa sarılı bedenin yanımda belirmesi gecikmedi. Yahu hatun kafayı yedi. Hızla giyindim.

"Nereye?" dedi giyim oda kapısının önünde durarak. Bir eliyle o güzel bedeni saran çarşafı tutuyor bir eliyle kapı girişini kapatıyordu. Bütün duygular karmakarışık ona bakıyordum. Öyle güzeldi ki...

"Niye kapının önündesin?"

"Gitme diye!"

"Yok sen kaşınıyorsun"

"Benimle düzgün konuş!"

"Aslı bak havamda değilim yeminle kötü olacak!"

"En kötüsünü yaşamıyor muyuz?" dediğinde burnunum ucuna gelmiş gözleri gözlerime değiyordu.

"En kötüsünün ne olduğunu ben sana söyliyim Aslı. En kötüsü sevmediğin bir adamla kafan karıştığı için yatıp sabahına pişman olmaktır ki seninle yatarsak seni bırakmam anlıyor musun? Şimdi olmasa bile sonra bana lanet okuyacaksın. En kötüsü budur." dediğimde sanki ben ona bu cümleleri kurmamışım gibi usulca bana daha çok yaklaştı. "Benim adıma karar verme!" diyerek gözyaşları akarken bana sarıldı.

Kıyamadım hâline "Aslı... bak...ben..."

"Lütfen!" ince kollarını boynuma dolayıp ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarımı bulduğunda her şey aklımdan uçup gitti.... Yine... yine... yine... Dudaklarının yumuşaklığı yine beni esir almış ılık ılık içime alırken ona cevap vermem gecikmedi. Acemiliği beni daha çok onu öpmeye itti ama ona söylemeli ve kendimi rahatlatmalıydım "Pişman olacaksın."

"Korkuyorum! Ama pişman olmayacağım." dedi dudak-

larını benden bir-iki saniye uzaklaştırdığında.

"Aslı eğer benim olursan senden boşanmamı bekleme."

"Konuşmasak."

"Allah'ım yeni gelinler gibi kaçmaya çalışan ben olmamalıydım" dedim inleyerek.

"Beni istemiyor musun?" dedi gözleri dolmuş kolları boynumdan çekmişti.

"Aslı! Bu dünyada senden başka istediğim hiçbir şey yok."

"Gerçekten mi?"

"Yok yalan söylüyorum" dedim ve bayrak direğini ona bastırdığımda kaçmasını bekledim ama kaçmayıp davetkar bir biçimde bacaklarını aralayıp beni hissetmeye başladı. Yok artık! Onu ne ara kucağıma alıp yatağa uzatıp üzerindeydim bilivordum. Kalçalarından çarşafı sıyırırken bana yardım ettiğinde yılan gibi kıvrılan bedeni beni bitirdi. Tanrım bu geceyi planlamış olmalıydı çünkü bir o kadar istekliydi. Kokusunda kaybolduğum dolgun göğüslerinin arasında birden aklımda şimşekler çakmaya başladı. Durduğumda taş kesilmiştim.

"Yine ne var Ali ya?"

"Bu aklı sana Duygu mu verdi? Ya da Selma..."

"Ne!" dedi kuyruğuna basmış gibi.

"Beni duydun zaman kazanmaya çalışma!"

"Ali ya valla yemin ediyorum sen tam bir ayısın."

"Aslı!"

"Of tamam ya! Kalk üzerimden gerçekten yeter! Söylesene ne olacak Ali! Baksana şu hâlime kendimi senin yapmaya çalışıyorum ama sen öyle aptal, öyle kendine acıyan bir ayısın ki! Sana âşık olduğumu göremeyecek kadar körsün! Seni seviyorum ben! Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Bütün kabalığına, beni kırmalarına rağmen seviyorum. Evet normal olmak, silahsız bir sabaha uyanmak, çocuklarımı elinden tutup yürüyerek okula götürmeyi isterdim ama seni sevdim ben Ali! Acabalarını beni o kazadan kucağında sarıp sarmalayarak çıkardığında bıraktım. Ne yaşanacaksa Ali'yle olsun,

onunla olayım dedim. Sen ne yaptın? Kaçtın! Bana sormadan boşanma kararı aldın. Yeter ki Ali uğraşmasın, yeter ki Ali savaşmasın ve kolayı seçsin...Tamam kabul boşanalım ama bu geceyi istiyorum. Bana bu geceyi borçlusun!" onun isyanını gözümü kırpmadan dinlemiştim. Ruhum çekilmişti, hiçbir duyguyu barındırmıyordum. Kalbim, aklım, mantığım bende hayata dair ne varsa tek bir cümleye takılmıştı. Gözlerinden akan yaşlar ruhumu delerken "Sen ne dedin?"

"Kalk tamam Ali! Vazgeçtim. Hadi çekil üzerimden tamam istemiyorsan..." dedi ve gözyaşlarıyla sarsılmaya başladı. Ağlaması umurumda bile olmadı. "Sen bana âşık mısın? Hem de deliler gibi."

"Yoo öyle bi'şey demedim."

"Ne dedin peki?"

"Ben sesli düşündüm" dedi ama sırıtıyordum.

"Aslı seni eşekler gibi sevdiğimi gösterme mi ister misin?"

"Neler gibi?" dedi aptalca, söylediğimi idrak edememişti. Tamam çok romantik değildim. Hatta hiç değildim ama en azından onu benim olurken aşkımı kulağına fısıldayabilirdim.

"Eşekler..." dedim ve dudaklarını bütün aşkımı akıtırcasına öpmeye başladım. Dudaklarım ona akıttığım bir aşk, sonsuz sevgimi gösteren bir araç gibiydi. O kadar beklemiştik ve bu evreleri yaşamıştık ki öküz yanım sanırım sahalardaydı.

"Çıkaralım şunları," dedim usulca kendimi gömleğimden ve pantolonumdan kurtardım. Aslı yatakta uzanmış soyunurken beni izliyordu. Bedenim çıplaklığa kavuştuğunda gözlerini kaçırdı. Yüzü kırmızılaşmış yasak elma gibiydi. O gözümde yasak elmaya, ben bile bile günah işleyen Adem'e dönmüştüm. Havva'yı sormayın canı cehenneme! Aslı'nın utançla gözlerinin kapanması o kadar hoştu ki gülümseyen dudaklarım mutlulukla kıvrılıyordu.

Onun ellerinden tutup doğrulmasını sağladığımda iki-

mizde yatakta dizlerimizin üzerindeydik.

"Benim olmak istediğinden emin misin?" dedim dudak kenarlarında dudaklarımı gezdirerek.

"Hı hı..."

"Bundan sonra seni bırakmayacağımı biliyorsun değil mi?"

"Evet" dedi ondan kaçırdığım dudaklarıma uzanarak. "Seni ne kadar beklediğimi bilmiyorsun."

"Hiç göstermedin."

"Rüyalarımı süslüyordun."

"Gerçekten mi?" dediğinde dilim dudaklarında gezdi. Ellerim kalçalarından onu bana çekerken ağzından ürkekçe "Çok canım yanacak mı?" diye çıktı. Ellerimi dolduran enfes duygular nefesimi kesmişti ve ben artık okeye dönüyordum "Bilmem benim yanmamıştı." diye mırıldandım çünkü büyülenmiştim. Elimin tersi boynundan göğsüne doğru yol aldı. Ona dokunmaya kıyamıyorken onu nasıl incitebilmiştim. Gözlerim istekle gözlerinde oyalanırken sırıtıyor isteğim artık bütün hücrelerimden belli oluyordu.

"Ali ya beni rahatlatman gerekiyor ama."

"Rahatlatıcam ben seni kafanı yorma!" dediğimde avuçlarım onu ince belinden tutup kendime çekti. Dudakları usul usul hazmederek öpüşlerimde kayboldu. Göğüs uçları parmaklarımda sıkışırken tenini hissetmek o kadar güzeldi ki yetmiyor yetmiyordu. Onun usulca üzerine uzandığımda Aslı'nın titremesi fazlalaştı. Ona aldıracak kadar kendimde değildim sanırım. Dudaklarında oyalanan ağzım boynundan göğüs ucuna indi. Ağzıma almamla Aslı'nın "Ali!" diye utançla, bir o kadar zevkle inlediğini duydum. Öyle güzelerdi ki... Niyetim onu rahatlatmak değil miydi? "Bu yaptığın çok ayıp..." dedi inleme dolu bir serzenişle. Saçlarımda oyalanan parmakları kelimelerinin aksine beni kendine bastırıyordu. Göğsünden bir anlık çektiğim dudaklarım gözleriyle buluştum. "Seni rahatlatmaya çalışıyorum işte!" dedim ve diğer

göğsünün bana küsmemesi için dudaklarımla o eşsiz ucunu buldum. Dilim eğitimini tamamlamış, son sınavında en yüksek puanı alma derdindeydi. Ben ise aylardır arzuladığım diyarlarla özgürdüm. Dudaklarım kadar sabırsızlanan elim sıcaklığına doğru yola çıktığında bir süre bacaklarını okşamakla ve onları aralamakla yetindim. Sonra el değmemiş bir vahaya adım atarcasına sıcağını buldum. Aslı gerildiğinde parmaklarım ustalıkla onu bana hazırlamaya devam etti. Aslı gerek utanç gerek ona sunduğum zevkle artık titriyordu. "Ali'm!" dedi ya artık o benimdi. Göğüslerinden usulca karnına indiğimde ellerim iyice bacaklarını aralıyordu. Ne yapacağımı anladığında yüzümü ellerinin arasında tutmuş yukarı çekerken kırmızı yüzünde utanç vardı. Bir de dehşet...

"Bundan sonra ben ne istersem, ben ne dersem o! Benimsin." dedim ve avuçlarını öpüp ellerinden başımı kurtardım. Dudaklarım usul usul baldırlarında dolanırken Aslı yüzünü kapatmıştı. En nihayetinde kuruyan boğazımı ıslatacak vahadaydım. "Ali'm yapma!" son kelimeleriydi. Dişlerim ara ara dizginleyemediğim isteklerime karışık bana kendini sunan kadınlığına geçiyor bana hayatımın kadınını, bundan sonramı tanıştırıyordu. Başka ten bana haram, başka kadınlar dünya ahiret bacımdı. Ağzımda en güzel tadı bulmuş kalbimden sonra bedenimi de onunla mühürlemiştim. Aslı artık titrememenin ötesine geçmiş, yalvarıyordu. Onu ilk günden yormamak adına üzerine tırmanıp "Rahatladın mı bebeğim?" diye sorarken dudaklarımı yalıyordum.

"Sen tam bir hayvansın Ali Aral!" dedi nefes nefese. Benim bayrak direğini hazırladığım sıcaklığa dayadığımda Aslı'nın korkuyla bana sarılması harikaydı.

"Ali!" dedi korku panik istek birbirine karışmış bir şekilde "Adımı her daim dudaklarından duymak istiyorum. Dudaklarını her daim dudaklarımda eritmek, bakışlarındaki bu aşkı her saniye hissetmek istiyorum."

"Başka?" dedi aklı istediği kelimeleri duymanın etkisiyle

korkularından uzaklaşmış şekilde. Ruhumdan kopanları ona söylerken bunu iyi bir amaç için kullanmak sanırım dürüstçeydi. "Her saniyende benim olmanı, sıcaklığını istiyorum ve en komiği ne biliyor musun?"

"Ne?" dediğinde biraz kendimi ona doğru ittim. Ayaklarıyla yataktan destek alıp kendini benden kaçırdı ama belinden tutup onu usulca kendime çektim.

"Kaçma benden. Yeter kaçtığın."

"Sen kaçtın." dedi kısa solukları yüzüme eserken dudaklarını bulmadan önce.

"Seni gördüğüm ilk andan beri senin için ölüyorum. Sevmeyi bilemedim! Yine bilemeyeceğim ama benden kurtuluşun yok." dedim ve dudaklarına kapanıp yumuşak dudaklarında kendimi serbest bıraktım. Nazik öpüşlerim artık daha hoyrat daha istekliydi. Aslı bana istekle cevap verirken bacakları iyice gevşemiş kasıkları benden kaçmıyordu. Kaçınılmaz zevki yaşamak adına yavaşça kendimi ona bastırdım. Dudaklarımda boğulan acı bir iniltiyle kasılıp bana sarılan bedeniyle hareketsiz kaldım. Cennet ayaklarımın altında mıydı? Cennet yeryüzünde beni bulutların üzerine çekmiş uçuruyor muydu? Sorularımın cevabı Aslı'ydı. O benim cennetimdi. "Ali'm!" dediğinde saçlarını okşayarak dudaklarını usulca öpmeye devam ettim. Bedenim kelebek dokunuşlarıyla içine gömülme heveslisi aklım Aslı'sına kavuşmuş olma sarhoşluğundaydı. Aşk bana göre sıkı ve sıcaktı. Ben aşkı aylardır yaşayıp aç kurtlar gibi etrafında dolaşırken sanırım aşk benim için ona duyulan arzuyla perçinlenmişti.

Aslı'ya sormaya gerek yoktu. Onun için aşk şu an için acı olmalıydı. Suçlulukla hareketlerimi yavaşlıktan iyice yavaşlığa indirgedim. Ellerim kızarmış yüzünde dolandı bir süre "Niye durdun?" dedi nefes nefese. Biraz kendimi kıpırdattım. Kasıkları kasıldığında içim eridi "Canın yanmasın diye."

"Hadi devam et!"

"Canın yandı." dedim arzuluyla nefes alıp verirken. "Yan-

dı." dedi ve elleri belime dolanıp sarabildiği kadar sardı.

"Özür dilerim" dedim. Vay be! Tarih bunu konuşamayacak çünkü kimseye özür dilediğimi söylemeyeceğim. Aslı'da söyleyemez zaten.

"Ali'm özür dileme hadi devam et!" dediğinde yüzünü boynuma gömdü ve kalçalarını benimle bir hareket ettirmeye başladığında içine iyice ulaşmış ona akıyordum. O benim uçsuz bucağım, ben onun arayıcısıydım. Bedeninde kaybolup kendimi aramak müthişti. Hızlandım hızlandım Aslı'nın parmakları elimde kenetli, bedenim onunla bir bütünü tamamlıyordu. Niagara şelalesinden onunla birlikte aşağı atladım. Ama ne atlamak! Bütün dünya batmış bir o bir ben kalmıştık. Tabii bir de doyuma ulaşmak...

Üzerine yığılıp dudaklarını bulmam bir nevi ona teşekkürlerimi sunmaktı. Hoş bayrak direği adını verdiğim küçük Ali sabaha kadar Aslı'yı rahat bırakmayacak gibi duruyordu çünkü cennetimden çıkmadan bayrak direğine yine flamalar çekiliyordu. Lanet olsun bu kadın bende hiç bitmeyecekti.

Gözlerimin kapalı olmasına rağmen beynim uyanmış gördüğüm hülyalardaydım. Güneşin ilk ışıkları gözlerimde kırmızı ve sarıyı dalgalandırırken ben mutluluk sarhoşuydum. Öyle doyumsuzdum ki bedenimden kasıklarıma yayılan tatlı bir sızı beni yine Aslı'da kaybolmak için rüyalara itiyordu. Yatakta kaslarımı esnetmenin bu kadar iyi geldiği bir sabah hatırlamıyorum. Gözlerimi açıp... pardon aralamaya çalışıp, aheste aheste banyoya geçtim. Soğuk suyu az da olsa sıcak suyla ılıştırdım. Altına girdiğimde beynim canlanmaya başlamıştı da niye ben rahatlamış bir o kadar huzuru bulmuş gibiydim. Aklımda hülyalar belirmeye başladı. Teni, kokusu, sıcaklığı bir o kadar gerçek gibiydi ve ben taşa dönmüştüm bile... O ara banyonun kapısı vuruldu. "Ali benim Levo!"

"Oha lan sırtımı sabunlamaya mı geldin?"

"Abi sabah seni aramış açmamışsın bak odana kadar girdim o kadar yani..."

"Eee?"

"Pikniğe gelmezse gözüme gözükmesin dedi. Ben de sabah çıkmadan sana hatırlatayım dedim" dediğinde belime havluyu sarmış kapıyı açmıştım.

"Sen burada mı kaldın? Gece niye seni görmedim?"

"Geç geldim. Kızları spa merkezine bırakıcam. Abi sıkı sıkı tembih etti sen götür diye."

"Lan piknik ne oldu? Ne merkezi?"

"Ne bilim öğlen bir gibi piknik alanında olacak şekilde kendilerini ayarlamışlar." dediğinde hâlen odanın içinde dolanıp duruyordu.

"Levent senin yine bir karın ağrın var"

"Var."

"Söyle lan o zaman."

"Pikniğe Zeynep'le gelmek istiyorum"

"Gel, bunu bana niye söylüyorsun?"

"Ne bilim!"

"Levent sabah sabah yürü git! Keyfim yerinde senin o cenabet yüzünü çekemicem. Ha bu arada Komiserden ne haber? Gemi işi bitti ne zaman dönüyor?" dedim ve yatağa oturdum.

"Abi onun Trabzon'dan gelmeye niyeti yok. Geçen Dursun aradı bunlar bayağı işi ilerletmişler. Başka işler almışlar. Sedat okey vermiş."

"Ulan var yine bu işte bir iş ama hayırlısı." dedim kurulanırken

"Görüşürüz organizeyi yapar seni ararım. Sağ ol lan Ali!" dedi ve odadan çıktı. Niye teşekkür ettiyse okumuş manda. O ara gözüm yatağa takıldı, Bedenimdeki coşku ve heyecanı anlatmaya yetecek bir haykırışım yoktu. Gece ışık hızında aklımda belirdi. Aslı'nın söyledikleri, beni öpüşü, benim oluşu... Ağzımdaki enfes tat ona aitti.

Ayağa bir kalkışım var neredeyse havlu belimde aşağı uçacaktım da kapıda zor durdum. Bu sefer rüya değildi... Aslı benim olmuştu. Aklımı imkansızlığına öyle inandırmıştım ki yaşadıklarımız bir sis perdesinin ardında kalmıştı. Ne giydiğimi bilmiyorum onlar evden çıkmadan Aslı'nın yüzünü görmeliydim ve hatta dudaklarını hissetmeli ve onun benim olduğu gerçeğini kendime kanıtlamalıydım. Merdivenlerden nasıl bir hızla indiğimi sormayın. Merdivenin sonunda Mücella Ablaya çarpmamak için zor durdum. Kadın elinde tepsi dondu. Çocuklar gibi şendim "Aslı nerede?" dedim heyecanla. "Sa...salonda oğlum!" Koştum! İtiraf ediyorum koştum. Salonun kapısını hızla açtığımda Duygu elinde çatal kalakaldı. Selma yutkunamadı. Aslı'yla göz göze geldiğimde hatunumun kırmızı yüzü beni benden aldı. Çıplak ayak olduğu-

ma aldırmadan masaya doğru yürüdüm ve ellerimi masaya dayadım ve onu seyretmeye başladım. Ben Aslı'nın yüzüne bakarken Selma ve Duygu'da bir bana bir Aslı'ya bakıyorlardı.

"Ali'm?" dedi Duygu çekinerek.

"Günaydın!" dedim bir o kadar duygusuz bir o kadar tek düze. Gözlerim hâlen Aslı'nın gözlerinde yüzünde, gece doyamadığım dudaklarındaydı. Tanrım tadını istiyordum. Benim neydi çektiğim! Ömrüm boyunca Aslı'ya aç gezecektim anlaşılmıştı.

Aslı utangaç, bir o kadar tereddütle "Ali bir şey mi var?" dedi.

"Yok." dedim.

Duygu "Günaydın Ali'm hadi otur kahvaltı edelim. Biz de birazdan çıkacağız. Sedat'ı kandırmayı başardım." dedi. Sesi temkinli ne olduğunu anlamak için radarları açık bizi seyrediyordu.

"Aslı sizinle gelmiyor." dedim ve gözlerimi ayırmadan doğrulup Aslı'nın karşısına oturdum. İçimde sabırsız, yerinde duramayan, heyecan ve arzusu tutkuyla yoğrulmuş bir Ali oradan oraya koşuyor Aslı'yı sarmak için fırsat kolluyordu. Onu yanımda hatta tam kucağımda istiyordum. Aylardır duyduğum özlemin bütün açlığını dindirsin istiyordum.

"Ama randevu..." dedi Selma. Gözlerimi Aslı'dan çekmeden "Aması yok... Siz geçin piknikte görüşürüz." dedim. Duygu tam bir şey söyleyecekti Aslı "Ben de gitmek istemiyordum zaten." dedi gözlerini benden kaçırarak. Gülmemek için üst dudağımı büzüp ağzıma domates attım. Kahretsin ağzımdaki tadı gitmişti. Mücella Abla bana çay getirmiş tabağıma omlet koyarken Selma ve Duygu nasıl suskun kaldılar hayret ettim. On dakika geçti geçmedi. Selma "Biz gidiyoruz o zaman. Aslı emin misin? Bak eğer gelmek istiyorsan..."

"Hayır istemiyorum."

"Bizi ekmenin hesabını sorucam sana sarı kız." dedi Duygu ve koca karnınla gelip beni alnımdan öptü ve "Uslu dur

Ali'm!" dedi ve sonra Aslı'ya sarılıp kulağına bir şey söyledi ama umurumda olmadı. Aslı onlar gittikten sonra sessizce tabağındaki salatalığı kovalarken "Neden gitmedin?" diye sordum sandalyeme yaslanarak.

"Huzursuzluk istemiyorum."

"Niye huzursuzluk çıksın?"

"Gidicem deseydim gönderecek miydin?"

"Hayır!"

"O zaman doğru bir karar vermişim."

"Ben senin de gitmek istemediğini düşündüm."

"Bu senin düşüncen." dedi ve sinirle ayağa kalktı.

"Nereye?"

"Yukarı! Madem gitmiyorum biraz uyuyabilirim."

"Uykunu alamadın sanırım."

"Evet rüyama bir ayı girdi." dedi ve sinirle yukarı çıkarken ben kahkaha atıyordum. Güzelce çayımı içip mutlu adımlarla yukarı çıktığımda Aslı üzerinde bornozu yatağa oturmuş iç çamaşırını bacaklarından geçiriyordu. Önünde durup ellerimi eşofmanımın cebine soktum. Yatak toplanmış gecenin izleri yok edilmişti. "Ne?" dedi. Anlıkta olsa başını kaldırıp yüzüme baktı ve bakışlarını kaçırdı.

"Hiç." dedim sırıtarak.

"Gidiyor musun?"

"Hayır!"

"Niye dikiliyorsun o zaman?"

"Rüyana girmek istiyorum."

"Ne?" dedi Aslı kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Yüzü aydınlanmış, pembe yanakları dudaklarıyla yarışıyordu. Ellerimi cebimden çıkarıp ona doğru eğilip bakışlarını kaçıran yüzünü iki elimin arasına aldım "Duydun." dedim ve dudaklarına uzanıp gecenin anılarını hissetmek için dudaklarına usul usul dokundum. Yumuşak sıcacık dudakları bana karşı çıkmasa da karşılık vermiyordu. Dudaklarımı bir-iki

saniyelik uzaklaştırdım ve "Öp hadi!" dedim gece bana söylediği gibi.

"Öpersem..." dedi ve sustu. Dudaklarını bir kere daha ağzımın içinde eritip "Öpersen ne?" diye adeta hırladım. Sesim arzuyla çıkmıştı.

"Ben gece..."

"Sen gece kendinde değildin..." dedim ve onu yatağa doğru uzanmasını sağladığımda ağırlığımı üzerine vermiyordum.

"Benimdin." dedim arzuyla.

"Hayır onu demek istemedim." dedi başkaldıran bir isyanla.

"Benim olduktan sonra konuşsak?" dediğimde saçları yatağa yayılmış ıslaklığı çarşafa izlerini bırakıyordu. Dilim dolgun dudaklarını yalayıp, dudaklarım dudaklarını arzuyla eziyordu ve öptükçe daha fazlasını arzuluyordum. Dudaklarım bütün ağzını örttüğünde dilim, kendine yuva bulmuş gibi zaferle inliyordum. Gezinip bütün tadını özümsedim. Ondan nefes kadar bile uzaklaşmadan "Dün gecenin bana yetmediğini anlamış olmasın" dedim nefes nefese çünkü ilk defa nefesimi kesen bir kadını kollarımda tutuyordum.

"Ali.." dedi çaresizce.

"Yanlış..."

"Ali dur aramızdaki konuları..."

"Ali'm diyecektin." dedim onu dinlemeden. Boynundaki dudaklarım suyun yer ettiği teninde serinliyor daha aşağılara kayıyordu. Öptüğüm her yeri kana kana içip dudaklarımla ısıtıyordum. Bornozunun kemerini tek parmağımla açtığımda ince belini ve dün gece zevkin doruğuna ulaştığım göğüsleri enfes bir manzarayla karşımdaydı. "Çok güzelsin..." Göğüs aralığını öperken aklım hangi göğsünden başlasam diye düşünüyordu. "Ali gündüz vakti..." dedi nefesi hızlanmış altımdaki beden, utanç dolu yüzünün aksine benim için ya-

nıyordu. "Seni daha iyi görebilmem için mükemmel bence." dediğimde göğsünün ucunu ısırdım. Zevkle inledi ya ben birincilik madalyasını göğüslemiştim.

İsyanı bir o kadar yapmacıktı "Bu çok ayıp ama..."

"Daha ayıp nedir tanışmadın." dedim ve külotunun içine elimi soktuğumda Aslı bacaklarını kapatmış minik elleri, elimi tutmaya çalışıyordu. "Haksızlık ama..."

"Bırak elimi kadın! Tadını istiyorum."

"Ay sabah sabah olmaz."

"Aslı on sekizlik kızlar gibi naz yapma bak fena olacak!"

"Kibar ol biraz ayı mısın sen? Şurada bir naz yaptırmadın." diye adeta ciyakladı ve ilk kendini elimden kurtardı. Ben ne olduğun anlamadan o saçlarımdan tutup beni yüzümü görebileceği kadar kaldırdı. Kaldırırken bir eliyle açılan bornozunu örtüyordu.

"Bana bak Ali'm! Ya şimdi bana beni sevdiğini söylersin ya da bir daha bana dokunamazsın. Zaten boşanmak üzereyiz...attırma tepemi! Beni sevdiğini bilmeliyim. Yoksa dünya ahiret bacın olurum" dediğinde "Ne?" diye kükreyen bendim. "Bağırma Ali! Bütün evi başımıza toplayacaksın!"

"Lan ne demek boşanmak üzereyiz. Ben dün akşam ben ne dersem o demedim mi? Sen de sessizce onaylamadın mı?"

"Sessiz kaldım çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Eğer hayır deseydim..."

"...sana dokunmazdım"

"Evet" dedi utançla.

"Şimdi ne oldu pişman mı oldun?"

"Tabii ki hayır sadece beni sevdiğini bilmeye ihtiyacım var"

"Aslı!" dedim çaresizce nereden başlayacağımı düşünürken benim sabırsız hatun delirdi.

"Aslı deyip durma Ali! Bana düzgün davranmayacaksan

benden uzak dur! Seni seviyor olmam ayran budalası gibi her dediğini yapacağım anlamına gelmiyor." diye hırsla kendini benden kurtarıp ayağa kalktı. Karşımda sinirden kudurmuş bir şekilde duruyor ama bakışlarını benden kaçırmıyordu. Dik duruşu, burnu havada istediğini almaya çalışan hâliyle gerçekten asildi. Sırıttım. Hatun iyice delirdi "Niye gülüyorsun mal gibi!" dediğinde "Aslı bak düzgün konuş şurada iki dakika mutlu olduk. Tozuttun ha! Ben sana küfür etmeyeceksin demiyor muyum?"

"Bu sana bağlı! Ya bana hanımefendi gibi davranırsın..."

"Ya da..." dediğimde yataktan hızla kalkıp ona doğru yürümeye başladım. Ben yürüdükçe hatun geri geri gidiyordu. "Boşanmayı çok diline dolamasan iyi edersin. Öldürürüm seni!"

"O zaman benim bu küfürlü konuşmalarıma katlanırsın. Zaten bu saatten sonra boşanacağımı zannediyorsan yanılırsın. Nereden bulucam ben senin gibi nadide bir ayıyı."

"Senin o küfürlü konuşan ağzını terbiye etmek çok eğlenceli olacak o zaman"

"Yani bana düzgün davranmayacaksın öyle mi?" dedi korku dolu ama sinirli bir sesle. Şifonyere çarpmış ve gidecek yeri kalmamıştı.

"Sana evlenirken hiçbir söz vermedim. Malzeme bu güzelim."

"Bu malzeme bayağı bir defolu! Kağıtları avukattan geri alma bence sen." dediğinde gözleri doldu yine.

"Sana avukatta olduğunu kim söylediyse o kağıtları rulo yapıp kıçına sokmazsam bana da Ali demesinler"

"Terbiyesiz!" dediğinde artık dudaklarını görmeye katlanamıyordum. "Benim olmayacaksan giyin hadi! Yoksa altımdan çıkman zor olacak."

"Ya sen..." dedi kıpkırmızı dağılmış bir suratla ama dudaklarına yapışıp onu şifonyerin üzerine oturtmam bir oldu.

"Hayır öpme!" diyişi dudaklarımda kayboldu. Haşin hareketlerim dudaklarının tadıyla yumuşadı. Tam bana cevap vermeye başladı onda kaybolmak için bacaklarını araladım, işte oldu yaşasın diyeceğim, dudağımdaki acıyla resmen sıçradım. Aslı dudaklarındaki kanı yalayıp "Ciddiyim Ali bu zamana kadar senden hiçbir şey istemedim. Sevildiğimi bilmek benim hakkım." dedi ve şifonyerin üzerinden zıplayıp yatağın üzerinden elbiselerini alıp banyoya geçti. Şeytan gir banyoya... dedi demesine de girmedim. Bu hâli öyle hoşuma gitmişti ki sevdiğimi söylemek bile istemedim. Bu oyunu biraz sürdürmenin bir sakıncası yoktu. Aslı banyodan çıkmadan ben de spor kareli bir gömlek ve mavi kot giydim. Kollarımı kıvırıp kış ayının soğuğuna nazaran güneşli günün tadını çıkarmak için karıcığımı beklemeye başladım. Banyodan çıktığında üzerinde beyaz yün elbise vardı, diz boyundaki elbisesinin kızacak bir yeri olmaması benim sinir olmamı engellemedi. O kadar güzeldi ki onu kimseyle paylaşmak istemedim. Kimse onu görmesin, Aslı benden başkasına görünmesin, benden başkasına gülmesin. Hep benim gözlerime baksın. Lan birden onu ıssız adaya götürme fikri çok cazip geldi. Of şimdi onu sevdiğimi söylesem fena olmazdı hani! Pikniği yatağımızda yapardık. Kuzu gibi çevirir çevirir onu yerdim.' Oha Ali oha!' diyen iç sesimdi.

Üzerine geçirdiği kot ceketin içinden çıkardığı kahvenin ara ara yansıması olan sarı saçlarının savruluşu bile beni benden aldı. Derin bir nefes alıp onu seyrettim. "Hazır mısın?" dediğimde burnu havada kapıdan çıkıp gitti. Niye sırıtıyorsam!

Aslında şimdi çok kızmam gerekmiyor muydu? Aheste aheste aşağı indiğimde Aslı dış kapıdan çıkıyordu. Mücella Abla'nın yanağından bir makas alıp Aslı'yı takip ettim.

Arabaya tam binicem bir baktım Aslı arkaya oturmuş kafamı uzatıp "N'apıyorsun sen arkada!" dedim ama sırıtıyo-

rum.

"Ya sen niye sırıtıyorsun! Bak sırıtma yeminle ağzına kürekle vurucam ya!" diye bağırdı benim hatun.

"Oha!" dedim ve arka kapıyı açıp onu kucakladığım gibi ön koltuğun olduğu kapıya getirdim. "Senin yanın benim yanım"

"Yani?" dedi beklenti dolu bir sesle kaşlarını kaldırmış bekliyordu.

"Yanisi yok bu saatten sonra dibimden ayrılmayacaksın"

"Görürüz kim kimin dibinden ayrılmayacak. İndir beni hadi!" dedi huysuzca.

"Öp bir kere yoksa arabada seni..." dedim ve sustum. Söylememe gerek yoktu çünkü Aslı'nın kırmızı suratı ne demek istediğimi anlamış görünüyordu.

"Asıl oha sana! Valla ayıp!"

"Öp dedim."

"Öpme bak ısırırım."

"Isırırsan seni tenhada kıstırır kıstırmaz altıma alırım."

"Yalnız kalmam ben de senle." dedi ama dudaklarıma bakıp gözlerini kaçırdı. "Ancak akşama kadar kaçarsın benden gece koynumda olacaksın."

"Eğer sevdiğini itiraf edersen belki..."

"Bunu sonra konuşsak."

"Olur ama iyi bir konuşma hazırlasan iyi edersin öküz efendi."

"Öp hadi piknikte beni idare etsin!"

"Ya öpmicem ya!" diye çırpınırken onu indirdim ve arabayla bedenim arasına sıkıştırdım. "Öpeceksin." dedim ve dudaklarını buldum. Isıracağı riski bile beni onu öpmekten alamadı. Isırmadı ve bana öyle güzel karşılık verdi ki taşa döndüm. Bayrak direği de neymiş! Nefesim tükendiğinde onu yukarı çıkarmakla kendimi dizginlemek arasındaydım. "Aslı bu nasıl bir öpüştü yaaa!Niye ya?" diye isyan ettim. Bü-

tün uzuvlarım zevkten taşa dönmüştü ve Aslı'nın alnına dudaklarımı dayamış gözlerim kapalıydı. "Neyi kaçırdığını bil istedim" dedi ve ben kendime gelemeden kollarımdan kurtulup ön koltuğa oturdu. Hu! huu! Aslı sanırım bütün gün bana yetecek kadar sabırsızlık, özlem, arzu ve bir o kadar seks kokan bir öpücük vermişti. Gece olsun istiyordum ama sabahlar olsun istemeyecektim orası kesin. Tabii şu seni seviyorum işi inada binmezse...

Şoför koltuğuna geçip gaza bastığımda Ağva yoluna girmiştim. Telefonu tuşlayıp Sedat'ı aradım. "Abi Levo mesaj atmış sana da haber vereyim dedim. Güvenlik işi tamam senin dediğin mekân piknik alanı hâline getirilmiş. Bizim ev yemekleri Zeynep yemekleri halledecekmiş."

"Lan Ali iki dakikada kafamı şişirdin!"

"Tamam abi ben geçiyorum oraya! Duygu'lar geçmiş mi Ağva'ya?"

"Yok gidip ben alacağım hamamdan"

"Ben Spaya gittiler sanıyordum"

"Ali babana rahmet! Bir kapat lan!" dediğinde kahkahalarla kapattım. Telefon konuşması süresince Aslı'nın o güzel yüzünü özlemiştim. Yıllardır hasret kalmış gibi yoldan gözümü ayırıp ona baktım. Hayretle yüzüme bakıyordu. Nedenini merak ettim.

"Ne oldu yine?"

"Hani şu senin Zeynep şimdide Levent'le mi?" dedi ya pes dedim. Lan ne ara benim Zeynep olmuştu?

"Oha oha! Kızın günahını alma."

"Oldu günahını almayayım ama sana yaklaşırsa ciğerini sökeyim anlaştık mı?"

"Senin çenen iyice açıldı."

"Susuyorum ben söyleyeceğimi söyledim."

"İyi susalım! Yoksa arabayı durdurup seni öpmek zorunda kalacağım."

"Rüyanda görürsün!"

"Gece yatağımda göreceğim!"

"Beni kışkırtma Ali Aral!"

"Peki karıcım!"

"Ay bu çok arkadan vurur gibi oldu!" dedi ciyakladı ve ikimiz de gülmeye başladık. O hep gülsün ama benim yanımda, hep bana gülsün!

"Konuyu unuttuğumu sanma! Soruma cevap istiyorum!"

"Hangi soruna?" dedim aptala yatarak.

"Şu Zeynep'le ilgili olanına!" dediğinde yemin ederim yırtıcı bir kuş gibiydi.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Ne demek neyi merak ediyorsun?"

"Merak etmiyorum. Bilmek istediğim o kızın hâlen senin yakınında olmak için Levent'i kullanıp kullanmadığı!"

"Yuh! İki dakikada olayı Yeşilçam'a bağladın ya pes!"

"Ben onu saçından öyle güzel elime bağlar hatta dolarım ki hepiniz şaşarsınız!"

"Aslı tepem atıyor bilesin!"

"Valla tepen isterse göbek atsın umurumda bile değil! O aptal Levent'e zaten gıcık oldum. Başka kız mı kalmadı?"

"Lan çocuğun ne suçu var? Aşkını görmezlikten mi gelseydi? Hem iyi de oldu."

"Nesi iyi oldu?" dedi Aslı bir hışımla. El frenine asılmam ve onu kot ceketinin yakasından tutup kendime çekmem bir oldu.

"Benim oldun işte!" dediğimde dudaklarına bir o kadar yakındım.

"Ne alaka Ali'ya!"

"Olmadın mı?"

"Oldum mu sence?" dedi kaşını havaya kaldırıp soğuk kanlı görünmeye çalışarak. Ne kadar kendini havalara sokmaya çalışsa da onun o masum yüzü ve kızaran yanakları asla

rol yapamayacağını belli ediyordu.

"Olmadın mı?" dedim dudaklarına uzanıp. Başını bin bir kaprisle sağa çevirdi ve "Hayır olmadım!" dedi.

"O zaman sen oldum diyene kadar ben çalışmaları sürdürürüm."

"Neymiş o çalışmalar?"

"Sorduğun soruya bak! Sonra terbiyesiz ben oluyorum"

"Ay ... Ay rezilsin Ali ya!"

"Düzgün konuş lan!"

"Sen düzgün davran ben de düzgün konuşurum. Yeni anlaşma bu!"

"Bunu altımda inlerken konuşmak istiyorum." dedim ve cevap vermesini beklemeden dudaklarını buldum. Çırpınıp kendini öptürmemek için elinden geleni yaptı ama zafer benimdi. Dudaklarından tadını kendime geçirip bırakmakla yetindim.

"Off sen zorbanın tekisin."

"Aslı dua et bugün keyfim yerinde yoksa sana pabuç bırakmazdım." dedim son olarak boynunu hafifçe ısırıp bıraktım. Aslı benim gücümle baş edemeyeceğini görüp sesini çıkarmadı. Onu öptüğümde cevap vermemek için direndiğini hissedebiliyordum ve bu beni öyle mutlu ediyordu ki...

Çocuklar gibi...

Piknik alanına geldiğimizde bizim tüm kadronun orada olduğunu anlamam uzun sürmedi. Önlem alındığı etraftaki üç-beş siyah cipten belliydi ve içleri doluydu. Sedat ne yanımızdaki adamları, ne de ailelerini tehlikeye atacak bir şeye imkan vermezdi. "İnelim karıcım." dedim Aslı'ya bakıp.

"Deme karıcım diye çok uyuz oluyorum."

"Neren kaşınıyor zevkle kaşırım karıcım." dedim ve arabadan inip onun kapısının yanına geldim. Aslı indiğinde elimi ona uzattım. Elini kuzu kuzu uzattı ama ters ters bakmayı ihmal etmedi. Elini dudaklarıma götürüp öptüğümde gözüme ayağına giydiği converslere çarptı. Bağı çözülmüş. Eğildim ve ayakkabısını bağladım. Tam kalkıcam Aslı yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri dolmuş sevgiyle mi bakıyordu? Bana hem de! "Ali!" dedi usulca eğilip dudaklarıma küçük ama aşk dolu bir öpücük kondurdu. Öylece kaldım "N'oldu şimdi?"

"Sevgimi nasıl göstereceğini bilmiyorsun değil mi?" dedi usulca.

"Alt tarafı ayakkabını bağladım. Beni böyle öpeceksen her gün bağlarım valla..." Hatırımın o bir-iki saniye önce gördüğüm sevgi dolu gözler anında Karındeşen Jack'e dönüştü. Sinirle arkasını dönüp giderken "Lan kaderime sokayım. Öküzle evliyim şansa bak! Eğitmeye çalışıyorum ama nerde! Kütük herif!" diye söylene söylene küçük pansiyonun ara koridoruna girdi. Yanıma gelen Cengiz "Selam Ali hoş geldin! Yenge yine barut!"

"Karnı aç ondan!"

"Yok abi senden kaynaklı olduğunu düşünüyorum."

"Düşünme Cengiz, sen git temiz hava solu!" dedim ve tepeme toplanan cinleri bir kenara bıraktım. Lan başımda düşü-

nen insan çokta çözüm üreten yoktu. Aslı'nın peşinden pansiyonun arka tarafına geçtiğimde hepsini tanıdığım ailelerle toplasan aşağı yukarı elli kişilik bir kalabalık beni karşıladı. Düz yeşil alanda ard arda kurulmuş üç-beş mangal ve yiyeceklerin kurulduğu masalar ile gerçekten iştah açıcı görünüyordu. Ellerinde tabak tanıdık, çoluk çocuk sıraya girmişti. Beyaz önlüklü insanlar yemek servisi yapıyordu ki bunların bizim korumalar olduğunu anladığımda ağzım beş karış açık kaldı. Birinin yanına yanaştım ister istemez "Lan Davut! Bizi bırakıp Nihal'in ev yemeklerinde işe mi başladın?" dedim alayla.

"Abi sorma! Levent malı maymun etti bizi! Çıkartıcam bunun acısını o pezevenkten!

"Lan alt tarafı tabaklara iki tavuk koydun!"

"Abi benim kızla geldim madara olduk kıza baksana!" dediğinde onun gösterdiği yöne baktım. Kız Davut'a bakıp bakıp gülüyordu. "Tamadi git sen ben hallederim." dedim gülmemeye çalışarak. Davut "Valla mı abi?" dedi hevesle. Tam uzaklaşacak "Önlüğü ver lan!" dediğimde çıkarıp bana bir bağlayışı var ki anlatılmaz, görmek lazım.

Neyse mangalın başına geçtim ya havaya girdim. Bir yandan mangalda tavuk, et, Allah ne verdiyse kızartıp, bir yandan gelenlerin tabaklarına koyup duruyordum. Aslı ve Selma bir grup hatunla toplanmış ellerinde tabaklar yerde serili örtünün üzerinde oturuyorlardı. Aslı ters ters Duygu'yla konuşan Zeynep Nur'a bakıyordu. Üç-dört metre ötede eli ağzında Levent taş olmuş onları izliyordu. Eli ağzında oluşu kesin tırnak yediğindendi. Taş olmasını nereden mi anladım. Pörtleyen gözlerinden.... Ulan bu Levent'ten çok malzeme çıkardı dalga geçmek için ama bugün gerçekten mutluydum ve mutluluk sarhoşu kimseyle uğraşacak hâlim yoktu.

Duygu yere serilen kalın piknik örtüsü yerine, örtünün hemen yanına konulan bir sandalyede oturuyordu. Karnı-

na koyduğu, tepeleme doldurduğu tabağı yiyip duruyor bir yandan kızlara laf yetiştiriyordu. Bir ara yerde oturan Aslı'ya bir şeyler söyledi. Bunun üzerine Zeynep Nur ve Aslı tuvalete doğru uzaklaştı. A-ha şimdi sıçtık!

Elimde maşa bir an dondum. Levent'le o kadar mesafeden göz göze geldiğimize yemin edebilirim. Lan ben onca şeyde soğukkanlıydım ama şimdi ne bok yiyecektik hiçbir fikrim yoktu. Kızların tuvaletten gelen çığlıklarını beklemekten başka çare kalmadı. Ben tuvalete koşmakla koşmamak arasında kalmış, bütün olacaklar film şeridine dönmüş gözümden kayıp giderken yanıma Mücella Abla geldi. Kucağında aslan parçası Selim vardı.

"Lan bebe et mi? Tavuk mu?" dedim yanağına uzanıp öperken. Mücella Abla "Oğlum daha el kadar bebe onlardan nasıl yesin"

"Abla alıştıralım bence. Gözlere bak şunda beni, seni bile yer bu canavar."

"Ali oğlum sana mı kaldı burası ver bana!" dedi ve kucağındaki Selim'i bana uzattı.

"Bırak Mücella Abla severim ben mangal yapmayı, oturun yiyin siz." dedim gözüm tuvaletlerin olduğu taraftaydı yalan değil!

"Yok oğul git sen ye! Sabah karının gözlerine bakmaktan bir şey yemedin! Hallederim ben." dedi ve elimden maşayı kaptı. Ne demişti? Karının gözlerine bakmaktan.... Doğruydu valla dünden beri radar gibiydim. O ara Selim viyakladı.

"Ağlama len pofuduk! Erkek adam ağlar mı?" dedim ama sussun diye hoplata hoplata yürümeye başladım. Selma beni gördü ve gelip kucağımdan Selim'i aldı. O ara Aslı ve Zeynep Nur'u gördüm. Gülüyorlardı! Evet gülüyorlardı. Ulan bu karı kısmını anlamak gerçekten zordu yeminle... "Merak etme her şey yolunda," dedi Selma gözüme bakarak ve yanımdan uzaklaştı. Tam onlara doğru gidicem gözüm Sedat ve Bekir'e

takıldı. Yanlarında Levent ve Kaan vardı ve hepsi donmuş bana bakıyorlardı. Lan n'oluyor yine bir bok var da ben mi bilmiyorum. Tabii yanlarına yürüdüm. Sedat "N'aber Âşık Veysel?" dedi aha anlamış, şimdi belli oldu bakışları. Dedikoducu karılardan beterdi bunlar.

"Ali n'oldu yüzünde güller açıyor. Aslı'nın ayakkabısını bağlıyormuşsun. Abi valla tam Âşık Veysel oldu bu Ali."

"Levo, çay var içersen, dayak var yersen" dediğimde sustu deve ama bir-iki saniye sonunda hep beraber kahkaha atıyorduk.

"Abi burayı nereden buldun? Valla yerde var kalalım"

"Yatakları berbat Ali buranın..." dedi Sedat ama sonra sustu. Bekir, Levent, Kaan'la birlikte Sedat'a baktık ve bir-iki saniye geçmeden kahkahayı patlattık.

"Gülmeyin lan! Sıkarım kafanıza! İt sürüsü!"

"Abi valla Duygu da banyosuna bir kişi zor sığar dedi. Ne işiniz vardı koca ev dururken." dedi Bekir ve biz daha çok gülmeye başladık. Sedat "Ulan Laz kafalı Bekir! O ara senin Selma hamileydi nefes aldırmıyordu. Duygu'da Duygu! Yalnız mı kalabildik?"

"Aldırmaz valla!" dedi Bekir ve kızların olduğu tarafa baktı. Ben de kendi hatunuma baktım. Üçü de mücevher gibiydiler. Selma dizlerinin üzerine kalkmış Duygu'nun karnını okşuyordu. Benim hatun yerde ayaklarını poposunun altına almış Selim kucağında ona biberonla bir şeyler içiriyordu. Yanına gitme dürtümü bastırmak zordu. Hem de ne zor. Yemek faslı bütün gün sürecekti orası anlaşılmıştı. O ara Cengiz elinde futbol topu "Abi piknik top oynamadan olmaz." dediğinde Sedat ve Bekir çocuklar gibi şendiler...

"Bekir kur lan takımını!" diye kükredi Sedat. Bekir "Ali geç lan yanıma!" dedi

Sedat "Vay puşt! Gelin lan Levent ve Cengiz"....

"Abi iki kişi seçtin! Ayıp bu senin yaptığın!" Bekir...

"Kes lan seç sen de," Sedat...

"Kaan" Bekir...

"Davut" Sedat.... derken on bir kişi olması gereken takımlar yedişer kişi oldu. Kaleler kayalarla belirlenip kaleciler yerlerini aldığında Bekir "Lan bana biriniz krampon bulsun" diye en son bağırıyordu. Gören de dünya kupasında final oynayacak sanır.

Maç o kadar çekişmeli geçiyordu ki artık sertleşmeye başlamıştı. Bir ara Sedat'tan yediğim yumrukla yerde yıldızları sayar durumdaydım. "Abi bu yaptığın kırmızı kart! Lan hakem! Görmüyor musun?" diye kükrediğimde Duygu havalara bakıyordu. "Güneş gözüme giriyor Ali'm göremiyorum ama ya!"

"Seni hakem yapanda kabahat!" dedim ve yerimden kalkıp koşmaya başladım. Bekir öyle hırs yapmıştı ki gömlek üzerinden çıkmış, paçalar kıvrılmış delirmiş gibiydi. Bağırıyor, taktik veriyor neredeyse gol yediğinde saçlarını yoluyordu. Maç bir saatten fazla sürdü. Tabii yenildik. Nasıl yenilmeyelim? Hakem taraflı bizim takımdakiler Sedat'tan yumruk yiye yiye topun peşine bile gitmeye korktular. Bekir sinirden ortadan kaybolduğunda Sedat hâlen dalga geçiyordu. "Nerede o laz kafalı. Bir de futbolun kitabını yazacakmış! O ancak Selim'e masal okusun." dedi keyifle.

Neyse biz futbol sevdasına pansiyonun küçük duşlarını da görmüş olduk. Duş aldık üzerimizi değiştik. Tam piknik alanına çıktım ne göreyim, hayatımın en güzel manzarası... Benim hatun ip atlıyor. Ceketini çıkarmış, Sarı saçları atladıkça havalanıp boşluğa yayılıyor. Ben öldüm cennette gidip geldim sandım bir-iki saniye... Onlara doğru yürürken Sedat'ı görmemle bir şok daha yaşadım. Sedat ip çeviriyor bir yandan bağırıyor "Duygu sakın! Bak yüreğime iner sakın diyorum! Seni kucaklar eve götürürüm."

"Canım çekti bir kere atlıyım Sedat ya! Bi'şey olmaz! İğneyle mi tutunuyor bu kızın!"

"Lan hayır diyorum" dedi ve ipi Selma'ya verip Duygu'nun yanına geçti. Sarıldı. Ben onların yanına bir hevesle gelip ya Allah deyip çevrilen ipin içine daldım. Aslı'nın yanına ışınlandım desem daha doğru olur. İlk arkasında beni görmedi ama "Selam" dediğimde hızla arkasını döndü ama atlamaya devam etti. "Ali," derken o şaşkınlıkla ne olduysa kendini poposunun üzerinde yerde buldu.

Acıyla "Hay Ali ettin içine rekor kıracaktım be!" demesin mi? Kalçasını tutarken Selma "Ali kırdıracak sana rekoru!" dedi ve yan tarafa geçip "Hadi biriniz çevirsin ben atlıcam" dedi. Yahu bu kızların içine çocuk kaçmıştı. Selma ip atlamaya başladı böylelikle.

Aslı'yı yerden kaldırdım ve "Neren acıdı?"

"Kalçam" dedi yüzünü buruşturmuş sekiyordu.

"Öpim de geçsin"

"Evet öp!" dedi sinirle aha bana fırsat çıktı. Onu kucakladım ve kimseye aldırmadan odaların olduğu tek kat üzerine kurulu pansiyona doğru yürümeye başladım.

"Sen...sen ne yapıyorsun?" dedi Aslı şaşkınlıkla.

"Öpücem ya geçsin diye! Böyle ortalık yerde öpemem kalçanı!" dediğimde biz bir odaya girmiştik bile. Aslı yere indi ve kapıya doğru hamle yaptığında önündeydim.

"Ali bak avaz avaz bağırırım ayıp ya! Biri görürse rezil oluruz. Çekil kapının önünden."

"Olalım" dedim ama sesim öyle arzulu çıkmıştı ki kendim bile şaşırdım. Ona doğru uzanıp elini tuttum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Aslı heyecanla gözlerime bakıyordu. Sanırım benden aşk dolu itiraf bekliyordu. Daha değil bebeğim... dedim içinden ve eteğini kaldırıp kalçasına dudaklarımı dayamam bir oldu. Dudaklarım tenine değer değmez aklım, arzularım, benliğim, ruhum başka diyarlarda gezmeye başlamıştı. Baldırından ilerleyip iç çamaşırının sakladığı hazineme doğru dudaklarım yola çıktığında Aslı saç diplerimi çekişti-

rip duruyordu. Bacakları titremeye başlamıştı ve ben istediğimi alacaktım. Bacaklarını ellerimde aralayıp dantel külotun üzerinde gezdirdiğim burnum kokusuyla sarhoş olmuştu. Dişlerim kendine yer açıp külotu sıyırırken, dudaklarım artık kendinde değildi. Hoyrat bir o kadar acımasızdım. Aslı artık ayakta durmakta zorlanıyordu. Dizlerimin üzerinde onu kollarıma aldım ve "Hadi benim ol" dedim.

"Olmaz ilk söyle..."

"Ne inat çıktın sen ben Maviş!" dedim ve dudaklarını buldum. Aslı'yı yatağa uzattığımda yataktan bir gıcırtı yükseldi. Aslı'nın zevki bulmuş istekli gözleri birden dehşetle açıldı. "Bu ne?" diye ciyakladı. "Yatak!"

"Ay Ali bununla benden bir şey bekleme kalk hadi! Ötüyor bu gülerim ben yaaa!" dediğinde haklı kız diyecek bir şey yok.

"Yerde yapsak?"

"Öküzleşmesene ya!"

"Of kızım niye diretiyorsun ölüyorum sensizlikten."

"Ölüyorsan yol belli! Hem... Hem kim diretiyor! Alt tarafı süslü iki kelime söyleyeceksin! Ondan sonra ne istiyorsan yaparız." dedi ve altımdan sıyrılıp kalktı. Hoş ben bıraktım ne istiyorsan yaparız inanılmaz cazip bir cümleydi. Yatakta oturur vaziyete geldim ve "Gel o zaman biraz." dedim ve ayakta üzerini düzelten Aslı'yı kucağıma çektim. Çektim de yatak yine öttü.

"Bir şey mi diyeceksin?" dedi umutla.

"Hayır!"

"Niye kucağındayım o zaman."

"Azıcık sıcağını duyayım."

"Olur." dedi Aslı ama suratı beş karış taş gibi kucağımda kaldı. Dudaklarım kulağının arkasını gezindi sonra boynuna indi. Teni bana yer açıyor dudakları tenimde gezinirken öpmemek için direniyordu. Elleri ensemdeki saçlarımla oynuyor istediğini belli etmemek için ölüyordu.

"Sen de istiyorsun"

"Evet" dedi inkar etmeden.

"O zaman sana istediğini vermem lazım" dedim ve eteğinin altından baldırlarını okşayarak arzuladığım sıcağı bulmam zor olmadı. İç çamaşırını kenara çekip parmaklarımın en hassas yerini okşamaya başladığında Aslı yüzünü boynuma gömmüş utancını gizlemeye çalışıyordu.

"Sana hayır demek çok zor!" dedi mırıltıyla.

"Deme o zaman!"

"İstediklerimi duymak istiyorum"

"Göstersem yetmez mi?"

"Göster ama söyle de," dediğinde bu bir izin gibiydi. Çenesini kaldırıp dudaklarını bulmamla parmaklarımla dilim aynı anda çalışmaya başladı. Aslı kollarımda bir-iki dakikanın içinde dağılmış zevkle titriyordu. "Fazla zamanımız yok değil mi?" dedi utançla "Bütün saniyeler dakikalar senin yeter ki iste," dedim ve elbisesisin fermuarını açtım. Askıları kollarından süzülürken dudaklarım dudaklarındaydı. Yatak ötüyordu ama benim umurumda değildi.

Tabi Aslı'nın umurundaydı "Ali yatak ama ya! Yapmayalım!" dediğinde dudaklarını bir daha öpemeyecek gibi dudaklarımda ezip ayrıldım. Aslı kendini benimle birlikte kaldırdığında "Hadi çıkalım! Mız mız bütün hevesimi kaçırdın kadın!" dedim ama yalan! Onu ömrüm boyunca bekleyebilirdim. Hoş böyle bayrak direği gibi dolaşmak hiç alışkanlığım değildi ama mecbur yapacak bir şey yok! Aslı resmen bunu söylememi bekliyormuş hızla bir çırpıda üzerini düzeltti. Bozuldum yalan değil! Tam dışarı çıktık "Ali sen şu tarafa git ben bu tarafa," dedi.

"Niye ki?"

"Belli olmasın şimdi," dedi gözlerini benden kaçırarak. Oysa dudaklarımda ezilen dudakları iyice kırmızılaşmış hatta zedelenmişti. Boynunda ceketinin örtmediği yer yer

kırmızılıkları herkes anlayamazdı ama Selma'dan kaçacağını sanmıyordum. Safım Aslı! Normalinde elini tutar göğsümü gere gere yürürdüm de onu kırmak istemedim. Elimdeki elini dudaklarıma götürüp usulca öptüm ve "Tamam sıfır sıfır yedi," dedim ve elini bırakıp sola gittim. Yemek masalarını gördüğümde acıktığımı fark ettim. Elime en büyüğünden bir tabak alıp Allah ne verdiyse doldurmaya başladım.

O ara Bekir "Lan nerdesin? Senin yüzünden maçı kaybettik."

"Pes yani benim yüzümden öyle mi?"

"Aslı'ya hava atacağım diye ne yapacağını şaşırdın."

"Yuh valla yuh!" dedi ama bana bir sarıldı ki sorma.

"Ali aranızın düzelmesine çok sevindim." dediğinde "Bende çok sevindim ama bu sizin iki hatun bana rahat verecek gibi durmuyor."

"N'oldu yine?"

"El ele vermiş beni dize getirecekler akılları sıra."

"Allah yardımcın olsun!"

"Ne yani bana yardım etmeyecek misin?"

"Selma beni eve sokmaz. Bu riski göze alamam."

"Kalıbından utan be Bekir! Sedat bu olayı çözer."

"Hiç sanmam."

"Allah'ım ne günlere kaldım" dediğimde gülüyorduk. Bekir "Ali sence hayatında tamamlanması gereken eksik bir parça daha yok mu?"

"Ne gibi abi?" dedim gülerek. Bekir "İstersen bir düşün" dedi. Tam "Bekir ne demek istedin?" diye sorduğumda yanımıza iki-üç kişi gelip maç hakkında yorum yapmaya başlamışlardı. Bekir'in denge bozuldu tabii. "Duygu'nun hakemliğini yaptığı maç bu kadar olur." dedi sinirle. Ben kahkahalarla uzaklaşırken Bekir'in ne demek istediğini anlamayı çoktan sonraya bırakmıştım. Anlayamazsam ona sorardım çünkü Bekir boşuna konuşmazdı.

Mücella Ablaya "Aslı'yı gördün mü?" dedim etrafa göz gezdirerek.

"En son Selma onu tuvalete sürüklüyordu." dedi.

"Zavallı Aslı," dedim ve sırıtarak tuvaletin yakınlarına doğru elimde tabak yürümeye başladım. O ara Aslı yüzü kıpkırmızı tuvaletten çıktı. Karşısına dikildiğimde "Ali?" dedi merakla.

"Ali'm diyeceksin"

"Ali!" dedi sinirle.

"Özledim seni!"

"Çüş!"

"O güzel dudaklarına böyle kelimeler hiç yakışmıyor, valla uyuz oluyorum."

"Peki kocacım!"

"Kocacım diyen ağzını öperim senin"

"Öpme ilk söyle!"

"Taktın ha..."

"Evet taktım."

"Hadi kaçalım ne dersin?"

"İlk söyle!" dediğinde iş inada binmişti ya söylemedim. Hem gönlüm böyle kuru kuru söylemekten yana değildi.

"Aslı yürü git piknik yap ben de hata!" dedim yapmacık bir sinirle ve yanından uzaklaştım. Piknik hava kararmaya yüz tuttuğunda nihayet bitti. Mücella Abla, bizim arabada dönüş yolundaydık. Aslı'nın surat beş karış!

"Aslı niye surat asıyorsun yine?"

"Ali sus valla bak atarım kendimi şimdi arabadan!"

"Oha!"

"Pes! Gerçekten pes!"

"Ne dedim lan ben şimdi! Mücella Abla ne dedim şimdi ben?" dedim aynadan bakarak.

"Duymadım ben bi'şey!" dedi Mücella Abla...

Aslı da, "Aşk olsun Mücella Abla ya!" dedi.

"Bak gördün mü? Bi'şey demedim!"

Mücella Abla kırk yıllık filozof gibi "Bazen bakışlarda saklıdır söylenmek istenen!" dediğinde ben aynadan ona bakıp "Helal olsun abla sana," dedim sırıtarak. Aslı arkasını döndü baktı ve kıkırdayarak "Yani diyorsun ki sen bu kocana şifre çözücü tak!" dediğinde Aslı ve Mücella Abla kahkaha atıyordu. O ara telefonum çalmaya başladı. Açmakta gecikince Aslı "Ali telefonun çalıyor." dedi sırıtarak. "Ali'm diyeceksin" dedim gözlerine aşkla bakarken ve telefonu açtım "Efendim Abi!" dedim. Dinleyip "Tamam abi!" dedim sinirle. Burnumdan ağzımdan aldığım soluk yetmez olmuştu. Yıllardır beklediğim hesaplaşma vaktiydi. Gaza daha bir hırsla bastığımda arabanın mutlu havası birden buz gibi oldu. Aslı bir şeyler olduğunu anlamış, sessizleşmişti. Ben de sessiz kaldım çünkü öfkemi dizginlemek için susmak zorundaydım.

Diyarbekir yoluna!

Çiftliğe geldiğimizde arabadan direk inip yukarı çıkıp üzerimi değiştim. Tam silahları belime takıyordum Aslı içeri girdi. Gelip önümde dikildiğinde endişeli hâli gerçekten içime dokundu.

"Aslı..."

"Ali git ve canlı olarak bana dön olur mu?" dedi usulca. Söyleyeceğim her şey birden anlamını yitirmişti. Onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım. "Duş almaya vaktim yok ve ben buna seviniyorum"

"Niye?"

"Kokun biraz olsun benimle olacak." dedim ve dudaklarına uzandım. Eritircesine dudaklarında gezdim ama eriyen bendim.

"Dikkatli ol!" dediğinde gözleri dolu doluydu.

"Her gidişimde beni böyle mi göndereceksin?"

"Acemiyim daha!" dediğinde gülüyordum.

"Gitmeliyim."

"Gitmesen?"

"Öyle bir lüksüm yok..."

"Tamam" dedi ve kollarımdan çıkıp "Bu hâlde ben aşağı gelmek istemiyorum." dediğinde ben kapıdan çıkıyordum "Seni ararım." dedim ve kapıyı çektim. Gerçekten ilk defa yaptığımız işlere lanet okudum. Lan ne olurdu Aslı'nın istediği gibi sabah dokuz akşam altı işe gidebilseydim. Hiç kendimi memur olarak düşünemiyordum ya neyse! Aşağı indiğimde Bekir "Abi ben geleyim! Ali kalsın" diye atarlanıyordu.

"Hüsnü Babayı Ali'den başkası ikna edemez" dedi Sedat.

"Gidelim" dedim çünkü bir an önce gidip o Haşim pe-

zevengiyle karşılaşmayı istiyordum. Ödeme zamanıydı. Sedat'ın Bekir'e ne anlatıp ne anlatmadığını bilmiyordum ama benim mevzuyu anlatmadığını biliyordum. Arabaya bindiğimizde "Uçakla gidiyoruz" dedi Sedat.

"Abi silahlarım yanımda, söyleseydin ya!"

"Cengiz'e verirsin geri getirir"

"Baba iyi değil mi?"

"İyi... Dükkânı patlatmışlar, küle dönmüş!"

"Alan daraldıkça hırsını alamadı pezevenk. Senin canını yakmaya uğraşıyor."

"Farkındayım"

"Abi bu sefer de onu yaşatırsan..."

"Haşim artık senin karışmıyorum"

"Babayı buraya getirmek zor olacak..."

"Gelecektir bu sefer kimsesi kalmadı orada! Dükkânım diye tutturuyordu o da gitti."

"Nerede şimdi?"

"Evine yollamadım bizim çocuklar otelde tutuyorlar"

"Tutuyorlar mı?"

"İhtiyar tutturmuş eve gidicem diye..."

"Desene İstanbul'a getirmek daha zor olacak..."

"O iş sende!"

"Off bu aralar harbi of," dedim kafamı cama vurarak.

"Anlat bakalım Aslı'yla ne durumdasınız?"

"Biliyorsundur sen bir şeyler."

"Boşanma kağıtlarınızı gördüm"

"Ve karışmadın öyle mi?"

"Duygu bırak boşansınlar dedi ve bana mantıklı geldi."

"Vay Çirkin! Niye peki?"

"Aslı'ya kıyamıyordu sanırım"

"Haklı..."

"İtiraflar başladı."

"Abi sanırım Aslı beni seviyor"

"Ulan Ali bunu bilmeyen mi var? Bilmediğim bir şey söyle!"

"Ben de onu seviyorum" dedim al sana itiraf.

"Bunu da biliyoruz" dedi Sedat mutlu mesut.

"Abi aptala yatıp bilmiyormuş gibi yapsan ne güzel olurdu."

"Senden âlâ aptal mı var? İstanbul ayısı!"

"Aslı bunu duysun da diline dolasın" dedim ve gülmeye başladık.

Diyarbakır'a vardığımızda saat gece onbire geliyordu. İlk Hüsnü Babayı görmek istedik. Kaldığı otel odasının kapısında bizim develerden ikisi duruyordu. Onları kapı önünde görünce şaşırdım. İkisi de benim Diyarbakır'da kaldığım dönemlerden kalma çocuklardı. O zamanlar Sedat'ın yanında yeniydiler ve şimdi Diyarbakır'daki bütün işleri onlar yürütüyordu.

"Kemal kardeşim!" dedim ve sarıldık. Sonra "Lan Apo boyun hâlâ kısa lan!" diye başını okşadım.

"Devede de boy var ama yularını eşek çekiyor."

"Ha yani eşek olduğunu kabul ediyorsun."

"Pes!" dedi ve o ara kapı açıldı ve Hüsnü Babanın kükremesiyle Apo bana ve Abi'ye bakarak Arapça konuşmaya başladı çünkü baba Arapça bilmiyordu. Onun gibi yıllarını Diyarbakır gibi bir yerde geçiren eski toprak için tuhaftı. Araplarla bir sorunu vardı da henüz biz çözememiştik.

Apo "Baba canımızı okudu! Bir an önce onu sakinleştirmek lazım kalp krizinin eşiğinden döndü" dedi Arapça.

"Şimdi nasıl?" dedim Arapça. Fransızca için kursa gitmiş olabilirdim ama Arapça için kursa gerek kalmamıştı. İlk cinayetimi balık tezgâhının üzerinde işleyip milli olunca olay kapanana kadar geldiğim Diyarbakır'da ve Irak'ta kala kala öğrenmiştim. Arapça eğitimi için kaldığım dört sene yetti de

arttı bile. Bir Kürtçeyi kıvıramadım. O da çat pat işte idare ediyoruz. Sedat kadar iyi konuşamıyor olsam da derdimi anlatırım.

"Türkçe konuş it oğlu it! Ne yalanlar yumurtluyorsun?" diye çıkıştı Hüsnü Baba. Apo "Tamam babam!" dedi eli apış arasında. Ben makaraya almaya başlamışım Apo'yu "A-ha tavuk Apo!" dediğimde Apo kıpkırmızıydı. Sedat'ın gözüne baktı ve Hüsnü Babaya "Baba affet valla alışkanlık dolanıyor dilime arapça işte! Tuvalete gidicem onu söylüyorum." Yılların kurdu Hüsnü Baba yutar mı? Yutmaz! "Yalana bak! Sen ne zaman işemeye izin alır oldun!" dediğinde Apo yandan yandan kaçıyordu. Hüsnü Baba bakışlarını bize çevirdi. Ben eline sarılmış öperken "Bu hergele seni mi getirdi takviye kuvvet!" dedi. Hüsnü baba ters ters Sedat'a bakıyordu.

"Yok baba sana iyi haberler getirdim. Geliyordu ben de geldim. Bilmek senin de hakkın!" Sedat elini tutmak istedi ama Hüsnü Baba vermedi. Gerisin geri dönüp otel odasına girdi. Tabii arkasından kuzu kuzu girip kapıyı kapadık. "Baba," dedi Sedat kırgın ama sinirle. Hüsnü Baba patladı.

"Ulan beni evime göndermiyorsun bir de elimi mi öpücen! Baba maba deme bana!"

"Baba gözünü seveyim! Tek sen varsın benim ailem! Ya sen içerdeyken biri bir şey yapsa! Nasıl göndereyim seni oraya!"

"Benim gibi ihtiyar çorbacıyı kim ne yapsın!"

"Baba yakmışlar dükkânı! İçerde olsaydın..." dedim araya girerek.

"Bu eşek sıpasının bok yemesi! Ne gerek vardı küçük dükkânı sirke çevirecek?"

"Baba kötü mü ettik? Tadilat yaptık." dedi Sedat.

"İyiydi benim dükkânımın eski hâli! Al işte şimdi tam oldu. Haşim senin dükkânın olduğunu biliyordu."

"Haşim artık yaşamıyor" dedi Sedat dişlerinin arasında.

"Sana mı kaldı Allah'ın verdiği canı almak!"

"Baba bu kaçıncı?" dedi Sedat.

"Elleme onu!" dediğinde Sedat sessiz kaldı ve ben yine araya girdim. "Baba boş ver sen şimdi dinlenmene bak. Sana tatil iyi gelir! Ömür mü yeter çorba yap çorba doldur." dedim saçmalayarak.

"Sana ne çocuk!" dedi baba bir hışımla.

"Baba yaşlandın zaten, son gürlüğünde dinlen bari." dedi Sedat

"Oha! Delikanlı adama yaşlı dedi! Kavgada bile söylenmez! Baba bu senin oğlunun var ya..." dedim ve sustum.

"Söyle Ali söyle! Ne yaptı yine?" dedi Hüsnü Baba.

"Bir kızı olacak..." dediğimde Hüsnü Baba donmuş olan Sedat'a bakıyordu.

"Evlendin mi?" dedi bir hışımla! Parçalayacak Sedat'ı.

"Yok baba haşa sana haber verirdim!"

"Heh işte bizde kız istemeye seni götürmeye geldik," dediğimde Sedat bana mal mal bakıyordu. Normalinde Sedat'ı adam keserken ya da silahı birinin ağzına verip öldürürken olan ifadesini bilirim. O bakışın üzerine bir de şaşkınlık ekleyin tam olsun. Kesin beni ayağıma beton döküp Haliç'e sallayacaktı.

"Ulan hamileyse ne istemesi?" dedi Baba.

"Sedat sen babaya hiçbir şey anlatmadın mı?"

"Ali seni var ya!..." dedi tam üzerime yürüyecek "Sus Sedat sen!" diye Hüsnü Baba kükredi ya sustu koca Sado!

"Gelin yabancı değil baba! Bizim Duygu!" dediğinde Hüsnü baba ayağa kalktı. Sedat bir adım geriledi. "Hani şu kurtardığın kız! Sana sığınan! Ulan kızı hamile mi bıraktın! Ben sana böyle mi öğrettim? Nerede kaldı senin erkekliğin eşek oğlu eşek! "

"Baba ama..." dedi Sedat ekmek çalmış çocuklar gibi. Araya girdim "Baba geliyorsun di'mi?"

"Gelmiyorum lan! Siktirin gidin ikiniz de! Kanı bozuklar!" dedi ya Sedat beni kesin öldürecek yemedi ihtiyar.

"Baba..." dediğinde Sedat'ın ses değişmişti.

"Ne var?"

"Benim gibi yetime sen gelmezsen kim kız verir?" dedi ya ben bittim. Sedat, Bekir'e kız istemişti. Bana da ama ona kim kız isteyecekti? Tabii ki Hüsnü Baba!

"Hem baba artık torunların var! Onları dedesiz bırakma!" dedim ciddi ciddi. Kükreyerek "Bir gün kalır dönerim kalamam ben bilmediğim yerlerde." dedi ve banyoya girip kapıyı hızla kapattı. Sedat "Ulan tohumuna beton döktüğümün! Ne bok yicez! Daha Duygu'ya evlenme bile teklif etmedim. Sayende babam dediğim adam beni sapık sanıyor. Bitiricem lan seni!"

A-ha bir yerime beton dökecekti valla doğru tahmin etmişim!

"Abi ben de evlenme teklifi etmedim niye bunu bu kadar sorun yapıyorsun?"

"Harbi Aslı'nın sana ayı dediği kadar varsın Ali! O Aslı'ya seni hasret bırakmazsam bana da Sado demesinler!" dedi Sedat ve sinirle otel odasından çıkıp gitti. Lan konu niye yine bana girmişti onu anlamadım. Ben mini bardan bir şişe rakı açıp çocuklara biraz mezelik almalarını söyledim. Sedat kesin Haşim'in peşine düşmeye gitmişti. Geleyim desem istemeyeceğini biliyorum. İlk vedalaşacak geçmişiyle...

Haşim şerefsizi ben Diyarbakır'a geldiğim zamanlarda Sedat'ın yanındaydı. Onun yurttan kankasıymış, ama sütü bozuk itin. O İstanbul'dayken buradaki işleri ona vermiş. Ben geldim işin rengi değişti. Bir idare et iki idare et! Çevrilen dolapları tek tek öğrenip Sedat'a anlattım. Sedat delirdi tabii! Sedat'ın karı sattığı, kumar oynattığı nerede görülmüş? Sedat, benim söylediklerimle Diyarbakır'a bir geldi pir geldi. Buradaki bütün kadroyu dağıttı ama yaşanmışlıkların hatırına Haşim'i öldürmedi. Sedat, Haşim için bizden değildir

diye bütün Diyarbakır'a duyurdu ama önüne geçmedi. Tabii Haşim sanki onca şeyi o yapmamış gibi bir de bize diş bildi. Palazlandı ve Sedat'a savaş açtı. Sedat Diyarbakır'daki işleri bana verince beni bir gün tenhada kıstırdı. Bir hafta Haşim'de tutsak kaldım. Sedat beni bulduğunda yürümem iki ayımı aldı. Ölüyordum o kadar yani! Sedat "Can borcum vardı ödedik. Bundan sonraki hatasında Haşim senin." demişti. Büyük ihtimal şimdi gidecek ve Haşim'le hasret giderecekti. Sedat vefalı... İyiliği de kötülüğü de unutmayan yapısıyla her ne kadar belli etmese de duygusal bir adamdı. Ona kalsa Haşim'in yine yaşaması için bir sebep bulurdu da artık zamanı gelmişti. Gidecek karşısına dikilecek Haşim hazırlan selâ vaktidir hakkını helâl et diyecekti. Çünkü ben yarın onun peşine düşecek ve iki aylık yatalak hâlimin hesabını son nefesini alırken ödetecektim. Sedat'ın onunla arasında ne olduğunu bilmiyorum ama işini çabuk bitirip Duygu'nun yanına dönmeye can attığına eminim. Evden ayrılırken "Duygu bak dışarı çıkmak yok! Kim Duygu'yla dışarı çıkarsa canını okurum!" diye bağırındı valla. Evde herkes emme basma tulumba gibi başını sallamakla yetindi. Duygu artık garibim bir şey diyemedi.

"Çabuk dön!" dedi ve bana sarılıp "Ali'm canlı gelin dikkat edin birbirinize!" diye tembihlemeyi unutmadı.

Üç gün sonra...

Hüsnü Babanın uçağa binmem diye tutturmasıyla planlanan vakitten iki gün sonra İstanbul'a varmıştık. Kızlara haber vermedik çünkü sürpriz yapacaktık. Bekir şirkete geçmişti ve bir tek o geleceğimizi biliyordu. Sedat'la arabayı dönüşümlü kullandık demeyi çok isterdim ama üç-beş saat Sedat'ın dinlenmesi için ancak kullanmışımdır. Arkada horul horul uyudum. Ben birini öldürdüğümde sanırım unutmak için

fazla uyuyordum. Haşim pezevengini bulan Sedat sabahına beni aradı. "Paket hazır seni bekliyor." dedi. Hüsnü Babayı otelde bırakıp Sedat'ın bulunduğu depoya gittiğimde Haşim ağız burun dağılmış sandalyede oturmuş sigara içiyordu. Enteresan olanı Sedat'ın da ondan kalır yanı yoktu. Aralarındaki hesap sanırım halledilmişti. Haşim beni görünce "N'aber lan tıfıl?" diye kahkaha attı.

"İyilik Haşim senden n'aber?" dedim. Yaşça ben ve Sedat'tan daha büyük olması benim için fark etmiyordu. Cinsiyette neymiş? Saygıya insan olmakla sahip olmalıydı kişi. Sedat, Haşim'e bakmadan "İşi fazla uzatma!" dedi ve hızla çıktı. Bu canını yakmadan postala demekti.

Hâlen bu adama karşı ne borcu vardı bilmiyordum ama sinir oluyordum. Bir sandalye çekip karşısına oturdum.

"Artık demir alma vakti gelmişse zamandan.

Meçhule giden bir gemi kalkar senin için bu limandan..." dedim sırıtarak. Haşim'in hayata son sırıtmasıydı...

Dandini dandini dastana danalar girmiş bostana...

Çiftliğe varmamıza yarım saat kala benim tek hayalim bir an önce gece olması ve Aslı'yı kollarıma almaktı. Sedat "Bir arayalım bakalım ne yapıyorlarmış." dedi keyifle Duygu'nun cebini tuşladı ama açan olmadı. "Uyuyor herhalde evi arayalım." dedi. Evi aradı yine açan yok. Onun sabrı buraya kadar "Hangi cehennemde bunlar?" diye panik yaptı. Selma'yı aradı ama açan yok. "Ali var bir bok!" dediğinde ben zaten Aslı'yı arıyordum ama açmadı. O da bir yandan Bekir'i arıyordu. Aslı'nın cep açılmadı ya ruhum sıkışmıştı!

Sedat'ın "Bekir kızlar nerde? Hiçbiri cevap vermiyor. Ev telefonu açılmıyor." dedi ve dinleyip "Ne! Hangi hastane?" diye kükrediğinde arka koltukta ruhumu teslim ediyordum. Sedat'ın kulağından telefon resmen düştü ama oralı olmadı. Gaza öyle bir yüklendi ki ne olduğunu sormak bile istemedim. Lan bir günümüz sakin geçsin! Allah'tan Hüsnü Baba yanımızdaydı.

"Oğul ne olmuş?" dedi sakin bir şekilde.

"Duygu doğuma alınmak üzereymiş." dedi sesi titriyordu yeminle. Aynadan yüzüne baktığımda kara sarı olduğunu görmek beni hiç şaşırtmadı.

"Abi!" dedim konuşsun diye.

"Taksim ilk yardımdaymış." dedi ya ben de film koptu. Ulan Taksim nere Şile nere!

"Ne işleri varmış orada?" diye avaz avazdım.

"Bağırma oğul!" dedi Hüsnü Baba.

"Ne bileyim Ali!"

"Tamam panik yok!" dedim demesine de ellerim titriyordu. Aslı'yı aramaya devam ettim ama açmadı.

"Bekir yoldaymış. Yeni haber almış." dedi Sedat.

"Duygu yalnız mı?"

"Hayır Selma ve Aslı yanındaymış. Mücella Abla da ihtiyaçlarını götürmek için yola çıkmış."

"Abi sorun yok bak prenses geliyor." dedim normal olmaya çalışarak.

"Ali daha günü vardı."

"Anasına çekmiş bizim kız duramadı." dedim demesine ama her yanım üç buçuk atıyordu. Sedat yolda ne ışık bekledi, ne trafik polisi. Yaktı dörtlüleri, polis durdurmak istedi. Durmadı. Benim elimde iki telefon biriyle Aslı'yı arıyorum biriyle Levent'i.

"Levo ara Yusuf'u peşimize takılan polis arabasını halletsin." diye bağırıyorum. Sorgusuz sualsiz "Tamam" dedi kapattı. Hüsnü Baba ön koltukta dua okuyup durdu. Bugün kalp krizi geçirmezse yeminle otuz yıl daha yaşar...

Hastane kapısına Bekir'le nasıl aynı anda vardık diye sormayın... Bekir ve bizim korumaların arabalarıyla bir durduk. Sedat park etmeyi beklemeden yolun ortasında bıraktı arabayı... Soğukkanlı İstanbul'u titreten Sedat gitmiş yerine panik bir adam gelmişti. Ben olayı ele alıp emirler yağdırmaya başladığımda o hastanenin içine girmişti bile.

"Kaan arabayı al yolun ortasından! Cengiz Hüsnü Babayla ilgilen! Biriniz gelen polis arabalarıyla ilgilensin! Ulan panayıra döndürdünüz burayı! Dağılın! Askere adam mı uğurluyorsunuz bütün saplar burada!" dedim ve hastaneye uçtum. Sedat asansör falan beklememiş tabii. direk merdivenlere yönelmişti. Biz Bekir'le arkasında titrek it gibi... O merdivenler ne uzun geldi arkadaş! Dön dön bitmedi. Tam Duygu'nun odasına girdik, lan dışarda yağmur yağıyordu da biz mi görmedik? Selma ve Aslı'nın üzerinden sular akıyordu. Yatakta yatan Duygu'nun desen saç baş ıslak! Kızlar bizi gördüğünde Selma'nın "Bittik biz." dediğini duydum.

Bunlar bir bok yemişti de hikâyeyi sonra duyacaktık. "Lan Aslı ölümlerden ölüm beğen!" diyen bendim. Bekir ve Sedat Duygu'nun başına geçmişti. Sedat'ın dili felç olmuştu kesin. Bekir "Babam iyi misin?" dedi Duygu'ya. A-ha bulmuştum. Hüsnü Baba Duygu'yu Bekir'den isteyebilirdi. Lan kız doğuruyor benim düşündüğüme bak.

Duygu'nun Bekir'e cevabı hepimizin gözünü doldurdu ya sonra güldük tabii. Panikte olsak güldük "İyiyim...İyiyiz... Ayy doğuruyorum iyi olucaz desin biri bana!" diye çığlık attı ya onun yerine bana sancı gibi bıçak girdi. Lan ben doğuracaktım neredeyse! Sedat'ı düşünmek bile istemiyorum. Tutmuş Duygu'nun elini çıtı çıkmıyor. Titriyor muydu? Hadi canım! Maymun oldu lan herif!

Duygu "Sedat!" dedi acıyla. O acı çekiyordu ya aynısını ben çekiyordum. Çaresizlik çok kötüydü. Nihayet Sedat'tan "Duygum!" diye acı bir ses duyuldu. Duygu o eziyetle suçunu bastıracak ya "Valla iyiyim." diye inledi. Sedat'ta başka kelime yok "Duygum!" dedi.

Duygu "Siz de gelin" dediğinde "Nereye?" diyen bendim. "Doğurmaya." dedi ya Çirkin! Alıştı yıllardır anca beraber kanca beraber, bizi de istiyor yanında...

Derin bir nefes aldım "Gelirim lan ben Duygu" dedim ama neyle karşılaşacağımı bilmiyorum ki. Elektrik yemiş gibi titriyordum. Bekir "Ben de gelirim babam sen korkma yeter!" dediğinde aha kadro tamamdı ama Bekir'in beyaz yüzünde renk kalmamıştı valla!

Sedat'ın dili tutulmuştu kesin. Onu kendine getirmek yine bana kalmıştı "Abi sen kal istersen." dedim alayla.

Selma "Siz gerçekten kafayı yediniz! Almazlar sizi içeri." dedi ama Sedat birden canlandı. "Alacaklar!" dediğinde içeri doktor girmişti.

Doktor "Yahu alamam ben sizi! Ne manyaklara çattım arkadaş! Doğuran ayrı, gelenler ayrı! Hanginiz babaysa bir tek

o! Bir saatte meslekten soğuttunuz bu ne ya!" Doktor da deli çıktı yeminle.

Sedat Duygu'nun elini bıraktı tam hamle yaptı "Ulan ben senin..." diye... Doktor bu gece kesin ölecekti de Bekir doktorun imdadına yetişti "Abi bırak canımız elinde!" dedi sakince. Duygu artık inliyordu. Hepimiz bir o kadar çaresiz Duygu ve Sedat'ın ameliyathaneye girişini seyrettik. Mal gibi el salladık ne yapalım! Onlar ameliyathaneye girdi ya Bekir'le birbirimize, sonra bir köşeye sinmiş suçlu suçlu duran kızlara baktık.

"Ne yapsak?"

"Bence direk verelim hak ettiklerini!"

"Dinlemeyelim mi?" dedi Bekir."Dinlersek kandırılma oranımız yüksek..."

"Ne yapacağız?" "Fikir adamı her zaman sensin..."

"Lan karım hakkında ceza düşüneceğim aklıma gelmezdi.""Valla konuşmayıp yüz vermemek en iyisi..."

"Ne kadar süre?""Onlar pes edip isyan edene kadar..."

"Anlaştık," dedi Bekir ve yanlarına yürüdük. Hani civciv ler yanına yaklaştıkça birbirlerine doğru kümeleşirler ya bizim hatunlarda o havayı sezdim. A-ha Aslı'ya yeni bir isim bulmuştum. Civcivimdi o benim!

"Bekir..." dedi Selma bir cesaret.

"Selma şu an hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Ama yeminle..."

"Sus Selma! Yemin etme bir de! Lan Şile nere, Taksim nere? Canımdan bezdirdiniz!"

"Duygu tutturdu profiterol diye," diyen Aslı'ydı.

"O tutturdu hadi, peki sizin aklınız neredeydi? İstediniz de getiren mi olmadı?" diyen bendim.

Selma içerlemiş belli, ıslak yüzünü siliyor ayağına arada gözyaşlarını saklıyordu. Kıyamadım yengeme! Güya sormayacaktık nerde!

"Niye ıslaksınız peki?" diye sordum. Bekir ters bir bana

baktı ama merakla verecekleri cevaba odaklandı.

"Tam İstiklal'e girdik..." dedi Selma ve sustu. Bekir'in korkusuna devam edemedi. Aslı "Eylem varmış bir baktık içindeyiz." diye tamamladı.

"Siz de üç manyak katıldınız eyleme!" dedi Bekir ama avaz avaz bağırıyor.

"Yeter! Şamar oğlanına çevirdiniz hanımlarınızı!" diye kükreyen Hüsnü Baba'ydı. Bekir atıldı "Baba kusura bakma telaşla selam veremedim sana." dedi ve eline sarıldı. Kızlar merakla babaya bakıyordu. "Sağ olasın evladım" dedi Hüsnü Baba elini öpen Bekir'e. Bekir Selma'yı tanıştırdı ilk "Karım Selma baba! Elini öpmeye gelemedik bağışla!"

Selma kısık gözle hain hain Bekir'e baktı ve "Öpeyim baba!" dedi. Kim olduğunu bilmiyor ama baba diyordu valla. "Kızım ne bağırtıyorsun kendine!" diye azarladı Hüsnü Baba Selma'yı.

"Baba haksızlar..." dedi Bekir ama "Haksız falan değiliz. Sedat bunalttı Duygu'yu kaç aydır." diye isyan etti Selma. Benim hatun atıldı "Sadece Duygu'yu değil bütün ev halkını bunalttı. E tipi ceza evi sanki! Biz de yokluğundan istifade İstiklal'e kaçtık. O olsa gidemezdik!"

"Gittiniz gördünüz gününüzü! Sizi çapulcular sizi!" dedim gülmemek için zor tuttum kendimi. Aslı kıkırdayacaktı da Selma'nın yüzünden gülmesi boğazında kaldı. "Baba bu civciv de benimki!" dedim. Aslı "Civciv mi?" dedi şaşkınlıkla ama Hüsnü Baba elini uzatınca öptü ve "Hoş geldiniz!" dedi.

Yarım saatin sonunda Mücella Abla ve Hüsnü Baba'yı zorla da olsa eve göndermeyi başardık. Allah'ım ne doğuruyordu bu kız! İçeri giren çıkan yok! Bir haber veren yok. Selma'nın böyle olmamıştı.

"Ya Selma niye çıkmadılar hâlâ. Sen hemen çıkmıştın." dedim endişeyle.

"Ali benim sezeryandı. Duygu tutturdu normal doğuraca-

ğım diye ama belli olmaz içerde işler."

"Sağlam çıksınlar da..." dedim ve "Aslı hadi gel kahve alıp gelelim" diyerek elimi uzattım benim hatuna. Biraz yalnız kalmak bize iyi gelecekti. Gelip kuzu kuzu elimi tuttu yine "Koridor bitmeden kolumun altına almıştım onu. "Özledin mi beni?"

"Hayır!"

"N'oldu yine?"

"Hiç... düşünüyorum"

"Neyi?"

"Ölümlerden ölüm beğenmeyi!"

"Aslı ölüp ölüp dirildik size bir şey oldu diye! Sensiz ben ne yaparım hiç düşündün mü?"

"Ne yapacaksın hiç! Daha sevdiğini bile söylemedin."

"Ulan hâlen mi aynı mevzu?"

"Her şey sevdiğini söylemene bağlı! Yoksa boşanmaya işlemlerini hiç durdurmayalım."

"Bu kadar önemli yani!"

"Evet!" dedi şirince yüzünü kaldırıp. Sırıtıp dudaklarını buldum ama pek istekli değildi benim hatun.

"Ne!" dedim sinirle.

"Sana hayır diyemediğim için kızlardan yardım istedim." dediğinde Aslı'dan bir adım yana kaymış suratına hayretle bakıyordum.

"Ne?"

"Bağırma Ali herkes bize bakıyor! Sanki böbreğini istedim."

"Sen ne yaptın?"

"Duydun işte! Sen beni sevdiğini söyleyene kadar beni senden uzak tutmalarını söyledim." dedi gururla.

"İyi bok yedin! Sanki hayatımız cennet anasını satıyım, şimdi bir de bununla uğraş! Bugünden tezi yok eşyalarını topla Kadıköy'deki eve gidiyoruz." dedim ama ciddiyetimi

korumak için bayağı bir zorlandım hani!

"Rüyanda görürsün!" dedi ve yürüdüğümüz yönün tersine döndü ve sinirli sinirli yürümeye başladı. Üzerinde ıslanmış gömleği ince beline yapışmıştı. Of ki ne of! Aklıma hasta olacağı geldi ya! Koluna yapışmam bir oldu. "Yürü!" dedim sinirle.

"Bırak kolumu! Senden âşık maşık olmaz! Kadıköy'deki eve gitme planları yapana kadar iki kelime söyleyemiyorsun di'mi? Ben de hata! Âşık olacak başka birini bulamadım! Boşanıcam ve de kendime her gün seni seviyorum diyen birini bulucam! Ay bırak canım yandı be!"

"Ne çok konuştun! Bin arabaya!" dedim ve onu zorla ön koltuğa oturttum. Levent kapıdaydı. Belli duramamış gelmiş "Abi bir şey mi oldu?"

"Gelirim yarım saate," dedim ve Levent'in sesi duyuldu "Bir araba hazırlanın takip edin." Sesimi çıkaracak vakit yoktu. "Ali döneceksek nereye gidiyoruz?" dedi ama sinirlenmiş görüntümü sesimin bozmasına izin vermemeliydim. Sustum. Arabayı hızla en yakın bayan giysisi satan dükkânın birinin önünde durdurdum ve "Selma ve kendine kuru bir şeyler al hasta olacaksınız." dedim.

Aslı hayret ve sevgi dolu bir bakışla hızla arabadan indi. Mağaza gayet kapsamlı bir yere benziyordu çünkü bizim hatun donuna kadar aldı. Dört-beş poşeti arka koltuğa bırakıp hastaneye döndük ve hızla ameliyathanenin önüne geldiğimizde Bekir'i deli danalar gibi dönüp dururken bulduk.

"Var mı bir gelişme?"

"Yok dalıcam içeri şimdi!" dedi Bekir sinirle.

"Kahveler nerede?" dedi Selma anlamlı anlamlı.

"Onun yerine kuru kıyafetlere ne dersin?" dedi Aslı.

"Allah derim" dedi Selma ve en yakın tuvalete gittiklerinde "Yelkenleri indirdin hemen." dedi Bekir.

"Abi biz yeni evli sayılırız idare et." dedim alayla. Bekir

tam bir şey söyleyecek kapı açıldı Sedat göründü. Bu anı ömrüm boyunca unutamayacaktım. Gözleri dolu dolu, yüzünde farklı bir sırıtış... Ağlayabiliyor olsaydım. O an bu an olabilirdi. Kendini ilk toparlayan Bekir oldu "Abi..."

"Bir kanım oldu Bekir, benim kanım." dedi Sedat ve Bekir'le sarıldılar...

"İyiler mi?" dedim olayın melankolikliğinden çıkarak.

"Duygu iyi bir sorun yok. Bebek erken doğduğu için bir süre küvezde kalacakmış"

"Abi bizim hastaneye aldıralım ikisini."

"Dur bakalım bir kendine gelsin."

"Nasıldı?" dedi Bekir.

"Yok babam yok! İlk ve son çocuğumuzu biraz önce kucağıma aldım. Yeter! Böyle bir şey görmedim ben! İğne deliğinde tren çıkar mı diye sorası geliyor insanın." dedi Sedat. Bana sarıldığında yemin ediyorum titriyordu. Hey gidi Koca Sedat!

"Abi Duygu ne diyor bu duruma?" dedim alayla.

"İstemez bence artık! Canomun çok canı yandı be Ali'm." dedi ağladı ağlayacak.

"Abi o nelerin üstesinden geldi. Bu ona sinek ısırığı gelmiştir." dediğimde enseme patlatan bu sefer Bekir'di ama gülüyordu. "Ne sineği o'lum Sado ısırdı." dedi ve biz üçümüz gülmeye başladık. Selma ve Aslı kıyafetlerini değiştirip yanımıza geldiklerinde Sedat bir tekrarda onlara yaptı. Tabii Selma bilmiş bilmiş "Doğurur o bir daha ben onda o ışığı görüyorum" dedi. Sessiz kaldık. Yorum yok. Bizim Çirkin'e güven olmaz.

"Abi özel odayı zor hazırlattık. Malum burası..."

"Tamam bir doktorla konuşalım olmadı Serdar'ın oraya geçiririz."

"Ne zaman görebileceğiz?"

"Bebek..." dedi Sedat ama Selma "Defne..." diye düzeltti. Sedat gamzelerini göstererek "Defne hanım küvezde olacak onu nasıl göreceğiz bilmiyorum. Yarım saate kadar Duygu

odasına çıkacak." dediğinde hepimiz rahat bir nefes almıştık. Selma ve Aslı, Duygu'nun eşyalarını ve odasını hazırlamak için yukarı çıktılar. Sedat, Duygu çıkana kadar ameliyathanenin önünden ayrılmak istemeyince onunla kaldım. Bekir yiyecek bir şeyler almaya gitti. Öyleydi böyleydi yarım saat geçti geçmedi kapı açıldı ve Duygu göründü. Yüzünün rengi yoktu ve sanırım baygındı. "Dinlenmesi için iğne yaptım. Bir-iki saat uyuyacak," dedi doktor. Sedat tamam anlamında sadece kafasını sallayabildi. Bir elini ben tutarken, diğer elini Sedat tutuyordu. Nereden nereye gelmiştik. Yıllar önce Duygu'yu gördüğü işkencelerden ölmek üzereyken tanımıştım. Yaşamaz dediğim kızın şu an elini tutuyordum ve o bir şekilde bizim hayat ışığımız olmuştu. Bizi duyamazdı biliyorum ama soğuk ellerini ısıttığımızı hissediyor olmalıydı. *Ah be* Çirkin büyüdün *de anne oldun başımıza*, diye içim mutlu bir hüzünle doldu.

O ara doktor bir şeyler söylemeye başladı. Duygu seliyle ilk algılayamadım. Sedat zaten Duygu'nun derdine düşmüş bütün algıları kapalı duymuyordu. İş başa düştü doktora dönüp ne anlatmak istediğini anlayıp, "Size geçirdiği rahatsızlıkların raporlarını mail attırdım. İncelersiniz. Bir sorun yaşamak istemiyorum. Olmadı hastamızı başka bir hastaneye aldıracak imkanımız var. Yönlendirmenizi rica edeceğim. Ayrıca kendi doktorlarımız en kısa zamanda gerek bebek gerekse anne için kontrole gelecekler."

"Şu an için hiçbir sorun görünmüyor. Maili inceledikten sonra size dönerim. Siz nesi oluyorsunuz hastanın?"

"Abisiyim" dedim direk. Evet ben onun içten içe çocuğu, kardeşi her şeyi olabilirdim ama o benim hiç olmayan kız kardeşimdi. Zaten kız kardeşler anne yarısı olmaz mıydı? Duygu benim kaybettiğim anamın yerine geçmişti o küçücük yüreğiyle.

"Peki ben size bilgi geçerim" dedi ve doktor uzaklaşırken

kanım çekilir gibi oldu. Evet Duygu benim geçmişe gömdüğüm annemin yerini almıştı almasına da kafamda adeta biri davul çalmaya başladı ve Bekir'in piknikte söyledikleri beynimde yankılandı.

"Eksik parçan...." kendimi toparlayıp Duygu ve Sedat'a yetiştim. Bu konuyu sonra düşünecektim hiç sırası değildi. Duygu odasına yerleştirildi o uyurken, Bekir geldi başını okşadı. Başladı soru sormaya "Kaç saat oldu uyuyalı? Doktor bir saat demedi mi? Rengi niye sarı? Acaba sarılık mı oldu? Yok bu kızın ateşi var. Serdar bir görseydi iyiydi." O konuştukça Sedat'a afakanlar bastı. Daraldı, zaten panik hâlde.

"Bekir haklı biz hata ettik. Çağır Ali Serdar'ı tanımadığımız doktora canımızı emanet ettik." Tam ben olur abi diyeceğim, Selma araya girdi.

"Yapmayın Allah aşkına, Bekir canım sarılık ilk doğduklarında bebekler olur! Anneler değil. Kız o kadar kan kaybetti rengi ve hafif ateşi olması normal. Bedeni dengeyi kurmaya çalışıyor. Dokuz aydır içinde yaşattığı yavrusundan ayrıldı." dedi ve sinirle devam etti "Hadi hepiniz dışarı, riv riv kızın tepesinde," Haklıydı valla tam kalktık sırayla çıkacağız. Duygu'nun sesi duyuldu mırıltıyla "Gitmeyin ama ya!" Sesini duyduk ya hepimize bayram geldi. Sedat elini tutup, "Duygum!" dedi.

"Bebek?" dedi Duygu.

"Defne iyi kuvözde, sen kendini toparlar toparlamaz beraber görmeye gideceğiz."

"Kime benziyor?"

"Sana...."

"Ay o zaman geri sokun!" dedi ve uykuya daldı. Biz kahkahalarımızı koridorda atmak için çıkarken Selma, "Ben kalıyorum hadi gidin siz," dedi. Bekir "Tamam ben de kalırım" dedi ama Sedat "Lan ben buradayım. Sen eve geç! Babamla ilgilemedik," dedi. "Tamam abi!" dedi ve kapıya yöneldi, ben

de Aslı'yı elinden tutup odadan çıktım.

Aşağı indiğimde hastanenin önü tam bir komediydi. Yeminle bir basın açıklaması yapmadığım kaldı. Bizim çocukların hepsi aşağıdaydı.

"Ali nasıllar? Her şey yolunda mı?" Tarık...

"İyiler çok şükür." dedim ama gerisi geldi. Ben tutmuşum Aslı'nın elini mal mal bizim dallamalara bakıyordum.

"Duygu nasıl?" Kaan...

"Bebek nasıl?" tıfıl Cengiz...

"Abi sevinmiştir değil mi Ali?" tıfıl olmayan Cengiz...

"Lan kızı oldu ya lan! Ben erkek olsun istiyordum." Maho...

"Ali ne zaman ziyaret edebiliriz?" Müjde...

"Kime benziyor bebek?" Davut...

"Odanın önüne iki kişi yerleştirmek lazım. Bir kişide bebeğin olduğu yere koyalım" Tarık...

"Abi fotoğrafçı ayarlamak lazım! Ani olduğu için düşünemedik. Ben birini kapıp getireyim hemen. Bebeyi çeksin" Miço Bülent.

"Lan nasıl düşünemedik. Hediye almak lazım ne alacağız? Toplanıp bir şeyler yapalım" diyen tıfıl olmayan Cengiz'di ve ben de sabır taştı tabii...

"Abi artık bebeğim oldu. Bütün işlerden elimi ayağımı çekiyorum. Yeni Zellanda'ya yerleşip bundan sonra huzuru orada arayacağım. Çocuklara söyle kendilerine başka kapı bulsunlar dedi." dedim ve Aslı ile arabaya doğru yürüdüm. Hepsi donmuş bir o kadar acabada kalmış şekilde arkamdan baktıklarına emindim. Sessizliğini koruyan Aslı "Keşke..." dedi.

"Ne keşke?"

"Keşke abi Yeni Zelanda'ya taşınsa..."

"Niye?" dediğimde araba ortamızda ikimizde kapıların önünde binmemiş arabanın üzerinden birbirimize bakıyorduk.

"Sen de gitmek zorunda kalırdın ve tabii dolayısıyla ben de. Orada özgür olabilirdik. Yine büyük bir çiftlik alırdık. Sonra..."

"Aslı..." dedim çıkmazda gibi.

"Ali... Sadece hayal kuruyorum"

"Gözlerinden o hüznü hiç silemeyeceğim değil mi?"

"Sen yanımdayken iyiyim, söylemedin ama gözlerime aşkla bakıyorsun ya iyiyim, sen benleyken hep iyi olacağım. Mutluyum ben!" dedi ve arabaya bindi. Bir-iki saniye söylediklerini mutluluk olarak buruk bir şekilde bünyeme yaydıktan sonra ben de arabaya bindim. Uzanıp onu uzun uzun kokladım ve "Özür dilerim" dedim suçlu suçlu.

"Niye?"

"Sana istediğin özgürlüğü veremedim."

"Ali lütfen bir şey söyledim pişman etme."

"Aslı denedim. Eğer bıraksaydın şu an belki de rahat..."

"Sensiz olacaktım."

"Ama özgür, korkusuz"

"Taktın Ali! Kapat artık bu konuyu." dediğinde başını cama çevirdi ve kollarım sinirle göğsünde birleştirip bir daha konuşmadı. Eve geldiğimizde ev halkı merakla bizi soru yağmuruna tuttu.

"Nasıl Duygu?""Bebek nasıl oğul?""Abi nasıl heyecanı geçti mi?""Ay çok tatlıdır o bebek şimdi." "Abi bir ihtiyaçları var mı? Süt falan...""İkisi de çok iyi, ufaklık erken doğduğu için biraz kuvözde kalacakmış. Yanında Sedat ve Selma kaldı." dedi Bekir. Hepsi bir ağızdan, "Çok şükür!" diyerek rahat bir nefes aldılar. Levent, "Ali darısı senin başına kanka..." dedi hayvan!

Aslı, "Ay yok çok zormuş doğum ben istemem." diye ciyakladı. Lan bu arada biz korunmuyorduk. A-ha! Kafamda deli sorular ve bir köşede eksik parçam... Yetmiyordu kafamdaki tilkilerin kuyruğunu birbirine değdirmemek için uğraş-

tığım. Bir de bebek korkusu çıkmıştı.

"Yoldan geldin Ali aç mısın?" dedi Mücella Abla.

"Yok abla biz bir şeyler yedik. Zeynep hoş geldin" dedim. Aslı ve Zeynep çoktan sarılmış merhabalaşıyorlardı.

"Baba sen nasılsın?" dedim ve eline sarıldım "Tekrar hoş geldin, beğendin mi evini?"

"Ne evi densiz! İki gün kalıp gideceğim beğensem ne olacak?" dedi Hüsnü Baba huysuzca.

"Baba nasıl iki gün kalacaksın kız istemeyecek miyiz? Duygu toparlandı etti ancak on gün." dedim alayla.

Tabii hepsi merakla bana bakıyor. "Duygu'yu Sedat'a istemeye geldi baba!" dedim sırıtarak. Bekir "Yok artık!" dedi. Levent "Allah yaşadık. Tuzlu kahve içmeden kızı vermeyelim."

"Kimden isteyeceksin baba kızı?" dedi Bekir. İyi bir soruya denk geldi.

"Ben ne bileyim Bekir! Getirdi bu deliler beni yaka paça..."

"Senden isteyecek! Kimden isteyecek başka?" Bekir ilk bir şaşırdı.

Sonra kabardı ve "A-ha bittin lan Sedat!" dedi ve hep beraber gülmeye başladık. Baktım benim hatun yengeç yengeç merdivenlerden çıkıyor. "Ben inerim aşağı bir üzerimdekilerden bir kurtulayım. Şenlik var valla!" dedim ve hızla merdivenleri çıkmaya başladım. Aslı odaya girmiş yatağın üzerinde dizlerine dayamış dirseklerini, almış çenesini eline oturuyordu.

"Hayırdır?" dedim tepesine dikilip.

"Yorgunsun."

"Evet beni sen yoruyorsun" dedi birde utanmadan.

"Lan üç gündür yormuyorum ki..."

"Terbiyesizsin sen"

"Yordum yine yorarım. Pişman değilim olmayacağım"

"Ay Ali git yıkan hadi!"diye beni azarlamasın mı?

"Yine neye sinirlendi benim Civcivim?"

"Ben civciv değilim. Ayrıca senin Civciv'in hiç değilim." dediğinde onu kucakladığım gibi banyoya götürüyordum. "Ali nereye? Bırak beni ya! Söz verdim kızlara bi'şey yapmıcam diye!"

"Söyleme sende alla alla!" dedim ve onu elbiseleriyle duşun içine soktum.

"Ali sakın o suyu..." dediğinde su açılmış başımızdan aşağı akıyordu. Aslı "Yeter ama ya! Bu kaçıncı elbiselerle su yedim!" dediğinde gülüyordu. "Özledim ben seni!" dedim istekli bir o kadar aç bir şekilde.

"Yalancısın. Özleyen insan seviyor demektir ama sen sevdiğini hiç söylemedin"

"Göstersem."

"O sayılmaz!" dediğinde dudakları dudaklarımda kayboldu. Arkadaş ıslak elbiseleri çıkarmak ne zormuş! Sağ olsun Civciv hiç yardım etmedi. Cezaymış! Kot elbiseyi üzerinden sıyırdım ve biraz onun enfes hâlini seyrettim.

İç çamaşırının askılarını çıkardığında özgürlüğünü bulan göğüsleri kalbimi sekteye uğratacak kadar harikaydı. Karşımda küçük beyaz masum iç çamaşırıyla duruyordu, eğilip "Ayağını uzat!" dedim sırıtarak. Uzattı. Ayakkabılarının bağcıklarını açarken dudaklarım dizlerinin üzerinde bacağının iç tarafında geziyordu. Yumuşacık, beni benden alacak kadar tatlıydı. Bir ayağını ayakkabısından kurtardım ve ikinci ayağını kurtarmakta acele etmedim çünkü dudaklarım sıcaklığının tadına bakmak için bütün ustalığını gösteriyordu. Dudaklarımı ısırmam onun canını yakmak istemediğim içindi. Öyle tatlı ve arzulu görünüyordu ki "Ayakkabın?" dedim ama

"Bırak şimdi ayakkabımı!" dedi istekle. İtaat ettim kölesi gibi...

Aslı kendini bana verirken hevesli ve arzu doluydu. Bu arzusu beni benden aldı yemin ederim. Duştan kollarımda çıkıp

yatağa uzandığında Aslı "Ben sana doymadım." dedi ya! Hayatımda duyduğum en güzel cümleydi. "Sen iste yeter ki," diye dudaklarına uzandığımda her şey tamamlanmıştı.

Üç kereden sonra artık dizlerim tutmuyordu. Aslı nefes nefese "Her yerim çok acıyor!" dedi inleyerek. "Özür dilememi bekleme!" dedim gülerek nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Saate baktığımda gecenin üçü olmuştu. Bekir yarın, yani saatler sonra benimle sıkı dalga geçecekti. Teni tenimde onu kabuk gibi sarıp doyasıya kokladım. Saat gece dörttü ve hâlen uyumamıştık. "Hadi hastaneye gidelim." dedi Civciv. Kafamı kaldırıp uzaylı gibi Aslı'ya baktım.

"Valla mı?" dedim çünkü aklım bizim Çirkindeydi.

"Evet bir bakalım ne yaptılar."

"Ya uyuyorlarsa?"

"Sessizce geri döneriz"

"Kalk giyin hadi," dediğinde biz on dakika içinde evden çıkmıştık. Bizim kapıdaki çocuklar tabii bir arabaya doluşup peşimize takıldılar. Ses etmedim. Gecenin bir vakti yalnız olsam neyse de Civciv yanımda.

Hastane kapısında durduk bizim çocuklar arkamızdan inip benim arabayı aldılar. Aslı'nın elini tuttum ve "Umarım bebeği görebiliriz" dedi Aslı.

"Sanmıyorum."

Odanın kapısına geldiğimizde koridorda dolanan bizim çocukları gördüm. "İyi geceler beyler!" dedim usulca. "Abi bir sorun mu var?"

"Yok şükür! Sedat içerde mi?"

"Evet abi, Selma yenge tuvalete gitti."

"Yalnız mı?"

"Yok abi! Nejat kapıda."

"Tamam koçum!" dediğimde Aslı usulca odaya girmişti bile! Vay fırsatçı, arkasından girmemle Sedat ayaklandı tabii.

"Ali? Aslı?" dedi merakla. Yüzünün rengi yoktu bizi görünce iyice gitti.

"Bir şey mi oldu?" klasik soru geldi.

"Yok abi uyku tutmadı size bir bakalım dedik."

O ara Duygu gözlerini açtı. Sedat'ı bulan mayhoş gözleri loş odanın içinde beni buldu.

"Ali'm," dedi yorgun ama neşeyle.

"Çirkin!" diyerek sırıtarak yanına geçtim. Yatağın içinde çok yorgun görünüyordu. Eğilip alnına küçük bir öpücük kondurdum. "Defne'yi gördün mü?" dedi uykulu bir o kadar yorgun sesiyle.

"Birazdan görmeyi planlıyorum."

"Ben daha göremedim."

"Gördün ya Duygum harap ettin kendini," dedi Sedat. Sıkıntısı yüzünden okunuyordu. O sırada Selma usulca kapıyı açtı ve içeri girdi. Şaşırdı tabii bizi görünce.

"Ali? Aslı? Hayırdır?"

"Bi'şey yok! Uyku tutmadı..." dedim ama Selma gözlerini kısmış Aslı'ya bakıyordu. Lafı yapıştırmakta gecikmedi. "İkinizi birden mi?" dediğinde benim hatun yeminle bayrak kırmızısıydı. Aslı, Selma'nın bakışlarından kaçmak için Duygu'nun yanına geçti. "Ağrın var mı?" dedi.

"Dayak yemiş gibiyim. Kolumu kaldıracak hâlim yok."

"Hadi yarın görüşürüz sen dinlen" dediğimde Duygu'nun gözleri kapanmıştı bile. Sedat benimle dışarı çıktı. Aslı, Selma ile kaldı.

"Abi hastaneyi değiştirecek miyiz? İstersen yarın düzenlemeleri yapar aldırırız"

"Serdar ve ekibi geldi akşam"

"Eee ne dedi?"

"Duygu iyi her hangi bir sorun yok. Bebeğin ciğerleri gelişmediği için beklemekten başka bir çare yok."

"Buradayız yani..."

"Evet"

"O zaman ben gereken ayarlamaları burası için yaparım.

Abi Hastane kayıtlarından Duygu'nun ismini değiştirdim. N'olur n'olmaz. Bu arada sabah bizim prensesin nüfus kağıdını da çıkartıcam. Var mı istediğin bir şey?"

"Acele etme!"

"Niye abi!"

"Korkuyorum" dedi Sedat!

"Ne!" dedim donmuş bir o kadar kanım çekilmişti. Yok canım Sedat korkuyorum demiş olamazdı.

"Bekir ya da senin nüfusuna mı geçirsek?"

"Abi sen ciddisin!"

"Abi bu Duygu'yla evlenmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Onları korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Benim bebeğim ve şimdiden onu kendi çıkarları için kullanmak isteyen bir dünya şerefsiz var"

"Abi sen hastane havasını çok soludun valla! Git biraz oksijen al! Minnacık bebeği koruyamayacak mıyız? Duygu bunları duymasın valla kahrından ölür"

"Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim." dedi ya gözlerimi kaçırdım. Sanırım bu ömrü hayatımda söyleseler inanmayacağım bir cümleydi. Şoku üzerimden atmak zorunda olduğumu biliyordum. Attım da.

"Abi sen çaresiz değilsin! Sadece baba oldun hepsi bu!" dedim sırıtarak. Ben niye her ciddi konuda sırıtıyorsam onu da çözebilmiş değildim

"Baba oldum" dedi Sedat o da sırıttı. Ya Allah dedim ve konuşmaya devam ettim.

"Bunu da aşacağız... Yine de sen bilirsin, ben gurur duyarım, kendi kızım gibi sahip çıkarım biliyorsun ama o senin kanın ve senin soyadını taşımalı. Hem Duygu çok üzülür be abi!"

Valla kendimi tebrik ettim. Koskoca Sedat'ın karşısında bilmiş bir filozof gibi konuştum ve sanırım onu ikna ettim.

Hoş amacım ikna etmek değildi. Mutlu olsun, bebeğinin mutluluğunu göğsünü gererek yaşasın istedim. Saklanmak hiçbir zaman çare olmamıştı. Bunu en iyi Sedat bilirdi aslında.

"Aşarız be Ali! Biz neleri aşmadık!" dedi ve tam sarıldık arkadan bir ses duyuldu. "Bensiz olmaz hayatta bırakmam" diyen Bekir'di. Sedat "N'oldu Bekir karını mı özledin?"

"Yok valla bu Ali ne bok yemeye gelmiş ona bakmaya geldim."

"He Bekir he!" dedim alayla. İtiraf etmiyorduk ama aklımız burada kalmıştı. İyiysek hepimiz iyi olmalıydık.

KAKTÜS TEAM

Bittin oglum Ali

On beş gün sonra

Aslında tek cümle geçirdiğimiz on beş günü anlatmaya yeterdi. Hastanede yatıp kalktık. Sedat bir ara koca hastaneyi tadilata bile sokmayı düşündü. Doktor Serdar zaten çocuk doktorlarının, profesörlerinin birini getirip birini götürdü. Selma deneyimiyle hepimizden çok işe yaradı. Bekir olayı küvezde hortumlar her yerini sarmış nefes almaya çalışan kuş kadar meleği gördüğünde "Lan balık mı bu çocuğu akvaryuma koymuşlar!" diye olayı kopardı. Duygu zaten düşmüş kendi derdine emziremiyor diye deli oldu. Sütünü o biberonlara doldurup bebeğine içireceğim diye hastanede yattı kalktı. Tabii biz de onunla. Sedat sudan çıkmış balık gibiydi. Küvezin başında saatlerce durabilir ve nefes almadan kızını seyredebilirdi. Hallerine sevinsem mi? Üzülsem mi bilemedim. Bizim gibi yuvasız kuşlar için evlat bir hazineydi. Aslı... Aslı bir harikaydı. Hastane, ev, okul arasında mekik dokudu durdu. Hüsnü Babayla o ilgilendi. O Sarı Cadı gitti yerine uysal bana engin denizlerin mavisinin sevgisiyle bakan bir kadın geldi. Gün geçtikçe ona olan açlığım, hayranlığım kat kat arttı artmasına ama hâlâ ona onu sevdiğimi söylememiştim.

Her gece sabahlara kadar onu sevdiğimi göstermem bir işe yaramadı. Sevdiğimi bildiği hâlde tutturdu söyle diye ya o inat ettikçe ben inat ettim. Gerçi son zamanlarda yalnız kalmaya bile zor vakit bulur olmuştuk. Geceleri onun uykusundan çalıyordum. Sabahları banyosuna ortak oluyordum. İtiraf ediyorum peşinde bildiğin bal arayan ayıya dönmüştüm. Lan bal ve ayı dedim de biz balayına bile gidememiştik! Dur ben bunu bir düşüneyim. Düşüneyim demişken Bekir'e içten

içe küfür ediyordum. İçime düşürdüğü kurtlar beni kemirmeye başlamış ne yapacağımı bilmez hâldeydim. Bir yanım "Çok geç! Sen o treni kaçıralı çok oldu." derken diğer yanım Aslı'nın aşkıyla daha güçlenmiş "Zamanı geldi de geçti." deyip duruyordu. Kafamda sorularıma bir çözüm bulmadığım sürece Aslı'nın yüreğime doldurduğu mutluluğun bir yanı hep eksik kalacaktı.

Okulun kapısında arabayı park etmiş bekliyordum. Telefonu elime alıp mavi denizin üzerini tıkladım. Daha sesimi çıkarmadan "Geliyorum" dedi nefes nefese.

"Bekliyorum" dedim ve kapattık. Kapatmamla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Hızlı hızlı yürürken dalgalanan saçları iyice uzamıştı. Saçları uçsuz bucaksız sarı rengin hakim sürdüğü başakların rüzgarla dalgalandığı tarlaları anımsatıyordu.

Güneş vurdukça parlayan saçları ince belinin arkasından salınırken, benim kıskançlığım kanımın son damlasına kadar damarlarıma yayılıyordu. Tek avuntum onun beni sevmesiydi. Yoksa bu kahpe dünyada yok olur yitip giderdim. İtiraf ediyorum ben Aslı'dan önce yaşamıyordum. Tabii bu itirafım şu an için iç bünyemle sınırlıydı.

Bir gün "Saçlarını kestirme!" dediğimde "Saçlarımı sevdiğini söyle kestirmem. Yoksa yarın üç numaraya vururum." dedi hatun. "Yemin olsun sana asker arkadaşım muamelesi yaparım." dediğimde benimle baş edemediğinden değil artık ümidini kaybettiği için sustu sanırım. Kırgınlıkla gözlerime baktı ve o günden sonra "Hadi bana beni sevdiğini söyle!" demeyi bıraktı. Yine canlı, yine aşk doluydu ama artık kafamın etini yemiyordu.

"Selam Ali'm." dedi ve bacaklarımın arasına girip dudaklarımı buldu. Dudaklarımda ezilen dudaklarınla duygularım yine ayaklanmış dört nala koşuyordu.

"Selam karıcım!" dedim dudaklarımdaki tadını yalarken

ince belini hissetmekle meşguldüm.

"Kocacım" dedi alayla.

"Çocuklar nerede?"

"Arkamdaydılar." dedi Aslı ve etrafa bakıp çimenliğin üzerinden bizi izleyen korumaları gösterdi. "İşte," dedi. Çocuklarla göz göze geldiğimizde teslimat yapılmış gibi başlarını sallayıp uzaklaştılar.

"Gidelim çok işim var. Yarın Defne hastaneden çıkıyor ve onun yatağının eksiklerini tamamlamadım. Selma beni kıtır kıtır kesecek. Selim'in bezi bitmiş. Mücella Abla aradı."

"Lan evde o kadar insan var seni niye arıyor?"

"Yahu Ali'm git bez al desem sen alabilir misin?"

"Lan ne var bez almakta ver derim bebek bezi verirler!"

"Kaç ay? Kaç beden? Hangi marka?" dediğinde sırıtıp ellerimi havaya kaldırdım "Pes!" dedim.

Sedat'ın bebek telaşı, Bekir'in Karadeniz'deki teslimatta çıkan olaylar için Trabzon'a gitmesiyle işler bana kalmıştı. İki gündür neredeyse eve uğramıyordum. İki gündür hasret kaldığım Aslı "Hadi gidelim bir sürü iş var" dedi heyecanlı heyecanlı. Beni görmüyordu ve oralı olduğu söylenemezdi. Bozuldum ama belli etmedim. Arabaya bindim ve "Özlemedin mi sen beni?" dedim en manyak sesimle.

"Ay Ali yeni âşıklar gibi bir de özlemedin mi diye soruyorsun! Hadi bir marketin önünde dur da alışveriş yapalım, bezin yanında evin eksikleri de var" dedi umarsızca. Lan bir de kalkmış yeni âşıklar gibi demez mi? Ben ona gün geçtikçe acıkıyordum o kalkmış bana yeni âşıklar gibi diyordu. İyice tepem attı. Sinirle okuldan çıkıp boğaz köprüsünün girişine kadar elinde telefon bir Selma'yı bir Mücella Ablayı arayan Aslı'yı dinledim. Hatun nereye gittiğimizin farkında bile değildi.

Kulağına yapışan telefonu sinirle elinden aldım ve kapatıp arka koltuğa fırlattım.

Ancak kendine geldi. "Ali n'apıyorsun? Hey biz neredeyiz? Köprüde ne işimiz var?" diye sorduğunda kendi telefonumu tuşlamıştım. "Cengiz ara çiftliği ne istiyorlarsa yap alışverişi götür. Bez markasını ve kaç aylık istediğini sor Mücella Abla'ya..."

"Ne bezi Ali!"

"Lan sor işte çiftliktekilere anlatırlar sana..."

"Ali..." dediğinde ben sinirle telefonu çoktan kapatmış Selma'yı tuşluyordum. "Selma üç-dört saat Aslı benimle, bir ihtiyacın olursa Müjde'yi ya da Zeynep'i ara!"

"Hangi Zeynep? Aslı'nın bir şeyi yoktur umarım."

"Yok mu Levent'in Nur'um dediği! O da aileden sayılır artık. Ara söyle bir şey lazım olursa biz de geliriz bir-iki saate..."

"Hay tamam zaten iyiyiz biz. Defne yarın çıkıyor diye Duygu tutturdu hastanede kalalım diye. Ben de onunlayım"

"Sedat?"

"Cinler tepesine çıktı burada kalacağız diyince. Sanırım yatacak yer ayarlamak için aşağı indi."

"İyi geliriz bizde akşam"

"Bir siz eksik kalın zaten"

"İyi gelmeyiz."

"Gelin ya, bırakmayın beni bu iki deliyle. Gerçi sizin de pek sağlıklı olduğunuz söylenemez ama..." Selma susacak gibi değildi. Allah'ım annesi bu kızı sırf çene olarak doğurmuş. Bekir'in artık neden suskunluğa saklandığını daha iyi anlayabiliyordum.

"Görüşürüz Selma," dedim ve kapattım. Aslı hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu.

"Ne!" dedim sinirle çünkü onun bu sakin, olgunlaşmış hallerine daha alışamamıştım.

"Sen kime sordun beni kaçırırken?"

"Kaçırıldığını anladıysan bu soruyu sormana gerek yok sanırım."

"Ali ayıp olur bak hadi geri dönelim. Hüsnü Baba söylenip duruyor, zaten tutturdu gidicem diye. Bebek yatağının içine pike takımı almam lazım. Hem iki haftaya finallerim başlıyor anlamadığım konular var ders çalışmalıyım. Bak yarın Duygu geliyor ev dandini. Odayı düzenlemeye yardım edeceğime söz verdim."

"Bu saydıklarının arasında Ali ismine hiç rastlamadım. Günün hangi saatini bana ayırmıştın? Yoksa ben randevu mu almalıydım?"

"Geceleri koynundayım ya! Hem bu yoğunluk geçici..."

"Bu yoğunluk geçici falan değil! Bizim hayatımız bu Aslı. Hep birilerinin bir şeyleri çıkacak. Ben sana yapma, aileni hiçe say demiyorum ama dengeyi sağla. Ayrıca geceleri yarasa gibi uyku saatlerinden çalmak istemiyorum. Koynumda olmana bir diyeceğim yok ama gündüzleri kıyafetlerinle de seni görmek ve bir şeyler paylaşmak hoşuma gider." dediğimde mutlu bir yüz bekliyordum. Açıklamam gayet mantıklı ve bana göre romantikti.

"İyi," dedi ve koltuğuna yerleşip dışarıyı seyretmeye başladı. Vardı bir şeyler Aslı'da. Israrcı olmayı bırakmış tam bir kabulleniş gösteriyordu. Bana karşı tavırlarında ufakta olsa bir kırgınlık vardı.

Kadıköy'deki evin önünde durduğumuzda "Otele gideriz diye düşünmüştüm." dedi sırıtarak. "Otele mi gitmek istiyorsun?"

"Yoo fark etmez." dedi Aslı ve arabadan indi. Ben telefonla konuşurken Aslı apartmana girmiş anahtarını çıkarıyordu. Salonu aradım "Kaan koçum salonda mısın?"

"Evet abi..."

"İyi bir araba ayarla Duygu'nun Kadıköy'deki evin önünde beklesin oradayım ben"

"Tamam abi on dakikaya orada çocuklar." dedi ve kapattık. Asansörde Aslı çantasını karıştırıp durdu. Sonra aradığı

gözlük kabını buldu ve güneş gözlüğünü içine yerleştirip o kuyu gibi büyük çantasına koydu. Eve girdiğimizde Aslı "Yemek yedin mi?" diye sordu ve cevabını beklemeden mutfağa yöneldi. Allah'ım yemin ediyorum kırk yıllık evlilere dönmüştük. Sinirle onu kolundan tutup kollarıma hapsettim. Kendimi masaya dayayıp onu bacaklarımın arasına çektim. Aynı hizaya gelmiş gözleri gözlerimdeydi. Direnmedi ve kendini bana yasladığında bütün dikkatim dağılmıştı. Çadır kuracak kıvama gelmeden konuşmaya başladım. Bu soruyu sormaktan nefret ediyordum ama içim içimi kemiriyordu. Sormalıydım

"Neyin var?" dedim gözlerine bakarak.

"Hiç! Karnım aç."

"Neden arabada söylemedin? Bir yere oturur yerdik."

"Bilmem düşünemedim. Bir şeyler hazırlarım şimdi."

"Uğraşma dışarıdan söyleriz"

"Olur, o zaman yemek gelene kadar duşa girelim mi?" dedi şirince.

"Çok cazip ama ilk önce sen bana neyin var onu söyle..."

"Bir şeyim olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Var değil mi?"

"Yok Ali." dedi ve dudaklarımı bulup ince kollarıyla boynuma dolanıp nefesi yetene kadar benden kopmadı. Aslı gün geçtikçe her şeyde olduğu gibi kendini bana vermekte ustalaşıyordu. O dilini öyle güzel kullanıyordu ki öpmesi bile aklımdaki her şey uçup gidiyordu. "Ben seni buraya bunun için getirmedim..." dedim nefes nefese ama yalan değil, deli gibi onu istiyordum.

"Ne için getirdin?" dedi Aslı ve kendini biraz geri çekip üzerindeki ceketten ve tişörtten kurtuldu. İç çamaşırına sıkıştırılmış göğüsleri beni bekliyor gibiydi. "Seninle vakit geçirmek için" dedim gözlerim göğüslerinde boğazım kurumuştu. Kedinin ciğere bakıp yalandığı gibi yalanıyordum. "Vakit ge-

çiriyoruz işte," dediğinde gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. Onu seyretmek bile benim için lütuftu. Gömlek düğmelerimi açtı ve eli belime kayıp silahımı çıkardı ve dayandığım masaya bıraktı. Aslı silahlarla büyümüştü ve Duygu ve Selma'nın aksine silahlardan korkmuyor tedirgin olmuyordu.

Elleri göğsümde karnımda geziniyor, dokunduğu her yer ona akıyor gibiydi. Ellerim bir taraftan kotunun üzerinde kalçalarında dolanıyor her şeyi ona bırakmıştım.

"Madem ısrar ediyorsun. Duştan önce benim olsan..." dedim istekle onu kendime çekip dudaklarını buldum. Ellerim kotunun düğmelerini açtı ve kalçalarından sıyırıp aşağı düşmesini sağladı. Dayandığım masadan kendimi çekip aslıyı üzerine oturttum. Eğilip ayakkabılarını çıkardım. Kotunu bacaklarından sıyırıp onun sadece iç çamaşırlarıyla kalmasını sağladım. Masanın üzerindeki silahımı konsolun üzerine aldım. Aslı seksi bir kıkırdamayla masanın üzerine uzandığında "Hayatımın en leziz yemeği bu olacak herhalde." dediğimde masanın etrafında aynı zamanda onun etrafında dönüyor, sandalyeleri hareketlerimi kısıtlaması için kenara çekiyordum. "Çok bitirme ama," dedi alayla. Masanın başında durduğumda Aslı çenesini yukarı doğru kaldırmış beni içine çeken mavi gözleri tersten yukarı doğru bana bakıyordu. Dudaklarına uzandığımda ellerinin ensemi kavraması bir oldu. Burnum çenesine değiyor, dilim onun tadını emiyordu. Sonrası mı? Masada döne döne onu delirtip dudaklarımın her zerresinin tadına bakmamla devam etti. Bana dokunamamak hatunu delirtti. Masanın üzerinde dudaklarımla kıvrandı durdu. "Ali'm yetmedi mi?" dedi yalvararak. Yetmezdi de kıyamadım. Onu masanın üzerinden kucakladığım gibi yatağa götürdüm. Çıplak bedeniyle çarşafın altına süzüldü. Gömleğimi üzerimden çıkarıp pantolonumdan kurtuldum. Yanına girdiğimde üzerime çıkması bir oldu.

Sırıttım. "Uykum var." dedim muzur bir şekilde. "İstediğimi vermeden uyumana izin vermeyeceğim." dedi ve beni içine aldığında nefesim kesildi. Sıcacık, bir o kadar benimdi. Aslı'nın üzerimde bir o kadar kadın bir o kadar zevkle yoğrulan hâlini seyretmek her şeye bedeldi. Yorulmuştu ve yardım istiyordu. Sırtımı verdiğim yataktan ona doğru kalktım ve "Yardım etmemi ister misin?" diye sorduğumda ince belinden tutup onu kendime bastırdığımda zevkle inledi. Yüzü kırmızılaşmış, dudaklarını ısırıyordu. Dudaklarını bulup kalçamı onunla uyumlu bir şekilde sallarken kendini bana bıraktığı her hâlinden belli olmuştu. Onu belinden tutup kendimden uzaklaştırdığımda "Ali'm ya!" dedi sinirle. "Dur bi!" dedim sırıtarak ve onu bez bebek gibi yüz üstü yatağa yatırdım üzerine uzanıp bacaklarını araladım ve kendimi yerleştirdiğimde Aslı inliyordu. "Evet" dedi istekle ve biz kaldığımız yerden aşkın dansına devam ettik.

Ne ara uyuyakaldım ne ara tekrar uyandım ne ara tekrar seviştik saatler sonraydı sanırım. Tek bildiğim açlıktan ölüyordum. Gözlerimi salondan gelen telefonun sesiyle açtım.

Yataktan çıkıp salona aheste aheste yürüdüm konsolun üzerinde titreyen telefona baktım. Saat fazla geç olmamasına rağmen bu avukat şimdi niye beni arıyordu?

"Ali bey iyi akşamlar. Size boşanma davanızla ilgili bilgi vermek istedim"

"Ne boşanması?"

"Sizin Ali bey, sabah size ulaşmaya çalıştım ama sekreteriniz rahatsız etmemem gerektiğini söyledi. Bugün itibariyle Aslı hanımla boşanmış bulunuyorsunuz. Malların..."

"Ne dedin sen!!!" öyle bir kükremişim ki telefonda adamın sesi kesildi. Aslı üzerine sardığı çarşafla salonun ortasına adeta ışınlanmış yüzünde renk yoktu. Gözlerine kilitlenen gözlerimin şok hâlinin onu korkuttuğunu farkındaydım.

"A...Ali bey... Bo.. boşandınız. İstediğiniz gibi sessiz sedasız hallettik." Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattığımda

ağzım bir karış açık karşımda duran Aslı'ya donmuş bir şekilde bakıyordum.

"Ali iyi mısın?"

Bunu ona söyleyemezdim. Beni öldürmekle kalmaz parça parça edip köpeklere yedirirdi. Sadece o mu?

"Ali..." dedi korkuyla. Bende çıt yok.

"Ali korkuyorum ne oldu? Herkes iyi mi?" dedi usulca gelip çıplak göğsüme elini dayadı.

"İ...iyi..."

"Ne oldu peki niye bağırdın?"

"Ge..mi...gemilerden biri batmış." dedim yalandan kim ölmüş ama hâlen hareket edemiyordum. Birazdan şoktan ben eşek cennetini boylayacaktım.

"Birilerine bir şey olmuş mu?"

"Ha..yır. Yük gemisi..."

"Şükür" dedi Aslı ve salına salına yatak odasına döndü. Telefonum tekrar çalmaya başladığında ben hâlen yerimden kıpırdamamıştım.

Kaan arıyordu. Kendime gelmeliydim. Ağzımdan bütün şoku atlatmak ister gibi derin bir nefesi hızla üfledim ve telefonu açtım "Söyle koçum" dedim ama sesim inanılmaz kötüydü. Uykumu alamamıştım ve iki günün yorgunluğuna aldığım bu haber tuzu biberi olmuştu.

"Abi gece burada mısın? Buradaysan çocukları değiştireceğim."

"Saat kaç?"

"Abi sekiz"

"Off..."

"Kaan şu Zeynep'in yerinden yiyecek bir şeyler kap gel yoksa açlıktan ölüceğiz burada. Çocukları gönder gitsinler! Yemekten sonra çıkarız biz." dedim ve Aslı'nın uyuduğu yatağın yanından jet hızıyla geçip direk duşa girdim. Soğuk su bana iyi gelmiş zihnim ilk şoku atlatmıştı. Aklıma boşanmayı

iptal ettirmek geldi olabilir miydi? Yarın ilk iş bunu araştıracaktım. Bir yolunu bulmalıydım... Belime bir havlu sarıp dışarı çıktığımda kapının tıkırdamasını duydum. Açtığımda poşetlerin içinde yemekler kapıda asılı duruyordu. Poşetleri alıp mutfakta tabaklara yerleştirip tepsiye koydum. Yatak odasına girdiğimde Aslı bıraktığım gibi hâlen çarşaflara sarılmış uyuyordu. Tepsiyi yatağın sağına koyup onun olduğu tarafa oturdum. Suçlu Ali sahalarda. Hoş niye suçluyum ama ya! Nedir çektiğim...

Dudaklarına uzandığımda cevap vermesi ve kollarıyla beni sarması gecikmedi. Parmakları ıslak saçlarımda dolanırken boynunu benim için aralıyordu. "Duş mu aldın?" dedi çatlamış sesiyle. "Ayılmalıydım"

"Niye?" dedi gözlerini aralamadan.

"Saat sekiz" dediğimde şeytan çarpmışa döndü. Mavi gözleri kocaman oldu ve "Şaka yapıyorsun" dediğinde pencereye bakıyordu. Hava kararmıştı. "Oha bize!" dedi. "Aslı!" dedim yapmacık bir sinirle.

"Tamam Ali'm ya!"

"Hadi kalk acıkmadın mı?"

"Ölüyorum" Kalkıp tepsiyi ortamıza koydum. "Elimi yüzümü yıkasaydım"

"Ben yediririm sana," dedim sırıtarak. Gülümsedi güzel dudaklı şey.

"Harika valla!" dedi ve saçlarını kulaklarının arkasına sokup bedenini çarşafa doladı. Çok acıkmış belli, çünkü ona yedirmekten ağzıma bir lokma atamadım. Ne zaman sonra fark edip eline çatalı aldı ve bana yedirmeye başladı. "Köfte," dedi işine odaklanmış öteki eliyle yoğurdu kaşıklarken. Ağzıma attığım bütün köfteyle "Boğulacaksın ısırsana ya! Koca köfteyi yuttun Ali'm." dedi kaşlarını çatıp. Seviyordum lan ben bu kızı!

"Seni yiyip bitiremiyorsam boğulmam korkma!"

"Çok komik, kaba şey!" dedi ve ağzıma bir köfte daha tıkıştırdı. "Ekmek istiyorum Ali'm ya!" dedi şımarıkça.

"Kızım fil gibi yiyorsun valla. Dikkat et bak kilolu hatun sevmem ben"

"Hamile kalınca ne olacak peki?" dedi ağzındakini yutarken gayet doğal bir şekilde sormuştu. Allah'ım evli bile değiliz ne bebeği! Boğazıma takılan köfteyle ölmekten son anda kurtuldum.

"Aslı ben de sana onu soracaktım. Korunuyor musun?" dedim çaktırmadan. Aslı okuyordu ve bebek istemediğine emindim.

"Yoo!" dedi gayet rahat bir şekilde ağzına attığı domatesi çiğnemeye başladı. Boğazıma ekmek takıldı

"An...anlamadım?" Ben sanırım bu zamana kadar böyle bir duygu yaşamamıştım. Panik dalga dalga her bir hücremi ele geçirirken "Neyi anlamadın?" dedi Aslı.

"Sen şimdi korunmuyor musun?"

"Hayır!" dediğinde gözleri gözlerimle buluştu. Benim yüz şeklimi görünce yüzünün rengi gitmişti, ikimizde birbirimize bakıyorduk.

"Buna nasıl dikkat etmezsin?" dediğimde Aslı'nın o neşeli hâli bir çiçek gibi yüzünde soldu. Gözlerini benden kaçırdı ve "Ben...bir bebeğimizin olmasını isterim. Yani hiç konuşmadık ama... Sen istemez misin?" diye sordu ürkekçe.

"Ben... bunu hiç düşünmedim. Gerçi düşünecek bir şey yok. Hem senin yaşın çok küçük. Hem okuyorsun. Hem benden baba olmaz be Civciv" diye sıralarken Aslı elindeki çatalı bıraktı ve "Ben doydum. Hazırlanıp çıkalım. Geç kaldık zaten" dedi. İşte buydu! Bu hâli beni deli ediyordu. Tam konuşmanın ortasında kırgınlığını saklamaya çalışması beni deli ediyordu. Eskiden çata çat benimle kavga eden kadını seviyordum. Bu kadın kimdi şimdi?

Kolundan tutup "Aslı niye kaçıyorsun?"

"Ne kaçması?"

"Sana fikrimi söylüyorum yorum bile yapmıyorsun"

"Yapmıyorum çünkü benim ne istersem isteyeyim olmuyor. Hep senin dediğin oluyor. Bana baştan söylemiştin ya! Diyecek bir şey yok."

"Ne söylemiştim?"

"Ben ne dersem o ne istersem o demiştin"

"Kızım ne alâka o zevkle söylenen bir şeydi. Ne yani sen o kadar gün boyunca onun için mi tuhaf tuhaf davrandın? Hem ne istedin de olmadı?"

"Ali ben sorun yaratmaya çalışmıyorum. Sen de yaratma olur mu? Bir şey dediğim yok uzatmayalım."

"Aslı sinirlendirme beni!"

"Tamam duşa gireyim ben o zaman."

"Aslı!"

"Ne Ali'm ya?"

"Konuşalım."

"İyi konuş!" dedi yatağa yanıma oturdu ve kaşlarını kaldırıp yüzüme baktı. Ona uysam kavga edecek ve konuşamayacaktık.

"Sen şimdi bebek mi istiyorsun?"

"Artık istemiyorum" dedi. "Ya sabır!" çektim. Resmen evliyaya dönmüştüm.

"Niye istemiyorsun? Artık!" dedim artık kelimesinin üzerine basa basa. Sabır lazımdı valla! Bir o kadar sevebildiğim ve bir o kadar sinirlenebildiğim tek insandı.

"Bir sürü bahane sıraladın. Gerçi hepsi mantıklıydı. Yarın kadın doğumcuya gider önlemini alırım."

"Neyin önlemini?" dedim merakla.

"Bebek olmasın diye," dedi. Yok kararlıydı beni deli edecekti.

"Aslı ben istemiyorum demedim. Sadece senin için erken olacağını ve benden bebek istemeyeceğini düşünmüştüm. Hiç

aklıma senin bebek manyağı çıkacağın gelmedi."

"Pardon da ay ben niye bebek manyağı oluyorum? Sen çok mu normalsin? Hem bebek isteyen biri niye manyak oluyor? İstemeyen biri normal öyle mi? Sana bir şey diyim mi Ali Aral seni kandırmışlar! Bütün kadınlar bebek ister. Hele ki sevdikleri adamdan. Hele ki senin gibi bir ayıya ayı yavrusu vermeye bayılırlar."

"Ayı yavrusu mu?"

"Kapatalım bu konuyu, tamam ben istemiyorum bebek falan. Tek başına kafayı yemedim bebek isteyecek kadar. Ben de kabahat! Ay niye bende kabahat oluyormuş, psikolojik valla çevremde herkes pırt pırt doğurunca dengem bozuldu sanırım. Beynime işledi. İstediğimden değil hani. Geldi geçti."

"Senin Selma'yla görüşmeni yasaklamam gerekiyor." dedim sakince.

"Niye ya?"

"Ona benzemeye başladın. Nefes almadan konuşabiliyorsun." dedim ve ilk dudaklarına uzanırken çarşafı üzerinden sıyırıyordum.

"Ali n'apıyorsun?"

"Bebek çalışmalarına hız vermeye çalışıyorum" dediğinde yüzümü ellerinin arasına aldı. Sal gitsin lan Ali! Her şey olacağına varır dedi iç sesim. Tutunacak başka dalım yoktu ki...

"Gerçekten istiyor musun?"

"Niye istemeyecek mişim ki?" dedim dudaklarım heyecanla tenini beklerken.

"Bilmem, ama çok kilo alıcam"

"Al!"

"Bir süre senin olamayacağım."

"Tenin tenime değecek ama."

"Bebek olunca..."

"Biliyorum beynimi sikeceksiniz"

"İstiyorsun yani!"

"Çok hem de," dedim. İstiyordum da aklımda bir sürü şey dönüp duruyordu. Aslı'ya bir şekilde yanlışlıkla boşandığımızı söylemem gerekiyordu. Onu geç hamile kalırsa hâlim içler acısı olacaktı. Boşanmanın üzerine bir de bebek olayı gelirse yandığımın resmiydi.

Hamilelik sendromlarını dile getirmek istemiyordum ama aklımda uçuşmaya başlamıştı. Duygu'nun küp gibi oluşu, Selma'ın hamileyken canının olmadık şeyler istemesi, durmadan ağlaması, Duygu'nun doğum anında çektiği acı! Selim efendinin geceler boyu nedensiz yere ağlaması! İçim daraldı resmen. Az düşün, az yorul, az kork, Ali dedim ve taptığım bedeni bir kere daha benim olması için, bana hazırlamak için dudaklarına uzandım.

Evden zorla çıktığımızda saat ona geliyordu. Hastaneye vardık ettik saat on biri geçiyordu. Sedat hastanenin kapısında yanında Levent köpürüyordu. Aslı onlara selam vermeyi es geçip direk içeri girdi.

"Abi hayırdır?"

"Duygu yine ağlıyor ne olacak sakinleştirmek için yapmadığım kalmadı."

"Yine n'oldu?"

"Serdar, Defne kuvözde biraz daha kalsın diyince Duygu'da devreler yandı."

"Niye! Hani yarın çıkaracaklardı?"

"Her şey yolunda ama Serdar risk almak istemiyor"

"Abi şu küvezden eve alsaydık."

"Lan yeminle daha az eziyetli olurdu ha!"

"Çıkarsak?"

"Valla Duygu'nun iyice sinirler haşat! Çıkaracağız yoksa ona bir şey olacak."

"Ben bir bakayım şu Çirkin'e," dedim ve hızla hastaneye girdim. Bebek ünitesindeki kapıdan girdiğimde Aslı'ya sarıl-

mış bizim Çirkin'i gördüm. Yine aynı şeyleri söyleyip duruyordu.

"Benim yüzümden oturmadım yerimde! Sedat'ı da dinlemedim. Şimdi bebeğim içimde olup gelişimini tamamlaması gerekiyordu" Aslı ne diyeceğini bilememiş kollarıyla sarmalamış onu teselli ediyordu. "Duygu yaa ağlama artık! Bak biriki gün daha sabredeceğiz. Sonra yatağında, yanında senin kollarında olacak." dedi yanlarında duran Selma.

"Selam kızlar" dedim sırıtarak ve Selma'yla, Aslı'ya "Hadi siz kafeteryaya inin biz de geliyoruz" dedim.

"Gel bakalım kollarıma ağlak Çirkin."

"Ali'm baksana ya! Üşüyordur orda! Günlerdir doğru dürüst onu kucağıma bile alamadım" dedi ve sanki etinden et koparır gibi ağlamaya başladı. Yüzünü ellerimin arasına aldığımda "Duygu!" dedim sinirle. Sinirli sesim ancak dikkatini çekti bizim Çirkin'in.

"Bana bak! Kulaklarını aç ve beni iyi dinle!" dediğimde kafasını ellerimin arasında sallayabildiği kadar salladı.

"İyi ki Bekir yok bu aralar!" dedim biraz sesimi yumuşatarak.

"Niye?" dedi ve burnunu çekti. Cebinden peçeteyi çıkarıp burnunu hımkırdı.

"Yeminle çocuktan soğuttun beni Çirkin."

"Aşk olsun Ali'm..."

"Duygu sen ne zaman bu kadar şükürsüz hâle geldin?" diye ciddiyet ve kaşlarım çatık bir şekilde baktım yüzüne. Afalladı...

"Anlamadım?"

"Anlatayım ben sana!" dedim ve onu camekandan uzakta duran sandalyelerin olduğu alana yönlendirdim. Oturduktan sonra "On yedi yaşında o şerefsizlerin elinde ölseydin şu an ağlayamazdın doğru mu?"

"Evet"

"Sedat vurulduğunda ölseydi şu an ağlayamazdın doğru mu?"

"İyi de Ali'm bunun..."

"Sözümü kesme!"

"Tamam"

"Her şeyi kenara bırak, gördüğün tedaviler sonucu konulan teşhis doğru çıksaydı şu an kısır bir kadın olarak burada ağlayamazdın doğru mu?"

"Doğru..." dedi ama sesi artık daha canlı çıkıyordu.

"Ehh benim salak Çirkinim. Bu kadar olaydan sonra Allah sana bir melek göndermiş. İki hafta onu senden bir cam parçasıyla ayırdı diye mi bu kadar göz yaşın! Senin bu kadar olaydan sonra daha bir güçlü olup bayram havasına bürünmen gerekmiyor mu?"

"Ama..."

"Aması yok Çirkin. Sil göz yaşlarını. Kimse seni bu hâlde görmeye alışık değil. Sedat babalığına sevinemedi. Bekir gözünde yaş görmektense ortadan kaybolmayı seçti. Ben malum çocuktan soğudum. Yahu bir de Hüsnü Baba var. Evde seni bekliyor"

"Niye ki?"

"Seni istemeye geldi."

"Ne yapmaya geldi?" dedi. Şaşkınlıktan gözleri araba farı gibi olmuştu.

"Seni Sedat'a isteyecek söylemedi mi Sedat?" dediğimde Duygu donmuştu. Tamam bunu benim söylememem lazımdı. Belli ki Sedat daha evlenme teklif etmemişti ama Çirkin'in kendine gelmesi için bir şoka ihtiyacı vardı.

"Ali'm benimle dalga geçmiyorsun di'mi?"

"Lan ben seninle ne zaman dalga geçtim?"

"Gördüğün ilk andan itibaren desem..."

"Doğru valla!" dedim ve ona sarıldım ve ikimiz birden gülmeye başladık. Gülmemiz geçtiğinde "Yardımına ihtiya-

cım var" dedim masumca.
"Ne için?"
"Duygu..."
"Söyle Ali'm"
"Biz Aslı'yla boşanmışız."
"Ne?"
"Bağırmasana!"
"Ali'm ne demek boşanmışız?"
"Boşandık işte..."
"Mutluydu. Aslı bebek istiyordu"
"Sana da mı söyledi?"
"Ali niye ama?"
"Valla yanlışlıkla boşandık. Bir ara sinirle imzaları atıp avukata vermiştik. Adam bizi boşatmış."
"Aslı perişan olmuştur."
"Haberi yok."
"İnanmıyorum!"
"Bittim ben!"
"Bence de..."

Nayır...N'olamaz...

Bir hafta yine rüzgar gibi geçti. Defne bebeğin eve gelmesiyle etrafa bir bayram havası hakimdi. Kontrollerini yaptırmaya bizim ahali tam takım gidiyor, tam takım geri geliyordu. Biz de bebeklerle uğraşmaktan resmen ev kuşu olup çıkmıştık. İşleri Bekir benim üzerime yıkıyor ben Levent'in üzerine atıyordum. Sedat zaten tam teşekküllü ev babası olmuştu. Kucağından bir Selim'i bırakıyor, Defneyi alıyordu. Hey! hey! İstanbul'un delikanlılarının ellerinde biberon, altlarında eşofman, karılarının dizlerinin dibinde oturmaları gerçekten manidardı.

Ben mi? Onlardan hâlim halliceydi de hâlen Aslı'ya boşanmış olduğumuzu söyleyememiştim. Duygu'yla bir çare arıyorduk ama nafile...Düşün düşün boktur işin! Bizimki o hesap!

Sabah teninde tenim, kirpikleri yanağımı gıdıklarken uyandım. İnce beline dolanmış ellerime kollarımı ekleyip gözlerimi açmadan bedenini üzerime çekip biraz daha onu hissetmekti amacım. O kıpır kıpır kirpiklerin sahibi mavi gözlerin göz kapaklarını öptüm usul usul. Uyanmış, uyanmamı bekliyordu her zamanki gibi. "Günaydın Ali'm!" diyen kıkırtısı bütün ömrüme bedeldi.

Gerim gerim gerildim ve "Hımmm gün aymasa ve sen hep benim kollarımda olsan."

"Hayır demem."

"Bir de hayır de!" dedim sertçe ve bütün büyü bozuldu. Aslı sinirlendi tabii hâliyle.

"Kalk öküz efendi, kalk karnım acıktı benim. Saat dokuza geliyor."

"Bu kahvaltı saatlerini ona çeksek..."

"Zaten onda ancak toplanıyoruz."

"İyi ya on birde ancak toplanırız."

"Olur valla. Ben okula gitmem sen işe gitmezsin."

"Çok cazip..." derken ellerim kalçalarını okşamayı bırakmış cennetimin bahçesine kayıyordu. "Ali'm yapma valla geç kalırız." dedi ama bacakları beni davet edercesine aralandı. Elim sıcaklığında "Yapmam ben bi'şey sana! Merak etme sen!" lafı uzatmadan derinlerine yerleştiğimde Aslı zevkle kendini bana sundu. İyi ki bir şey yapmayacaktık. Seviştik ettik. Tabii her zamanki gibi ona doyamadan aşağı indik.

Yine ilk biz gelmiştik "Tüh be!" demekten kendimi alamadım. Aslı kıkırdadı ve "Yarına kesin geç geliriz Ali'm" dedi ve masaya yanıma oturup kızarmış ekmeklere uzandı. "Kurt gibi acıkmışım." dediğinde içeri elinde bir tabak bazlamayla Mücella Abla girdi.

"Abla o elindekini doğru mu görüyorum?" dedim ilk sıcak pişi sandım ama sonra onun gerçekten bazlama olduğunu anladım. Birden taş oturdu mideme.

"Sever misiniz? Değişiklik olsun dedim." dedi şefkatle ama bende renk attı biliyorum. Bana çocukluğumu hatırlattığı için ağzıma sürmezdim.

"Sevmem!" diye kükredim kendime hakim olamadan. Kadının elinde tabak put kesilişi Aslı'nın "Ali'm niye hemen celallendin? Yeme sen de, al bak sana reçelli ekmek sürdüm." demesiyle noktalandı. Mücella Abla üzüldü tabii "Mücella Abla otur sen de! Ben koyarım çayları." diyen Aslı Mücella Abla gücenmesin diye bardaklar elinde salondan çıktı. Haksızdım. Mücella Abla nereden bilecek yaralı Ali'nin hâlini!

"Asma Abla suratını! Bazlamayı sevmem ben!"

"Değişiklik olsun diye yapmıştım."

"Yapma abla bir daha! Seven dışarıda yesin!" diye yine sesim istemeden yükseldi. O ara Aslı'nın sesi duyuldu. "Ali'm yeter ama." dediğinde ben masadan kalkıp salon koltuklarına geçiyordum. "Doydum ben." dedim sinirle. Aslı elinde çay bardağı öylece kaldı. Mücella Abla sessizce masadan

kalktı ve içeri geçti.

"Ali ayıp oldu kadına! Ne zorun var bazlamayla?" diyerek elinde tabak ve bir bardak çay yanıma geldi.

"Lan manyak manyak konuşma ne zorum olacak sevmiyorum işte."

"Reçelli ekmek sever misin?" dedi şirince.

"Bütün deliler beni buluyor!" diyerek öksüz ruhumu kokusunda yıkamak için boynuna gömüldüm. Piknikten beri aklımın bir köşesinde beni kemiren Bekir'in sesi yine hortladı. "Eksik parçan...zamanı gelmedi mi Ali?"

Aslı benden uzaklaşıp "Hadi aç kalma!" dedi ve sehpayı üzerindeki tabakla önüme çekti. Sevgiyle ona bakıp dudaklarını buldum. Dişlerim tadına baktığında ağzından küçük bir inilti duyuldu. "Seni yesem..."

"Gece ancak! Ama enerji depolaman lazım." dedi ve ağzıma reçelli ekmeği sokuşturdu.

"Yavaş kızım boğacaksın!"

"Maşallah bebek patiğini bile yutacak kapasite var sende kocacım." dedi ve masaya geçti. Kocacım mı? Ne kocası Aslı'cım dünya ahret el adamıyım diyesim geldi de sus Ali! O ara masada ahali toplanıyordu. Sedat kucağında Defne gelirken, Selma Selim'i kucaklamıştı.

Ayaklandım. Çık Ali bunalım modundan diye kendi kendimi motive ettim. Sırıtarak masaya doğru geldim ve "Yahu hangisini önce seveyim şaşırdım. Valla benden iki tane olsa ne iyi olacakmış." dedim alayla. Tabii cevap iki ağızdan geldi. "Aman aman tek Ali yeter bize!" diyen Sedat ve Selma'ydı. Ağzına domatesi atan Aslı "Ben isterdim. Biri işe gider biri benle kalırdı." dedi ama sonra kıpkırmızı olup yutkunamadı. Sedat ve ben dahil hepimiz kahkahalarla gülmeye başladık. Aslı "Ne var ama ya! İçiniz fesat sizin!"

"Tabii tabii senin için domestosla yıkanıyor her gün." diyen Selma kahkahayı bastı. Duygu aşağı inerken, Hüsnü Baba

yürüyüşten dönüyordu anlaşılan çünkü elinde bir torba domates vardı. Sedat aile kalabalıklaştıkça çiftliğe yardımcı eklemeye devam ediyordu. Yirmili yaşlarının başında Fatma'yı Duygu eve geldiği gün getirmişti. Hüsnü Baba "Fatma kızım al bunları bak bugün daha çok getirdim." dedi.

"Babam ne zahmet ettin dün yetti hepimize." dedi Fatma mahçup bis sesle.

"Gör bak orada neler neler yetiştireceğiz. Çok verimli bir toprak. Sedat oğul aldın mı istediklerimi?" dedi Hüsnü Baba ellerini yıkamış masanın başına oturmuştu. "Baba yorma kendini!"

"Aldın mı almadın mı? Yoksa ben bakarım başımın çaresine," dedi Hüsnü Baba sinirli bir kaprisle.

"Bugün öğleden sonra geliyor hepsi. dedi Sedat. Duygu eğildi ve Hüsnü Baba'nın yanağından bir öpücük aldı. Sonra sıra bendeydi öptü ve "Ali'm günaydın" dedi ve sıntarak. İnanılmaz bir sevgiyle bir Selim'e baktı bir Defne'ye ve yerine oturdu. "Beni unuttun!" derken Sedat hiç Duygu'ya bakmamıştı.

Duygu lafı yapıştırdı. "Seni niye öpüyorum anlamadım?"

O sırada her şey sırasıyla gelişti. Aslı ve Selma alkışlamaya, Defne ağlamaya, Selim onlarla birlikte kıkırdamaya başladı.

"Lan kara kızımı korkuttunuz yavaş biraz." diye kucağında ağlayan bebekle ayaklanan Sedat ne yapacağını bilemez hâle gelmişti bile. Bebeği Duygu'ya verdi. Duygu "Ağlama annem sen, aldım seni o bekar adamın kollarından." dediğinde Sedat köpürdü. Ben ise yutkundum. Lan ben de bekardım.

"Bekar mı?" dedi Sedat.

"Ay evli misin yoksa?" diye ciyaklayan Aslı'ydı. Kesin bunlar yine çete kurmuştu.

Selma "Allah'tan Bekir benimle evli." dediğinde ben de yüz kireç beyazıydı hissetmiştim. Duygu'nun gözüne en

öldürücü bakışımla baktığımda masumca boynunu büktü. Selma'ya söylemişti belli. "Her şey o kağıt parçası mı canım?" dedim dişlerimi gösterip sinirle gülmeye başlayarak.

"Hay sen yaşa Ali'm" dedi Sedat.

"Konuyu dağıtmayın bu ev bekar dolu." diye cırladı Duygu. Ben "Eşhedüenlaaa..." diye ruhumu teslim edecekken Aslı "Ay bir siz varsınız bekar." diye kıkırdadı.

"Tövbe tövbe, lan siz sabah sabah beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz?" diye araya girdi Sedat.

"Delirme oğul bu akşam isteriz kızı zamanı geldi. En kısa zamanda evlenin artık!"

"Yok baba evlenmem ben senin bu oğlunla." dedi Duygu yüzünü buruşturarak.

"Niye kızım?"

"Daha evlenme bile teklif etmedi..." dediğinde Aslı kafasını öne eğmiş yüzünden geçen hüzün dalgasını saklamaya çalışıyordu. Off, ben de ona evlenme teklif etmemiştim, hadi onu geç kız benimle evli olduğunu sanıyor. İçime bir şey oturdu. Lan dalacam içime! O devamlı oturan şeyin ağzını burnunu kırıcam ha! Ne bok yiyeceğim ben! Yardım et Allah'ım!

"Sedat bu akşama kadar vaktin var oğul! Evlenme teklif ettin ettin... Bu akşam kızı istedim istedim, yoksa bir daha istemem." dedi Hüsnü Baba çayından yudumlamaya başladı. Selma, "Baba, Bekir yok ama!" dediğinde Hüsnü Baba bana baktı, "Yok baba yok! Ben vermem Duygu'yu, kalır evde... Bekir gelsin öyle..."

"Helal Ali'm verme valla!" dedi Duygu kötü kötü Sedat'a bakarak.

Hüsnü Baba, "Ne zaman geliyor Bekir?" dedi Sedat'a.

"Baba yarına gelecek Bekir..."

"İyi yarın akşam o zaman," dediğinde Sedat rahat bir nefes aldı. Ne vardı bu evlenme teklifini bu kadar uzatacak, anlamıyordum. Tamam içten içe anlıyordum. Özel olmasını istiyor-

du ama yapacak bir şey yok, hamama giren terler...

Selim'i kucağıma alıp, "Amcasının erkeği sen yedin mi bir şeyler?" dediğimde bütün hatunlar panik oldu. Geçen ağzına çiğköfte vermeye uğraşırken yakalanmıştım. "Sakın Ali bir şey yedirme bak!" diyen Aslı'ydı. Selma nefes almıyordu valla bize bakarken.

"Tamam lan vermicem bir şey! Büyüsün ben size sorarım... Rakı içicez biz karşılıklı..."

"Büyüsün de bakalım senin rakı içecek hâlin kalacak mı?" dedi Duygu. Aslı yüzünü buruşturup, "Ay yaşlılığı hiç çekilmez valla!" dediğinde hepsi birlikte gülmeye başladılar. Hüsnü Baba bile gülüyordu. Mücella Abla, "Allah uzun ömürler versin huzurla, torunlarıyla inşallah..." diyerek olayı mevlüde bağladı. Herkes hep bir ağızdan, "Amin!" çektiğinde ben mal mal bakıyordum.

Selma geçen yarım saatin içinde Duygu'nun isteme işini kocaman bir olay hâline getirdi.

"Hazırlanmalıyız..." dediğinde Duygu ve Sedat uzaylı görmüş gibi ona bakıyorlardı.

"Neye hazırlanacağız?" dedi Duygu.

"Ay bunun elbisesi var; saçı, makyajı, ikramı var... Erkek tarafına mahcup olmayalım," dedi otuz iki dişini göstererek.

"Selma, ne tarafı? Biz bizeyiz şunun şurasında..." diyen bendim.

"Haaa doğru.." dedi ama Selma bu, "Eee o zaman bize mahcup olmayalım," dedi ve olayın içinden çıktı. Aslı, "O zaman biz erkek tarafıyız, siz de kız tarafı... Ama Mücella Abla bizden olsun. Ali'm sen çiçek çikolata işini hallet... Sonra yüzükler lazım, onu abi sen halledersin. Ali'm hangi takımını giyeceksen söyle temizlemeye verelim."

"Takım mı?" dedim bön bön. Sedat zaten donmuş hatunları seyrediyordu.

"Gitmek mi?"

"Ay sen çok yaşa Aslı! Tabii yaa! Ben bunu niye düşünemedim. Biz yarın sabahtan kız tarafı olarak Kadıköy'deki eve geçeriz. Siz de akşam gelir kızı istersiniz," diyen Selma'ydı.

"Yahu bu kadar teraneye gerek yok. Daha evleneceğimi söylemedim zaten." diyen Duygu bir sinir ayağa kalktı ve ayaklarını yere vura vura kucağında Defne yukarı çıktı. Herkes Sedat'a bakıyordu.

"Ne bakıyorsunuz lan?" diye köpürdü tabii.

"Abi bence sen bu gece bir jet kirala ve Paris'te evlenme teklif et, ancak kandırırsın." dedim sırıtarak.

"Terane dedi, yeminle kabul etmeyecek." dedi Selma.

"Valla ben de evlenme teklifini duymadan evlenmezdim." diyen Aslı'ydı. Selma gözüme öyle bir baktı ki sesli söylemesine gerek yok, "Sen kendi derdine yan Ali!" dediğini duyabiliyordum. Olayı yumuşatmaktan başka çare yoktu.

"Kız evlendin ya benimle!"

"Bana soran olmadı!" dedi Aslı ve sinirle masadan kalkıp saçını savura savura Duygu'yu andıran yürüyüşüyle yukarı çıktı. Hüsnü Baba dinledi dinledi ve, "Yahu siz gerçekten öküzmüşsünüz be develer..." dedi ve olayı özetledi.

"Al bir de buradan yak!" dedim. Yine ucu bana dokunmuştu.

"Lan Ali neresinden yakarsan yak! Ağzına tüküreyim senin emi! Sen çıkardın başıma bunları!" dedi Sedat ve kucağındaki Selim'i Selma'ya verip sinirle yukarı çıktı. Kaldık tabii öyle ama sonra hepimiz gülmeye başladık. Sedat uzun bir süre yukarda kalacaktı. Duygu üzgünken o huzursuz olurdu, gönlünü alacaktı belli...

Hüsnü Baba "Hadi oğul sen ne yapılacaksa yap... İsteyelim kızı da ben yavaş yavaş evime döneyim."

"Baba fideler geliyor öğlen, nereye?"

"Dikelim siz toplarsınız ürünü," dedi ve ben ciddiyete büründüm. Mecburdum.

"Dönemezsin," dedim ilk. Bakalım ne tepki verecek derken kükreyerek, "Ne dedin sen?!" diye masaya elini vurdu.

"Baba bağırma hemen! Görmüyor musun çocuk bahçesi gibi burası! Akıllı uslu birine ihtiyaç var. Ben nereye kadar idare edeyim? Akıl da bir yere kadar...."

Selma gülmemek için Selim'i öpmeye başladı.

"Hay sana kaldıysa buralar, gerçekten kalmam lazım...." dedi Hüsnü Baba.

"Anla işte! Kalman lazım... Hem bak hepimizin durum belli... Öksüzler, yetimler birbirini ağırlar... Kal başımızda babamız olarak."

"Ali yine vicdandan vuruyorsun beni, hele bir kız isteme muhabbetini bitirelim de sonra bakarız." dedi ya ben rahat bir nefes aldım. En azından gideceğim diye tutturmamıştı. Hüsnü Baba gazetesini alıp arka seraya geçerken Selma "Eee... Ali sen nasıl evlenme teklifi etmeyi düşünüyorsun?" dedi otuz iki dişini göstererek.

"Yahu atlattık biz o şeyleri."

"İstersen bunu Aslı'ya soralım."

"Selma dost musun? Düşman mı?"

"Ali, Duygu işin içinden çıkamadığı için bana geldi."

"Dur bakalım bugün bir avukatla konuşacağım. Belki hakim iptal edebilir boşanmayı. Yoksa yandığımın resmidir."

"Olmazsa nikah tazeleyeceksiniz." dedi Selma.

"Ya Selma ne tazelemesi boşandık biz"

"Ali tazelemek dediysem, Aslı öyle bilecek."

"Ne yani yine mi damatlık?" diye böğürdüm.

"Yine gelinlik..." diye sırıttı Selma.

"Kızım saçmalama sırada Sedat ve Duygu var. Durun biz tekrar mı evleniyoruz diyeceğim."

"Sana davul zurna çaldır diyen yok sessiz sedasız hallet işte... Ne bileyim romantik bir ortam, iki şahit, bir belediye memuru; işlem tamam..."

"İyide ilerde..."

"İlerde söylersin Aslı kızmayacaktır."

"Bilmiyorum. Tırsıyorum"

"Neyi bilmiyorsun? Aslı'ya şimdi biz boşandık dersen yemin olsun seni melettirir."

"Başka çare yok gibi..." dedim çıkmaza düşmüş gibi.

"Yine de sen bilirsin. Sedat tuzlu kahveyi içerken yerine kendini koysan iyi edersin." dediğinde gülemedim bile.

Gün benim için evin içinde hatunumu hayran hayran seyredip bebekleri mıncıklamakla geçti. Sedat sinirle evden çıktığında Duygu'nun kaprisinin tavan yaptığı her hâlinden belliydi. Tabii Duygu'yu ikna çalışmalarına Sedat'ın beni arayıp, "Yediğin boku temizle! Akşama Duygu'yu yumuşat bir şeyler bulup evlenme teklif edicem..." demesiyle ben de katıldım. Başladım peşinde dolaşıp, "Kız annelik sana yaramadı, bu ne kapris! Maymun ettin koca Sedat'ı," gibi devam eden cümleler kurmaya. Bir ara Duygu olayı abartıp bana boklu bebek bezini çöpe bile attırdı o kadar yani...Tam Duygu söylediklerimle yumuşayacak Aslı tekere çomak soktu, "Sonuna kadar arkandayım. En güzelinden evlilik teklifini hakkediyorsun! Diren Duygu!" diye girdi lafa. Tabii ben de Selma'nın bulduğu çözümü iyice kafama yerleştirmeye başladım. Yoksa yeminle Aslı canımı okuyacaktı. Hem bir taşla iki kuş vurabilirdim. Ona aşkımı itiraf ederken hem tekrar evlenebilirdik...

"Size yediğiniz toma suyu yaramadı! Aslı karışmasana aralarına, yazık değil mi Sedat'a?" dedim gözlerimi patlatarak. Haberi yok karıcığımın! Bu iş çözülmezse Sedat hasret bırakacak beni ona.

"Valla yaradı Ali'm! Tazyikli su beyin damarlarımızı açtı. En azından Duygu doğru dürüst evlensin... Selma'yı da neredeyse silah zoruyla istemişsiniz."

"Oha! Lan onunki en doğal yolla olanıydı."

Memnuniyetsizce, "Evet!" diyen Selma'ydı. Tam kazan kaldırıyorlar dediğim anda Duygu, "Evet ne Selma? Gelin hamamına kadar yapmadık mı? Nankör gelin!" dedi.

Selma "Kuzum sen kimden tarafsın! Şurada senin için uğraşıyoruz!"

"Yok, siz beni kullanıp develerinizi hizaya getirmeye uğraşıyorsunuz! Yedirmem onları size..." dedi Duygu.

"Aferin lan Duygu!" dedim ama bana ters ters bakıp, "Bekir neyse de... Sedat'la işim bitsin sıra sana da gelecek Ali'm," dediğinde yutkunamadım. Aslı'nın bıçak kadar keskin bakışlarından, artık bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Yoksa kanepede uyumak, benim en için alışıldık bir şey olacaktı.

"Hayda, yine keser döndü, hesap döndü, sapı bana girdi." dedim ve yanlarından uzaklaşmanın en iyisi olacağına karar verip yanlarından yengeç misali sıvıştım. Tabii çaktırmadan. Odaya çıkıp kadın dırdırından uzaklaşmanın en iyi yoluna başvuracaktım. Uyumak... Tam uzandım telefon çalmaya başladı. Sedat arıyor.

"Buyur abi!"

"Ali kendimi kesecem yeminle! Bittim ben, bir bok bulamadım. Kuru kuru gelip evlenme teklif edicem. Duygu ömrüm boyunca kafama vuracak..." dedi. Lan herifin sesi gerçekten çaresiz geliyordu. "Abi kendini kesen hâlini kameraya falan mı çeksek? Ne dersin? Duygu buna dayanamaz, evlenmeyi kabul eder..."

"Daha iyi bir fikrim var, senin dilini koparırken videoya alalım. O zaman kesin evlenir benimle!" dediğinde sesinden hiç şaka yapmadığı anlaşılıyordu.

"Tamam abi ya! Bir şaka yaptırmadın ha!"

"Lan şakalık hâl mi kaldı?"

"Abi bak aklıma ne geldi. Sen Duygu'yu on yaşından beri takip ettirip resimlerini çektirmiyor musun?"

"N'olmuş?"

"Gönder onları bana! Buldum ben nasıl evlenme teklif edeceğini," dedim ve Sedat'a anlatmaya başladım. Sedat en

son telefonu, "Ali lan iyi ki varsın lan!" diyerek kapattı. Bıraktım karalar bağlayıp kendi işimi düşünmeyi, ilk bizim bütün bilgisayar işleriyle ilgilenen Miço Bülent'i aradım.

"Selam kardeş, sana birkaç resim gönderiyorum. Bunları romantik bir şekilde slayt gösterisi hâline sok, aralarına attığım maildeki yazıları yerleştir, sonra araşırız..."

"Tamam abi, gönder hallederim."

"İki saat yeter sanırım."

"Tamam Ali abi, tamam!"

Telefonu kapattığımda birkaç telefon konuşmasından sonra çiftliği hazırlamak üzere adamlar yola çıkmışlardı. Mücella Abla'ya ve Selma'ya önemsiz bir şeymiş gibi *arka bahçedeki* müştemilata tamirat için adamlar gelecek, dediğimde hiç oralı olmadılar.

Ben bu işlerle ilgilenirken bir yandan Aslı'yı tenhada kıstırma planları yapıyordum ama onun hiç kıstırılma gibi bir niyeti yoktu. En son kamelyada üç hatun çay içerken, "Aslı gelsene iki dakika yukarı," dedim. Duygu kaşlarını havaya kaldırıp, "Aslı iki dakikan var; eğer iki dakika sonra aşağı inmezsen ben gelirim." dediğinde Aslı, "Eee çıkmama gerek yok o zaman..." dedi yüzsüz ya!

"N'oluyo lan! Kendi karım için ambargo mu yiyorum!"

Duygu "Karın mı?" dedi sırıtarak.

"Ta...tabii," dedim.

"İstersen bir daha düşün Ali'm!"

"Duygu, Bekir de buna dahil mi? Ona göre tavır alıcam..." dedi Selma."Ay aşk olsun Duygu niye önceden söylemiyorsun? Biraz depolardım..." dedi Aslı.

"Neyi lan?" diye aptal aptal bakan bendim tabii.

"Ay seni kocacım seni!" dedi Aslı ve gülmeye başladı. Tabii ben de şalterler attı. Aslı'yı kucaklarken Duygu ve Selma ağzı açık bana bakıyordu. "Ay Ali'm indir lütfen ama ya! İstememek durumundayım!" dese de sesi bir o kadar istekli ve

kıkırdaktı.

"Kız ben senin nazını severim! Ne güzel istemiyorsun sen!" dediğimde gözüm dudaklarına kaydı. Duygu'nun Allah'tan kucağında Defne vardı.

"Ali bırak kızı, bak yeminle kapınıza dayanırım."

"Göreceklerine hazırlıklı ol o zaman Çirkin!" dedim ve Aslı'yı yukarı çıkardım. Duygu gelmedi tabii..."Ya sen ne utanmaz bir adam olup çıktın başıma."

"Diyene bak depolayacakmış..." dediğimde dudaklarında gezen parmaklarım istekle titriyordu.

"Ali'm gerçekten bir bebeğimiz olsun istiyor musun? Bak eğer istemiyorsan..."

"İstiyorum," dediğimde elbisesisin düğmelerini açmayı bitirmiştim.

"Bak daha erken istemeyebilirsin kızmam, üzülmem... Beklerim ben..."

"Benim parçamın içinde büyümesini düşünmek bile kendimi kaybedip bir o kadar güçlü hissetmeme neden oluyor."

"Tamam o zaman..." dedi benim hatun ve şirin bir şekilde üzerime atladı. Hiç benim olmamış gibi onu kendime hapsedip zevkle kıvranışını izlemek ömre bedeldi.

"Hadi Ali bak kaç saattir buradayız! Rezil oluyorum hep!"

"Niye rezil oluyormuşsun?"

"Ay bir de soruyorsun ama ayıp ya!"

"Lan onlar sevişmiyor mu? Hem bizim bir amacımız var..."

"Neymiş?"

"Bebek yapmaya uğraşıyoruz şunun şurasında..."

"Ha yani beni özlemiyorsun öyle mi?"

"Hem ziyaret, hem ticaret benimkisi..." dedim ve üzerine çıkıp dudaklarına uzandım. Tam olaya girdik giricez telefon çalmaya başladı. Sedat arıyor, açmazsam olmaz. "Sen devam et!" dedim ve çarşafın altından telefona uzandım ama tabii

şaplağı omzuma yedim. Aslı bir sinir yanımdan kalkıp banyoya girdi.

"Söyle abi!" dedim çaktırmadan.

"Ali hazır mı her şey?"

"Miço slayt gösterisini hazırlayacak. Diğerlerini bizim şirketten teknik servis halledecek, süslemeler için bir firmayı yönlendirecekler. Birazdan Aslı'yla konuşup Duygu'nun hazırlanmasını sağlayacağım."

"Bana iş bırakmamışsın Ali!"

"Senin için yapıyorum desem yalan olur, Çirkin için..." dedim sırıtarak.

"Ulan yaptın bir hayır, bari arkasında dur!"

"Onu bunu bırak da abi sen de bir papyon falan tak!" dediğimde kahkahalarla gülüyordum.

"Papyonu takarım da çıkarınca nerene sokarım bilemem, he Ali!"

"Abi sesin gelmiyor!" dedim bilerek ve kapattığımda Aslı havlu bedeninde banyo kapısının önünde bana bakıyordu. Yüzünde hâlâ sinir vardı.

"Gel yanıma!"

"Gelmem."

"Niye?"

"*Sen devam et* ne Ali'm ya!" dedi isyanla.

"Ne var vakit kaybetmemiş olurduk." dedim ve kalkıp onu kucakladığım gibi yatağa uzattım.

"Ali'm bırak duş alayım."

"Ben yıkarım seni..."

"Ali'm ya!" derken kıkırdaması beni daha çok istekli hâle sokmuştu. Tabii zamanımız yoktu orası ayrı. Dudaklarım tenindeyken, "Akşam Sedat, Duygu'ya evlenme teklif edecek..." dedim ve bacaklarını araladım. Aslı iki eliyle yüzümden tutup, "Yaa! Gerçekten mi?" dedi inanmazca... Kapanan bacaklarını usulca aralap, "Evet," dedim kısaca ama hatun

cevher bulmuş gibi, "Sen detayları biliyorsundur söylesene Ali'm..." dedi merakla.

"Bir kere ver söylerim," dedim sırıtarak. Tabii saçımdan tutup sinirle beni teninden uzaklaştırması bir oldu.

"Öküz! Kalk çabuk anlat yoksa bu gece yerde yatarsın."

"Ha yani odadan atmayacaksın?"

"Atamam rezil oluruz! Kol kırılır yen içinde kalır," dedi ve sonra tam gaz, "Ali'm hadi söyle nasıl edecek!" diye devam etti.

"Sence nasıl etmeli?"

"Bilmem. Sedat, Duygu'ya hiç kıyamıyor. Bence güzel bir konuşma yapabilir ama bunu neyle süsler hayal bile edemiyorum."

"Sen nasıl isterdin?" diye sormak için iyi bir zamanlamaydı.

"Ben mi?"

"Evet..."

"Of ben o hevesten vazgeçeli çok oldu." dedi kırgınca.

"O zaman akşam yemekten sonra Duygu'yu süsleyip siz de giyinin ama çaktırmayın."

"Ya bu açıklama sayılmaz ki..."

Bekledi ama benden ses çıkmayınca, "Tamam Ali'm ya!" diye ofladığında bedenimi güzel teninden uzaklaştırıp sırtımı yatağa verdim. Hatun bunu bekliyormuş, "Ben gidip Selma'ya haber vereyim..." demesi ve giyinip çıkması arasında on saniye oynamadı. Ne aklında yıkanmak kaldı ne de ben... Ne önemliydi kadınlar için böyle şeyler. Gözlerimi kapatsam ne yazar, aklımda bir sürü tilki! "Kalk Ali!" diye kendime verdiğim gazla yataktan kalkıp duşa girdim. Aşağı indiğimde ortalık sütlimandan halliceydi. Hüsnü Baba koltuğa kurulmuş elinde gazetesi bulmacasına gömülmüştü. Babamız vardı artık bizim de... Bir de anamız olaydı diye

içimden geçirirken merdivenlerin başında kalakaldım. Anam geldi aklıma hiç içimden çıkmayan, her günümde bir yara gibi sızlayan anam... Gözlerimi kapatıp düşünme diyerek arka tarafa geçip hazırlığa girişmiş adamların yanına geldim.

"Kolay gelsin beyler!" dedim gür bir sesle.

"Sağ ol abi!" dedi biri.

Tam istediğim gibi olmuş bitirmek üzerelerdi.

"Usta buranın bir girişi olacak değil mi?" diye sordum. Ustalar birbirlerine baktılar ve bir tanesi "İsterseniz yaparız abi." dedi. O ara Miço yanıma yanaştı ve "Abi sinemanın kapısı mı olur? Perde çekeriz." dedi heyecanla.

Son pişmanlık neye yarar? Her şeyin bedeli var!

Çocukluğumdan kalma yazlık sinemaları andıran, ve benim tarifime göre hazırlanan küçük yer gerçekten güzel olmuştu. Hazırlanan ortam sanki geçmişimden fırlamış mutluluğun ardına saklanmış bir görüntüydü. Tamam eski tuğlalarla örülmüş derme çatma duvarlarının yerini tahta plakalar almıştı. Kuru toprak yerine yeşil çimenin üzerindeydi sandalyeler. Nostaljik görüntülerinin aksine bağıran renkleriyle sandalyeler bir o kadar günün modasını yansıtıyordu. Sinema olarak ayarlanan devasa projektör perdesinin bile her yanından teknoloji akarken geçmişe dönmenin imkansızlığını anlayabiliyordunuz.

O zamanlar insanların daha az paraları ama daha çok mutlu olacakları kısıtlı dünyaları varmış. Babam annemin gözünün içine bakar ve "Hadi Sabahat hazırlan bu gece Türkan Şoray'ın filmi gelmiş, gidelim!" dediğinde annem "Hâlil harikasın, valla gidelim. Yazlık sinema açılalı epey oldu" deyip hızla hazırlanır elimi tutar heyecanla "Hazırız biz" derdi mutlulukla ve biz sıra sıra tahta sandalyelerin dizildiği, içinde frigo dondurma, çamlıca gazoz satılan, beyaz perdede oynayan Kadir İnanır ve Türkan Şoray'ı seyretmeye giderdik. Hayal meyaldi benim için... çok ufaktım ama biliyorum işte... Hayalin ardında da olsa çocukluğumdu mutluluğum... Kadir İnanır "Nayır... N'olamaz..." dedikçe alkış kopardı. Türkan Şoray'ın o perde gibi inip kalkan kirpikleri aklımdan hâlâ gitmez. Ne kadındı be! Anam hayrandı bir Türkan Şoray'a, bir de bana. "Aslan oğlum, babasının oğlu, Ali'm benim!" diye severdi.

Geçmişin güzel anıları, yaşanmış pişmanlık dolu acılarla

kirleniyordu. Keşkeler, belkiler kadere, hayata isyanların bir anlamı yoktu "Çok geç be anam, koruyamadım seni," diyerek gözümde biriken hiç akıtamadığım yaşı sildim ve eve girdim.

Eve girdiğimde Duygu kucağında Defne pışpışlarken Selma "Yahu hadi gel giyinip çıkalım bir değişiklik olur. Bak Sedat da geç gelecekmiş evde ne yapacağız." dedi sesine yansıyan gerilimle.

"İstemiyorum Selma hiç keyfim yok siz gidin ben çocuklara bakarım." dediğinde Aslı beni gördü ve yanıma geldi.

"Ali, Duygu giyinmiyor ikna olacak gibi değil"

"Bırakın öyle kalsın o zaman" dedim sırıtarak. Selma son bir çabayla "Duygu bak Ali de geldi. Taksim'e gider profiterol yeriz."

"Ay Selma istemiyorum ben dedim ya."

"İyi tamam! Ben de kabahat" dedi ve bize göz kırpıp mutfağa geçti. Duygu, Selma'nın kırıldığını sanıp "Ya ne dedim ben şimdi, Selma bekle!" diye arkasından uçtu resmen.

"Selma bu işi halleder." dedi Aslı kıkırdayarak. Onun neşesi içimdeki bütün kasveti alıp götürdü. "Ne güzel gülüyorsun sen öyle!" dedim beline dolanırken.

"Ali'm yapmasana!" dedi kollarını boynuma doladı istekle. Dudaklarını büyük bir iştahla dudaklarımda kaybederken zevkle inledim. Aslı kıkırdayarak dudaklarımdan koptuğunda nefes nefeseydim. Aslı'nın da benden bir farkı yoktu. "Ali beni böyle öpüyorsun ya..." dedi ve sustu. Ne diyeceğini merak etmiyordum çünkü kalbinin hızlı atışını duyuyordum.

"Yine öpsem..." dedim elim kalçalarına doğru yol aldığında Aslı kızarmış benden uzaklaşmaya çalışıyordu "Acıkmadın mı? Hadi bırak beni!" dedi bin bir nazla. Tabi bırakmadım ve ellerimi daha bir kalçalarına bastırıp beni hissetmesini sağladım. Bedenimdeki istek sesime yansımıştı "Balayına gidelim." dedim istekle.

"Ne?"

"Gidememiştik. Neresini istersen gideriz." dedim gözlerim dudaklarında

"Harika olur" dedi ve uzanıp dudağıma küçük bir buse bıraktı. "Hadi yukarı çıkalım." dedim istekle. "Ali'm olmaz şimdi." dedi ve kendini kollarımdan sıyırıp "Geceyi bekle!" dedi ve uzaklaştı. Sanki defalarca benim olmamış gibi arzularım şaha kalkmış yine bayrak direğine dönmüştüm. Arkasından gidip onu kollarıma alıp kuytulara kaçırmamak için zor durdum. İyi ki durmuşum! Çünkü mutfağa geçtim bir bardak soğuk su içtim içmedim telefon çaldı. Sedat arıyordu.

"Buyur Abi!"

"Ali ne durumdasınız?"

"Abi asayiş berkemal."

"O ne lan baskına gitmiş pusuya yatan polisler gibi?"

"Abi o soruya ancak bu cevap!" dedim sıntırken.

"Lan sıçtırma ağzına bu gece uslu dur bari!"

"Abi idare et bu hallerini bir daha ne zaman görürüm. Bırak bir tadını çıkarayım"

"Ben senin canını çıkarmayayım da!"

"Abi gerginsin!" dedim alayla ama kahkaha atmamak için zor duruyordum.

"Ali!"

"Tamam tamam. Duygu'nun cinler tepede. Kızlar giyinmesi için ikna edemiyorlar. Başka bir sorun yok abi her şey hazır"

"Çuvalda giyse sorun değil yeter ki bana evet desin" dedi Sedat. Önceden olsa ne dalga geçerdim de artık aynı kulvarda sayılırdık. Benim için Aslı neyse Sedat için Duygu oydu biliyordum.

"Eder abi eder, senden iyisini mi bulacak?" diye kendimi tutamadım yine.

"Kapat lan telefonu!" dedi ve kapattığında ben kahkaha atıyordum.

Kızlarla mutfakta yenilen akşam yemeğinde Duygu'nun yüzünden düşen bin parçaydı. "Neyin var Çirkin hâlâ Sedat'a mı taktın?"

"Konuşmak istemiyorum."

"Haksızlık ediyorsun"

"Ne!"

"Evet haksızlık ediyorsun"

"Ben atla deve bir şey istemedim. Alıp yüzüğünü gelip evlen benimle diyecekti hepsi bu! Ama ben de hata! Armut piş ağzıma düş! Evlenmeden evlilik hayatı yaşarsan böyle olur. Oralı bile olmayı bırak, bugün aramadı bile."

"Ay ne çok konuştun be Çirkin!"

"Hem soruyorsun hem de ne çok konuştun diyorsun."

"Ortası yok benim kocamın." diyen benim Civcivimdi. "Size doyum olmaz. Ben arka bahçeye geçiyorum. Eline sağlık Mücella Abla," dedim ve Selma ve Aslı'nın gözüne baktım. Bu bir şekilde saat sekizde Duygu'yu oraya getirin demek oluyordu. Arka tarafa geçip elimde telefon oyalanırken Sedat bir panik hâlde bahçe tarafına girdi. Üzerini değişmiş her zamanki gibi takım elbiseleriyle iyi duruyordu. Yanına doğru gidip "Abi hoş geldin!" dedim gülmemek için zor dururken. "Hadi göster bakalım anlattığın gibi olmuş mu?" dedi heyecanla.

Birlikte müştemilatın arka tarafına ilerlediğimizde kutuyu andıran büyük sinema çakması yerin önünde durduğumuzda "Lan bu ne?" dedi Sedat.

"Yazlık sinemanın çakması."

"Bunlar bildiğin dört duvar tahta lan"

"Ne olacaktı abi tuğla mı? Pazar tentesi mi? Gel hadi sen içeriyi gör!"

"Bittim ben bittim. Duygu rezil eder beni artık." dedi Sedat ama beni takip etti. Süslemeler bitmiş Miço duvarlara Duygu'nun on yaşından bu yana bütün fotoğraflarını yapıştırıyordu. Sedat içeriyi görünce biraz olsun rahatladı. Miço Bü-

lent hızla yanımıza gelip "Abi hoş geldin!" dedi. Yirmilerindeki bilgisayar kurdu Bülent hayran hayran Sedat'a bakarken "N'oldu lan Sedat'ı görünce canlandın!" dedim ensesinden tutup sarsarak. "Abi yok. Çoktandır göremiyordum Sedat Abi'yi."

"N'aber Bülent?"

"İyilik abi de sana bir şey söyleyecektim sırası mı bilmiyorum."

"Söyle bakalım." dedi Sedat.

"Abi bizim gruptan birini içeri aldılar"

"Niye?"

"Aynı mevzu."

"Lan ben sana o işlerden uzak duracaksın demedim mi?"

"Abi benim ilgim yok."

"Tamam Pazartesi gel ofise etraflıca konuşalım.Naptınız her şey hazır mı?"

"Bütün ışıklandırma, ses ve görüntü sistemi hazır. Sana klipi göstereyim mi abi?"

"Göster bakalım" dedi Sedat ve birlikte bilgisayarın olduğu tarafa geçtiler. O ara telefonum çalıyordu. Arayan benim Civciv "Söyle hatunum!"

"Ali'm Duygu tutturdu ben uyuyacağım diye valla artık bizi paralayacak, kovmasına ramak kaldı."

"Geliyorum" dedim ve Sedat'ın yanına geçip "Abi bir an önce başlayalım ben Duygu'yu alıp geliyorum kızları canından bezdirmiş."

Sedat "Tamam" dedi ve ben hızla eve geçtim. Yukarı çıktığımda Duygu'nun odasından bıdır bıdır sesler geliyordu.

"Selma, Aslı ne oluyor ya! Defne'yi uyandıracaksınız. Çıkın artık odamdan ya!"

"Bu saatte bu neyin uyuması, yeni yemek yedin. Uyursan yağ olarak bünyene döner." dedi Aslı. Allah'ım bu kız birde avukat mı olacaktı? Yalan söyleyemeyen avukat mı olur?

Ya Allah diyerek kapıyı çaldım ve içeri girdiğimde Selma ve Aslı'nın yüzündeki rahatlamaydı da bizim Çirkin şaşkındı. "Siz de var bir şeyler, Ali'm neler oluyor?"

"Neler olduğunu göstermemi ister misin?"

"E...evet" dedi tedirgin bir şekilde.

"Aslı ver Duygu'ya bir elbise..."

"Ali'm neler oluyor?"

"Yahu bir sus. Giyin sen! Selma tara Duygu'nun süpürgeye benzeyen saçlarını."

"Ali!" dedi Duygu sinirle.

"Ne Ali, Ali! Sabahtan beri bezdirdin! Giyin hadi beş dakikanız var. Sonrasına karışmam. Böyle kucaklar götürürüm seni." ben kapıdan çıkarken Duygu ayaklanmıştı. Selma'nın elinde tarak, benim hatunun elinde elbise vardı. On dakika sürdü sürmedi oda kapısı açıldığında önden benim hatun çıktı. Sonra Duygu... "Güzel olmuşsun.Ver elini Çirkin" dedim. Sorgusuzca uzattı. Aslı ve Selma sırıtarak bize el sallayıp kıkırdayarak uzaklaşırken, Duygu "Birine bir şey olmadı değil mi?" dedi endişeyle. "Evet oldu. Sen yılların Sado'sunu maymun ettin." dedim sertçe.

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Geçmişe..." dedim. Çiftliğin ön kapısına çıktığımda telefondan Sedat'ı çaldırdım. Bu geliyoruz demekti. Arka tarafa doğru yürüdüğümüz taşlık yolu aydınlatan ışıklar haricinde çiftliğin bütün ışıkları söndü. Adım attıkça Duygu'nun gerildiğini hissedebiliyordum. "Ali neler oluyor?"

"Zamanda yolculuk!" dedim ve yavaş yavaş Duygu'yu hazırladığımız yere doğru yönlendirdim. Zaten fonda yükselen müzikle artık Duygu bir şeylerin farkına varmıştı. "Ali'm bu... bu şarkı..."

"Valla ben bilmem sorma artık bir şey"

"Bu Kartalkaya'daki..." dediğinde hazırlanan yazlık sinemanın girişine gelmiştik. Duygu merakla yükselen beyaz tah-

ta duvara bakıyordu. "Hadi içeri gir" dedim. Girişi örten siyah perdeyi kaldırdım ve Duygu'yu içeri soktum.Yüzlerce mum tarafından aydınlatılan küçük sinema gerçekten güzel olmuştu. Duygu beş sıra hâlinde dizilmiş sandalyelerin en önüne otururken ben tabii ki bu mutluluklarını kaçırmayacaktım. Kuytu köşeye geçip kendimi sakladım. Fonda çalan şarkının sahibi "Yanılıyor, azalıyor, ölüyor aşktan..." dizelerini söyleyip sesi azaldı ama bitmedi. Şarkı arkadan arkadan devam etti. O ara bir gürültü koptu ki kulaklarımız sağır olacak sandım. Arkasından "Lan Miço senin yapacağın işe sıçayım" diye Sedat'ın kükreyen sesi duyuldu. "Pardon abi yanlışlıkla oldu." dediğinde Duygu kahkaha atıyordu. Müzik devam ederken ilk sağdaki duvar aydınlandı. Duygu kendi çocukluğunun her hâlini duvarda gördüğünde ayaklanmış duvarın önüne gelmişti. Öyle şaşkındı ki duvar ışıkları sönene kadar önünde öylece kaldı. Sonra soldaki duvar aydınlandı. Lise çağlarındaki Duygu vardı her fotoğrafta. Duygunun gözündeki yaşları göremiyordum ama biliyordum. Sonra perdenin ışığı yandı. Perdede onlarca fotoğraf slayt hâlinde geçmeye başladı. Perde en son simsiyah renge büründü ve üzerinde beyaz harfler belirdi "Ömür boyu bitir beni be cano! Evlen benimle!" diye bir yazı çıktı. Yazının çıkmasıyla Sedat, usulca gelip Duygu'nun yanına oturdu. Tabii Duygu'nun hıçkırarak Sedat'ın boynuna sarılması benim için gitme vaktinin geldiğinin haberiydi çünkü sonrası onlarındı. Kapıdaki perdeyi usulca kaldırıp çıkmadan önce Sedat'ın sesi duyuldu. "Canom, Duygum evlen benimle, öksüz ruhumun her şeyi ol! Evlen benimle!"

Usulca eve yürüdüm. Hay eve girmez olaydım! Aslı ve Selma canımdan bezdirdi. "N'oldu? Beğendi mi? Ağladı mı? Sedat ne giymişti? Sürpriz neydi? Ne seyretti?

"Bana niye soruyorsunuz. Yarın Duygu anlatır her şeyi hadi geç oldu yatalım artık." dedim ve Aslı'yı elinden tutup

odamıza çıkardım. Durgunlaşmıştım. Duygu'nun çocukluğu sadece onları değil, beni de geçmişe götürmüştü. Aslı "Ali'm ama bu yaptığın haksızlık..."

"Niye n'oldu yine?"

"Merak ediyoruz ama."

"Yarın gider görürsünüz. Hemen kaldırmayız kalır bir süre..."

"Yaa..." dedi benim hatunun yüzü aydınlandı birden.

"Yaa..." dedim ve onu kucakladığım gibi yatağa götürdüm. "Ali geceliğimi giyseydim."

"Ben giydiririm." dedim ve zevkle üzerindekileri çıkarıp geceliğini giymesine yardım ettim. Kollarıma alıp sıkı sıkı sarıldım. On dakika geçti geçmedi Aslı üzerime çıkıp yüzümü ellerinin arasına aldı ve "Bir şey olmuş." dedi.

"Ne olmuş?" dedim ellerimi sırtından ona dolarken.

"Ben sana soruyorum."

"Bilmiyorum ne olmuş?"

"Ali ya!"

"Hiçbir şey olmadı." dedim ve yastıktan kafamı kaldırıp üzerimdeki ömrümün dudaklarını buldum. Uzun uzun sevgimi aktaran bir öpüşmeydi. Sıkı sıkı sarıldım. "Ali'm anlat hadi!"

"Aslı ne anlatayım"

"Bilmem bir şey üzmüş seni."

"Duygu geçmişine döndü ya ben de döndüm hepsi bu."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır, bu konuşmak istediğim bir mevzu değil." dediğimde Aslı'nın yüzünden geçen kırgınlığı görebiliyordum. "Asma suratını Civcivim" dedim ve onu sıkı sıkı sardım.

Aslı kendini benden kurtardı ve yatakta doğrulup sırtını başlığa dayadı. Derin bir nefes alıp "Annem..." dedi ve sustu. Belli ki anlatmak onun için zordu. "Annem babamı o kadar sevdi ki yıllarca yaşadığı hapis hayatı bile onu aşkından vaz-

geçiremedi. Hep gülen gözlerle babamın gözlerine baktı... Onu öyle sevdi ki ona gelen kurşunun üzerine atladı. Ölürken bile onu düşünüyordu. Babamın akmayan gözyaşlarına 'Ağlama sen üzülürsen ben o zaman ölürüm' dediğini an be an hatırlıyorum. Babamı sevmezdim o zaman nefret ettim. Gerçi şimdi nefret değil, kırgın olduğumu anlıyorum. Yalnız geçen çocukluğumun annemin ölmesiyle karanlıklara bürünmesi gecikmedi. Hapis hayatıydı kışlarım, sürgün hayatıydı yazlarım. Benim tatillerim deniz kıyısındaki kocaman villalarda tek başına geçirilen günlerdi. Benim ara tatillerim İsviçre'de bir otelde babamın adamlarıyla kar topu oynadığım saatlerdi. Çok dışarı çıkmak istersem bir araba dolusu adamla çıkar, o da belirli yerlere gidebilir geri gelirdik.

Markete, kitapçıya, giyim dükkânlarına, alışveriş yerlerine gitmek yasak, dışarıda yemek yemek yasak. Hele ki arkadaş edinmek asla! Kitap istersen internette var, yemek istersen eve söyle, kıyafet zaten istediğin gördüğün her şey önüne geliyor, markete gitmene zaten gerek yok, postanede neymiş mail at. Her şeye bir çözüm bulurdu babam yeter ki ben dışarı çıkmayayım. O ara babamın arkadaşının oğlu Alp benim sınıfıma geldi. İlk oralı olmadım. Arkadaş edinmem yasak ya... Sonra bizim eve gidip gelmeye başladılar ailecek. Annesi bir nebze annemin yerini aldı. Alp ise hiç olmayan arkadaşlarımın boşluğunu doldurdu. Bana bu hapis hayatından kurtulabileceğimi söylediğinde nasıl olacağını sordum. On altı yaşındaydım. Evlenir yurtdışına gideriz dedi. Tamam dedim, yeter ki babamdan beni kurtarsın. En nihayetinde yurtdışına gitti. Bensiz..." dedi ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Gülmeye başladı ya merakla "Ne?" dedim bende sıntmaya başlamıştım.

"Ekti ya lan beni!" dedi Aslı ve ben de "Harbiden ekmiş kızım seni." dedim ve kahkaha atmaya başladım.

"Eline sağlık Ali'm."

"Niye?"

"Burnunu kırdın ya..."

"Haa!" dediğimde Aslı gülmekten akan gözyaşlarını siliyordu. Koynuma girip dudaklarını boynuma dayadı ve "Seni seviyorum Ali Aral ve gözlerinde hüznü görmek istemiyorum. Benim geçmişimdeki yaralarım nasıl seninle iyileştiyse senin yaralarının da iyileşmesini istiyorum. İster benimle ister bensiz." dedi. Sıkı sıkı sarıldım.

"Geçmişimi kurcalamaya gerek yok Aslı, geleceğimde sen varsın bu bana yeter."

"Ya ailen? Onlardan bana hiç bahsetmedin."

"Duygu anlatmıştı sana," dedim soğukça. Aslı'nın bedeni bir hareketsiz kaldı ve sonra eski hâlini aldı "Senin anlatmanı istiyorum" dedi.

"Anlatılacak bir şey yok öldüler"

"Annen?" dediğinde nefesimi tutmuştum.

"Uyu hadi!" dediğimde hatun yine üzerime çıktı.

"Ali..."

"Aslı yeter."

"*Sevişmeyeceğiz mi*, diye soracaktım ya," dedi ve üzerimden inip arkasını döndü. Hızla üzerinden atlayıp sarıldım ve "Sen istersin de ben ikiletir miyim?" diye onu altıma aldım ve bağırmasına imkan vermeden dudaklarına kapandım. Direnişi saniyeler sürdü. O yumuşak öpülesi dudakları baldı bal! Uzun uzun dudaklarında gezindim zevkini çıkarıp nefessiz kalana kadar. Boynuna inen dudaklarım uyanan duygularıma itaat ediyordu. "Bu kadar güzel olmak zorunda mısın? Çıkar şunu hadi," dedim geceliği çekiştirerek. Aslı hızla doğruldu ve eteklerinden beline sıyırdığı geceliği bir çırpıda çıkardı. Üzerime tırmanırken "Sen yorulma kocacım." dedi dudaklarını yalarken. Gece benim hatunun hakimiyetinde son bulurken yeminle bacaklarım titriyordu. Bu son bu son dedikçe doymak bilmedim. Bilmedik.

Telefon çalıyordu ve ben sanırım yeni gözlerimi kapatmıştım. Dünya yansa umurumda değildi. Aslı kollarımdaydı ya

yeterdi. "Ali," diyen Aslı'nın çatlak sesiydi. "Mmm..." diyebildim sadece.

"Kalkmamız lazım." dedi ve bana daha bir sarıldı.

"Niye lazım?"

"Bugün isteme var"

"Saat kaç?"

"Sekize kurmuştum."

"Niye sabah mı istemeye gelecek Hüsnü Baba?"

"Ali kalk hadi! Bir sürü hazırlık yapmak lazım biz erkek tarafıyız." dedi ve kollarımdan çıkmak için yeltendi ama sıkı sıkı sardım.

"Bir çiçek bir çikolata almayacağız mı?" dedim gözlerimi açmadan homur homur. Benim hatun iyice uyanmış belli "Sence bugün abinin yanında olman gerekmiyor mu? Belli ki abi bu durumu çok ciddiye alıyor ve bu bence harika bir şey." dedi sinirle ve dudaklarıma uzanıp beni hırsla öyle bir kışkırtıyla öyle bir seksilikle öptü ki saniyeler sonra taşa dönmüştüm. Tam belini sarıp altıma alıcam üzerimden kalktı ve "Hadi kalkın öküz hazretleri, aşk nedir bilmiyorsun, öğrenmeye de niyetin yok ama en azından bir aşka yardımımız olsun." dedi ve banyonun kapısını yüzüme kapatıp kilitledi. Yatağın içinde kaldım öylece. Sesli olarak "N'oldu lan şimdi?" dedim ve kuyruğumu kıstıra kıstıra kıyafetlerimi alıp aşağıdaki odalardan birine geçtim. Sabah sabah Aslı neye kızdıysa onun şerriyle uğraşmayı gözüm yemedi. Kahvaltı sofrası tam bir faciaydı. Duygu ve Sedat aşk böceğine dönüşmüştü. Hadi onları anladım da sabahki fırtına durulmamıştı. Aslı üzerimde esmeye devam etti.

"Duygum bak dikkat edin kendinize, olmazsa burada isterim seni ne dersin?" diyen Sedat'tı. Hay dilim tutulsun "Evet, ne o öyle evcilik oynar gibi! Oturun burada ben ne gerekiyorsa alıp gelirim. Olmadı akşam bir mangal çeviririz. Oh sucuk,et, tavuk! Mis gibi ne dersin Hüsnü Baba?"

Bütün ahali donmuş bir vaziyette bana uzaylı muamelesi

yaparken noktayı Aslı koydu.

"Öküz hazretleri konuştu. Yok Ali'm boş ver mangalı, toplanır kelle paça içmeye gideriz."

"Ne dedim ben şimdi? Aç mı kalıcaz canım alla alla!" dedim ama Aslı'nın suratına bakmıyorum, acaba boşandığımızı öğrendi de bunlar onun artçıları mı diye...

"Ali'm benim için fark etmez." dedi Duygu kıkırdayarak. Tabii Selma girmeden olmaz devreye "Olmaz öyle şey! Her şey usulüne uygun olacak. Kadıköy'e gidiyoruz biz. Bekir'le konuştum o oraya gelecek direk. Mücella Abla ve Fatma bizimle geliyor. Çocuklarla ilgilenirler. "Aslı sen bugünlük okula gitmesen olur mu kuzum?"

"Olur tabii." dedi Aslı hevesle.

"İyi hem bizimkileri toparlarsın, hem Hüsnü Babayla ilgilenirsin"

"Tamam sen merak etme," dedi Aslı. Selma "Abi bizden var mı istediğin biz kahvaltıdan sonra geçeriz Kadıköy'e..."

Sedat "Yok Selma bırakırım ben sizi. Bir şey lazımsa hallederiz." dediğinde plan yapılmış bize de uymaktan başka bir çare kalmamıştı. Aslı Hüsnü Babayla evde kalırken, kızlar bir saatin içinde hazırlanmış arabaya binmişlerdi.

"Ali'm gelirken kuru temizlemeden gri takımını almayı unutma akşam onu giyersin." dedi Aslı.

"Kızım yukarda bir sürü takım var."

"Ali'm onu çok seviyorum ama ben."

"Yaaa başka?"

"Cıvıtma hemen kızgınım hâlâ."

"Aslı!"

"Tamam ya hadi git!" dedi ve boynuma uzanıp bir öpücük aldı ve el salladı. Ben sırıtarak şoför koltuğuna otururken Aslı çoktan kapıyı kapatmıştı. Selma oturtmuş bizim Selim paşayı çocuk koltuğuna, kendi yanındaydı. "Uçuşa hazır mısınız?" dedim sırıtarak.

"Şaka değil mi?" dedi yutkunarak.

"Aaa ben araba konusunda asla şaka yapmam"

"Ali bak Selim var arabada."

"Tamam tamam" dedim sırıtarak bizim kızlarla uğraşmak kadar eğlenceli bir şey olamazdı sanırım. Sedat önde ben arkada çıktık yola. Bana kalsa hatunlar alsın bebeleri kucaklarına bir araba giderdik de, Sedat güvenli olmadığına karar verdi. Neymiş efendim bebekler pusette daha güvenliymiş. Con con Sedat! Yine konvoy hâlinde iki saate yakın bir sürede Kadıköy'deki eve varmıştık. Alışveriş yaptık buzdolabını doldurduk derken saat ikiyi bulmuştu.

Arabaya bindiğimizde "Şimdi nereye damat?" dedim tabii yumruğu yedim. "Damat senin sülalen densiz herif!"

"Ah acıdı abi ya..."

"Yürü lan salona!"

"Ne!"

"Bakma öyle aval aval gidip biraz rahatlayalım."

"Abi akşam yüzün gözün mor kız istemeye gerek var mı?"

"Yüzüme yumruk yiyeceğimi kim söyledi?"

"Ben..."

"Allah Allah..." dediğimde spor salonuna varmıştık. "Ali mutlu Duygum be!"

Duygu mutluydu gerçekten. O mutluydu, Sedat mutluydu onlar mutluydu ya hepimiz mutluyduk. Hani bizim Çirkin söylüyor ya "İyiyim, iyiyiz, biz hep iyi oluruz." diye. "O mutlu, ben mutlu, hepimiz mutlu!" olarak an itibariyle değiştirmiş bulunuyorum.

Salona işlerden ve tabii ki kızlardan dolayı az uğrar olmuştuk. Hamlamışım. Lan tamam ben hamladım da Sedat niye böyle enerjikti. Tam ifadeyle ağzıma sıçtı. Dediği gibi yüzüne bir yumruk bile atamadım. En son dalağıma yediğim tekmeyle yerde kaldım.

"Ali'm evlilik sana yaramadı." dedi Sedat büyük bir keyifle. Doğru söze ne denir. Bütün gece Aslı'ya çalış, sonra işte çalış, bünye dayanmaz. Ringde böyle çuval gibi yatarsın elbet.

"Haftanın üç günü buraya gelmeyen Ali'nin yüzüne tükür bundan sonra," dedim ve daha fazla dayak yemeden duşun yolunu tuttum. Çıktık ettik, Sedat çoştu. Masaja gittik. Öyle masaj dediysek bildiğin Galatasaray hamamında aldık soluğu! Keseydi, köpüktü pamuk gibi olduk yeminle. Sonrası ver elini göbek taşında yan gel yat Osman. Dayağı yedim, kese ve köpük üzerimden geçti ya bende can kalmadı.

"Abi şu işler bir durulsun Aslı'yı alıp birkaç hafta kaçarım diyorum."

"Git tabii, kız oraya buraya koşturmaktan helak oldu."

"İyi kız be abi, seviyor da beni..."

"Sen sevmiyor musun?"

"Seviyorum da abi... Ne söylüyorum ne becerebiliyorum."

"Zamanla Ali'm zamanla. Bizi çok seven olmadı ki sevmesini bilelim"

"Babam rahmetli çok severdi beni..."

"Ya annen Ali?" dedi Sedat yattığı yerden doğrulmuş göz göze gelmiştik.

"Anam ayrı severdi beni, umutluydu benden. Olmadı."

"Ne olmadı Ali?"

"Abi konuşmayalım gerek yok."

"Konuşalım Ali!"

"Ne konuşalım?"

"Ne mi konuşalım? Yetimliğini... Allah'tan baban ölmüş Ali! Ya öksüzlüğün? Artık zamanı gelmedi mi?"

"Siz Bekir'le..." demeye kalmadı Sedat'ın kükremesi hamamın içinde yankı yaptı.

"Evet konuştuk var mı lan!"

"Abi ben o treni çoktan kaçırdım."

"Niye Ali? Anan öldü de benim mi haberim yok?" dediğinde yıllardır aramızda konuşulması gereken ama benim cesaret edip de soramadığım düğüm çözülmüştü. Ellerim titriyordu ve tek istediğim buradan kaçmaktı. Ben ki hiç ağlamaz Ali! Ben ki kırılan kemik sesinden zevk alan Ali! Ben ki bütün derdini

içine gömüp gülüşlere saklanan Ali! Ben ki sevmeyi becerememiş için ömrüm dediği kadını özgür bırakan Ali gözündeki yaşları tutmakta zorlanıyordu.

"Çıkalım mı abi?"

"Hayır konuşalım."

"Ne diyim! Ne konuşayım abi! Biliyorsun işte! Koruyamadım ben anamı! Ne yaşadı? Ne oldu? Kime meze olup kimlerin elinde ziyan oldu? Koruyamadım abi! Hadi koruyamadım sonra... Sonra aramadım. Göreceklerimden, duyacaklarımdan korktum. Onsuz kalmayı, gözlerindeki o acıyı görmemeye tercih ettim. Ben onu, o şerefsizi balık tezgâhında kestikten sonra babamla birlikte gömdüm! Anam hep bildiğim anam kalsın dedim!" dedim ve sustum. Titrememe içimdeki yılanı çıkarmış gibi tuhaf bir şekilde kelimelerimle birlikte kesilmişti. Bırak Sedat'ın yüzüne bakmayı kafamı eğdiğim önümden kaldırmaya gücüm yoktu. Acizlik yüreğimi ele geçirmiş beni usulca yok ediyordu ki bir kere daha Sedat'ın söylediklerıyle şimdi olmasa bile sonradan kendime gelecektim.

"Ali en azından sen kimin tohumundan olduğunu, kimin kamından çıktığını biliyorsun. Ulan bana bak! Hangi pezevengin piçiyim. Hangi sermayenin artığıyım belli değil! Kırk tas su değil mi oğlum bütün kiri arındıran. Sen ki onca kadını, kızı o yoldan çekip alan adamsın. Bir ananın elinden mi tutamayacaksın? Ki o senin anan! Babanın sana emaneti! Anan sana verdiği süt kadar temizdir."

"Abi sen..."

"Yıllardır anan, benim anam oldu. Her bayram ben öptüm senin yerine ellerini ama gözünde yaşla hep seni bekledi Ali... Ses etmedi sormadı ama hep bekledi. Ben seni bu kadar çaresiz büyütmedim Ali!"

"Abi..."

"Galeride kasanın içinde bir zarf var ananın adresi yazılı. Bir babamız var artık! Bebeklerimiz var. Bir anamız da olsun be Ali," dedi ve çekip gitti. Kaç saat o göbek taşında başım

önümde oturdum bilmiyorum. Levent'i tepemde takım elbiseyle gördüğümde ancak kendime geldim. "Lan Ali bu neyin yıkanması! Senin kirin arınmaz çık artık." dedi hayvan.

Ta ki gözlerime bakıncaya kadar "Ne oldu Ali?" dedi ama cevap alamadı. Levent ne arabada ne yolda hiç ses etmedi. Bir şey sormadı. Ben söylemeden beni çiftliğe bıraktı. İnerken, "Bir çözüm buluruz Beyoğlu... Biz hep bir yol bulduk," dedi ve gaza basıp bir şey söylememi beklemeden çekip gitti. İçim çekilmiş annesini kaybetmiş yavru bir köpekten farkım yoktu.

Kendimi mutfakta yemek yapan Aslı'nın yanında buldum. Gözleri gözlerimle buluştuğunda "Ali?" dedi korkmuş bir şekilde. O kadar mı belli oluyordu çaresizliğim. "Ali ne oldu?" dedi sesi titreyerek. "Sana ihtiyacım var." dediğimde elini tutmuştum. Hiç ses etmedi. Merdivenlerden usul usul çıkarıp odamıza soktum. Yatağa uzanıp göğsünde yüzümü kaybettiğimde on yaşındaki küçük Ali'yi sardı incecik kolları. Acısını almak, küçük çocuğu bütün her şeyden korumak istercesine sıkı sıkı sardı.

Yoldaydık içimdeki karanlığa rağmen Aslı'nın bana verdiği huzur vardı. Karanlık düşüncelerime sevgisiyle ışık tutmuştu Aslı'nın kollarında yaralarıma derman bulmuştum ama ne yapacağımı hâlen bilmiyordum. Aslı beni koynunda saklarken, hiçbir şey sormadı. Tek kelime etmedi. Saatler sonra beni öperek uyandırıp, elimden tuttu ve banyoya götürüp bütün sevgisini vererek benimle deli gibi sevişti. Sanki bir bebek gibi beni yıkayıp, kurulayıp, bir çocuk gibi giydirdi. En son elime silahlarımı verdi ve ellerinin arasına yüzümü alıp "Geçecek Ali'm, neler geçmedi ki..." dedi ve dudaklarıma uzandı. İyi ki varsın, iyi ki ömrümsün diyemedim. Ben tam bir öküzüm ne diyim!

Çalan telefonu açıp Sedat bir şey demeden "Geldik abi! On dakikaya ordayız." dedim.

"Tamam Ali! Levent almış mı profiterolü?"

"Almış, güzel de bir altın tabağa koydurmuş."

"Ne?"

"Şaka abi şaka..."

"Ulan Ali! Ulan Ali!"

"Ali yüzükleri sor! Unutmamıştır inşallah." diyen arkada oturan ve o güzel nefesi yüzüme esen ömrümdü.

"Abi Aslı yüzükleri soruyor."

"Aldım aldım. Hüsnü Baba nasıl?"

"Yanımızda, Baba Sedat bir isteği var mı diye soruyor"

"Oğul kapat telefonu sabahtan beri vır vır başım ağrıdı." dediğinde Sedat "Tamam kapıdayım ben, gelin siz." dedi ve telefonu kapattık. Kapıya vardık varmasına da, güler misin? ağlar mısın? Bütün çocuklar Paşabahçe kavanozları gibi dizilmişler Sedat'ın karşısına.

Arabadan indik Aslı apartmana girdi. Hüsnü Baba alışık değil tabii, "Seferberlik ilan edildi de bizim mi haberimiz yok?"

"Abi hayırdır?"

Çocuklara "Dağılın siz!" dediğinde Hüsnü Baba tövbelerle apartmana giriyordu. Sedat "Ali yukarda canlarımız var. Burası çiftlik gibi korunaklı değil. Ne olur ne olmaz." dedi.

"İyi etmişsin abi! Bırak şimdi sen bunları düşünmeyi hadi bakalım. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Bir de düğünü hallettik mi işlem tamam."

"Kavuştuk valla!" dedi gamzelerini göstererek ve sarıldı. Şaşırdım ama kollarımın iri cüssesini sarması gecikmedi.

"Ali'm iyi misin" dedi Sedat cevabını benden duymak istercesine.

"İyiyim abi." dedim gözlerine bakarak. İyiydim.

"İyi ol Ali'm, hepimiz iyi olalım." dedi ve biz şenlik için yukarı çıktık. Kapı sonuna kadar açıktı zaten. Hüsnü Baba yeni giriyordu. Benim elimde torba torba profiterol, Levent'in elinde nişan tepsisi ve çiçek sirk maymunlarından hallicey-dik. Sedat iki dirhem bir çekirdek. Haksızlık ama, çiçeği onun taşıması gerekmiyor mu diyeceğiz ama yiyorsa söyle! Bizi kapıda Selma ve Duygu karşıladı. Bekir yok ortalıkta. Selma "Hoş geldiniz!" dedi surat beş karış. N'oluyor anlamadım. Duygu bana sırıttı ama Sedat'tan gözünü kaçırdı. Neler oluyor bir anlasam.

"Hoş bulduk!" dedi Sedat ve biz nihayet içeri girdik. Salonda Bekir oturmuş Hüsnü Babayla sohbet ediyordu. Bizi gördü hareketlendi ama bir şişmiş bir şişmiş, denizli horozuna dönmüş mübarek.

"Hoş geldiniz!" dedi sanki bizi hiç tanımıyormuş gibi. Taştım tabii "Yahu n'oluyor size? Bu ne haller?" diye isyan ettim ama azarı yedim. Hüsnü Baba "Ali sus oğul!" Sinir oldum tabii o sinirle mutfağa geçtim. Ay iyi ki geçmişim her yer ye-

mekler, tatlılar. Aslı ve Duygu kıkır kıkırdı. İçim aydınlandı. "N'aber gelin?" dedim Duygu'dan bir makas alıp sarmanın yanında soluğu aldım. Tam mideme indirmek üzere yeltendimki baktım kızlar tam kızacak... Benim işaret parmağı havadaydı "Ses etmeyin valla bozarım bu isteme işini!" dedim ağzım dolu dolu. Sustular... Duygu "Aşk olsun Ali'm Zeynep hepsini senin için yaptı." dediğinde Aslı'dan çimdiği yedi "Ah acıdı." dedi Duygu kıkırdayarak. "Levent'e söylesene bunu seni ısırsın" dedi Aslı. Duygu "Ay zaten evlenecekler-miş bir daha ki yaza." dedi Duygu. Aslı "Ay çok sevindim." dedi hüzünlü hüzünlü. Bu kızın sevinç bakış açısı bir farklıydı. Sevindiğinde üzülmüş gibi yüzü hüzün doluyordu.

O ara içerden Bekir'in sesi duyuldu "Duygu!" öyle bir tonda çağırmıştı ki babası olsa böyle çağırır. Aslı ve Duygu itiş kakış içeri geçerken ben ağzımı siliyordum. Velhasıl oturduk kimseden çıt çıkmıyor. Oh olsun size hep ortamı yumuşatan Ali'yi sustururmusunuz demeye kalmadı Bekir aldı sazı eline! Yeminle içine ne kaçtıysa Sedat yarın onu öldürecekti.

"Hüsnü Baba seni sever sayarız. Sana boynumuz kıldan ince ama oğlumuzu tanımak isteriz. Kızımız istiyor diye öyle hemen vermek içimizden gelmez." dedi ya Sedat'ın gözleri patladı.

"Tabi oğul sor ne soracaksan."

"Ne iş yaptığını sormayacağım. Buraya gelip benden kız istemeye cesaret ettiğine göre kızımızı aç bırakmaz. Bir dediğini ikiletmez diye umuyorum."

"Evelallah," dedi Sedat dişlerini sıkarak. Bekir gülmemek için öksürdü ve "Ama bizim için önemli hususları belirtmeden geçemeyeceğim. Kızımız çocukludur. Nazlıdır. El bebek gül bebek büyümüştür. Biz..."

"Lan kimin yanında büyüdü? Kimin çocuğu lan Defne? Bekir şimdi seni...!" diye Sedat'ın bir kükremesi var ben gülmekten yere yatacaktım. Levent artık mutfağa kaçtı o kadar.

Hüsnü Baba yine Hulusi Kentmen gibi "Sedat!" diye böğürdüğünde Sedat boynundaki kravatı esnetiyordu. Hüsnü Baba "Bekir oğlum ben seni anlarım, bilirim ve ben bu hergelenin babası olarak kızını kızım, oğluma hanım yapmak niyetindeyim. Evimizin baş tacı, ailemizin huzuru olsun derim ve Allah'ın emri Peygamberin kavliyle oğlum Sedat'a kızınız Duygu'yu isterim." dedi.

Bekir Sedat'a baktı ve "Son bir kızımıza soralım." dedi. Masada bizim yanımızda oturan Duygu'ya "Gel kızım." dedi ya orada biz artık biz değildik zor sustuk. Bekir'den beklenmeyecek bir çıkış daha geldi "Duygu seni istemeye gelen Hüsnü oğlu Sedat'ı..." dediğinde artık Bekir dahil hepiniz kahkaha atıyorduk. Bir tek Sedat "Ulan Bekir ! Bende hata! Lan Ali bile daha ciddi dururdu. Senin sıfatına!" diye gülmeye başladı. "Valla benden kızı alamazdın abi," dedim. Duygu elinde kahveleri getirdi getirmesine de Aslı ve Selma'nın gözler Sedat'ta. Geldi tuzlu kahve. Sedat biliyor başına geleceği Duygu'nun yüzü endişeli belli kıyamıyor Sedat'a.

"Afiyet olsun!" dedi Bekir elindeki kahveyi ballandıra ballandıra ağzına götürdü. Sedat fincanın kulpundan tutup kaldırdı ya ben nefes almıyordum. Ağzına götürüp bir yudum aldı ve hiçbir şey yokmuş gibi yutkundu. Selma sinirle Aslı'ya döndü ve "Kız ne koydun kahveye? Adamın gıkı çıkmadı." dedi. Aslı adam öldürmüş de suçunu itiraf eder gibi "Valla üç kaşık tuz attım." dediğinde Sedat "Öldüreceksiniz lan beni!" dedi ama Hüsnü Baba "İçmezsen kızı beğenmedin demektir." dedi ya Sedat bir kerede kahveyi midesine indirdi. Duygu artık dayanamadı. "Su iç istersen!" dedi. Sedat "Senin için her şeyi içerim Cano!" dedi ya hepimizde otuz iki diş meydanda. Neyse yüzükler takıldı, hep beraber yemekler yendi. Şen şakrak geçen gece hep beraber çiftliğe dönmemizle bitti. Ben yine Aslı'nın çıplak teninde yakaladığım huzuru koklarken uykuya daldım... Çoktandır rüyama girmeyen anam o gece rüyama

girdi. "Ali diye sayıkladı durdu"....

Bir ay sonra...

Arabanın içinde gecenin ikisi olmuş yerimden kıpırdamamıştım. Ne kalmak istiyordum, ne gitmek. Ayaklarım bir süre gaza ve frene basıp durmuş şu an çıkmazlardaydım. Evet korkuyordum...

Niye mi buradaydım? Hep Levent şapşalının yüzünden. Sedat'a Duygu'yu istedik gaza geldi hayvan! Tutturdu Zeynep Nur'u isteyelim diye! Levent'in anası babası, Sedat, Duygu derken kamber olarak ben ve Aslı gittik kızı istedik, geldik. Sonra nişanı evde yaptık yapmasına da benim içimdeki yara zaten açılmış kanayıp duruyor. Analar, babalar mutluluk saadeti olarak havada uçuştukça iyice içim kan gölüne döndü. İçkinin cesaret verdiği bir gece gitmişim galeriye açmışım kasayı almışım anamın adresini basmışım gaza.... Gebze taraflarında küçük bir sokakta, dört katlı bir binada oturuyordu anam.

Evinin önündeydim olmasına ama on gündür gece geliyor, sabaha karşı ayrılıyordum. Gündüz onu göreceğim korkusuna sokağa yanaşamıyordum bile. Ne olacaktı sonu... ne istiyordum bilmiyordum. Tek bildiğim buraya çekiliyordum...

Telefonumun sesiyle gözlerimi ikinci katta yanan ışıktan çektim. Aslı arıyordu. On gündür onu da huzursuz ediyordum. Geceleri yanında yokken gündüzleri zaten evde olamıyordum. Hiçbir şey sormuyor gözümün içinde arıyordu bilmek istediklerini. "Aslı!" dedim.

"Ali geliyor musun? Yolda mısın?" dedi kırgınlıkla.

"Ne oldu? İşim var Aslı."

"İyi görüşürüz!"

"Aslı aradın bir şey için kapris yapma söyle ne oldu?" dedim sinirle. Yine yapıyordum. Ondan çıkarıyordum içimde

ne varsa.

"Yok Ali bir şey! Bugün için sana söylemiştim okulun yemeği vardı. Neredeysen orada kal Ali gelme eve!" dedi ve yüzüme kapattı. Lanet olsun unutmuştum ve Gebze'den Şile'ye yetişmemin imkanı yoktu. "Of," dedim ve son kez sönen annemin ışığına bakıp gaza bastım. Yolda gelirken bir yerde durup iki tek bir şeyler içtim. Ancak sakinledim. Eve geldiğimde herkes uyumuş, saat iki olmuştu. Aslı kendi tarafında arkasını dönmüş ince geceliği üzerinde uyuyordu. Ya da uyumuyordu. Duşa girip çıktım ve hırsız gibi yatağa girdiğimde kollarımda Aslı eksikti. Bağırmasını, beni itmesini istemiyordum. Tek isteğim beni sevmesiydi, bağırmasını göze alıp ona sarılmaya cesaret edemedim. Tabii keşke sarılsaydım.

Hatun yatakta zombi gibi doğruldu. Android robotlar gibi bana döndü ve "Bir kadın var hayatında değil mi?" dedi. "Ne?" dedim şaşkınca dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Ali ben... ben kızmam sana. Sessizce çıkarım hayatından, ama lütfen ikimizi birden idare etmeye çalışma ben bunu kaldıramam." Dedi ve gözleri dolu dolu baktı bana. Öyle çaresizdi ki. Dirseklerimi esnetip tekrar sırtımı yatağa verdim ve onu kollarından tutup üzerime çektim. "Seni başka bir kadınla aldatıyorum öyle mi?"

"Evet" dedi gözünden bir yaş kaydı.

"Nereden anladın?"

"Kaç gündür sevişirken bile yanımda değilsin, öpüşlerin soğuk, beni görmek istemiyorsun bile. Yine bağırmaya başladın, yüzün gülmez oldu. Kimseyle konuşmuyorsun."

Hiçbir şey söylemeden dudaklarına uzandım ve onu kaç gündür öpmediğim özlemle öptüm. "Bu öpüşüm mü soğuk?" dedim sırıtarak. Yavaşça onu döndürüp altıma aldım ve geceliğinden elimi sıcaklığına kaydırıp "Özrümü sana nasıl sunabilirim?" Elimi tuttu ve "Belki daha sonra özürlerini ve ellerini kabul edebilirim ama önce eğer bir kadın yoksa neyin

var onu söyle!"

"Kadın varsa söyleme diyorsun yani..."

"Va...var mı?" dedi gözleri telaşla titreşirken.

"Aslı... evet bir kadın var..." dediğimde Aslı yılan saçlı Medusa'ya döndü. "Var mı dedin?" dediğinde ayaktaydı ve elleri yanlarında yumruk olmuş titriyordu.

"Aslı gece gece bağırma gel yanıma..."

"Çabuk bu odadan defol git! Akşam benimle gündüz onunla mı yatıyorsun seni adi şerefsiz herif!" diye bağırmaya başladığında nasıl yanına uçtum. Nasıl ağzını kapattım bilmiyorum. Delirmişti. Tabii bacak arama tekme yedikten sonra iki büklüm kalıp ellerimin üzerine düşmem bir oldu. Aslı hırsla tam kapıdan çıkacak "Aslı başka kadın yok! Annem..." dedim acıyla. Aslı dondu. Arkasını dönüp "Ne?" dedi şok olmuş bir vaziyette.

"Annem... annemi buldum" dedim. Aslı gelip yanımda diz çöktü. "Ay bir şey oldu mu Ali'm ya! Hadi yatağa geçelim bakayım bir bir şey olmuş mu? Niye baştan söylemedin? Günlerdir delirdim ben ama ya! Başka kadın var dedin bir de! Yeminle ikinizi de öldürebilirdim."

"Aslı!"

"Efendim Ali'm."

"Seks hayatımızı bitirdin lan o nasıl tekmeydi öyle?"

"Yaa! Doktor çağıralım hemen, ay ne olacak o olmadan ben naparım?" dedi hatun kendimi birden bu zamana kadar kullanılmış hissettim. Doğrulup yatağa zor yürüdüm yeminle. Aslı eşofmanımı çıkarmaya yeltendiğinde "Aslı bırak iş çıkmaz artık sana." dedim gülerek. Hatun "Bir deneyelim" dedi ve geceliğinin eteklerini çapraz tutup yukarı doğru kaldırdı. Uzun sarı saçları göğüslerini örterken çırılçıplaktı. "Kız nerede seni iç çamaşırların?"

"Sen yorulma diye giymedim" dedi ve bir panter edasıyla adım adım bana uzandı ve dudaklarımı buldu. Ben daha ne olduğunu anlamadan öpüşlerinde kaybolurken hatun alt

eşofmanımı çıkarmış üzerime çıkmış beni hissetmekle meşguldü. Eşsizdi Aslı... Beni hayata bağlayan ne varsa o olmuştu. Onunla sevişmenin, gözlerinde kaybolmanın sınırı yoktu.

Nefes nefese yatağa yığıldığımda kollarımda yerini alıp bir kedi gibi tenini tenime dayadı. "Çok şükür bir şeyin yok," dedi kıkırdayarak. Yüzüme yayılan gülümsememle onu mengene gibi sıkıştırdım. "Ay kemiklerimi kıracaksın yavaş olsana aşkım." dedi işveyle. "Benim aşkın di'mi?"

"Evet sensin."

"Her şeyinim senin."

"Her şeyimsin."

"Seviyorsun beni."

"Çok!"

"Öp bakalım o zaman" dedim sırıtarak. Uzandı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Hadi uyu artık," dedim memnun bir şekilde.

"Ali?"

"Ömrüm!"

"Annen..." dedi ve sustu. Nasıl anlatacağımı bilmiyordum ama bir yerden başlamalıydım. Ömrüm dediğim kadın bu açıklamayı hak ediyordu.

"Yıllardır aslında onun Sedat tarafından korunup kollandığının farkındaydım" dediğinde Aslı göğsümden öyle bir kalktı ki yüzü bembeyazdı. "Sen... sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Aslı! Benim için konuşmak yeterince zor! Sus ve dinle!"

"Tamam ama... ama..." dedi ve gözlerime baktığında "Sustum hadi anlat" dedi ve kollarımda bir o kadar tedirgin yerini aldı. Parmakları göbeğimdeki tüylerde dolanırken belki de bu beni rahatlatıyordu. Ya da onu altıma almam için davetiye çıkarıyordu. Elini elime alıp parmaklarımı arasından geçirip dudaklarıma götürdüm ve tenimdeki hissine âşık olduğum parmak uçlarını teker teker öptüm.

"Yıllardır cesaret edemedim sormaya, yıllardır hep bir

bahanem vardı. Yıllardır boşluklarım, mutsuzluklarım öyle fazlaydı ki... Biliyorsun aşağıdaki insanlar olmasa ben olmazdım. En nihayetinde sen girdin hayatıma. Her şeyinle tamamladın beni. İçten güler, nefes alır hâle getirdin. Sadece içimde sakladığım küçük çocuğun annesi Sabahat kaldı yarım. Yıllardır olduğu gibi üstünü kapatmaya çalışırdım ben, tamamlamam gereken eksik parçanın olduğunu kafama vurmasaydı Bekir'le Sedat."

"Onu gördün mü?"

"Hayır."

"Ama her gece..."

"Oturduğu sokağa park edip bekliyorum. Sabah olmadan kuyruğumu kıstırıp geri dönüyorum"

"Korkuyor musun?"

"Ne münasebet! Niye korkacak mışım?"

"Ali çocuklar annelerinden korkarlar, bu ürktükleri için değil sevgilerini kaybedecekleri içindir. Belki de onun karşısına dikildiğinde annenin seni istemeyeceğinden korkuyorsundur."

"Olabilir ama onun karşısına çıkmayı düşünmüyorum zaten."

"Niye ama?"

"Aslı ben onun on yaşındaki oğlu değilim artık, o da benim on yaşında bıraktığım anam değil."

"Ne fark eder Ali! Eğer bir anne istemeden bebeğinden ayrılırsa sevgisinin azalacağını mı sanıyorsun? Senin annene olan sevgin azaldı mı? Bence özleme dönüştü."

"Aslı ben...ben bilmiyorum daha onu görmedim bile. Belki evlenmiştir. Belki çocukları vardır. Belki..."

"...kocası," diyerek benim söyleyemediğim kelimeyi söylediğinde kaskatı kesilmiştim.

"Ali bunların hiçbiri onun senin annen olduğu gerçeğini değiştirmez. Onunla en azından bir kere yüzleşip geçmişi kapatmalısın. İster iyi, ister kötü ne olacaksa olur. Yoluna de-

vam etmek için buna mecbursun. O kadının hiçbir suçu yok!"

"Suçlu benim biliyorum."

"Niye suçlu sensin? Eğer suçlu biri varsa kaderi suçla! Alınyazını suçla ama kendini arabeske bağlama hiç çekilmiyorsun. İstersen seninle onun karşısına çıkarım ne dersin?"

"Gerçekten yapar mısın?"

"Bizi yemez değil mi?" dedi gözlerini patlata patlata. Gülmeye başladığımda "Ali gelirim ama yalnız olman daha iyi olmaz mı?"

"Cesaretim yok!" diye isyan ettiğimde "Tamam gelirim yarın gidelim." dedi ama ben çivi batmış gibi "Yarın olmaz." dedim

"Niye?"

"Eğer.. eğer çocukları hele ki bir kocası varsa görünmeye gerek yok Aslı. Ben hayatlarına girmek istemiyorum"

"İyi de Ali..."

"Aslı söylediğime pişman etme!"

"Tamam sabah erkenden gider araştırırız."

"Ne?"

"Mahallede bir bakkal falan vardır herhalde gider sorarız. Yani sen arabada beklersin ben sorarım."

"Olmaz"

"Niye ya?"

"Ne işin var milletin bakkalının içinde?"

"Hımm çok mantıklı," dedi alayla ve kıkırdamaya başladığında eli erkekliğimi bulmuş olmadık şeyler yapıyordu. Bununla da kalmayıp kollarımdan kendini aşağı doğru kaydırıp ben daha ne yaptığını anlamadan dudaklarını olmadık yerlerimde hissettiğimde duymaz, görmez, kıpırdayamaz olmuştum. Aklımdaki her şey tükenmiş bir tek Aslı ve bana şu anda yaptığı kalmıştı. Parmaklarım saçlarında dolanırken dayanamaz hâle geldiğimde hızla kendimi kurtarıp onu kucağıma çekmemle içine girmem bir oldu. "Sen ne biçim bir şey oldun

başıma." dedim zevkten çıldırmış bir vaziyette onu kendime bastırırken o dudaklarını yalıyordu. "Ali'm ya," dedi kıkırdayıp iniltilerini dudaklarımda kaybetmeden önce.

Gece yine Aslı'nın sayesinde geçirdiğim cennet saatlere dönmüş, sıkıntımı koynunda zevk dolu saatlerde unutmuştum. Tıpkı hayatıma girdiği günden bu yana yaşattığı her dakika gibi ben artık Aslı'yla mutluydum. Umutlarım daha güçlü, hayallerim daha berraktı. Hoş Tabii annemi ona itiraf ettiğim geceden bu yana kavgalarımız Gebze, Şile yollarında bitmek bilmedi. Annemin yalnız yaşadığını öğrenmem zor olmadı. Bizim çocuklardan birinin iki saatlik bir araştırmasıyla yıllardır gelen gidenin sadece Sedat olduğunu öğrendim. Cüneyt karşımda "Kadının bir oğlu varmış gelir gidermiş. Adı Sedat'mış" dediğinde içimde vicdan, mahcubiyet, minnet duygularında sıkışmış kalmıştım.

Aslı, hayatımın her şeyi beklediğimiz sokakta "Hadi in gidip kapısını çalalım!" dedikçe ben gaza basıp onu eve getirdim. "Ali gece ne işimiz var burada gündüz gelelim." dedikçe gecenin bir yarısı onu o sokak lambasının altına sürükledim. Her lafı yedim yine de bana mısın demedim.

"Korkak bir çocuktan farkın yok senin Ali Aral!"

"Eve gidince kim korkacak ben sana göstereyim mi?"

"Ay senden korkan senin gibi olsun. Ben de seni cesaretli bir şey sanıyordum"

"Aslı tepem atıyor bilesin."

"O tepen hep bana atar senin. Cesaretine biraz tepen atsa ya..."

"Hay ben kafama sıçayım. Nereden söyledim söylemez olaydım."

"Söylemeseydin birkaç güne evden parçalarını toplarlardı."

"Seni kıskanç Civciv." dedim sırıtarak.

"Ali bak bu böyle olmaz. Bezdim git gel Gebze, Şile..."

"Gelme o zaman sen de..."

"Yok buradan bir ev tutalım olmadı," dedi alayla.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Yok dalga geçeli çok oldu. Ben diyorum ki hep beraber çalalım kapıyı. Duygu, Selma, Bekir, Sedat ne dersin?"

"Hayır!"

"Ali niye ama bak cesaret edemiyorsun. Karambolde iyi olmaz mı?"

"Aslı farkında mısın buraya senin zorunla gelmeye başladık."

"Buraya geceleri gelen ve beni peşinden sürükleyen sensin."

"Evet sana kalsa..."

"Bana kalsa şu an annenle çay içiyor olurduk. Nokta! Şimdi beni eve götür!" dedi sinirle. Bir yönden haklıydı ona kalsa çoktan anamın kapısını çalardık da ne olurdu orası bir muamma... Düşündükçe içim sıkılıyordu. Sesimi çıkarmadım, gaza basıp eve döndüm.

Aramız gerilmişti. Birkaç gün ne Aslı bana annem hakkında baskı yaptı ne de ben onu arabaya atıp Gebze'ye getirdim. Sanırım biraz bu konudan uzaklaşmak iyi gelecekti. Biz de her sıkıntıda uzaklaşma yolu olarak bildiğimiz ailemizin yanında bulduk yine kendimizi.Ben gündüzleri nefes almadan işlere koştururken artık Sedat ve Bekir kendi işlerinin yanında benim yüzümden büyüyen ve tanınan holdinglerde boy göstermeye başlamışlardı. Levent artık bırak Duygu ve Selma'nın başında beklemeyi Nur'unu görecek vakit bulamıyordu. Herkes isyanları oynarken, benim başım Aslı'yla derdeydi. Tamam annem konusunu açmıyordu ama gözleriyle beni sinir etmeyi başarabiliyordu. Zeynep Nur'un ailesini ve dolayısıyla Levent'in anne ve babasını ağırladığımız bir akşam mutfakta "Annen de burada olmayı hak ediyor." dedi ve ne diyeceğimi beklemeden çıkıp gitti. Bu tarafını hiç düşün-

memiştim. Lan hayatta bana bir huzur yoktu! Ben bunu anlamıştım. Vay çocukluk, vay gençlik, ey aşk buldun beni! Lan ne oluyoruz? Demeden vicdanımla savaşmak anamın özlemine karıştı. Korkularımı hiç söylemiyorum bile. Sabahı da sabah ettim. Tabii bunda Aslı'nın kollarımda uyumamak için sinirle kıçını dönüp yatması en büyük etkenlerin ikinci sırasında yer alıyordu. Baktım olacak gibi değil bir hırsız gibi onu kollarıma alıp kokusunda huzur bulabildim. Allahtan uykusu ağırdı da bir-iki saat gözlerim kapandı.

Sabah erkenden toplantımın olması bir yerde iyi oldu. Aslı'nın sinirinin geçmesini umarak cennet kokusunu ciğerlerime depoladım ve sessiz sedasız evden çıktım. Sekizde toplantı başlayacaktı ve ben saat yedi otuz civarı şirkette masamda yeni yapılan otelin işletmesini alan firmanın teklifini inceliyordum. Müjde, bizim avukat ve tıfıl Cengiz'le içeri girdiğinde takım hazırdı. "Maho nerede?" derken bakışlarım avukatı öldürecek kadar sertti.

"Abi anlaşmayı yapacağımız firmanın gelenlerini karşılamak için havalimanına geçti. Aradım yoldalar."

"Avukat sende bir sorun var mı? Sonra ben bunu hallettim diye yine ortaya çıkma!" dedim laf sokarcasına ne yapayım hâlen boşanmamıza bir suçlu bulamamıştım. Suçu olmadığını bilsem de tepkisiz kalamıyordum. İyi ki bir evrak verdik eline adam bizi çatır çatır boşatmıştı. Gerçi en ufak suçu olduğunu bilsem çoktan onu ayağına beton döker Haliç'e sallardım da işte. Suçu olsun olmasın beni boşatan şeytanın avukatıydı gözümde. Her şeyi geçtim o hakimi öldürseydim rahatlayabilirdim. Boşanmayı iptal edip aile saadetimizi kurtarmadı. Neymiş efendim kararın üzerinden neredeyse bir ay geçmişmiş. Şeytanın avukatı bunu yüzüme söyleyemedi bile. Şimdi karşımda sararmış yüzüyle içinden son duasını okuduğunu hissedebiliyordum.

Maho, Levent'le birlikte içeri girerken bizimkilerin keyifleri yerindeydi.

"Evet en kısa zamanda evleneceğim. Bak Ali'm bile evlendi." dedi Levent. "Bok evlendim bekarım lan ben bu şeytanın avukatı yüzünden" diye avaz avaz bağıracaktım da Maho lafa girdi. "Lan erkek gibi hatun bulayım hemen nikahı basmazsam bana da çift dikişli Maho demesinler."

"Bırakın zevzekliği de bitirelim şu işi," dedim sıkıntıyla. Millet birbirine baktı ve toplantının yapılacağı salona geçtik. Öyleydi, böyleydi anlaşma sağlanamadı. Toplantı akşam yemeğine dönüştü. Bende sinirler barut, dişimi sıkıyorum aklımı veremiyorum. Levent artık taştı. "Ali git hadi ben hallederim. Sana kalırsa bu iş çözülmez." dedi. Gözüne bakmamla hiçbir şey demeden şirketten kaçmam bir oldu. Bilinçsizce yine Gebze'de buldum kendimi. Niyetim birkaç dakika sokak lambasının altında bekleyip eve dönmekti. Ne ara gözlerim kapandı ne ara sızmışım... Kurşunlara gelesin Ali! Sana başka bir şey demiyorum.

Arabada olduğumu anlamam nasıl mı oldu? Kulağıma gelen tıkırtıyla gözlerimi açıp, Yağan sağanak yağmurun elverdiğince cama vuran eli görmemle oldu. Lanet olsun gün doğmuştu. Cama vuran elin sahibini gördüğümde adeta dondum.

Ellerim her çıkmaza düştüğümdeki gibi terliyordu ama bedenim buz kesmişti. Hafif gaz verip, sağa sola bakmadan kaçmak için çok geçti. Bana bakan menekşe gözlerin karşısında küçük Aliydim. Camı açma düğmesine basarken ellerim titriyordu. Bir elinde şemsiye, diğer elinde poşetler üzerinde siyah uzun kollu kabanı ile annem karşımdaydı. Hiçbir düşüncem yoktu. Sıfırlanmış hatta eksiye düşmüştüm. Korkmuyordum. Ne hissetmeliydim düşünmüyordum bile. Bütün her şey silindi. Aynı yüz ama daha yaşlı... aynı menekşe gözler ama daha hüzünlü...aynı şekilde toplanmış topuz yapılmış saçlar ama üzerine beyazlar düşmüş... annem karşımda duruyordu. Neyin soğukkanlılığına büründüm bilmiyorum. Ona bakarken ne karanlığı yaşıyordum, ne aydınlıkla huzur buluyordum. Öylece gözyaşlarının yıkadığı yaşlanmış yüzüne bakıyordum. Vakti

gelmişti ve ben karşımda yıllara yenilmiş bedeniyle duran anneme hesaplaşmam gerektiğini biliyordum. Onunda benden aşağı kalır tarafı yoktu. Yüzünden akan yaşlara rağmen hiçbir ifade barınmıyordu. Annem hiçbir şey demeden apartmanın giriş kapısını açtı ve içeri girdi. Ne bana gel dedi ne de bir şey söyledi. Sadece apartman kapısını açık bıraktı. Bir şey demesi gerekmiyor muydu? Ya da, ya da her neyse! "En fazla ne olabilir? Ölür müyüm?" dedim kendi kendime ve derin bir nefes alıp, itiraf ediyorum ellerimin titremesine ve tırsmama rağmen arabadan çıktım ve yağmura aldırmadan karşı caddeye geçip apartmana girdim. Minare merdivenlerine benzer basamakları yapışmak istercesine basa basa tırmandım. İkinci katın sağındaki apartman dairesi açıktı. Beni karşılayan küçük antre, hem salona hem mutfağı içine alıyordu. Daire tam tasvirle ayakkabı kutusu gibiydi. Kapıdan girer girmez dört kişilik bir masayla karşılaştım. İki çek yat otuz yedi ekran küçük televizyon ortada eskimiş bir halı vardı. Annem iki adımlık küçük mutfakta arkası dönük poşetleri boşaltıyordu. Her yana yayılmış saksı saksı bitkiler, renk renk çiçeklerle geçmişe gittim. Annem bizim evimiz gibi burayı da çiçek bahçesine çevirmişti. Şimdi bir o kadar yabancı bir o kadar tanımadığım kadın o zamanlar benim için dünyaydı. Acı çekiyordum, hem de dünyayı yakarcasına... İçimdeki çığlıkları hiçbir tarif anlatamazdı. Konuşmalıydım bir şey söylemeli, bir yerden başlamalıydım. Suçlu her zamanki gibi bendim. Gözümü çiçek öbeğinden anneme çevirirken o an her şeyi silecek tek bir şeye takıldı gözlerim. Duvarda asılı duran babamla kucak kucağa resmime...

Seneler boyu içimde biriktirdiğim her şey bedenimden sanırım titremeyle çıkmaya çalışıyordu. O kadar titriyordum ki artık kontrol edemez hâle geldim. Tek bildiğim bu evden çıkmam gerektiğiydi. Sinirli, bir o kadar öfkeliydim. Niye? Kime? Neye? Oysa bu soruların cevabını yıllarca kendime verip ben bu olayı bitirmiştim. Evet çıkıp gidecek ve kendime, anneme, babama, Aslı'ya, hayata yenilecektim. Ben ki yıllarca içinde öz-

lem dolu bir boşlukla yaşayan Ali şimdi kaçmak için deliriyordum

Tam kapıya döndüm "Çay hazır. Bazlama yaptım, sen seversin Ali'm" dedi. Hiç değişmemiş sesi, hiç değişmemiş Ali'm demesi. Ayaklarım sesiyle yere mıhlandı sanki. Gidip kurtulmak isteyen suçlu benliğime inattı yüreğimdeki sıcaklık. Göğsüme saplanan ağrı şekillendikçe kendime geliyordum sanırım.

Annem yanımdan yüzüme bakmadan geçti ve koridorda kaybolup beş dakika geçti geçmedi geri geldi.

"Üstün ıslak, tuvalete babanın pijamalarından koydum. Elini yıka gel sofraya." dedi ve tekrar küçük mutfağına döndü. Usulca koridora gidip hap kadar tuvalete girdim. Aynada gördüğüm gözler on yaşındaki Ali'ye aitti. Bir o kadar masum bir o kadar çaresiz... Zor olan kalmak mıydı? Gitmek miydi? Şu geçen dakikalarla ayırımını yapamaz hâle gelmiştim. Yaşanmış acılardı beni ondan uzak tutan. Çektiğim onca özlemdi canımı yakıp gitme isteği uyandıran. Her şeyin ötesinde suçluluğumu yüzüme haykırabilme ihtimaliydi,oysa kovar sanmıştım. Onca çileye rağmen, onca terk edilişe rağmen kovmamıştı beni... Tamam kucaklamamıştı ama kovmamıştı da. Hem benim sevdiğim bazlamadan yapmıştı değil mi? Aynaya bakan gözlerimden bir damla yaş aktı. Ali Aral'dan değil... Küçük yaşında babasını toprak, anasını eller alan Ali'nin gözlerinden süzüldü yaşlar... Hızla tıslayan musluktan akan soğuk suyla yüzümü yıkayıp bir çırpıda üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtuldum. Ayaklarımı yıkayıp çamaşır makinesinin üzerinde duran lacivert boyuna çizgili eskiliği belli pijamalara uzandığımda babamın pijamalar içindeki hâli canlandı gözümde. Yıllardır içimde dinmeyen fırtınanın son kez beni oradan oraya savurmasına izin verdim. Ne varsa erkekliğe dair, içimde gurur namına ne varsa şu an bu pijamalarla yok olup gitmişti. Yıllardır içimde tuttuğum küçük Ali'ye hoş geldin demenin zamanıydı.

Sarı çizmeli Mehmet Aga, bir gün öder hesabı...

Masaya oturmuş ellerim bacaklarımın arasında çatala, bıçağa bile uzanacak aklım kalmamıştı. "Üşüdüysen sobayı yakayım. Günlerdir iyi arabanın içinde hasta olmadın." dedi tabağıma yağda az pişmiş yumurtayı koyarken. "Üşümedim." dedim sesimin nasıl çıktığına aldırmadan. Ne yani biliyor muydu? Ben ondan gözlerimi kaçırırken o hiçbir şey olmamış gibi tavayı masanın kenarına bırakıp çayımı doldurdu ve tek şeker atıp karıştırırken elini tuttum. Menekşe gözleri gözlerimle buluştu.

"Hadi karnını doyur." dedi ve elimin üzerine diğer eliyle okşayıp yerine oturdu. Tabağına biraz bazlama alıp üzerine tereyağ sürdü. Sonra benim tabağıma bıraktı. Kayıtsız kalamıyor içimde ne varsa bastıramıyordum. Bu hâldeyken nasıl yemek yiyebilirdim ki?

"Sormayacak mısın?"

"Neyi?"

"Anne...!"

"Soracak bir şey yok oğlum. Geldin buradasın."

"Anne hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı mı edeceğiz?" dedim mırıltıyla.

"O zaman sen sor." dedi acı dolu bir bakışla gözlerimin içine içine baktı. Yine kaçırdım gözlerimi.

"Neyi?" dedim şaşırarak. Sonuçta onun benden alacağı cevaplar vardı. 'Neden aramadın? Neden bildiğin hâlde onca seni beni görmezden geldin?' diye hesap sorması gerekmiyor muydu?

"Bak gördün mü? Soracak bir şey yokmuş" dedi ve tabağıyla ilgilenmeye başladı. Yıllardır ağzıma bazlama sürme-

mıştım. Ne kaybettim hiçbir şey. Elimde evirip çevirip ağzıma attım. Ağzıma gelen tadıyla geçmişten bir parça daha düştü en acıyan yerime.

"Anne ben... seni aradım... hapisten çıktığımda geldim... o...o..."

"Ali'm..." diye kesti sözümü ki zaten devam edebilecek miydim bilmiyorum. Gülümsedi sanki... ve sonra yüzündeki hüzün geri gelip devam etti. "... geçmiş yaşandı bitti. Buradasın gerisinin bir önemi yok," işte bu benim kırılma noktamdı. Ne demek geçmiş yaşandı bitti. Ben yıllardır geçmişimde pişmanlıklar ve keşkelerle boğuşuyordum. Ne demekti şimdi bu! Babamı unutmuş muydu yani? Öfkeyle ellerim titrerken yine ben ben değildim.

"Geçmişi nasıl unutabiliriz! Olmamış, yaşanmamış gibi davranabilir miyiz? Ya babam! Ya çekilen onca çile! Bağırmayacak mısın bana! Neredeydin? Niye beni aramadın diye sormayacak mısın?" diye haykırırken annem yerinden bile kalkmadı. Oysa ben çoktan yerimden kalkmış tutmayan dizlerim, buz kesmiş ve ter boşalmış ellerimle perişan hâldeydim.

"Sormayacağım. Hadi otur!" dedi sakince bu sakinliği beni iyice deli etti.

"Niye? Duyacaklarından mı korkuyorsun? Yoksa... Anasına sahip çıkamayan birine soru sormaya tenezzül mü etmiyorsun?"

Benim bu sorumla annemde de tüm gemiler yanmış gibiydi artık. Gözlerinde bir telaş, bir hüzün, bir yenilmişlik olmuştu o an annemin. Sesi, duruşundaki gücü yalanlıyordu.

"Ben seninle hep gurur duydum Ali. Sen karnıma düştüğün andan bu zamana kadar hep gurur duydum."

"Nasıl sormazsın anne!"

"Ben sana sorarım, sen bana sorarsın. Peki sen duyacaklarını kaldırabilecek misin? Benim ana yüreğim cevaplarını kaldıramayacak kadar yorgun. Keşke... keşke elimde olsa seni saklayıp her şeyden koruyabilseydim. Yapamadım... gelmedi

elimden. Şimdi olsa seni alır kaçar gider başka bir hayat kurardım. Cahildim, güçlü olmalıydım. Suçluyum biliyorum. Babanın hatırasını bırakmak istemedim. Dünyadaki şeytanlardan, hayatın acımasızlığından haberim yoktu. O küçük tezgâh oğluma büyüyünce bir dayanak olur dedim. Savaşırsam başarırım sandım. Olmadı. Babanın hatırasını koruyacağım derken kendimden, en önemlisi oğlumdan oldum. Sorma Ali'm, sor deme bana, kaderde varmış demekten başka bir cevap yok sorulara..." derken başını öne eğmiş gözyaşları yüzüne değmeden kucağına akıyordu.

Ellerim çaresizlikle iki yanımda yumruk olmuştu. Ben ne ummuş ne bulmuştum. Beni suçlar dediğim anam kendini suçluyordu. Sarılmak istedim, gözündeki yaşı silmek...Seni koruyamadım diye haykırmak istedim. Yapmadım... yapamadım. Devirdiğim sandalyeyi kaldırıp masaya geri oturdum.

"Anne, çayım soğumuş." dedim yenilmiş bir şekilde. Titrek elleri menekşe gözlerindeki yaşlara uzanıp sildi ve hızla yerinden kalkıp çayımı lavaboya döktü. Tam kararında dem koyup suyu ekledi. "Bazlamayı da ısıtayım istersen soğumuştur." dedi ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle.

"Sıcak daha." dedim ve tabağımdaki bazlamayı yutkunamayacağımı bile bile ağzıma tıkıştırdım.

İki gün sonra...

Geldiğim ve gidemediğim iki günden bu yana yürümeyi yeni becermiş, annesine adım adım ilerleyen bebekten bir farkım yoktu. Her iletişim kurmaya çalışan cümlemde sanki bir adım atıp kıçımın üzerine düşüp tekrar kalkıyor, ve veniden annemin kollarında yerimi almaya çalışıyordum. Gözlerim yattığım kanepede tavana dikilmiş yine sabahı sabah etmişti. Hepsi yattığım rahatsız eski kanepenin suçuydu demeyi çok isterdim. Ya da istemezdim. Ben Aslı olmadan bırak

uyumayı nefes alamazken onun mis kokusundan üç gecedir ayrıydım. Tabii bu uykusuzluk yapıyordu. Nasıl da sezdirmeden hayatıma sızıp kendini merkezime oturtmuştu. Oysa şu anda gerçekten arafı yaşıyordum. İki arada bir derede kalmış dünyanın en büyük kara deliğine düşmüş gibi Aslı ve annem arasında kalmıştım. Kendime güvenemediğim için onu aramamıştım. Biliyordum ki sesini duyduğumda dayanamayıp kendimi onun yanında bulacaktım.

Hızla yattığım yerden doğruldum. Üzerimdeki eşofmanlara aldırmadan kabanımı, kösele ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım. Yüzüme vuran soğuk aklımı aydınlatırken bedenim soğukla kendine gelmişti. Dün sabah yaptığımın aksine fırına gitmek yerine mahallenin küçük bakkalına yöneldim. Bakkal bildiğin tel dolapları olan küçük, içindeki ürünleri sınırlı bir esnaftı. Meraklı bir o kadar cüretkar gözleri üzerimde dolanan bakkalın karısı olduğu belli olan şişko kadın yüzüme baktı. "İki ekmek." dedim ama raflardan elime ne geçerse kasanın önüne koymaya başladım. Uykusuzluk bir taraftan, iç hesaplaşma bir taraftan, yürümeye bile hâlim yoktu. Büyük markete gitmeyi bırak, annemin dizinin dibinden ayrılmak istemiyordum ki... Tamam Aslı geceleri burnumda tütüyor, gündüzleri aklımdan çıkmıyordu itiraf ediyorum ama içimde biriken yılların hesabını bir şekilde kapatmalıydım.

Kasada biriken eşyaları hesaplamakta zorlanan kadına "Ne kadar?" diye sordum.

"Seksen yedi lira," dediğinde cebimden yüz lira çıkarıp verdim. Ben poşetleri alırken "Sabahat Hanımın akrabası olmalısınız. Hoş geldiniz" dedi parayı uzattı.

"Oğluyum. Kalsın yarın bir şeyler alırım."

"Sedat Beyle kardeşsiniz o zaman" dediğinde gülümsemekten kendimi alamadım. Kadın bilmeden içimi ısıtmıştı. Kim derdi ki küçük Ali'nin annesi öksüz Sedat'ın annesi olacak. "Evet abim!" dedim ve keyifle bakkaldan çıkıp ıslık

çalarak yokuşu tırmandım. Eve girince annem masayı hazırlamış getirdiğim poşetleri görünce "Oğlum kim yiyecek bu kadar şeyi?" dediğinde ses çıkarmadım. Gülümsüyordum çünkü bakkalın şişko karısı söylediği cümleyle bana bütün gün yetecek kadar keyif vermişti. O ara telefonum çalmaya başladı. Annem gözümün içine bakıp poşetleri elimden aldı. Bekir arıyordu.

"Günaydın Laz oğlu" dedim. O da benim abimdi değil mi? Keyfim gerçekten yerindeydi.

"N'aber lan kayıp oğlan?"

"İyilik senden n'aber?"

"Valla ben iyiyim ama Aslı için bunu söyleyemeyeceğim." dediğinde birden buz kestim.

"Bekir ne oldu?" derken sesim titremişti.

"Yok lan bir şey yani şimdilik. Gelince senin hâlin ne olur bilemem. Ali, Aslı huzursuz tamam nerede olduğunu biliyor ama bari bir telefon açsaydın be oğlum."

"Abi ne diyeceğim telefon açıp?"

"Lan öküz müsün sen? Annemdeyim diyeceksin ne diyeceksin? Gelince ağzına sıçacak haberin yok. Yeminle bütün savaş baltalarını bilediğine bizzat ben şahidim." dedi Bekir.

"Valla mı?"

"Duygu ve Selma'nın haberi yok olanlardan seni iş gezisinde sanıyorlar ve Aslı'yı gaza getiriyorlar haberin olsun." dediğinde annemle göz göze geldik. Annem kutu kadar salondaki mutfağa geçip küçük tüpe çay suyunu koydu. "Gelirim ben bugün." dediğimde annem bir-iki saniye duraksadı ve tekrar işine döndü.

"Ali..." dedi Bekir ve sustu.

"Söyle abi..."

"Al getir anneni... Hoş bizim gibi delilere ana olmayı kabul eder mi? Etmez mi? Bilemem ama bir sor istersen... Biz çok isteriz. Kızlar zaten anasız. Bebekleri oyuncağa çevirdi-

Yine yapmıştı yapacağını... O zeki laz beynini kullanıp ortaya bir bomba bırakmıştı. Heyecan dolmuştu içim. Ben niye düşünememiştim ki...

"Sorarım." dedim ve kapattım.

"Anne..." dedim. Meğer kadın kısmı hep aynıymış ana da olsa... daha ne diyeceğimi beklemeden. "Kahvaltını et de öyle git" dedi yüzüme bakmadan.

"Bu kadar gitmemi istediğini bilseydim kalmazdım." dedim yüzümde tebessüm.

"Telefonda gideceğini duydum."

"Gitmek zorundayım.

"Karın bekler. Hata ettin kalmakla merak etmiştir tabii."

"Ailem bekler, sadece karım değil." dedim gözlerine bakarak. Sesini çıkarmadan yine arkasını döndü ve "Kahvaltını edip çıkarsın."

Oturup "Hadi gel anne, sonra boşaltırsın poşetleri konuşmalıyız." dedim ciddiyetle. Hâlen aramızdaki anlamsız soğuk duvarları aşamamıştık, bize zaman lazımdı ama ben devamlı burada kalamazdım. Bekir haklıydı ama annemi çiftlikte kalmaya nasıl ikna edecektim hiçbir fikrim yoktu. Ama ne güzel olurdu bir yanım Aslı, bir yanım annem...

Elindeki küçük havluya ellerini silerek oturdu karşıma. Tedirgin bir o kadar duyacaklarına hazırlıklıydı. Tam ağzımı açtım.

"Ali'm sen gönlünü dara sokma. Benim rahatım burada iyi. Ne zaman istersen o zaman gelirsin. Mecbur hissetme kendini. Sedat oğlum da uğruyor haftada bir."

"Her hafta geliyor mu?" dedim şaşkınlıkla.

"Gelemediğinde birini illa yolluyor." Şaşkınlığımın yanı sıra gözlerindeki titreşimlerden onu ciddiyetle kandıramayacağını anlamam bir oldu. Hadi bakalım. Hüsnü Baba'da işe yarayan vicdandan kalbine girme olayı umarım annemde de işe yarardı.

"Sedat bahsetti mi bilmiyorum. Geçen haftalarda bir kızı oldu. Görmelisin aynı bizim Çirkin" dedim doğal doğal anlatarak.

"Çirkin mi?"

"Ha sana daha onlardan bahsetmedim. Çirkin dediysem nur yüzlü, güzel mi güzel benim canımın yarısıdır. Sana hikâyesini anlatmalıyım anlaman için, yazsan roman olur be anam. Onu dinledin bitti sanma, bir de Bekir ve ateşli Selma'sı var. Aşkları bütün Karadeniz'de bir destan. Biz büyük bir aileyiz. Bir de Hüsnü Baba var, Sedat'a baba olmuş. Levent bile başlı başına komedi adam kalkmış o kadar üniversite bitirmiş bizimle takılıyor. Müjde, Kaan, Cengiz, Maho biz de hayat çok, hepsini sırasıyla anlatırım. Hem tanıdıkça seversin." diyerek ağzıma kızarmış sucukla doldurdum gülümseyerek ve Duygu'nun hikâyesini anlatmaya başladım. Tabii gülümsemem yüzümde solarken, annemin gözyaşları sel olup akmaya başladı "Velhasıl onu işkencenin kollarından ölmek üzereyken aldığımızdan bu yana bizimle. Zamanla küçük anam oldu benim. Küçük kızı oldu Bekir'in, en nihayetinde karısı oldu Sedat'ın. Hoş daha evlenmediler istenme falan filan geldi geçti de düğün yakında." dedim ve derin bir nefes aldım. Annem iç çekerek "Ya sen Ali'm?" dedi gözünden bir damla daha yaş kayarken. Şaşırmıştım.

"Ben?"

"Sen neler yaşadın? Ne acılar çektin bir başına..." Ben onu çiftliğe götürmeye odaklanmış böyle bir soru beklemiyordum.

"Hani sormayacaktın?"

"Ali'm ben..."

"Anlatılacak pek bir şey yok. Sedat'ın yanında geçen uzun yıllar, ona borçluyum çoğu şeyi. Yeri geldi abi, yeri geldi patron ama en çok baba oldu bana. Bekir desen bana atılan kurşunların önüne atladı. Duygu hastayken başımda bekledi.

Dedim ya ailem oldular." dediğimde hüzünle başını salladı. Gözlerine bakıp "Hadi hazırlan gidiyoruz" dedim ihtiyatla.

"Nereye?"

"Aileye bir ana lazım..." dedim ve sustum. Bundan ne demek istediğimi anlamış olmasını umuyordum. Zaten kızlar anamı bir kere görünce bırakmayacak, ona sormadan kendilerine ana yapacaklardı orası kesindi.

"Rahatsız etmeyelim şimdi. Kız yeni doğum yapmış hem aniden gidilmez. Hediyesini de almak lazım"

"Hallederiz sorun etme..."

"Hem yıllar sonra anneni karının karşısına nasıl çıkaracaksın? Ne diyeceksin?"

"Kapında beklediğim geceler o da yanımdaydı." dediğimde gözlerimiz birleşmiş birbirimize bakıyorduk. Söylenmeye korkulan kelimeler havada uçuşurken puslu havayı dağıtmalıydım.

"Hediyelerini yoldan alırız. Ani olmaz. Hem baskın basanındır." dedim ve masayı toplamaya başladım.

"Oğlum ne yapıyorsun?"

"Sen hazırlanırken masayı topluyorum." dediğimde paniklemiş ayakta ne yapacağını bilmez bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne?" dedim sertçe. Öylece karşımda durmuş ne söyleyeceğini bilemiyordu. En sonunda güç buldu kendinde konuşacak.

"Yıllardır herkesten uzağım. Burada üç-beş kişiyi geçmedi merhaba dediğim. Ben gelemem iyiyim böyle..."

Zordu işim, gözlerinden anlaşılıyordu. Tıpkı benim gibi, Duygu gibi, Bekir gibi Sedat gibi, benim ömrümün yarısı Mavişim gibi yaralıydı anam... Kendini hayata layık görmemiş küçük dünyasına hapsetmişti. Şimdi çıkmak zordu onun için anlayabiliyordum.

"Anne..."

"Ali'm zorlama. Ben bunca yıl bilmiyor muydum senin karşına çıkmayı? Senin özlemin olmadan yaşamayı... Her şey için çok geç. Senin gözlerinde babanı görürken nasıl bakarım ailenin yüzüne. Yaşanmış onca günahı kaldıramam başka türlü. Ara ara gelir nur yüzünü gösterirsin bana bu yeter benim kalan hayatıma."

"Sütten çıkmış ak kaşığa mı benziyorum sen bakınca bilmiyorum ama ailem dediğim insanlarla bizi bir arada tutan masumluğumuz değil onu biliyorum. Duygu o kadar can acısını Sedat'ın kollarında dindirdi. Bekir köprü altlarında geçen kimsesizliğini, aşkının acısını hayata suskun kalmakla ödüyor. Sedat desen ne soyu belli sen sopu... Bilinmezlik canını yaktıkça bize sarıldı. Ya sen anne? Ne avuttu seni? Ne soğuttu acılarını? Bırak artık bak geldim, geç de olsa geldim."

"Ali..."

"Bu zamana kadar Çirkin benim annem olmuşken, gel sen onun annesi ol, Sedat sana bunca yıl oğul olmuşken bırakma onu annesiz. Sanma ki diğerlerinin anası var, bir görsen anlarsın onların da annesizliğini. Hem sensiz gidersem bu üç günden sonra Aslı beni eve sokmaz." dedim gözlerine bütün çaresizliğimle bakarken. Annem hiçbir şey söylemedi. Gözünün yaşını silip arkasını döndü ve hazırlanmak için odasına geçti. Tabii bende direk telefona sarıldım. Tek çalışta açıldı.

"Söyle Ali'm" dedi Sedat.

"Abi neredesin?"

"Sayende şirkete geçiyorum"

"Abi annemi getiriyorum ben bir-iki saate çiftliğe." dediğimde derin bir sessizliğin ardından "İyi ben de geri dönüyorum." dedi keyifle.

"Abi..."

"Söyle..."

"Kızlara söyleme!"

"Niye?" dedi sesindeki tedirginliği telefondan hissedebiliyordum.

"Yüzlerinin aldığı şekli görmek istiyorum." dediğimde "Ulan Ali! Ulan Ali! Ben senin..."

"Abi hat kesildi herhalde... Alo...Aloo....sesin gelmiyor çiftlikte görüşürüz." dedim ve gülerek kapattım. Bunca yıl kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim onu biliyorum. Ben de hazırlanmak için odaya geçtim. Giyindikten sonra salona çıktığımda siyah rugan çantası elinde koltuğun ucuna oturmuş annemle karşılaştım.

"Hadi çıkalım" dedim oralı olmadan.

"Ali..."

"Evet"

"Ben buna hazır değilim oğlum..."

"Niye?" diye sordum cevabını bile bile.

"Ali... anlamıyorsun"

"Evet anlamıyorum. Tek bildiğim orada göreceğin herkesin senden daha temiz bir geçmişi yok." Kurduğum bu cümle aslında konuşmadığımız her şeyin özetiydi. Annem hiçbir şey söylemeden üzerine siyah kabanını giydi ve sokak kapısını açıp çıktı. Sessizliğimiz annemi alışveriş mağazasına soktuğumda hâlen devam ediyordu. Annem kuyumcuya girdiğimizde "Ali burada ne işimiz var?" dedi çekinerek "Çocuklarına ve torunlarına hediye alacaktık ya." dedim sırıtarak.

"Ali burası..." dediğinde sırıtmam yüzümün sertliğine karıştı.

"Senin yanında oğlun var" dedim. Sustu hâliyle.

Satıcı "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye kibarca bize yanaştığında "Annem seçecek." dedim. Ne güzel kelimeydi annem...

"Nasıl bir şey bakıyorsunuz?" dedi satıcı. Annem "Hediye alacağız" dedi ama sıkıntısı yüzünden belliydi.

"Limit yok. Bebeklere özel bir şeyler olursa iyi olur. Abartmayalım. Gelinlerine ne alacağına sen karar ver anne." dedim. Satıcının gözleri parladı tabii. Satıcı annemi kıskacına almış satış yaparken telefonum çalıyordu. O ara annemin yıl-

lara yenilmiş beyaz elleri gözüme çarptı. İstemsizce yüzüklerin olduğu vitrine yöneldim. Satıcı kıza işaret ettiğim naif bir yüzüğü gösterip "Bu" dedim ve telefonumu açtım. Sedat arıyordu. "Ali evden çıktınız mı? Neredesin? Oyalanmadan eve gel ya da ben çocukları neredeysen oraya göndereyim. Koruma yok yanında."

"Annen gelinlerine ve torunlarına hediye alıyor." dedim sırıtarak.

"Annem mi?" dedi ama sesinin tonunun değiştiğini biliyordum.

"Hee annen!"dedim keyifle.

"Annem..." dediğinde fazla söze gerek yoktu. "Merak etme gelirim bir saate." dedim ve kapattım. Beğendiğim yüzüğü elime alıp annemin yanına geçtim. Satıcı adam minik bileklikleri önüne sermiş seçmesine yardımcı oluyordu. Hiçbir şey söylemeden annemin elini aldım ve parmağına yüzüğü geçirdim. Bu ne der gibi gözlerime bakıyordu. "Sen hâlen babamın hanımı, benim anamsın." dedim. Gözünden bir damla yaş aktı. Yine sessizlikle cevap verdi. Sağ elini yüzüğü taktığı sol elinin üzerine koydu. "Sonra yine geliriz. Düğünde Duygu'ya bir şeyler alırız" dedim ve arkamı döndüm. Daha ona neler alırdım da kırmak istemiyordum. Yavaş yavaş yıllar içinde ezilmiş ruhunun iyileşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım. En nihayetinde çıktık ettik arabaya bindik. Annemin meraklı ve huzursuz gözleri beni seyrediyordu. Evden bu yana vardı soracak bir şeyi de cesaret edemediğini anlıyordum.

"Sor ana sor hadi! Bitir içindeki kuruntuları..."

"Sedat senin iş adamı olduğunu söylemişti. Bazen seni televizyonda görüyorum"

"O söylediyse doğrudur" dedim gülümseyerek.

"Silah niye belinde o zaman?"

"Korunmak için." dedim kısaca. En iyi yalan.

"Baban silahı bir kere eline alıp beline taktın mı kurtula-

mazsın derdi." Ne acı ki babamı hayal meyal hatırlıyordum. "Babam dediyse doğrudur."

"Çok mu düşmanın var Ali'm?"

"Çok sevdiğim var anam." dedim gülerek. Tabii yol uzun, bitmek bilmedi anneme. Merakta kadın bir süre susup pis pis sırıttım. En sonunda patladı "Oğlum ev nerede? Başka bir şehirde mi?"

"Yok..."

"İstanbul'un bir ucunu geçeli çok oldu."

"Burası Şile." dediğimde çiftlik kapısından girmiştim. Tabii annem etrafa yayılmış adamları ve koca çiftlik evini görünce şok oldu. Meraklı gözleri, daha da tedirgin oldu. Sedat ona ne anlattı bilmiyorum ama kendini mütevazi biri olarak gösterdiğine emindim. "Burası mı senin evin?"

"Hepimizin evi." dedim ve arabayı çiftlik evinin giriş kapısında durdurup indim. Levent hıyarı ilk annemi görmedi. "Lan nerdesin sen? Öldük meraktan Abi de bir şey söylemedi. Niye açmıyorsun telefonlarını hayvan herif!"

'Annemi getiriyorum diye haber verse miydim?' diye düşünmeye başlamıştım. Annemin kapısını açtığımda Levent aptalca bana ve anneme bakıyordu.

"Anne bu densiz, oğullarından biri. Hani sana bahsettiğim okumuş olan var ya," dedim. Levent ağzı açık bir bana bir anneme baktı ve "Öpeyim ana, hoş geldin" diye eline sarıldı.

"Sağ ol evladım." dedi annem. Levent'i meraklı bir şekilde arkada bıraktık bırakmasına da durur mu? Takıldı peşimize. Neyse çiftliğin giriş kapısını açıp içeri girdiğimde ne diyim açmaz olaydım. Yahu bu kadar olur kapının önünde, annem ve Levent arkamda Duygu'nun mutfaktan çığlık çığlığa Selma ile kavgasını dinledik. "Selma bak kan kardeş falan dinlemem yolarım seni. O elbiseyi kendime aldım. Çabuk aç o odanın kapısını..."

"Ay ne çamur oldun sen ya! Sana da alırız demedin mi? Git bir tane de kendine al işte..."

"Aslı söyle şu yüzsüz geline açsın o kapıyı!"

"Ne ayıp ne ayıp... İnsan yengesine yüzsüz der mi? Bir de gelin dedin. Kavgada söylenmez" dedi Aslı. Bir-iki saniye sonunda tiz bir çığlık duyuldu ve "Aşk olsun Duygu niye çimdikliyorsun ya? Moraracak popom. Gidiyorum işte! Zaten benim Ali'm yok piyasada, boşucam onu..." dediğinde mutfaktan çıktığında göz göze gelmemiz bir oldu "Kimi boşuyorsun sen!" diyerek kaşımı kaldırıp baktığımda hatun donmuştu. Ah bir bilse zaten evli olmadığımızı canıma ok tıkayacakta işte...

"Ali'm geldin mi?" dedi özlemle.

"Geldim" dediğimde sanki yılların özlemiyle gözlerini bulmuştum. İçime dolan sevgiyi, bedenimdeki onsuzluğu bastırmak öyle zordu ki. Hele ki onun gözlerinde aynı duyguları görmek mutluluğun tarifiydi. Tabii bütün büyü annemi ve arkada merakla bekleyen Levent'i fark etmesiyle son buldu. Boynunu arkaya uzatıp "Ali!" dedi heyecanla ciyaklayarak. O ara fona Selma ve Duygu dahil oldu. "Ay Ali'm gelmiş hoş gelmiş!" dedi Duygu ve tabii annemi gördü. Tanışma vaktiydi. Elimi arkaya uzatıp annemi yanıma doğru çektim.

"Size annemi getirdim."

Aslı sırıtırken, Selma bir o kadar meraklı, Duygu donmuştu. İlk tepki benim Civciv'den geldi. "Hoş geldiniz!" dedi ve ondan beklenmeyecek bir şey yaptı bırak elini öpmeyi gidip sıkıca sarıldı. Hem de ne sarılmak...

"İyi ki geldiniz. Ali'm ayıp değil mi? Niye haber vermiyorsun ama sen hep böyle yapıyorsun..." diye hâlen konuşurken devreye Selma girdi. "Yahu bir dur Aslı boğacaksın. Bırak biz de bir merhaba diyelim" dediğinde Aslı geri çekildi. Selma annemin eline uzandı ve "Hoş geldiniz. Ben Selma. Siz bu delilerin kusuruna bakmayın" dedi ve öpüp başına koydu. "Hoş bulduk kızım" dedi. O ara Duygu'yla göz göze geldiğimizde gözlerindeki yoğunluğun beni vurması bir oldu.

Biraz daha bakışsak bizim Çirkin ağladı ağlayacak "Anne işte bu da Çirkin" dedim. Duygu annemin önünde durdu ve "Hoş geldin Sabahat Anne," dedi. Gözleri gözleriyle buluştuğunda anneme sarılıp "Sizi yıllardır bekliyoruz." dedi. Tabii sonrası tam bir curcuna aralarına annemi alıp salona geçmeleri bir oldu. Hep bir ağızdan konuşurken annem hangi birine bakacağını, dinleyeceğini şaşırmış gülümsüyor arada bir beni süzüyordu. Levent yanıma yanaşıp benim duyacağım bir şekilde "Beyoğlu, bana bir açıklama yapman gerekecek," dedi.

"Öl meraktan!" dedim sırıtarak. Kadro Sedat ve Bekir'in bize katılmasıyla tamamlandı. Sedat "Anam hoş geldin evine!" dediğinde Bekir arkasında şeker alacak çocuklar gibi el öpme sırasını bekliyordu. Eline sarılıp "Yahu ana sen bu Ali'yi başımıza bela doğurdun kabulümüz de bazen hiç çekilmiyor. Sen geldin ya onun hakkından sen gelirsin ancak." dedi ondan beklenmeyecek şekilde anneme sarılırken. "İşte benim ailem" dedim mırıltıyla. Son bombayı Hüsnü Baba patlattı. Hem de ne bomba! Kapıdan girmiş elinde topladığı ıspanaklarla kala kaldı. Annemi fark etmeden "Yine ne yaptınız? Toplanmışsınız, yeminle bu sefer dönerim ben evime!" dedi bağırarak. Tabii hepimizi günün bu saatinde evde görünce panikledi adam "Baba gel hele bir şey yok. Sabahat anaya hoş geldin diyoruz." dedi Sedat adam rahatladı tabii. Anneme doğru geldiğinde annem de ayaklandı. Hüsnü Baba bir beni, bir annemi süzdü ve "Hoş geldiniz Sabahat hanım" dedi. "Hoş bulduk," dedi annem. Sonrasında bebekler girdi devreye annem birini aldı eline, diğerini bıraktı. Duygu annemi bebek hakkında bir sürü soruya boğdu. Selma can kulağıyla dinledi. Aslı biraz surat asıp kıskanmakla, kıkırdamak arasında gitti geldi. Farz oldu kucağına bir bebek vermek lazım hayırlısıyla. Bir evlenelim de...

Biz erkekler mutlu mesut seyrettik hallerini. Hüsnü Baba "Hah işte benim artık gitme vaktim gelmiştir. Akıllı uslu biri geldi." dediğinde Sedat "Baba artık gidemezsin. Biz artık ne

anasız ne babasız kalmak istemeyiz." diye son noktayı koymak istedi. Hüsnü baba bir kükredi ki sorma "Lan eşek oğlu eşek sen bana posta mı koyuyorsun?"

"Yok babam ne postası? Ben istemiyorum gitmeni ondan dedim."

"Baba Sedat haklı. Senin yerin ayrı annemin yeri ayrı. Senle anam bir mi? Kadın başına o senin gibi kükreyemez, hem bizim hatunlarla bir olup canımızı okurlar. Kalman lazım" dediğimde, Bekir " Lan Ali her zaman ağzın iyi laf yapar. Pes yani..." dedi ve gülmeye başladık. Annem bebeklerin, kızların hediyelerini verirken Bekir yine kendinden beklenmeyecek espriler yapmaya devam etti. "Ana hani bize?" dediğinde Annemin surat kaydı. Sedat girdi devreye ben sıntırken "Bekir ben sana maşallah alırım olur mu?"

"Yok anam alsın." dedi Bekir.

"Alırım oğlum üzülme sen" dedi artık annem mecburen. Zaman akşamın yedisini gösterdiğinde salona kocaman bir yemek masası kurulmaya başlandı. Levent bir koşu gidip Zeynep Nur'unu alıp geldi. Bebekler dahil on iki kişi olduk. Bizim kızlar Mücella Abla ve Fatma'yla masayı kurarken kahkahaları evin içine neşe saçıyordu. Sedat almış kara kızını kucağına pışpışlarken, Bekir masanın kurulmasına yardım ediyordu. Selim annemin kucağında kadının yanaklarını sıkıp dururken Duygu'yla, Aslı'nın masada annemin yanına oturma savaşı görsel bir şölendi.

"Yahu yarın sen otursun ben kaç yıldır bekliyorum. Hem Defne için bir şeyler sorarım"

"Olmaz ben oturucam" dedi Aslı gözlerini kısarken. Selma dayanamadı yine girdi olaya "Ali kalk ordan, geç Duygu sağına, geç sende Aslı soluna. Bu ne ya çocuk gibi! Bunalttınız kadını! Sabuş ana ver Selim'i rahat rahat yemeğini sen!" dediğinde ortada saniyelik bir sessizlik oldu ve ardından kahkahalar koptu. Bekir karısına sarılıp "İşte benim karım"

dedi. Annemin isminin artık Sabuş Ana olarak kalacağı belli olmuştu.

Yemekten sonra bütün evin kadınları nereye kayboldu bilmiyorum ama annem ve Hüsnü Baba'nın domates yetiştirmek hakkında konuşacak o kadar çok şeyi nereden bulduğunu düşünürken saatin farkına varamamıştım.

Annem gülümsüyordu, sohbetten zevk aldığı o kadar belliydi ki, bir hayalin içinde gibiydim.Bir sene önce karanlığın içimi kapladığı hayatımdaki tek renk Duygu iken şimdi Aslı ve annemle içimde siyaha dair hiçbir şey kalmamıştı. Duygu merhametim, Annem vicdanım, Aslı aşkımdı. Beni tamamlayan üç kadınla ben artık yüzüme yayılan tebessümle hiç yıkılmaz hayatımın bundan sonra kalanını mutlu mesut geçirirdim. Saat on bir gibi Duygu ve Aslı annemin önünde dikilip "Anne odan hazır." dediklerinden herkes bir tuhaf olmuştu. "Kızım ben gitseydim." dedi annem mahcup bir sesle.

"Yarın gidersin anne." dedi Aslı ve o güzel dudağı sağa doğru kıvrıldı ve bir-iki saniye sonra "Eşyalarını toparlayıp temelli buraya getirmen için." dedi. Duygu "Hatta ben de toplanmana yardım etmek için seninle gelirim." dedi el çırparak. Annem gözüme baktığında sırıtıyordum.

Ne bitmez çileli aşka düşmüşüm ben!

Merdivenlerden adım adım odaya çıkarken aklımda Aslı'dan başka bir şey yoktu. Allah'tan, geldiğimden beri bana bakışları, davranışları yumuşaktı. Bütün gece kaçamak bakışlarımı yakaladığımda kızarması ve dudaklarını ısırması beni bitirdi. Şimdi o dudakları hissetmek, iniltilerinde kaybolmak için sabırsızlanıyordum. Yukarı çıktığımda oda karanlığa gömülmüş, banyo kapısının ardından sızan ışıkla aydınlanmaya çalışıyordu. Aslı'nın banyoda olduğunu sanıp tam elim ışığı açmak için düğmeye gittiğinde "Açma!" diye emir veren ses tonuyla istemsizce arkamı döndüm. Allah'ım sana geliyorum diye nara atasım geldi. Nefesim kesilmişti ve bu gece zevk denizinde boğulacağımı Aslı'nın üzerindeki varla yok arası dantelli, ipli kumaş parçasından anlamıştım.

"Işığı açmalıyım..."

"Hayır"

"Neden ama güzelliğini en ince detayına kadar görmek istiyorum."

"Sana kızgınım."

"Hiç kızgın gibi durmuyorsun," dediğimde ona doğru bin adım attım. Ellerim ona dokunmak için sızlıyor, tenini hissedebilmek için deliriyordum. Görmekte zorlandığım dolgun dudakları ağzımda eritmeliydim.

"Yaklaşma bak her şey mahvolur." dediğinde durdum çünkü Aslı'yı kızdırmak şu an için istediğim son şeydi.

"Anlamadım." diyip dişlerimle dudaklarımı kıstırarak gülmemi engelledim.

"Suçlusun Ali Aral."

"Suçluyum." dedim bir adım attığımda o da bir adım geriledi.

"Bak gelme fena olur."

"Aslı hadi bak çok özledim seni!" diyerek bir küçük adım daha attım. Avına yaklaşan bir aslan gibiydim.

"Kızgınım ve eğer bu gece sözümü dinlemezsen istediğine ulaşamayacaksın."

"Ne istersen yaparım yeter ki seni sevmeme izin ver." dediğimde Aslı'nın alt dudağını ısırırken gülümsemesi son nefesim gibiydi. Kıkırdayarak arkasını döndüğünde taş oldum taş! Ne kendimi, ne bayrak direği hâlimi anlatmaya kelimeler yoktu. Poposunun arasından beline uzanan taşlardan oluşan ip ve ince belini saran dantel şeritle "Ha siktir!" diye adeta inledim. Aramızdaki mesafeyi açıp yatağı ortamıza alacak şekilde benden uzaklaştığını bana dönüp "Üç gün beni aramamanın bir cezası olmalı!" dediğinde fark ettim.

"Dedim ya ne istersen, hadi gel yanıma," diye ona ulaşmak için yatağın üzerine zıpladım. Aslı bir keklik gibi üç adım geri kaçtığında yüksek topuklu ayakkabılarını fark ettim. Dudakları gibi şeker pembesi ama bir o kadar seksi.

"Sen bu gece beni kalpten götüreceksin anlaşıldı." dedim ve yatakta dizlerimin üzerine çökerken gömleğimin ilk iki düğmesini açıp sırtımdan tutup kafamdan çıkardım. Ek olarak yatağa uzanmam ve derin bir of çekip gözlerimi kapatmam bir oldu. Rolümü iyi oynamalıydım. Çünkü ısrar edip yalvararak Aslı'ya ulaşamayacağım belli olmuştu. Geçen saniyeler beni sinirlendirirken avını bekleyen anakonda misali sessiz kaldım. Karşımdaki nefis bedenin bir de o kışkırtıcı kumaş parçalarıyla süslenmiş hâline kayıtsız kalmak öyle zordu ki.

Benim saf Civciv'in oltaya düşmesi gecikmedi tabii, "Ne yani vaz mı geçiyorsun?" dedi ayak ucuma gelip o seksi hâlini unutup. Elini beline koymuş gözlerinden ateş saçıyordu. Vazgeçmiş gibi hafifçe boş bakışlarla gözlerimi araladım ama gel bir de bana sor.

"Ne diyim Aslı senin inadınla ben baş edemem." dedim ve gözlerimi tekrar kapattım. Ben Aslı'nın üzerime atlamasını beklerken banyo kapısının hızla kapanma sesiyle şok oldum. N'oldu lan şimdi!...

Üç gün sonra

Şeytan diyordu ki tut kolundan, çıkar çiftlikten, götür otele, ver Allah'ım ver. Bak bakalım o zaman aramız düzelir mi? Düzelmez mi? Tabii şeytana uymak istemiyordum çünkü Aslı benim zorbalıklarıma gayet iyi bir çözüm bulmuştu. Ona sarıldığımda heykele dönüp, öptüğümde karşı çıkmıyor ama cevap vermiyordu. Sevişmek istediğimde bacaklarını aralamakla birlikte kılını kıpırdatmıyordu. Gülüşünden mahrum, sabırla sinir arasında yaşıyordum. Hatunun o seksi iç çamaşırlarını gösterip vermediği gecenin sonrasında içine eski Aslı kaçtı diyeceğim ama bu Aslı daha çekilmezdi. Eski Aslı en azından benimle kavga ediyordu. Bu Aslı'ysa beni yok sayıyordu da tam bir rolcüydü. Suratı bana karşı bir o kadar beton olurken etrafa bir şey çaktırmamakta gayet ustaydı anlayacağınız. Gündüzleri Ali'm diyerek geceleri sırtını dönüp yatması tam bir faciaydı. Üç sabahtır olduğu gibi yatağımızda yalnız uyandım. Tek avuntum sıcağında uyuyabilmem ve kokusuydu. Tamam onu aramadığım için kızgındı ama o gece niye kızdı hâlen anlamamıştım. Zaten Aslı'yı anlasam evrenin sırrını çözmüş muamelesi görüp dünya üstü bir varlık olarak literatüre geçerdim ya neyse! Bir insan bu kadar mı yok sayılır? Görmezliğe gelinir! Buna bir son vermeliydim vermesine de bana onsuz geçirdiğim her saniyenin hesabını vermeliydi. İntikamım acı olacak ve Aslı istediğim anlamda bana yalvaracaktı.

Hızla telefonu elime aldım ve "Levent senin ve Zeynep'in yardımına ihtiyacım var." diyerek ne istediğimi anlatmaya başladım.

"Lan Ali sen iyice romantikleştin..." diye aldı eline sazı. Denize düşen yılana sarılır diyerek sustum. Elbet bugünün yarını da var. Yazdım aklımın bir köşesine... Levent'ten de alacağım intikamımı...

"Avukatı ara onda vekaletlerimiz var. Nikah işlemlerini o halleder."

"Tamam sen merak etme her şey istediğin gibi olacak." dedi Levent ve bir heves kapattı. Yaptığım plan işlerse, bir taşla üç-beş kuşu vuracak ve en sonunda intikamımın yanında Civcivimin gönlünü almış olacaktım.

Duştan çıktığımda Aslı aynanın karşısındaydı. Okula gitmek için hazırlanmış, çıkmak üzereydi. Aynadan göz göze geldiğimizde "Bugün kızlarla iki günlüğüne Spaya gidiyoruz. Sabuş Ana da bizimle geliyor haberin olsun." diye bana bakmadan konuştu.

"Sen gitmiyorsun akşam Levent'lere sözüm var." dedim soğukça. Duraksadı ve "İyi," dedi ve çekmeceye yönelip mavi renkte şalını alıp o narin boynuna sarmaya başladı. Arkasını döndüğünde bedeni bedenimle buluştu. Bir adım geri atıp gözlerime baktığında "Neyin var?" dedim sinirle.

"Hiç," dedi sağa doğru kayıp gitmek istedi. İzin vermedim. Onun bu soğuk tavırları sayesinde plan tıkır tıkır işliyordu. Teşekkürler Aslı Aral.

"Aslı!"

"Evet"

"Sana bir soru sordum"

"Ben de bir cevap verdim" ona uzanıp elini tuttum ve "Hadi bana neyin olduğunu söyle!"

"Bir şeyim yok. Neyim olabilir?"

"İyi okula gitmiyorsun bu günü kollarımda geçireceksin. Akşam zaten işimiz var."

"Ali ayıp gündüz vakti, ne demek kollarımda geçireceksin? Hadi diğerlerinden utanmıyorsun annen aşağıda." dedi

normal konuşur gibi "İyi o zaman bekle burada!" dedim sinirle ama arkamı döndüğümde sırıtıyordum. Hızla giyinip onu elinden tuttum ve peşim sıra sürüklemeye başladım. Aşağı indiğimizde kapıya yönelmişken Aslı "Haber verelim bari!" dedi sıkıntıyla. Ailenin kadınları kahvaltı masasındaydı. "Günaydın kızlar..." dedim masanın başında dikilerek. Hepsi bir ağızdan "Günaydın" dediler ama meraklı gözleri Aslı ve benim üzerimde gezmeye devam etti.

"Aslı sizinle gelmiyor bu gece Levent'e sözüm var. Gündüz benimle olacak. Merak etmeyin." dedim.

"Ay bu günümü buldun? Ali'm ama geçen seferde Aslı spaya gelememişti."

"Kızım siz de pat diye söylüyorsunuz. İşimiz var işte! Anne dikkat et kendine çok sıcakta kalma!"

Aslı "Görüşürüz." dedi ama yüzünden düşen bin parça. Duygu "Aslı seninle gelmek istemiyor. Suratından belli!" dedi kahkahayla.

"Valla istemiyorum." dedi Aslı annemin yüzüne bakarken. Annem geldiği günden bu yana mutluluğunu gözlerine yansıtmakla yetindi. Gülümsemesi yüzüne yayılırken "Kızım hiç istemiyor gibi durmuyorsun." dediğinde Selma ve Duygu kahkahayı bastı. Ben gülümserken "Levent'e ayıp olur başka zaman gidersiniz." dedim ve Aslı'yı elinden tutup evden çıkardım. Aslı'nın soru sormayan hâli işime yaramıştı doğrusu. Kendimi öyle havaya sokmuştum ki ya istiklal ya ölüm diye bağıracak hâldeydim. Arabaya bindiğimizde telefon elimde Sedat'ı arıyordum.

İlk çalışta açıldı. "Söyle Ali'm!" dedi abim benim.

"Abi ben bugün yokum. Pera Palas'ta olurum bütün gün. Gece Levent'leyim haberin olsun."

"Lan Allah yarattı demem bu sefer! Yine ne boklar karıştırıyorsun"

"Abi Aslı yanımda, akşam Zeynep de gelecek," dediğimde

"Baştan söylesene lan. Tamam" dedi ve sinirle kapattı. Tabii bu sefer Aslı hayretle "Beni otele mi götürüyorsun?" diye ciyakladı.

"Evet kollarımda olacağını söylemiştim. Bir itirazın mı var?"

"Yoo ne haddime."

"İyi," dedim sırıtarak. Pera Palas'a girdiğimizde Aslı'nın paniğini saklamaya çalışması seyre değerdi. Resepsiyona vardığımda görevli ben daha bir şey söylemeden "Hoş geldiniz Ali Bey, arkadaşım size odanıza kadar yardımcı olacak," dedi demesine de Aslı "Vay vay beni garsoniyerine mi getirdin?" dedi alayla. Kavga çıkarmaya çalışıyordu çünkü biraz sonra koynuma girmemek için elinden geleni yapacağına emindim. Elimdeki elinden onu kendime çekip belinden kavradım "Buraya gelen ilk ve son hatun sensin Civciv!" dedim. Gözünün dudaklarıma anlık bakışıyla tutuşabilirdim. "Bakma öyle bana sabret biraz." dedim istekle. "Ya sen iyice rüya görür oldun" dedi Aslı ve sinirle kollarımdan kurtulup asansöre bindi.

Odaya girdiğimizde Aslı etrafı incelerken ben belboyun cebine para sıkıştırıp oda servisine kahvaltı söylemekle meşguldüm. Aslı bütün huysuzluğuyla koltuğun birine oturdu ve eline aldığı televizyon kumandasıyla oynamaya başladı. Yemezler güzelim! Diye onu kucaklamak istiyordum ama madem bir oyuna başlamıştık ve ondan beni onsuz bırakmanın intikamını alacaktım. Tepesine dikildiğimde meraklı bir o kadar tedirgindi. "Ne?" dedi.

"Soyun" dedim soğukça.

"Ne!" diye ciyakladı yeminle. Günler sonra ilk tepki.

"Duydun" dedim. Sinirle ayağa kalktığında yüzünü kaldırmış boyuma yetişmeye çalışan bir tavırla "Oradan bir köleye mi benziyorum?" diye çıkıştığında boynundaki şala uzanıp usul usul çekerken o da bana doğru sokulmuş nefesi nefesimi deliyor, tenimi dağlıyordu. Dayanamayıp nefesini tutması-

na gülümserken bütün bedenim ateşler içinde Aslı için yanmaya başlamıştı. "Karımsın ve ister isteyerek ister istemeyerek özlemimi karşılayacaksın." dedim. Şaşkın bir o kadar ne yapacağını bilmeyen havasını gizleyemiyordu. Yanakları sinirle karışık istekle kızarmış kollarımda kaskatı kesilmişti. Gülümsememi saklamak adına alnına dayadığım dudaklarım tenine olan özlemimi giderirken onu soluyordum. "Karşı çıkıp canını yaktırma olur mu?" dedim planın bir parçası olarak. Dudaklarına uzanıp küçük öpücükler bıraktığımda soğuk elleri ısınmaya başlamıştı. Küçük öpücüklerimle irkilen bedeni onu eleveriyordu. Gözünden bir damla yaş kaydığında içim acıdı ama mutluluğa giden yolda çekilen bütün acılar sevaptı. Gömlek düğmelerine uzanıp usul usul çözerken Aslı'nın gözlerinden süzülen yaşları dudaklarımda sildim. "Ağlama..." dedim biraz sert biraz istekle ve gözyaşlarının yer ettiği dudaklarına uzanıp doyasıya ama usul usul öptüm. Kışkırtmalarıma karşılık vermemek için büyük güç harcadığını hissedebiliyordum. "Neden bana kızdığını konuşmak ister misin?" diye sorduğumda titreyen sesi "Hayır!" cevabını verdi. Ellerimden çektiği elleri itiraz edercesine göğsüme dayanmış yumruk hâlini almıştı ama kasıklarının sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu beni sonsuz mutluluğa sürüklüyordu. Civciv sadece kırgındı. Beni istiyor, seviyordu ve akşam için bugüne katlanmamız gerekecekti ve ne olursa olsun beni kendinden uzak tutamayacağını öğrenecekti. O ara kapı çaldı "Kahvaltı gelmiş olmalı. Yatağa gir ve beni bekle kancım. Ha soyunmuş ol. Yoksa bunu zevkle ben yaparım." dedim pis bir edayla. Aslı beni tanımaya çalışır gibi yüzüme baktığında öpülmüş kırmızı dudaklarına yapışmamak içten bile değildi. Yine de dediğimi yaptı ve ayaklarını yere vura vura yatak odasına geçti. Ben şimdiye pes eder bağırır çağırır kafama bir şey geçirir demiştim ama inatla sessiz kalıyor itaat ediyordu.

Tepsiyi içeri alıp servisi kendim yapacağımı söyledim. Yatak odasına girdiğimde Aslı camın kenarında duruyordu ve

hâlâ giyinikti. "Sen hâlâ niye giyiniksin?" diye sorduğumda hızla bana dönmesiyle şok oldu. Elimde koca tepsi çıplaktım. Ağzı bir karış açık kaldı tabii. Tepsiyi yatağa bıraktım ve "Demek benim tarafımdan soyulmak istiyorsun?"

"Of tamam ya ne yapacaksan yap soyunuyorum." dediğinde sesinin ve söylediklerinin etkisiyle canım yandı yalan değil. Hızla soyunmaya başladı. Derin bir nefes aldım ve plandan sapmamam gerektiğini hatırladım. Yatağa oturup çarşafı üzerime örtüp tepsiyi kendime çektim. Aslı iç çamaşırlarıyla gelip yatağa oturduğunda şirince "Acıkmadın mı?" dedim elimdeki reçelli ekmeği ona uzatarak.

"Hayır acıkmadım." dedi. Ağzıma attığım ekmekle birlikte tepsiyi kenara bıraktım ve yatağa uzanırken Aslı'yı koynuma çektim. Sopa gibi gerilmiş elini kolunu koyacak yer bulamıyordu. En sonunda ellerini bacak arasına sokup sabit kalmayı başardı. Benim için kollarımdaki sevdiğim kadına kayıtsız kalarak böyle durmak öyle zordu ki, onu altıma alıp kandırabileceğimi biliyordum ama planım belliydi. Onu sona getirip istediğini vermeyecek akşama kadar aşk dolu eziyetlerime devam edecektim de bu arada kendim ne olacaktım hiçbir fikrim yok. Ava giderken avlanmak bu olsa gerekti. Pes etmeyecektim. Derin bir nefes alıp pilavdan dönenin kaşığı kırılsın diye diye direnecektim.

"Spaya gidemedin" dedim onu biraz daha kendime çekerek.

"Sayende..."

"Belki kendimi affettirebilirim"

"Beni spaya mı götüreceksin?"

"Hayır sana masaj yapabilirim." dedim muzipçe. "Ne!" diye o ne olduğunu anlamadan kadınımı yüz üstü çevirmiştim. "Şey.. ben... istemiyorum. Hem ben sevmem masajı," dediğinde ellerim küçük omuzlarını kaplamış yumuşak yumuşak sıkıyordu. Üç beş hareketten sonra "Ah hayır..." diye gevşeyerek inlediğinde dizlerim yatağa dayalı bacakla-

rımın arasında uzanan Aslı'ya bir masör edasıyla masaj yapıyordum. Poposu kasıklarımın altındaydı, ağırlığını vermiyordum ama işkence çektiğim bir gerçekti. İç çamaşırının kopçasını çözüp "Engelleri kaldıralım." dediğimde hiç itiraz etmeden kollarından çıkarmama yardım etti. Omuzlarında oyalanan ellerim sırasıyla sırtına kollarına ince beline doğru yol aldı. Sıra o yuvarlak sıkı kalçalarına geldiğinde ben ben değildim. Aslı'nın bedeni iyice gevşemiş küçük inliltilerle bana itiraz ediyor ama kendini bana bırakmış olduğunu saklamıyordu. Alt çamaşırını aşağı çektiğimde onu rahatsız etmeden bacaklarından çıkardım. Bana özel bu manzara tam bir görsel şölendi. Tekrar üzerinde yerimi aldığımda kalçalarını ellerimin avuçlamasına izin verdim. Sıktıkça bacakları istemsizce açılıp beni istediğini belli eder hâle geldi. İstediği kadar ağzıyla istemiyorum desin bedeni onu ele veriyordu. Tanrım şimdi onun içinde olmalıydım. Elimi kalçalarının arasına kaydırdığımda zevkle inleyip kendini yükselttiğinde üzerine uzandım ve kasığımı ona bastırdım. Az kaldı içine girecektim, zor durdum. "Şimdi değil Civcivim masajım bitsin belki o zaman sıcaklığında dolanabilirim." diye dudaklarımı kulağının altında gezdirdim. Aslı "Sen tam bir domuzsun." dedi isyanla. Kahkahalarımın arasında üzerinden kalktım ve bacak arasına masajıma kaldığım yerin en derininden devam etmeye devam ettim. Kendi sınırlarımı belirlemişken hangi ara dudaklarım kalçalarında dolanmaya başladı bilmiyorum ama dişlerim kalçalarının tadına bakıyordu. Bu enfes ziyafete parmaklarımı dahil edip en can alıcı zevk noktalarında piyano çalarcasına oyalandım. Aslı'nın zevkle inlemesi en güzel şarkıdan daha melodikti. Dakikalar sonunda isyan edip altımdan sıyrıldı. Sırt üstü kendini yatağa bıraktığında bacaklarını açmış "Hadi gel" diyordu istekle. Ne bana kızgınlığı ne kaprisi kalmıştı. Benim de ondan bir farkım yoktu. "Daha değil" dedim hırlayarak.

"Ali saçmalamasana! Hâlimize bak." dedi gözleri kasıkla-

rıma kayarak. Haklıydı bayrak direği hâlini almıştım ve bi flamam eksikti. Ona doğru uzandım ve ince belinden turuş kendime doğru çektim ve bir bacağını ellerimin arasına alıp sıkıştırmaya devam ettim. Ellerim usul usul cennetin yollarına tekrar ulaştığında Aslı yine ellerimde kayboldu. Zevkli bir acı beni ele geçirmiş dayanma sınırındaydım. Cayır cayır olmuş taşa dönmüş hâlimin soğuk suya ihtiyacı vardı ve ben Aslı'yı bütün gün bu tatlı eziyete maruz bırakmaya kararlıydım. Aslı'nın sona geldiğini hissettiğimde ellerimi hızla çekip yanına uzandığımda nefes nefeseydim. Tabii hatunum artık kendinde değildi "Sen...sen.. niye durdun?" dedi yırtıcılıkla.

"Hiç..." dedim onun gibi. Omzuma yediğim şaplakla gülümsüyordum. Onu üzerime çektim ve dudaklarına uzanıp onu sömürürcesine öpmeye başladım. Ateşli bir o kadar istekliydi. Dilim hoyratça ağzında dolanırken benim akıllı hatunumun enfes bacakları beni kendine çekiyor kendini bana yerleştirmeye çalışıyordu. Lanet olsun içinde olmak için deliriyordum ama bu planımı bozabilirdi. Dudaklarımdan koptum "Daha değil" dedim. Aslı "Sen kendinde misin? Beni sona getirip böyle bırakamazsın anladın mı?"

"Beni istemediğini sanıyordum." dedim tüm masumluğumla.

"Bu....bu...senin yaptığın" dedi ve kızarmış yüzü ve dağılmış saçlarıyla göğsüme dayalı bedenini benden uzaklaştırdı. Tanrım çok güzeldi. Tam yataktan kalkacak "Sakın o ayakların yere değmesin bak fena olur." dedim sertçe. "Ya sen benimle oyun mu oynuyorsun? Gidiyorum ben buna katlanmak zorunda değilim." dediğinde yataktan çıkmış üzerimizdeki çarşafı beline doluyordu. Tabii o çarşafla uğraşırken karşısına dikilmem saniyeler aldı. "Gir o yatağa Civciv"

"Hayır"

"Hadi gir" dedim ona doğru bir adım atıp. Gözleri bedenimde öyle bir dolandi ki içim eridi.

"Bir şey yapmayacaksak girmek istemiyorum."

"Yapmayacağız."

"O zaman bana dokunmayacaksın."

"Dokunup ellerimle her yerini hissedeceğim. Dudaklarının değmediği yerin kalmayacak."

"Bu işkence."

"Benim için de," dedim kabullenerek. "Niye bu eziyet?" diyerek gözlerime ateşli ateşli bakarak usulca bana sokulup göğüslerini ve bedenini örten çarşafı tutan elini bıraktığında gözlerim çıplak bedeninde aç kurtlar gibi dolanıyordu. Eli erkekliğimi kavradığında "Aslı yapma!" diye hırladım. Plan geri tepiyordu ama ya! "Yaparım" dedi ve beni çekiştire çekiştire yatağa sürükledi. Benim yatağa uzanmamı sağlayıp dizlerinin üzerinde bacaklarını açıp üzerime bindi. Muzip bir gülümsemeyle "Sen şimdi..." diyerek elini kendi kadınlığına götürüp derinlerinde gezdirirken "Benimle..." dedi ve diğer eliyle benim bayrak direğini kavrayarak "Sevişmeyecek misin?" diye sorduğunda yenilmiştim. Gözleri kapalı kendini okşarken "O elini kendinden çek!" diye sinirle ona uzandığımda çoktan onu altıma almıştım. Bacakları belimi sarmalarken "Ne istiyorsan ben yaparım." diyen sesim dudaklarında boğuldu. Pes etmiştim. Sertçe içine girmemle Aslı'nın çığlığı odayı doldururken ben özgürce kadınıma istediğini veriyordum. Ben bitip tükenmemek için uğraşırken, onu tüketmek adına ne gerekiyorsa yaptım. Onsuzluğu yaşadığım bir haftanın acısını çıkara çıkara seviştim. Tamam plan sapmış akşam için biraz yön değiştirmişti ama yapacak bir şey yok. Kalkanın dini imanı olmuyor dedikleri bu olsa gerek. Teni tenimde, teri terime karışmış kollarımda yatarken Aslı gerçeğe dönmüştü. "İstediğini aldın ve verdin hadi beni eve götür." dedi. Sesi kırgın çıkıyordu. "Sendeki isteklerim hiç bitmeyecek. Bunu o güzel kafana sok." dedim saçlarına gömdüğüm yüzümle onu daha bir kendime çektim. Saat altı gibi oda kapısı çaldığında Aslı kollarımda yarı uyur yarı uyanık durumdaydık. Kaç kere onu yine benim yapmıştım bil-

miyorum ama yetmemişti. Belime sardığım çarşafla kapıdan paketleri aldım ve yatak odasına geçtim. Aslı gözlerini aralamış merakla bana bakıyordu.

"Hadi ancak hazırlanırız"

"Ne için?"

"Levent'le buluşacağız. Gece için özel bir şeyler giyin dedi. Sanırım kıza sürpriz yapacak..."

"Iyi de bizim ne işimiz var?" dedi Aslı sıkıntıyla.

"Yahu ne bileyim çocuk rica etti siz de olun diye." dedim arkam dönük.

"Sen de üşenmedin bize kıyafet ayarladın öyle mi?" dedi Aslı alayla.

"Evet öyle beğenemedin mi?" dedim sertçe.

"Üf tamam ya! Berbat bir gece olacak desene. Sen yetmiyormuşsun gibi bir de bütün gece Levent'le uğraş dur işin yoksa," dedi ve sıkıntıyla banyoya girdi. Sırıtmam yüzüme yayıldığında bende traş olmak için banyoya girdim. Aslı buzlu camın ardında duş alırken onu seyrederek traş olmak bir hayli zordu. Ben traşı bitirdim hatun hâlen duştan çıkmak bilmedi. Yarım saat geç kalsak bir sorun olmaz herhalde diyerek duşun kapısını aralayıp içeri daldığımda Aslı "Ah hayır!" dediğinde ben arkasından ona sarılmış çoktan cennetin kapısını aralamıştım.

Aslı kendini bana verirken bir o kadar aheste bir o kadar hevesliydi. Nefes nefese cennetten banyo küvetine yığılırken Aslı üzerimde kıkırdayarak "Özlemişim çok!" dediğinde duygularımın tarifi yoktu. İstenilmek, sevilmek çok güzeldi. "Benim gibi adam tabii özlenir" dedim dudaklarını ağzımda kaybederken. Gözümün içine bakıp üzerimden kalktı ve bedenini arsız bakışlarım arasında tekrar yıkayıp sudan çıkarken "Sen niye üzerine alınıyorsun ki ben sevişmeyi özlediğimi anlatmaya çalışıyordum." dedi ve burnunu havaya kaldırıp havlusuna sarıldı ve gitti. Kendimi kullanılmış hissetmeyi bırak, bir para verip telefon numaramı isteyecek kadar aşağılan-

mış hissetmem doğaldı. Hak ettim ben ne diyim diyerek kahkahalarla gülmeye başladım. Banyodan çıktığımda Aslı onun için aldığım elbise elinde şok olmuş olarak bana bakıyordu.

"Ali bu da ne?" Krem rengi gece elbisesini bana göstererek şaşkınca bakıyordu.

"Beğenmedin mi?"

"Çok güzel ama bu abartı değil mi? Baloya mı gidiyoruz?"

"Ne bileyim kızım herif papyon falan dedi. Ben de sana bunu aldım." dedim basitçe.

"Levent ne işler karıştırıyor. Kıza sürpriz nikah falan mı düzenliyor acaba?" dediğinde gözlerim patlamış içimden "Oha bildi!" diye naralar atıyordum. Tabii kişileri tahmin edememişti. Derin bir nefes alıp "Makyaj malzemesi koymalarını söylemiştim. Koymuşlar mı?"

"Evet" dedi Aslı ama "Bu kadar ince düşünmen şaşırtıcı Ali Aral" dedi alayla.

"Hepsi çenenle beni öldürme diye düşündüğüm şeyler." dedim. Sanırım Aslı'ya karşı son kaba davranışlarımı şu an sergiliyordum. En azından bu geceden sonra kaba davranışlarımın pek etkili olmayacağını hissedebiliyordum.

"Yaptın bir hayır tut ağzını ayır yani," dedi sinirle ve elbise için aldığım dantel iç çamaşırları üzerinde saçlarını kurutmaya başladı. Hâlen bana olan kırgınlığı geçmemiş, huysuzluk olarak yansıtıyordu. Tıpkı şu anda ne kadar güzel olduğunun ve sadece benim olduğunun farkında olmadığı gibi benim onun her şeyine razı olduğumun farkında değildi. Onu birkaç dakika seyredip mutluluk deryasında kaybolmak harikaydı ama yine arzularım dört nala koşmaya başladığında kendimi toparlamam gerekiyordu. Bedenim ona doyamıyordu ki ruhum doysun... Havluyla kuruladığım saçlarımı elimle şekil verip üzerime geçirdiğim smokinle kendime dolaptan bir kadeh viski koyup salona geçtim. Yarım saatin sonunda Aslı belinden aşağı sarı saçları ve tıpkı alırken üzerinde elbiseyi hayal ettiğim güzellikte yatak odasından söylene söyle-

ne çıktı. "Ali bu kıyafet çok abartı oldu. Bu ne ya sanki onlar değil biz bir şeyler kutlayacağız. Ama seni gerçekten tebrik ederim. Bedenime tam oturdu." dedi. Bir-iki saniye nefesimi tutup Aslı'nın elbisenin sardığı bedeninde gezdi gözlerim. Gerçekten tam oturmuştu ama içime! Harika görünüyordu. Dizlerinin hemen üzerinde biten elbisenin kalça kısmından yerlere doğru salınan ince tüllerle tam bir gelin gibi olmuştu. İnce ipek kumaş kıvrımlarını öyle bir sarmıştı ki seksi bir o kadar kışkırtıcıydı. Elbisenin naif taşlarla süslenmiş gövdesi pırıl pırıl parlıyor Aslı tam bir inci gibi ışıldıyordu. Yaptığım planı hiçe sayıp bedeninden o elbiseyi yavaş yavaş sıyırma hevesine çoktan kapılmıştım. Tabii kendimi tutmak için gece sonunda bunu yapabileceğim konusunda isteklerimi avutmakta buldum çareyi.

"Ali sen beni duyuyor musun?" dedi Aslı kalçasından yerleri süpüren tülleri elleriyle toplarken. Gözlerime bakıp dönüp durmayı kestiğinde ancak dikkatimi ona verebildim. Duymuyordum tabii sadece karşımdaki eşsiz kadını seyrediyordum. "Dönüp duruyorsun o yüzden anlamıyorum." dedim derin bir nefes alarak. Mantıklı bir yalandı.

"Diyorum ki keşke başka bir renk alsaydın ve şu tülleri olmasaydı."

"Keşke demek şu anı kurtarmıyor. İyisin işte hadi gidelim" dedim önemsemez bir havayla.

"Ama saçlarım böyle pırasa gibi..."

"Harika görünüyor." dedim gözlerine aşkla bakarak. Gerçekten âşıktım ben bu kadına! Aslı boynuma doğru uzanıp papyonumu düzeltti ve "Sende harika görünüyorsun." dedi gizli bir ışıltıyla. "Hadi geç kaldık zaten." dedim ve üzerine pelerin tarzı karın hizasında biten kabanı verdiğimde Aslı önünü ilikliyordu. "Üşümezsin değil mi?" dedim endişeyle.

"Nereye gidiyoruz?"

"Levent'e açıp soracağım arabada." dedim masumane bir şekilde.

"İnşallah bizi bu kıyafetle meyhane tarzı bir yere çağırmaz" dedi Aslı alayla. Elimi uzattığımda asansörden inmiştik. Tarık bizi görünce gözlerine inanamadı. "Yenge harikasınız" demekten kendini alamazken Aslı "Eyvallah Tarık..." dediğinde ben şaşkınca suratına bakıyordum. Tarık zaten görüntüyle tezat olan Aslı'nın cümlesiyle yerinde mıhlanıp kaldı. Aslı "Ne?" dedi kıkırdayarak. "Eyvallah ha!" dedim kahkahayla ve onun arabaya binmesi için kapısını açtım. "İçimden geldi." dediğinde kapısını kapatıyordum. Arabaya bindiğimde "Ayrıca bugün ayrı bir kibarsınız Ali Bey!" dedi Aslı.

"O nereden çıktı?"

"Ay kapıyı açmakla kalmadın birde kapattın." dedi alayla. Kızı bu kadar şaşırttığıma göre ben harbi öküzdüm sanırım. Yapacak bir şey yok ağaç yaşken eğilir.

"Daha iyilerine inşallah Aslı Hanım!" dedim ve telefonu elime alıp Levent'i aradığımda sanki aramamı bekliyormuş "Ali valla bu memuru öldürmeden çabuk gel! Öldü yarım saat bekledi diye..."

"Lan geliyoruz işte," dedim sinirle.

"Adam başka nikaha gidecekmiş ya da ben onu direk cenaze hizmetlerine yönlendireceğim."

"Sorun çıkmasın da!" dedim Aslı yanımda rahat konuşamıyordum.

"İzah ettim cebine üç-beş bir şeyler sıkıştırdım her şey tamam. Bir siz eksiksiniz."

"İyi on beş dakikaya kalmaz oradayız" dedim ve kapattım. Aslı merakla "Yakın sanırım buraya..."

"Galata kulesindeki restorandalarmış."

"Ya hayır ya!" dedi sinirle.

"N'oldu yine?"

"İnanmıyorum ya o kadar merdiveni kim çıkacak ya..."

"Ben taşırım seni..."

"Ha yani gitmeyelim demiyorsun."

"Ayıp olur Levent'e..."

"Ne Levent'miş be! Bana bu kadar anlayışlı olsan kölen olurdum valla..."

"Aslı huysuz hâlin hiç çekilmiyor bilesin"

"Ay çekme o zaman, ben kendime yeni bir tarz yaratıp seni yok sayabiliyordum. Sen kaşındın. Beni ayartıp otele atmasaydın"

"Beni niye yok saydığını sorabilir miyim?"

"Hayır"

"Hadi ama suçumu bileyim"

"Kabul ediyorsun yani."

"Neyi?" dedim alayla.

"Seninle konuşmaya çalışanda kabahat"

"Özür dilerim hadi söyle..."

"Ali nereden çıktı şimdi bu? Bırak şimdi seni beni, ne yaparsak yapalım bizden fazla bir şey bekleme!" dedi kırgınlıkla.

"Ne yani mutsuz musun?"

"Hayır değilim"

"Peki ya ne?"

"Ali seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum. Bir yere varamayacağız. Sen busun ve ben seni böyle kabullendim."

"Neyim?"

"Ali Aral'sın. İşine gelen gelir, gelmeyen için yapabileceğin bir şey yok."

"Açıkla..."

"Ali bak kavga istemiyorum. Lütfen!"

"O gece..." dediğimde hatunun içine yine şeytan kaçtı. Lafımı bile bitirmeme izin vermeden "Nazlanıyordum tamam mı?" diye kükredi. "Üzerindeki kumaş parçalarınla mı?" dedim hayretle.

"Evet niyetim bana bugün yaptığının aynısını sana yapmaktı. Gecenin sonunda kollarında olacaktım."

"İyi de... sen her zaman..." dediğimde bana öyle bir öfkeyle

baktı ki sussam iyi olacaktı çünkü Aslı içindeki her şeyi kusmaya başladı.

"Bazen peşinde koşmaktan sevgini anlamaya çalışmaktan yoruluyorum. O gece biraz olsun alttan alabilir, sabır gösterebilir, bekleyebilirdin. Duygularını kelimelere dökmüyorsun, tamam ama ben... ben.. sevildiğimi en azından hissetmek istiyorum." dedi ve gözlerini cama sabitleyip bana dönmedi bile. Benden bir şeyler söylememi beklediğini biliyordum.

"Sonra konuşalım geldik sayılır."

"Gerek yok! Levent daha önemli geç kalmayalım." dedi kırgınca. Ses etmedim.

KAKTÜS TEAM

Arabayı sokağa park edip kulenin girişine gelmeden ona doğru elimi uzattım. Elini uzattığında onu bir hamlede kucağıma aldım. "Ali n'apıyorsun?" dedi o şaşkınlıkla boynuma doladı kollarını.

"Huysuzluk etmeni istemiyorum. Yukarı kucağımda çıkacaksın."

"Saçmalama beni o kadar merdiven taşıyamazsın."

"O kadar değil asansör var herhalde."

"Gücünü göstermeye çalışmana gerek yok Ali Aral, biliyorum zaten!" dedi Aslı gözlerimin içine bakarak.

"Bu gördüğün daha hiçbir şey." dedim ve dudaklarına uzanıp alt dudağını hafifçe ısırdım. Bu gecenin nasıl biteceğine dair bir ipucuydu. "Dursana ya rujumu bozdun." dedi Aslı huysuzca ve kendini iyice kollarıma yerleştirdi. "Ali burada niye kimse yok girişte de kimse yoktu" dedi Aslı asansörün sağına soluna bakarak.

"Levent kuleyi kapatmış olabilir"

"Oha, çüş, aşka bak herifte." dedi hatun. Kıskançlık sesinden anlaşılıyordu.

Öyle şirindi ki "Yine kendini aştın Aslı!"

"Levent'ten beklenmeyecek şeyler bunlar. Artık onunla takılmana hiç kızmayacağım." dediğinde asansörden çıktık ve restoranın olduğu bölüme ilerlemeye başladık.

"Niye ki?"

"Belki aynı havayı solursan biraz olsun romantik olabilirsin." dedi alayla. Benim de bir dayanma sınırım vardı. Onu restoran girişinin tersine yukarı çıkan merdivenlere doğru götürmeye başladığımda Aslı kucağımda "Nereye?" dedi merakla. Merdivenleri üç-beş adım tırmandım ve durup onu iki

basamak yukarda kalacak şekilde yere bıraktığımda bedeni bedenime yapışıktı.

"Yoruldun mu? Niye yukarı çıkıyoruz?" dedi boyu boyuma denk gelir vaziyetteyken.

"Aslı..." dedim sinirle yüzünü ellerimin arasına aldığımda şaşırdı. "Ne oldu?"

"Hiç mi sevgimi hissettiremedim sana? Hiç mi gözlerine nasıl bir aşkla baktığımı, hayran olduğumu, maviliklerinde kaybolduğumu anlayamadın? Hiç mi teninde dağılan tenimi hissedemedin? Yüzümdeki gülüşün seninle var olduğunu hiç mi bilemedin?" diye isyanımla dudaklarına yapıştım. Onu bir o kadar sahiplenici bir o kadar aşkla öpüyordum. Dudaklarından sonra istila ettiğim dilinden de sökercesine aldım tadını. Nefes nefese uzaklaştığımda "Bu bile seni ne çok sevdiğimi sana anlatamadı mı?" dedim ve onun sersemlemiş hâline aldırmadan tekrar kucağıma alıp kalan merdivenlerden balkon kapısının olduğu girişe götürdüm. Aslı kızarmış ve dolmuş gözleriyle yüzüme bakıyor sanki aklını yitirmiş gibi duruyordu.

Ben iyice gerilmiştim, bu gecenin umduğumdan daha zor olacağının farkındaydım. Kalbim, ruhum, aklım sabahtan beri Aslı'ya olan aşkımı nasıl ifade edeceğim konusunda savaş verirken Aslı'nın saldırıları beni zorlamış şimdi istemediğim bu cümleleri kurmama sebep olmuştu. Oysa romantik olmaya çalışıyordum. Hoş ben nasıl romantik olacaksam... Bu bir timsaha bale yaptırmak kadar zordu.

Balkon kısmına açılan kapıyı aralayıp dışarı çıktığımızda gecenin soğuğu yüzüme çarparken kucağımdaki Aslı'nın soğukla titrediğini hissettim ama nefes almaya ihtiyacım vardı. Bir-iki dakika solumalıydım. Bugün planladığım gibi gitmiyordu. Şu an benim Aslı'yı aşk dolu bakışlarla nikah masasına götürmem gerekiyordu. Onu kucağımdan indirecek ve gözlerine bakarak seni seviyorum diyecektim. Hatta ve hatta

diz çöküp benimle evlenir misin diye soracaktım. Hey yavrum hey! Yok kardeşim! Nerede bizde o salon erkeği sabrı! Deveye sormuşlar neren eğri diye o da nerem doğru ki demiş.

Aslı'yı kucağımdan bırakıp eşsiz İstanbul manzarasına döndüm. Bin bir ateş böceği misali yanan ışıklar muhteşemdi. Haliç takmış gerdanına kolyesini ışıldıyor, İstanbul bir geceye daha ev sahipliği ediyordu. Gökyüzünde laciverte çalan bulutlar siyah geceye karışırken Aslı'nın sesiyle ona doğru döndüm "Ali..."

"Ali'm demiyorsun ya bu benim canımı çok yakıyor." dedim ilk itiraf gelmişti. İçimdeki aşkı anlatamayacaktım. Hiçbir zaman ifade edecek kelimelerim olmayacaktı. Aslı belki de hayatının sonuna kadar ona olan sevgimi sorgulayacaktı. Keşke bir kağıda süslü iki kelime karalayabilseydim. Şu an okur en azından anı kurtarırdım.

"Bunu bana hiç söylemedin." dedi Aslı duru bir sesle.

"Söyledim."

"Evet ama canının yandığını... " dedi ve sustu. Ben olayı nereden toparlayacağım derdine düşüp gözlerimi tekrar uçsuz bucaksız manzaraya çevirdim de benim hatun benden kalır tarafı yok. Bir de benden romantiklik bekler.

"Ali tamam hadi ben üşüdüm içeri girelim. Yavuz hırsız ev sahibini bastırırmış sendeki o hesap! Nerede bu Leventler?" dediğinde kan beynime sıçradı. Lan bizim şu an göz göze romantik dakikalarla evlilik masasına gidiyor olmamız gerekmiyor muydu? O sinirle Aslı'yı kollarından tutup nasıl kendime çektiysem canının yanmasıyla inledi.

"Lan sen beni delirtecek misin?" dediğimde gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"Ali canımı yakıyorsun." demesi bile bir işe yaramadı. Aşkımı anlamalı ve benim için değerini bilmeliydi.

"Ben hiç kimseye eyvallah etmedim. Boyun eğmedim. Bu yüzden yıkamadılar. Sonra sen geldin, usul usul önce aklıma,

sonra bedenime, sonra da kanıma girip bir zehir gibi yayıldın tüm benliğime. Senin aşkından korkar, sana eyvallah eder, yanında küçük bir çocuk gibi sevgi dilenir oldum.

Evet sana hiç seni seviyorum demedim. Yetmiyor seni seviyorum demek anladın mı! Ben senin istediğin gibi sevmeyi beceremem, sen yanımdayken bile sana duyduğum hasreti hiç bilmeyeceksin belki. Sen benimsin Aslı! Buna... bana alışsan iyi olur! Sen istesen de istemesen de, hayatın benimle son bulacak bunu o güzel kafana sok!" dediğimde Aslı'nın titreyen bedenini kollarımla sarmaladım. İçimdekileri dökmüş, fırtınadan çıkmış gibiydim.

Pişmanlık bedenimi sararken "Özür dilerim. Senin istediğin biri olamayacağım için özür dilerim Aslı." dedim ve gözlerine bakıp onu biraz olsun kendimden uzaklaştırdım. Ellerim yine yüzünü avuçlarım arasına almış çaresizce titriyordu.

"Yeterli değil bu iki kelime Aslı! Seni kendimden, aldığım nefesten, yaşadığım bu lanet hayattan bile çok seviyorken o iki kelime taşıyamıyor bizi." dediğimde Aslı'nın mavi gözleri koyulaşmış gecenin siyahına karışmıştı.

"Ama gösterebilirim. Seni ne kadar çok sevdiğimi göstermemi ister misin Aslı?" dedim dudaklarına küçük tenini hissedebileceğim bir öpücük koyarak.

Aslı evet anlamında başını sallayabildi sadece. Onu tek hamlede kucağıma alıp geldiğimiz merdivenlerden aşağı indirip restoranın girişine getirene dek gözlerim gözlerinden ayrılmadı. Maviş uzaylı görmüş gibi bana bakıyordu farkındaydım. Kapıyı açtığımda Levent nikah memurunun boğazına yapışmış görüntüsü bir harikaydı.

"Lan bekleyeceksin diyorsam bekleyeceksin!" Levent kükreyen sesi.

"Allah aşkına bırak adamın yakasını boğacaksın Levent! " Zeynep'inin çığıran sesiyle içine edilen romantikliğimiz

buraya kadarmış arkadaş! Levent kapıda bizi görünce "Nihayet!" dedi. Nikah memuru üzerini düzeltirken hepsi beklenti içinde kucağımda Aslı ve bana bakıyordu. Levent'in yüzüne yayılan gülümseme bana ışık oldu. Üzerinde benim smokine tezat takım elbisesi varken Zeynep bir nebze olsun daha iyi giyinmişti. Kırmızı dizlerinin altında biten saten elbisesi gerçekten ona yakışmıştı.

Aslı kucağımda "Ali?" dediğinde onu usulca indirdim ve ellerinden tutup "Bir kere daha kendi rızanla evet demeni istiyorum. Ağlamadan kendini zorunda hissetmeden, bana evet demeni, karım olmanı istiyorum. Benimle bir kere daha evlenir misin Aslı?" dediğimde onu yere bırakıyordum. Aslı'nın dolgun dudakları güzel gözleri kadar açılmış, şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilmez durumdaydı. "Evet diyecek misin?" dedim beklentiyle.

"E..evet... Ben... çok isterim" dedi heyecanla titreyen sesi ağlamak üzereydi. Yer, mekân ve zamanın mutluluğumu ifade edebileceğini sanmıyorum. Birlikte masanın başına geçtiğimizde nikah memurunun söylediği hiçbir şeyi duymadım. Kulaklarımda bir tek Aslı'nın eveti, benim evetime karıştı. Memurun "Sizi karı koca ilan ediyorum demesiyle Levent'in "Hadi şimdi yolun açık olsun" demesiyle hepimiz gülüyorduk. Aslı'nın gözyaşları kollarımda devam ederken Levent ve Zeynep bize mutluluklar dileyip memurla birlikte ayrılırken onlara sarıldık. Sonrası kararan mekân ve loş ışıkla aydınlanan pistte onu elinden tutup dansa sürüklememdi. Fonda sözü olmayan tınısını bile hatırlamayacağım şarkıyla karşımda Aslı'nın beni benden alan mavi gözleri vardı. "Ali," dedi gözleri mutluluğun her rengini bana sunarken "Ali'm diyeceksin." dedim dudaklarına uzanıp kollarımda ahenkle dans eden kadının tadını alırken. Öpüşüme bütün benliğiyle cevap verip kendini çektiğinde gülümsemesi kızaran yanaklarıyla yarışıyordu. "Ali'm biliyorum çok şey istiyorum ama bana bir

kere söylesen beni sevdiğini?"

"Hayır" dedim sırıtarak.

"Of ya! Ne olur bir kez..." dedi umutla.

"Sana binlerce kere hissettiririm seni sevdiğimi be Maviş, yeter ki hep bana böyle bak!"

"Gerçekten mi? Hiç bıkmadan mı?"

"Bittim ben" dedim ve dudaklarıma uzanan kadınıma istekle cevap verirken. Gözleri gözlerimde bedeni benim bedenimle bir süre dans ettikten sonra "Acıktın mı?" diye fısıldadım kulağına "Şu an bir şey yiyeceğimi sanmıyorum"

"Öğlende az yedin hadi gel" dedim ve onu hazırlanan masaya doğru getirip sandalyesini aralayıp oturmasını sağladım. Bizim oturmamızla garson önceden hazırlanan yemekleri servis başladı. Aslı normalinde çok konuşur ben onu seyrederken mutlu olurdum. Tabii bu gece şok olmuş iki saat öncesi kızgınlığının yerinden yeller esiyordu. Garson başlangıçları servis edip gözden kaybolmadan önce şarap kadehlerini doldurdu. Balon kadehi elime alıp "Sana," dedim sırıtarak. Kırmızı şarap sevdiğini biliyordum ama kadehi eline alıp benimle tokuşturdu ve dudaklarını ıslatmakla yetindi.

"Şarabı beğenmedin mi?"

"Beğendim."

"Durgunlaştın neden?" dedim gözlerine bakarak.

"Heyecandan olsa gerek..."

"Bundan sonra her zaman, elimden geldiği kadar kibar nazik, bir o kadar anlayışlı olmaya çalışacağım." dedim. Tamam kendime inanmıyordum ama elimden gelenin en iyisini yapacağım konusunda samimiydim. Aslı şok olmuş bir ifadeyle baktı ve "Yok artık!" dedi. "Evet senin istediğin gibi biri olmaya çalışacağım." dedim umutla.

Aslı "Hayır, Ali'm yeter valla bak sanki başka bir adamla yemeğe gelmiş gibiyim. İstemem öyle her dakika kibar adam." dediğinde bir-iki saniye sessizlik oldu ve sonra iki-

mizde kahkahalarla gülmeye başladık.

Aslı kahkahalarımız bittikten sonra yaramaz bir çocuk edasıyla "Hadi otele gidip sevişelim." dediğinde göz göze gelip aynı anda masadan kalktığımızda ellerimiz ihtiyaç dolu bir özlemle ayrılmamak üzere birleşti. Söylenecek bütün kelimeler söylenmiş, aşk artık kalbimden dilime düşmüş Aslı'ya olan itirafını gerçekleştirmişti. Bundan sonraki hayatım nasıl olacaktı? Tek bildiğim mutluydum ve hayatım merhametim dediğim Çirkinim, vicdanım dediğim annem ve ömrüm dediğim Aslı'nın arkasından koşmakla geçecekti.